

Giới thiệu Trùng Sinh Chi Phúc

Niên Khai Diễm mang một cái tên đầy hạnh phúc. Quà thực phụ mẫu cũng rất yêu thương nàng. Nhưng cuộc sống không phải lúc nào cũng ngọt ngào, mãi mãi, từ khi phụ thân nàng cùng đoàn tiêu sư bị giết hại, mọi thứ đều trở nên hỗn loạn.

Phụ thân cùng đoàn áp tiêu bị giết hại thảm thương. Tiêu cục rơi vào hỗn loạn như rắn không đầu.

Tiểu đệ đệ ba tuổi đột tử kỳ lạ.

Mẫu thân tang phu tang tử chịu không nổi đã kích cũng ôm bi thương mà qua đời.

Trước đại hôn của nàng, tiểu nha hoàn thiệp thân chết thảm không tra ra nguyên nhân.

Vị đại sư huynh mà nàng luôn ngưỡng mộ lưu tâm, khi sắp trở thành trượng phu chân chính của nàng thì bay mất.

Nam nhân nàng luôn chán ghét lại biến thành nam nhân cùng nàng dây dưa trong tâm phòng.

Đường tỷ luôn không thích nàng nhưng lại không biểu lộ, nàng nghĩ mãi vẫn không biết lý do.

Đường muội thành tiểu thiệp của trượng phu nàng.

Đến cái chết của nàng cũng là bất minh.

Cả cuộc đời của nàng ở đời trước đều không diễm như ước vọng mà phụ mẫu đặt tên cho nàng lúc ban đầu. Có lẽ lão thiên muốn nàng tra rõ chân tướng của đời trước nên để nàng trùng sinh.

Đôi Lời Của Tác Giả:

Ta muốn dành một bộ để ngược nữ chủ một chút xíu, nhưng viết tới viết lui lại cảm thấy vẫn thiên về ngược nam chủ hơn =.= tội mấy ánh mắt, bé em nhà ta đọc xong bộ nào của ta cũng than vãn ta thiên vị hết, cần nhắc ta bao ngày.

Và như tên gọi vậy, nữ chủ trùng sinh trở về toàn hưởng do phúc nam chủ tạo ra. Nam chủ toàn giúp nàng xử lý mọi thứ để nàng có thể có được thứ tốt nhất, và luôn chỉ như tên của nàng Niên Khai Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Làn nửa bắt đầu

Buổi sáng sớm, sương vẫn còn chưa tan trong không khí, ánh dương quang vẫn là mờ nhạt đã thấy có một nam tử đứng ở nguyệt môn Diễm viên. Chỉ thấy nam tử một thân y phục phổ thông hạt sắc, vài cũng là loại bình thường, nhìn qua không có gì bất mắt, nhưng khí chất từ trên người hắn toát ra lại khiến người có thiện cảm nhưng e ngại đến gần vài phần.

Đình đầu có một búi tóc gọn gàng được cố định bằng băng dải cùng màu. Tóc còn lại được xả ra đen mượt như thác bay loạn trong gió sớm. Được sương gối trên vai phải rộng của hắn cũng bị một phần tóc cuốn vào.

Trên mặt hắn có một băng dải trắng quấn quanh mắt, da thịt xung quanh băng dải còn lộ ra vết tích lõm nh陷 như là bị lửa thiêu qua vậy. Sóng mũi cao cao, đôi môi mỏng nhuận hồng khép hờ trông rất câu hồn, chỉ là hiện tại có chút tái nhợt có lẽ vì đứng ở bên ngoài khá lâu. Trên gương mặt hắn tràn đầy lo lắng hướng vào gian chính bên trong Diễm viên.

Một tay xuôi bên người nắm dây dợc sương, một tay đặt trước bụng, nhưng mười ngón tay lại chăm chú nắm chặt không thả, thể hiện được khẩn trương của hắn. Đôi tai cũng là tập trung thính lực nghe tiếng động xung quanh.

Trong căn phòng lộng lẫy của gian chính Diễm viên, hương thơm ngát lưu chuyển trong bầu không khí khiến người thoải mái. Nhưng một nữ tử mười lăm vận y phục nha hoàn lại là sắc mặt khẩn trương. Nàng không ngừng nhúng khăn lụa vào nước, vắt khô, thay chiếc khăn lụa trên trán của nữ tử nằm trên giường.

Nữ tử đang nằm trên giường chừng mười lăm tuổi, sống mũi cao cao, hai gò má tái nhợt cao gầy, nghe được tiếng nước động truyền vào trong tai, các ngón tay của nàng khẽ động. Hàng mi cong vút khẽ chớp mấy, đôi môi mỏng khô khốc cũng nhẹ nhàng nhấp, chiếc cằm nhọn cũng vì vậy mà khẽ động.

“Nước...nước.” Âm thanh hư nhược lại có chút khàn khàn do cổ họng khô.

Tiểu nha hoàn nghe được lập vui mừng chảy nước mắt lập tức chạy đến bên bàn tròn bên ngoài thỉnh tử, châm một tách trà lại chạy trở về bên giường. Nàng cẩn thận nâng tiểu thư của mình lên đưa nước đến môi của nàng.

“Tiểu thư, nước đây nước đây, người từ từ uống nhuận hầu.”

Nữ tử bên giường mở to đôi mắt sáng ngời như sao nhìn tiểu nha hoàn không chớp mắt. Đôi môi khô khốc lại động: “Ta đang ở đâu?” Mặc kệ ly nước bên môi mình, nàng vẫn là mang suy nghĩ trong lòng ra để hỏi trước.

Tiểu nha hoàn lau nước mắt, sứt sứt mũi nói: “Tiểu thư đang ở trong phòng a, người thật làm nô tỳ lo lắng chết.” Nói xong nàng lại khuyên như: “Tiểu thư dùng chút nước trước đi.”

Nữ tử mở môi nhấp một ngụm, lại tiếp một ngụm, cuối cùng vì khát mà uống cạn sạch ly trà ấm. Nàng đảo trông mắt nhìn xung quanh phòng lại một lần nữa nhìn tiểu nha hoàn của mình.

Dung mạo này, dáng vẻ này của tiểu nha hoàn nhắc nhở nàng một chuyện, chính là bản thân trùng sinh. Chỉ là nàng vẫn không tin tưởng hỏi: “Thước nhi, có phải Thước nhi không?” Tay nàng không tự chủ giờ lên, áp hai lòng bàn tay lên đôi gò má ửng hồng thấm đẫm nước mắt của Thước nhi.

“Là nô tỳ a, tiểu thư người làm sao?” Thước nhi có chút không hiểu đáp, nhưng nàng lại rất nhanh thì sợ hãi. Sẽ không phải tiểu thư hôn mê một ngày liền cái gì cũng quên chứ.

Nhìn không được nữ tử lại ôm lấy Thước nhi khóc rống một trận thật to.

Đời trước, Thước nhi trước đại hôn của nàng năm ngày liền mất tích, khi tìm được liền đã đoạn khí rất lâu rồi. Thi thể lạnh ngắt có thể do nơi đó lạnh nên vẫn chưa phân hủy, được tìm thấy ở trong hang cụt của một vách núi hoang vu, mà trên thân thể một sợi chỉ cũng không có chứ đừng nói đến y phục. Thứ nàng thấy trên người nàng(TN) chỉ có vết xanh tím đáng sợ thôi, mà lúc đó nàng(TN) vẫn còn mở to mắt.

Sau đó vụ án này mang lên quan phủ truy tra rất lâu cũng không có biện pháp tra ra được, hai năm sau liền khép lại (Luna: cái này nữ chủ không biết). Thước nhi chết không minh bạch khiến nàng cảm thấy rất có lỗi khi đêm đó bảo nàng ta xuất phủ giúp mình mua trà son tra.

Hiện nàng lại lần nữa được nhìn thấy Thước nhi rồi. Nếu như Niên Khai Điem nàng đã trùng sinh liền sẽ không được những chuyện kia phát sinh nữa.

Thước nhi thấy tiểu thư như vậy bản thân rất là khó hiểu, lại sợ hãi đến tim sắp rơi ra ngoài. Nàng luôn miệng hỏi nhưng tiểu thư không đáp mà chỉ có khóc lóc không ngừng.

“Tiểu thư, người đừng dọa nô tỳ sợ a.”

Rất lâu sau, Niên Khai Điem mới sứt sứt mũi buông Thước nhi ra, nàng đưa tay lên lau nước mắt, hỏi: “Người nào mang ta trở về?”

Nàng nhớ được đây là sự kiện nào. Năm nàng mười bốn tuổi, nàng vì muốn theo phụ thân đi áp tiêu nhưng phụ thân không cho nên nàng vừa tuyệt thực vừa đứng dưới mưa để phụ thân động tâm. Đáng tiếc dù cho nàng làm thế nào phụ thân cũng không có đáp ứng.

Mà thực ra, nàng muốn đi áp tiêu cũng không phải vì có hứng thú với nó, nàng chỉ là muốn cùng đại sư huynh Hứa Bộ Nam có thêm thời gian tiếp xúc mà thôi. Đời trước hẳn chính là nam nhân nàng yêu thương nhất, cũng là trượng phu của nàng.

Phụ thân nàng Niên Sở Hoảng cùng mẫu thân nàng Khúc thị chỉ có mỗi một nữ nhi là nàng. Nàng chính là thiên kim của Niên gia tiêu cục, là nữ nhân có phúc nhất trong mệnh của toàn bộ bách tính ở Lan châu này.

Năm nàng mười lăm tuổi, phụ thân nhận một chuyến áp tiêu lần đó liền không bao giờ trở về nữa. Không chỉ là phụ thân, mà tất cả huynh đệ cũng không một người trở về trừ Hứa Bộ Nam cùng nhị sư huynh Lý Sở Thành một thân thương đến sắp tàn phế, bọn họ là được người qua đường giúp chữa thương rồi đưa về tiêu cục. Đường nhiên tiêu cũng bị sơn tặc cướp trộm, tiêu cục còn bồi thường không ít bạc cho tiêu chủ còn mắc không ít nợ.

Chính vì chuyện này mẫu thân chường quản không nổi, kèm theo đang hoài thai cùng tin tức phụ thân mất nữa sức khỏe ngày một không tốt. Chiếu theo lý phải nhanh chóng chọn ra người để chường quản tiêu cục, nhưng Niên gia không có nam nhi, mà nàng lại không biết những thứ này.

Điều này cũng có nghĩa là người được chọn phải là nữ tử của Niên gia, phải thú nàng. Mà nàng sớm lắm thương trộm nhớ Hứa Bộ Nam đương nhiên người chọn không ai khác ngoài hắn rồi.

Sau ba năm thủ tang, nàng gả cho hắn. Nói là gả thực chất hẳn là phải ở rể Niên gia. Hắn vốn là một tiểu hài tử nhà rất nghèo, trong nhà chỉ có hắn cùng nãi nãi. Phụ mẫu nàng thấy vậy liền thu nhận làm đồ đệ đến hiện tại. Sau khi nãi nãi hẳn qua đời hẳn liền đến Niên gia ở đến hiện tại.

Chỉ là Niên phủ tao ương không ngừng, ba năm thủ tang qua đi, cứ nghĩ mẫu thân sinh được đệ đệ Niên Tiêu Kiên cùng nàng gả được cho Hứa Bộ Nam là xong. Không nghĩ tới đệ đệ trong một lần chơi đùa ngã xuống hồ chết đuối.

Và cái chết của đệ đệ là xảy ra bốn ngày sau đại hôn của nàng, sau ngày tìm được xác của Thước nhi một ngày. Mẫu thân chịu không nổi cũng ôm bệnh qua đời. Nàng ở Niên phủ như một cái xác không hồn cho đến mười ngày sau bản thân cũng bị hạ độc chết.

Khi mở mắt chính là lúc này rồi. Nàng cũng giống Thước nhi, chết không minh bạch, không biết người hại bản thân là ai. Nếu lão thiên gia đã để nàng trùng sinh, nàng liền truy tra đến cùng quyết không để tiêu cục cùng thân nhân tao ương.

Nghĩ đến đây, đôi mắt ngập hàn khí mở to nhìn về một phương, mười ngón tay của nàng chậm rãi xiết chặt, túm lấy nệm dày. Nếu nhìn kỹ còn có thể thấy được hai tay nàng đang run.

Thước nhì nghe tiểu thư nhà mình hỏi như vậy lại phởn thái độ chanh chua ngày thường, âm thanh cũng nâng cao không ít: “Còn không phải tên hạt từ Lương Tuấn Hy kia sao?”

Hễ nhắc đến tên ngọc Lương Tuấn Hy thì hỏa nộ của nàng lại sôi sùng sục bên trong máu. Tên hạt từ đó suốt ngày bám lấy tiểu thư không dứt. Đã sớm nói là tiểu thư chỉ thích mỗi Hứa sư huynh thôi thế mà hán lại cứ cố chấp không từ bỏ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu lần này không nhờ hán nàng sẽ không thể kịp thời nâng tiểu thư trở về a. Lại nói, do có hán ở nên mới kịp thời mang tiểu thư từ quý môn quan trở về.

Chỉ là tiểu thư không thích hán thì nàng cũng không thích hán.

“Lương Tuấn Hy...” Niên Khai Diễm lẩm bẩm niệm cái tên này, tay nàng giơ lên, đặt lưng ngón tay lên trên trên hai phiến môi khép hờ. Mây liễu khẽ chau suy nghĩ suy nghĩ... .

Thước nhì mạnh đứng dậy, hỏa khí bùng bùng chống hông quát: “Đúng a, cái tên đó thật khiến người chóng mặt a. Hán đứng ở cửa viện chúng ta không chịu rời đi. Nếu không phải Hoa nữ nương cùng phu nhân đến khuyên sợ là đêm qua hán cũng không chịu về a.”

Nói đến đây nàng như nhớ lại gì đó lập tức nâng cao váy dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi phòng. Đứng cách cửa một đoạn nàng chống hông, một tay chỉ ra hướng nam từ đứng ở ngoài nguyệt môn mắng.

“Người lại đến? Tiểu thư sẽ không gặp người đâu, người mau trở về đi.”

Nói xong nàng cũng không quên xua xua đuôi đuôi, về mặt còn là gặp thứ gì chóng mặt lắm vậy. Nghĩ không ra sáng như vậy hán đã xuất hiện ở nơi này rồi, thật là... dù biết hán si tình nhưng tiểu thư không thích nha, nàng cũng không có cách khác a.

Nam tử này tất nhiên là Lương Tuấn Hy rồi. Hán không được Niên Khai Diễm chuẩn cho bước vào viện nên chỉ còn cách đứng ở ngoài nguyệt môn đợi tin tức của nàng thôi.

Niên Khai Diễm biết được Lương Tuấn Hy ở bên ngoài liền hơi nâng giọng nói, trong âm thanh mang theo chút mệt mỏi cùng bất đắc dĩ: “Thước nhì, để hán tiến đến.”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang--

Lưu ý lưu ý, truyện không có yếu tố bạo thù, nàng nào thích thì nhảy hố nha

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tính tình đại biến

Một câu “để hán tiến đến” của tiểu thư khiến Thước nhì há hốc miệng không ngậm lại được. Rất nhanh lại hỏi qua thần chạy vào bên giường nói: “Tiểu thư, người sao lại để hán tiến đến a?” Chẳng phải tiểu thư rất không thích hán sao? Vì sao đột nhiên sẽ để hán tiến viện còn tiến thất a?

Lương Tuấn Hy vốn là khản trương Niên Khai Diễm, hán sớm sớm đã đến đây đợi rồi. Do hán không có thị giác nên những giác quan khác rất nhạy. Lúc Niên Khai Diễm tỉnh lại hán liền đã biết, hán còn nghe được nàng khóc nữa. Điều này làm hán càng khản trương hơn không ít.

Đến khi nghe được nàng để hán tiến thất, hán đây chính là thụ sủng nhược khinh. Bình thường nàng chỉ cho hán sắc mặt tốt một chút khi ở trước mặt lão gia phu nhân thôi. Mặc kệ là gì, được tiến thất là tốt lắm rồi.

Không nghĩ gì nhiều hơn nữa, hán lập tức nhắc chân đạp cước bộ tiến viện. Tuy nhìn không thấy nhưng viện này đối với hán chính là thuộc nằm lòng. Từ nhỏ hán sống ở Niên phủ, từng nhánh hoa ngọn cỏ trong Niên phủ hán đều nắm rõ trong lòng bàn tay, nên không cần bàn đến Diễm viên là nơi ở của người trong lòng hán.

Niên Khai Diễm đích xác đòi trước rất chán ghét Lương Tuấn Hy, thậm chí là hận hán. Nhìn thấy hán nàng chính là nhìn thấy hàng vạn chữ phiền. Chỉ là khi nàng mở mắt trùng sinh, nghe được tên của hán, nàng biết được bản thân nợ hán rất nhiều.

Lương Tuấn Hy vốn là nhi tử của Lương quản gia cùng Hoa nữ mẫu, hán lớn hơn nàng năm tuổi. Hán rất thông minh nên được phụ mẫu nàng yêu thích. Phụ thân mỗi lần đi áp tiêu đều là tìm y sư tốt để chữa mắt cho hán, tiếc thay không ai chữa được bởi đó là do ngọn lửa trong hòa hoãn làm mù.

Lương quân gia là người biết chữ nghĩa, lại tinh thông y dược, đáng tiếc ngón tay bị mất nên không thể bắt mạch. Chỉ là Lương Tuấn Hy cùng đệ đệ hân Lương Vân Kha lại thừa hưởng được phần y thuật kia. Phụ thân để hai huynh đệ hân làm lang trung trong phủ, mà Lương Vân Kha sẽ luôn là xuất hân theo đoàn áp tiêu. Điều này cũng có nghĩa đòi trước Lương Vân Kha cũng mất cùng phụ thân nàng.

Nghe mọi người trong phủ nói, lúc mẫu hoài thai nàng, mỗi ngày hân(LTH) đều đến hôn lên bụng của mẫu thân. Mẫu thân muốn sinh nam hân đương nhiên sẽ càng thương yêu hân, chỉ là nàng chính là nữ hân nha. Khi nàng chào đời, hân vẫn mỗi ngày đến đều là hôn lên mặt nàng.

Lúc đó mẫu thân đã từng nói đùa qua một câu ‘sau này Diễm Diễm lớn lên ta gả cho Tuấn Hy có được không’, hân không chút do dự gật đầu vui vẻ đáp ứng. Kể từ đó, hân luôn ôm mộng nàng chính là vị hôn thê của hân, nên mặc nàng khi dễ ra sao cũng không hề có chút phản kháng nào.

Nàng còn nhớ đòi trước hân từng quý xuống thỉnh phụ mẫu gả nàng cho hân, nhưng phụ mẫu thấy nàng không thích hân nên đã do dự. Mẫu thân bảo lúc đó chỉ là thuận miệng nói đùa bảo hân không nên lưu tâm. Phụ thân lại dùng lý do hân là trưởng tử Lương gia không thể ở rể mà Niên gia toàn nữ hân nên không thể gả được.

Lúc phụ thân mất, mẫu thân vì muốn bảo trụ tiêu cục đã gả nàng cho Hứa Bộ Nam mà nàng cũng chính là tình nguyện gả. Đó cũng là lúc hân rời khỏi Niên phủ, không ai biết hân đi đâu, mà nàng cũng không bận tâm đến điều đó.

Chỉ là đêm tân hôn của nàng, Hứa Bộ Nam vẫn còn ở bên ngoài tiếp khách nhân đã thấy hân không biết từ đâu xông vào tân phòng kéo tay nhất quyết bắt nàng theo hân rời đi. Nàng cố chấp không chịu, thế là hai bên dẫn co rất lâu.

Đúng lúc Hứa Bộ Nam trở về thấy được, cho rằng nàng cùng hân có gian tình phát tay áo bỏ đi. Từ đó, Hứa Bộ Nam không có đến phòng nàng nữa khiến nàng càng hận Lương Tuấn Hy thấu xương.

Sau đó sáu ngày Hứa Bộ Nam liền muốn thú đường muội của nàng Niên Tuệ Nhân vào cửa. Qua sự kiện trên cũng không ai dám phản đối kể cả mẫu thân nàng, là do tại đêm tân hôn nàng cùng nam nhân dây dưa không rõ trong tân phòng trước.

Đến ngày nàng bị hạ độc, chỉ thấy Lương Tuấn Hy một lần nữa xông vào phòng của nàng. Một miệng hắc huyết nàng phun hết lên bộ y phục bạch sắc viền thâm tử sắc của hân, trước khi nàng đoạn khí nàng nghe được hân gọi nàng ‘Diễm Diễm’. Đó cũng là lần đầu tiên nàng nghe được hân gọi tên mình.

Mà điều buồn cười nhất đó là, khi đoạn khí nàng là nằm trong lòng Lương Tuấn Hy, kẻ nàng ghán ghét căm hận nhất, mà không phải vị trượng phu nàng một lòng mong đợi yêu thương. Nghĩ đến đây nàng khẽ lắc đầu loại bỏ suy nghĩ kia, đòi này nàng sẽ tuyệt không để những bất hạnh kia xảy ra với mình nữa.

Lúc này Lương Tuấn Hy cũng đã tiến thất, hân chậm rãi bước đến cách giường bốn bước chân, cung kính chấp tay cúi người: “Đại tiểu thư hảo.”

Niên Khai Diễm đưa mắt nhìn hân, gương mặt đầy thân thuộc kia khiến nàng hồ thẹn. Nàng muốn mở miệng nói nhưng lại chùng chờ không thể phun được chữ nào ra miệng. Ngày thường nàng hay gọi hân là hạt tử, nhưng giờ nàng lại không thể gọi như vậy nữa, nàng cũng không biết nên gọi hân là gì cho tốt.

Nghĩ đến những chuyện hân vì nàng hy sinh không ít mà nàng lại đối xử với hân như vậy, bỗng chốc mặt nàng đỏ bừng vì thẹn. Đầu chôn thấp nhìn tám chân bông dày đang đắp ở chân mình, đôi tay đan vào nhau, cắn cắn môi đầy lúng túng.

Thước nhì nhìn thấy một màn như vậy vội đứng bên giường, hơi khom thắt lưng xuống nhắc nhở tiểu thư: “Tiểu thư...” Đây là thái độ gì nha, chẳng phải tiểu thư sẽ chỉ có thái độ này khi đứng ở bên Hứa sư huynh thôi sao.

Lương Tuấn Hy không nghe được nàng mắng hân, ngược lại phòng yên tĩnh, sáng sớm cũng yên tĩnh nên nghe được tiếng tim nhảy của nàng hân cũng rất ngạc nhiên. Chỉ có khi bá phụ bá mẫu vì hân mà mắng nàng thì nàng mới tức giận đến tim đập mạnh như vậy a. Hiện là nàng bảo hân tiến thất, hân không có tự tiện, làm sao nàng sẽ giận thành bộ dạng này. Đương nhiên hân vẫn giữ tư thế khom lưng không hề thay đổi đợi nàng nói.

(Luna: Chỗ này ta phóng đại sự thật một chút, hy vọng các nàng đừng ném đá)

Niên Khai Diễm lúng túng nói: “Được rồi, nói, người đến đây làm gì?” Vẫn là không nên xưng hô tránh bản thân lại bối rối!

Lương Tuấn Hy thẳng thắt lưng, hạ hai tay xuống, mặt hân hướng về phía nàng nói: “Đại tiểu thư hôn mê nên ta cố ý đến thay tiểu thư bắt mạch.” Trong lòng hân lại thêm một kinh hi, nàng cư nhiên không mắng hân nha, hôm nay cho dù là để hân chết hân cũng là cam tâm tình nguyện.

“Được rồi, bắt mạch đi.” Niên Khai Diễm nằm lại xuống giường đưa tay ra để hân bắt mạch.

Tại chỗ, Lương Tuấn Hy quý một chân xuống đất, đặt được sưng trên đất. Đưa đôi tay to chai sạn vào trong được sưng lấy mạch chậm cùng chi. Do nàng không cho hân đến gần, bảo hân phải giữ cự ly cách nàng ba bước chân.

Thước nhì lại nhanh chóng tiếp nhận mạch chậm đặt dưới tay của Niên Khai Diễm rồi lại muốn cầm chi buộc vào cổ tay nàng. Chỉ là nghe nàng nói:

“Không cần phiền phức như vậy đâu.” Là do đòi trước nàng không thích hân nên đương nhiên cũng sẽ không để hân chạm vào bản thân. Thế lúc nàng bệnh liền để Lương Tuấn Hy thông qua chỉ mà chẩn mạch cho nàng. Mà hân cũng rất cố chấp, Lương Vân Kha thì không nói đến cả Lương quân gia chẩn cho nàng hân cũng không an tâm, muốn tự bản thân chẩn bằng được. Cũng may nàng rất ít bị bệnh.

Động tác của Thước nhì ngừng lại, đôi mắt mở to đến cực điểm nhìn lên gương mặt có chút tái nhợt của tiểu thư nhà mình. Tiểu thư vì sao xảy ra biến

hóa lớn như vậy a, chỉ là hôn mê một đêm liền thành như vậy sao?

Không chỉ có Thước nhì mà đến Lương Tuấn Hy cũng là bất khả tư nghị. Hắn lúng túng đến nỗi không biết nên làm thế nào cho phải a. Tay không tự chủ đưa lên sờ sờ chớp mũi.

“Còn không nhanh chân mạch đi, ta còn đến thỉnh an mẫu thân a.” Niên Khai Diễm hiểu được lý do bọn họ kinh hách, nếu nàng không trùng sinh nàng cũng sẽ không thay đổi lớn như vậy đâu, chỉ là không tiện giải thích với họ.

“A.” Ứng một tiếng, Lương Tuấn Hy cầm được sương đứng lên, tiến lên vài bước đến bên giường. Lại lần nữa quỳ một chân bên giường, đặt được sương lên đất. Tim cũng theo đó dần dần đập mạnh, cận nàng như vậy a, hắn có thể nghe được tiếng hô hấp của nàng.

Bàn tay to của Lương Tuấn Hy tiến gần đến cổ tay của Niên Khai Diễm lại có chút do dự không dám chạm. Bàn tay run run cách cổ tay chỉ chừng hai tấc mà thôi. Tâm hắn nhảy đến vô pháp khống chế tiết tấu, hô hấp cũng theo đó mà tăng lên, đôi gò má cũng nhiễm hồng một mảnh.

Chạm vào nàng, đây là đến nằm mơ hắn cũng không có khả năng. Đương nhiên hắn cũng từng có ý nghĩ như vậy, không nghĩ đến sẽ thực sự có một ngày như vậy. Hôm qua nâng nàng trở về hắn cũng phải dùng chân to bọc kín người nàng, tuy là được cận nàng hơn thường ngày nhưng lúc đó lo lắng an nguy của nàng nào có cảm giác như hôm nay. Nghĩ lại cũng có chút khản trương.

Thước nhì đứng thẳng thắt lưng quét đẹp đường: “Không nghe tiểu thư nói gì sao, nhanh tay một chút.”

“Được được.” Lương Tuấn Hy hồi qua thần, hít một hơi sâu hắn liền dừng cảm chạm tay vào cổ tay của người trong lòng.

Chỉ là khi đầu ngón tay chạm đến cổ da thịt mềm mại ấm áp, ngón tay rút một cái lại an tĩnh đặt lên. Hắn cố để bản thân bình tâm để có thể chẩn mạch chính xác nhất nhưng vô pháp, trái tim kia không nghe theo hắn đã đánh, hiện lý trí cũng không thể tập trung được a.

Mạnh rút tay về, hắn lại mở thanh đầy tiếc nuối: “Vẫn là nên cột dây thôi.”

Thước nhì trừng mắt hắn hừ hừ vài cái rồi lại quay sang Niên Khai Diễm: “Tiểu thư, nô tỳ giúp người cột dây.”

“Ân.” Niên Khai Diễm nhìn thấy vẻ mặt kia của Lương Tuấn Hy có chút buồn cười, nàng phì ra một tiếng thật nhỏ. Thước nhì cậm cụi giúp nàng cột dây nên không để ý nhưng Lương Tuấn Hy lại nghe được thanh thanh sờ sờ a, chỉ là hắn không dám tin.

Chân qua mạch, Lương Tuấn Hy chậm rãi nói: “Đại tiểu thư chỉ cần nghỉ ngơi bồi bổ vài ngày liền không có việc gì nữa. Ta trước lui xuống chuẩn bị ít được cho đại tiểu thư.”

“Được.” Niên Khai Diễm ứng một tiếng để hắn lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tự hứa thay đổi

Sau khi Lương Tuấn Hy cầm được sương rời đi, Niên Khai Diễm thở một hơi thật dài rồi phân phó Thước nhì còn đang đứng ngẩn ngơ không hiểu chuyện ở một bên: “Thay ta mặc y phục, ta muốn đi thỉnh an mẫu thân.”

“Vâng.” Thước nhì rất nhanh khôi phục lại tinh thần lập tức chạy đến tủ quần áo vì tiểu thư lấy y phục. Trong lòng nàng vẫn là chứa đầy dấu chấm hỏi, tiểu thư sẽ đối tốt với tên hạt tử kia sao?

Một lát sau đôi chủ tớ đồng loạt ra khỏi viện tiến đến viện của Khúc thị.

Do Niên Khai Diễm là đại tiểu thư của tiêu cục nên y phục của nàng không như tiểu thư khuê các thông thường mà có phần thiên về dễ hoạt động một chút. Tay áo hẹp được cột lại bằng chỉ ở cổ tay, bên thắt lưng cũng không có dây vải rườm rà, càng sẽ không có túi hương hay ngọc bội gì cả, váy dài trên mắt cá một chút.

Nàng cũng không sử dụng hài thêu như nữ tử mà vận ngoa tử như nam nhân, chỉ là ngoa tử của nàng bạch sắc được thêu hoa rất đẹp khác với những đôi ngoa tử hắc sắc của nam nhân.

Tóc cũng không oản kiêu tiểu oa nữ chưa làm lễ cập kê mà lại tất cả cột cao thành một bó, hai bên tai có hai lọn tóc thả tự do. Gió thổi, vài sợi tóc bay lên mặt khiến cho gương mặt vốn thanh tú của nàng trở về xinh xắn động nhân. Cước bộ nhanh chóng dứt khoát lại hữu lực hoàn toàn không giống như người mới hôn mê tỉnh lại.

Thước nhì đi ở phía sau, tuy luôn theo sát cước bộ của tiểu thư nhưng trong đầu nàng lúc này thập phần trống rỗng. Bình thường tiểu thư vì lấy lòng Hứa sư huynh nên cô ý vẫn như các tiểu thư khuê các, phu nhân cùng lão gia chuẩn bị những y phục này, tiểu thư đến nhìn cũng không nhìn, chứ đừng nói

đến là như hiện nay mặc cả lên người.

Đến cùng là vì sao a, vì lý do gì vừa tỉnh lại sẽ có sự thay đổi lớn như vậy a?

Do mất tập trung nên khi Niên Khai Diễm dừng cước bộ mà Thước nhĩ vẫn bước. Rất nhanh liền cả người chạm vào lưng của Niên Khai Diễm khiến Thước nhĩ hoảng hồn lùi lại một bước cấp cấp nói: “Tiểu thư người không sao chứ, đều là do nô tỳ không tập trung mà ra.”

Niên Khai Diễm bị đụng nào có chút chao đảo, lại rất nhanh đứng thẳng người nhìn người trước mặt mình. Tròng mắt của nàng như nước trên mặt hồ vậy, tĩnh lặng không chút gợn sóng chỉ là an tĩnh quan sát mà thôi.

Nữ tử trước mặt nàng ăn vận như tiểu thư khuê các, một thân y phục quá sắc, tay áo rộng dài bay trong gió. Ngũ quan tú lệ, với nàng mà nói vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Đây chính là đường tỷ của nàng Niên Thanh Nhạn, lớn hơn nàng hai tuổi là đại nữ nhi của nhị thúc nàng, cũng là nhị tiểu thư của Niên phủ. Nhị thúc nàng vốn là thương gia, nhưng trong một lần buôn bán thất bại nên chuyển đến Lan châu cùng phụ thân áp tiêu. Mọi người trong phủ gọi nàng là đại tiểu thư đã quen thế nên cũng không có thay đổi cách xưng hô mà gọi nàng ta là nhị tiểu thư.

Đời trước quan hệ của nàng cùng vị đường tỷ này chính là dừng lại ở mức nhìn mặt rồi bước qua. Hai người rất ít khi nói chuyện cùng nhau bởi nàng ta không thích nàng. Mà tính cách của nàng ta lại trầm lặng nên không ai đoán được cách nghĩ trong lòng của nàng ta.

Mà bản thân nàng cũng không thể hiểu được vì sao nàng ta lại không thích mình. Đời này trùng sinh, nàng đoán có lẽ vì tính cách của nàng quá bất nháo lại ương bướng nên nàng ta không thích chăng?

Điều này không quan trọng, quan trọng chính là nàng ta được tin nhị thúc nàng quan đời liền đóng cửa trong viện tịnh tu không màn thế sự. Chỉ là trước ngày nàng trúng độc liền nghe nói nàng ta ngã giếng mà chết. Còn nguyên nhân thực sự thế nào nàng cũng không biết, sợ là cũng chết không minh bạch như nàng đi. Một người hảo đoan đoan lại trầm lặng không gây thù kết oán làm sao đột nhiên sẽ chết a.

Mà nàng ta lại còn là người hành sự cẩn thận thế nên càng không có chuyện đi đứng không tốt ngã giếng chết. Vì thế nàng tuyệt đối không tin tưởng, chỉ là lúc đó nàng cũng không lưu tâm mấy chuyện này cho lắm, đời này đột nhiên lại có chút hiểu kỳ.

Bên kia Niên Thanh Nhạn cũng chính quan sát Niên Khai Diễm, trong mắt trái lại mắt đi sự bình tĩnh vốn có, tròng mắt gợn sóng lần lần nổi lên. Chỉ qua một đêm nàng ta sẽ thay đổi thành như vậy sao? Chỉ là lúc này nhìn cước bộ cũng như thường ngày, nếu không có bộ y phục này nàng cũng sẽ không dám tin tưởng a.

Hai người nhìn nhau qua đi nửa buổi, ngay lúc Niên Thanh Nhạn khôi phục lại tinh thần chuẩn bị rời đi thì đã nghe Niên Khai Diễm mở miệng chủ động chào hỏi: “Đường tỷ hảo.”

Đề nén cổ kinh hách trong lòng xuống, Niên Thanh Nhạn cũng gật đầu nhỏ nhẹ hồi âm: “Đường muội hảo.” Từ lúc đến đây chưa bao giờ nàng cùng nàng ta nói câu nào, vì sao lại chủ động mở miệng nha. Chỉ có ba chữ nhưng lại khiến nàng hiểu kỳ vô pháp đề nén kinh hách.

Niên Khai Diễm nhoen miệng tinh nghịch cười: “Đường tỷ đang muốn đi đâu a? Muội đang muốn đến thỉnh an mẫu thân, nếu là tiện đường liền cùng đi.”

Nghĩ nghĩ, nàng cũng chính là muốn đến thỉnh an bá mẫu, thế nên không do dự liền đáp ứng: “Ân, vậy liền cùng đi.” Trong mắt nàng hiện lên một tia khinh thường nhợt nhạt. Miệng thì bảo thỉnh an mẫu thân, sợ là đến quấy rối đi.

Đoạn đối thoại của hai người chỉ có bấy nhiêu những cũng đã là rất nhiều rồi. Cả hai sóng vai mà đi, không ai nói với ai thêm câu nào nữa.

Thước nhĩ lại tiếp tục thụ thêm một kinh hi, tiểu thư đứng thực biến đổi sau một đêm nha. Cũng may tiểu thư không có đổi thành chán ghét nàng, chính như vậy là được rồi.

Khi đến viện Khúc thị chính đang muốn đến thăm nữ nhi đang còn hôn mê. Chỉ khi nghe Hoa nữ mẫu vào báo Niên Khai Diễm cùng Niên Thanh Nhạn đến thỉnh an thì nàng vui mừng không ngớt chạy ra ngoài.

“Diễm Diễm đã tỉnh.”

“Mẫu thân...” Niên Khai Diễm nhìn thấy Khúc thị cả người xúc động lao vào ôm chặt lấy nàng ta, kiềm nén không nổi mà bật khóc tu tu.

Khúc thị rất là không giải thích được, nhưng cũng vì lo lắng cho nữ nhi mà không ngừng ôm lấy nàng an ủi: “Diễm Diễm ngoan đừng khóc, phụ thân của ngươi đi áp tiêu nguy hiểm, võ công của ngươi lại không cao lo lắng an nguy của ngươi mới không cho ngươi đi a.”

Nhưng Niên Khai Diễm vẫn là dùng tiếng khóc kia để đáp lời. Đời trước chính vì sự ương bướng của nàng khiến cho mẫu thân phiền phức thật nhiều, đời này nàng không muốn tái diễn nữa. Nàng phải ngoan, phải giúp phụ mẫu thân suy nghĩ cho tiêu cực, cho Niên gia.

Hoa nữ nương nhìn Thước nhĩ như muốn hỏi, sáng giờ đã xảy ra chuyện gì. Thước nhĩ chỉ là nhún vai tỏ vẻ bản thân cũng không biết.

Lát sau Niên Khai Diễm ngừng khóc, mới sụt sịt mũi nói: “Mẫu thân đã dùng qua tảo thiện?” Một câu nói thốt ra chính là không liên quan đến chủ đề Khúc thị nói, càng không liên quan đến chuyện khóc lóc làm nũng này giờ khiến mọi người như rơi vào vực sâu không đáy.

Khúc thị mỉm cười dịu dàng nói: “Vẫn chưa, đang muốn đến cùng người dùng a. Nếu là vừa khớp người cùng Nhận nhi cũng tới liền cùng dùng thôi.” Nàng nghĩ do nữ nhi tuyệt thực nên tình lại mới muốn ăn như vậy, thôi thì xem nhưng những chuyện khác đều chưa từng xảy ra đi.

Lúc này Niên Nhận Thanh ở một bên mới bước đến khom người thỉnh an: “Bá mẫu an hảo.”

“Nha đầu này, mỗi sáng đều đúng giờ như vậy.” Khúc thị cười ngọt ngào, vươn tay nắm lấy tay của Niên Nhận Thanh kéo đến bên cạnh mình: “Nào, cùng dùng tào thiện thôi.”

“Bá mẫu, ta...” Niên Nhận Thanh vốn là muốn từ chối. Mẫu nữ người ta dùng cơm nàng ở lại làm gì a.

Niên Khai Diễm cũng mở miệng giữ người: “Đều là người một nhà đường tỳ không cần khách sáo như vậy.” Nhị bá mẫu vì sinh Niên Tuệ Nhân mà qua đời, thế nên Niên Nhận Thanh đối với mẫu thân nàng như sinh mẫu vậy. Mà mẫu thân cũng vì vậy nên yêu thương tỳ muội nàng ta không khác gì nàng cả.

“Diễm Diễm nói đúng a, cũng đã lâu như vậy rồi người vẫn khách sáo như vậy.” Khúc thị mỗi tay kéo một người, lôi đến bên bàn tròn trong thính tử.

Niên Nhận Thanh cũng hết cách, chỉ có thể ‘vâng’ một tiếng thuận thế ngồi theo thôi. Mẫu thân qua đời lúc nàng còn nhỏ, đến dung mạo của mẫu thân nàng cũng là không nhớ rõ nữa rồi. Thế nên đối với Khúc thị nàng vẫn luôn rất hiếu kính tựa như xem nàng ta là thân mẫu của mình vậy.

Hoa nữ nương nghe được như vậy liền lập tức cung kính lui xuống trừ phù phân phó người dọn tào thiện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cảm tạ khó nói

Khi Hoa nữ nương bước đến trừ phòng chính thấy Lương Tuấn Hy đang ngồi trước một lò nhỏ, tay cầm một cây bồ phiến dơ bần đun được. Gương mặt tuấn tú kia hiện lên một sự nghiêm túc cẩn thận, mọi âm thanh ồn ào dưới trừ phòng phản phúc cũng không thể làm ảnh hưởng đến hắn vậy.

Không kiềm được lòng, nàng cảm khăn tay bước đến giúp hắn thấm mồ hôi trên trán, cũng không quên mở miệng trách móc vài câu: “Người a, một đại nam nhân có người nào lại xuống trừ phòng, chuyện này để hạ nhân làm là được rồi.” Nàng đương nhiên biết hắn vì ai mà làm rồi, chỉ nàng không nhân tâm nhìn thấy hắn như vậy thôi.

“Nương!” Lương Tuấn Hy đổi lại mỉm cười quay sang Hoa nữ nương. Hắn đứng lên kéo nàng ngồi xuống ghế ban nãy mình ngồi: “Chúng ta không phải cũng là hạ nhân sao, lại nói cha cùng nhị đệ chẳng phải cũng tự xuống trừ phòng đun được sao?”

Hoa nữ nương triệt để á khẩu, mắt nàng chớp chớp nhìn hắn một lúc lại muốn đứng lên, nhưng lại bị đôi tay to của hắn đặt ở hai vai dùng đạo lực không lớn ấn xuống ghế, thế nên liền mở miệng đuổi người: “Người xem người, cả người đều là mồ hôi, để ta giúp người, người ra ngoài đi.”

Khóe môi của Lương Tuấn Hy cong loan, bật ra tiếng cười khê: “Được cũng sắp xong rồi, trái lại nương xuống trừ phòng vì việc gì nha?” Tay hắn cũng không rảnh rồi mà là vì Hoa nữ nương bóp vai.

Hoa nữ nương như bưng tỉnh đại ngộ một dạng, khê trách hắn: “Đều do người cả, nương bảo người dọn tào thiện a, suýt chút nữa là quên mất chuyện này.” Nàng lại giúp hắn cho thêm một cây củi vào trong lò lửa nhỏ.

Lương Tuấn Hy nghe vậy liền quay sang đám người có mặt trong trừ phòng: “Tào thiện mọi người chuẩn bị xong liền dọn đến viện của bá mẫu a.” Âm thanh nghe như chỉ là nhắc nhở, không hề có chút ra lệnh nào.

Mọi người cũng vui vẻ ứng tiếng. Trong phủ này, ngoài đám chủ tử ra, người đắc nhân tâm nhất chính là Lương Tuấn Hy. Hắn vừa hiếu thảo lại đối xử tốt với mỗi một hạ nhân trong phủ. Tuy hắn cũng là hạ nhân nhưng thân phận của hắn cao quý hơn vì Lương quản gia cùng Hoa nữ nương chỉ là làm thuê lại không có bán thân, lại nói hắn được Niên Sở Hoảng cùng Khúc thị yêu thích nữa.

“Không cần bóp vai đâu.” Hoa nữ nương có chút ngượng ngùng cảm cổ tay hắn Lương Tuấn Hy kéo ra, nhưng hắn lại cố chấp không chịu.

Lúc này được cũng đun xong, Hoa nữ nương muốn giúp hắn nhưng hắn lại không cho. Sau khi đồ vào chén nhỏ, rồi đặt vào lòng thức ăn, Hoa nữ nương lại mở lời: “Ta cũng đến đó, để ta giúp người mang đi.” Nàng đương nhiên là sợ hắn lại bị Niên Khai Diễm khi dễ a.

“Không cần a, nhi tử tự mang cho nàng.” Lương Tuấn Hy vui vẻ lắc đầu, nhớ lại chuyện lúc sáng hắn càng vui vẻ hơn vài phần.

Nhìn thấy dáng tươi cười vui vẻ trên mặt Lương Tuấn Hy, lòng của Hoa nữ nương lại dâng lên một trận chua xót. Cũng bởi vì một câu nói đùa mà hắn bám theo Niên Khai Diễm không dứt, mặc cho bị khi dễ vẫn là kiên trì đến cùng.

Nàng đưa tay giữ lại quai của lòng thức ăn: “Đại tiểu thư đang ở chỗ phu nhân, để ta mang đến đó là được rồi. Cả người của người đều đầy mồ hôi đến đó không tốt a.” Mỗi lần hắn đến đúng lúc dùng bữa đều được Khúc thị gọi là dùng, nhưng mỗi lần như vậy hắn đều là bị Niên Khai Diễm khi dễ. Nàng

làm sao có thể trở mặt ra nhìn a.

“Nuơng, nhì từ cùng ngươì đến đó.” Lương Tuấn Hy vẫn kiên định với ý của mình. Hắn đương nhiên biết Hoa nữ nương lo lắng thứ gì, chỉ là thái độ của Niên Khai Diễm đối với hắn đã có chút thay đổi rồi, biết đâu sau này nàng sẽ nguyện ý gả cho hắn.

Hoa nữ nương biết có khuyên nũa cũng là vô ích thế nên cùng hắn bước đến viện của Khúc thị. Theo sau còn có đám hạ nhân mang theo không ít lồng thức ăn theo sát.

- ---Phân Cách Tuyến Luna Huang---

Niên Khai Diễm ngồi ở bên bàn tròn nói chuyện với Khúc thị. Nàng cũng không hề mở miệng đòi đi áp tiêu hay là làm lễ cập kê nữa. Nàng nhớ đời trước, vừa tỉnh lại nàng liền không đợi phụ thân trở về mà gấp gấp làm lễ cập kê, chỉ vì muốn mau chóng gả cho Hứa Bộ Nam.

Khúc thị thấy nữ nhi không nhắc đến bản thân thậm chí thờ phào mà cũng càng không dám nhắc. Nàng biết tâm ý của nữ nhi nhưng là Lương Tuấn Hy vì một lời của nàng mà ôm hy vọng đến nay vẫn không chịu từ bỏ. Nếu là một ngày nữ nhi nàng thực sự gả cho Hứa Bộ Nam vậy chẳng phải là ủy khuất Lương Tuấn Hy sao. Đầu là do nàng lúc đầu không tốt ăn nói linh tinh a, ai mà ngờ được hắn sẽ luôn nhớ như vậy cơ chứ.

Lúc đầu Lương Tuấn Hy cùng nữ nhi của nàng vốn là rất thân cận, nàng cũng xem hắn như nữ tể. Nhưng từ lúc Hứa Bộ Nam đến không lâu thì mọi chuyện đều thay đổi a. Nàng cũng không biết nên làm thế nào cho tốt nữa.

Hoa nữ nương cùng Lương Tuấn Hy lúc này cũng tiến đến. Nhìn hai người bọn họ hành lễ Khúc thị vui vẻ nói: “Tuấn Hy cũng đến rồi, chi bằng cũng ngồi xuống cùng dùng bữa thôi.”

Lương Tuấn Hy không chút do dự đáp ứng, cao hứng trên gương mặt kia là không thể nào che giấu được. Hắn được Hoa nữ nương đưa đến một chiếc ghế trống ngồi xuống còn nàng thì đứng.

Kỳ thực, phu nhân cũng từng cho nàng ngồi, nhưng nàng nào dám a. Còn Lương Tuấn Hy lại khác nha, hắn từ nhỏ đã được lão gia phu nhân thương yêu rồi. Thế nên mỗi lần hắn được mời cùng dùng bữa nàng lại đứng ở một bên giúp hắn gấp thức ăn.

Khúc thị thấy vậy liền len lén nhìn sang nữ nhi. Thấy Niên Khai Diễm không có phản ứng nàng cũng an lòng thờ phào. Đổi lại là bình thường nhất định Lương Tuấn Hy bị làm khó dễ vài trận rồi nha.

Trong lúc hạ nhân dọn thức ăn, Lương Tuấn Hy đặt lồng thức ăn trong tay lên bàn nói: “Đây là được của đại tiểu thư a.”

“Tuấn Hy vất vả rồi.” Khúc thị cười rồi để Hoa nữ nương nhận lấy, đặt chén được đến trước mặt Niên Khai Diễm. Nhìn cả người ướt đầm mồ hôi kia của Lương Tuấn Hy nàng liền hiểu chuyện.

Niên Khai Diễm nhìn thấy chén được đặt ở trước mặt mình liền bĩu môi nhăn mặt. Nàng xoay người ôm lấy Khúc thị làm nũng: “Mẫu thân, thân thể ta rất tốt, không cần uống có được không?” Mùi nồng nặc thể kia nhất định là rất đáng a.

Khúc thị lại mỉm cười vuốt vuốt lưng của nữ nhi: “Diễm Diễm ngoan uống hết đi, đây là Tuấn Hy tự tay đun cho ngươi a.” Cái này thì không cần hỏi cũng biết rồi, y phục trên người của người ta đều bị mồ hôi làm ướt một mảnh, lại nói cho dù hắn có về thay y phục thì cũng giấu không được chuyện cả phủ ai cũng biết này.

Nàng len lén quay đầu nhìn Lương Tuấn Hy ở phía đối diện một mắt. Nhìn thấy hắn cả người đầm mồ hôi trong lòng cũng dâng lên trận áy náy. Nhưng bảo nàng mở miệng cảm tạ hắn, sợ là nàng không làm được mặc dù hiện lương tâm rất muốn nói a.

Lương Tuấn Hy ngồi thẳng thất lưng cũng hướng mặt về phía nàng: “Được này không đáng, đây chỉ là bồi bổ sức khỏe nên có thêm rất nhiều kỷ tử cam thảo. Đại tiểu thư uống thử sẽ biết thôi.”

Niên Khai Diễm lại dúi mắt xuống chén thuốc. Đen thui như vậy thực sự không đáng sao? Nhưng Lương Tuấn Hy tuyệt đối sẽ không gạt nàng nha.

Khúc thị cầm lấy chén thuốc đưa cho nữ nhi, một bên ngồi dụ dỗ. Niên Khai Diễm bĩu môi rồi nhận lấy chén thuốc. Nàng nhấp một ngụm nhỏ thử, quả nhiên không có đáng a, được xuống cổ họng lại có chút ngọt nữa.

Nàng một hơi uống cạn đấy, đặt chén được xuống bàn xong, lại nhìn Lương Tuấn Hy, cắn môi một hồi mới lắp bắp nói: “Đa...ạ.”

Thoại âm vừa rồi, mọi người trong phòng đều là kinh hách đến cầm suýt rơi. Đại tiểu thư kiêu ngạo luôn khi dễ Lương Tuấn Hy, hiện lại nói lời cảm tạ hắn nha. Có phải chút nữa sẽ có chuyện gì kinh thiên động địa xảy ra không?

Lương Tuấn Hy sớm có chuẩn vẫn là bị hách đến không ít, chỉ là rất nhanh khôi phục tinh thần cười hỏi nàng: “Là nên làm mà, đại tiểu thư không cần cảm tạ.” Nếu ngày nào nàng cũng đối xử với hắn tốt như vậy thì hay biết mấy.

Niên Nhạn Thanh len lén đảo trông mắt giữa hai người, đây là chuyện gì xảy ra a? Vì sao hôm nay nàng có nhiều kinh ngạc như vậy. Niên Khai Diễm không những gọi nàng mà còn đối xử tốt với Lương Tuấn Hy, đến cùng hôm nay mặt trời mọc hướng nào a?

Khúc thị hài lòng cười đến híp mắt, nên như vậy từ lâu rồi kìa. Chỉ là lúc này đây nàng mới có thời gian nhìn lại y phục cùng tóc tai của nữ nhi. Xem như sau lần này nữ nhi nàng thay đổi rồi, lão gia trở về nhất định sẽ rất vui nha.

“Nào, dùng bữa thôi.”

Hoa nhũ nương ở một bên vì Lương Tuấn Hy gấp thức ăn. Trong lòng không biết nên vui hay buồn đây.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hạ định quyết tâm

Dùng qua bữa ăn, mọi người đều trở về với công việc thường ngày của mình. Khúc thị chường quả tiêu cục, Niên Nhạn Thanh ở bên giúp đỡ tính toán sổ sách.

Lương Tuấn Hy trở về lo đám được liệu của mình. Do ở tiêu cục nên bị thương là chuyện rất bình thường, do đó số lượng được cần chuẩn bị cũng không có ít.

Niên Khai Diễm mỗi ngày trong phủ chính là nhân vật rảnh rỗi nhất. Phụ thân đi lần này ít nhất cũng là một tháng, nàng nên hào hào về viện luyện kiếm pháp thôi. Chỉ cần thông qua được khảo hạch của phụ thân nàng liền có thể tham gia chuyển áp tiêu năm đó rồi. Như vậy thì mọi người có thể cũng không cần mất mạng chẳng?

Nghĩ vậy nàng cũng trở về viện. Vừa về đến viện liền thấy được Niên Tuệ Nhân cũng đứng ở nguyệt môn đang định bước vào. Nàng ta cũng như Niên Nhạn Thanh vậy, ăn vận như khuê tú, bộ dáng diễm đạm đáng yêu lại biết ăn nói, tóm lại nếu là nam nhân nàng cũng sẽ chọn nàng ta.

Niên Tuệ Nhân cùng tuổi với nàng nhưng lại nhỏ hơn nàng vài ngày. Năm đó nàng ta gả cho Hứa Bộ Nam nhưng mỗi ngày đều đến cùng nàng trò chuyện như trước. Nàng ta còn từng khuyên Hứa Bộ Nam nên quan tâm đến nàng nhưng Hứa Bộ Nam lại không đồng ý vì cho rằng nàng chụp cho hấn cái mũ xanh, chuyện mất mặt như vậy đổi lại là nam nhân nào cũng sẽ không chấp nhận được.

Vừa nghe tiếng bước, chân Niên Tuệ Nhân quay lại, thấy được Niên Khai Diễm liền lập tức bỏ luôn bộ dáng khuê tú nâng váy chạy đến: “Đường tỷ đã tỉnh rồi, tốt quá a, hại ta lo lắng cả một đêm. Sáng sớm không thỉnh an bá mẫu liền chạy đến đây tìm người trước a.”

“Vào viện mới nói đi.” Niên Khai Diễm vui vẻ cười, nắm tay Niên Tuệ Nhân vào trong viện. Các nàng đòi trước vốn là rất thân thiết, có chuyện gì cũng kể với nhau.

Cả hai ngồi ở bàn đá trong viện, xung quanh hoa nở rộ, trận trận mùi hương thơm ngát khiến tâm hồn người thanh tĩnh không ít. Thước nhi ở bên hầu hạ châm trà.

Niên Tuệ Nhân mở lời trước: “Người việc phải đi áp tiêu vất vả như vậy a, chẳng phải chừng một tháng nữa Hứa sư huynh sẽ trở về sao.”

“Ân, nghĩ kỹ rồi không đi nữa.” Niên Khai Diễm cười đến híp mắt. Nghĩ đến có thể một lần nữa gặp lại Hứa Bộ Nam nàng đã cảm thấy rất hạnh phúc.

“Người vừa đi đâu về a, gặp bá mẫu nói chuyện làm lẽ cập kê sao?” Niên Tuệ Nhân lại hiếu kỳ hỏi.

“Không, chỉ là thỉnh an mẫu thân để nàng yên tâm thôi.” Niên Khai Diễm chậm rãi nhấp ngụm trà. Lễ cập kê hiện tại đối với nàng không quan trọng bằng Niên gia nữa, vẫn là trước hết luyện thân thủ cho tốt a.

Niên Tuệ Nhân cũng thụ kinh hạch, đây là thay đổi chỉ một đêm trong truyền thuyết thường đề cập sao? Nàng không tự chủ vuron tay sờ lên trán của Niên Khai Diễm.

“Sẽ không phải bệnh chưa khỏi chứ? Người không cần lễ cập kê nữa sao?”

Niên Khai Diễm hào sảng cười ha hả, nắm lấy tay Niên Tuệ Nhân kéo ra khỏi trán của mình: “Ta suy nghĩ kỹ rồi, những chuyện đó vẫn là đợi phụ thân về mới nói tiếp.”

Niên Tuệ Nhân nắm hồi tay Niên Khai Diễm, vui vẻ lắc lắc đề nghị: “Ân, vẫn để phụ thân cùng bá phụ trở về chúng ta cùng lúc tổ chức lễ cập kê.”

“Ân.”

“Đêm qua hạt từ kia suýt chút nữa vì người mà đứng ở ngoài viện một đêm a.” Niên Tuệ Nhân không chút do dự kể ra chuyện hôm qua, nàng lại thờ dài một hơi tiếp tục nói “Ta đã khuyên người không nên có chấp rồi, cuối cùng thì sao, bá phụ vẫn là không cái biến chủ ý, còn người suýt nữa cũng đi đòi nhà ma rồi.”

“Ân, sáng nay ta thấy hấn rồi.” Niên Khai Diễm chậm chậm dùng trà, mắt nhìn đám hoa nở rộ xung quanh mình.

Niên Tuệ Nhân lại rất khó hiểu, rõ ràng thường ngày mỗi lần nhắc đến Lương Tuấn Hy thì vị đường tử này luôn là đập bàn mắng mắng người. Hôm nay trái lại bình tĩnh như vậy a.

“Hắn nói gì?” Nàng đưa mặt áp sát mặt đối phương truy vấn.

Niên Khai Diễm đẩy nàng ta ra, nhún vai đáp: “Thân thể ta cần bồi bổ.” Rõ ràng Lương Tuấn Hy nói như vậy a, nàng không có thêm bớt nha.

Hai người cười nói một hồi Niên Tuệ Nhân cùng rời khỏi. Niên Khai Diễm chớp chớp mắt nhìn bầu trời cao, nửa ngày trời mới nói với Thước nhì: “Mang nhuyễn tiên đến đây.”

Thước nhì ngẩng ngơ một hồi cũng chạy vào trong phòng lấy nhuyễn tiên. Đã rất lâu rồi tiểu thư không có đụng đến nhuyễn tiên. Bình thường phu nhân lão gia nói thế nào cũng không chịu, hôm nay trái lại muốn tìm nó rồi.

Phụ thân muốn nàng tiếp quản tiêu cục thế nên từ nhỏ nàng đã được học qua võ thuật không như hai đường tử muội của mình chỉ là thiên kim khuê phòng, quanh quẩn lại chỉ có cảm kỳ thi họa nữ hồng. Mà tay nàng xinh đẹp lại thon nhỏ phụ thân không nỡ để nàng cầm đao kiếm quá nặng nên có ý để nàng luyện nhuyễn tiên.

Nàng vì Hứa Bộ Nam thích nữ tử đoan trang nên đã từ bỏ lời khuyên của mẫu thân, ném luôn hy vọng của phụ thân một mực theo đuổi thứ không thuộc về mình. Đồi trước lúc phụ thân mất nàng vẫn đinh ninh rằng sau này gả cho Hứa Bộ Nam để hắn quản lý tiêu cục liền được không cần đến mình phiền nhúng tay.

Xem ra nàng hoàn toàn sai lầm rồi.

Thước nhì từ trong phòng mang ra một nhuyễn tiên chín đốt được làm bằng bạc, hai đầu nhuyễn tiên bén nhọn lóe hàn quang sắc bén. Phụ thân bảo áp tiêu phải đối mặt rất nhiều thứ nguy hiểm, cần trong thời gian ngắn ngủi có thể lấy được mạng địch, nên mới có ý cho người vuốt nhọn hai đốt đầu tiên.

Mỗi một tiên đốt dài chừng một ngón tay có chút uốn lượn, đều là có một khuyên tròn nhỏ cũng bằng bạc để nàng quấn tiên lên thắt lưng có chỗ cài. Giữa mỗi đốt là dây xích mỏng nhưng chắc chắn. Trên thân mỗi tiên đốt, có chạm trổ ba chữ “Niên Khai Diễm” do chính tay phụ thân khắc lên.

“Tiểu thư, tiên tới.” Hai tay cung kính dâng tiên.

Gió trong viện nhẹ thổi mỗi tiên đốt cùng khuyên tròn nhỏ lay động chạm vào nhau tạo nên âm hưởng leng keng như một bản nhạc du dương không dứt.

Niên Khai Diễm vươn tay nhận lấy nhuyễn tiên, bàn tay siết chặt đến không kẽ hở. Đồi trước vì Hứa Bộ Nam mà nàng không có cầm lại nhuyễn tiên này nữa. Đến lúc đoạn khí nhuyễn tiên vẫn bị nàng vứt ở một góc phòng phủ đầy bụi bẩn. Đồi này liền khác rồi, nó sẽ theo nàng tắc tắc không rời.

“Chúng ta ra tiêu cục thôi.”

Thước nhì chạy theo phía sau tiểu thư không hiểu hỏi: “Tiểu thư, người không phải nói rằng sẽ không động võ nữa sao?”

Rõ ràng Hứa sư huynh bảo thích nữ nhân ôn nhu đoan trang nên tiểu thư đã từng thề không động võ nữa a. Mà bản thân nàng tuy là chưa tìm được ý trung nhân nhưng vẫn có ý nghĩ như tiểu thư, là nữ nhi phải như hai vị đường tử mới đúng.

Niên Khai Diễm bật cười ha hả kéo cánh tay của Thước nhì: “Ta là người tiếp nhận tiêu cục lý nào thân thủ không tốt nha, như vậy làm sao phục chúng được? Ta không thể để phụ mẫu thất vọng được.”

“Nhưng sau này người sẽ gả cho Hứa sư huynh a. Như vậy chẳng phải là nói...” Thước nhì vẫn không hiểu mà dẫu mới hỏi.

Không để lời của Thước nhì kết thúc, Niên Khai Diễm lắc đầu: “Tiêu cục là tâm huyết của phụ thân, phải do ta tới quản. Có gả cho đại sư huynh thì sao, ta vẫn phải chăm sóc tiêu cục. Cả người cũng vậy nữa, luyện tốt thân thủ một chút, tự bảo vệ mình.”

Nhớ đến kết cục bi thảm đồi trước của Thước nhì, hốc mắt nàng lại xuất hiện lệ quang. Nếu không phải lúc đầu do nàng có suy nghĩ lệch lạc thì Thước nhì cũng sẽ không có hạ tràng kia.

“Nô tỳ hiểu rõ.” Thước nhì cũng nhoen miệng cười. Nàng cùng tiểu thư còn thân hơn cả đường tam tiểu thư thế nên không cần cố kỵ bất cứ thứ gì. Bản thân nàng cũng là được lão gia dạy thân thủ, bất quá cùng tiểu thư động dạng, tiểu thư không thích nàng cũng không thích.

Trên đường từ hậu viện ra ngoài tiêu cục, đám hạ nhân nhìn thấy Niên Khai Diễm đều cung kính cúi chào trong lòng ngập tràn vô số câu hỏi. Đại tiểu thư không phải là muốn giống hai vị đường tử sao, vì sao hôm nay lại ăn vận như thế này a.

Niên Khai Diễm cùng Thước nhì là hiểu được ý nghĩ trong lòng bọn họ nhưng xem như không thấy. Vẫn là cao ngạo mà đến tiêu cục.

Nói là tiêu cục, thực chất cũng là trong Niên phủ thôi. Niên phủ rộng lớn, có dư chỗ cho đám huynh đệ trong tiêu cục dung thân. Chỉ cần người nào từ nơi khác đến hoặc gia cảnh không tốt đều có thể ở lại trong tiêu cục.

Bước chân của Niên Khai Diễm như trước, hữu lực sinh phong như nam nhân vậy nhưng cũng vẫn là có chút mềm mại của nữ tử. Càng tiến gần tiêu cục càng nghe rõ được âm thanh nam tử tập quyền cùng tiếng binh khí tương qua.

Đôi mắt của Niên Khai Điem chậm rãi nhắm lại liền lập tức mở ra, nhãn thần trong trẻo lại mang theo quyết tâm bước ra ngoài. Sau này, mỗi ngày nàng đều phải đến đây, thế nên nàng phải để cho mọi người có một ấn tượng tốt về mình.

Tuy rằng mỗi một người trong Niên phủ đối với nàng đều là yêu thương có thừa ngay cả Hoa nữ nương cùng Lương quân gia có nhi tử bị nàng khi dễ, bọn họ cũng là rất yêu thương nàng. Nhưng nàng phải có phong phạm của một người thừa kế, đây là điều quan trọng nhất.

Thước nhì nhìn thấy tiểu thư như vậy cũng là vui vẻ bước phía sau. Mặc kệ là tiểu thư thay đổi thế nào nàng đều sẽ bồi bên tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Một thân thương thế

Khi Niên Khai Điem xuất hiện trước mặt đám người đang có mặt ở luyện võ trường của tiêu cục, đám nam nhân đều là ha hả mà chào “Đại tiểu thư hảo.”

“Mọi người hảo.” Âm thanh của Niên Khai Điem leng keng hữu lực. Nếu không phải gương mặt gầy gò do tuyệt thực thì không ai nghĩ nàng hôn mê mới tỉnh đâu. Xuất hiện trên mặt chính là nụ cười tự tin hào sảng mà đã lâu không ai thấy được trên mặt nàng.

Đám nam nhân này không thể chọc Niên Khai Điem nhưng có thể trêu ghẹo Thước nhì nha. Thước nhì ngày thường, thường xuyên ra ngoài giúp tiểu thư mua đồ dùng cá nhân nên rất hay bước qua chỗ này. Mỗi lần như vậy bọn họ đều là trêu ghẹo nàng không ngớt lời.

“Thước nhì cô nương cũng đến sao.”

“Mấy ngày không gặp có xinh lên nha.”

“Mấy ngày trước còn tưởng không thể gặp Thước nhì cô nương nữa, khiến tim ta tan nát.” Người nói chuyện ôm lấy lồng ngực, nói xong lại bật cười ha hả.

“...”

Thước nhì hùng hổ xắn tay áo, chân đá một hình nhân để luyện quyền gần đó một cái. Chỉ tay vào đám nam nhân mắng: “Các ngươi lập tức im ngay cho bản cô nương, có đại tiểu thư ở đây còn dám làm càn.” Đám người này mỗi ngày không bị nàng mắng có lẽ sẽ ăn không ngon a.

“Không cần hung dữ như vậy.”

“Đúng a, chúng ta là đang bày tỏ nỗi niềm nhớ nhưng đến Thước nhì cô nương mà thôi.”

Thoại âm vừa rơi đám nam nhân lại bật cười rầm rộ.

“Còn cười còn nói, bản cô nương lập tức đánh các ngươi thành đầu heo.” Thước nhì vẫn giữ thái độ đánh đá kia mở miệng quát to.

Lương quân gia được Niên Sở Hoảng phân phó trông giữ trường luyện võ của tiêu cục, nghe được âm thanh liền quay lại nhìn cũng là cực kỳ ngạc nhiên. Niên Khai Điem đã lâu không có ra đây, hôm nay trái lại bước ra, còn vận y phục này a. Dạng y phục này lão gia đích thân đặt người may cho nàng, tuy nàng không mặc nhưng mỗi ba tháng lão gia cũng sẽ cho người mang năm bộ đến Điem viên. Ở khắp Lan Châu này, tìm không ra có người thứ hai mặc loại y phục này đâu.

Hiện tại lại mặc, trên tay còn cầm nhuyễn tiên quay quay nữa, vậy nghĩa là...Nghĩ đến đây Lương quân gia có chút vui mừng, lão gia trở về thấy được nhất định sẽ rất vui a. Hắn cung kính chạy đến trước mặt của Niên Khai Điem: “Đại tiểu thư hảo, không biết người đến đây có gì phân phó.”

“Không có gì phân phó, quân gia vẫn là làm chuyện của mình đi thôi.” Niên Khai Điem xua xua tay, bởi không có Hứa Bộ Nam nàng sẽ không trang nghiêm thực.

Lương quân gia còn chưa kịp đáp đã thấy Niên Khai Điem mại khai cước bộ bước vào luyện võ trường. Tay nàng cầm lấy nhuyễn tiên mạnh huy lên rồi hạ xuống đất, mặt đất một mảnh bụi bay lên mù mịt.

Kèm theo đó chính là thoại âm của nàng vang lên: “Không biết có vị sư huynh sư đệ nào nguyện ý cùng ta độ sức không?”

Phụ thân từng dạy nàng, muốn nhanh tiến bộ chính là mở miệng thách đấu. Trong một trăm lần thất bại nhất định rút được thêm một trăm lần kinh nghiệm để tạo nên một thành công. Vì thế phụ thân trước nay dạy nàng đều là cùng nàng giao đấu.

Đám nam nhân ở đây có người lúc Niên Khai Điem còn nhỏ đã từng cùng nàng giao đấu qua nên không chút cổ kị. Mọi người cũng đã lâu không cùng nhau đấu, vì tiêu cục liên tục nhận được nhiệm vụ cũng rất ít có cơ hội ở lại trong tiêu cục, mà nàng thì lại chọn làm thiên kim khuê các không động binh đao.

Thước nhì nhìn vậy cũng là cảm một thanh trường kiếm bằng gỗ ở một bên cùng một nam nhân giao đấu. Tiểu thư đã quyết tâm thì nàng cũng phải nỗ lực một chút. Sau này tiểu thư tiếp quản tiêu cục nàng sẽ là cánh tay phải đắc lực hỗ trợ tiểu thư.

Niên Khai Diễm rất nhanh liền bị đánh ngã. Nhưng nàng lại không có mở thanh kêu đau mà là cắn răng tiếp tục đứng lên xông vào. Phải nhanh chóng nhân lúc phụ thân không ở mà luyện tập, phụ thân trở về lập tức khiêu chiến một trận.

Cứ như vậy đấu đến chiều mới thôi. Đương nhiên Niên Khai Diễm từ bỏ vũ lực đã lâu đâu thể thắng nổi trận nào, trái lại chính là một thân thương lách về viện. Mà Thước nhì cũng chỉ tốt hơn nàng một chút thôi.

Cũng không thể trách đám nam nhân kia được a. Phụ thân từng dặn mọi người đối với nàng thì phải nghiêm túc một chút, không được nhân nhượng bởi khi áp tiêu địch nhân sẽ không nhân nhượng mình đâu. Như vậy nàng mới có thể đứng trên vị trí cao nhất của tiêu cục.

Lương quán gia vừa lo vừa sợ. Nhìn thấy rõ ràng vết thương ngày một nhiều xuất hiện trên thân của Niên Khai Diễm, hấn cũng không đành lòng mà nhìn thẳng a. Chỉ là nàng chính là người kế thừa, nếu là không chăm chỉ một chút, đừng nói đến mang tiêu cục phát dương quang đại, ngay cả bảo trụ tiêu cục sợ là cũng không thể a.

Khúc thị biết tin vui mừng đến viện thăm nữ nhi. Đến khi thấy được Niên Khai Diễm chỉ mặc mỗi cái yếm cùng chiếc tiết quần(Luna: khó là quần còn quần là váy) ngồi trên giường chuẩn bị bôi thuốc vào những vết bầm tím chằng chịt trên người, liền sắc mặt tái nhợt quên hết mọi thứ chạy đến.

“Diễm Diễm sao lại ra nông nổi như thế này?” Nàng nhớ lúc nhỏ nữ nhi đến đó giao đấu thân thù cũng không tệ như vậy a.

Niên Khai Diễm nhoẻn miệng cười, vươn tay đỡ mẫu thân đến giường ngồi: “Ha ha, mẫu thân, nữ nhi đã lâu không luyện võ nên ngày đầu liền như vậy, sau này sẽ không sao nữa.” May là đám nam nhân kia còn có chút lương tâm, giữ lại khuôn mặt này cho nàng.

“Ân, vậy lần sau cẩn thận một chút.” Khúc thị cũng đau lòng nói. Nàng thực sự không muốn thấy nữ nhi như vậy, nhưng nàng cũng trọng phu chi có mỗi một nữ nhi này thôi. “Mẫu thân giúp người thoa được.”

“Tạ mẫu thân.” Niên Khai Diễm cũng không có từ chối. Bởi Thước nhì bị thương cũng không nhẹ nên nàng để nàng ta cũng trở về nghỉ ngơi rồi, mà thương bên lưng nàng cũng tự thoa không được.

Vừa thoa xong được vẫn chưa thể vận y phục, bên ngoài đã nghe hạ nhân truyền báo Lương Tuấn Hy đến. Niên Khai Diễm mệt mỏi thở một hơi ra xoa xoa tay nói: “Không gặp.”

“Tuấn Hy có lòng đến thăm người, làm sao có thể không gặp người nha.” Khúc thị nhẹ giọng trách vài câu rồi nói với hạ nhân: “Cho tiến thất.”

Niên Khai Diễm khép hờ mắt nhìn Khúc thị, nàng lười biếng nằm sấp ở trên giường. Hiện nàng buồn ngủ a, ngày mai vẫn còn phải ra đó luyện nha, không ngủ đủ giấc, không có tinh thần, thể nào mai cũng sẽ một thân thương cho xem. Sợ là so với hôm nay, ngày mai còn tệ hại hơn thế.

Do mắt của Lương Tuấn hy không thấy vật thể nên cũng không ai kiêng kỵ hấn tiến đến.

Lương Tuấn Hy vốn nghe được hôm nay Niên Khai Diễm đến luyện võ trường của tiêu cục liền là lo lắng. Hấn đương nhiên đoán được kết quả, nhưng công việc quá nhiều không thể rời được.

Thế nên hấn chỉ có chuẩn bị được cho nàng thôi. Hiện nghe nàng trở về viện, hấn xong việc đến cơm cũng không ăn mang theo được sương chạy đến. Vốn nghĩ nàng sẽ để hấn tiến thất như lúc sáng thì hiện nàng lại đuổi hấn về.

Tâm có chút trầm xuống, nhưng lòng lo lắng cho nàng vẫn là không giảm. Hấn nghe mọi người nói nàng thương rất nặng liền lo lắng không thôi, đến nỗi làm gì cũng không xong. Cha nương thấy vậy liền mới đến hấn đến đây.

Tiến thất chuyện đầu tiên làm chính là hành lễ, sau đó hấn mới bước đến giường.

Khúc thị không nhìn cũng là biết rồi nên chỉ nói cho lấy lệ: “Tuấn Hy vì nghe tin mà đến sao?”

“Vâng, bá mẫu cũng ở.” Lương Tuấn Hy nói chuyện, sắc mặt lo lắng hướng bên giường lại không biết hiện Niên Khai Diễm đang làm gì.

“Ân, người ngồi xuống trước đi.” Khúc thị đưa tay kéo hấn ngồi ở ghế tròn bên giường: “Diễm Diễm không có thương nặng, người không cần lo lắng như vậy.” Nàng biết hấn lo lắng cho Niên Khai Diễm, nhưng mắt hấn không thấy không nên làm hấn khổ tâm.

“Không biết Tuấn Hy có thể thay nàng bắt mạch không?” Hấn mới không tin nàng không thương nặng. Lâu như vậy không tập võ rồi, lại còn chưa nói đến đám hạ nhân nói nàng đi không nổi phải cho người nâng về, bảo hấn không lo lắng làm sao được.

“Vừa bôi được xong rồi, hiện nàng cũng ngủ. Người không cần lo lắng nữa.” Khúc thị cố gắng cười một tiếng cho Lương Tuấn Hy nghe mà yên lòng: “Nhìn bộ dáng này của người sợ là cũng chưa dùng bữa đi.”

Không để Lương Tuấn Hy nói, Khúc thị nhanh chóng đứng lên kéo hấn ra ngoài: “Vừa lúc ta cũng chưa ăn, chi bằng chúng ta cùng ăn thôi. Để Diễm Diễm nghỉ ngơi, ngày mai người lại đến xem nàng.”

Lương Tuấn Hy bị kéo lên, mặt hắn vẫn hướng về phía giường. Khi nghe được tiếng thở đều của Niên Khai Điềm rồi mới hơi chút an tâm theo Khúc thị rồi đi. Trên đường đi hắn cũng không quên hỏi nàng bị thương nơi nào, có nghiêm trọng không, có chảy máu không hay là tụ huyết...

Khúc thị nào dám nói thế nên cũng chỉ bảo Niên Khai Điềm không cho xem nên không biết. Trả lời qua loa lấy lệ rồi chuyển chủ đề khác. Tiểu tử này cũng quá quan tâm nữ nhi của nàng a, thế nhưng nữ nhi của nàng lại là vô tâm với hắn thì biết làm sao đây.

Lương Tuấn Hy đương nhiên là không để cho Khúc thị thuận lợi chuyển đề tài rồi. Nói vài câu hắn lại chuyển lại lên người của Niên Khai Điềm. Hắn lo lắng nàng, đến mặt cũng không thể gặp, âm thanh cũng không thể nghe liền là bị kéo ra ngoài, hắn làm sao yên tâm cho được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đối xung hô đi

Sáng hôm sau, khi Niên Khai Điềm vừa tỉnh giấc, mở mắt nàng đã thấy Thước nhi mang nước đẩy cửa bước vào. Trên mặt còn mang theo một chút bất mãn nữa.

“Làm sao? Mới sáng sớm lại có bộ mặt này a.” Nàng cố gắng lệch cả thân người ề ảm mà ngồi dậy.

“Còn làm sao được, hạt từ kia lại đứng ở trước nguyệt môn chờ tiểu thư a.” Thước nhi chu môi hồi lời, còn không quên quay ra cửa hừ hừ vài tiếng nữa.

Niên Khai Điềm ôm trán khẽ cười: “Gọi hắn tiến thính tử đợi đi, ta chuẩn bị xong liền ra ngoài.”

“Tiểu thư...” Thước nhi bất mãn dẫm chân. Hôm qua nàng bị đánh đến lên bờ xuống ruộng cả người ề ảm vẫn phải thức giấc sớm liền có chút không cam rồi. Đã vậy còn thấy được bộ mặt đáng ghét của Lương Tuấn Hy nữa, thật là muốn đánh một trận cho bỏ ghét.

Niên Khai Điềm xua xua tay: “Mau lên, còn nữa, sau này hắn tiến đến không cần đứng ở nguyệt môn, chuẩn tiến thính ngồi đợi ta.” Dứt lời nàng cũng đứng dậy chuẩn bị.

Thước nhi ra ngoài, bước chân dẫm mạnh lên trên đất, sai bước đến chỗ Lương Tuấn Hy. Cước bộ vừa dừng nàng đã mở thanh quát dẹp đường: “Tiểu thư bảo người tiến viện, sau này cho phép ngồi ở thính tử không cần đứng ngoài này.”

Lương Tuấn Hy vốn là nghe được từ lúc này rồi, tâm tình kích động đến không thể tin. Hiện nghe Thước nhi nhắc lại lần nữa hắn nhón miệng nở một nụ cười ảm áp: “Đa tạ Thước nhi cô nương.”

Hắn mang được sương nhắc chân tiến vào trong thính tử trong viện của Niên Khai Điềm. Ngồi ở thính tử, Thước nhi cho người mang trà cho hắn rồi lại bước vào hầu hạ Niên Khai Điềm. Hắn đặt được sương lên bàn bên phải cầm chén trà bên bàn bên trái lên thường thức.

Nói vậy liền là buổi sáng nàng tâm trạng tốt sẽ không đuổi hắn a. Hắn là đêm qua nàng mệt mỏi muốn ngủ nên mới không gặp mặt hắn? Mặc kệ, nhưng từ lúc hắn đến Niên phủ, đã lâu lắm rồi mới được nàng mời uống trà ở Điềm viên a.

Một lúc sau, Niên Khai Điềm đưa tay nâng rèm ngăn giữa thính tử cùng ngoại thất, bước ra ngoài. Lương Tuấn Hy nghe được tiếng bước chân hắn lập tức đặt tách trà xuống đứng dậy.

Niên Khai Điềm khẽ cười, nhìn bộ dáng khản trương của hắn thật khiến nàng buồn cười: “Ngồi xuống đi không cần khản trương như vậy.”

Lương Tuấn Hy cũng không dong dài, lập tức nói ra mục đích của chuyến đi lần này của mình: “Ta nghe nói đại tiểu thư hôm qua đến luyện võ trường nên cố ý đến đưa chút được cùng rượu thuốc.”

“Àn, người có lòng rồi. Thước nhi...” Niên Khai Điềm gật đầu ngồi xuống nhuyển tháp rồi nhìn Thước nhi ý bảo nàng ta tiếp nhận.

Lương Tuấn Hy từ được sương lấy ra một bình sứ cổ cao cùng một hộp được đưa cho Thước nhi. Xong hắn lại nói: “Ta còn muốn giúp đại tiểu thư xem qua mạch, để xem có nội thương gì không.”

Niên Khai Điềm bật cười, tên gốc này thế nào lại nghĩ đến chuyện khám huynh đệ trong tiêu cục sẽ đánh nàng đến nội thương a. Nàng cảm lấy ly trà nhấp một ngụm: “Không cần, ta không có nội thương.”

Lương Tuấn Hy lúng túng mím môi, hắn vẫn đứng đó không có ngồi, mặt hướng về phía Niên Khai Điềm. Hắn đương nhiên biết nàng không có nội thương, đó chỉ là một lý do hắn bịa ra để bắt mạch chẩn ra thương thế của nàng mà thôi. Mắt hắn nhìn không thấy, tai nghe lại chưa chắc nghe được chính xác thứ muốn nghe, nên chỉ có thể thông qua mạch tượng thôi.

Tay hắn cầm chặt cuộn chỉ, chiếc mạch chẩn nhỏ nhỏ bạch sắc được hắn cất giấu cẩn thận không nhiễm một hạt bụi nào nằm trên được sương, chuẩn bị đưa cho nàng. Hắn phải nói thế nào để nàng cho hắn xem mạch đây.

Như nhìn ra được ý nghĩ trong lòng hắn, Niên Khai Diễm có chút cười khỏ nói: “Được rồi, chặn mạch đi.” Nàng đối xử với hắn tệ bạc như vậy, hắn vẫn là lo lắng cho nàng. Thậm chí đến khi nàng đã xuất giá hắn vẫn là trở về tìm nàng.

Điều này nàng cũng chưa từng nghĩ đến nguyên nhân bên trong. Hôm nay nhắc lại, đột nhiên nàng dùng một nhãn thần vừa hiếu kỳ vừa hoài nghi nhìn về phía hắn.

Đem đại hôn của nàng hắn xông vào tân phòng kéo nàng đi. Lúc đó nàng ghét bỏ hắn nên căn bản không có hồi lý do mà chỉ luôn miệng mắng chửi. Đến hôm nàng trúng độc hắn cũng xông vào phòng của nàng.

Hắn biết được chuyện gì sao?

Trong đầu nàng xoay quanh chỉ có câu hỏi đó nhưng nàng biết vĩnh viễn cũng không thể giải đáp được bởi nàng trùng sinh còn hắn thì không. Nếu lúc đó nàng chịu nghe hắn nói thì mọi chuyện đã không có xảy ra như vậy rồi.

Thước nhi nghe tiểu thư nói như vậy lập tức bước tới cướp lấy cuộn chỉ cùng mạch châm của Lương Tuấn Hy mang đến cho Niên Khai Diễm. Thật không thể hiểu nổi, vì sao tiểu thư phải đối xử tốt với tên hạt tử này nhà.

Lương Tuấn Hy cũng không để ý những chuyện nhỏ nhặt kia. Hắn tiếp nhận lại cuộn chỉ Thước nhi đưa hồi mình chậm rãi đặt tay lên chân mạch.

Qua một lúc, đôi mày của hắn rốt cuộc giãn ra. Xem ra nàng chỉ là ngoại thương thôi, là hắn nghĩ nhiều rồi: “Đại tiểu thư chỉ cần thoa thuốc cẩn thận là được. Thân thể không có gì đáng ngại.”

“Àn.” Nàng sớm biết rồi, cần gì hắn nói. Niên Khai Diễm tháo sợi dây trên cổ tay ra trả lại cho hắn. Nàng nâng mắt nhìn hắn đang cẩn thận bỏ từng thứ vào trong được sương: “Sau này không cần khách khí như vậy, cứ gọi tên ta là được.”

Thước nhi đưa tay đỡ lấy cầm tránh nó rơi xuống đất. Tiểu thư đây là thế nào? Không lẽ tiểu thư bị tên hạt tử này cảm động rồi nên mới tốt với hắn như vậy? Vậy còn Hứa sư huynh thì sao a?

“Cái này...” Lương Tuấn Hy cũng hách không kém Thước nhi. Nàng để hắn gọi tên nàng a, đây đối với hắn là niềm vui lớn nha. Đã bao lâu rồi hắn không gọi tên nàng, nay lại được gọi sao?

“Ngươi cũng gọi phụ thân cùng mẫu thân ta là bá phụ bá mẫu rồi, không lý nào gọi ta là đại tiểu thư được.” Niên Khai Diễm nói đến đây cũng có chút xấu hổ.

Đời trước nghe mọi người trong phủ nói, nàng còn nhỏ hắn luôn gọi tên nàng, chỉ là nàng còn quá nhỏ nên không ý thức được. Lúc sau hiểu chuyện liền không cho hắn gọi như vậy nữa, mọi người đều gọi nàng là đại tiểu thư lý nào để hắn gọi tên nàng.

Sau đó nàng yêu thích Hứa Bộ Nam liền sẽ càng không muốn hắn gọi tên mình. Thế nên lúc nàng chết nàng cho rằng đó là lần đầu tiên hắn gọi tên mình.

Lương Tuấn Hy tuy thụ sủng nhược kinh nhưng lại rất nhanh vui vẻ đáp ứng. Hắn chờ cơ hội này đã lâu rồi, hiện chính miệng nàng nói đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua rồi.

“Được, vậy ta trở về trước.” Gương mặt hắn đỏ bừng xoay người rồi đi.

Niên Khai Diễm nhìn bóng lưng của hắn biến mất sau cánh cửa gỗ lớn nàng nghĩ rất lâu. Đến cùng đời trước Lương Tuấn Hy biết được chuyện gì. Nhưng nhìn bộ dạng của hắn lúc đó cũng không giống nếu như nàng đi hỏi thì sẽ nói sự thật với nàng.

Rất lâu nàng thu hồi đường nhìn, chậm rãi nâng mắt nhìn về phía Thước nhi đứng ở một bên, vẫn còn đang mắt hờn nhìn mình trân trối. Nàng biết sự thay đổi của mình đối với Thước nhi chính là kinh ngạc lớn nhất, nhưng biết làm sao được, đã trải qua một đời rồi mà đương nhiên nàng không đối xử với Lương Tuấn Hy như trước nữa.

Thước nhi chớp chớp nhãn tình, nửa ngày mới hồi qua hồn. Thấy được tiểu thư cũng đang nhìn mình, nàng nuốt ngum nước bọt nói: “Biết rồi, nô tỳ cũng sẽ không gọi hắn hạt...à không sau này sẽ gọi hắn là Hy ca.”

Tiểu thư cũng sửa nàng làm sao không sửa được. Tuy nàng cùng Lương Tuấn Hy đều là hạ nhân Niên phủ nhưng nàng có khế ước bán thân hắn không có. So ra hắn vẫn là cao quý hơn nàng, bình thường nàng cáo mượn oai hùm phụ họa tiểu thư khi dễ hắn thôi. Đương nhiên nàng cũng không có dám nói như vậy trước mặt hắn a.

“Àn, dọn thiện.” Hôm nay mệt mỏi quá, vẫn là ngồi ở viện dùng bữa thôi. Mẫu thân đợi chút mới thỉnh an cũng không muộn a.

Thước nhi nhận lệnh lập tức chạy vào ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Mở miệng khiêu chiến

Cứ như vậy liên tục bốn tháng liền, thân thù của Niên Khai Diễm cùng Thước nhi cũng là tốt lên thấy rõ. Số lần bị thương cũng ít lại, đến hôm nay liền không nam nhân nào đánh trúng được nàng nữa. Đây cũng được xem như nàng là thừa hưởng thứ tốt từ phụ thân a, lúc nhỏ phụ thân hay nói nàng rất có khiếu về võ học.

Trong bốn tháng nói ngắn cũng không ngắn mà dài cũng không dài này mọi người trong phủ đều biết, đại tiểu thư sau một đêm hôn mê đã giác ngộ rất nhiều, thay đổi không ít, Lương Tuấn Hy không còn bị khi dễ nữa. Quan hệ của Niên Khai Diễm cùng Lương Tuấn Hy cũng là tiến thêm một bậc mới, nói là bằng hữu cũng có thể xem là bằng hữu đi. Tóm lại là tuyệt không như đời trước.

Sáng sớm hôm nay, Niên Khai Diễm ngồi trước cửa sổ đưa tay chống cằm đặt lên trên song đài, đôi mắt chớp chớp nhìn xa xôi, như nhìn hoa trong viện, lại như không nhìn. Phụ thân theo lý chỉ nên đi một tháng, nếu có sự cố thì cũng chừng hai tháng là tối đa, lý nào lần này đi tận bốn tháng vẫn chưa về a.

Đời trước nàng cũng không nhớ rõ bởi bản thân lo chuẩn bị lễ cấp kê cho bản thân. Nghĩ lại, nàng thấy bản thân sống một đời chi biết nghĩ cho mình không hề quan tâm đến cảm nhận của mọi người xung quanh.

Lúc này Lương Tuấn Hy cũng tiến đến viện tìm nàng. Mấy tháng nay hắn cố ý buổi tối tán được, sắp xếp được liệu sáng chi cần phơi xong được liệu liền có thể tìm nàng trò chuyện, biết đâu có thể bồi đắp thêm tình cảm, nàng cũng không có bài xích hắn.

“Diễm Diễm, nàng ở đâu?”

“Bên này.” Niên Khai Diễm lười biếng đáp một tiếng. Nàng cũng quen với việc mỗi ngày hắn sẽ đến đây tìm mình nên cũng không có biểu hiện gì đặc biệt.

Lương Tuấn Hy nghe được âm thanh, lập tức có thể xác định nàng ở nơi nào. Hắn bước đến trước cửa sổ, nàng ở trong nhìn ra, hắn lại từ ngoài nhìn vào, hai mặt tương hướng.

Gương mặt tuấn tú nếu không có da thịt lồi lõm xung quanh dải băng ở quanh mắt cùng nhìn không thấy vật thì sợ rằng nữ nhân toàn Lan Châu này đều đập bay đại môn của Niên phủ a. Nhưng hiện cũng không ít bà mối đến Niên phủ hướng Lương quản gia cùng Hoa nữ nương cầu thân nha, chỉ là hắn luôn tìm cách từ chối bởi hắn còn đợi nàng.

“Xem ta mang gì đến cho nàng?” Lương Tuấn Hy lấy con điều hình hồ điệp đưa đến trước mặt Niên Khai Diễm. Đây là hắn tự làm a, từng cây trúc một đều là hắn tự tước, chỉ là mắt hắn nhìn không thấy, nên con hồ điệp kia chỉ có một màu trắng không được vẽ gì lên trên.

Niên Khai Diễm dời đường nhìn vào con điều bằng vải trắng trên tay hắn. Nàng bĩu môi nói: “Không có màu, không thích.”

“Ta để nàng tự vẽ, nàng thích màu gì liền sẽ là màu đó.” Lương Tuấn Hy vẫn giữ nguyên tư thế cùng nụ cười trên môi. Nàng đối xử với hắn như vậy chính là rất tốt rồi a.

Niên Khai Diễm cầm lấy con điều đó nhìn nhìn. Nàng lại nhìn sang phía hắn, hắn không thấy vật mà cũng có thể làm được một con điều đẹp như vậy, nếu là vẽ lên nhất định sẽ còn đẹp hơn nữa nha, chỉ là nàng không biết về a.

Thước nhi nâng váy vừa chạy vào nguyệt môn vừa hô to: “Tiểu thư, tiểu thư, lão gia bọn họ trở về rồi.”

“Thật sao?” Niên Khai Diễm lập tức ngồi thẳng thắt lưng, vẻ mặt vui vẻ mong chờ hỏi. Nàng đứng dậy chỉnh lý lại y phục, cùng nhuyển tiên, tay cũng không quên đỡ đỡ tóc: “Thấy ta thế nào, tóc, y phục, trang dung?” Con điều đang cầm trên tay cũng vì vậy là rơi xuống đất.

“Đẹp, tiểu thư làm gì mặc gì cũng đẹp a.” Thước nhi cười đến híp mắt đáp.

Niên Khai Diễm đắc ý cười, chống tay lên song đài nhảy ra ngoài. Nàng cứ như một con gió lướt qua Lương Tuấn Hy mà bay ra ngoài.

Khi con điều rơi xuống, âm hưởng cực nhỏ vang lên, một cây trúc làm khung bị gãy, tim của Lương Tuấn Hy cũng theo đó mà rạn nứt. Nụ cười trên mặt hắn cũng đông cứng, quay mặt hướng nơi Niên Khai Diễm ly khai, đôi tay giờ trên không trung hướng phía nguyệt môn gọi: “Diễm Diễm...” Chỉ là nàng không ngừng lại cũng không đáp hắn.

Dừng lại một hồi hắn xoay người ngồi xổm xuống tìm con điều. Đôi tay trên đất mò mẫm liên tục bởi con điều nhẹ đã bị gió thổi bay đi nơi khác rồi.

Thước nhi thấy vậy tốt bụng giúp hắn nhặt lại con điều: “Đây.” Thấy hắn nhận điều nàng cũng chạy theo tiểu thư.

Kỳ thực bốn tháng này nàng cứ nghĩ tiểu thư là quên mất Hứa sư huynh nha. Chỉ là khi thấy tình hình trước mắt, đột nhiên lại có chút đồng cảm với Lương Tuấn Hy. Hắn làm mọi việc chỉ vì đòi lấy một nụ cười một ánh nhìn của tiểu thư mà thôi, ngược lại Hứa sư huynh cái gì cũng không làm lại có được tất cả a.

Lương Tuấn Hy còn chưa kịp đa tạ đã không còn cảm nhận được khí tức của Thước nhi nữa. Hắn mím môi một lúc rồi cũng theo ra ngoài. Nàng sẽ vì Hứa Bộ Nam trở về mà lạnh nhạt với hắn như trước không?

Kỳ thực, mọi người đều nghĩ sai cả nha. Niên Khai Diễm vui vẻ như vậy không phải bởi vì Hứa Bộ Nam trở về mà là phụ thân trở về a. Nàng một lần nữa lại gặp được phụ thân rồi. Phải nhân cơ hội này để phụ thân ngạc nhiên với thân thù của nàng, không để người nào cáo trạng trước, nàng phải là người mở đầu.

- ---Phân Cách Tuyến Luna Huang---

Lúc này ở chính sảnh tiêu cục đang rất náo nhiệt. Niên Sở Hoảng trở về, Khúc thị nước mắt ngấn nước mắt dài quan quan tâm tâm hỏi han đủ điều.

Niên Nhạn Thanh cùng Niên Tuệ Nhân bình thường nếu không có dịp gì đặc biệt là sẽ không bước ra đại sảnh, hiện cũng là đến đó đón. Chỉ còn mỗi mình Niên Khai Diễm vẫn chưa đến.

Niên Sở Hoảng là tổng tiêu đầu của tiêu cục, tính tình phóng khoáng, thân người vạm vỡ, hành xử cũng có chút thô lỗ. Hắn quen ăn to nói lớn, đối với ai cũng là nhiệt tình như vậy lại cực kỳ yêu thích nữ nhi duy nhất của mình. Thế nên nhìn thấy phụ nhân của mình khóc lóc như vậy hắn thậm chí thở dài trong lòng.

Mang đại đao đưa cho một đệ tử của tiêu cục rồi đỡ Khúc thị ngồi xuống chủ vị. Nói qua vài câu liền đã hỏi: “Diễm Diễm nơi nào, vì sao giờ này vẫn chưa đến?” Lúc hắn rồi đi nữ nhi chính là ngất xỉu, hắn cũng rất lo lắng a, nhưng áp tiêu nguy hiểm làm sao để nàng theo được. Đó là còn chưa nói đến, hắn biết rõ lý do nàng muốn theo mình.

Nhị thức của Niên Khai Diễm Niên Khánh Tụ là một thương gia, thế nên không có dáng vẻ thô lỗ như Niên Sở Hoảng mà là một bộ dáng nho nhã hơn huynh trưởng một chút. Nhìn thấy phụ thể huynh trưởng như vậy hắn đột nhiên cũng niệm thể.

Nàng đi còn lưu lại cho hắn hai nữ nhi ngoan ngoãn a. Như vậy hắn liền đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi: “Đại ca vừa về liền đã tìm Diễm Diễm a.”

Niên Sở Hoảng cau mày, đưa tay vuốt hàm râu quai nón của mình: “Nhị đệ có đến hai nữ nhi ra đón a, sợ là Diễm Diễm vẫn còn giận ta nên mới không có xuất hiện.” Con nha đầu này, cứng đầu như vậy làm gì không biết, giống hắn nơi nào không giống, lại giống ngay cái tính cứng đầu này.

“Lão gia, Diễm Diễm nàng a...” Khúc thị đang định mở miệng nói ra thay đổi của Niên Khai Diễm trong bốn tháng qua đột nhiên bị cắt đứt.

Lúc này, Niên Khai Diễm lại nhanh bay vào trong chính sảnh. Nhuyễn tiên trên tay nàng vung lên lại mạnh quật tới chỗ Niên Sở Hoảng. Hắn nhanh chóng tránh sang một bên chiếc ghế thái sư lập tức bị nát thành mấy khối. Mọi người đều là chính lắng nhìn một màn trên.

“Thế nào, còn giận liền hành thích phụ thân.” Niên Sở Hoảng đứng vững cước bộ cách đó không xa, không giận phản tức. Hắn ha hả cười lên một trận, như vậy mới là nữ nhi của hắn, toàn núp ở khuê phòng thì làm được gì a.

Niên Khai Diễm thu hồi nhuyễn tiên, chân trước chân sau bày thế phòng thủ. Đôi tay nắm chặt nhuyễn tiên căng ra chắn ngang trước mặt. “Phụ thân, chúng ta đấu một trận nếu là người cảm thấy được liền lần tới đến nữ nhi cùng người đi áp tiêu.”

“Được.” Niên Sở Hoảng nói xong lập tức nắm chặt tay thành quyền, âm thanh răn rắc của các khớp xương vừa vang lên cũng là lúc hắn xông đến. Về mặt hưng phấn, miệng cũng từ lâu bật cười, đã lâu hắn không có cùng nữ nhi này giao thủ. Nhìn chiêu lúc này của nàng liền biết được bốn tháng nay luyện tập không ít.

Đôi phụ nữ dưới ánh mắt kinh ngạc của nhiều người động thủ cước giao đấu. Lương Tuấn Hy cầm con điều cũng bước đến, nghe được động tĩnh hắn đứng im ở ngoài cửa không động đậy. Đôi tai khê động, tập trung thính lực lắng nghe âm thanh xung quanh, rất nhanh hắn liền xác định được chuyện gì đang xảy ra.

Nàng cùng bá phụ giao đấu sao? Vì lý do gì nha?

Lúc này Niên Sở Hoảng một tay không chút do dự túm lấy nhuyễn tiên của Niên Khai Diễm kéo nàng đến trước mặt mình. Lại rất nhanh lật tay còn lại túm vai nàng ném ra xa.

Lương Tuấn Hy nghe được tiếng la của nàng lập tức xác định được phương hướng nàng sẽ ngã xuống. Hắn nhanh chân phóng lên hai bước xa, tay dài vươn ra bắt lấy nàng.

“Nàng không sao chứ?”

Lúc này Hứa Bộ Nam đứng gần đó cũng là muốn đón lấy Niên Khai Diễm, chỉ là hắn lại kém Lương Tuấn Hy một bước. Tay hắn chỉ có thể chạm đến cánh tay dưới ống tay áo của nàng mà thôi.

“Sư muội cẩn thận.”

Niên Khai Diễm bị một loạt động tác của phụ thân khiến cho không thể đỡ nổi, rất nhanh liền bị ném ra ngoài. Cả người nàng bay lên không trung, lại được một thân thể rắn chắc cao to ôm trong lòng.

Chỉ là khi đỡ lấy nàng, con điều trong tay của Lương Tuấn Hy lại bị thân thể của nàng làm gãy hết một cánh của hồ điệp. Thế như hiện hắn lại không có tâm tình lo cho con điều nữa, hắn quan tâm nàng hơn.

Niên Khai Diễm mím chặt môi, hất hai nam nhân ra khỏi người mình, đứng vững thân thể. Đôi mắt mở to lại lần nữa xông vào, nàng phải thắng, nhất định phải thắng.

Chỉ là lần công kích này của nàng lại cực kỳ thuận lợi. Niên Sở Hoảng bị nàng đấm một quyền lên lòng bàn tay phải liền ôm lấy cánh tay phải, lui về sau bốn bước giải giáp quy hàng: “Thua rồi thua rồi, bốn tháng nay ngươi quả có tiến bộ, vậy lần sau áp tiêu liền theo phụ thân đi thôi.”

Lúc trước hắn không để nữ nhi đi áp tiêu là bởi vì nàng chỉ một lòng muốn cùng Hứa Bộ Nam một chỗ. Hiện thấy được nỗ lực của nàng, lần giao đấu này cho dù là thắng hay thua, thì lúc nàng mở miệng khiêu chiến hắn cũng đã có sẵn đáp án. Từ lúc này trở đi hắn chính thức để nàng dần dần tiếp quản tiêu cục.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cảm thấy trống trải

Một câu của Niên Sở Hoảng khiến cho Niên Khai Diễm vui vẻ hô to.

“Tốt quá tốt quá, được đi áp tiêu rồi.”

Niên Khai Diễm nghe được lập tức vui vẻ nhảy cẫng lên. Chỉ là đột nhiên nhớ ra gì đó nàng lại chạy đến trước mặt phụ thân hỏi: “Phụ thân làm sao?” Một quyền của nàng tuy là dùng hết sức nhưng lấy thân thể của phụ thân mà nói, làm sao có thể chịu không nổi.

Niên Khánh Tự thở dài mặc kệ vô số cái nháy mắt của Niên Sở Hoảng nói: “Phụ thân ngươi lần này suýt nữa mất mạng a, cũng may Bộ Nam phát hiện kịp lúc nên chỉ có cánh tay bị trật xương một chút. Vân Kha giúp hắn bó được, gần về đến sợ các ngươi lo lắng nên hắn tháo ra.”

Khúc thị nghe được như vậy, vội vàng chạy đến cầm lấy tay của trượng phu, khóc lóc đau lòng quở trách: “Lão gia, ngươi thương nặng như vậy lại còn cùng Diễm Diễm giao đấu, đây là muốn tàn phế sao?”

Niên Sở Hoảng trừng mắt dè dặt mình, rồi lại hào sảng nói với nữ nhi: “Đừng nghe nhị thúc ngươi nói lung tung, phụ thân là cười ngựa lâu nên tê tay thôi.” Sau lại quay sang an ủi phụ nhân nhà mình.

Niên Khai Diễm nhìn dáng vẻ cao hứng của phụ thân, lại dời mắt nhìn Lương Vân Kha ở gần đó. Không đợi nàng hỏi hắn chỉ im lặng một cái gật đầu xác nhận vấn đề.

Nàng hừ một tiếng liền nói: “Vậy ngươi mau giúp phụ thân bó được lại đi.” Thật đáng chết, lúc này nàng còn ra tay nặng như vậy a. Cũng không trách được phụ thân, mẫu thân động chuyện là khóc ưm sùm than trách đủ điều, thế nên hắn mới tháo băng trước thời hạn.

Nhị sư huynh Lý Sứ Thành là người đầu tiên lên tiếng bước đến chỗ của nàng. Hắn cầm một hộp gấm đưa cho nàng: “Sư muội, đây là lễ vật ta tặng muội a.”

Lý Sứ Thành là một nam nhân có dáng người cao nhưng lại có chút gầy, thân thủ ngược lại cũng rất tốt. Hắn tuy lớn tuổi hơn Hứa Bộ Nam nhưng lại vào tiêu cục trẻ hơn nên chỉ có thể gọi là nhị sư huynh.

Đời trước cũng như đời này, hắn đối với Niên Khai Diễm rất là quan tâm. Mỗi lần đi áp tiêu trở về đều sẽ mua lễ vật cho nàng, khi thì đồ chơi khi thì đồ ăn.

Nàng nhoen miệng cười nhận lấy: “Đa tạ nhị sư huynh.” Không cần mở ra nàng cũng biết là vật gì bên trong rồi, chẳng phải cũng sẽ như đời trước sao.

Tam sư huynh Bá Cao Minh mười bảy tuổi, là đại thiếu gia của Bá gia, một trong ba phú hộ to nhất ở Lan châu. Vì lúc nhỏ sức khỏe không tốt thường xuyên bị bệnh nên được Bá lão gia mang đến tiêu cục để Niên Sở Hoảng dạy hắn võ công để kiện thân.

Thế nên Niên Sở Hoảng sẽ không để hắn đi áp tiêu. Bất quá chuyến tiêu lần này quan trọng, mà đám đệ tử trong tiêu cục lại đi áp tiêu ở một số chỗ khác bắt đặc dĩ mới phải để hắn đi. Trước khi đi còn phải đến Bá gia hỏi qua Bá lão gia mới dám quyết định.

Tướng mạo của hắn rất bình thường, không có gì nổi trội, nhưng thân thể hắn so với lúc trước trắng kiện hơn rất nhiều. Hắn đặc biệt thích chơi cùng Niên Khai Diễm bởi vì hắn thích Niên Tuệ Nhân mà nàng ta lại cùng nàng thân cận.

“Sư muội, bốn tháng không gặp liền là tiến bộ không ít nha.” Quả nhiên để hắn nhìn nàng bằng con mắt khác.

Niên Khai Diễm bĩu môi, xòe tay ra trước mặt hắn, ngón tay động động: “Lễ vật của tam sư huynh đâu?”

Đời trước khi Bá Cao Minh nghe tới Niên Tuệ Nhân gả cho Hứa Bộ Nam thì âm thầm ly khai Lan Châu. Còn hắn đi đâu thì trời mới biết được, nàng lo cho mình còn không xong làm sao có thời gian lo đến hắn.

Bá Cao Minh ngửa đầu cười ha ha: “Ta lần đầu đi áp tiêu nên không biết tiêu cục có tiền lệ trở về phải tặng lễ cho sư muội nha.”

Ngay thời điểm Niên Khai Diễm đắm chân muốn phản bác, Hứa Bộ Nam lại tiến lên đứng ở bên cạnh nàng: “Ta cũng có lễ vật tặng cho sư muội nha.”

Niên Khai Diễm quên hết nộ khí lúc nãy, vẻ mặt rất không có tiền đồ đưa tay nhận lấy: “Đa tạ đại sư huynh.” Mặt nàng đỏ lên rõ rệt khiến mọi người hiểu rõ tâm ý của nàng.

Sau đó nàng lại trừng mắt quát Bá Cao Minh: “Không cần đi lần đầu hay lần thứ bao nhiêu, có mắt nhìn vẫn thấy được mọi người trở về sẽ tặng lễ cho muội, tam sư huynh đã biết chưa?”

Bá Cao Minh lăm bậm nhại lại lời của nàng khiến mọi người phì cười.

Trong khi ba nam nhân vây quanh Niên Khai Diễm, ta một câu người một câu, thì Lương Tuấn Hy bên này cúi đầu cầm lấy con điều hồng rồi đi. Quả nhiên Hứa Bộ Nam trở về nàng sẽ không nhìn đến hắn nữa.

Lương Vân Kha thấy được vội vã chạy theo phía sau. Khi đuổi kịp hắn vội cười hỏi: “Đại ca, bốn tháng nay huynh cùng phụ mẫu có khỏe không?” Miệng nói nhưng mắt nhìn con điều trên tay Lương Tuấn Hy, tâm không ngừng lạnh. Đại ca hắn lại một lòng với nữ nhân vô lương tâm kia, thực sự là không đáng.

Lương Tuấn Hy chậm rãi gật đầu nhưng không đáp. Hắn không còn tâm trạng gì nữa, nàng không quan tâm hắn nữa rồi. Nếu mai hắn đến nàng sẽ còn để cho hắn tiến viện không?

“Đại ca, người ta không thích huynh, huynh đừng có cố chấp như vậy có được không?” Lương Vân Kha nhìn dáng vẻ kia của Lương Tuấn Hy hắn liền nhin không được mà nói ra câu nói đã từng nói hàng trăm hàng nghìn lần. Hắn thực sự muốn nói rằng nữ nhân kia không đáng a.

Lương Tuấn Hy vẫn không đáp một mạch về thẳng viện của mình. Lần này đám người đi áp tiêu cũng không quên mua được liệu trở về. Sợ là mấy ngày này hắn cũng sẽ rất bận rộn không thể tìm đến nàng quấy rối được.

Quả nhiên qua đi ba ngày, mỗi ngày vẫn như cũ Niên Khai Diễm vẫn là đến luyện võ trường điều đặn. Nàng có thời gian cùng Hứa Bộ Nam thân cận hơn nhưng lại cảm thấy có gì đó rất trống vắng. Phụ thân cùng mẫu thân cũng dần dần giao cho nàng làm chút chuyện trong tiêu cục nhưng tâm trí của nàng có chút lơ lửng không thể nào tập trung được.

Đến ngày thứ tư, nàng chấp tay sau lưng đi lòng vòng viện tử. Hoa nở rộ, hương thơm ngào ngạt nhưng nàng lại không có tâm trạng thưởng thức. Đôi mày liễu chăm chú nhíu chặt, lâu lâu lại phát sinh vài tiếng thở dài.

Thước nhì nhìn tiểu thư đi tới đi lui không biết bao nhiêu canh giờ liền nhin không được mà hỏi: “Tiểu thư, người đến cùng là thế nào nha? Lý nào lại mấy ngày nay cứ đi qua đi lại, người không chóng mặt nô tỳ cũng hoa mắt rồi a.”

“Không biết.” Niên Khai Diễm chán nản nói. Nàng dừng cước bộ muốn ngồi xuống ghế đá bên bàn, móng chưa chạm ghế đã thờ dài đứng lên tiếp tục đi. “Ta cảm thấy thiếu thiếu gì đó, lại không biết là thiếu đi thứ gì.”

Thước nhì chép môi, nghĩ nghĩ. Lúc sau như bừng tỉnh đại ngộ, đôi mắt mở to lóe sáng, nói: “Dạo này Hy ca không có đến a.”

Nghe nhắc tới Lương Tuấn Hy, Niên Khai Diễm chinh lăng nửa ngày. Lý nào nàng sẽ vì hắn mà cảm thấy trống vắng a. Rõ ràng người nàng thích chính là Hứa Bộ Nam tuần tú khôi ngôi võ công cao cường nha. Lại còn chưa kể có không ít nữ tử ngỏ lời với hắn(HBN) nhưng hắn vẫn là không đáp ứng.

Nhưng quả thực bốn ngày nay Lương Tuấn Hy không có đến tìm nàng a. Nàng ngửa đầu nhìn lên mây trắng bị gió thổi chậm rãi động trên bầu trời, sẽ không phải hắn buồn bã nên mới như vậy chứ? Đồi trước, những lúc thế này hắn thường...nghĩ đến đây mặt nàng có chút đỏ lên.

Nàng luôn cảm thấy hắn phiền phức nên lúc hắn không đến nàng càng vui liền đầu để ý đến. Hiện nàng là xem hắn như bằng hữu rồi, liền sẽ không khí hắn như trước.

“Đến xem hắn đang làm gì đi.”

Thoại âm vừa rơi, nàng xoay người. Chỉ là khi nàng vừa đưa mắt hướng nguyệt môn đã thấy Hứa Bộ Nam bước đến. Mắt nàng tiểu nhìn nàng, trên tay còn mang theo một lồng thức ăn: “Sư muội, ta vừa bảo trù phòng làm chút tô yến cho muội đây.”

Niên Khai Diễm cười đến ngọt ngào, chạy đến trước mặt hắn, nàng e lệ cúi đầu: “Chúng ta cùng dùng.” Đầu nàng lúc này sớm đã không còn ba chữ ‘Lương Tuấn Hy’ nữa.

“Được.” Hứa Bộ Nam rất nhanh liền đáp ứng. Sau đó cùng nàng tiến đến bên bàn đá ngồi xuống.

Thước nhì ở bên vì hai người múc tô yến. Đúng là tiểu thư chỉ vui vẻ khi thấy Hứa sư huynh đến. Ai...vẫn là Lương Tuấn Hy đáng thương nhất, tiểu thư vừa định đến tìm hắn thì lại bị người ngăn rồi, đây chỉ có thể trách hắn không tốt số, không có phúc hưởng.

Ai biết được lúc này Lương Tuấn Hy cô linh linh đứng ở ngoài nguyệt môn, hắn chỉ đến sau Hứa Bộ Nam một chút mà thôi. Hắn dành chút thời gian chạy đến tìm nàng, tay hắn cũng là cầm một lồng thức ăn. Chỉ là bên trong lồng thức ăn kia cũng không phải tô yến nhân sâm cao quý gì, chỉ là chút được cho

nàng dường như bỏ khí mà thôi.

Hắn không có bạc, tuy lương bổng của hắn cũng được xem là cao trong đám hạ nhân, nhưng hắn muốn thú nàng, gia cảnh lại không phải khá giả nên phải để dành. Cả phục trang cho bản thân hắn cũng không dám chi mà chỉ dùng đến khi rách mới đổi. Hắn muốn có đủ tam thư lục lễ, sinh lễ thú nàng cũng phải nhiều, nên chỉ có cố gắng mà tiết kiệm thôi.

Không ngờ nghe được âm thanh vui vẻ của nàng như vậy. Hắn muốn nhấc chân bước vào, lại sợ làm nàng mất hứng lại càng không muốn "thấy" nàng vui vẻ bên nam nhân khác. Không thể làm gì khác hơn là xoay người ly khai, bàn tay nắm chặt lồng ngực ăn hiện lên gân xanh.

Thân ảnh của Lương Tuấn Hy vừa khuất sau tường viện thì bên kia Niên Tuệ Nhân cũng tiến đến viện. Vừa thấy được Niên Khai Diễm cùng Hứa Bộ Nam đang cười nói vui vẻ cũng bước vào.

“Đường tỷ, Hứa sư huynh hảo.”

Niên Khai Diễm giơ tay vẫy vẫy gọi: “Đường muội đến đây cùng ăn thôi.”

Hứa Bộ Nam đưa tay lên che miệng đỏ mặt ho khan hai tiếng: “Ta không biết tam tiểu thư cũng đến nên không có chuẩn bị nhiều như vậy, thật xin lỗi.”

“Là ta đến không báo trước, Hứa sư huynh không cần tự trách.” Niên Tuệ Nhân cười đến híp mắt, ngồi xuống bên cạnh Niên Khai Diễm hỏi: “Đường tỷ hôm nay không đến luyện võ trường sao?”

“Àn, phụ thân nói mỗi ngày đến đó một canh giờ là được rồi.” Nói xong Niên Khai Diễm đẩy một chén tô yến đến trước mặt nàng ta: “Người dùng phần của ta đi.” Dù gì hiện nàng cũng không muốn ăn, nếu không phải là Hứa Bộ Nam mang đến thì nàng đã sớm từ chối rồi.

“Vậy làm sao được.” Niên Tuệ Nhân dịu dàng đẩy lại trở về trước mặt Niên Khai Diễm.

Thấy hai nữ nhân đẩy qua đẩy lại, Hứa Bộ Nam thức thời liền nói: “Ta nhớ ra có chút chuyện, vẫn là hai người ở đây dùng đi, ta đi trước.” Dứt lời hắn liền đứng lên ly khai Diễm viên.

Thế là hai nữ nhân ở đây vừa ăn vừa cười nói, không hề có chút mất tự nhiên nào xuất hiện trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Không nói ra được

Lại qua đi mười ngày, Niên Khai Diễm vì chuẩn bị lễ cập kê của mình cùng Niên Tuệ Nhân nên cũng đã quên mất chuyện của Lương Tuấn Hy. Nếu không phải bận rộn bị mẫu thân kéo đi may y phục chọn đồ trang trí thì chính là phải nghe phụ thân giảng về cách quản lý tiêu cực.

Cũng trong mười ngày này, Niên Nhạn Thanh có đến tìm nàng. Nhìn dáng vẻ của nàng ta như là có lời muốn nói lại thôi, nàng cũng không có ép uổng hay bảo nàng ta cứ nói đừng ngại, mà chỉ là xem như không thấy thôi.

Sáng ngày kế tiếp, khi ánh dương quang còn chưa tỏ đã thấy Thước nhi cũng một đám bà tử chạy vào viện của nàng rồi. Mặc các nàng làm gì, nàng cứ nhắm mắt ngủ gà ngủ gật. Thước nhi bắt đắc dĩ vịn chặt hai vai giữ cho nàng đừng ngã.

Sau hai canh giờ đám bà tử kia mới rời đi tha cho nàng. Nàng nằm ở bên nhuyển thác chớp chớp mắt, có chút ngủ đã tỉnh rồi hỏi: “Còn bao lâu nữa mới phải ra ngoài.”

Thước nhi ngồi một bên giúp nàng quạt, mắt nhìn ra cửa to trước mặt: “Cũng sắp rồi, chỉ cần Hoa nữ nương đến liền ra ngoài.”

“Àn.” Niên Khai Diễm gật gật đầu, nàng lại như nhớ được gì liền hỏi: “Đạo này đường tỷ rất lạ, người có thấy như vậy không?”

Thước nhi chớp chớp mắt, nghiêng đầu, nghĩ qua một lúc lại nói: “Cũng vẫn là không lạ bằng tiểu thư người đâu.” Từ sau khi tỉnh lại liền hết như một người khác a, bản thân nàng cũng nhận không ra nữa rồi.

Niên Khai Diễm nghiêng đầu trừng Thước nhi một mắt, nàng đang hỏi việc chính lý nào lại ăn nói linh tinh thế này nha. Hừ hừ hai tiếng thật khê, há mồm vừa định nói lại nghe hạ nhân bên ngoài báo Niên Nhạn Thanh đến.

Sau khi Niên Nhạn Thanh tiến vào, nàng nhìn Niên Khai Diễm vẫn còn nằm trên nhuyển thác nhìn mình liền lấy tay che miệng khẽ cười: “Đường muội vì sao giờ này còn ở đây lười biếng nha, hôm nay đường muội cùng Nhân nhi là nhân vật chính a.”

“Mẫu thân chưa cho xuất hiện a.” Niên Khai Diễm đáp xong, giơ tay lên tùy tiện chỉ một cái ghế gần đó, lười biếng nói: “Đường tỷ mời ngồi.” Hiện nàng không có cảm giác được vị đường tỷ này không thích mình nữa, nàng ta nói chuyện với nàng cũng nhiều hơn, chỉ là chưa cởi mở mà thôi.

Thước nhì rất nhanh liền tiến đến sai sử hạ nhân khác mang trà bánh vào trong thánh tử. Kỳ thực lúc này tiểu thư hỏi, hiện nàng cũng là nên suy nghĩ một chút. Trước nay tiểu thư cùng nhị tiểu thư không có lai vãng, lý nào đạo gần đây liền hay tìm đến.

“Đường tỷ đến đây tìm muội là vì chuyện gì a?” Niên Khai Diễm tí gò má vào gối nhỏ trên nhuyễn thấp nhìn gương mặt tú lệ của Niên Nhạn Thanh.

Niên Nhạn Thanh khẽ cười lắc đầu: “Cũng không có gì, chỉ muốn đến hỏi đường muội chút sổ sách của tiêu cục a.”

Nàng âm thầm đánh giá Niên Khai Diễm, lúc này chính là mặc một thân sam y phấn cam sắc thêu hoa mai nở rộ cùng các cành lá tất cả đều là màu trắng, váy dài đậm cam sắc cũng là thêu hoa mai trắng cành lá lúc sắc đậm nhạt khác nhau nhìn rất chính chắn. Trong lòng lại dâng lên một cô cảm xúc khiến đầu nàng phải lập tức quay sang chỗ khác.

Thước nhì nghe vậy không đợi tiểu thư phân phó đã chạy đi lấy sổ sách của tiêu cục mang tới cho Niên Nhạn Thanh xem.

Niên Khai Diễm dạo gần đây bị bắt học tính toán sổ sách. Đây là chuyện đời trước nàng chưa từng làm, chuyện này chỉ do Khúc thị cùng Niên Nhạn Thanh xử lý mà thôi. Kỳ thực, tính toán đối với nàng mà nói chính là một loại cực hình, nàng luôn nhớ sai các con số, cả bàn tính khấu quyết nàng cũng thuộc không nổi thế nên rất là bi ai a.

Niên Nhạn Thanh tiếp nhận qua sổ sách, mở ra xem, đôi mắt càng xem đôi mày thanh tú càng nhíu chặt. Nàng dò mắt khỏi sổ sách lại nhìn Niên Khai Diễm: “Đường muội, trong này là muội tính sao?” Hoàn toàn không có cái nào đúng cả.

“Ân.” Niên Khai Diễm tự hiểu bản thân nên lập tức thừa nhận. Nàng cũng biết nhất định là có sai a, chỉ là không biết sai bao nhiêu mà thôi.

Niên Nhạn Thanh nuốt một ngụm nước bọt, “Nếu là để bá mẫu thấy được, sợ là...” Những thứ khác nàng cũng không dám nói. Mấy hôm nay Khúc thị phí không ít công sức nhưng hiện nhìn liền biết công đã trắng rồi.

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyyen.com), những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

Niên Khai Diễm bĩu môi lười biếng chậm rãi nói: “Biết làm sao được a, muội là đối với thứ này không có thiên phú.”

Niên Nhạn Thanh không còn cách nào khác liền phải giúp nàng chỉnh sửa: “Vậy liền cho người mang bàn tính cùng bút viết đến ta giúp đường muội sửa lại a.”

“Ân.” Niên Khai Diễm hương Thước nhì vậy vậy tay. Thước nhì lại chạy thêm một lần nữa đến bên bàn sách.

Thấy Niên Nhạn Thanh bắt đầu gõ bàn tính, Niên Khai Diễm lại mở miệng hỏi: “Đường tỷ không ở chỗ đường muội giúp nàng chuẩn bị lại chạy đến đây.”

Nghe nhắc đến muội muội mình, đáy mắt của Niên Nhạn Thanh lóe lên vài tia sáng quá dị lại rất nhanh tiêu thất. Nàng lắc lắc đầu nói: “Bên đó có hạ nhân, ta vẫn là xem sổ sách tránh bá mẫu lại sinh khí.” Lúc này tay phải đang cầm bút của nàng cũng siết đến chặt.

Đương nhiên cử động của nàng ta không qua được ánh mắt của một người từng trải qua một kiếp như Niên Khai Diễm. Nàng nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, vẫn là đoán không ra cái thần sắc kia là gì.

Nàng chống tay ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa, vừa lúc thấy Hoa nữ nương mặt mày rạng rỡ bước đến: “Lão nô gặp qua đại tiểu thư, nhị tiểu thư.”

Niên Nhạn Thanh nâng mắt, nhìn Hoa nữ nương khẽ gật đầu lại tiếp tục công việc của mình. Nàng như là không quá xem trọng những lễ nghi này, đối với nàng có hay không thì cũng vậy thôi, vĩnh viễn không thay đổi được sự thực nàng đang ở nhà bá phụ.

Niên Khai Diễm nhoen miệng cười: “Nhũ nương đứng lên a.” Nhân tiện đưa tay cầm lấy ly trà còn đang bốc hơi nóng đưa lên trên miệng thổi thổi rồi nhấp một ngụm.

“Phu nhân để lão nô gọi người cùng nhị tiểu thư đến chính sảnh.” Hoa nữ nương một câu truyền đạt lại.

“Ân.” Niên Khai Diễm gật đầu rồi phát tay áo: “Nhũ nương giúp ta nói với nương, ta cùng đường tỷ sẽ lập tức ra đó.”

Sau khi Hoa nữ nương lui ra ngoài, Niên Khai Diễm cũng đứng lên. Nàng xoay xoay eo, lắc lắc đầu nói: “Đường tỷ, chúng ta cũng ra ngoài thôi không nên để mọi người đợi.”

Đôi mắt của Niên Nhạn Thanh đột nhiên tối lại, lại có chút ưu sầu. Nàng chậm rãi khép sổ sách trên tay lại, đứng lên: “Ân, ra ngoài thôi.”

Nhìn theo bóng lưng tiểu kiều của Niên Nhạn Thanh xa dần, mày liễu của Niên Khai Diễm nhíu chặt không hề hở. Đây là lý do gì nha, hôm nay là lễ cập kê của muội muội mình mà nàng ta lại không ở viện chạy đến chỗ nàng. Khi nghe được phải ra ngoài còn có thần sắc kia a.

Cước bộ nàng thả nhanh, bước đến bên cạnh Niên Nhạn Thanh mới giảm tốc độ lại: “Đường tỷ không khỏe sao?”

Niên Nhạn Thanh hơi cúi đầu một chút khi ngừng lại mang theo ý cười nhìn Niên Khai Diễm: “Không có, vì sao đường muội là hỏi như vậy?” Tay

nàng bắt gác đưa lên gương mặt được thượng trang dung cẩn thận kia, nàng để lộ chút gì sao?

Niên Khai Diễm lúc đầu cười: “Nhìn sắc mặt của đường tỷ không tốt nên ta mới hỏi thôi, nếu không có gì thì tốt rồi.” Nàng như nam tử, phóng khoáng mà cười. Nàng mới không tin đâu, nhưng vẫn là giả vờ tin.

Mặt của Niên Nhạn Thanh lập tức đỏ ửng vì xấu hổ. Tay nắm chặt khăn xoắn đến không còn nhìn ra hình dạng ban đầu nữa.

Niên Khai Diễm lại ngửa đầu nhìn trời cao thán: “Ai...hôm nay là lễ cập kê của muội a, muội không khăn trang ngược lại đường tỷ ngược lại khăn trang cái gì nha.”

Đôi trước nàng rất khăn trang buổi lễ này. Bởi vì khi buổi lễ này qua đi, nàng chính thức có thể tiến gần một bước thân cận Hứa Bộ Nam rồi. Có lẽ đã từng trải qua nhiều thứ nên đối với buổi lễ này nàng không còn mặn mà như trước nữa. Cuối cùng nàng cũng sẽ được gả cho Hứa Bộ Nam thôi, không cần phải vội.

Chỉ là vì đường tỷ bên cạnh này đột nhiên là cùng nàng thân cận không ít nha. Lại là có tâm sự muốn thổ lộ cùng nàng nhưng không biết nói thế nào hay là căn bản chưa suy nghĩ kỹ có nên nói hay không, nên đến giờ vẫn ấp úng không tiết lộ.

Biết bản thân luống cuống, Niên Nhạn Thanh mặt đỏ đến mang tai, đầu chôn càng thấp hơn. Đôi môi vốn mím chặt khẽ mở: “Ta nhớ lại lễ cập kê của mình nên có chút hoài niệm thôi.” Tùy tiện tìm một lý do nói cho qua rồi lại chuyển chủ đề, “Đường muội vì sao không khăn trang nha, mỗi một nữ tử đối với buổi lễ này đều là rất cao hứng.”

“Muội cảm thấy có hay không thì vẫn thế thôi, chỉ cần mọi người bình an là được rồi.” Niên Khai Diễm vẫn bước, tiểu ý trên mặt nồng đậm, nàng sẽ không để mọi người xảy ra chuyện gì nữa.

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyyen.com), những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

“Đường muội thay đổi rồi.” Niên Nhạn Thanh phun ra một câu từ đáy lòng. Nàng đã từng cảm thấy bá phụ bá mẫu có một nữ nhi như Niên Khai Diễm chính là bất hạnh, nhưng từ khi tình lại thấy được nàng ta thay đổi nàng cũng không còn chán ghét nàng ta như trước nữa.

“Mỗi người trưởng thành đều thay đổi, muội là học theo đường tỷ nha.” Niên Khai Diễm cười híp mắt đáp cũng không quên khen Niên Nhạn Thanh một câu.

Nhưng ngược lại với tưởng tượng của nàng, Niên Nhạn Thanh cư nhiên không vui vẻ mà trong mắt có chút đỏ. Một hồi lâu nàng ta mới đáp: “Ta nào có điểm gì tốt để đường muội học theo, nữ nhi gia vẫn là phải như Nhân nhi mới được yêu thích.” Dứt lời, mặt nàng xoay đi nơi khác, đưa tay lên thấm đi giọt nước mắt chuẩn bị rơi.

Niên Khai Diễm lại lần nữa kinh hách, sẽ không phải là nhị thúc phân biệt đối xử chứ? Nhưng cả hai đời, nàng thấy nhị thúc yêu thương bọn họ là ngang nhau nha, đây lại là chuyện gì a.

Bất quá nàng cũng không hỏi tiếp nữa. Nhìn nàng ta khóc đột nhiên lòng nàng cũng có chút đồng cảm a. Đời trước cũng là Hứa Bộ Nam thú Niên Tuệ Nhân nàng cũng là đau lòng như vậy. Trong lòng vẫn có ganh tỵ nhưng lại cảm thấy bản thân kém cỏi không bằng được nên không thể nào với được đến thứ mình mong muốn.

Cứ thế cả hai không nói gì nữa mà im lặng đến chính sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Lễ khinh ý trọng

Bên ngoài chính sảnh một mảnh náo nhiệt. Khi Niên Khai Diễm bước đến thì đã thấy Niên Tuệ Nhân từ lâu đã ở đó. Nàng ta chạy đến ôm lấy nàng cười vui vẻ: “Đường tỷ vì sao lâu như vậy mới đến nha, ta đợi người lâu lắm rồi nha.”

“Ta cùng đường tỷ vừa tản bộ trong hoa viên vừa hàn huyên nên đến trễ chút thôi.” Niên Khai Diễm nói xong ôm hôn nàng ta một cái lại nhẹ đẩy ra.

Niên Tuệ Nhân nghe vậy lại đưa mắt nhìn sang Niên Nhạn Thanh bên cạnh Niên Khai Diễm. Ánh mắt híp lại không ít, lại mở thanh hỏi: “Hai người nói chuyện gì nha?”

Niên Nhạn Thanh không đáp mà nhắc chân bước đến thỉnh an trưởng bối có mặt ở chính sảnh. Sau đó liền ngồi xuống vị trí của mình không hề cùng ai nói lời nào.

Niên Khai Diễm nhún vai: “Không có gì, chút chuyện sổ sách mà thôi, ta không biết nên thỉnh giáo đường tỷ.” Nàng ta dùng nhãn thần kia nhìn tỷ tỷ của

mình là có ý gì? Giữa tỷ muội bọn họ phát sinh chuyện gì sao?

Dứt lời nàng cũng bước vào thính an các trường bối.

Buổi lễ cứ như vậy tiến hành trong thuận lợi. Nàng cũng không quên len lén quan sát thần sắc của Niên Khánh Tự. Nhìn hắn không có gì đặc biệt mà chỉ cười đến híp mắt cũng không quên nói cùng Khúc thị ‘sau này còn phiền đại tẩu giúp đỡ tìm nhà tốt cho hai nữ nhi của ta a.’

Đến phần tặng lễ lại không giống với đời trước nha. Lễ vật hoàn toàn khiến Niên Khai Diễm bất ngờ bởi không có một thứ giống. Phần lễ vật của Bá Cao Minh, hắn tặng cho nàng cùng Niên Tuệ Nhân chính là không đồng nhất, ý nàng là về phần giá trị.

Tuy là lễ vật tặng nàng giá trị cũng cao nhưng lại không bằng của Niên Tuệ Nhân. Thứ của nàng ta cảm chính là hàng số lượng a. Nhịn không được nàng bữu môi kêu ca: “Không công bằng, tam sư huynh thiên vị.”

Bá Cao Minh gãi gãi đầu đầy lúng túng nhìn Niên Khai Diễm, lại e ngại có nhiều người ở đó nên hắn kéo nàng sang một bên nói nhỏ: “Sư muội cùng biết ta có ý với tam tiểu thư, nên thông cảm cho ta một chút a.”

Hừ một tiếng rõ kêu, Niên Khai Diễm quay đầu đi. Ngay thời điểm đó, chính xác không lầm nàng nhìn thấy ánh mắt của Niên Nhạn Thanh hướng về phía này. Chỉ là rất nhanh nàng ta liền cúi đầu vờ như thứ gì cũng nhìn không thấy.

Chỉ cần một hành động nho nhỏ kia thôi cũng đủ cho nàng đoán được nàng ta nghĩ gì. Vậy liền chính là Bá Cao Minh có ý với Niên Tuệ Nhân, mà Niên Nhạn Thanh lại là có ý với Bá Cao Minh a, vậy chuyện nàng ta muốn nói cùng nàng là chuyện này đi?

Ngay lúc Niên Khai Diễm đang cau mày suy nghĩ thì Lương Tuấn Hy tiêu sái từ bên ngoài nho nhá đạp bước tiến đến. Hắn hướng mọi người hành qua lễ được Lương Vân Kha đưa đến bên người Niên Khai Diễm.

“Diễm Diễm.” Nhẹ giọng gọi một tiếng, hắn đưa hộp gấm nhỏ đến trước mặt nàng: “Đây là lễ vật ta tặng nàng.”

Hứa Bộ Nam đứng gần đó nghe được mi tâm cau lại không ít. Diễm Diễm? Gọi thân mật như vậy, trong bốn tháng nay xem ra lời của mọi người là thật rồi. Hắn vốn không tin, bởi từ khi hắn trở về không thấy được hai người gặp qua mặt.

Hồn của Niên Khai Diễm trở về thể xác, nhìn thấy người trước mắt không hiểu sao tâm trạng của nàng đột nhiên lại vô cùng tốt. Nàng đưa tay nhận lấy nhoèn miệng cười: “Đa tạ ngài.” Tính toán cũng lâu rồi nàng không thấy hắn a.

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyyen.com), những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

“Nàng mở xem xem có thích không?” Lương Tuấn Hy vẫn là giữ chất giọng ôn hòa sủng nịnh, tuy nhìn không thấy nhưng mặt hắn luôn hướng về phía nàng. Biết bản thân cao hơn nàng nên đầu cũng hơi cúi, nếu không có dải băng trước mắt kia sợ là người nhìn xa cũng không phát hiện hắn nhìn không thấy.

“Àn.” Khi nắp hộp mở, mắt của Niên Khai Diễm mở to cực không tin nhìn vật bên trong lại nhìn người trước mặt.

Đời trước những thứ hắn tặng phụ mẫu không cho phép nàng trả lại ép nàng nhận thế nên nàng chỉ có ném ở một bên mà thôi. Hiện trái lại nhìn được thứ này nàng không thể tin nha.

Hắn một thân thân đậm thụy lục sắc, bình thường thô sơ đến không thể nào bình thường hơn được, ăn vận chỉ là như một nam tử nhà nghèo mà thôi, lý nào có nhiều bạc tặng nàng cây lược ngọc lưu ly như vậy a. Đây còn chưa kể trên khung lược còn có chạm trổ hoa văn nho nhỏ cùng tên của nàng nữa. Nhất định là hắn phí không ít bạc, hắn moi đâu ra nhiều bạc như vậy?

Bá Cao Minh nhìn thấy cũng trợn to mắt nhìn, như thể không tin tưởng hắn lắp bắp hỏi: “Hy...Hy huynh, đây là...” Mấy từ sau cũng nói không ra miệng nữa. Thứ này rất đặc nha, hắn đã từng nghĩ sẽ mua tặng cho Niên Tuệ Nhân, nhưng nghĩ là chỉ có phu thê mới tặng lược mà thôi thế nên không có mua. Lương Tuấn Hy trái lại dám tặng a.

Lương Vân Kha khó chịu hừ thầm trong bụng. Đại ca của hắn chính là quá lưu tâm nữ nhân này, bản thân thì tiết kiệm mua cho nàng thứ trân quý như vậy. Trong mắt của nàng chỉ có mỗi Hứa Bộ Nam mà thôi, nào có đại ca của hắn chứ. Hắn chính là cảm thấy không đáng.

Niên Tuệ Nhân đứng một bên nhìn thấy cũng hiếu kỳ chạy đến xem. Mắt nàng mở thật to, đưa tay che miệng bất khả tư nghị khá lâu. Lương Tuấn Hy đào đâu ra nhiều bạc như vậy a? Mắt nàng nhìn Lương quân gia cùng Hoa di nương gần đó, nhìn bọn họ ăn vận đơn giản tầm thường, mà đôi huynh đệ lương gia cũng là tầm thường lại cư nhiên có nhiều bạc như vậy.

Lương Tuấn Hy nở nụ cười, hắn biết bọn họ chính là ngạc nhiên a, chỉ là đồ tặng nàng hắn không tiếc bất cứ thứ gì: “Diễm Diễm thích không?”

“Thứ này quá trân quý rồi, ta...” Nàng làm sao dám nhận nha. Mắt lại không tự chủ nhìn về phía phụ mẫu. Lễ vật này nàng từ chối liệu có bị họ mắng cho một trận không?

Đám người bên kia nào thấy được Lương Tuấn Hy tặng gì. Chỉ là Niên Khai Diễm cố ý hạ tay cầm hộp gấm xuống, hơi nghiêng hộp để phụ mẫu có thể nhìn thấy, nàng chính đang hỏi ý kiến bọn họ.

Đám người kia thấy được lại một phen bàn tán không dứt. Lương Tuấn Hy ngày thường ăn vận không nổi bật cứ nhiên cất giấu nhiều bạc như vậy?

“Đây là lễ vật ta tặng nàng, đều nói thiên lý tổng ngỗng mao – lễ khinh tình ý trọng, nàng vẫn là nhận thì được rồi.” Lương Tuấn Hy vẫn bảo trì nụ cười, hần xem như không nghe được tiếng ồn ào bên kia, giọng nói vẫn là khinh đạm mang theo sùng nịnh có thừa.

Phụ phụ Niên gia vốn là muốn từ chối, nghe xong câu kia lời đến cửa miệng cũng nuốt xuống. Người ta đã nói đến như thế rồi làm sao có thể từ chối.

Niên Sở Hoảng lên nhìn thê tử của mình như muốn trách ‘tất cả đều tại nàng, biết bao nhiêu thứ không nói đùa lại mang chuyện chung thân đại sự ra nói đùa.’ Hiện vui rồi, Lương Tuấn Hy ôm cái mộng này nha, mà nữ nhi của hần lại một lòng với Hứa Bộ Nam a, bảo Hần phải làm gì cho tốt đây?

Khúc thị nuốt một ngụm nước bọt hồi trọng phụ một mắt như nói ‘ta làm sao biết hần cho là thật còn nhớ lâu như vậy a’. Nàng lúc đó quả thực có ý nghĩ muốn Lương Tuấn Hy là nữ tề của mình a. Chỉ là nữ nhi không thích, lại nói sau này nàng suy xét kỹ lại thấy nữ nhi cái gì cũng không ổn, nếu bọn họ qua đời nếu là lấy đôi mắt kia của Lương Tuấn Hy sợ nữ nhi chịu khổ.

Niên Khai Diễm mím môi thầm mắng: Cái gì gọi là ‘lễ khinh’ nha, cây lược này mà ‘khinh’ thì thứ gì mới gọi là ‘trọng’ a. Thấy phụ mẫu cũng là á khẩu nàng cũng chỉ biết đa tạ hần mà thôi.

Hứa Bộ Nam bước đến nhìn thấy cây lược sắc mặt đen lại không ít. Hừ thầm trong bụng, biểu tình trên mặt lại vẫn mang ôn hòa: “Lúc đầu ta còn nghĩ rằng Hy huynh sẽ không đến nữa a.”

“Làm sao có thể, hôm nay là lễ cập kê của Diễm Diễm ta chỉ là bận chút việc nên đến trễ mà thôi.” Lương Tuấn Hy cũng ôn hòa đáp trả, mặt hướng về phía Hứa Bộ Nam. Tuy hần một thân y phục thông thường không gì nổi bật nhưng khí chất vẫn là áp đảo hết thảy xung quanh, tuấn dung của Hứa Bộ Nam cùng y phục hoa lệ của Bá Cao Minh cũng không sánh kịp.

Lý Sư Thành cũng hiếu kỳ chạy đến xem, mắt hần phát sáng khi nhìn thấy lược lưu ly: “Lễ cập kê này, sư muội là nhất rồi.”

Do là có Hứa Bộ Nam ở Niên Khai Diễm cũng thực nữ hơn ngày thường, nàng chỉ khẽ cười tuyệt không ha hả như mọi khi. Nàng biết người nổi bật nhất hôm nay không phải nàng, mà là Lương Tuấn Hy.

Đóng nắp hộp gắm lại nàng nắm chặt trong tay, tâm tình kích động không thôi. Nếu như đời này nàng vẫn gả cho Hứa Bộ Nam sợ hần vẫn như đời trước đi. Vậy liên càng không thể được, bởi người nàng thích là Hứa Bộ Nam, mà nàng cũng tuyệt không để hần rời đi. Nàng nên tìm một cơ hội cùng hần nói cho rõ ràng.

Đời trước hần rời đi, Lương Vân Kha qua đời, Lương quân gia cùng Hoa nữ nương cũng cùng hần ly khai. Nàng không muốn chuyện buồn năm đó tái diễn nữa, nàng cùng hần không thể làm phụ thê nhưng cũng có thể làm bằng hữu a. Vì sao hần không nghĩ như vậy mà muốn rời đi?

Hứa Bộ Nam nhìn thấy ánh mắt trong trẻo của Niên Khai Diễm nhìn Lương Tuấn Hy bản thân có chút không vui. Nàng không phải là thích hần, muốn gả cho hần sao, lý nào giờ phút này lại nhìn Lương Tuấn Hy a.

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyen.com), những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

Hần cũng biết nàng sau khi tỉnh lại trong hôn mê liền thay đổi rất nhiều. Nhưng hần cảm thấy nàng vẫn là thích hần vậy vì sao không nhìn hần mà nhìn Lương Tuấn Hy?

Càng nghĩ lại càng phần nộ, lửa giận trong lòng vô pháp dập tắt, hần nhìn Niên Khai Diễm nói: “Sư muội nhận được lễ vật trân quý như vậy hần là rất vui.” Nghe vào tai người nào cũng nghĩ được vị chua nồng nặc của dấm.

Người được mùi dấm chua, Niên Khai Diễm thu hồi tầm mắt hướng Hứa Bộ Nam nở một nụ cười ngọt ngào: “Lễ vật của mọi người ta đều rất thích, nên ai tặng ta cũng vui nha. Nhưng vẫn là lễ vật của đại sư huynh là hợp ý ta nhất.”

“Suốt ngày chỉ biết ôm chân lớn của đại sư huynh.” Lý Sư Thành ghét bỏ hừ một tiếng không chút khách sáo đẩy đầu nàng một cái. Bá Cao Minh cũng bật cười ha hả trên nàng. Hứa Bộ Nam lại đặc ý nhìn huynh đệ Lương gia.

Lương Tuấn Hy nghe được âm thanh ngưng ngừng của nàng, sắc mặt có chút không tốt. Khẽ thở ra một hơi thật dài nên khó chịu xuống, hần hướng mọi người nói: “Ta còn chút việc không thể lưu lại, cáo lui trước.” Dứt lời hần xoay người ly khai.

Lương Vân Kha nhìn theo sắc mặt đỏ ửng của Niên Khai Diễm hừ một tiếng trong bụng cũng bỏ đi theo Lương Tuấn Hy. Hần thực sự không biết đại ca vì sao xem trọng nữ nhân này a.

Sau đó mọi người ở tiền thính lại tiếp tục thiết yến.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Trù nghệ đặc biệt

Đến tối, Niên Khai Diễm vận trung y rộng rãi trên giường, tay nàng giờ cao lược lưu ly cùng miếng ngọc bội Hứa Bộ Nam tặng. Hai cái nàng đều thích, tuy giá cả có chênh lệch rất nhiều nhưng trong lòng nàng chúng lại có giá trị ngang nhau vì một người là người trong lòng còn người kia nàng đã xem như bằng hữu a.

Thước nhi thấy được liền che miệng cười ngồi xổm bên giường chu mỏ chọc ghẹo: “Tiểu thư, có phải rất khó chọn lựa không?”

Niên Khai Diễm quay đầu lườm Thước nhi một cái, trầm đình chặt sắt nói: “Nói vậy, trong lòng ta chỉ có đại sư huynh thôi.”

Thước nhi lại dấu môi đáp trả: “Nhưng Hy ca vẫn là phí không ít bạc mua chiếc lược này tặng người a. Bản thân hẳn trừ tiêu bạc cho Hoa nữ nương cùng Lương bá ra thì không hề dùng chút nào cho mình a.” Nam nhân như vậy rất đáng gả nha, hy vọng tương lai nàng cũng gặp được nam nhân như vậy.

Nghe đến đoạn này, đường nhìn của Niên Khai Diễm trở nên xa xôi bất định. Hẳn vì nàng làm bao nhiêu chuyện, nàng chẳng những không đáp lại còn nơi nơi khi dễ hắn, nàng thật quá đáng. Đồi trước nàng không tốt với hắn hẳn cũng đã như vậy, nếu là nàng tốt với hắn như vậy hẳn sẽ...

Thước nhi vẫn không biết cách nghĩ của tiểu thư nhà mình mà vẫn ngồi bên lái nhai: “Đổi lại là nô tỳ, nếu nam nhân nào đối với nô tỳ như vậy, nô tỳ nhất định gả cho hắn.”

“Vậy liền mau mau gả cho hắn đi, ngày mai ta lập tức bảo mẫu thân nói với Hoa nữ nương để người nhanh một chút xuất giá.” Thoát ra khỏi trầm tư, Niên Khai Diễm khép hờ mắt nhìn Thước nhi, nàng ngồi bật dậy bước đến bàn trang điểm, ngồi xuống thừ chài cây lược lưu ly.

Thước nhi chạy đến giúp nàng chải, vừa mấp máy môi ba hoa: “Nhưng hẳn tặng tiểu thư người nha, nào có tặng nô tỳ a. Lại nói tặng lược a, đây là hắn tỏ rõ với mọi người tâm ý của bản thân với tiểu thư rồi.”

Niên Khai Diễm nhìn bản thân trong gương đồng, lại nhìn miếng ngọc bội trong tay, lòng ấm lên không ít. Lúc trước Hứa Bộ Nam đối với nàng không mặn không nhạt, hiện hẳn lại mang to ý cho nàng còn tặng nàng miếng ngọc này nữa, đây là những thứ đồi trước nàng chưa từng trải qua. Tuy lúc trước nàng bảo gì hắn cũng sẽ thuận theo nàng, nhưng nàng chưa từng thấy hắn chủ động như vậy.

Không cần nghĩ gì nhiều, nàng trước sau như một, vẫn là thích hắn, vẫn là muốn gả cho hắn. Lương Tuấn Hy nàng chỉ xem như bằng hữu mà thôi. Nghĩ vậy nàng hôn lên miếng ngọc một cái, không để Thước nhi chài nữa mà lăn lên giường ngủ mất.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang---

Ngày kế tiếp, Niên Khai Diễm ở luyện võ trường trở về không trở về Diễm viên mà đến trù phòng. Bởi vì mọi người tặng không ít lễ vật cho nàng nên nàng muốn làm món chè trôi nước để đãi mọi người.

Loay hoay ở trù phòng hơn nửa ngày trời mới đi ra, cả thân người của nàng đều là mồ hôi. Nàng phân phó người mang đi chia cho mọi người trong phủ, bản thân trở về tắm rửa xong nàng cùng Thước nhi đến viện của Khúc thị.

Khúc thị vừa thấy nữ nhi mang chén chè trôi nước đặt trước mặt mình thì toàn cơ mặt đều đông cứng. Cố gắng nặn ra một nụ cười méo mó chống lại nụ cười sáng lạn cùng biểu tình đầy mong đợi của nữ nhi: “Diễm Diễm thật là ngoan, người để đây, chút nữa mẫu thân sẽ dùng.”

“Hiện còn đang nóng a, mẫu thân phải dùng ngay mới ngon nha.” Niên Khai Diễm vẫn chưa nhận ra điều bất thường của mẫu thân mà vẫn ngồi đó vui vẻ đợi mẫu thân dùng xong cho bản thân ý kiến.

Khúc thị nhìn thấy trong lòng thức ăn Thước nhi cầm còn mấy chén nữa liền tâm trạng vui vẻ xoa xoa đầu của nữ nhi nói: “Chẳng phải còn muốn mang đi cho mấy người nữa sao, mau mang đi đi để người lại không tốt.”

Niên Khai Diễm nhìn lại lòng thức ăn chợt nhớ ra, nàng vội đứng lên: “Vậy mẫu thân chậm dùng, nữ nhi rời đi trước.” Một từ ‘ân’ của Khúc thị vừa thoát miệng nàng cũng xoay lưng chạy nhanh rời khỏi đây.

Nhìn thấy nữ nhi ra khỏi viện, Khúc thị nhanh chóng đẩy chén chè trôi nước ra xa xa, phân phó hạ nhân: “Mau mang đi đồ đi, đừng để tiểu thư thấy được.”

Cũng không thể trách nàng được. Năm đó nữ nhi nổi hứng xuống trù phòng làm mỳ thợ cho trượng phu, toàn tiêu cục đều là trứng thực phải đóng cửa hơn một tháng tịnh dưỡng lại a.

Lúc này thấy được mấy chén còn lại, nàng liền âm thầm thay Lương Tuấn Hy cầu phúc. Mọi người trong Niên phủ nhất định sẽ như nàng âm thầm đồ đi mà không ăn, nhưng tiểu tử kia nhất định sẽ ăn.

Nghĩ đến hẳn nàng lại lắc đầu thở dài. Lúc này Hoa nữ nương cũng về mặt trưng hoảng, cước bộ nhanh chóng bước vào báo thông tin khủng bố: “Phu nhân, đại tiểu thư lại xuống trù phòng a.”

“Diễm Diễm vừa mới rời khỏi.” Khúc thị ôm trán ngao ngán. Dù gì trù nghệ của nàng cũng là tốt nhất Lan Châu, năm đó lão gia vì yêu thích món ăn do chính tay nàng làm liền mỗi ngày đều đến thưởng thức sau đó chính là thú nàng vào cửa. Nữ nhi rõ ràng do chính nàng hạ sinh lý nào một chút cũng

không giống nàng.

Đó là còn chưa kể, tính sổ sách lúc nhỏ phụ thân chỉ dạy nàng một lần nàng liền ghi nhớ. Nữ nhi nàng dạy không biết bao nhiêu lần vẫn là không thể nhớ được. Cái này gọi là hồ phụ không sinh khuyến nữ a, y hết lão gia, nếu không phải nhìn trúng Hứa Bộ Nam sợ là nữ nhi sớm đã thành bộ dạng như nam nhân bà không có tài nghệ không người dám thú.

À, có lẽ vẫn có Lương Tuấn Hy là ngoại lệ a!

Hoa nữ nương nghe nói liền ôm lấy tim, đột nhiên sắc mặt nàng không tốt nói: “Phu nhân, lão nô muốn trở về báo cho Tuấn Hy biết.”

Khúc thị lắc lắc đầu, mở miệng ngăn cản: “Đừng đi, để hần biết sợ rằng hần sẽ ngồi đó đợi a.” Thà Lương Tuấn Hy không biết nhờ đâu may mắn liền là ra ngoài hái thuốc không ở trong viện. Mà nàng đã quên mất lần này trượng phu nàng mua không ít được trở về khiến hần thời gian đi tìm nữ nhi nàng còn không có làm sao có thể ra ngoài hái.

Hoa nữ nương nghe vậy đưa tay áo lên khẽ lau nước mắt, về mặt khổ sở nhìn ra ngoài. Lần trước đã khiến nàng rất đau lòng, hiện lại đến lần này, nàng...nàng cũng không biết thế nào nữa.

Khúc thị hiểu chuyện liền thở dài: “Điều do ta không tốt, nếu năm đó ta không thuận miệng liền sẽ không tạo ra thế cục này.”

“Phu nhân đừng tự trách mình, là Tuấn Hy cố chấp thôi.” Nàng thân là hạ nhân, năm đó phu phụ nàng còn là Niên Sở Hoàng cứu về Niên gia nữa a.

Khúc thị nhũ mảy nghĩ nghĩ lại nói: “Chuyện này do ta mà ra, để hôm nào ta đến cùng hần nói một chút.” Tay cầm chặt cây bút thể hiện sự áy náy cực độ.

Chính lúc này Niên Nhạn Thanh cũng về mặt gấp gấp chạy đến, hành qua lễ lập tức báo: “Bá mẫu, đường muội lại xuống trù phòng a.” Nhớ lại lần trước nàng còn cảm thấy đáng sợ a. Lần này hạ nhân mang chè đến viện của nàng, tận hai chén. Không biết Niên Tuệ Nhân đã đi đâu chỉ biết hai chén chè kia nàng nhất định phải thử tiêu.

“Đã biết rồi, nàng vừa ghé qua đây.” Khúc thị lại chán nản nói, mỗi lần nữ nhi xuống trù phòng là y như rằng đều sẽ có người đến tìm nàng tố cáo. Đến tối lão gia cũng sẽ than với nàng về chuyện nữ nhi lãng phí tài nguyên tiền bạc cùng nhân mạng trong phủ.

Niên Nhạn Thanh nuốt một ngụm nước bọt, rất không tự chủ nhìn lên xung quanh để xem Khúc thị là thế nào xử lý chén chè kia. Khúc thị thấy được che miệng cười hỏi: “Nhạn nhi xử lý thế nào nha?”

“Nhạn nhi cho người chôn xuống đất a.” Niên Nhạn Thanh thờ phào nói, vì sao nàng đang bảo vệ bản thân mà cứ như là đang làm chuyện xấu vậy a.

Vừa ngồi xuống nàng nhìn sang bên Hoa nữ nương, thấy được nàng ta đang đứng lo lắng nhìn ra ngoài, bản thân cũng tự hiểu nàng ta đang lo chuyện gì. Chỉ là Lương Tuấn Hy chính là không nghe khuyến bảo.

“Hoa nữ nương đừng lo lắng, Hy ca cát nhân thiên tướng nhất định không sao!” Ngoại trừ câu này nàng thực sự không biết nên khuyên nhủ câu gì.

Hoa nữ nương nặn ra nụ cười khó coi: “Tạ qua nhị tiểu thư.” Nói không lo chính là giả, nàng làm sao không lo cho được. Tay xoắn chặt chiếc khăn khăn trương đến độ không biết nên làm sao không chế.

Khúc thị nhìn thấy một màn, nàng cũng là mẫu thân của người ta đương nhiên hiểu được tâm trạng của Hoa nữ nương. Nhưng nếu để nàng ta trở về, chính mắt nhìn nữ tử của mình dùng độc mà không thể ngăn cản càng khó chịu hơn a.

Đều là tại nữ nhi của nàng cả, đang yên đang lành đột nhiên lại xuống trù phòng làm gì. Khúc thị đương nhiên không biết, Niên Khai Diễm tự tin trù nghệ hai đời của bản thân nên mới dám làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nàng lại giận hần?

Cùng Thước nhị đến tìm Hứa Bộ Nam nhưng không thấy, Niên Khai Diễm lại đến viện của Lương gia. Đây cũng là lần đầu tiên trong hai kiếp người nàng đến đây. Lương Tuấn Hy vì nàng làm bao nhiêu chuyện, nàng cũng nên làm chút gì y hần a. Nàng cùng hần nói rõ một chút để hần tìm cô nương tốt mà thú, hần cũng không còn nhỏ nữa.

Lúc này Lương Tuấn Hy đang vật lộn với đóng được liệu lần trước Niên Sở Hoàng mang về. Cả người hần đầy mồ hôi thấm ướt lưng áo, hần đưa tay áo lau mồ hôi trên trán tránh mồ hôi chảy xuống băng dài trên mắt.

Nghe được tiếng bước chân quen thuộc tâm tình hần kích động, động tác cũng dừng lại chăm chú lắng nghe tránh bản thân mệt mỏi sinh ảo giác. Sẽ

không phải là...

Niên Khai Diễm bước nhanh đến, mở miệng trước: “Người đang phơi được sao?”

Tim của Lương Tuấn Hy lại nhảy mạnh đến loạn, hần thẳng thắt lưng hướng mặt đến nơi phát ra âm thanh, vẫn không tin mà hỏi lại: “Diễm Diễm? Nàng đến tìm ta?” Đây là chuyện hần rất muốn nhưng trăm triệu lần không nghĩ đến nàng sẽ thực sự tới tìm hần. Hần còn nghĩ bản thân không tìm nàng nàng sẽ rất vui càng sẽ không nhớ đến hần chứ.

“Ân.” Niên Khai Diễm nhìn nhìn rất nhiều được liệu được đặt ở trên mấy cái sàn ở dưới đất đang chờ phân loại rồi đặt lên giá phơi. Nàng vươn tay nắm cổ tay Lương Tuấn Hy bước đến chỗ bàn đá: “Ta có làm chè trôi nước nên mang cho người một chén.”

Vốn có tim của Lương Tuấn Hy đập rất loạn lại bị nàng nắm tay như vậy, tuy là cách ống tay áo nhưng cũng khiến sắc mặt hần bạo hồng. Nàng không những chủ động đến tìm hần, làm chè cho hần, đích thân mang đến cho hần mà còn chạm vào hần, đây bảo hần làm sao không cao hứng được.

Tuy cũng biết nàng cũng nắm tay những người khác nhưng hần không nhìn thấy liền xem như không biết đi. Chân cũng bước theo cước bộ của nàng, miệng cũng hiểu kỳ hỏi: “Nàng đưa ta đi đâu?”

Thoại âm vừa dứt nàng đã dừng chân lại, hần dừng không kịp nên xông lên chạm vào người nàng. Bối rối hần lập tức lui lại nửa bước: “Ta...”

Còn chưa kịp nói xin lỗi đã thấy nàng ả hần xuống ghế, không hề tức giận mà lại vui vẻ nói: “Mau thử chè ta làm đi, chỉ vừa làm xong thôi.”

Thước nhì vội từ lồng thức ăn mang ra một chén chè ấm đặt ở trên bàn trước mặt Lương Tuấn Hy. Lòng âm thầm cầu nguyện hần có thể bảo trụ tính mạng hoặc là có người đến giúp đỡ hần a.

“Hy ca chậm rãi dùng a...” Ai...Hy ca, hy vọng người tốt số một chút, đừng có như mọi người lần đó a.

Niên Khai Diễm ngồi xuống đối diện, hai tay chống cằm vẻ mặt vui sướng chờ hần ăn xong cho nàng biết ý kiến. Lương Tuấn Hy mỉm cười gật đầu, tay hần cầm thìa lên: “Vậy ta thử a.” Sự cao hứng cùng hạnh phúc trên gương mặt của hần chính là không thể nào giả được.

Lúc này Hứa Bộ Nam cũng tiến đến: “Sur muội cũng ở đây sao?” Giọng điệu chứng tỏ sự không vui của mình. Hần mới không ở trong phủ một chút nàng liền chạy đến đây tìm tên hạt tử này? Trước đây nàng chẳng phải chê nơi này toàn mùi được không người nàng không thích sao? Sẽ không phải nàng động tâm tên hạt tử này chứ.

Niên Khai Diễm nghe được âm thanh liền quay đầu lại cười, tay nàng đưa lên vẫy vẫy: “Đại sư huynh cũng đến sao?”

Lương Tuấn Hy cau mày, tay cầm thìa cũng đặt xuống: “Hứa huynh đến đây không biết làm gì?” Lừa giận trong lòng đột nhiên bốc lên, hai tay nắm chặt thành quyền đặt ở trên đùi bị bàn che khuất.

Hứa Bộ Nam bước đến bên bàn nói: “Ta đến lấy rượu thuốc, không biết Hy huynh đã chuẩn bị xong chưa?” Kỳ thực đây chỉ là cái cớ thôi, hần muốn đến xem của phải Niên Khai Diễm thực sự động tâm với Lương Tuấn Hy hay không. Cho dù có hần cũng sẽ không để chuyện này xảy ra đâu.

“Đã chuẩn bị xong, để ta đi lấy.” Lương Tuấn Hy nói xong liền đứng lên đi vào trong được phòng.

Niên Khai Diễm cười híp mắt vươn tay vào trong lồng thức ăn lấy ra một chén chè trôi nước: “Đại sư huynh, là ta mới làm nha, lúc này tìm không thấy người hiện người dùng thử đi.”

Hứa Bộ Nam lúc này mới nhìn chén chè lại như thấy được sự kiện năm kinh dị năm đó, sắc mặt hần lúc xanh lúc trắng cực kỳ khó coi. Hần làm sao dám ăn a, lúc này nghe đám huynh đệ bảo nàng đến đây hần nóng vội liền đến mà không có hỏi lý do a.

Lúc này hần chỉ mong Lương Tuấn Hy mau chóng lấy rượu thuốc đưa cho hần để hần sớm chạy mà thôi. Bảo hần ở trước mặt nàng dùng chén chè này...hần làm không được, mà không ăn để nàng phát lồng càng không xong, nhờ nàng nghiêng về phía Lương Tuấn Hy thì tiêu.

Thấy Hứa Bộ Nam do dự không nhận, Niên Khai Diễm có chút khó hiểu hỏi: “Đại sư huynh làm sao nha? Không muốn ăn sao?”

“Nào có nào có.” Hứa Bộ Nam có chút nóng nảy lên liếc nhìn vào bên trong được phòng, vẫn chưa thấy Lương Tuấn Hy bước ra, hần đưa tay cầm lấy chén chè nói: “Ta vừa cùng nhị sư đệ ở bên ngoài ăn no nên chưa thể dùng ngay được.”

“A.” Niên Khai Diễm gật gù hiểu chuyện, cũng không quên ân cần dặn dò: “Vậy chút nữa nhớ dùng nhé.”

“Ta biết rồi.” Hứa Bộ Nam mỉm cười như khóc đáp xong thấy Lương Tuấn Hy bước ra, đường nhìn hạ xuống cũng thấy được chỗ của Lương Tuấn Hy ngồi lúc này cũng có một chén chè liền rung mình một phen. Hần vội cảm tạ nhận lấy rượu thuốc liền viện cớ rời đi. Nhờ nàng bảo hần đứng lâu như vậy cũng là nên đối rồi ép hần ăn cho nàng xem, hần liền cửu tử nhất sinh.

Lương Vân Kha từ bên ngoài trở về phủ, liền nghe được đám huynh đệ trong tiêu cục đang than vãn, không biết nên ném chén chè đi đâu cho tốt, hần lập tức nhớ đến đại ca. Hần hốt hoảng chân như lập hóa tiễn dùng tốc độ nhanh nhất trở về viện, trong lòng hy vọng bản thân kịp thời ngăn cản đại ca không nên dùng.

Lương Tuấn Hy nghe được tiếng bước chân ly khai, lại nghe được tiếng bước chân của đệ đệ mình trở về, bản thân cũng không có bao nhiêu biểu tình.

Hắn mở miệng vừa định nói gì đó thì đã nghe Niên Khai Diễm gấp gáp nói: “Người chậm dùng, ta đi trước.”

Mặt hắn đen đi không ít, tay vừa cầm thìa lên lập tức khẽ run. Hắn biết nàng là khản trương muốn đi cùng Hứa Bộ Nam. Muốn ngăn lại không biết nên mở miệng thế nào cho tốt, thật lâu mới có cơ hội ở cùng với nàng thế mà lại bị Hứa Bộ Nam phá hỏng, biết khi nào mới có nữa.

Chân vừa bước vào cửa thì đã thấy Lương Tuấn Hy đang cầm thìa, Lương Vân Kha dùng sức mà chạy đến ném thìa trên tay của Lương Tuấn Hy xuống đất, tay còn lại không quên hất đồ luôn chén chè trên bàn xuống đất.

Nghe được tiếng động Niên Khai Diễm vừa xoay người chuẩn bị đuổi theo Hứa Bộ Nam liền quay trở lại. Nàng nhìn thấy một màn như vậy lập tức giận không kiềm chế được trừng mắt Lương Vân Kha.

Lương Vân Kha không chút sợ hãi chống lại ánh mắt của nàng, mở miệng chính là mắng người: “Đại tiểu thư, người không nên quá đáng như vậy. Nếu không phải bá phụ năm đó cứu cha nương ta thì chúng ta đã không phải nhìn nhận người, nhìn người hết lần này đến lần khác hại đại ca như vậy.”

“Nhị đệ, không nên ăn nói linh tinh.”

Cả người Lương Tuấn Hy tản ra hàn băng đáng sợ, đây là lần đầu tiên Niên Khai Diễm nhìn thấy trong hai kiếp người. Nàng làm sao biết được hắn ở trước mặt nàng đã rất cố gắng kiềm nén cảm xúc.

“Đại ca, ta nói có gì sai sao?” Lương Vân Kha càng không kiêng nể mở to giọng đáp.

Năm đó, nàng cũng làm mỹ thọ cho mọi người ăn nhưng lại cố ý trong phần của Lương Tuấn Hy hạ bá đậu. Hắn xuất phủ không biết trở về đói bụng ăn hết cả hai phần không những bị đại ca mắng còn thượng thổ hạ tả, nương khóc đến sưng cả mắt a.

Tóm lại năm đó, mọi người trong Niên phủ đều ngộ độc như chỉ có hắn là bị nặng nhất. Chỉ duy có nàng, Thước nhi cùng đại ca hắn không có ăn nên không bị gì cả mà thôi. Hắn tuyệt không để nàng làm ra những chuyện này nữa.

Thước nhi nhìn không được, xắn tay áo lên chỉ vào Lương Vân Kha mắng chửi: “Người một vừa hai phải thôi, tiểu thư vất vả xuống trù phòng làm, người không những không ăn còn hất đồ mắng người, đây là đạo lý gì.”

Nàng không phải không biết sự kiện năm đó, nhưng lần này tiểu thư là thật lòng làm. Tuy là sợ hãi muốn đi cũng phải đợi tiểu thư đi rồi mới làm chứ. Nàng cũng không muốn Lương Tuấn Hy ăn cơ mà.

“Ta nói có gì không đúng.” Lương Vân Kha cũng là hùng hổ trừng mắt Thước nhi: “Lần đó cũng may là ta ăn, nếu để đại ca ăn phải, hắn không nhìn thấy biết phải làm sao!”

Bên kia hai người khẩu thiệt qua lại, Niên Khai Diễm mím chặt môi, rừ mắt xuống. Năm đó là nàng thấy Lương Tuấn Hy phiền phức, muốn hắn tránh xa bản thân nên mới làm như vậy, đời này nàng thật lòng muốn làm cho hắn ăn cơ mà.

Chỉ là nàng không biết đời trước mỗi lần nàng xuống trù phòng nấu ra món nào đó mọi người trong phủ âm thầm đổ đi nên nghĩ rằng trù nghệ của bản thân đã lên một bậc mới. Đời trước không người nói nàng biết mà mọi người lại bảo nàng làm ngon nên ăn hết không có thừa lại cho nàng.

Nước mắt chảy xuống, nàng xoay người rời đi. Nàng không thể trách Lương Vân Kha, hắn làm vậy là bảo vệ Lương Tuấn Hy. Là nàng không thể làm người khác tin tưởng, là nàng tự hại bản thân bị mọi người chán ghét đến mức độ này.

Lương Tuấn Hy nghe tiếng bước chân ly khai, hắn quay đầu mặt hướng về phía Lương Vân Kha đầy nộ khí, lại nhanh chóng bước theo Niên Khai Diễm: “Diễm Diễm không nên giận, nhị đệ ăn nói linh tinh thôi, ta tuyệt không có nghĩ như vậy.”

“Ta không có giận.” Niên Khai Diễm nức nở nén cảm xúc nói, tay nàng nâng lên lau nước mắt. Lương Vân Kha nói đúng như vậy, nàng làm sao giận được, chỉ là khó chịu trong lòng thôi.

“Vậy vì sao nàng khóc?” Lương Tuấn Hy đương nhiên nghe ra được, chỉ cần âm thanh của nàng có chút thay đổi hắn cũng có thể nghe ra được. Lòng hắn nóng như lửa đốt nhưng vẫn là giữ thái độ ôn hòa với nàng, nàng không dừng bước hắn cũng không dừng.

Thấy hắn vẫn đối với mình tốt như vậy Niên Khai Diễm càng kiềm chế không được xúc động, nước mắt thi nhau là chả rơi. Hắn tốt với nàng làm gì cơ chứ, nàng xấu xa như vậy cơ mà.

Lương Tuấn Hy càng khản trương hơn vạn phần, gấp gáp mở miệng: “Ta đến trù phòng làm lại cho nàng được không?” Hắn nào dám bảo nàng làm lại cho mình ăn, thế nên đề bồi tội cùng nàng hắn chỉ có thể nói như vậy.

Đến khi kiềm không được nữa tiếng nức nở ngày một lớn hơn. Hắn càng ôn nhu khản trương, nàng lại càng áy náy hổ thẹn mà khóc to. Nàng đưa tay che mắt lại, cước bộ một nhấc chạy trở về viện không nhìn hắn nữa.

Lương Tuấn Hy gấp đến vô pháp suy nghĩ, muốn chạy theo nàng thì lại bị Bá Cao Minh vô tình đi ngang nhìn thấy nên đến ngăn cản: “Hy huynh, đừng đuổi theo, để ta giúp người xem nàng.”

“Ân, làm phiền Bá huynh rồi.” Lương Tuấn Hy tự biết lúc này nàng chính là không muốn gặp mình nên cũng không có tiếp tục cố chấp nữa. Khó khăn lắm nàng mới đến tìm hắn thế mà lại bị phá hỏng sợ rằng không biết khi nào mới có cơ hội nữa đây.

Nghe được tiếng bước chân của Ba Cao Minh xa dần, Lương Tuấn Hy mới xoay người trở về viện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Không gặp người nào

Đi từ xa đã nghe được tiếng gậy gõ ầm ầm của Thước nhĩ cùng Lương Vân Kha khiến tâm của Lương Tuấn Hy nặng như đeo đá. Cước bộ nặng nề đập vào nền đất trong viện, thở dài một hơi mới nói: “Thước nhĩ, người trở về xem Điềm Điềm đi.”

Lúc này Thước nhĩ mới im lặng quay đầu chú ý đến hoàn cảnh xung quanh, này giờ nàng lo mắng người đã quên mất tiểu thư đi đâu a. Trùng Lương Vân Kha một mắt, chỉ vào Lương Vân Kha cảnh cáo: “Người chờ đó cho bốn cô nương.” Dứt lời liền xoay người chạy ra khỏi viện.

Lương Vân Kha vốn là một thân tức giận chỉ là nhìn thấy sắc mặt đen thui của Lương Tuấn Hy hẳn liền biết lần này bản thân quá đáng: “Đại ca, ta xin lỗi.”

Lương Tuấn Hy ngồi xổm xuống đất, tay mò mẫm tìm cái chén cùng chiếc thìa bị Lương Vân Kha hất đổ, lạnh lùng nói: “Lần sau đừng làm như vậy nữa, ngày mai cùng ta đến Điềm viên hướng nàng bồi tội.”

Còn bắt hẳn hướng nữ nhân kia bồi tội nữa? Đừng có đùa: “Đại ca, nữ nhân đó nhờ lại hạ được thì sao? Cho dù nàng không hạ được thì đồ nàng làm có người nào dám ăn a, kể cả bá phụ bá mẫu vẫn là lên mạng đi tiêu hủy, người cư nhiên xem là son hào hải vị cho vào miệng ăn.”

“Nàng sẽ là tẩu tẩu của người, người không thể nói nàng như vậy.” Một câu nói ra miệng đủ để người biết quyết tâm của Lương Tuấn Hy. “Lại nói thân thể ta bách độc bất xâm không phải nhị đệ không biết, sau này đừng làm thế nữa.” Nói đến đây lòng hẳn lại dâng lên sự chua xót cùng hối hận muôn vạn lần, hẳn vì cơ thể bách độc bất xâm này mà mất đi nàng.

“Đại ca, nàng căn bản không thích người, người không thấy sao?” Nói xong hẳn mới biết bản thân nói sai, đang lẽ nên dùng từ ‘cảm thấy’ mới đúng. Chỉ là lúc này nàng muốn rời đi theo Hứa Bộ Nam, đại ca cũng biết rõ đi, vì sao phải cố chấp như vậy.

Lương Tuấn Hy vẫn nhích người chậm rãi tìm đồ, thái độ vẫn là lạnh khiến không khí hiện tại dường như cũng đông lại vài phần: “Nàng sẽ thay đổi.” Thái độ của nàng đối với hẳn gần đây khác trước rất nhiều, hẳn tin tưởng có một ngày nàng sẽ nguyện ý gả cho hẳn.

Có trời tin! Lương Vân Kha âm thầm bồi thêm một câu. Có lẽ đại ca phải thấy Niên Khai Điềm xuất giá mới chết tâm a.

Lương Tuấn Hy như thể biết hẳn nghĩ gì nên nói thêm: “Ngoại trừ nàng không ai có thể làm tẩu tẩu của người.” Hẳn không thú nữ nhân nào ngoài nàng, càng sẽ không vì nàng xuất giá mà thay đổi cách nghĩ này.

“Biết rồi, bồi tội thì bồi tội ai sợ nàng.” Lương Vân Kha khom người nhặt mảnh vỡ của chén lên miệng vẫn còn lăm bầm thái độ cực kỳ không cam nguyện.

Đây là lần thứ hai đại ca dùng thái độ lạnh lùng với hẳn như vậy. Lần trước là hẳn ăn mất phần của đại ca thay đại ca chịu tội, lần này là hất đổ. Nếu là lúc này hẳn đợi Niên Khai Điềm rời đi mới hất đổ thì đại ca bắt quả trách hẳn vài câu thôi chứ không có bày thái độ này, là hẳn quá vội suy nghĩ không thấu đáo.

“Ta nhặt lên rồi.”

Lương Tuấn Hy không đáp chỉ đứng lên bước đến đồng được liệu tiếp tục công việc. Hẳn biết đệ đệ là quan tâm hẳn nhưng cũng không thể đòi xử với nàng như vậy. Nghĩ lại tiếng khóc lúc này, hẳn như bị vạn tiễn xuyên tâm, đến thờ cũng thờ không nổi nữa rồi.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang--

Lúc này ở Điềm viên, Niên Khai Điềm chạy vào trong phòng hạ lệnh không gặp người. Nàng lăn trên giường khóc rất lâu, tiếng khóc cũng cực kỳ to khiến mọi người đều bối rối.

Bá Cao Minh cũng là lần đầu nhìn thấy, hẳn không thể tiến vào chỉ có thể đứng ở bên ngoài lo lắng. Tuy Niên Khai Điềm lúc nào cũng khóc lóc nhưng nàng chỉ làm thế với sự phụ sự mẫu, mỗi lần muốn cái gì không được sẽ bày bộ dáng này để bọn họ xiêu lòng. Để hẳn kinh ngạc chính là vì sao Lương Tuấn Hy cũng có thể làm cho nàng khóc thành bộ dạng này a, kể cả Hứa Bộ Nam cũng chưa chắc làm được.

Theo trí nhớ của hẳn, từ trước đến nay toàn là nàng đi khi dễ Lương Tuấn Hy thôi, mà Lương Tuấn Hy luôn thuận theo nàng chưa bao giờ ngược ý nàng kể cả bị nàng đánh mắng dọa nạt hẳn cũng cắn răng chịu đựng, vậy chuyện này nên giải thích thế nào a? Hẳn muốn mở thanh hô vào nhưng tiếng khóc kia quá lợi hại hẳn đành xoay người rời đi.

Chưa đầy một khắc đồng hồ, chi tiết của sự kiện trên lan truyền khắp Niên phủ to lớn. Hoa nữ nương cùng Lương quân gia đều đến bồi tội nhưng Niên Khai Diễm không chịu tiếp khách. Mọi người đều đến khuyên giải nhưng không có tác dụng gì, đại môn vẫn khép chặt chỉ có Thước nhì bước ra truyền lời rằng ‘tiểu thư không gặp người’.

Đến khi Hứa Bộ Nam đến vẫn là câu nói trên, đây chứng tỏ hấn cũng không ngoại lệ, càng ngụ ý rằng địa vị của hấn trong lòng nàng đã giảm đi không ít. Điều này càng khiến hấn không cam tâm, Lương Tuấn Hy tên hạt từ sửu bát quái kia làm sao có thể hơn hấn.

Lại bốn ngày đi qua, Niên Khai Diễm vẫn ở trong viện không chịu gặp người. Lương Tuấn Hy cùng Lương Vân Kha mỗi ngày đến bồi tội nàng cũng để Thước nhì đuổi đi. Bên ngoài ngoại trừ nghe được âm thanh cãi nhau của Thước nhì cùng Lương Vân Kha thì chỉ nghe được tiếng thở nặng nề của Lương Tuấn Hy mà thôi.

Đến hôm nay, Lương Tuấn Hy có thời gian xuống trừ phòng làm cho nàng một chung chè trôi nước cùng Lương Vân Kha đến viện của nàng. Đã năm ngày rồi, nghe Thước nhì nói nàng không ăn gì cả, lại không gặp người mà chỉ khóc thôi, hấn thực sự rất lo lắng.

Hôm nay hấn không đứng nửa buổi như mọi hôm mà là ở bên ngoài gõ cửa sổ ngựa thất đang đóng chặt của nàng, nhẹ nhàng lên tiếng cũng không giấu được vẻ khẩn trương của mình: “Diễm Diễm, nàng vẫn còn giận ta sao?”

Niên Khai Diễm ngẩng mặt ra khỏi gối, dùng đôi mắt sưng húp mở không lên nhìn ra hình bóng mờ nhạt in trên giấy ở cửa sổ. Hấn vẫn còn đến tìm nàng làm gì, nàng không xứng đáng để hấn tốt với nàng như vậy.

Tay nàng vẫn còn nắm chặt chiếc lược lưu ly không rời, cúi đầu nhìn lược trên tay, đôi môi nàng mím chặt đến không còn thấy môi đâu nữa. Nước mắt trên mặt vốn đã khô nay lại tiếp tục phủ thêm một lớp, hai dòng lệ lại lăn xuống khi nàng nhớ lại cảnh trước khi bản thân chết, nàng vẫn còn được nhìn thấy hấn.

Không nghe được nàng trả lời hấn lại mở miệng hỏi Thước nhì đang trừng mắt Lương Vân Kha gần đó: “Diễm Diễm ở bên trong làm gì?”

Thước nhì hừ Lương Vân Kha một tiếng mới đáp: “Tiểu thư chỉ nằm một chỗ không chịu làm gì cả, đến nói chuyện cũng không buồn mở miệng.” Mặt nàng rũ xuống, cho dù những lần trước tiểu thư có giận lão gia phu nhân cũng sẽ không làm như vậy. Tất cả là do tên Lương Vân Kha mà ra, nàng thật muốn một đám ném vào gương mặt tuấn tú của hấn.

Lương Tuấn Hy cau mày một hồi lại gõ cửa sổ: “Diễm Diễm, ta có làm chè trôi nước thường lại cho nàng, nàng dùng thử xem có ngon không!” Âm thanh vẫn ôn nhu truyền vào trong phòng.

Lương Vân Kha cũng bắt đầu cảm thấy hấn khí của Lương Tuấn Hy cùng sát khí của Thước nhì hướng về phía mình. Hôm đó hấn một lòng lo lắng cho đại ca nha, làm sao nghĩ được nhiều như vậy a. Hấn cũng đã đến mấy ngày rồi vẫn chưa gặp được Niên Khai Diễm, đây là lần đầu hấn thấy nàng có thái độ như vậy, bản thân cũng có chút chột dạ.

Thế nên hôm nay cũng không có như thường ngày mà cãi vã với Thước nhì nữa, cảm giác tội lỗi đang dâng trào không giảm trong lòng. Kiềm lòng không đành hấn lên tiếng nhỏ giọng hỏi: “Đại ca, nàng cứ không có phản ứng như vậy có khi nào ở bên trong xảy ra chuyện gì rồi không?”

Niên Khai Diễm ở bên trong phòng không để cho Lương Tuấn Hy suy nghĩ thêm thứ gì đã cao giọng trực khách: “Các người toàn bộ đi hết cả đi, ta không muốn gặp các người nữa.”

Tay nàng cầm lược lưu ly giờ cao muốn ném đi, nhưng trong lòng lại dâng lên một cỗ cảm giác lạ khiến nàng đặt tay xuống. Nàng tự cho rằng đó là cảm giác tiếc nuối vật xinh đẹp trên quý này bị hư hại. Đây cũng không phải là lần đầu, trong mấy ngày này nó cứ liên tục xuất hiện không biết bao nhiêu lần.

Lương Tuấn Hy nghe nàng lên tiếng, tâm tình cũng tốt hơn. Tuy là đuổi hấn nhưng ít nhất cũng là nói cho hấn biết nàng vẫn bình an: “Nàng không muốn gặp ta liền để lại cho Thước nhì mang vào cho nàng, được không?”

“Không ăn không ăn, người mang về đi.” Niên Khai Diễm thả lược lưu ly xuống chân, hai tay bịt chặt lỗ tai không muốn nghe thấy giọng hấn nữa, mắt cũng nhắm thật chặt, liên tục lắc đầu.

Tiếng thét cùng tiếng nổ truyền vào trong tai của Lương Tuấn Hy khiến tay hấn càng nắm càng chặt. Vì sao mọi chuyện sẽ thành ra như vậy?

Thước nhì nặng nề hắt một hơi ra, mở miệng khuyên nhủ: “Hy ca vẫn là trở về trước, đợi vài hôm nữa tiểu thư người giận mới đến.” Kỳ thực, miệng thì nói thế thôi, nàng vẫn biết là không có tác dụng mà.

“Đại ca, thật xin lỗi.” Lương Vân Kha cúi đầu thấp giọng bước đến gần Lương Tuấn Hy nói một câu. Nếu không phải do hấn, đại ca cũng không cần phiền lòng như vậy, đã mấy ngày hấn chưa từng thấy đại ca vui vẻ, cũng chẳng hề nói với hấn lời nào.

Lúc này đột nhiên có một bà tử bước đến báo Niên Sở Hoàng cùng Khúc thị gọi Lương Tuấn Hy ra ngoài tiền đình. Về mặt mặt bà tử có chút hoảng trương cùng trong giọng nói có chút khinh thường khiến hấn không thể lưu lại nữa.

Đưa lòng thức ăn trên tay cho Thước nhì, hấn lập tức bước ra khỏi viện. Lương Vân Kha cũng bước theo, trong lòng bất an mọc đầy.

Thước nhì cũng thấy được, địa vị của Lương Tuấn Hy trong lòng mọi người rất cao, lý nào bà tử này sẽ đối với hấn như vậy. Nàng nhìn vào trong phòng một chút thăm nghĩ, dạo này tiểu thư cũng không quan tâm đến nàng vậy nàng đi một chút rồi mới trở lại a.

Nghĩ thế nàng cầm theo lồng thức ăn bước ra ngoài theo huynh đệ Lương gia.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Niên phủ có trộm

Thước nhì đến tiền thính dò la một hồi lại khăn trương chạy về Diêm viên. Đẩy cửa, đặt lồng thức ăn trên bàn xong, nàng vội chạy đến giường hô to: “Tiểu thư tiểu thư, không xong rồi không xong rồi.”

Niên Khai Diêm vẫn nằm đó, mặt xoay vào trong đưa lưng về phía Thước nhì, biểu tình không một chút phản ứng, mắt sưng to vì khóc vẫn nhìn lom lom chiếc lược lưu ly. Phản chính hiện tại nàng không muốn gặp ai cũng không muốn lo lắng chuyện gì, mặc kệ mọi thứ đi.

Thước nhì cũng không đợi tiểu thư phản ứng nữa mà trực tiếp nói: “Mọi người hoài nghi Hy ca trộm bạc trong phủ để mua lược lưu ly tặng tiểu thư a.” Tuy trước không thích Lương Tuấn Hy cũng không có quá nhiều tiếp xúc cùng hắn nhưng nàng cũng không tin nhân phẩm của Lương Tuấn Hy sẽ làm ra chuyện bại hoại như vậy.

Quả nhiên, nghe xong Niên Khai Diêm lập tức có phản ứng. Nàng ngồi bật dậy xoay người về phía Thước nhì hỏi: “Người nghe từ đâu?” Đòi trước không có chuyện này, mà nàng cũng là tin tưởng nhân phẩm của Lương Tuấn Hy, hẳn tuyệt không làm ra loại chuyện bỉ ổi này. Lại nói hắn bị mù lại chưa từng đến khổ phòng làm sao có thể lấy trộm. Đến cùng là người nào lấy trộm, lại vì sao vu oan cho hắn, không phải hắn rất được lòng mọi người sao?

“Nô tỳ theo bọn họ đến tiền thính nên nghe trộm được.” Thước nhì ôm ngực thở hồng hộc, ngum ngum đều là khí thô.

“Lập tức canh y.” Niên Khai Diêm không để ý đến thứ gì nữa liền hạ lệnh.

Rất nhanh nàng vận y phục thường ngày, lại thượng một ít trang che giấu dáng vẻ mặt mũi hư nhược hiện tại rồi chạy ra tiền thính. Niên phủ có trộm sao, không lý nào a. Bản thân nàng là người sống hai kiếp vẫn không tin tưởng chuyện này xảy ra.

Ở tiền thính, Niên Sở Hoàng cùng Khúc thị ngồi ở ghế chủ vị. Niên Khánh Tụ, Niên Nhạn Thanh, Niên Tuệ Nhân đều ngồi ở vị trí của mình. Xung quanh còn rất nhiều người của tiêu cục, ai nấy đều sắc mặt nghiêm trọng nhìn chằm chằm Lương Tuấn Hy vừa bước vào không lâu.

Một nhà bốn người của Lương gia cũng có mặt đầy đủ đứng ở đối diện phu thê Niên Sở Hoàng. Không khí trong tiền thính lúc này nặng đến không còn gì có thể nặng hơn được nữa.

Lương Vân Kha là người mở đầu nói trước: “Bá phụ, bạc đó là của đại ca hắn...”

Lời có chưa dứt đã bị Lương Tuấn Hy lạnh lùng cắt ngang: “Nhị đệ.” Đầu hắn khẽ lắc không để Lương Vân Kha nói hết. Hắn không thể nói ra chuyện số bạc kia là hắn vì muốn thú nàng mà để dành được. Nếu nói ra chính là để mọi người khó xử, bởi nàng còn chưa đáp ứng gả cho hắn, chưa kể đến nàng còn đang giận nữa.

“Tuấn Hy, người nói ra cho mọi người nghe đi.” Hoa nữ nương kéo tay hắn khuyên nhủ.

Phu thê Niên gia đương nhiên tin tưởng Lương Tuấn Hy nhưng ở đây nhiều người như vậy liền phải công khai. Bọn họ không nói mà chỉ ngồi đó chung thủy đợi câu trả lời.

Lý Sừ Thành đứng ở bên cạnh vẻ mặt chán ghét thêm miệng vào: “Su phụ sư mẫu yêu thương người như vậy người cư nhiên làm ra chuyện này?”

“Lý huynh dựa vào đâu cho rằng là ta trộm bạc?” Lương Tuấn Hy đáp phi sớ vấn, nhàn nhạt ném ra một câu khiến mọi người im lặng. Chỉ dựa vào chỉ tiết đó liền cho rằng là hắn trộm? Chỉ cần là người có não đều sẽ không tin, trong rương đâu còn bao nhiêu bạc, nếu là đã trộm thì phải trộm hết lý nào sẽ chừa lại nhiều đó. Hắn nghe được tiếng bạc trong hộp lúc mọi người cầm lên mà phán đoán số lượng cùng kích cỡ hộp.

Hứa Bộ Nam nhìn rương đựng bạc bị voi hết không ít liền mở miệng: “Hy huynh, số bạc bị mất vừa đúng với bạc người mua lược lưu ly tặng cho sư muội, điểm này người lại giải thích thế nào?”

Bá Cao Minh cùng Lương Tuấn Hy đi được cực cận nên hiểu rõ nhân phẩm của hắn, thế nên không có ý kiến. Chỉ là hắn nghĩ mãi vẫn không ra vì sao có người muốn hại Lương Tuấn Hy.

“Mọi người ở trong phủ cũng đã lâu, ta tin tưởng mọi người đều biết Hy huynh là người như thế nào.”

Niên Khánh Tụ vuốt vuốt râu quan sát rất lâu, cuối cùng mở miệng nói: “Kỳ thực ta cũng không tin Hy tiểu tử sẽ trộm bạc.” Mắt hắn nhìn ra ngoài lại nói: “Đại ca chỉ bằng gọi đám đệ tử đêm qua canh gác khổ phòng vào đây hỏi cho rõ đi.”

Niên Sở Hoàng gật đầu đáp ứng, đường đường là một tiêu cục, nếu là gia còn quản không xong truyền ra ngoài còn người nào dám tin nhiệm nữa.

Rất nhanh hơn mười người gác khố phòng liền bước vào.

Bọn họ đều là chỉ chứng huynh đệ Lương gia làm, bởi đêm qua khi bọn họ canh gác hít phải một lượng mê dược. Trong lúc còn mơ màng thấy được một bóng dáng y hệt huynh đệ Lương gia lướt qua bọn họ mà trên người còn mang theo được hương nồng nặc nữa.

Miệng thì nói như vậy nhưng đầu mũi nhọn là chĩa về phía Lương Tuấn Hy. Bởi Lương Vân Kha không có động cơ đi trộm bạc ngược lại Lương Tuấn Hy là có. Thế nên có người hoài nghi cho rằng Lương Vân Kha chỉ là giúp đỡ Lương Tuấn Hy mà thôi.

Lúc này Niên Khai Điềm cũng bước vào tiền sảnh, chính nghe được những lời kia nàng liền mở miệng thay Lương Tuấn Hy biện giải: “Lúc đó các người thần trí không rõ làm sao có thể xác định? Chỉ là một mùi dược liệu, ta cũng có thể rải được phần lên người tạo thành.”

Khóe miệng của Lương Tuấn Hy kéo cao hiện lên nụ cười cao hứng đã mấy ngày chưa từng xuất hiện, quay người về phía phát ra âm thanh nhẹ nói: “Điềm Điềm, nàng đến?” Hắn còn sợ cả đời này nàng cũng sẽ giận hắn chứ, không nghĩ đến một khắc trước nàng còn đuổi hắn, một khắc sau liền đến đây giúp hắn nói chuyện.

Lương Vân Kha nhìn miếng ngọc bội do Hứa Bộ Nam tặng treo lủng lẳng trên thắt lưng của nàng sắc mặt cực kỳ kém. Đại ca hắn vì nàng bị người khác vu cáo lại không chịu khai sự thật để minh oan mà nàng chỉ biết mỗi Hứa Bộ Nam thôi.

Sắc mặt của Hứa Bộ Nam cũng không khá hơn Lương Vân Kha chút nào, nhủ mảy không vui nhìn Niên Khai Điềm đang bước vào. Nàng cứ nhiên giúp Lương Tuấn Hy nói chuyện? Là đã động tâm đi? Không, hắn tuyệt không để chuyện này xảy ra.

Một người trong đám người kia liền mở miệng nói: “Thế nhưng, đại tiểu thư chúng ta chỉ nói những thứ bản thân thấy, lại không phải là hoài nghi Hy ca a.”

“Phải nha, chúng ta cùng Hy ca quen biết đã lâu đương nhiên là tin tưởng hắn a.” Lại có người mở miệng nói.

Tiếp tới là một đám người đều mở miệng bảo bản thân tin tưởng thái độ làm người của Lương Tuấn Hy.

Niên Khai Điềm hành qua lễ rồi lại bước về chỗ của mình ngồi xuống. Nàng nhìn hết thấy mọi thứ, nếu sắc mặt phụ thân kém như vậy chứng tỏ mọi chuyện bất lợi với Lương Tuấn Hy rồi, thế nên nàng vội đẩy một bậc thang: “Phụ thân, người cho rằng thế nào?”

Niên Sở Hoảng hất ra một hơi chuyển dời trọng tâm câu truyện: “Chuyện này nếu là đồn ra ngoài e là ảnh hưởng đến danh dự của tiêu cục, sợ là uy tín cùng khách hàng cũng sẽ giảm xuống không ít.”

Biết đại ca mình không muốn truy cứu tiếp bởi vì không có chứng cứ, Niên Khánh Tụ cũng mở miệng giúp đỡ: “Đại ca, vậy để để liên lạc với tất cả khách nhân để Niên gia chúng ta thiết yến đãi bọn họ.”

“Lão gia, hiện chúng ta trước hết sẽ để chuyện này xuống, sau đó từ từ tra có được không?” Khúc thị cũng tiếp lời.

Lý Sứ Thành lại không cam tâm khi chuyện cứ như vậy mà cho qua, thế nên hắn lên tiếng một lần nữa mang trọng tâm câu chuyện trở về: “Đó cũng không phải là cách, sự phụ sự mẫu chỉ bằng sớm trốn được hung thủ mới có thể để mọi người an tâm tin tưởng tiêu cục như trước.”

Niên Khai Điềm phóng đường nhìn không hiểu về phía Lý Sứ Thành, hắn vì sao phải ép chết Lương Tuấn Hy mới chịu buông tay nha. Trong trí nhớ của nàng bọn hắn tuy không thân nhưng cũng không có cừ oán a.

Trước khi nàng mở miệng, Lương Tuấn Hy đã chấp tay cung kính nói: “Bá phụ bá mẫu thúc phụ, mọi người cho Tuấn Hy vài ngày, Tuấn Hy nhất định nghĩ cách tìm tra thủ phạm tự minh oan cho mình.”

Hứa Bộ Nam nhếch miệng tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn Lương Tuấn Hy: “Vài ngày là bao nhiêu ngày a, Hy huynh? Người không có thời gian cụ thể rất là khó nói nha.”

Niên Sở Hoảng cũng không có làm khó Lương Tuấn Hy, suy nghĩ một hồi hắn lại nói: “Được, vậy ta cho người bảy ngày.”

“Tuấn Hy tạ qua bá phụ.” Lương Tuấn Hy vẫn chấp tay cung kính khom người.

Sắc mặt của Hoa nữ nương cùng Lương quân gia cực kỳ không tốt. Niên Khai Điềm để ý chuyện này rất lâu nhưng vẫn không lý giải được. Đã hai đời, mỗi lần Lương Tuấn Hy cung kính như vậy sắc mặt của bọn họ đều là như vậy. Hành động lại như muốn đỡ hắn nhưng lại do dự không thực hiện.

Chuyện đến đây ai cũng biết chính là được kéo dài bảy ngày thế nên cũng giải tán đi làm chuyện của mình. Đương nhiên trước đó cũng phải ngậm miệng để đảm bảo danh dự của tiêu cục cũng như đảm bảo chén cơm của mình. Đám trưởng bối vào trong thư phòng thương lượng sách lược cứu tiêu cục.

Niên Tuệ Nhân cũng lui xuống trở về viện.

Niên Nhạn Thanh bước đến trước mặt Lương Tuấn Hy lo lắng hỏi: “Hy ca, thời gian ít như vậy có thể tìm ra chứng cứ không?” Hắn bị mù nha, cho dù là người không bị mù cũng chưa chắc bảy ngày nội có thể tìm ra a.

Lương Tuấn Hy lại mỉm cười rất tự tin: “Nhị tiểu thư lo lắng rồi, ta nhất định sẽ tìm ra.”

Hứa Bộ Nam thả cước bộ bước đến chỗ Niên Khai Diễm, mỉm cười đề nghị: “Đã lâu sư muội không ra khỏi viện, vừa lúc ở trà lâu hôm nay có đoàn hí chuẩn bị đến kinh thành biểu diễn đi ngang qua, chỉ bằng cùng ta đi xem thử có được không?”

“Thật sao?” Mắt của Niên Khai Diễm lóe sáng, nàng không chút do dự đáp ứng: “Hảo, chúng ta mau đi thôi.” Đứng dậy liền bỏ đi. Khó có dịp Hứa Bộ Nam đưa nàng đi dạo, nàng đương nhiên không từ chối rồi, chuyện của Lương Tuấn Hy để sau đi.

Nghe được đoạn đối thoại kia, tiếp theo chính là tiếng bước chân ly khai, sắc mặt của Lương Tuấn Hy thoáng chốc đen thui. Niên Nhạn Thanh nhìn thấy như vậy liền an ủi hần: “Hy ca đừng buồn, đường muội còn nhỏ chưa biết tình ý của người mà thôi.” Nàng cũng không biết bản thân nói như vậy có đúng hay không. Nhưng nếu nàng bảo hần từ bỏ hần nhất định sẽ không từ bỏ đâu.

“Àn, ta cũng hy vọng là như vậy.” Đây cũng chính là điều hần muốn a, một câu của Niên Nhạn Thanh khiến tâm trạng hần hòa hoãn đi rất nhiều.

Niên Nhạn Thanh nhìn thấy bên trong tiền sảnh thoáng chốc không còn bao nhiêu người nữa, bản thân cũng sợ người nhân thoại liền nói: “Vậy ta không lãng phí thời gian tìm chứng cứ của Hy ca nữa, ta chúc Hy ca sớm tìm được chứng cứ minh oan cho bản thân.”

“Nhi tiểu thư đi thông thả.” Lương Tuấn Hy cũng không giữ người nữa, hần cũng còn có chuyện phải làm.

Lương Vân Kha bước lên một bước thấp giọng hỏi: “Đại ca, chúng ta nên làm gì a?” Nữ nhân kia thật vô lương tâm, nói đi là đi không thèm nhìn đại ca hần một mắt nữa. Hần cũng chẳng biết nàng đang đánh loại bàn tính gì a.

“Theo ta.” Buông ra hai chữ, Lương Tuấn Hy xoay người bước ra khỏi tiền sảnh. Gương mặt hàm tiếu không giảm phàn tăng, nàng nói giúp hần là đủ rồi, mặc kệ nàng đi đâu làm gì chỉ cần biết nàng không ghét bỏ hần liền được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Âm áp thấu tâm

Đến tối Niên Khai Diễm vui vẻ cùng Thước nhi trở về Diễm viên, chưa bao giờ nàng cùng Hứa Bộ Nam đi dạo lâu như vậy. Đời trước qua lễ cập kê liền nhận được tin báo rằng phụ thân qua đời. Trong thời gian ba năm thủ tang nào được đi chơi, vừa xong liền thành thân rồi sau đó là rất nhiều chuyện không vui liên tục kéo đến.

Lần đầu tiên nàng cảm thấy vui vẻ như vậy. Chỉ là khi bước vào phòng liền nhìn thấy lòng thức ăn: “Thước nhi, đây là...”

Thước nhi vỗ trán một cái nói: “Đây là chè trôi nước Hy ca xuống trù phòng làm cho tiểu thư, hôm nay nhiều chuyện xảy ra nô tỳ cũng quên mất a.”

Niên Khai Diễm nhìn nhìn rồi lại phát phát tay thờ ơ nói: “Người ăn đi.”

Thước nhi nghe vậy liền mắt sáng rực rỡ, không chút cố kỵ ngồi xuống bàn: “Vây nô tỳ cung kính không bằng tuân lệnh a.” Nàng đưa tay mở nắp mang cả chung ra. Ngửi một cái, mùi gừng với đường rất thơm lại ngọt, vẫn còn ấm nha, Hy ca quả chu đáo còn lột vải bông cùng đá nóng vào trong lòng thức ăn để giữ ấm nữa.

Niên Khai Diễm bật cười đầy nhẹ đầu của Thước nhi: “Người nha đầu này, chỉ biết mỗi ăn thôi.”

Thước nhi bĩu môi chống chế: “Nô tỳ thân phận là hạ nhân nên biết mỗi ngày mở được mắt là nhờ ăn a. Đây cũng xem là nhờ hồng phúc của tiểu thư người nô tỳ mới được ăn nhiều như vậy.” Tay cũng bắt đầu múc một chén cho bản thân.

Ăn một thìa, vẻ mặt cực kỳ thưởng thức hô lên: “Ngon quá a.”

Niên Khai Diễm vốn muốn cời y phục trở về giường ngủ, nghe được vậy nàng liền quay lại. Thấy được vẻ mặt kia thỏa mãn vui vẻ của Thước nhi, nàng có chút ghen tỵ chạy đến ôm lấy cái chung: “Cái này là của ta, người ăn chén đó đủ rồi.”

Thước nhi há hốc mồm nhìn Niên Khai Diễm nửa ngày trời mới nói: “Tiểu...tiểu thư, người làm vậy là ăn nói lật lọng nha.”

“Ta mặc kệ.”

Niên Khai Diễm cũng ngồi xuống bàn lấy một chiếc thìa khác ở bên trong lòng thức ăn bắt đầu ăn. Trù nghệ của Lương Tuấn Hy cũng là rất tốt, không nghĩ đến một đại nam nhân cũng có thể làm được như vậy nha.

Đột nhiên mặt nàng đỏ ửng, hần làm vậy là vì nàng a. Cả hai đời chẳng phải mỗi lần nàng bệnh hần cũng đích thân đun dược cho nàng sao. Nhớ lại chuyện sáng nay, mặt nàng có chút âm. Đến cùng là người nào muốn hại hần? Lại có mục đích gì?

Thước nhì nhìn thấy sắc mặt của tiểu thư biến đổi nhanh chóng nàng liền áp mặt đến gần hỏi: “Tiểu thư, người đang nghĩ gì nha?”

“Chút nữa ta đi gặp hấn, người không cần theo, không được để người biết ta ra ngoài có biết không?” Niên Khai Diễm cẩn thận dặn dò Thước nhì, âm thanh cũng hạ thấp rất nhiều.

“Ân.” Thước nhì cũng không có hỏi quá nhiều. Tiểu thư nhất định cũng sẽ nói cho nàng nghe thôi, thế nên nàng không hiếu kỳ.

Dùng qua chè, Niên Khai Diễm chọn một bộ y phục ám sắc của mình, mặc xong liền lén lút rời đi. Nền trong phòng được thổi tắt để Thước nhì canh ở bên ngoài.

Lần đầu tiên nàng làm chuyện mờ ám như vậy, đã vậy còn là ở trong phủ của mình nữa a. Khi vừa bước qua nguyệt môn tiến đến viện của Lương Tuấn Hy, dưới ánh trăng sáng nàng thấy các phòng đều tắt hết đèn, chỉ còn thấy hấn ngồi ở ngoài viện khoác một chiếc áo choàng ngồi ở bàn đá đang nghiên cứu thứ gì đó.

Nghe được tiếng bước chân Lương Tuấn Hy nhú mày. Cước bộ này của Diễm Diễm nha, cho dù nàng đổi nhẹ lại không ít nhưng hấn vẫn nghe ra được, nàng vì sao giờ này đến a? Tìm hấn lại không ngoan mà nhảy theo tốc độ tăng dần đều.

Niên Khai Diễm hạ nhẹ cước bộ muốn dọa Lương Tuấn Hy. Tới gần lưng hấn, nàng đột nhiên nhảy một cái hừ một tiếng, nhẹ giọng tỉnh nghịch hỏi: “Sợ không?”

Lương Tuấn Hy xác định là nàng liền khẽ cười lắc đầu, nàng sẽ cùng hấn chơi trò này sao? “Sợ, rất sợ a.”

Niên Khai Diễm không vui khi thấy thái độ của hấn, nàng biết hấn phát hiện trước đó rồi. Bấu môi ngồi xuống bên cạnh hấn hỏi: “Người vì sao không ngủ mà ở đây làm gì a?”

“Câu này phải là ta hỏi nàng mới đúng nha.” Lương Tuấn Hy hướng mặt về phía nàng: “Hôm nay đi xem hí vui không?”

Nhắc đến chuyện này mặt của Niên Khai Diễm lại bạo hồng. Hấn vì nàng bị vu oan, nàng lại quên mất mà đi chơi a. Nàng đương nhiên không trả lời hấn mà phản vấn: “Vì sao không trả lời ta?”

“Ta đang xem địa hình a.” Lương Tuấn Hy đưa miếng gỗ đến trước mặt của Niên Khai Diễm

Miếng gỗ nhỏ hơn mặt bàn một chút, được phát thảo địa hình đơn giản của Niên phủ. Nàng chỉ vào đó hỏi: “Là Lương Vân Kha làm cho người?”

“Ân.”

“Vì sao không vào trong xem, người không lạnh sao?” Niên Khai Diễm vì lén lút đến lại gấp gấp nên không có khoác áo choàng, hai tay nàng ôm chặt người để giữ ấm.

Lương Tuấn Hy thẳng thắn đáp: “Nhị đệ đang ngủ, ta không thể làm phiền hấn được.” Chỉ có bảy ngày hấn không thể lãng phí thời gian a, thế nên vừa nói chuyện, tay hấn vừa sờ lên trên miếng gỗ mà nghiên cứu.

Niên Khai Diễm khẽ cười nói: “Chè rất ngon, đa tạ người.”

“Nàng ăn hết rồi sao?” Lương Tuấn Hy có chút ngạc nhiên, hấn nghĩ nàng sẽ mang cho Thước nhì ăn.

“Ân.” Gương mặt đỏ ửng kia vẫn không giảm. Không biết vì lạnh hay ngượng mà càng ngày càng hồng: “Người tìm ra manh mối nào chưa?”

Lương Tuấn Hy lắc đầu, hấn vẫn đang cố suy nghĩ a. Làm sao có thể vào kho phòng lấy bạc mà lại không để lại bất kỳ dấu tích gì a. Hấn lại không thể đến kho phòng xem, Lương Vân Kha thay hấn xem xong trở về báo không phát hiện thứ gì.

Niên Khai Diễm chịu không nổi gió lớn vào đêm nên đánh một cái hắt-xì thật khê. Lương Tuấn Hy vì vậy thoát khỏi trầm tư, hấn đặt miếng gỗ xuống bàn cởi áo choàng ra khoác cho nàng: “Sau này nàng đừng khuya như vậy mà ra ngoài nữa, đưa tay ta giúp nàng xem mạch.”

Niên Khai Diễm cân lại tay của hấn, nhoen miệng cười nói: “Không cần, hiện ta phải trở về rồi, mai sẽ mang người đến kho phòng xem được không?”

“Ân, ta tiễn nàng trở về mai chúng ta cùng đến đó.” Hấn bị mù chữ đầu có ngốc mà từ chối lời đề nghị có lợi này. Chỉ là nàng không cho hấn khoác áo, hấn vẫn kiên trì nói: “Nàng mặc vào về đến viện lại trả ta.”

“Không cần, người ở đây từ từ nghiên cứu đừng có ngủ quá khuya, ta lén đến đây thôi nên tự về được.” Niên Khai Diễm đứng lên cũng chạy về viện của mình.

Lương Tuấn Hy nắm lại ống tay áo của nàng, ngượng nói một câu: “Diễm Diễm cũng ngủ sớm, mai ta đến tìm nàng.”

“Ân.”

Lương Tuấn Hy khẽ cười mặt hướng về phía nàng ly khai. Gió đêm tuy lạnh nhưng lòng hấn lại vì một câu quan tâm của nàng mà ấm. Chuyện vu oan này đối với cha nương cùng đệ đệ hấn chính là không tốt, nhưng đối với hấn chính là trầm lợi vô hại.

Rõ ràng nàng đang giận hằn, vì chuyện này mà cũng không còn giận nữa, đó là chưa kể đến việc đêm khuya nàng đến chỉ vì quan tâm hấn. Bảo hấn không cao hứng thế nào được.

Người đi, Lương Vân Kha mới mở cửa khoác áo bước ra bên ngoài, vẻ mặt đầy hoài nghi hỏi: “Đại ca, đó là đại tiểu thư?”

Hấn đang ngủ lại không thấy đại ca đâu liền biết. Chuẩn bị ra ngoài gọi đại ca vào thì lại nghe thấy được đoạn đối thoại trên. Mở hé cửa nhìn quả nhiên là Niên Khai Diễm đến? Có ai tốt bụng nói cho hấn biết chuyện gì đang xảy ra hay không?

Viện của bọn hấn to, nhưng đêm lại vắng vẻ thế nên hấn nghe được nhất thanh nhị sở. Tim hấn ngừng đập, đến hô hấp cũng quên, trách không được đại ca sẽ vì nàng như vậy, nguyên lai bọn họ đã thân thiết hơn trước rất nhiều. Hiện hấn đã tin nàng thay đổi rồi, chỉ là hấn nhìn ra được nàng vẫn là thích Hứa Bộ Nam không có ý gì với đại ca của hấn.

Tiểu ý trên mặt của Lương Tuấn Hy vẫn không giảm, nhẹ hỏi một câu: “Ân, vì sao không ngủ lại chạy ra đây?”

“Sợ đại ca lạnh.” Lương Vân Kha nhìn thấy đại ca vui vẻ như vậy cũng nở nụ cười: “Vẫn là vào trong mới xem đi.” Hấn biết đại ca hấn là sợ làm hấn thức giấc nên mới chạy ra đây a.

Lương Tuấn Hy gạt đầu cầm miếng gỗ to vào trong. Bọn họ dùng cùng một phòng lại chung một chiếc giường nên sợ cử động nhiều của mình làm ảnh hưởng đến người bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cùng tìm manh mối

Sáng sớm, Niên Khai Diễm vừa mở mắt đã nghe Thước nhi báo lại rằng Lương Tuấn Hy đang ngồi ở thính tử đợi nàng. Y phục tóc tai chỉnh tề, nàng vui vẻ bước ra ngoài.

“Người đến sớm như vậy a, đêm qua mấy giờ ngủ?”

Lương Tuấn Hy mỉm cười hỏi đáp: “Nàng vừa về ta cũng vào trong ngủ.” Thực ra thì không phải, do Lương Vân Kha cứ ở bên tai hấn lái nhai về chuyện sức khỏe nên hấn mới ngủ mà thôi.

Thước nhi thăm lắc đầu ngao ngán. Lương Tuấn Hy từ sớm đã đến rồi, hấn không để nàng đánh thức tiểu thư mà thôi. Tiểu thư cứ nhiên dậy còn muộn hơn người ta.

“Ân, đi thôi.” Dứt lời Niên Khai Diễm đáp cước bộ bước đến phương hướng của khố phòng.

Lương Thiên Hy cũng đứng lên bước theo nàng, mở thanh hỏi: “Nàng không dùng qua tảo thiện mới đi sao?”

“Mình oan quan trọng, xem xong trở về ăn cũng chưa muộn.” Niên Khai Diễm chấp tay sau lưng một đường đi thẳng, mắt cũng nhìn thẳng không ngó nghiêng.

Khi ba người đến trước khố phòng, rất trùng hợp lại gặp được Hứa Bộ Nam. Niên Khai Diễm bước đến cười nói: “Đại sư huynh cũng ở a.”

“Ân, ta muốn đến xem hiện trường một chút xem có giúp được gì không, sư muội cũng đến xem sao?” Hứa Bộ Nam cười nhạt liếc mắt nhìn Lương Tuấn Hy bị bỏ lại ở một bên.

“Hứa huynh có lòng rồi.” Lương Tuấn Hy điềm đạm nói ra một câu, vẫn đứng tại chỗ không hề động. Nơi này hấn chưa từng đến không nên chạy loạn tránh lại mắc bẫy người.

“Là chuyện phải làm, vì thanh bạch của Hy huynh, vì uy tín của tiêu cục thân làm đại sư huynh, ta làm sao có thể khoanh tay đứng ngoài cuộc.” Hứa Bộ Nam trái lại bước đến trước mặt Lương Tuấn Hy.

Niên Khai Diễm nhìn hai nam nhân đối diện nhau, chiều cao tương đối nhưng tướng mạo cùng khí chất khác biệt rõ ràng, ngay cả y phục của bọn họ mặc cũng là thể hiện giai cấp. Tuân dung của Hứa Bộ Nam so với sừ dung của Lương Tuấn Hy, tuy chỉ là bị vụng da quanh mắt nhưng cũng vậy là xấu.

Chỉ là cái khí chất của hấn cực kỳ cao quý, đây là không người giả được, càng miễn nói đến y phục bình thường của hấn. Hứa Bộ Nam đứng bên cạnh dường như chỉ là làm nền mà thôi. Đây là chuyện đời trước nàng chưa bao giờ lưu ý đến, mà phụ mẫu cũng nhai thúc lại luôn nói hấn nhìn như công tử thế gia quyền quý không hề như tầm thường.

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyyen.com), DDLQD, những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì

bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

Thước nhì cũng là nhìn đến xuất thần. Đến khi hồi thần nàng bước đến bên tai tiểu thư thấp giọng nói: “Tiểu thư, xem bộ Hy ca nổi bật hơn a.”

“Ăn nói linh tinh.” Niên Khai Diễm nhẹ giọng mắng một câu, không nhìn nữa liền đẩy cửa khó phòng bước vào trong.

Nàng đi lòng vòng tìm rất lâu cũng không thấy được gì, chán nản bước trở ra. Vẫn là nhìn thấy hai nam nhân kia đứng đối diện nhau không nói lời nào. Không hiểu vì sao lúc này nàng nhìn ra được giữa hai người bọn họ có gì không thể nói cho người khác biết nha.

“Các người đang làm gì a?” Nàng đi đầu mở miệng phá vỡ an tĩnh của bọn họ.

Hứa Bộ Nam xoay người lại mỉm cười, ánh mắt lóe lên vài tia quang mang không rõ ý tứ: “Không có gì, sư muội có tìm được gì không?”

Niên Khai Diễm nhìn nhìn Lương Tuấn Hy rồi lặng lẽ lắc đầu. Bên trong không thấy có người động qua, dù là xê dịch một chút cũng không có a, nàng làm sao giúp hắn đây.

Hứa Bộ Nam thu lại nụ cười bày ra bộ dáng tiếc nuối, thở dài: “Ai...Hy huynh nhất định cát nhân thiên tướng, sư muội không cần lo lắng nha.”

“Hứa huynh nói chí phải, Diễm Diễm không nên có biểu tình đó.” Lương Tuấn Hy lại không chút thất vọng nói. Hắn cũng sớm đoán được rồi, chỉ là vẫn đáp ứng muốn đi cùng mà thôi.

“Thật xin lỗi.” Niên Khai Diễm lí nhí nhép miệng.

Chỉ là hai nam nhân nơi này đều là tập võ chi nhân nên nghe được nhất thanh nhị sở. Một người mặt triết để âm hàn, một người lại vô cùng cao hứng, biểu tình hoàn toàn trái ngược với nhau.

“Diễm Diễm nói gì nha, Hứa huynh cũng bảo ta các nhân thiên tướng, nhất định sẽ tra ra được chân tướng thôi.” Lương Tuấn Hy dõng dạc bước đến trước mặt nàng.

Hứa Bộ Nam hừ một tiếng, kiềm nén tức giận nói: “Sư muội dạo này không đến luyện võ trường mọi người rất hoài niệm nha.”

Nhắc đến chuyện này Niên Khai Diễm nhớ ra mục đích của bản thân đến luyện võ trường, dạo này nhiều chuyện phát sinh nàng cũng là quên mất. Mắt nàng hướng về phía của Lương Tuấn Hy đối diện, bối rối không biết nói thế nào. Là nàng đề nghị đi cùng hắn a.

Lương Tuấn Hy ôn hòa mở miệng: “Diễm Diễm bận rộn liền đến luyện võ trường đi, ta tự trở về được.”

“Àn, vậy ta rời đi đây.” Niên Khai Diễm nhìn Thước nhì phân phó: “Thay ta tiễn hắn trở về đi.” Nói xong nàng cùng Hứa Bộ Nam ly khai. Dù gì chuyện sinh tử của phụ thân cùng mọi người trong tiêu cục vẫn là trên hết.

Lương Tuấn Hy nhìn theo hướng nàng ly khai rất lâu vẫn không có dấu hiệu muốn ly khai. Tiểu ý trên miệng lại chậm rãi thu hồi thay bằng sự lạnh lùng. Nhất định sẽ có một ngày nàng sẽ nguyện ý ở lại bên hắn thay vì Hứa Bộ Nam.

Thước nhì che miệng cười nhìn biểu tình của Lương Tuấn Hy: “Hy ca, chúng ta rời đi chưa?” Sẽ có nam nhân si tình như vậy a, chỉ tội hắn đến nhìn tiểu thư cũng không thể nha. Tiểu thư cũng quá vô tâm rồi, đối lại là nàng, nàng quyết không phụ hắn a.

Lương Tuấn Hy gạt đầu: “Được, đi thôi.”

Khi đứng ở trước nguyệt môn Thước nhì muốn rời đi thì thấy được Lương Vân Kha ở bên ngoài chạy về. Hắn đầy đầu mồ hôi thở hồng hộc, còn chưa kịp mở miệng nói câu nào đã bị nàng một cước đá đụng tường viên ngà xuống đất.

“Ngươi...” Lương Vân Kha mở to mắt chỉ vào Thước nhì, vừa thờ vừa nặn chữ, tay ôm bụng nhăn mặt vì đau.

Thước nhì phui phui tay dấu môi đắc ý nói: “Tiểu thư không nói đến ngươi nhưng bốn cô nương sẽ không tha cho ngươi đâu.” Thoại âm vừa rồi nàng lắc hông rời đi.

Lương Tuấn Hy bước đến đỡ lấy Lương Vân Kha: “Nhị đệ không sao chứ?” Lúc này hắn nghĩ đệ đệ có thể tránh nên không xuất thủ ngăn cản nha, ai ngờ...

“Làm sao có thể không sao được, nữ nhân hung hãn đó đá vào bụng của ta a.” Lương Vân Kha nhăn mặt than đau, nắm lấy tay Lương Tuấn Hy đứng lên. Khi hắn đưa rút tay trở về thì trên tay của Lương Tuấn Hy lại xuất hiện một tờ giấy hồng sắc nhỏ hình chữ nhật.

Lương Tuấn Hy sờ sờ tờ giấy trên tay tò mò hỏi: “Nhị đệ đưa cho ta thứ gì a?” Hắn chưa từng thấy thứ này bao giờ.

Lương Vân Kha ngờ ngạc nhìn tờ giấy lạ hoắc bất khả tư nghị. Lúc này hắn dùng tay ôm bụng, mà bụng là bị Thước nhì đá phải. Đột nhiên hắn tròn mắt hô to: “Không phải của đệ, là của nữ nhân hung hãn kia, hài của nàng dính phải đá vào bụng đệ nên nó mới rơi ra a.”

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyen.com), DDLQD, những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

Lương Tuấn Hy lắc đầu đưa lại cho hắn: “Vậy nhân lúc người ta chưa đi xa mà đến trả lại cho người ta đi.”

“Đại ca, nữ nhân này thật là to gan a, nằng ta dám vào sông bạc.” Lương Văn Kha khẽ hô, cầm lấy tờ giấy nhỏ lật tới lật lui.

Lương Tuấn Hy nhủ mảy đưa tay vuốt cằm. Thước nhì luôn ở bên Niên Khai Diễm, không lý nào có thời gian rồi mà đến sông bạc. Dù có đi nữa thì tờ giấy này không thể dính dưới đá lâu như vậy được. Vậy liền chỉ có một khả năng đó là lúc theo Niên Khai Diễm vào chỗ phòng dính được.

“Nhị đệ chắc chắn nó là của sông bạc?”

“Ân, lần trước xuất phủ giúp nương mua ít kim tuyến gặp được một nam tử bị người của sông bạc đánh ở hẻm nhỏ. Lúc đó ta thấy được đám người đó ném thứ này vào trên người của nam tử đó mắng những thứ này là số nợ thiếu, mà mỗi tờ này chính là một ngàn lượng a.”

Nói xong đột nhiên hắn như bùng tính đại ngộ kinh hô: “Đại ca, sẽ không phải là...”

“Nói hươu nói vượn cái gì.” Lương Tuấn Hy khẽ cười, xem ra lần này thu thập được một manh mối rồi a. “Theo ta vào đây, ta cùng người nói thứ này.”

Lương Văn Kha cũng ngoan ngoãn nghe theo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tam nhân chi tình

Lại qua đi một ngày, Niên Khai Diễm chạy đến tìm Lương Tuấn Hy hỏi chuyện. Dù sao cũng là vì mua lễ vật cho nương nên hắn mới bị vu hãm a. Đương nhiên đây là suy nghĩ trong lòng nàng mỗi khi lý trí tò mò nổi lên ‘vì sao đạo này bản thân cứ đến tìm hắn’, thì đó chính là đáp án.

Chỉ là khi nàng đến lại không thấy người nào ở bên trong. Hỏi đám hạ nhân mới biết hôm nay hắn cùng Lương Văn Kha xuất phủ.

Nàng đến luyện võ trường xong rồi trở lại tìm hắn cũng được báo hắn chưa trở về. Không hiểu sao tâm có chút trống trải, cứ như bị người lấy mất một phần quan trọng vậy khiến nàng không muốn làm gì nữa.

Một ngày buồn chán lại trôi qua, Niên Khai Diễm vẫn không gặp được Lương Tuấn Hy. Nàng ở trong viện bức hết hoa lá khiến Thước nhì hốt hoảng hỏi: “Tiểu thư đây là làm sao nha? Hoa cỏ này lão gia mua rất đắt a, người sao có thể trong lúc nhất thời hủy hoại hết thế này?”

“Con mắt nào của người thấy ta hủy hoại hết hả.” Niên Khai Diễm hống Thước nhì một câu. Chân lại dẫm qua dẫm lại đám hoa lá dưới chân làm bầm nát: “Lương Tuấn Hy chết tiệt, đi đâu suốt ngày không thấy mặt mũi a.”

Thước nhì nghe được che miệng cười: “Tiểu thư a, nô tỳ nhớ lúc trước khi nhắc đến Hứa sư huynh người mới có bộ dáng này nha.” Rõ ràng tâm tình có biến a. Nếu so sánh Hứa Bộ Nam cùng Lương Tuấn Hy nàng vẫn cảm thấy Lương Tuấn Hy hợp với tiểu thư hơn. Hắn thực sự rất quan tâm đến tiểu thư, chỉ là tiểu thư vô tâm không nhìn ra mà thôi.

Hứa Bộ Nam cũng là có quan tâm đến tiểu thư, chỉ là nàng cảm thấy cái quan tâm kia cũng không bằng một phần nhỏ của Lương Tuấn Hy. Nàng từng thấy hắn vì tiểu thư ngồi trong trù phòng đun được cả người ướt đầm mồ hôi, vì tiểu thư làm từng món đồ chơi nhỏ. Nam tử như vậy biết đi đâu tìm, thế mà tiểu thư lại không nhìn đến.

Niên Khai Diễm mở to miệng muốn phản bác lại cảm thấy bản thân đuối lý nên ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Cẩn cẩn môi lại vươn tay véo gò má của Thước nhì.

“Nha đầu nhà người, ai cho phép ăn nói với bốn tiểu thư như vậy a, lại còn dám trêu ta. Đạo này ta quá dễ ăn nói rồi nên người mới có lá gan to như vậy?”

Tuy đạo lực không lớn nhưng Thước nhì vẫn giả vờ kêu đau cầu xin tha thứ: “Đau quá a, tiểu thư người nhẹ tay tha nô tỳ a, lần sau nô tỳ không dám nữa.”

Niên Khai Diễm tìm tìm cười buông tay ra: “Để xem lần sau còn dám trêu ta nữa không.”

Thước nhì xoa xoa mặt của mình, phụng phịu đáp: “Không dám không dám nữa.”

Lúc này Niên Tuệ Nhân cũng chạy đến Diễm viên. Vừa ở nguyệt môn đã cao hứng gọi: “Đường tỷ, ta lại đến tìm người a.”

“Đạo này người bận rộn cái gì, không thấy đến tìm ta a.” Niên Khai Diễm cao giọng trách móc một câu. Đầu cũng không có quay lại thể hiện thái độ giận hờn.

Niên Tuệ Nhân bước chân vào sắc mặt cũng thay đổi thành ủy khuất, mở miệng liền tố khổ: “Còn không phải do tỷ tỷ sao, mấy ngày hôm nay a đều là cùng phụ thân bức ta thành thân.”

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyyen.com), DDLQD, những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

Niên Khai Diễm cũng nhớ lại sự kiện này, đòi trước vì bị bức ép Niên Tuệ Nhân từng đòi nhảy giếng tự sát. Nhị thúc vì sợ mất đi nữ nhi nên cũng không cho người nhắc lại chuyện này nữa.

Trong khi Niên Khai Diễm vẫn đứng ở đó ngây ngẩn trong trầm tư thì Niên Tuệ Nhân được bước đến ghé bên bàn đá ngồi xuống. Tay vỗ vỗ mặt bàn ai oán: “Rõ ràng tỷ tỷ lớn tuổi hơn ta vì sao lại bức ta xuất giá trước.”

“Có lẽ nhị thúc lo lắng cho ngươi hơn.” Niên Khai Diễm dùng đôi mắt thương cảm nhìn Niên Tuệ Nhân rồi lại nói thêm một câu: “Dù có chuyện gì cũng từ từ mà nói, tránh làm ra chuyện ngu ngốc như ta.”

Niên Tuệ Nhân ngơ ngẩn nửa ngày trời mới há miệng nói: “Ý ngươi là thế nào? Tuyệt thực hay dọa tự sát a?” Nói xong nàng lại bật cười thành tiếng, xua xua tay: “Sẽ không có đâu, ta không muốn như ngươi a.”

“Nếu vậy ta liền an tâm rồi.” Niên Khai Diễm nhẹ nhõm thở lại một hơi. Nhưng quả thực là như vậy, vì sao nhị thúc lại không để Niên Nhạn Thanh xuất giá trước mà lại bức Niên Tuệ Nhân? Có uẩn khuất gì chăng?

Niên Tuệ Nhân hậm hực tự châm ly trà cho mình tự ngồi đó uống. Đây cũng là vì đến Diễm viên quá quen rồi nên cũng không có lẽ tiết gì nữa. Nhưng cũng từ đó liền không phát ra tiếng động nào nữa.

Giờ khắc này nàng rất là kinh ngạc, đến hiện tại nàng vẫn chưa thể tiếp nhận con người mới của Niên Khai Diễm. Nàng vốn nghĩ bản thân kể xong chuyện này sẽ nghe được nàng ta hiến kế bảo nàng chống đối chứ.

Niên Khai Diễm lại ngồi bên bàn đá hai tay chống lên cằm kể lại đoạn đối thoại hôm đó của bản thân cùng Hứa Bộ Nam cho Niên Tuệ Nhân nghe rồi hỏi: “Ngươi có phải cũng cảm thấy đại sư huynh thích ta đúng không?”

Niên Tuệ Nhân im lặng nghe xong, mím chặt môi suy nghĩ một hồi mới do dự gật đầu: “Có...có lẽ là vậy a.”

Niên Khai Diễm có chút không vui gõ nhẹ lên trán của nàng ta: “Ngươi còn dám nói là tỷ muội tốt của ta, còn đáp đến do dự như vậy a.”

Niên Tuệ Nhân ôm lấy trán trừng mắt Niên Khai Diễm: “Ngươi hồ chút liền động tay động chân như vậy đại sư huynh là thích nữ tử ôn nhu đoan trang có biết không, ngươi thực nữ một chút không được sao?”

Niên Khai Diễm hừ hừ trừng hỏi nàng ta: “Ai mà không biết nhưng ta làm không được.” Nàng phải đợi qua chuyển áp tiêu kia sinh tử mới chịu trang thực nữ, tuyệt không để phụ thân nhị thúc bọn họ gặp chuyện được.

“Ngươi muốn đợi đại sư huynh thú nữ nhân khác mới trang sao? Ta đợi hôn lễ của hai người cử hành chắc cũng là bạc đầu nha.” Niên Tuệ Nhân không vui phản bác, nàng chính là muốn Niên Khai Diễm thành thân a.

Niên Khai Diễm rũ mắt xuống, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim không đáp trả. Nàng không thể như đòi trước được, lão thiên gia ban cho nàng cơ hội không phải ai cũng có, là để nàng cứu gia tộc không phải để nàng ở đây nghĩ nam nữ tư tình.

“Ta không làm được.” Kiên định phun ra một câu, ánh mắt nàng nâng lên nhìn thẳng trông mắt đen láy của Niên Tuệ Nhân. Nàng chính là làm không được.

Niên Tuệ Nhân định nói gì nữa thì lại nghe tiếng bước chân từ nguyệt môn truyền đến. Khi nhìn thấy bóng dáng người đến nàng lại không vui đến cực điểm, nhưng vẫn miễn cưỡng gọi: “Tỷ tỷ hảo.”

Niên Nhạn Thanh nhẹ nhàng nở một nụ cười bước đến: “Đường muội, muội muội hảo.”

Niên Khai Diễm nhìn lại, cũng nở nụ cười hoan nghênh: “Đường tỷ có thời gian nhàn rồi đến chỗ ta a, mau đến đây ngồi đi.”

Niên Tuệ Nhân nghe vậy liền đứng lên: “Ta nhớ ra có chuyện cần làm, hai người ở lại từ từ nói đi.” Dứt lời không để người nào phản ứng nàng liền giận dỗi ly khai.

Luna: T_T hình như truyện rất ít lượt xem thì phải T_T đã vậy còn bị cướp sang các web khác nữa đau lòng quá đi

Niên Nhạn Thanh lạnh mắt nhìn theo bóng lưng Niên Tuệ Nhân rồi đi, quay đầu nàng chậm rãi bước đến bên Niên Khai Diễm ngồi xuống: “Đường muội đừng nghe muội muội nói linh tinh. Ta thấy ngươi như vậy mới là thích hợp nhất, nếu một nam nhân bắt mình phải thay đổi vì hắn thì không đáng ngươi nhưng nhớ.”

Niên Khai Diễm nghe xong một đoạn dài kia cũng có chút chần chừ, nhưng câu này quả có đạo lý nha. Chỉ là nàng thích Hứa Bộ Nam mà hắn cũng mơ hồ tựa như mở lời cùng nàng, nàng cũng không cần trang thực nữ làm gì a.

“Ân, ta hiểu rồi, không biết đường tỳ đến tìm ta làm có việc gì nha?”

Niên Nhạn Thanh khẽ mỉm cười hướng nha hoàn thiếp thân của mình khẽ vẫy tay. Chỉ thấy nha hoàn đó bước đến đặt vô số cuốn sách lên bàn đá.

Niên Khai Diễm hồn lìa khỏi xác khi thấy những thứ sách đó toàn là dạy về cách tính toán quản gia. Đùa chắc, nàng chính là sợ những thứ này nhất a.

Niên Nhạn Thanh đẩy đến gần Niên Khai Diễm hơn nói: “Đây là ta cố tình vì đường muội mà tìm về, hy vọng ngươi sớm có thể tiếp quản sổ sách Niên gia để bá mẫu không cần lo lắng nữa.”

“Đường tỳ a, ngươi cũng có thể giúp mẫu thân phân ưu a.” Chuyện này nàng thực sự tức vũ khí quy hàng. Nhìn đám sổ kia nhảy múa lung tung nàng đã hoa mắt chóng mặt rồi làm sao có thể học được.

“Ta sẽ có ngày phải gả đi, Niên phủ chỉ còn mỗi đường muội là có thể chống đỡ, nên ta hy vọng khi ta còn ở có thể giúp được bá phụ bá mẫu chút gì.” Đồi mồi của Niên Nhạn Thanh xa xăm bất định, mang theo một chút ưu buồn khiến người muốn ôm lấy nàng an ủi.

“Ta...” Niên Khai Diễm há mồm muốn phản bác thì Niên Nhạn Thanh đã cắt đứt cơ hội của nàng: “Có gì không hiểu liền đến hỏi ta.”

Thước nhì nhìn thấy bóng dáng nam tử bước đến nguyệt môn liền vui vẻ mở miệng: “Bá sư huynh hảo.”

“Ân, sư muội, nhị tiểu thư, Thước nhì cô nương hảo.” Về mặt của Bá Cao Minh khi bước vào viện vốn là vui vẻ nhưng khi nhìn thấy Niên Nhạn Thanh ở liền có chút âm trầm.

Niên Nhạn Thanh biết có người không thích mình liền cũng đứng lên: “Bá sư huynh hảo.” Chào xong nàng nhìn Niên Khai Diễm nhọt nhọt cười: “Đường muội hảo hảo xem, ta có việc cùng bá mẫu thương lượng, có gì không hiểu cứ tìm ta, cáo từ.”

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyyen.com), DDLQD, những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

Nói xong hướng Bá Cao Minh khẽ gật đầu lặng lẽ ly khai. Hương hoa nhàn nhạt trên người nàng tỏa ra khi lướt qua khiến hần chán ghét hừ một tiếng mạnh. Hần hận bản thân không thể nín thở để không ngửi được mùi hương chán ghét kia.

Cũng may là nàng thông minh thức thời ly khai hần không cần nhìn thấy gương mặt cùng dáng vẻ giả tạo đầy chán ghét của nàng. Vốn nghe Niên Tuệ Nhân ở đây nên mới viện cớ chạy đến, nghĩ không ra chính là thấy được Niên Nhạn Thanh.

Niên Khai Diễm vốn chính là không hiểu sự chán ghét này của Bá Cao Minh, nàng nhún mày hỏi: “Tam sư huynh là thế nào nha? Đường tỳ làm gì khiến ngươi không thích nàng như vậy?” Trong trí nhớ của nàng hai người đến gặp mặt cũng ít, mỗi lần gặp cũng không có nói câu nào trừ chào hỏi, lại nói vì đường tỳ này ngày thường luôn ở bên mẫu thân làm sao sẽ để người chán ghét được.

Đây là còn chưa nói đến danh tiếng bên ngoài của Niên Nhạn Thanh rất được người yêu thích. Năm đó nàng ta cập kê cũng không ít người đến cầu thú, chỉ là nhị thúc luyện tiếu nữ nhi nên lưu lại đến bây giờ a.

“Không có gì.” Bá Cao Minh chán ghét nói xong liền ngồi xuống ghế đối diện hỏi: “Lúc này ta nghe nói tam tiểu thư cũng ở, nàng đâu rồi?”

“Nguyên lai đây là mục đích tam sư huynh đến tìm ta.” Niên Khai Diễm cũng không truy hỏi vấn đề vừa rồi nữa, dù sao thì sau này Niên Nhạn Thanh gả đi rồi cũng không còn gặp nữa a. Nàng nhún vai lại nói: “Nàng bảo có việc nên trở về rồi.”

Bá Cao Minh cùng Lương Tuấn Hy cũng như nhau, đều là vất vả truy đuổi người trong lòng nên bọn họ đồng bệnh tương liên đi cũng rất cận. Mà Niên Khai Diễm cùng Niên Tuệ Nhân là hai người bị truy tùy nên cũng rất là hiểu tâm trạng của nhau. Chỉ là Niên Khai Diễm không thích sẽ nói không thích tuyệt không mập mờ, còn Niên Tuệ Nhân lại sợ tổn thương người khác nên cứ dây dưa không chịu cắt đứt để Bá Cao Minh ôm mộng suốt.

“Ai...ta lại đến trễ một bước a.” Bá Cao Minh ôm trán thở dài, tay hần đặt lên lồng ngực chậm rãi nắm chặt, như là có thứ gì đó ở bên trong vạt áo vậy.

Niên Khai Diễm lại hiếu kỳ xích gần: “Tam sư huynh đây là thế nào a? thứ gì bên trong áo? Trân quý lắm sao?” Cả hai đời nàng luôn thấy hần có hành động này, nhưng truy vẫn mãi mà hần cũng không có nói ra.

Đương nhiên, đời này cũng không có ngoại lệ: “Sư muội còn nhỏ không biết được đâu.”

Niên Khai Diễm cũng không hỏi tiếp vì sớm biết được kết quả rồi. Thế là hai người chỉ ngồi cùng nhau dùng trà trò chuyện thôi.

Luna: T_T hình như truyện rất ít lượt xem thì phải T_T đã vậy còn bị cướp sang các web khác nữa đau lòng quá đi

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Con mắt đáng hận

Sáng nay trời chưa sáng Niê Khai Diêm đã rời khỏi Diêm viên nhưng lại không để Thước nhì theo cùng mà đến tìm Lương Tuấn Hy. Trùng hợp lại thấy được huynh đệ hần là giờ này xuất môn. Đi sớm như vậy về lại trễ trách không được nàng tìm mãi vẫn tìm không được hần.

“Mấy hôm nay người đi nơi nào vì sao ta tìm mãi vẫn không tìm được a?”

Lương Vân Kha rất không giải thích được, nàng mang ngọc bội Hứa Bộ Nam tặng bên thắt lưng lại đến quan tâm đại ca của hần. Nàng đây là muốn làm gì? Cũng may đại ca không thấy thôi, nếu thấy sợ là sẽ đau lòng chết mất.

Hần bước lên trước chấp tay nói: “Đại tiểu thư, chuyện lần trước là ta không đúng, ta hướng người bồi tội.” Dù gì đáp ứng với đại ca rồi, muốn hay không cũng phải thực hiện, đó là còn chưa nói đến bản thân hần cũng cảm thấy mình có chút quá đáng.

“Được rồi được rồi.” Niê Khai Diêm cũng quên mất chuyện này từ lâu rồi, nàng xua xua tay hướng mắt nhìn Lương Tuấn Hy đợi câu trả lời.

Lương Tuấn Hy tiến lên hai bước về mặt ôn nhu lại có chút vui mừng hỏi: “Diêm Diêm nhớ ta?” Hần cũng nghe nói nàng đến tìm hần mấy lần chỉ là không có thời gian đến gặp nàng a. Thời gian trôi qua nhanh mà ngoại trừ manh mối lần đó vẫn chưa tìm được manh mối khác.

Một câu của hần khiến Niê Khai Diêm chạnh lòng nửa ngày trời hồn không về được thể xác. Nàng có nhớ hần sao, không, không có, nàng chỉ là lo lắng mình hại hần bị oan mà thôi.

“Nói vậy, làm sao có thể.” Nàng trừng mắt Lương Vân Kha đang nhìn chăm chăm mình. Cũng may Lương Tuấn Hy không nhìn thấy nếu để hần biết nàng ngượng ngùng thì không biết mang mặt giấu đi nơi nào mới tốt.

“Vậy nàng làm sao thức dậy sớm mà đến đây?” Lương Tuấn Hy tiếp tục truy vấn, hần muốn nghe nàng nói nàng nhớ hần. Tuy nhìn không thấy thái độ của nàng, âm thanh của nàng lại quyết đoán chỉ là trái tim kia đang bán đứng nàng rồi, nàng còn muốn lừa hần sao.

“Ta...a...” Niê Khai Diêm chớp chớp mắt nhìn xung quanh, đầu óc đảo lộn một cái liền nghĩ ra được một kịch bản nói dối. Hai tay giơ lên cao vờ vờn người, xoay xoay hông: “Ta ngủ không được nên dậy sớm tản bộ thôi, là trùng hợp đi ngang qua đây gặp được người.”

Mặt của Lương Vân Kha triệt để đề mờ dần, rõ ràng cố ý đến đây lại còn bảo là trùng hợp. Thước nhì cũng không có theo cùng cơ mà. Chỉ là nàng vì sao phải làm như vậy, nàng không biết như thế sẽ khiến đại ca hần hy vọng càng nhiều sao?

Lương Tuấn Hy lắc đầu cười khỏ, bất quá hần cũng không có vạch trần nàng: “Vậy ta cùng nhị đệ xuất phủ đây, nàng tiếp tục tản bộ đi.” Hần biết nàng nhất định theo cùng.

Quả nhiên Niê Khai Diêm bỏ tay xuống cười hi hi đầy giao hoạt: “Dạo này ta toàn ở trong phủ cũng muốn ra ngoài. Ta theo các người đi được không?”

“Nàng thích là được.” Đương nhiên hần sẽ không từ chối, hần còn chưa từng cùng nàng đi dạo đâu. Biết đâu hôm nay cũng sẽ không tìm được gì có nàng đi cùng cũng rất tốt.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Cả ba xuất phủ đến một túp lều, Lương Tuấn Hy chọn một sương phòng lầu ba có cửa sổ đối diện một sông bạc. Lúc đầu bọn hần đến tiểu nhị rất khinh thường vì y phục của bọn hần quá tầm thường để ngồi bao sương, sợ rằng bọn hần ăn quýt. Chỉ là đã mấy ngày cũng biết được nên hiện liền cung kính như khách quý.

Tuy thanh danh của huynh đệ Lương gia đã là tốt danh tại ngoại nhưng vẫn chưa có người nào gặp qua thế nên cũng không thể trách tiểu nhị được. Lại nói, hôm nay còn có Niê Khai Diêm đến nữa, tuy nàng cũng ít xuất hiện ở bên ngoài nhưng y phục sức điệu là hoa lệ khiếp người.

Cả ba an vị, gọi vài món ăn rồi đó nhìn nhau. Sương phòng hai mặt cửa sổ lại khép kín chỉ có một cửa sổ đối diện sông bạc là hơi mở. Mà người ngồi nhìn chăm chăm cửa sổ kia lại là Lương Vân Kha.

Niê Khai Diêm cũng không có ngồi nhìn nữa, nàng rất tự nhiên cầm đĩa lên ăn. Lương Tuấn Hy chỉ ngồi đó hướng mặt về phía nàng mỉm cười. Lương Vân Kha khẽ thở dài một hơi, hiện hần có cảm giác bản thân chính là làm bóng đèn. Đi điều tra lại trở thành mình là người thừa thải tham gia buổi hẹn hò của đại ca.

Niê Khai Diêm cho một miếng thức ăn vào miệng nhai lại nhìn hai huynh đệ Lương gia ở đối diện. Người thì thần sắc cẩn thận nhìn ngoài cửa sổ, người lại ngồi hướng mặt về phía nàng, liền hiếu kỳ hỏi: “Các người không ăn?”

Lương Vân Kha nghe vậy liền cầm đĩa lên gấp vài món vào chén nhỏ trước mặt Lương Tuấn Hy: “Ta không đói, đại ca ăn trước đi.” Hần muốn mau chóng kết án a, thời gian bảy ngày sắp qua rồi.

“Nàng cũng dùng bữa đi.” Lương Tuấn Hy cầm chén đĩa lên cũng bắt đầu ăn.

Lần đầu Niê Khai Diêm cảm thấy bản thân thực sự vô tâm. Thước nhì thường nói thế nhưng nàng vẫn không thừa nhận, hiện là ví dụ chính xác nhất a. Rõ ràng người ta nhìn không thấy không thể gấp thức ăn nàng lại vô tâm mà hỏi hần vì sao không ăn.

Mắt nàng rũ xuống xuống cũng không còn khẩu vị ăn nữa. Rồi lại rất nhanh nhìn Lương Tuấn Hy ở đối diện. Nhìn hấn ăn còn giống nữ tử hơn nàng nữa, hai tay nàng xiết chặt đĩa cùng chén.

Không nghe được âm thanh, Lương Tuấn Hy ngừng hành động hạ tay xuống, chậm rãi nuốt xong mới hỏi: “Điềm Điềm vì sao không ăn? Thức ăn không hợp khẩu vị?”

“Không phải.” Niên Khai Điềm không vui đáp lại xoay người nhìn hướng khe cửa sổ hỏi: “Các người mấy hôm nay đều là nhìn cái sông bạc kia?”

“Ân, Điềm Điềm biết gì sao?” Lương Tuấn Hy chậm rãi hỏi.

“Ta làm sao biết chuyện gì a.” Niên Khai Điềm nhún vai đáp, chỉ là rất nhanh nàng chồm người lên hỏi: “Người nhìn sông bạc kia làm gì nha, bên trong có gì đặc biệt hay có phát hiện gì?”

Đột nhiên Lương Vân Kha lại lên tiếng: “Đại ca, lão giả kia nhìn đáng đáp lén lén lút lút rất khả nghi, ta đến đó xem thử.”

“Ân, đi đi.” Lương Tuấn Hy nhấp một ngụm trà, mặt hướng ra ngoài khe hở nhỏ của cửa sổ.

Lương Vân Kha đi ra sau bình phong trong sương phòng lại rất nhanh bước ra trên mặt xuất hiện thêm vô số vết sẹo ghê gớm mà trên người còn khoác một y phục xa hoa của đại phú hộ. Bụng cũng không biết từ lúc nào to lên khiến Niên Khai Điềm nằm lên bàn cười vật vờ.

“Người đang làm gì nha, vóc người đẹp không muốn lại muốn làm một người béo a.”

Lương Vân Kha nào dám phản bác nàng, lời đại ca nói qua hấn đến giờ vẫn còn nhớ a. Hít một hơi thật sâu đè nén nộ khí lại quay người rời đi. Nếu không phải đại ca vì nàng, hấn nào cần khổ sở như vậy.

Thấy hấn không để ý đến bản thân nàng cũng lười biếng nằm dài trên mặt bàn. “Mỗi ngày đều ngồi ở đây không buồn chán sao?”

“Không có.” Lương Tuấn Hy mỉm cười đáp, mỗi ngày đương nhiên có buồn chán nhưng hiện là có nàng ở bên hấn làm sao buồn chán được.

Hấn bước đến một bên nhuyển tháp có sẵn trong bao sương ngồi xuống. Trên bàn nhỏ, sớm chuẩn bị rất nhiều chiết tử cho hấn ‘đọc’, hấn cầm một chiếc tử lên, mở ra, đưa tay sờ lên ‘đọc’.

Niên Khai Điềm thu được một màn liền chu miệng ra. Thật không ngờ hấn là một nam nhân tế nhị như vậy a. Nàng đứng lên nói: “Ta không ở đây cùng người nữa, trở về tiêu cực đây.”

Lương Tuấn Hy nghe vậy vội bỏ chiết tử xuống mở miệng ngăn lại: “Điềm Điềm trở về sớm vậy sao, không ở lại thêm chút nữa?” Hấn không thấy vật nào biết cùng nàng chơi thử gì.

“Người xem sách ta ở lại làm gì nha?” Niên Khai Điềm xoay người lại có chút buồn cười hỏi. Bảo nàng ở lại nhìn hấn sao? Thật buồn cười.

“Chỉ bằng nàng xem cùng ta, được không?” Lương Tuấn Hy đứng lên bước đến chỗ nàng.

Đáng tiếc nơi này hấn chỉ đến có vài lần không có nhớ được địa hình, thế nên rất nhanh đầu hấn đập vào giá trưng bày, cước bộ lão đảo lui về phía sau hai bước.

Giá trưng bày bị tác dụng lực khiến bình hòa xoay vài vòng trên giá rồi rơi xuống, Niên Khai Điềm phóng người ôm lại bình hoa. Bình hoa được bảo hộ trong lòng nàng nên an toàn, chỉ là hai khuỷu tay đập lên sàn gỗ cực đau khiến nàng nhăn mặt lại khẽ rên một tiếng.

Lương Tuấn Hy hoảng hốt treo đầy mặt, vươn hai tay ra cố mò đến chỗ của Niên Khai Điềm, “Điềm Điềm, nàng có sao không? Nàng đang ở nơi nào, mau lên tiếng cho ta biết.”

Lần đầu tiên hấn cảm thấy chán ghét con mắt này, nó khiến hấn không thể bảo vệ nàng, không thể đến chỗ nàng càng làm hại nàng ngã xuống như vậy.

Niên Khai Điềm thờ phào một hơi: “Không sao, không cần khẩn trương như vậy.” Nàng đứng lên đặt lại bình hoa lên giá trưng bày rồi vươn tay nắm lấy cổ tay trái của hấn: “Ta ở nơi này.”

Tay phải của hấn đưa tới, muốn đặt lên tay nàng rồi rất nhanh liền rút lại: “Nàng bị thương nơi nào? Để ta xem một chút.” Hấn khẩn trương muốn xem nàng nhưng lại không dám chạm, đây là điều khiến hấn khó chịu nhất, hấn nhìn không thấy nàng.

“Ồ khuỷu tay, chút nữa trở về xoa rượu thuốc liền không sao nữa.” Niên Khai Điềm vừa nói vừa kéo hấn trở về bên nhuyển tháp, ấn hấn ngồi xuống. Nhìn thấy cái trán sưng đỏ kia khiến nàng phì cười: “Người tự lo cho mình trước đi.”

“Ta không sao.” Lương Tuấn Hy cảm nhận được nhuyển tháp động cũng biết nàng ngồi bên cạnh mình nên tâm trạng có chút an tĩnh hơn lúc này, “Vậy hỏi phủ ta thay nàng thoa rượu thuốc được không?”

“Không cần.” Niên Khai Điềm xoa xoa khuỷu tay từ chối. Đó là khuỷu tay, nàng làm sao để nam nhân khác chạm vào được.

Lương Tuấn Hy cũng cảm thấy bản thân vừa nói ra lời không nên nói nhất thời nuốt một ngụm nước bọt xuống cổ họng. Hắn là lo lắng cho nàng nên ăn nói không có suy nghĩ, đổi lại là nàng của lúc trước, nhất định lại chỉnh hắn một trận nữa.

Hắn đưa tay xoa xoa cái trán của mình, sao hắn lại có thể quên nơi này không phải là Niệm phủ được chứ. Bản thân bị thương đã đành còn hại cả nàng nữa, hắn thật đáng chết.

Niệm Khai Diễm nhìn bộ dáng như tiểu hài tử phạm lỗi mà nhãn mặt của hắn liền từ từ cười. Sao trước giờ nàng sẽ không phát hiện ra hắn cũng có mặt đáng yêu như vậy a!

—Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên—

Cuối cùng web cũng sắp up xong, hôm nay 20/10 tạm thời ta up thêm chương, chúc các nàng xem

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đắt như vậy a

Lúc này ngoài cửa sông bạc bên dưới xảy ra tranh cãi. Lão già lúc nãy bị đám người trong sông bạc ném ra ngoài cửa. Đám người của sông bạc hung hãn xấn tay áo vừa đánh vừa đạp lão già khiến hắn ôm chặt lấy đầu cầu xin tha thứ.

Nghe được tiếng ầm ĩ, Niệm Khai Diễm hiếu kỳ ló đầu ra xem liền khẽ hô: “Ngươi xem, tên đệ đệ của ngươi a, bảo hắn đi đâu không đi lại chạy ra đây xem đánh nhau. Đám người này cũng thật là, một lão già cũng đánh thành như vậy.”

Lương Tuấn Hy nghe được liền đứng lên nói: “Chúng ta cũng xuống đó đi.” Hắn hiểu rõ Lương Vân Kha nhất, đệ đệ hắn tuyệt sẽ không thất trách, nhất định lão già đó có vấn đề rồi.

Niệm Khai Diễm nhớ ra chuyện lúc nãy liền quay lại đã thấy Lương Tuấn Hy nhấc chân rồi. Nàng nhanh hơn một bước kéo hắn lại: “Ngươi đã quên đây là chỗ nào rồi sao, ta giúp ngươi.”

“Đa tạ nàng.” Lòng của Lương Tuấn Hy lại âm áp, hắn không cần nàng hiền lương thực đức, càng không cần nàng giỏi trừ nghệ, hắn chỉ cần nàng luôn tốt với hắn như vậy là đủ rồi.

“Không có gì, tiện tay thôi mà.” Niệm Khai Diễm nắm lấy cổ tay hắn, ở bên cạnh chậm rãi nhắc hắn từng chút một cho đến khi ra khỏi tử lâu.

Bên này đám người đã vây xem đến kín không còn khe hở để chen vào trong. Lương Tuấn Hy lại nhất quyết vào, hắn nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, làm phiền cho qua, cho qua.” Cũng không quên chen vào dòng người.

Niệm Khai Diễm bắt đầu dĩ cũng phải chen cùng hắn. Nàng được phụ thân dạy, giúp người giúp đến chót – tiền phạt tiền đền Tây thiên. Đến khi bước đến vào trong đứng bên cạnh Lương Vân Kha, Lương Tuấn Hy còn chưa kịp hỏi thì đã nghe âm thanh từ lão già truyền đến.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang - Vọng Thư Uyên--

“Sư muội, cứu ta, là ta là ta a.” Lão già đưa tay gỡ bộ râu mép dài bạc trắng xuống.

Niệm Khai Diễm mở to mắt lên nhìn: “Nhị sư huynh, sao lại là huynh a?” Nàng chạy đến xô đám người ở sông bạc ra ngồi xổm xuống đỡ Lý Sư Thành lên.

“Ngươi nhận biết hắn là tốt rồi, sư huynh muội thân thiết như vậy liền thay hắn trả bạc cho ta đi.” Một nam tử mặt mũi hung tợn trong đám người ở sông bạc lên tiếng. Mắt hắn đảo một vòng đánh giá phục sức của Niệm Khai Diễm xong liền vô cùng thỏa mãn.

Một tên khác lại tà gian nhìn Niệm Khai Diễm: “Nha đầu này trưởng thành cùng xinh đẹp a, không có bạc chi bằng lấy ngươi bù vào cũng được a.” Hắn vươn tay muốn chạm vào gương mặt xinh đẹp không tỳ vết của Niệm Khai Diễm.

“Hắn nợ các ngươi bao nhiêu lại đánh người ra bộ dạng này? ‘Niệm Khai Diễm tức giận đứng thẳng thắt lưng trừng mắt, chỉ vào đám người mắng to. Tay còn lại rút nhuyễn tiên ở thắt lưng ra quán vào đôi tay bẩn thỉu kia một hất.

Nam nhân kia lập tức bị nàng hất xông vào đám người vây xem. Đám người lại nhanh hơn tránh né, không thể nghi ngờ, nam nhân kia nhanh chóng nằm sấp trên mặt đất, vô cùng chật vật.

Nam nhân đó tức giận đứng lên phui bụi trên người liền nắm chặt quyền xông vào Niệm Khai Diễm. Nhuyễn tiên trên tay nàng lần nữa vung lên không chút do dự rơi vào vai trái của nam nhân đó, lại rất nhanh rút lại rồi hạ xuống sau của hắn khi hắn đau mà khom người ôm vai. Tiếp đến chỉ thấy hắn bất tỉnh ngã trên mặt đất.

Nếu đổi lại là nàng của đời trước, sợ là không được tốt như vậy đâu. Nói đi cũng phải nói lại, thượng thiên cho nàng trùng sinh, để nàng sửa đổi tính cách, nàng quả là có phúc rồi.

“Cũng không nhiều lắm.” Lại một nam nhân khác nói, mắt khinh bỉ nam nhân nằm trên đất. Nhìn nha đầu trước mặt này vận y phục liền biết được nàng có võ công, thế mà cũng dám đứng vào đúng là ngu hết thuốc chữa.

“Không nhiều lắm mà đánh người ra cái dạng này, trong mắt các người không có vương pháp nữa sao?” Niên Khai Diễm vẫn là giữ chất giọng hung hãn nhuyển tiên trong tay lại huy động quạt xuống đất tạo thành một mản bụi mịt mù. Nhưng trong lòng cũng có chút nóng, võ công của nhị sư huynh rất tốt, không lý nào lại đánh không lại những người này.

Lương Tuấn Hy thờ dài một hơi, được Lương Văn Kha đỡ đến chỗ của Niên Khai Diễm, hẩn nhỏ giọng khuyên nhủ: “Diễm Diễm, trước tiên đừng động nộ, nghe đám người này nói trước a.”

Lương Văn Kha thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may đại ca không thấy tên kia có ý đồ vô lễ với Niên Khai Diễm. Nếu không sợ là hẩn chết không toàn thây rồi. Đại ca chuyện gì cũng dễ nói, chỉ có dụng chạm đến cha nương cùng Niên Khai Diễm liền không ai chạy thoát.

“Tiểu tử này coi bộ thức thời, không như nha đầu không biết trời cao đất dày này.” Lại một nam nhân khác lên tiếng, mắt hẩn nhìn Lương Tuấn Hy đầy tán thưởng. Tầm mắt lại dời đến y phục xa hoa của Niên Khai Diễm nói: “Hẩn thiếu chúng ta tổng cộng hai trăm chín sáu vạn lượng.”

Lúc này Lý Sừ Thành đã bị đánh đến mặt bầm tím sưng to, nói chung chính là biến dạng rồi. Hẩn chặt vật đứng lên ôm lấy mặt của mình mắng thảm trong bụng. Nếu không phải nghiện đánh bạc thì hẩn cũng không gặp phải tình trạng này rồi.

Vừa nghe đến số tiền hẩn lại nhin không được hết to: “Nói bậy, ta lúc nào nợ nhiều như vậy.”

“Không cần tính lãi sao? Huynh đệ chúng ta cũng cần ăn nữa a.” Có người nói xong lại ôm bụng haha cười Lý Sừ Thành ngu ngốc.

Lại có người giơ một sấp giấy lên nói: “Giấy nợ còn ở đây, vật chứng trong tay ta không đến lượt người nói có hay không.”

“Trên đó còn có dấu vân tay của người nha.” Một người lại khoát tay trước ngực đầy đắc ý.

Nam nhân lúc nãy lại nói tiếp: “Mấy hôm trước, hẩn có mang mười chín nghìn tám trăm lượng đến trả cho ta. Nhưng vẫn là không đủ nha, hôm nay còn dám cải trang đến mượn thêm đánh bạc, nghĩ chúng ta ngu ngốc không biết gì a.”

Lý Sừ Thành không còn khống chế được bản thân nữa liền hô to: “Là các người lừa ta uống trà khiến ta tay chân không còn sức lực buộc ta điểm chỉ vào giấy nợ kia.”

Lương Văn Kha tức giận xông đến túm lấy vạt áo trước của Lý Sừ Thành: “Nguyên lai ngân lượng là do người trộm. Nói, người vì sao vu hãm cho đại ca ta?”

Lúc này Niên Khai Diễm mới biết được chiếc lược lưu ly kia là Lương Tuấn Hy phí bao nhiêu bạc mới mua được về cho nàng. Nàng ngờ ngác nhìn hẩn nói không nên lời.

Lương Tuấn Hy lại không có kích động như vậy mà là hướng đám người kia nói: “Chuyện này ta trở về bàn lại với bá phụ, ngày mai lại đến nói chuyện cùng các người được không?” Số bạc quá lớn, hẩn cũng không thể trả, không cần biết Lý Sừ Thành là nợ bao nhiêu bạc bị người lừa bao nhiêu hiện giấy nợ có điểm chỉ là bị người cầm trên tay, cả quan phủ cũng không làm được gì.

Đám người sòng bạc lại nhao nhao lên phản đối.

“Làm sao chúng ta tin được các người.”

“Đừng a, nhờ các người không quay lại thì thế nào.”

“Chúng ta cũng là làm thuê thôi, tiểu huynh đệ người nên thông cảm cho chúng ta.”

“Vậy đi, ta theo các người đến phủ lấy bạc thế nào.”

Do Niên phủ nghiêm cấm mọi người bước vào sòng bạc nên Lý Sừ Thành không có công khai danh tính. Thế nên đám người này mới không có tin.

Khi Lương Tuấn Hy do dự không dám đáp lời, Niên Khai Diễm đã gạt đầu đáp ứng: “Được, theo ta trở về.” Chuyện này ở đây âm ỉ to như vậy sợ là cũng sẽ truyền đến tai của phụ thân, vậy thì sớm giải quyết đi.

Lương Văn Kha mạnh hất Lý Sừ Thành ra rồi trở về đỡ lấy Lương Tuấn Hy. Hẩn tự hỏi đại ca làm gì phật lòng người mà để người vu hãm như vậy?

Niên Khai Diễm dùng ánh mắt thất vọng nhìn Lý Sừ Thành rồi cũng bỏ đi. Nàng cũng không biết chút nữa phụ thân thấy được sẽ nói thế nào, chỉ biết Lý Sừ Thành chính là không thể ở lại Niên phủ nữa a.

Lý Sừ Thành muốn trốn chỉ là bị đám người sòng bạc trước một bước áp giải hai bên trái phải đi theo mọi người. Để tránh hẩn kêu la inh ỏi nên có người

đám mang khăn nhét vào miệng hắn. Hắn cũng không đủ sức vùng vẫy bởi vì đã trúng được rồi.

Lương Tuấn Hy ở bên nhẹ giọng an ủi: “Đừng suy nghĩ nhiều, bá phụ sẽ có cách giải quyết.” Hiện hắn chính là sắp được minh oan rồi nhưng chuyện này qua đi Niên phủ không chỉ bị mất một số bạc lớn mà còn bị hủy hết uy tín a.

“Vì sao nhị sư huynh sẽ nghiền thứ này a.” Niên Khai Diễm tức giận trừng mắt Lý Sư Thành ở phía sau lưng mình. Đồi trước nàng còn không có biết chuyện này đi. Hắn lại vì sao vu hại Lương Tuấn Hy?

Lương Vân Kha lửa giận đầy người không áp chế được, đầu quay về phía sau năg: “Uổng công chúng ta ngày thường tốt với người như vậy, hiện mặt mũi của bá phụ bá mẫu bị người ném đi hết rồi.”

“Được rồi được rồi, đừng ồn ào nữa.” Lương Tuấn Hy lên tiếng trấn áp nộ khí của đệ đệ mình.

Đám người hiếu kỳ vây xem không những không tản ra mà là theo bọn họ trở về Niên phủ. Tiếng nghị luận ầm ĩ không ngớt...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Sợ tội tự sát

Đám người của Niên Khai Diễm đứng ở chính sảnh của Niên phủ. Đám đệ tử của tiêu cục cũng hiếu kỳ chạy đến xem. Không khí ồn ào đến Khúc thị cùng Niên Sở Hoàng, Niên Khánh Tự đang ở thư phòng cũng bước ra.

Một nam nhân trong đám người sòng bạc đứng ra chấp tay: “Niên tổng tiêu đầu.” Hành qua lễ hắn kể rõ ràng mọi chuyện, rồi đưa giấy nợ có dấu vân tay của Lý Sư Thành ra nữa.

Một tên khác thì ném Lý Sư Thành lên mặt đất. Bọn hắn không ngờ đây chính là đệ tử của tiêu cục, trách của được nha đầu kia lại xuất thủ nhanh mà tốt như vậy.

Lý Sư Thành tự do liền tự lấy cái khăn dơ bẩn trong miệng của mình ra rồi bỏ đến cầu xin Niên Sở Hoàng: “Sư phụ, ta biết sai rồi, người cứu ta lần này đi.” Hiện cho dù được trong người đã hết hiệu lực hắn mọc cánh cũng khó thoát khỏi nơi này a.

Khúc thị thút thít lấy khăn thấm nước mắt trách móc: “Người vì sao lại làm ra chuyện này a.” Không những phạm cục quy, trộm cắp lại còn vu hãm Lương Tuấn Hy, tội này là không tha được a.

“Sư mẫu, người cứu ta đi.” Hắn dùng đầu gối lết đến chỗ Khúc thị cầu xin: “Lần sau ta sẽ không dám nữa a.”

“Đại ca, chuyện nhà không nên xử lý trước mặt người ngoài.” Niên Khánh Tự nhỏ giọng nhắc một câu.

Niên Sở Hoàng gật đầu nói với Lương quản gia: “Người mang bạc trả cho bọn hắn đi.” Hiện chứng từ đầy đủ không muốn trả cũng không được.

Lương Tuấn hy lại không đồng ý mở miệng phản đối: “Khoan đã.” Lý nào lại phí một đồng bạc cho đám người này tiện nghi như vậy a.

“Tiểu tử, người lại muốn gì?” Nam nhân kia đang hí hửng vì sắp thu được bạc lại bị ngăn cản khiến hắn vô cùng tức giận.

“Lúc này Lý huynh bảo các người hạ được hắn rồi áp hắn điểm chỉ, hiện được vẫn còn trong người hắn. Nếu hiện ta gọi quan phủ đến...” Lương Tuấn Hy chậm rãi bật ra từng chữ một, nói được một nửa lại bỏ lửng khiến cả đám người sòng bạc đều là sợ xanh mặt.

Nam nhân kia rất giận nhưng quả thực hiện được vẫn còn chưa hết hiệu lực. Nếu để quan phủ đến truy tra sợ là bạc không thu được mà còn mất bạc bồi thường, nghĩ vậy hắn liền nhượng bộ: “Được rồi, chúng ta không tính lãi xuất nữa.”

Lương quản gia nghe vậy liền chiếu theo con số nam nhân kia nói mà đi lấy bạc. Bạc đến tay giấy nợ cũng được xé đi, nam nhân kia vui vẻ bước đến vỗ vai của Lý Sư Thành nói: “Tiểu tử có thời gian lại đến sòng bạc của chúng ta chơi, chúng ta luôn hoan nghênh người a.”

Dứt lời hắn hướng Niên Sở Hoàng chấp tay: “Niên tổng tiêu đầu, cáo từ.” Xoay người, phát tay một cái ra lệnh: “Trở về.” Đám người còn lại cũng là chấp tay khom người một cái liền rời khỏi Niên phủ.

Đám người sòng bạc đi hết, hạ nhân được lệnh của Lương quản gia liền nhanh chóng giải tán đám bách tính hiếu kỳ đang vây xem ở bên ngoài rồi khép cửa phủ lại. Hiện không muốn chuyện xấu đồn xa cũng không được.

Niên Sở Hoàng vỗ bàn một cái trừng mắt Lý Sư Thành: “Nói, vì sao bản thân người làm sai còn vu hãm cho Tuấn Hy?” Hắn thực sự không ngờ được Lý Sư Thành sẽ làm ra chuyện như vậy. Hôm đó còn nói đến có đạo lý như vậy để hắn không chút nghi ngờ nữa.

Lương Tuấn Hy lắc đầu, âm thanh lương bạc lại cực kỳ đặc ý nói: “Lý huynh chỉ biết giá tiền của chiếc lược lưu ly lại không biết trên lược ta còn cho người chạm trổ thêm chút hoa văn nên giá tiền lại khác nữa rồi.” Cư nhiên trộm ngay đúng số tiền hần mua chiếc lược, đây gọi là làm việc không sử dụng não a.

Mọi người nghe ra số tiền ngất ngưỡng ai cũng tròn to mắt nhìn Lương Tuấn Hy bằng đôi mắt khác xưa. Nghĩ không ra một người luôn luôn vận y phục không chút nổi trội này sẽ giàu có như vậy a.

Niên Khai Diễm lắc đầu thờ dài, trong đầu đang lo lắng uy tín của tiêu cục sẽ tuột dốc thảm hại nên cũng không để ý tình huống trước mặt nữa. Mắt của hần rũ xuống chung thủy nghĩ cách cứu vãn tiêu cục.

Lý Sứ Thành lại bỏ đến chỗ Hứa Bộ Nam đang đứng, nắm lấy vạt áo của hần cầu xin: “Đại sư huynh, người...”

Lời còn chưa hết đã nhận ngay một cước của Hứa Bộ Nam khiến cả người hần văng lại về phía giữa chính sảnh. Máu từ trong miệng chảy ra, hần thờ hồng học vát và bỏ dẫy đưa tay lau đi.

Đôi mắt của Hứa Bộ Nam hiện lên nghiêm nghị cùng chán ghét, lạnh giọng nói: “Nhị sư đệ người làm ra chuyện như vậy, ta cũng không thể cứu được người.”

Niên Khai Diễm chạy đến ngồi xổm xuống bên người Lý Sứ Thành lay lay người hần: “Nhị sư huynh, vì sao người lại làm như vậy a. Hần đắc tội gì với người để người phải làm như vậy?” Mắt nàng bắt gặp nâng lên nhìn Hứa Bộ Nam, vì sao hần có thể ra tay mạnh như vậy a? Dù nhị sư huynh có sai đi nữa cũng không nên nặng tay như vậy mới đúng.

Lý Sứ Thành nâng đôi mắt tuyệt vọng nhìn nàng, hần nở một nụ cười bất lực: “Sư muội...” Tay hần đồng thời giờ lên...

“Đường tử, cẩn thận...” Niệm Tuệ Nhân đột nhiên chạy đến kéo Niệm Khai Diễm ra, bản thân lại trật chân ngã toàn thân đến chỗ Lý Sứ Thành.

Bá Cao Minh thấy như vậy lập tức chạy đến kéo Niệm Tuệ Nhân ra lo lắng hỏi: “Tam tiểu thư có bị thương không?”

Niệm Nhạn Thanh nhìn thấy màn kia tâm đau nhức. Nàng cắn chặt môi dưới khiến máu tanh thấm đầy miệng. Nàng không biết vì sao hần chán ghét nàng, nàng chỉ biết hần là thích muội muội nàng vĩnh viễn không phải nàng. Tay nàng đặt ở trên đùi chậm rãi xiết lại, phần váy trong tay cũng nhăn thành một đoàn.

Niệm Khai Diễm bị đẩy sang một bên, nàng trừng mắt nhìn Lý Sứ Thành gục xuống thảm đỏ ở chính sảnh. Không suy nghĩ nhiều nàng chạy đến bên hần nâng người hần lên hô to: “Mau đến cứu người, cứu người...”

Lương Vân Kha cũng gấp gấp chạy đến bên Lý Sứ Thành cầm lấy cổ tay hần bắt mạch. Làm sao hần có thể để Lý Sứ Thành cứ như vậy mà chết được, chân tướng còn chưa nói ra cơ mà.

Niệm Tuệ Nhân thần sắc khẩn trương đẩy Bá Cao Minh ra nhắc váy chạy đến bên Niệm Khai Diễm: “Đường tử người không sao chứ? Lúc này thấy hần muốn hành thích người, nên ta mới đẩy người ra a.”

Lý Sứ Thành biết bản thân không xong, hần cố mở to mắt, đưa tay lên muốn vớ đến chỗ Niệm Khai Diễm, cố gắng bật từng chữ: “Sư...sư muội...ta...là...là bị...” Lời nói chưa hết tay sắp chạm đến mặt của Niệm Khai Diễm mắt lực không chế hạ xuống, hần trút hơi thở cuối cùng, đồng tử giãn ra đôi mắt không nhắm lại.

Lương Vân Kha thờ dài lắc đầu chứng tỏ không cứu được nữa. Niệm Khai Diễm khóc rống lên, run rẩy đưa tay giúp hần vuốt mắt xuống. Đồi trước hần sống lâu hơn nàng cơ mà, vì sao lại chết như vậy, đến cùng là vì sao?

Lương Vân Kha kiểm tra thân thể xem vết thương chí mạng của Lý Sứ Thành ở nơi nào. Bất quá lại nhìn không ra cái gì, hần nhủ mảy hỏi Niệm Tuệ Nhân, “Tam tiểu thư, lúc này người nói Lý huynh muốn hành thích sư muội, vậy hung khí là gì?”

“Là cây kim khâu, ta thấy tay hần cầm kim khâu muốn đâm đường tử.” Niệm Tuệ Nhân phản hận nhìn thi thể của Lý Sứ Thành, sau đó lại nhìn Lương Vân Kha thập phần chắc chắn nói.

Lương Vân Kha nhíu mày suy xét, nhưng từ góc độ của Niệm Tuệ Nhân nhìn đến, nếu thực sự Lý Sứ Thành cầm kim khâu thì ánh sáng từ ngoài chiếu vào có thể thấy được kim khâu lóe quang, vì vậy tin tưởng.

Lúc này mọi người đều không lưu ý nên có ánh sáng lóe lên kia rất bắt mắt, rất thu hút nhãn cầu. Thế nhưng cây kim khâu đó ở đâu?

Hần đưa tay tham dò những điểm chí mạng trên cơ thể liền phát hiện, kim khâu thực sự đâm đến ngực của Lý Sứ Thành. Vì vậy hần như thật chất báo lại, lúc này loạn thành một đoàn nếu sơ ý vậy thì thật đúng là Lý Sứ Thành tự làm bậy không thể sống.

Mọi người đều lắc đầu ngao ngán thờ dài.

Niệm Tuệ Nhân ôm lấy Niệm Khai Diễm an ủi rồi đỡ nàng trở về Diễm viên. Thước nhì cũng chạy đến giúp một tay.

Lương Tuấn Hy muốn bước đến bên Niệm Khai Diễm an ủi nàng lại bị Niệm Nhạn Thanh chặn lại: “Hy huynh, không nên.” Dù Niệm Khai Diễm đã đổi tính nhưng những lúc như thế này hần vẫn là tốt nhất không nên đến gần.

Lương Tuấn Hy cùng Niên Nhạn Thanh cũng được xem như bằng hữu nên gật đầu đáp ứng. Mặt hắn vẫn hướng về phía Niên Khai Điem ly khai treo rõ lo lắng cùng khẩn trương.

Niên Nhạn Thanh nhìn qua thi thể của Lý Sư Thành đang được Lương Vân Kha cho người xử lý, lại nhìn sang Lương Tuấn Hy: “Hy huynh cùng Lý sư huynh có cừ oán?”

“Không có.” Lương Tuấn Hy khẽ lắc đầu, hắn nghe được đoạn cuối cùng trước khi Lý Sư Thành đoạn khí đã nói. Chữ ‘bị’ kia khiến hắn có chút cảnh giác là bị tiền đồ làm hoa mắt hay bị...

Khúc thị nắm lấy tay của Hoa nữ nương ra hiệu nhìn về phía Lương Tuấn Hy cùng Niên Nhạn Thanh. Cả hai đều là chưa hôn phối, nếu không thể gả Điem Điem, cũng không nỡ để Nhạn nhi gả đi xa mà hai người lại thân cận như vậy, vậy liền tác hợp đi.

Hoa nữ nương nhìn theo đường nhìn của Khúc thị, nàng hiểu ý của nàng ta, chỉ là...Lương Tuấn Hy hẳn...Ai, nàng cũng không biết nên nói thế nào nữa a.

“Phu nhân, trước mắt không nên nói đến chuyện này.”

Khúc thị nhìn Hoa nữ nương rồi mắt lại rũ xuống. Nàng hiểu nàng ta lo lắng Lương Tuấn Hy sẽ không đồng ý. Cả hai đều là im lặng rồi bước trở về hậu viện.

Niên Sở Hoảng cùng Niên Khánh Tụ vội giao lại việc ở đây cho Hứa Bộ Nam giải quyết, cũng không quên rằng đe dọa đệ tử. Sau đó cả hai liền chạy đến thư phòng gấp gấp đề chính sách mới chống đỡ tiêu cực.

Rất nhanh chuyện Lý Sư Thành thích sát không được Niên Khai Điem liền sợ tội tự sát bị truyền khắp Niên phủ. Bởi đám người kia nghe không được di ngôn của hắn nên đều ghép cho hắn cái tội đó.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Mất hết uy tín

Đến tối, Lương quân gia cùng Hoa nữ nương về đến viện thấy Lương Tuấn Hy rất lạ. Ông tay áo bên trái xắn cao mà làm việc chỉ bằng một tay, Hoa nữ nương đau lòng chạy đến hỏi: “Tay ngươi lại làm sao? Mau để cha ngươi xem một chút.”

Lương quân gia vội ôm được sưng đến chỗ hắn. Tay còn chưa chạm vào tay trái của hắn đã thấy hắn kéo tay trái gần đến lồng ngực, tay phải cản phía trước tay trái bảo vệ cẩn thận không cho bất kỳ người nào động chạm.

“Nhi tử không sao, cha nương không cần lo lắng.”

Lương Vân Kha ngồi gần đó khép hờ mắt nhìn ba người không có tiền đồ kia, tốt bụng mở miệng giải thích: “Nơi đó đại tiểu thư từng động qua.”

Lúc này mọi người lo chuyện của Lý Sư Thành nên không để ý thời, còn hắn thì khác. Hắn phải đưa đại ca trở về nên lúc ở ngoài phố đã thấy được đại ca rất là bảo vệ cổ tay trái cứ như lương khí cùng ấm áp còn động bên trên vậy.

Chỉ là phu thê Lương gia lại hiểu sai, mỗi người một câu càng thêm lo lắng, thay phiên nhau truy vấn.

“Đại tiểu thư nàng...nàng đã làm gì ngươi nha?”

“Bị bẻ cổ tay?”

“Không có.” Lương Tuấn Hy cẩn thận chừa ra một khoảng cách để lộ cổ tay trái hoàn mỹ không tỳ vết của mình ra chọn cha nương hắn xem: “Nàng chỉ là giúp nhi tử xuống lầu nên có chạm đến.” Nói đến đây không chỉ mặt cùng tai mà cả cổ cũng bạo hồng, âm thanh cũng thể hiện lung tung.

Nơi này thơm quá, không rửa nữa.

Phu thê Lương gia nghe xong lại nhìn thấy biểu tình kia, cả hai không hẹn cùng thở phào đứng lên. Bọn họ chính là vẽ rắn thêm chân nha.

Ngày kế tiếp,

Toàn Lan Châu rất nhanh đều biết được chuyện xấu của Niên gia tiểu cực, nên số lượng khách nhờ áp tiêu cũng giảm đáng kể. Bạc chi ra thì nhiều mà

bạc thu vào lại hầu như không thấy, hiện chống đỡ tiêu cực chỉ là nhờ vào tử lâu nhỏ là của hồi môn của Khúc thị mà thôi.

Đám đệ tử ở tiêu cực có người gia cảnh không cho phép tiếp tục lưu lại nên cũng rời đi. Hiện chỉ còn lại một ít là vì không nơi nương thân mà thôi.

Niên Khai Diễm vẫn là trong khủng hoảng chưa thoát ra được. Lý Sư Thành yêu thương nàng như muối muối mà hắn còn rất tốt với đám huynh đệ, lý nào sẽ làm chuyện thông thiên hại lý kia.

Di ngôn chưa hết của hắn cứ luẩn quẩn trong đầu của nàng. Ánh mắt của hắn như muốn nói với nàng, hắn là không cố ý.

Mỗi ngày Niệm Tuệ Nhân cùng Niệm Nhạn Thanh cũng sẽ thay phiên nhau đến bồi nàng. Lương Tuấn Hy cũng đến mang được cho nàng dùng để an thần, chỉ là không thể gặp được nàng mà hắn cũng là công việc quán thân do mấy ngày tìm chứng cứ không có lo hiện phải chạy nước rút rồi.

Niệm Khánh Tự cũng không rảnh rồi mà chạy khắp nơi tìm khách hàng trò chuyện kéo khách trở về. Hắn vốn là thương nhân nên biết cách nói chuyện hơn Niệm Sở Hoàng.

Thước nhì thấy tiểu thư nhà mình cứ thế này thì không ổn, nàng vội bước đến bên giường mở thanh: “Tiểu thư, tiêu cực hiện nay như vậy, người lại vì chuyện của Lý sư huynh tự hành hạ mình sẽ khiến lão gia cùng phu nhân lo lắng a.”

Một câu nhắc tỉnh Niệm Khai Diễm, nàng lập tức ngồi bật dậy chỉnh lại tinh thần. Đúng a, sắp tới chính là chuyển áp tiêu kinh hoàng của năm đó rồi, nàng không nên bị chuyện khác chi phối mới đúng. Nhưng tiêu cực xảy ra chuyện như vậy, chuyển áp tiêu đó đòi hỏi có thể áp nữa sao?

Nàng ôm lấy trán hỏi: “Tình hình hiện tại thế nào?” Chuyện của Lý Sư Thành đã qua nàng không nên chấp niệm nữa.

“Mọi người đại đa số đều ly khai tiêu cực, phu nhân cùng nhị tiểu thư vất vả tiết kiệm, lão gia cùng nhị gia liên tục kéo khách hàng, mọi người thực sự rất bận rộn a.” Thước nhì thở dài kể ra. Bản thân nàng cũng không nghĩ đến chỉ có trong một ngày mà mọi chuyện đều thay đổi nhanh như vậy a.

Niệm Khai Diễm canh hảo y nàng bước ra khỏi Diễm viên đúng lúc gặp được Niệm Tuệ Nhân. Cả hai cùng đến nơi nuôi dưỡng bò cừu đưa tin chơi, cho bò ăn rồi lại đi ngắm hoa ở hoa viên.

Niệm Nhạn Thanh bước đến Niệm Tuệ Nhân cũng ly khai: “Đường muối khôi phục liền tốt rồi.”

“Đường tỳ, tiêu cực còn chống được bao lâu a?” Niệm Khai Diễm cũng không đến tìm phụ mẫu, nàng biết khi nàng đến một là không giúp được gì, hai chính là vướn tay vướn chân.

Niệm Nhạn Thanh nín thở một chút liền lắc đầu nặn ra một nụ cười khó coi: “Đường muối an tâm, tiêu cực sẽ không sao.” Đối với nàng tiêu cực xảy ra chuyện cũng xem như giúp nàng được một ít, chỉ ít là sẽ không người để cập đến chuyện hôn sự của nàng cùng muối.

Niệm Khai Diễm biết bản thân mình chính là vô dụng giúp không được gì thế nên Niệm Nhạn Thanh mới gạt nàng. Nàng đá đá khe đá ở dưới chân mím chặt môi cũng không hỏi nữa.

Niệm Nhạn Thanh mắt thấy Bá Cao Minh tiến tới nơi này liền cúi đầu nói: “Ta còn có chuyện phải rời đi trước không thể bồi đường muối rồi.”

“Ân.” Niệm Khai Diễm cũng không để ý mà đáp ứng. Chỉ là khi bên tai xuất hiện tiếng hừ quen thuộc nàng mới biết lý do Niệm Nhạn Thanh ly khai.

“Tam sư huynh, người có thể phúc hậu hơn một chút có được không, đường tỳ còn chưa từng chọc đến người nha.”

“Ai bảo không? Nàng ta cố ý để tam tiểu thư sớm gả ra ngoài, hại nàng(NTN) mỗi ngày đều cáu gắt với ta.” Bá Cao Minh trừng mắt nhìn phương hướng Niệm Nhạn Thanh ly khai.

“Vậy chẳng phải rất tốt sao, nhân cơ hội này bảo Bá lão gia sang định hôn kỳ, tam sư huynh liền có thể thú mỹ nhân về nhà rồi.” Niệm Khai Diễm tiện miệng nói ra một câu như vậy.

Bá Cao Minh lập tức bùng nổ đại ngộ, tự vỗ mạnh vào đầu của mình: “Phải a, sao từ sớm ta không nghĩ ra a!” Đáng lẽ hắn còn phải tạ ơn Niệm Nhạn Thanh mới đúng, lý nào ghét nàng như vậy. Hắn đúng là ngu đến hết thuốc chữa rồi.

“Đáng tiếc hiện tại tiêu cực như vậy, sợ là khiến tam sư huynh thất vọng rồi.” Niệm Khai Diễm khẽ thở dài một tiếng, đưa tay vuốt ve một chiếc lá non gần mình nhất.

Bá Cao Minh xem như không nghe thấy, hắn bước đến nói với nàng: “Phụ thân ta vừa cùng sư phụ nói chuyện rồi hy vọng chút ít bạc kia sẽ giúp tiêu cực chống chọi được a.” Giờ nghĩ cách cứu tiêu cực trước, những chuyện khác bàn sau vậy.

Lệ quang ngập mắt, Niệm Khai Diễm ngẩng đầu nói: “Tam sư huynh, đa tạ.” Xem xem, còn bao nhiêu người lo lắng nàng, thế mà đòi trước nàng lại vô tâm như vậy.

Bá Cao Minh đưa tay xoa xoa đầu của nàng: “Sửa nha đầu này, ta đến tiêu cực bao lâu nay, tiêu cực xảy ra chuyện ta cũng nên giúp chút ít a.” Hắn tuy lớn hơn Niệm Khai Diễm không có bao nhiêu nhưng là tập võ chỉ nhân nên vóc người lớn hơn nàng rất nhiều.

Hứa Bộ Nam cũng bước đến an ủi nàng: “Huynh đệ chúng ta đều ở, nhất định không để tiêu cực một mình trước gió, sư muội an tâm.”

“Đa tạ đại sư huynh.” Niên Khai Diễm đưa ngón tay lên thấm nước mắt, mỉm cười. Bọn hắn luôn tốt với nàng.

“Được rồi chúng ta còn phải ra ngoài tuyên truyền a, sư muội ở trong phủ là được rồi.” Hứa Bộ Nam thở một hơi thật dài rồi cao giọng nói. Mắt nhìn Bá Cao Minh ý bảo đến lúc ly khai rồi.

Hai người rời đi chưa đầy một khắc đã thấy Lương Tuấn Hy bước đến. Hắn nghe được nàng chịu bước ra khỏi viện cũng vui vẻ đi tìm: “Diễm Diễm, nàng ở.” Ai biết nghe được bọn họ nói chuyện, vì vậy mới xác định được nàng ở đây.

“Àn, ngươi không phơi được liệu chạy ra đây làm gì a?” Niên Khai Diễm bước đến chỗ hắn, dù gì cũng không thể ủy khuất một người kiêu thị bước đến chỗ nàng được. Mấy hôm nay đều là nhờ được của hắn nàng mới không bị gặp ác mộng a.

Chỉ là khi nhìn đến ống tay áo bên trái của hắn bị xấn lên nàng hiểu kỳ nhìn lom lom mắt, hỏi: “Tay ngươi bị làm sao?” Sẽ không phải hắn ở trong phủ cũng gặp chuyện không may chứ?

“Ta...ta...” Lương Tuấn Hy lúng túng giấu tay trái ra sau lưng cũng không dám để tay trái chạm vào y phục. Hắn làm sao dám nói sự thật với này đây, nhờ như...nhờ như nàng cười hắn chọc hắn thì phải thế nào.

Niên Khai Diễm vì hiểu kỳ mà bất chấp tất cả, nàng nhanh tay chụp lấy cổ tay hắn xem. Lật tới lật lui hồi vẫn thấy không vấn đề gì, mà nàng càng không để ý đến thái độ bối rối cùng một trận hồng sắc đã xuất hiện xâm chiếm trên gương mặt của hắn.

Không thấy có gì đặc biệt, nàng bữu môi ném tay hắn xuống: “Ngươi thần kinh sao, không có chuyện gì xấn tay áo lên làm gì?” Lại còn giấu giấu diếm diếm kích thích tò mò của người khác nữa, nói không thần kinh cũng không người tin tưởng.

Thế là tay lại được nàng nắm, vốn nghĩ hôm nay sẽ rửa nha, thế nên vì sự kiện này lại tiếp tục lưu lại. Lương Tuấn Hy nhất thời cũng không biết nên trả lời thế nào cho phải: “Ta...ta có chút việc, ta đi trước đây.”

Niên Khai Diễm nhìn cước bộ hoảng loạn của hắn khi ly khai càng là không hiểu. Bình thường toàn đội nàng đuổi hoặc là bị nàng mặc kệ một lúc mới chịu ly khai, hiện vì sao mở miệng đòi đi nha?

Mặt nàng nhăn lại thành một đoàn lạt lác đầu bầy vẻ khó hiểu. Còn chưa nói đến không biết hắn chạy đến đây tìm nàng để làm gì nữa, chớp mắt một cái liền quay lưng chạy. Thần kinh thật mà!

-

Sáng hôm sau, Thước nhi mang chậu nước nóng tiến phòng, khi ánh mắt nàng chạm đến dung mạo của Niên Khai Diễm thì hoảng hốt ‘a’ một trận. Tay cầm chậu nước cũng vì hoảng mà buông lỏng. Chậu nước rơi tự do, đập xuống nền tạo thành tiếng động âm vang, nước vang tung tóe lên, có vài giọt phát đến mắt có Niên Khai Diễm.

Niên Khai Diễm tức giận, đưa tay lau qua mặt rồi ngồi dậy quát: “Nha đầu này, ngươi muốn dọa chết ta sao?” Đêm qua cả người ngửa ngáy ngủ không được, hôm nay muốn dậy trễ một chút cũng không xong.

“Tiểu...tiểu thư...mặt...mặt của ngươi a.” Sắc mặt của Thước nhi trắng bệnh không có một chút máu, mở to mắt nhìn tiểu thư nhà mình bị biến dạng.

Niên Khai Diễm đưa tay sờ sờ mặt, cảm xúc truyền đến khiến nàng bán loạn. Làn da vốn lán mịn của nàng hiện lên sần sùi: “Gương, mau mang gương đến đây.”

Đường nhìn nhất đồ, làn da trên cánh tay bị nhiễm một mảnh hồng li ti, sờ vào, cảm giác y hệt trên mặt. Khi nhìn vào gương đồng nàng hoảng hốt hất đi, lời nói dường như lạc đi rất nhiều: “Mau, mau gọi Lương Tuấn Hy đến cho ta.”

Không hiểu vì sao người đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng, chính là hắn, Lương Tuấn Hy. Mà hiện tại nàng cũng chẳng có thời gian để tìm hiểu điều đó nữa rồi, dung mạo của nàng mới quan trọng nhất.

Thước nhi vội vã ly khai viện. Niên Khai Diễm một mình ở trong phòng nhìn nước cùng mảnh vỡ của gương đồng rơi đầy đất. Trên đó nhìn thấy được nhan sắc của bản thân hiện tại khiến nàng sợ hãi. Xoay người cả người chui vào trong chăn, run rẩy run rẩy.

Lương Tuấn Hy chính là tối qua đã phát hiện dị trạng. Cổ tay bị nàng chạm cũng bị ngứa và xuất hiện bệnh trạng y hệt nàng. Thế nên sáng sớm đã mang theo được sường tiến đến Diễm viện.

Thước nhi vừa chạy ra ngoài đã thấy Lương Tuấn Hy bước đến. Nàng gấp gấp nói không thành lời: “Hy ca, mau, mau đến xem tiểu thư, nàng...”

Lời có chưa dứt chỉ cảm thấy có trận gió lướt qua người, ngẩng đầu lên nào còn thấy bóng dáng của Lương Tuấn Hy. Hắn...hắn làm sao có thể di chuyển nhanh như vậy a? Chỉ là không có thời gian nghĩ nhiều nàng trực tiếp quay người chạy vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lần đầu áp tiêu

Lương Tuấn Hy trực tiếp bước vào ngọa thất, mỗi bước chân hắn đều cảm thấy được trên sàn có nước thế nên hắn bước rất cẩn thận: “Điềm Điềm, ta đến.” Hắn biết nàng hiện chỉ có ở trên giường mà thôi, bất cứ nữ nhân nào cũng vậy làm sao chịu nổi đã kích bị hủy dung.

Niên Khai Điềm nghe được người đến là Lương Tuấn Hy nàng chui ra khỏi chăn nhìn hắn. Mắt hắn không thấy vật, nàng không sợ hắn thấy dung mạo của mình.

Thút thút vài tiếng ngồi dậy, nàng hướng hắn vờn tay ra: “Người xem, ta đột nhiên bị thứ này, phải làm sao đây?” Làm sao nàng dám gặp người a.

Lương Tuấn Hy đứng ở bên giường không nắm lấy tay nàng ngược lại đưa cổ tay trái của mình cho nàng xem: “Ta cũng vậy, nàng yên tâm, ta không để nàng xảy ra chuyện.”

Niên Khai Điềm nhìn cổ tay trái của hắn kinh ngạc hỏi: “Người vì sao cũng bị nha?” Tuy bệnh trạng y hệt nàng nhưng nốt đỏ kia lại mờ hơn của nàng lại ít hơn của nàng nữa. Đột nhiên trong đầu nàng xuất hiện một tia sáng, là nàng lấy cho hắn?

Không lý nào là hắn lấy cho nàng được, vì hôm qua nàng nắm tay hắn mà hắn chỉ bị tay còn nàng chính là toàn thân a.

Lúc này mọi người trong phủ đều biết nên đến trước gian phòng của nàng chờ được phép vào thăm. Niên Khai Điềm lúng túng hỏi ý kiến của Lương Tuấn Hy. Hắn mỉm cười ôn nhu đáp: “Cho dù Điềm Điềm có thể nào đi nữa mọi người cũng sẽ không chán ghét nàng.” Hắn cũng sẽ không bao giờ bài xích nàng.

“Vậy...” Niên Khai Điềm lúng túng kéo kéo ngón tay thấp giọng hỏi: “Vậy còn đại sư huynh thì sao? Hắn sẽ chán ghét ta chứ?”

Tâm của Lương Tuấn Hy âm hàn đến cực điểm, nàng không sợ hắn xa lánh mà lại sợ Hứa Bộ nam chán ghét. Đầu hơi cúi rất lâu mới hạ quyết tâm đè nén đau nhức trong lòng âm giọng đáp: “Sẽ không.”

“Thật sao?” Niên Khai Điềm cao hứng cười khanh khách. Nàng lập tức cho đám người bên ngoài diện kiến. Đương nhiên, ai cũng được trừ Hứa Bộ Nam. Nàng muốn hắn sẽ luôn nhìn thấy bộ dáng đẹp nhất của mình.

Hứa Bộ Nam bị vút bơ vơ bên ngoài tức đến nghẹn. Nàng cười đùa với Lương Tuấn Hy lại còn cho tất cả mọi người vào bên trong trừ hắn. Đây là lý do gì a? Lương Tuấn Hy đáng chết, hắn đã nói gì với nàng?

Ôm một bụng nộ khí, hắn quay trở về luyện võ trường phát tiết. Đôi mắt đầy tơ máu trừng to, tay nắm chặt thành quyền liên tục đánh vào người gỗ như xem đó là Lương Tuấn Hy mà đánh.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Mấy ngày nay, Niên Khai Điềm làm theo phương pháp Lương Tuấn Hy nói, rất nhanh các nốt đỏ kia cũng giảm đi không ít. Hiện mặt đã lành lặn trở lại, trên người chỉ còn vài nốt mà thôi.

Nàng vui vẻ chạy ra chính sảnh đột nhiên nghe được phụ thân cùng một quan lại đang nói chuyện. Đứng ở phía cửa dán lỗ tay vào bên trong nghe trộm.

Nguyên lai quan lại này là khách hàng đầu tiên kể từ hôm xảy ra chuyện nhị thúc tìm về được. Hắn muốn tiêu cực giúp hắn áp một rương tang vật đến đại lý tự ở kinh thành. Lúc đầu hắn cũng rất là lưỡng lự, chỉ là nghĩ đến Niên gia áp tiêu đã lâu chỉ vì một chút chuyện phát sinh mà lại bại, lại nói kẻ trộm cũng bị bắt.

Kinh qua chọn lọc hắn cũng quyết định nhờ Niên gia. Chuyến đi lần này rất quan trọng, nếu làm không tốt, bán cả Niên gia cũng thường không nổi, nhưng nếu làm tốt chính là vừa lấy lại được uy tín trên giang hồ vừa là giải quyết vấn đề khó khăn hiện tại của Niên gia. Đòi trước là nhờ phụ thân của Bá Cao Minh nên mới giữ lại được vỏ bọc hào nhoáng của tiêu cực a.

Niên Khai Điềm đương nhiên là nhớ chuyến áp tiêu này, đây là chuyến mọi người đi mà không trở về a. Thật không nghĩ đến tiêu cực đã đi đến hoàn cảnh này vẫn không thoát khỏi chuyến đi định mệnh này. Tâm nàng nặng như đeo nghìn cân đá.

Khi thấy được phụ thân vui vẻ tiễn vị quan lại này rời đi mắt nàng rũ xuống

rồi lại nâng lên nhìn trời cao. Lão thiên gia đã định ra đại cục này, nàng không thể tránh chỉ có thể đối mặt. Nếu may mắn nàng cứu được mọi người, nếu là...không may mắn...bản thân nàng cũng không trở về nàng. Mậu thân liền phải nhờ đường tử cùng đường muội chăm sóc rồi.

Nàng không bước vào chính sảnh mà là xoay người tiến đến viện của Khúc thị. Lúc này nghe được còn ba ngày nữa sẽ khởi hành, ba ngày này nàng phải thật tốt ở bên mẫu thân rồi.

Bên cạnh đó nàng còn kéo hai vị đường tử đường muội nói rất nhiều thứ. Nhờ bọn họ chăm sóc mẫu thân, chú ý đến tiêu cực khiến ai này cũng buồn cười cho một người lần đầu áp tiêu như nàng.

Khúc thị xoa đầu nàng mắng yêu: “Nha đầu này lo lắng như vậy thôi thì không cần đi nữa.”

“Không được, người ta muốn cùng phụ thân áp tiêu.” Niên Khai Diễm kiên định lắc đầu. Mắt lại không tự chủ nhìn xuống bụng của mẫu thân, đệ đệ của nàng, Niên Tiêu Kiên, hần sắp đến đây rồi. Nếu thật là nàng cùng phụ thân bọn họ không thể trở về, mẫu thân cũng như đời trước có thể dựa vào hần mà sống tốt.

Lương Tuấn Hy nghe nói Niên Khai Diễm cũng đi áp tiêu liền nhất quyết đòi theo cho kỳ được. Niên Sở Hoảng cùng Niên Khánh Tự khuyên mãi mà vẫn không xong. Đi áp tiêu nha, nào phải đi chơi mà hết người này muốn theo đến người kia muốn theo a.

Hiện tiêu cục không đủ người, cả Thước nhi cũng đi cùng chỉ chừa lại một ít người không biết võ công ở tiêu cục mà thôi. Khúc thị cũng khuyên nhủ: “Tuấn Hy, người đi rồi ở tiêu cục nhớ có người bệnh chúng ta phải làm sao nha.”

Niên Khai Diễm cũng nhìn hần nói: “Mẫu thân nói đúng, người là lang trung của tiêu cục không thể rời đi được.” Đệ đệ chưa xuất thế của nàng cũng cần hần chăm sóc a. Hiện hai huynh đệ của hần đều đi, nếu là xảy ra chuyện, Hoa nữ nương cùng Lương quản gia sẽ thế nào a.

Nàng không thể ngăn Lương Vân Kha nhưng nhất quyết phải ngăn hần. Nàng nhìn ra được phu thê Lương gia thiên vị hần nhiều hơn. Mỗi lần hần muốn giúp gì đều không cho mà để Lương Vân Kha làm, tuy đó chỉ là một lòng hiếu thảo giúp bọn họ xoa bóp hay rửa chân. Nàng cho đó là vì hần bị khiếm thị nên đòi phu thê kia mới yêu thương hần hơn mà thôi.

“Bá phụ, ta sẽ không làm vướn tay chân.” Lương Tuấn Hy vẫn không đồng ý. Dù gì cha hần cũng biết y thuật, chi là không người biết cha hần có thể dùng tay trái bắt mạch mà thôi. Hần là không an tâm nàng a.

“Người lưu lại đi cố chấp như vậy làm gì a.” Nàng rất muốn mở miệng bảo hần nhìn không thấy sẽ làm chậm lộ trình, nếu là nói như vậy hần bị tổn thương nặng nhưng lấy tính cách của hần cũng sẽ không chịu lưu lại. Thế nên nàng quyết định không nói.

Đưa mắt nhìn về phía Hoa nữ nương cùng Lương quản gia cầu cứu. Hy vọng bọn họ ngăn hần lại. Ai biết, Hoa nữ nương lại mặt không đổi sắc như đã sớm biết chuyện vậy.

Lương quản gia biết khuyên nhủ cũng không được ích gì liền lên tiếng giúp hần: “Lão gia, người để Tuấn Hy đi cùng đi có Vân Kha ở bên cũng không sợ hần làm ra chuyện gì. Trong phủ ít người, ta giúp phu nhân một tay người cũng yên tâm.”

Niên Sở Hoảng cũng không nói gì nữa, chỉ là bất lực thở dài xong phân phó: “Được rồi, ba ngày sau khởi hành, các người cũng chuẩn bị đi.”

Niên Khai Diễm cũng không thể nói thêm lời nào nữa.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Rất nhanh ba ngày lại đến, Niên Khai Diễm ôm lấy Khúc thị đứng ở đại môn thút thít không thôi. Với mọi người chuyến đi này là vui vẻ, đối với nàng chính là đánh cược với thượng thiên, nàng phải dốc sức liều mạng thôi.

Hít một hơi thật sâu lại nặng nề mà thở ra, xoay người đến chỗ của Bá Cao Minh, nàng đặt tay lên vai hần: “Tam sư huynh vẫn là nên lưu lại, tiêu cục không thể chỉ có vài người như vậy được.” Hần là trưởng tử đích tôn của Bá gia, lần đi này nàng biết rõ cửu tử nhất sinh làm sao có thể để hần đi cùng được.

Bá Cao Minh dốc hết sức mề neho mới được phụ thân cho đi giờ lại làm sao có thể bị một câu mà để hần lưu lại: “Sự muội đây là ý gì a? Ta khó khăn lắm mới được phụ thân cho phép.”

“Diễm Diễm, người làm sao?” Niên Sở Hoảng rất không lý giải nỗi thái độ của nữ nhi vào mấy ngày hôm nay. Nàng cứ như là đoán trước được chuyện gì vậy lại rằng hỏi mãi mà không chịu nói.

“Phụ thân, áp tiêu nguy hiểm tam sư huynh thân phận cao quý không lý nào để hần vừa trở về lại tiếp tục đi.” Thần sắc của Niên Khai Diễm lại cực kỳ nghiêm túc, khẩu khí cũng hữu lực khiến người kinh ngạc.

“Sư muội cho rằng ta là kẻ tham sống sợ chết sao? Hiện tiêu cục thiếu người, có ta đi liền thêm được một cánh tay, có biết chưa?” Bá Cao Minh vẫn không đồng ý, vẫn là nghĩ cố chấp như Lương Tuấn Hy sẽ được đi. Hần cũng không phải ham vui, mà hần thực sự muốn góp một phần sức nhỏ cho tiêu cục.

“Không phải.” Trán của Niên Khai Diễm chảy xuống vô số vạch đen, âm thanh cũng âm hàn. Biết đó là từ địa làm sao nàng có thể trở mắt đứng nhìn hần nhảy xuống, nếu không phải áp lương lớn như vậy nàng cũng không muốn nhiều người đi. “Ta lo lắng mẫu thân bọn họ ở phủ không an toàn.”

“Vậy sư muội lưu lại đi.” Bá Cao Minh ôm bụng cười ha ha, thì ra là nhớ nhà nhớ sư mẫu.

“Không được.” Niên Khai Diễm hừ hừ thầm trong bụng: “Ta là người thừa kế tiêu cục, tuyệt không thể lưu lại.”

Niên Sở Hoảng nghĩ nghĩ một lúc lâu cũng mở thanh: “Diễm Diễm nói có lý, người lưu lại đi.” Hần thấy nữ nhi quả là rất không giống bình thường, khoan nói đến chuyện nàng thay đổi, chỉ là trong ba ngày hôm nay thôi đã thấy nàng trưởng thành rất nhiều. Hần cũng quyết định nghe nàng một lần.

“Sur phụ, ta...” Bá Cao Minh còn muốn nói gì đã bị Khúc thị kéo tay hất lùi qua một bên không cho phép mè nheo nữa: “Được rồi, lưu lại đi.”

Lương Vân Kha cùng Hứa Bộ Nam nhìn Niên Khai Diễm lom lom, ánh mắt đều ngập tràn hoài nghi. Nàng đến cùng là biết thứ gì, vì sao sẽ có thái độ cùng hành động lại như vậy?

Sau lệnh xuất phát, người leo ngựa, người đi bộ đẩy xe. Trừ Lương Vân Kha ra, mọi người đều ngạc nhiên Lương Tuấn Hy cư nhiên biết cưỡi ngựa. Bọn hắn còn chưa từng nhìn thấy hắn cưỡi ngựa đâu.

Niên Khai Diễm quay đầu nhìn mặt của từng người ở phía đại môn Niên phủ, đường nhìn cuối cùng rơi vào bụng của Khúc thị. Đệ đệ của nàng, sợ rằng đời này không thể gặp lại hắn nữa rồi. Nặng nề quay đầu lại, nàng ngẩng cao đầu, mắt mở to thách thức lão thiên, nàng sẽ cố gắng hết sức có thể để mọi người cùng sống sót trở về.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lọt vào phỉ ổ

Đường từ Lan Châu đến kinh thành xa xôi, nhưng tiêu cực lại có nhiều xe cùng ngựa nên cũng đi được rất nhanh. Đã đi hơn một tháng rồi vẫn là bình yên vô sự. Hiện là cuối mùa thu rồi, thời tiết không nói tốt, cũng không phải là xấu, ít nhất cũng phải nhanh một chút tránh đông đến còn chưa tới được kinh thành vậy thì sẽ khó khăn hơn.

Niên Khánh Tự cùng Niên Sở Hoảng nghiên cứu đường đi, cười trên lưng hai con ngựa song song nhau thảo luận không ngừng. Niên Khai Diễm đi dưới bọn họ một chút chăm chú lắng nghe kết hợp chuyện đời trước nghe được từ miệng của Hứa Bộ Nam.

Nàng nhớ bọn họ chính là bị cướp mai phục nhưng lại may mắn thoát được chỉ là hy sinh không ít người. Lại bị đám người cướp tang vật đột kích nên thất thủ.

Lương Tuấn Hy thúc ngựa đến bên cạnh Niên Khai Diễm hỏi: “Diễm Diễm, đang suy nghĩ gì? Vì sao lại im lặng như vậy a?” Vì sao lần đầu áp tiêu nàng lại bị lụy như vậy? Hắn cũng lý giải không được nàng là thế nào bị như vậy!

“Không có.” Niên Khai Diễm cũng không còn tâm trí vui vẻ khi được áp tiêu mà tinh thần toàn bộ đặt vào ký ức của tiền kiếp. Nàng làm sao tránh được, trước tiên là gặp sơn tặc, đám sơn tặc kia lại mai phục thế nào mà giết được nhiều người như vậy?

Hứa Bộ Nam cũng cười ngựa chạy đến bên người Niên Khai Diễm: “Sur muội từ lúc khởi hành để giờ không có cười.” Là nhớ sự mẫu đi? Đáng lẽ không nên để nàng đi như vậy.

Niên Khai Diễm lại không chút để ý đến, nàng thúc nhẹ vào bụng người chạy lên bên Niên Sở Hoảng: “Phụ thân, bình thường áp tiêu nếu gặp sơn tặc thì bọn chúng sẽ dùng bẫy thế nào a?”

Niên Khánh Tự bật cười: “Diễm Diễm cũng trưởng thành không ít, cả chuyện này cũng suy nghĩ tới a.”

“Nhị thúc, người ta đã làm lễ cấp kê rồi a.” Niên Khai Diễm bĩu môi phản bác.

Niên Sở Hoảng rất hài lòng nữ nhi của hiện tại. Lúc trước nàng chính là lo lắng của hắn cùng phụ nhân, hiện tại khác rồi. Mất tiêu cực có thể một lần nữa tạo dựng lại, còn nữ nhi này liền không thể mất a.

Hắn tỉ mỉ kể nàng nghe những lần chạm trán với sơn tặc. Chỉ là đây là lần đầu tiên đến kinh thành, càng là lần đầu đi ngang con đường này thế nên mọi thứ đều phải cực kỳ cẩn trọng.

Nguyên lai bọn họ là lần đầu đi đường này thế nên mới mới gặp thảm cảnh kia. Niên Khai Diễm càng nặng nề hơn một phần, mở miệng đã nhắc nhở: “Phụ thân, nhị thúc, nếu là như vậy, chỉ bằng vừa đi vừa dò bẫy, thế nào?”

“Làm sao dò?” Niên Khánh Tự rất sùng sốt, chỉ khi may mắn mới biết được bẫy ở nơi nào. Niên Sở Hoảng cùng là nhìn nữ nhi không rời, đợi nàng nói ra đáp.

Niên Khai Diễm lưỡng lự rất lâu mới mở miệng: “Chúng ta bắt thú rừng đi trước một đoạn liền nhanh chóng biết được thôi.” Thay vì đoàn người chết mà còn liên lụy nẫu thân bọn họ ở phủ vậy liền hy sinh đám động vật vô tội đi. Không thể trách nàng độc ác ngoan cuồng được, chỉ trách nàng không còn đường khác để đi.

Niên Sở Hoảng liền ra lệnh cho Hứa Bộ Nam cùng một đám đệ tử khác đi bắt thật nhiều thú rừng. Một phần là ăn, một phần là để làm vật hy sinh. Quả nhiên là nữ nhi của hắn, thông minh như vậy a, hắn áp tiêu bao lâu này cũng chưa từng nghĩ ra cách này.

Niên Khai Diễm dùng vài con thỏ vài con nai cột dây ở cổ để chúng nó đi trước. Mà để chúng nghe lời hơn, nàng lấy thức ăn cột lên trên đầu chúng, để

chúng chỉ có thể đi một đường thẳng mà thôi.

Đi chừng nửa ngày, sắp đến chiều đột nhiên có một con nai lọt xuống hố, một con thỏ bị lưới bắt lại. Ngoài ra hai bên còn có hai khúc gỗ lớn lao đến. Niên Sở Hoàng giờ cao tay cho đoàn người dừng lại, mọi người rút vũ khí vây xung quanh rương tang vật cảnh giác nhìn xung quanh.

Đám sơn tặc cảm thấy mai phục thất bại lập tức từ chỗ ẩn nấp xông ra ngoài. Cho dù là hiện tại đoàn người không nhiều nhưng tiêu cực đã có danh tiếng lâu như vậy cũng không phải là giả, mọi người đều là có thể lấy một địch năm.

Niên Khai Diễm ngồi trên ngựa huy động nhuyển tiên không ngừng tay. Lương Tuấn Hy chỉ lặng im ngồi trên lưng ngựa bên cạnh nàng, đôi tai linh hoạt do thám tiếng động xung quanh. Tiếng binh khí cùng tiếng chém giết vang lên không ngừng.

Rất nhanh đám sơn tặc đánh không lại liền rút lui. Niên Sở Hoàng không cho truy mà nhanh chóng rời khỏi nơi này tìm chỗ nghỉ ngơi. Có lẽ tổn thất nặng đám sơn tặc cũng sẽ không dám quay trở lại.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Mọi người dừng xong bữa liền nhanh chóng nghỉ ngơi, chỉ chừa lại một vài người canh gác rương tang vật. Niên Khai Diễm ngồi trước đồng lửa chạy bùng, đôi mắt không hề chớp nhìn chăm chăm lửa quang chói mắt. Qua được một nạn rồi, còn một nạn, đời trước Hứa Bộ Nam cũng kể không có rõ ràng. Hắn bị đánh đến suýt nữa tàn phế còn hôn mê mấy ngày cũng không ai nhắc lại nữa.

Lương Tuấn Hy cầm một cây gỗ dài tìm được bước đến bên nàng: “Diễm Diễm không nghỉ ngơi sao? Sáng mai lại lên đường sẽ rất vất vả.”

“Ngươi vì sao không nghỉ ngơi?” Niên Khai Diễm không dời mắt, chỉ là nhàn nhạt một câu.

Lương Tuấn Hy không đáp chỉ chậm rãi ngồi xuống cạnh nàng. Hắn rất muốn hỏi nàng vì sao lại có thái độ lạ như vậy, đến cười cũng không buồn, bình thường nhất định bám lấy Hứa Bộ Nam giờ cũng không làm vậy nữa. Chỉ là hắn biết nàng sẽ không đáp thế nên không hỏi làm gì.

Niên Khai Diễm nghiêng mặt nhìn hắn, dưới hỏa quang sắc mặt của hắn có chút hồng, hiện rõ lồi lõm vùng da quanh dải băng, nhưng nàng lại không cảm thấy đó là đáng sợ. Có lẽ do nàng nhìn đang quen mắt rồi.

Đôi lúc nàng sẽ có ý nghĩ, nếu là không có vùng da xấu xí kia hắn sẽ đẹp mắt hơn Hứa Bộ Nam không? Nàng sẽ vì vậy mà yêu hắn không? Sau đó lại tự cảm thấy bản thân buồn cười mà loại bỏ suy nghĩ kia, không yêu chính là không yêu, liên quan gì đến đẹp mắt hay không.

“Ta đi ngủ đây, ngươi cũng sớm nghỉ ngơi.” Dứt lời nàng đứng lên bước vào trong lều dành riêng cho mình.

Lương Tuấn Hy cũng không có ngăn cản. Hắn ngồi ở trước lều của nàng cứ như vậy mà ngủ như mọi hôm.

Tiếng lửa cháy, tiếng gió thổi, tiếng bước chân người gác đêm, đó là những thứ hiện tại có. Càng về khuya, gió càng lạnh, âm thanh của gió áp hết thảy mọi thứ nơi này.

Đột nhiên có tiếng vật nặng ngã xuống, Lương Tuấn Hy bị tiếng động nhẹ kia làm cho tỉnh giấc. Hắn cảnh giác vênh tai lên nghe tiếng động xung quanh, nhưng tư thế vẫn như lúc đang ngủ. Chỉ là khi mũi ngửi được mùi mê được được gió truyền đến mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hắn nhích người vào trong lều của Niên Khai Diễm, cầm gậy gỗ tìm đến phương hướng có tiếng hít thở của nàng. Ngồi xuống khẽ gọi: “Diễm Diễm, Diễm Diễm..”

Chỉ là lay mãi vẫn không thấy nàng động. Biết nàng trúng được, hắn công nàng trên lưng, nhặt gậy gỗ đứng lên, lắng tai nghe tiếng động xung quanh. Nghe được tiếng bước chân cùng tiếng ra lệnh ‘cướp đồ, bắt người’.

Tính toán thăm, tiếng bước chân cách hắn một đoạn. Hắn phủ chắn lên người che nàng lại, ở phía sau lều tìm mối nối tháo ra, giờ lều lên trốn ra khỏi nơi đó. Có gậy gỗ cùng công nàng trên lưng hắn phải từng bước vững chắc.

Đến khi âm thanh kia ngày một xa dần rồi hoàn toàn tiêu thất hắn mới an tâm đặt nàng xuống. Lúc này đám người kia bảo là bắt người chứng to mọi người sẽ an toàn. Chậm rãi nghĩ cách cứu người sau. Sợ là đám người kia sớm hạ được rồi, chỉ là lúc này để chắc ăn mới hạ thêm lần nữa mà thôi.

Đặt nàng ngồi xuống để nàng dựa ở bên cạnh mình, dùng chăn đắp kín lại không để nàng nhiễm lạnh. Mọi chuyện đi qua lúc này hắn mới bắt đầu biết xấu hổ là gì. Nàng gần hắn thế này, chỉ là con buồn ngủ kéo đến hắn cũng phải ngủ.

Đến khi Niên Khai Diễm tỉnh đã là mặt trời lên cao rồi, đã qua tảo tiện một khoảng thời gian a. Mắt nàng mở, nhìn thấy cảnh vật liên sừng sốt, nàng đang ở đâu. Ngồi thẳng thắt lưng nhìn xung quanh chỉ thấy mỗi Lương Tuấn Hy đang ngồi bên cạnh.

Lương Tuấn Hy hướng mặt về phía nàng: “Nàng tỉnh?”

Trên người nàng còn có một tấm chăn, nàng bắt lấy tay hắn khàn khàn hỏi: “Mọi người đâu, vì sao chúng ta ở đây?”

Lương Tuấn Hy mang chuyện tối qua kể với nàng, sợ nàng kích động, hắn túm lấy tay áo của nàng: “Ta đoán là sơn tặc thua nên mới dùng kế sách này, chúng ta nghĩ kế sách toàn vẹn mới đi cứu người, được không?”

“Được được được, người nghĩ đi.” Giờ nàng khẩn trương đến trong đầu hoàn toàn trống rỗng làm sao nghĩ được cái gì a. Chưa kể đến, hôm qua khiến nhiều người của bọn chúng bị thương như vậy làm sao bọn chúng tha cho phụ thân bọn họ.

Lỡ như là trối lại dụng hình...

Tay nàng ôm lấy đầu liên tục lắc lắc, nàng không muốn nghĩ nữa đâu. Hy vọng là như Lương Tuấn Hy nói bọn họ vẫn bình an a. Nàng mở miệng lại thúc giục: “Người nghĩ được gì rồi?”

Lương Tuấn Hy thở dài một hơi nói ra suy nghĩ trong lòng: “Vẫn là tìm sào huyệt của bọn chúng quan sát trước, nếu là có thể thương lượng thì...” Hắn chưa từng gặp qua son tặc nào biết hoa chiêu của bọn họ, hiện tại thể đơn lực bạc chỉ có trực tiếp giao phong thì còn có chút hy vọng

Lời còn chưa dứt đã bị Niên Khai Diễm nắm tay kéo đứng lên: “VẬY CÒN Ở ĐÓ NHIỀU LỜI GÌ A, MAU ĐI THÔI.”

Hắn cười khỏ bước theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mở lời cầu thú

Lương Tuấn Hy hướng mặt về cánh tay được nàng nắm lấy, cả người nóng lên không ít. Nàng nắm tay hắn không phải cổ tay a. Hắn cũng sử dụng chút lực nắm hồi tay nàng, khoe miệng thất thanh thất sắc hơi cong ẩn hiện tiểu ý đoạt nhãn cầu.

Niên Khai Diễm kéo hắn đi hết nơi này đến nơi khác hỏi thăm xung quanh về phi ô kia. Rất nhanh liền thu được tin tức, không chỉ vậy còn biết được đám thổ phi này bình thường chỉ cướp lại không có giết người nên cũng an tâm không ít.

Lương Tuấn Hy nói với nàng: “Trước khi đến đó chỗ ta còn chút ngân lượng, chúng ta mua chút rượu trước.”

“Vì sao?” Niên Khai Diễm không hiểu nhìn hắn hỏi. Đột nhiên mua rượu làm gì a, chúc say bọn chúng cướp người?

Lương Tuấn Hy mỉm cười, lần này đến hắn kéo nàng đi: “Đừng kéo dài thời gian nữa.”

Niên Khai Diễm vẫn chưa ý thức được đôi bàn tay nắm chặt kia thế nên không chút ngưng ngừng nào. Vẫn là cứu phụ thân bọn họ mới là chuyện quan trọng nhất.

Lương Tuấn Hy mua một xe rượu có hơn mười vò to lại còn thuê người đẩy đến sơn trại. Hắn được Niên Khai Diễm dẫn đường đi theo người đẩy xe, lòng vui như xuân đến, nàng nắm tay hắn này giờ không có buông ra.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Đám người gác trong sơn trại vừa thấy có người đến liền theo dõi, khi nhìn thấy Niên Khai Diễm lập tức cho người chạy đi thông báo với trại chủ. Bọn họ đương nhiên nhận ra nàng, trong đám người áp tiêu hôm qua chỉ có hai nữ tử mà thôi, hôm qua không thấy hiện lại đang đến cửa rồi.

Người đẩy xe đẩy đến gần sơn trại liền sợ hãi đặt xuống nói xong một câu rồi bỏ của chạy lấy người. Ai mà dám đến gần đó, nơi đó chính là ổ phi a.

Lương Tuấn Hy hết cách đành luyện tiếu buông tay của Niên Khai Diễm ra tự đẩy bắt đầu đẩy xe vào trong. Niên Khai Diễm đương nhiên không để một người khiêm thị như hắn đẩy một mình, nàng cũng là giúp hắn đẩy.

Dừng tại trước cửa trại, Niên Khai Diễm đứng thẳng thất lưng hô to: “Niên gia tiêu cục Niên Khai Diễm xin yết kiến trại chủ.”

Lương Tuấn Hy cũng thẳng thất lưng, chấp tay nói: “Niên gia tiêu cục Lương Tuấn Hy, chúng ta mang chút lễ vật đến bái phỏng trại chủ, thỉnh thông truyền.”

Thoại âm vừa rơi đã có một tên son tặc mặt mũi hung tợn bước ra mời cả hai đi vào.

Lương Tuấn Hy lại lần nữa hướng son tặc đó nói: “Huynh đài, làm phiền cho người đẩy giúp, tại hạ đẩy bất tiện.”

Tên son tặc kia lập tức cho người đẩy rồi đưa hai người vào trong sơn trại. Niên Khai Diễm gấp gấp nên cũng không có đỡ Lương Tuấn Hy bước chân cũng nhanh hơn lúc này.

Lương Tuấn Hy chỉ có thể bước bên cạnh nàng thôi. Lắng nghe cước bộ để không phải té, tay hắn nắm chặt như là vẫn còn cầm lấy tay nàng vậy.

Bên trong trại chủ mặt đầy râu, mắt cũng bị mất một bên ngồi trên cái ghế được lột da hổ. Vóc người to nhưng lại không được cao, nhìn cái chân ngắn

kia liền có thể đoán được. Hắn nhìn Niên Khai Điềm từ trên xuống dưới, tay sờ sờ hàm râu quai nón của mình hài lòng gật đầu.

Hôm qua nhìn nha đầu này ngồi trên ngựa huy vũ nhuần tiên hẳn phi thường ưng ý. Từ dung mạo khí chất cho đến võ công đều là hợp với phong cách của sơn trại của hắn. Nghĩ không ra chính là hôm qua bắt không được nàng, hôm nay nàng lại tự dâng đến cửa, đúng là lão thiên cũng giúp hắn.

Trại chủ phu nhân ngồi ở bên cạnh quan sát hai người bên dưới. Đêm qua nàng nghe trượng phu luôn miệng tiếc nuối vì bắt không được nữ tử trong tiêu cục mà hiện xem ra chính là nữ nhân này nha.

Niên Khai Điềm bị nhìn soi mói như thế cả người đều không thoải mái, nàng cố dẫu vẻ chán ghét xuống, chấp tay báo danh: “Niên gia tiêu cục Niên Khai Điềm gặp qua trại chủ, trại chủ phu nhân.” Nàng ăn nói cũng không tốt chỉ có thể nhờ cậy vào Lương Tuấn Hy mà thôi.

“Niên gia tiêu cục Lương Tuấn Hy gặp qua trại chủ, trại chủ phu nhân.” Lương Tuấn Hy vẫn như cũ điềm đạm nói, hắn vẫn chưa cảm giác được thứ gì. Nếu hắn biết tên trại chủ này đánh chủ ý vào người nàng thì đừng mong dễ ăn nói.

Trại chủ cười ha hả như là rất thân thiện nhưng lời lẽ lại chẳng có chút thân thiện nào: “Thế nào, đêm qua không gặp hôm nay lại đến đây, muốn nạp mạng?” Đám sơn tặc khác cũng theo đó mà cười ầm ỹ.

Lương Tuấn Hy một chút cũng không để ý, thẳng thắt lưng nói: “Trại chủ, đêm qua sơn trại của người cứu được người của tiêu cục chúng ta, chúng ta hôm nay cố ý đến đây bày tỏ chút lòng cảm tạ cùng mang người ngựa và vật trở về.”

Trại chủ vô cùng sùng sốt nhìn Lương Tuấn Hy. Tiểu tử này miệng lưỡi thật là tốt, rõ ràng biết hắn sử kế cướp lại nói thành cứu, nếu không phải không có nữ nhi thì hẳn nhất định bức tên tiểu tử thư sinh mặt mũi ưa nhìn cho người cả thấy yêu thích này về làm nữ tể của mình.

“Bốn trại chủ cứu được nhiều người như vậy, lý nào chỉ có mấy vò rượu kia liền có thể cảm tạ.” Bất quá, hắn đã bảo hắn ‘cứu’ được vậy thì hắn cũng nhận là mình ‘cứu’ vậy.

Lương Tuấn Hy cười nhạt, chậm rãi nói sự thật: “Trại chủ cũng biết chuyện của tiêu cục chúng ta, hiện chúng ta cũng chỉ có thể làm được như vậy mà thôi. Đây cũng là phần tâm ý đối với cứu giúp của trại chủ, quan trọng ở tấm lòng, không phải vật chất. Tại hạ tin tưởng trại chủ anh minh nhất định phân biệt rõ ràng.”

Tiêu cục vốn là rất có uy tín trên giang hồ, thế nên kinh qua chuyện của Lý Sư Thành uy tín giảm sút hẳn người nào cũng biết nên hắn cũng không giấu làm gì. Có thể đặt sẵn bẫy để mai phục sợ là cũng tin tức linh thông đi.

Trại chủ cực kỳ hài lòng với câu trả lời của hắn, mà càng hài lòng hơn chính là thái độ kia, không sợ hãi cũng không siểm nịnh cao ngạo. Tuy tiểu tử này bị mù, nhưng lại khó người bị kíp a. Lúc này hắn mới cảm thấy hắn cùng phu nhân sinh không nữ hài chính tồn thất.

Hắn chính là biết được uy tín của tiêu cục giảm xuống nên mới không đề phòng quá nhiều. Ai ngờ được những cái bẫy của hắn cũng bị phá, người ít nhưng thực lực lại cao, buộc lòng hắn phải dùng hạ sách bắt người thôi.

Hắn cao giọng hô to: “Mang người vào.” Thôi thì không có được tiểu tử này thì có nha đầu này cũng thế thôi.

Trại chủ phu nhân nhìn trượng phu của mình gật đầu cười, nhẹ giọng nói: “Trại chủ, nha đầu này dung mạo tốt như vậy, khí chất cũng rất hợp ý ta a!”

“Phu nhân cũng hài lòng sao?” Trại chủ cao hứng thấp giọng hỏi.

Trại chủ phu nhân gật đầu cười đến thỏa mãn.

Niên Khai Điềm không nghe được nhưng không có nghĩa là Lương Tuấn Hy nghe không được. Một cổ khó chịu trong lòng hắn lại nổi lên, hai tay nắm thật chặt nhưng mặt vẫn không chút đổi sắc.

Niên Khai Điềm bận rộn nhìn ra bên ngoài, đầy lòng nóng nảy không biết phụ thân nhị thúc bọn họ có sao hay không.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Qua không bao lâu, đám người của tiêu cục bị áp đến, bọn họ bị trói chặt rồi dùng dây nối lại với nhau, miệng cũng bị bít kín. Khi thấy được Niên Khai Điềm đứng đó, Niên Sở Hoàng kiểm chế không được kích động mại khai cước bộ to lớn bước tới, một đám người khác bị kéo ngã xuống đất, bản thân hắn cũng bị bật ngựa.

“Phụ thân.” Niên Khai Điềm vội chạy đến đỡ hắn lên, đưa tay tháo vải trong miệng hắn ra rồi cũng giúp những người khác tháo.

Lương Tuấn Hy nhanh miệng hướng trại chủ chấp tay: “Đa tạ trại chủ đã cứu mọi người.” Hắn đây là nói cho đám người kia biết không nên có thể nói chuyện liền mắng người.

Trại chủ lại thêm một kinh ngạc, vốn muốn mượn đám người này hùng hổ mắng chửi để bản thân thu được lợi lại bị tên tiểu tử này chặn ngang. Bất quá hiện hắn cũng không thể phát tiết được bởi lúc này bản thân hắn tự thừa nhận mình cứu người.

Trong lòng Niên Sở Hoàng giận đến nổi lửa nhưng vẫn là nghe hiểu được ám chỉ của Lương Tuấn Hy. Khi có thể nói chuyện hắn liền nói: “Tạ qua trại chủ đã ra tay tương trợ.” Mặc dù bị tính kế bị trói bị bỏ đói nhưng vẫn phải đa tạ, thực là giận không chỗ phát tiết mà.

Niên Khánh Tự cũng là ở bên nhỏ giọng khuyên: “Đại ca, trước mắt vẫn là nên nhìn a, biết đâu sau này còn nhiều lần phải đi ngang qua nơi này, thêm một hảo hữu bớt một kẻ thù a.”

Bản thân hắn cũng rất xem trọng Lương Tuấn Hy, bất quá trong mắt của tiểu tử này chỉ có mỗi Niên Khai Diễm nên hắn cũng không thể bức ép gã Niên Nhạn Thanh cho hắn được.

Niên Khai Diễm giúp mọi người cời trời. Trong lòng thầm mắng tên trại chủ mặt dày này vài lần. Đây khác nào giết người xong còn đòi được ban thưởng nha. Vốn nghĩ qua được một ai không ngờ lại còn có hậu chiêu a. Nếu không phải Lương Tuấn Hy cứu thì có lẽ nàng cũng là một trong những người bị trời a.

Hứa Bộ Nam được cời trời liền lo lắng hỏi: “Su muội không sao chứ, đêm qua người ở đâu, ta tìm hết trong đám người đều không nhìn thấy.”

Niên Khai Diễm khẽ lắc đầu ám chỉ hắn biết ở đây không tiện nói những thứ này. Hiện phải nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi, nàng cảm nhận như bị người đánh bàn tính lên đầu mình.

Trại chủ thỏa mãn cười vang cả mọi nơi: “Niên tổng tiêu đầu quá lời, bốn trại chủ nào dám nhận.” Hắn vươn tay chỉ mấy cái ghế ở bên cạnh: “Niên tổng tiêu đầu, mời ngồi.”

Niên Sở Hoàng từ trong chật vật đứng lên, vẫy hết dây trên người bước đến ghế, chấp tay cười nói như bản thân thực sự không có tức giận: “Đa tạ trại chủ, vậy Niên mô cũng không khách sáo nữa.” Dứt liền ngồi xuống.

Lương Tuấn Hy vẫn đứng yên tại chỗ đó không động đậy, hắn hướng mặt đến bên Niên Sở Hoàng cười nhạt: “Bá phụ, Tuấn Hy có mua rượu làm lễ vật tặng trại chủ.”

Một câu của hắn nghe vào tai hai người sẽ có hai loại nghĩa. Một là nhắc nhở Niên Sở Hoàng lễ vật đã tặng không cần kéo dài thời gian nữa, hai là từ ‘bá phụ’ kia ám chỉ cho trại chủ rằng không nên đánh chủ ý lên người Niên Khai Diễm.

Niên Khai Diễm cùng Niên Khánh Tự bước đến đứng ở sau lưng của Niên Sở Hoàng. Hai người nghe hiểu được ý của Lương Tuấn Hy.

Chỉ là vị trại chủ kia vẫn là khẳng khái theo ý mình, hắn gọi hài tử của hắn vào nói: “Niên tổng tiêu đầu, đây là nhi tử của ta, hôm qua ta cùng phu nhân là nhìn trúng nữ nhi của ngươi nên có ý muốn thú làm nhi tức phụ. Không biết ý của ngươi thế nào?”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang - Vọng Thư Uyên--

Cảm ơn các nàng đã nhiệt tình ủng hộ <3

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tiếp tục lên đường

Trại chủ tuyên bố, lời là hỏi nhưng ngữ điệu lại không cho người từ chối đề nghị của mình: “Niên tổng tiêu đầu, đây là nhi tử của ta, hôm qua ta cùng phu nhân là nhìn trúng nữ nhi của ngươi nên có ý muốn thú làm nhi tức phụ. Không biết ý của ngươi thế nào?”

Thoại âm vừa dứt, Lương Tuấn Hy cùng Hứa Bộ Nam không hẹn đồng thanh hô to: “Không được.” Bọn hắn hai người cùng nhau tranh đã rất vất vả rồi, không lý nào cho phép từ nơi nào xuất hiện thêm một người nữa cùng nhập bọn như vậy được.

Thước nhì nghe xong cũng là bĩu môi, tiểu thư nhà nàng lý nào gả cho tên này nha. Đường đường là một thiên kim làm sao giao kết với sơn tặc được a.

Niên Khai Diễm kéo kéo áo của Niên Sở Hoàng ý bảo hắn nên từ chối. Nàng không mới muốn gả cho tên đó đâu. Mặt mũi cũng không tệ chi là cử chỉ còn thô lỗ hơn cả đám huynh đệ ở tiêu cục. Đó là còn chưa nói đến trong lòng nàng đã có người nữa.

Niên Sở Hoàng hiểu ý, hắn cũng lại hướng trại chủ cười nói: “Ái nữ được trại chủ để ý quá là vinh hạnh, chỉ là ngươi cũng biết, ta chỉ có mỗi một nữ nhi này, thế nên nữ tử điều kiện hàng đầu chính là phải có thể ở rể a.” Lý nào bắt bọn hắn còn bảo muốn nữ nhi của hắn, nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.

Trại chủ nhìn hai tên vừa lên tiếng, lại nhìn Niên Sở Hoàng, mày cau lại không vui, phát mạnh tay nói: “Bốn trại chủ mặc kệ, hiện bốn trại chủ chính là muốn nàng làm nhi tức. Nếu Niên tổng tiêu đầu không đồng ý ta tuyệt không thả người.”

Lời vừa dứt, một đám sơn tặc cầm vũ khí vây quanh bọn họ. Đám người của tiêu cục cũng tay không nắm thành quyền bày ra tư thế thủ.

Niên Sở Hoàng giao tay lên hô to: “Không được vô lễ.” Đám người tiêu cục nghe được lập tức lui bước, chạy đến sau lưng của hắn. Chỉ có mỗi Lương Tuấn Hy là đứng ở vị trí kia không đổi.

Niên Khánh Tự nở một nụ cười hòa giải: “Trại chủ, đại ca của ta là nói sự thật a. Nếu là Diễm Diễm lưu lại nơi này thì Niên gia tuyệt hậu mất. thỉnh người kiến lương, kiến lương a.”

Lương Tuấn Hy thu hồi vẻ khấn trương khi nãy, hần lại hướng trại chủ nói: “Trại chủ đã hỏi qua thiếu trại chủ xem có yêu thích Diễm Diễm hay không chưa?” Hần nhìn không thấy nên không biết tên thiếu trại chủ kia thế nào. Chỉ cần hần mở miệng nói hần liền có cách giải quyết.

Thiếu trại chủ nhìn Niên Khai Diễm một mắt, hôm qua hần cũng nhìn thấy dáng vẻ kia của nàng nên cũng gọi là thích đi. “Ta đương nhiên muốn thú nàng.”

Niên Khai Diễm nhếch miệng nhìn hần nói: “Vậy người đánh thắng bọn hần mới tính đi.” Dứt lời nàng rũ mắt xuống tính toán. Hôm qua nàng chưa thấy võ công của tên này, nếu là Hứa Bộ Nam đánh không lại vậy nàng liền dùng ám chiêu để thắng vậy. Tuyệt đối không thể gả cho son tặc càng không thể tiện nghi đám son tặc này nữa.

Trại chủ nghe có tỷ thí liền vỗ tay cao hứng nói: “Tốt, tốt, ta cũng muốn thử võ công của nhi tử ta so với người trong tiêu cục xem ai hơn.”

Niên Sở Hoảng như rồng mây hỏi: “Vậy nếu chúng ta thắng thỉnh trại chủ thả người cùng trả vật để chúng ta rời đi.”

“Được, nhất ngôn cửu đỉnh.” Trại chủ cực kỳ tự tin với võ công của nhi tử mình. Hần vỗ vai nhi tử nói: “Cha giúp được đến đây thôi, có thú được nhi tức phụ hay không là phải xem thực lực của người rồi.”

Đương nhiên người ứng chiến sẽ là Hứa Bộ Nam rồi nhưng Lương Tuấn Hy vẫn đứng ở bên đó a. Lương Văn Kha vội chạy đến đỡ hần đến chỗ của mình. Bàn tay được cách ly kiểu đặc biệt của đại ca cũng để hần hiểu được chuyện gì xảy ra nên nào dám chạm vào.

Hôm qua bản thân hần vốn muốn lấy chấn đến cho đại ca, ai biết vừa mở lều ra đã ngửi được mùi hương. Trong lòng thầm hô không tốt, muốn há mỏ la to để mọi người cảnh giác liền ăn ngay một gậy sau ót rồi bất tỉnh nhân sự để hần đến giờ này vẫn còn cảm thấy đau.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Ở giữa Hứa Bộ Nam cùng thiếu trại chủ nhận vũ khí xong đôi bên liền giao chiến. Xung quanh mọi người im lặng xem, đương nhiên đều hy vọng bên của bản thân chiến thắng rồi. Niên Khai Diễm đặt tay ở lồng ngực, mở to mắt nhìn về mặt nghiêm nghị của Hứa Bộ Nam. Hần vì nàng mà xuất chiến a!

Lương Tuấn Hy cúi đầu giờ bàn tay lúc nãy được nàng nắm lên, đưa lên mũi chạm rửi ngửi mùi hương của nàng trên tay mình. Bàn tay từ từ nắm chặt, hần không muốn nhường nàng cho Hứa Bộ Nam mà hần càng là không thể nhường. Nàng có thể không thích hần, nàng có thể gả cho nam nhân khác, nhưng tuyệt không phải Hứa Bộ Nam.

Lương Văn Kha nhìn thấy hành động kia cùng cảm nhận được hần ý, hần nhin không được thân thể run lên một cái, nhỏ giọng hỏi: “Đại ca, có chuyện gì sao?”

Lương Tuấn Hy khẽ lắc đầu, tay cũng đặt trở xuống. Vì sao nàng lại có hứng thú với Hứa Bộ Nam như vậy? Vì sao nàng lại không thích hần? Đây là hai câu hỏi hần luôn hỏi bản thân từ khi bị nàng khí đến nay mà vẫn chưa có đáp án.

Hứa Bộ Nam dùng một chiêu thức cuối cùng tước được kiếm của thiếu trại chủ. Hần ôm quyền khách khí nói: “Thiếu trại chủ đã nhường.” Dứt lời trở về đứng bên Niên Khai Diễm trong tiếng vỗ tay khen ngợi vui vẻ của đám huynh đệ trong tiêu cục, bộ dáng rất tự tin.

“Tốt, không ngờ võ nghệ của tiêu cục lại cao như vậy a.”

Trại chủ rất khó chịu nhưng cũng không làm gì được, tán thán một câu từ đáy lòng. Hần hạ lệnh trả ruộng tang vật cùng vũ khí và ngựa cho đám người tiêu cục.

Niên Khánh Tự nhân cơ hội này liền nói: “Nếu có cơ hội ghé đến đây thỉnh trại chủ nên mặt chiếu chiếu.”

“Đó là đương nhiên.” Dù là không vui nhưng vẫn phải cười, trên giang hồ không thể nói không giữ lời được. Hần lại nhìn Lương Tuấn Hy nói: “Lương tiểu tử, nếu không phải bọn trại chủ không có nữ nhi thì sớm đã giữ người lại rồi.”

Lương Tuấn Hy lễ phép chấp tay: “Tạ trại chủ xem trọng, tại hạ vô tài vô đức cảm thấy hổ thẹn.” Trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may là không có nếu không hần có tự sát cũng không ở lại đâu.

Niên Sở Hoảng cùng Niên Khánh Tự nhìn nhau rồi thăm thò dài. Người người đều thấy được Lương Tuấn Hy xuất sắc vì sao Niên Khai Diễm lại có chấp như vậy a.

Hứa Bộ Nam khó chịu, mắt đầy hận ý. Rõ ràng hần là người đánh thắng thế mà tên trại chủ kia chỉ xem trọng một tên hạt từ như Lương Tuấn Hy. Toán cái gì a?

Niên Khai Diễm nhìn sắc mặt khó coi nhi nuốt phải ruồi của Hứa Bộ Nam nhẹ giọng hỏi: “Đại sư huynh nơi nào không khỏe sao?”

“Không có.” Hứa Bộ Nam ngẩng đầu lên lại trở về sắc mặt thân thiện, hần nhìn Lương Tuấn Hy nói: “Thật khâm phục Hy huynh, cái gì cũng chưa từng làm lại được trại chủ xem trọng như vậy.”

“Võ công của Hứa huynh chẳng phải là cũng rất cao đó sao, ta đây bái phục bái phục.” Lương Tuấn Hy nho nhã khẽ gật đầu khách sáo.

Trại chủ tiễn bọn họ xuống núi, đứng tại chân núi nói: “Sẽ không phải Niên tổng tiêu đầu là chọn Lương tiểu tử vì nữ tể chứ?” Hắn là một sơn tặc, ruột gan đều thẳng nghĩ gì nói đó không có văn hoa lòng vòng.

Lương Tuấn Hy nghe được mặt hiện lên phi sắc, hắn cúi đầu im lặng nghe đáp án của Niên Sở Hoàng. Hắn cũng rất muốn biết, bá mẫu xem trọng hắn vậy bá phụ có xem trọng hắn hay không, có tin tưởng hắn giao Điền Điền cho hắn hay không.

Niên Khánh Tự sợ đại ca lúng túng liền bật cười đỡ lời: “Trại chủ, kỳ thực ta cũng chọn phải Tuấn Hy làm nữ tể của mình a. Ngươi thật là tinh mắt vừa nhìn đã chọn ngay hắn rồi.”

“Ai nha...chỉ tiếc ta lại không có nữ nhi.” Trại chủ lắc đầu tiếc nuối, hắn lại liếc mắt nhìn Lương Tuấn Hy đã an tọa trên lưng ngựa: “Nữ nhân nào thú được tiểu tử này nhất định rất có phúc khí a.”

Niên Khai Điền lại nghe không được câu đó, bởi nàng đang bận nghĩ đến câu của nhị thúc. Nói vậy liền là nhị thúc nhìn trúng Lương Tuấn Hy, vậy có lẽ nhị thúc muốn gả Niên Tuệ Nhân cho hắn đi. Nếu kỳ này áp tiêu thành công vậy Niên phủ sắp có tin vui rồi nha.

Hứa Bộ Nam càng âm ám hơn một phần. Vì sao mọi người đều sẽ yêu thích Lương Tuấn Hy như vậy? Tên hạt tử đó đến cùng có thứ gì tốt hơn hắn chứ? Chỉ là cứu được Niên Khai Điền một lần mà thôi, có cần khoa trương như vậy không?

Trại chủ cũng không giữ người nữa, hắn gật đầu nói: “Thời thần không còn sớm, ta tiễn đến nơi này thôi. Có dịp liền cùng nhau uống vài ly.”

“Được, trại chủ hẹn ngày tái ngộ.” Huỳnh đệ Niên gia chấp tay hướng trại chủ khẽ gật đầu rồi lại xuất phát.

Niên Khai Điền cũng quay đầu khẽ chào liền thúc ngựa đi theo sau. Dù hắn là sử dụng thủ đoạn bị ỏi bắt người nhưng vẫn là rất giữ uy tín, xứng đáng để nàng tôn trọng.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Trại chủ nhìn bóng lưng của Lương Tuấn Hy vượt vượt râu. Một người bị mù lại có thể giỏi như vậy, trách không được đi áp tiêu nguy hiểm như vậy cũng được mang theo. Niên gia thực sự biết trọng dụng nhân tài a.

Trại chủ phu nhân tiếc nuối nhìn Niên Khai Điền cứ như vậy mà rời đi: “Trại chủ, chúng ta mất nhi tức rồi.”

“Phu nhân a, nhi tức có thể tìm lại a, chúng ta không giữ lời hứa liền không có mặt mũi trên giang hồ nữa rồi.” Trại chủ ôm lấy trại chủ phu nhân thán, hắn cũng không muốn như vậy, nhưng thua rồi biết làm sao đây.

Thiếu trại chủ hừ hừ xoay lưng ném lại một câu: “Ta cũng không thích nha đầu đó đâu.” Hắn thua mất mặt như vậy cơ mà, vẫn là trở về uống rượu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Cẩn thận trúng độc

Nói vậy ả này mới chính thức kết thúc, vậy liền phải suy nghĩ tiếp ả còn lại. Ánh mắt của Niên Khai Điền không tự chủ rơi vào trên mặt của Lương Tuấn Hy. Hắn thực sự rất giỏi a, nhưng Hứa Bộ Nam cũng rất tốt, mà lòng nàng cũng chỉ có mỗi mình Hứa Bộ Nam thôi.

Trên đường đi, mọi người đều hỏi Lương Tuấn Hy đêm đó hắn thế nào thoát được còn cứu được Niên Khai Điền nữa. Hắn cũng không có thành thật mà trả lời rằng bản thân bách độc bất xâm nên mê được không có tác dụng, hắn chỉ qua loa bảo bản thân chưa ngủ nên vô tình nghe được có người xông vào thôi. Hắn lại biết y thuật nên không có ai nghi ngờ về lời của hắn. Lương Văn Kha bị bắt cũng là do bị đánh ngất mà thôi, còn có dấu vết sau ót làm chứng cơ mà.

Chỉ là mọi người đều tán thưởng hắn khiến Hứa Bộ Nam cực kỳ không vui. Tay nắm chặt dây cương một bụng khí không chỗ phát tác.

Niên Khai Điền quan tâm ở bên cạnh hỏi lên hỏi xuống mà cũng không thu được thứ gì. Hắn toàn trả lời qua loa thôi.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Lại đi qua hơn mười ngày, trong đoàn vẫn như lúc đầu chỉ có tiếng cãi vã của Thước nhi cùng Lương Văn Kha là âm ỉ khiến mọi người cười đến híp mắt thôi. Mọi chuyện cũng rất bình thường không có gì đặc biệt phát sinh.

Điều này khiến Niên Khai Điền đinh ninh rằng đã xảy ra hai chuyện nhất định sẽ không có chuyện kia nữa. Thế nên tâm trạng nàng cũng thoáng buông xuống rất nhiều. Chỉ cần giao xong rương tang vật này liền mọi chuyện kết thúc rồi.

Cũng gần đến kinh thành rồi nên dọc đường thấy được rất nhiều lưu xá. Niên Sở Hoàng chọn một lưu xá vắng người nhất để cả đoàn có chỗ nghỉ ngơi đầy đủ cho mọi người, rồi sớm dừng chân tại đây nghỉ ngơi. Hần bước vào phòng viết một lá thư gửi nhét vào chân bồ câu gửi về cho thê tử.

Mọi người đều là chạy về phòng ngủ một giấc mới dùng bữa. Niên Khai Điềm cùng Thước nhi một phòng. Vừa bước vào phòng Thước nhi đã mở miệng cần nhân: “Tên Lương Văn Kha kia suốt ngày kiếm cơ gây sự với nô tỳ vì sao không thấy tiểu thư nói gì?”

“Người cùng hần đến cùng xảy ra chuyện gì mà ta chưa biết?” Niên Khai Điềm nâng mắt nhìn Thước nhi hỏi.

Thước nhi ngồi xuống ghé bên bàn tròn, móng đặt xuống mặt ghé tay cũng vỗ xuống mặt bàn: “Nô tỳ bị trời cùng hần a, nô tỳ bị hần kéo đi không kịp hần không đi chậm lại thì thôi còn chê nô tỳ béo nên đi không nổi nữa.” Càng nhắc càng tức giận, mấy hôm nay muốn nói với tiểu thư lại ngại ngại không dám mở miệng, hôm nay nếu còn nhịn nữa bụng nàng nhất định sẽ nổ cho mà xem.

“Hần bảo, Hy ca mang đồ đến cho tiểu thư nhất định tất cả đều nằm trong bụng của nô tỳ nên nô tỳ mới mập mập như vậy.” Thước nhi càng nói càng khẩu vô già lan không ý thức được tiểu thư nhà mình có thiên về mình hay không.

“Người nhìn xem, nhìn xem.” Thước nhi vừa nói vừa dang hai tay ra xoay một vòng cho Niên Khai Điềm xem “Nô tỳ nào có mập mập gì như hần nói a.”

Niên Khai Điềm rất vô lương tâm cười khanh khách: “Còn không phải sao?” Lúc trước thì đúng là như vậy, kể từ khi nàng trùng sinh thì mọi thứ liền đã khác rồi.

“Rõ ràng không phải nha.” Thước nhi nào chịu bị oan uổng a, “Tiểu thư vừa nghe nô tỳ khen liền tranh lấy ăn hết a.” Mà nàng cũng đây có mập mập gì như Lương Văn Kha nói đâu chứ.

“Được rồi được rồi, ta đi ngủ đây.” Dứt lời Niên Khai Điềm cười hài lẫn lên trên giường, làm bầm thán: “Ngồi ngựa mệt mỏi quá, lâu lắm mới được nằm nệm a, thật thoải mái!”

“Nô tỳ cũng cảm thấy như vậy a.” Thước nhi ôm lấy cái nệm thấp không buông. Đúng là rất lâu rồi mới có cảm giác này nha.

“Người sắp thành heo rồi.” Niên Khai Điềm cười khúc khích chọc xong một câu cũng ôm chăn nệm nhắm mắt ngủ thật ngon.

Thước nhi hậm hực trừng mắt rất lâu mới nhắm mắt lại. Tên Lương Văn Kha đáng ghét kia còn bảo Niên phủ là xem nàng như heo mà nuôi chứ không phải nha hoàn. Tiểu thư còn hùa theo hần trên nàng nữa, thật là tức chết người!

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên---

Đến tối, không hẹn mọi người đồng loạt bước ra ngoài ngồi vào trong chỗ ở dưới lầu. Niên Khánh Tự phụ trách gọi món ăn cùng tính bạc. Đại ca hần chính là không thể tính toán a, mà Niên Khai Điềm lại cũng y hệt như vậy thế nên hần mới phải lúc nào cũng theo đi áp tiêu a, tránh đại ca bị người lừa gạt.

Lương Tuấn Hy cũng bước đến hần được mời ngồi cùng bàn với Niên Khai Điềm. Lần này hần chính là cứu mọi người, đương nhiên là được đặt cách rồi, đó là có chưa kể đến bình thường hần cùng có thể ngồi cùng bàn ăn cùng Khúc thị nữa.

Thước nhi cùng Lương Văn Kha ngồi ở bàn bên cạnh liên tục trừng mắt nhau tóe lửa. Đám người nhìn thấy sấm sét lôi quang phát ra từ hai người đều không hẹn cùng dời bàn tránh xa bọn họ ra.

Trong lúc đợi dọn món, Niên Khai Điềm chu mỏ qua bên đó nhiều hứng thú trêu ghẹo: “Xong chuyện áp tiêu này xem ra Hoa nữ nương cùng Lương quân gia liền sắp đón nhi tức rồi.”

Thước nhi tạm thời dời tầm mắt không hiểu hỏi: “Tiểu thư có ý tứ gì nha?” Sẽ không phải tiểu thư muốn gả qua đó chứ?

Lương Văn Kha cũng không hiểu mà quay đầu nhìn Niên Khai Điềm. Nàng đáp ứng gả cho đại ca hần sao? Nghĩ đến đây hần lại nhìn nhìn quan sát sắc mặt của đại ca. Nhưng sắc mặt kia chính là nói cho hần biết suy đoán của hần là sai a.

Lương Tuấn Hy tốt bụng giải thích cho hai người từ đầu roi xuống biết: “Chính là hai người các người sắp thành thân a.” Hai người này chính là quá thiên chân rồi, ngụ ý rõ như ban ngày mà cũng không hiểu, thật là không còn biết nói gì nữa.

Nghe xong, Thước nhi cùng Lương Văn Kha không hẹn cùng lùi về phía sau một chút hô to:

“Sẽ không, đánh chết ta cũng sẽ không gả cho hần.”

“Sẽ không, đánh chết ta cũng sẽ không thú nàng.”

Niên Khai Điềm che miệng cười khúc khích, ánh mắt đầy giảo hoạt đảo qua đảo lại giữa hai người. Chẳng phải trong các vở kịch các cặp đôi bắt đầu đều là từ cãi vã mà thành sao, hai người này cũng không ngoại lệ đi.

Món ăn rất nhanh được dọn ra, mọi người cầm đũa lên chuẩn bị ăn lại nghe được huynh đệ Lương gia đồng loạt lên tiếng ngăn cản: “Chậm đã.”

Thước nhì cảm hận trùng mắt Lương Vân Kha mắng: “Còn đợi gì nữa, sẽ không phải ngươi muốn ăn hết chứ?”

Lương Vân Kha mím chặt môi trừng hồi Thước nhì. Đây là loại nữ nhân gì, vì sao chỉ biết mỗi ăn thôi? Lần này là vận chuyển tang vật a, hắn đương nhiên là phải thận trọng rồi.

Lương Tuấn Hy thấp giọng nói: “Bá phụ, thúc phụ bên trong có hạ độc được, loại được này sẽ phát tác trong vòng hai khắc.” Hắn đã từng thử không ít được nên đối với những thứ này, hắn dùng mũi liền có thể phân tích ra được.

Niên Sở Hoảng nghe được liền vỗ bàn hô to: “Mau bắt hết người trong điểm đến cho ta.” Hai khắc mới phát tác, đây là để bọn họ ăn nhiều một chút rồi mới phát độc, đến khi độc phát liền không chế không được mà chết sạch.

Đám người nghe được lập tức cảm vũ khí đứng lên. Rương tang vật huynh đệ Niên gia đi đâu cũng mang theo bên mình thế nên hiện đang ở bên cạnh bọn họ.

Niên Khai Diễm sợ đến ném đĩa xuống đất, sắc mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc, lắp bắp hỏi: “Ngươi chắc chứ?” Tay nàng đưa đến thắt lưng, nắm chặt nhuyễn tiên tùy thời rút ra.

“Ân.” Lương Tuấn Hy gật đầu chắc chắn. Hắn lại ôn nhu nói: “Đừng sợ, có ta, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện.”

Chỉ một câu của hắn khiến tim nàng đập đến loạn nhịp, đôi tai nóng lên đỏ bừng bị lộ ra ngoài vì tóc cột đuôi ngựa cao. Tay còn lại nàng đưa lên ngực cảm nhận, nàng sẽ không phải là...Không, sẽ không, người nàng thích rõ ràng là Hứa Bộ Nam cơ mà. Nàng còn không phải là loại nữ nhân thay tâm như vậy.

Niên Khánh Tụ nắm chặt trường kiếm trên bàn, sợ có người ập vào không kịp đề phòng. Niên Sở Hoảng cũng là nắm chặt chuôi đao được treo bên hông. Chỉ cần chờ người đến liền xuất đao khỏi vỏ.

Lúc này đám người được sai đi bắt người đã trở về. Bọn hần mang được một tên tiểu nhị đến, còn đám người khác không tìm thấy một ai.

Tên tiểu nhị quật cường không chịu quỳ, bị một người đá khiến chân cong loan, vai bị ấn xuống khiến hần quỳ trên mặt đất. Đôi mắt hần trừng to không phục.

“Các ngươi có tổng cộng bao nhiêu người?” Niên Sở Hoảng lạnh giọng thăm vắn, đoán đao rút ra đặt tại yết hầu của tên tiểu nhị.

Chỉ là tên tiểu nhị kia cực kỳ ngoan cố, hần lấy sức chồm người ra phía trước một cái. Đao xuyên yết hầu, đến kêu một tiếng cũng không có, chỉ thấy mắt ở hần trợn to rồi gục xuống.

Niên Khánh Tụ nhíu chặt mày nhìn Niên Sở Hoảng: “Đại ca, hần tự sát rồi, xem ra chúng ta chỉ có vờ trúng độc mới bắt được hết đám người kia thôi.”

“Tuấn Hy, ngươi xem, khi độc phát tác sẽ là một trạng huống thế nào.” Niên Sở Hoảng tiếp nhận góp ý của Niên Khánh Tụ, hạ giọng phân phó Lương Tuấn Hy.

Lương Tuấn Hy múc một thìa canh đưa lên mũi ngửi. Hắn phải phân tích kỹ được liệu bên trong mới có thể cho ra đáp án chính xác được. Lát sau hần tự mọi người lại nói nhỏ một trận.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Kinh thành phần hoa

Sau khi mọi người giải tán có người hô to: “Sao không thấy đại sư huynh đâu a.”

Có người lại nói: “Lúc này đại sư huynh bảo đi nhà xí rồi.”

Niên Khánh Tụ nghe vậy liền hạ lệnh: “Vạy ra ngoài tìm hần đi, nhờ là hần không biết...”

Lời còn chưa dứt đã bị Niên Sở Hoảng cắt đứt: “Không cần, đợi hần vào mới nói tránh đã thảo kinh xà.”

Mọi người nghe vậy cũng là ngồi trở về vị trí. Thức ăn được bọn họ giả vờ ăn, thực chất là đổ xuống dưới gầm bàn che mắt.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Đúng hai khắc, mọi người lấy một ít được liệu có màu giống máu được Lương Vân Kha đưa cho nhò lên khóe mắt cùng khóe miệng rồi đồng loạt gục

xuống bàn. Niên Khai Diễm một lòng lo lắng cho Hứa Bộ Nam nhưng vẫn là làm theo.

Bên trong không một chút tiếng động, chưa qua bao lâu, đã thấy được cửa bị người đẩy ra. Một đám người nghe tiếng bước chân chừng tám chín người bước vào. Bọn người đó cầm vũ khí trong tay cẩn thận dò la.

Chỉ là khi bọn hán đã vào trong hết thì cửa đột nhiên bị Thước nhi đứng phía sau đóng lại. Mọi người cầm lấy binh khí lập tức xông lên bắt người.

Tiếng binh khí tương qua rất lâu chứng tỏ thực lực của bên kia cũng rất tốt. Có người cầm kiếm chém tới chỗ Thước nhi, Thước nhi cũng lấy kiếm trong tay chặn lại. Nàng không có đường lui lại là nữ tử làm sao sánh được với nam tử.

Chỉ là nam tử kia bị Lương Vân Kha một kiếm đâm xuyên tim mà chết. Hán không nghĩ gì nhiều, túm lấy eo của Thước nhi xoay người về chỗ đám người Niên Sở Hoảng đang ngồi, miệng cũng không quên lầm bầm: “Ăn nhiều như vậy làm gì, nặng chết được.”

Thước nhi tức tối hô to: “Ta nào có bảo ngươi cứu, bản thân yếu đuối còn chê bai ta nặng. Do ngươi không đủ sức thì đúng hơn.”

Hứa Bộ Nam lúc này đột nhiên đẩy cửa mà vào, cả người hán toàn máu ôm lấy cánh tay lão đảo bước vài bước: “Sư phụ, có mai phục.” Cổ sức nói xong liền ngất mất.

Đám người kia bị bắt đầu là tự sát mà chết. Niên Khai Diễm lo lắng chạy đến đỡ lấy Hứa Bộ Nam: “Mau cứu người, cứu người.” Hai dòng lệ nóng lăn trên gương mặt xinh đẹp của nàng, nàng không muốn hán chết, không muốn a.

Lương Vân Kha lập tức chạy đến thay Hứa Bộ Nam bắt mạch. Một đám người khác nâng Hứa Bộ Nam về phòng để Lương Vân Kha điều trị.

Niên Sở Hoảng kéo Niên Khai Diễm ra an ủi: “Đừng lo, hán sẽ không có việc gì.” Niên Khai Diễm ôm lấy phụ thân khóc rống.

Lương Tuấn Hy đứng đó cả lòng lạnh xuống, hai tay xuôi bên thân nắm chặt lại. Nếu là tình mắt còn nhìn thấy cả người hán khẽ run. Bên tai hán vang vọng tiếng khóc của nàng, đôi mày nhíu chặt không còn thấy được khe hở nữa.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Một lát sau Lương Vân Kha bước ra báo cáo kết quả: “Hứa huynh bị trúng một chưởng, tay trái bị thương, còn kém hai tắc liền đến gân mạch rồi. Cũng may có thể chữa, chỉ là phải mất thời gian hồi phục a.”

Nghe được kết quả Niên Khai Diễm trợn to mắt không tin. Đây cũng là kết quả của đời trước. Vậy nói ra ai này cũng qua rồi, chỉ mỗi Hứa Bộ Nam bị thương thì mọi người đều bình an, đây cũng xem như là rất tốt rồi.

Niên Khai Diễm không chịu quay về phòng mà nằng nặc đòi lưu lại bên Hứa Bộ Nam. Niên Sở Hoảng hết cách nên cùng Niên Khánh Tự trở về phòng thương lượng xem rương tang vật tối nay nên an trí thế nào cho tốt.

Lương Tuấn Hy bước đến hán đưa hai tay lên sờ đến chỗ Niên Khai Diễm, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Nàng trở về nghỉ ngơi, Hứa huynh có ta cùng nhị đệ, an tâm.”

“Ngươi muốn nghỉ ngơi liền tự ngươi đi đi, ta không đi.” Niên Khai Diễm cố chấp nói, chân đã bước vào trong phòng.

Lương Vân Kha mím chặt môi, đưa tay đỡ lấy Lương Tuấn Hy giúp hán bước theo Niên Khai Diễm, cũng không quên mở miệng nhắc nhở: “Đại ca, còn chừng hai bước nữa đến bậc cửa.” Hán thực sự không thể hiểu nổi, đến cùng đại ca coi trọng nữ nhân này thứ gì. Nhưng đại ca thích, hán làm sao nói được gì...

“Ân, đa tạ.” Lương Tuấn Hy khách sáo vài từ, trong đầu cũng như vẽ ra được khoảng cách của mình cùng bậc cửa. Nhờ sự nhắc nhở kia, hán thuận lợi tiến vào bên trong, đến bên cạnh Niên Khai Diễm.

Lúc này Hứa Bộ Nam đang nằm trên giường, thấy người vào hán mở mắt cố sức chống giường đứng lên. Âm thanh yếu ớt nén đau nói: “Ta không sao, không cần người chăm sóc, sư muội cùng Hy huynh Vân Kha đệ trở về đi.”

Niên Khai Diễm nhanh chân bước đến đỡ hán ngồi vững: “Bị thương thành như vậy rồi còn bảo là không sao, nhờ lúc tối khát muốn uống nước thì sao, ta ở lại chăm sóc đại sư huynh.” Là kẻ nào lại dả thương hán nặng như vậy, để nàng bắt được tên đó, nàng nhất định để hán khóc có tiết tấu.

Lương Tuấn Hy bước đến bên giường, nhẹ gạt đầu một cái: “Diễm Diễm nói có lý, đệ nhị đệ ở đây với Hứa huynh là được. Nàng là nữ tử chưa xuất khuê làm sao có thể cùng nam tử đơn độc ở trong một căn phòng được.” Hán làm sao để nàng ở cùng Hứa Bộ Nam được.

Nói câu cuối, mặt hán có chút đỏ nhớ lại lần trước ngồi ở phòng tứ lâu, lúc đó chẳng phải nàng cũng cùng hán đơn độc trong một phòng sao. Đó lại chưa tính đến lần trước công nàng chạy vào rừng cây nữa. Thế là hán thêm một câu: “Nhất là vào lúc này, trời đã tối rồi, tránh người đàm tiếu.”

Niên Khai Diễm vốn là tâm như lửa đốt vì khản trương Hứa Bộ Nam nay còn bị lên lớp, thế là miệng nhanh hơn não, nàng thẳng thắt lưng, quay sang huynh đệ Lương gia mắng: “Đàm tiếu thì đã sao, ai cần ngươi xen vào, phản chính sau này ta cũng...”

Nói đến đó nàng mới phát hiện bản thân nói sai, mặt tức khắc đỏ đến mang tai, lại nóng bừng bừng như người phát sốt. Mạnh xoay người sang nơi khác, đưa lưng về phía đám nam nhân.

Đáng chết, vì sao nàng lại có thể nói ra lời không biết xấu hổ như vậy cơ chứ. Hai tay nàng ôm lên mặt, răng cắn chặt môi không nói thêm gì nữa.

Hứa Bộ Nam nghe được tâm hoa nộ phóng đặc ý nhìn huynh đệ Lương gia. Đáng tiếc Lương Tuấn Hy nhìn không thấy, nếu không hẳn nhất định sẽ càng vui hơn nữa.

Lương Vân Kha cực kỳ không cam lòng thay đại ca của mình nhưng lại không thể nói gì hơn. Nếu không phải đại ca từng nói chỉ thú mình nàng thì hẳn cũng không cần khó chịu như vậy, chỉ cần nhanh chóng ném nàng cho Hứa Bộ Nam liền xong rồi.

Tâm của Lương Tuấn Hy dường như ngừng đập, nàng quyết ý rồi sao? Nàng thực sự sẽ gả cho Hứa Bộ Nam mà không phải hẳn sao? Đầu hẳn không khỏi cúi thấp, khẩu khí thấp phẫn kiên quyết nói: “Cho dù là thế nào đi nữa cũng không được.”

“Ngươi...” Quên cả xấu hổ, Niên Khai Diễm mở to mắt trừng Lương Tuấn. Nàng cũng không biết nên mắng hẳn thứ gì cho phải. Thờ phỉ phò vãi ngum liền nắm tay hẳn kéo ra ngoài: “Ngươi mau ra ngoài đi, trong này không có chuyện của ngươi.”

Lương Vân Kha nhanh tay, hẳn đỡ được Lương Tuấn Hy bước qua khỏi bậc cửa tránh hẳn(LTH) té ngã. Lương Tuấn Hy vốn muốn gõ cửa nhưng lại bị Lương Vân Kha ngăn lại.

“Đại ca, huynh mặc kệ nàng đi. Nàng rõ ràng không xem trọng ngươi, lại không thích sự quan tâm của ngươi.”

Lương Tuấn Hy khề thờ dài nói: “Vậy nhị đệ trở về nghỉ ngơi đi, ta ở đây là được rồi.”

“Ta làm sao an tâm, ta ở đây bồi đại ca vậy.” Nhờ chút đại ca muốn đi nơi nào thì sao, hẳn vẫn là nên lưu lại. Ai bảo đại ca hẳn nhìn trúng một nữ nhân vô tâm như Niên Khai Diễm chứ.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Niên Khai Diễm đóng cửa một cái, trong lòng vẫn không ngừng run. Lúc này nàng không suy nghĩ, suýt chút nữa làm hẳn ngã rồi. Nàng đưa tay liên tục đặt ở tâm khẩu, cố gắng trấn tĩnh bản thân, muốn mở cửa ra xem hẳn thế nào lại tâm tính tự kiêu không cho phép.

Sau khi khôi phục tinh thần, nàng thấy Hứa Bộ Nam ngồi ở bên giường nhìn chăm chăm bản thân. Nàng mỉm cười bước đến chỗ hẳn: “Đại sư huynh cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

Hứa Bộ Nam nhìn ra ngoài cửa, lại nhìn nàng nói: “Sư muội a, kỳ thực ta cảm thấy Hy huynh nói có lý, cô nam quả nữ không nên ở chung một phòng, nhất là vào loại thời điểm như thế này.” Khi hẳn nói ra lời này, hẳn cảm thấy Niên Khai Diễm sẽ không thể lưu lại lâu, vì vậy hẳn trước mở lời.

Niên Khai Diễm cup mắt nghỉ ngơi một lúc mới nói: “Muội lưu lại một chút, đại sư huynh ngủ rồi muội rời đi, được không?” Kỳ thực, không hiểu vì sao đột nhiên nàng không muốn lưu lại nữa. Có thể vì nghe được đoạn đối thoại của huynh đệ Lương gia bên ngoài, hay là vì hành động vô lễ của bản thân lúc này.

“Được. Vậy trước tạ qua sư muội chiếu cố ta.” Hứa Bộ Nam nói xong liền nằm xuống giường.

Thấy hẳn dùng một tay kéo chăn, Niên Khai Diễm liền giúp hẳn giữ chăn, đắp kín người. Nàng là một người cầm binh khí từ nhỏ, tuy có một thời gian không cầm nhưng tuyệt đối không thể nhẹ nhàng như hai vị đường tỷ muội ở Niên gia được. Vì vậy, động tác của nàng vẫn sẽ có chút thô lỗ khiến người nhìn thấy sẽ có cảm giác gả không ra được cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đạo kinh thành

Hứa Bộ Nam nằm xuống không lâu Niên Khai Diễm liền đứng dậy rồi đi. Nàng vừa mở cửa đã thấy Lương Tuấn Hy đứng ở đối diện cách mình chưa đầy ba bước chân, bên cạnh hẳn còn có Lương Vân Kha.

“Các ngươi vì sao còn chưa nghỉ ngơi?” Thu hồi kinh ngạc của mình, nàng vừa xoay người đóng cửa lại vừa hỏi.

“Ta không yên tâm nàng.” Lương Tuấn Hy như thật mà đáp. Hẳn thực sự không an tâm nàng, sợ nàng thụ khi dễ.

Niên Khai Diễm bĩu môi hơi cúi đầu. Hứa Bộ Nam bị thương thành như vậy rồi a, làm sao có thể làm gì nàng được cơ chứ. “Lúc này, ta có chút thô lỗ, làm việc không có chú ý đến ngươi, thật xin lỗi.” Dù gì cũng là lỗi của nàng, tuy hẳn không nói cũng không có nghĩa là nàng không áy náy.

Lương Vân Kha nghe được thì tâm tình hòa hoãn lại không ít. Xem như nàng vẫn còn có chút lương tri, còn biết đại ca hẳn vì nàng khổ sở như vậy.

Lương Tuấn Hy còn chưa mở lời thì đã nghe nàng nói: “Được rồi, ta trở về phòng nghỉ ngơi, ngươi cũng nghỉ ngơi đi.” Nàng nói xong cũng không nhìn bọn hắn nữa, nhắc chân trở về phòng của mình.

Nhìn nàng rời đi hai huynh đệ Lương gia cũng trở về phòng.

Vừa trở lại phòng Niêm Khai Diễm đã nhìn thấy Thước nhi nằm ôm lấy gối nhỏ trên nhuyễn tháp ngủ ngon lành. Bên khóe miệng còn thấy rõ có vết nước bọt chưa khô nữa chứ. Nàng nhếch môi cười, trách không được Lương Vân Kha lại so sánh nàng ta với heo rồi.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Đến sáng mọi người lại tiếp tục lên đường, do Hứa Bộ Nam bị thương nên được đặt cách ngồi lên trên xe đẩy bên cạnh rương tang vật. Suốt chặng đường đi, Niêm Khai Diễm vô cùng chiều cố hân. Lương Tuấn Hy biết lại xem như không biết, chỉ điểm đạm cười ngửa mà thôi.

Không qua bao nhiêu này, cuối cùng cũng tiến vào kinh thành. Niêm Khai Diễm ngồi trên ngựa nhìn dòng người tấp nập ra vào đi lại trong kinh thành mà lòng vô pháp trấn định. Đã hai đời rồi, lần đầu nàng đến đây, càng là lần đầu nhìn thấy thành trì phồn hoa đông đúc như vậy.

Hiện tại trong mắt của nàng cũng chỉ có mỗi kinh thành hoa lệ, còn Hứa Bộ Nam sớm bị nàng ném ra sau ốt rồi. Trông mắt liên tục đảo, đầu liên tục xoay hiểu kỳ với mọi thứ hết như một tiểu hải tử lần đầu xuất môn vậy.

Niêm Sở Hoàng thấy được lập tức bật cười nói: “Chúng ta đến Đại Lý tự của hình bộ, Diễm Diễm đi tìm khách điểm đi. Phải nhớ kỹ đếm đủ đầu người a.” Đây là thành toàn cho nữ nhi đi dạo kinh thành. Bởi số bạc còn lại không nhiều, nên xong việc nghỉ ngơi một ngày liền sẽ hỏi Lan Châu, sẽ không có cơ hội dạo kinh thành.

Niêm Khánh Tự lấy chút bạc đưa cho Niêm Khai Diễm nói: “Đây là bạc đặt cọc phòng.” Nói xong nhớ ra chất nữ này đối với số học vô cùng tệ hại, cuối cùng phải thu lại bạc nhìn sang Thước nhi đưa cho nàng: “Vẫn là ngươi giữ đi. Nhớ tìm nơi nào giả cả hợp lý a!”

“Vâng.” Thước nhi cười hi hi tiếp nhận hà bao, cẩn thận giấu trên người.

Niêm Khai Diễm bận rộn hiểu kỳ nên cũng không để ý đến thái độ của nhị thúc mình. Nàng nghe phân phó xong lập tức lĩnh mệnh: “Vay nữ nhi đi tìm trước a, tìm được sẽ đến hình bộ thông tri mọi người.”

“Được.” Huynh đệ Niêm gia hào sảng đáp ứng.

Lương Tuấn Hy nghe được tiếng ngựa quay đầu, lập tức gọi lại: “Diễm Diễm ta...” cũng muốn đi cùng nàng.

Về sau còn chưa ra khỏi miệng, Niêm Khai Diễm đã cắt đứt: “Ngươi đi cùng phụ thân bọn họ đi, ta tự đi được.” Dứt lời lập tức cùng Thước nhi cười ngượng ung dung rời khỏi.

Hứa Bộ Nam nhếch mép khinh bỉ Lương Tuấn Hy. Hắn còn bị bỏ lại hưởng hồ một tên hạt tử vướn tay vướn chân. Nhưng vẫn nhịn không được mà lên tiếng mắng mề: “Ta nói a, Hy huynh đi cùng là vì áp tiêu hay vì sự mọi a?”

“Ta nói từ đầu rồi, đều vì Diễm Diễm. Do Hứa huynh không lưu tâm nên không nhớ mà thôi.” Lương Tuấn Hy khẽ chau mày đáp, lời của hắn rất trực tiếp, để mọi người nghe xong đều đồng thanh thở dài. Mọi người nhìn rất rõ tâm ý của Niêm Khai Diễm, cũng không tin hắn cảm nhận không được.

Huynh đệ Niêm gia bốn mắt nhìn nhau không nói gì. Sau đó cả đoàn người cùng đến đại lý tự giao tiêu.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Lại nói về Niêm Khai Diễm cùng Thước nhi, bọn họ rất nhanh tìm được một khách điểm, chỉ là không phải trong kinh thành mà cách nam môn xa một chút. Bởi trong kinh thành khách điểm đều rất đông khách, càng là không đủ cho đám huynh đệ lưu lại, hai là giá phòng quá cao, căn bản trả nổi nhưng không đủ lộ phí trở về.

Sau đó hai người để ngựa ở khách điểm, đi bộ trở vào thành tham quan. Thước nhi sợ đám người Niêm Sở Hoàng đợi lâu liền thúc giục tiểu thư nhà mình đến đại lý tự, chỉ là Niêm Khai Diễm xua xua tay nói: “Đám nam nhân bàn thương vụ lâu lắm, chúng ta chơi thêm chút nữa đi.”

“Tiểu thư, nơi này ngược đường với Đại Lý tự a.” Nếu có đi dạo cũng nên đi thuận đường với đại lý tự mới đúng. Và lại đến gặp lão gia bọn họ thông báo xong muốn đi đâu mà chẳng được a.

“Vay ngươi đến Đại Lý tự báo cáo đi, ta ở đây chơi đến khi nào chán thì trở về.” Niêm Khai Diễm chấp tay sau lưng, bày bộ dáng của công tử ca hoàn hảo vừa học được khi đi ngang thanh lâu. Quả nhiên làm nam nhân thật có lợi, muốn xuất nhập chỗ nào cũng được, chỉ là nam nhân thì không giả được cho Hứa Bộ Nam, nàng mới không làm.

Thấy khuyên nhủ vô ích, Thước nhi cũng không nói gì nữa. Hai người lại bước đến một nhai đạo khác, Niêm Khai Diễm trong lúc lơ đãng thấy được một nam tử chạy đến phương hướng của mình. Nàng đưa tay đến thắt lưng, rút nhuyễn tiên, huy lên rồi hạ mạnh xuống sau đầu gối của người đó.

Nam tử kia đột nhiên bị đánh ngã sấp xuống, mặt bởi vì đập mạnh xuống đất mà đầy máu. Còn chưa kịp đứng lên đã bị Niêm Khai Diễm giơ chân đạp lên lưng hắn.

Mọi người xung quanh hiếu kỳ vây lại xem, chỉ chỉ chỏ chỏ nói Niên Khai Diễm làm nữ nhân lại động thủ động cước, không chút thực nữ, còn có người lại bảo rằng nàng thô lỗ như vậy nhất định có cha sinh không có mẹ dạy...

Nghe vào tai Niên Khai Diễm cùng Thước nhi đều đen mặt lại. Thước nhi cực kỳ khó chịu kéo tay nàng nói: “Tiểu thư, chúng ta mau đi thôi, đám người này thật quá đáng.”

Niên Khai Diễm vẫn nhìn tên nam tử chặt vật muốn bỏ dấy dưới chân mình, nàng cố sức dẫm thêm một cái nữa. Nàng còn chưa kịp vì mình thanh minh đã nghe trên đỉnh đầu có âm thanh nho nhỏ truyền xuống.

“Vị cô nương này, vì sao lại ra tay đánh người giữa thanh thiên bạch nhật như vậy? Xem thường vương pháp tội rất lớn a!”

Nàng ngẩng đầu nhìn người nói chuyện, người đến là một nam tử tuổi chừng bằng Lương Tuấn Hy, một thân cẩm y hoa lệ, ngọc khảm trên chiếc trâm cổ định tóc ở đỉnh đầu, ngũ quan so với Hứa Bộ Nam cũng xem như tương xứng. Tay hắn cầm một chiếc chỉ phiến, phe phẩy ở trước ngực, nhìn bộ dáng rất phong lưu.

Nàng nhắc chân lên, dùng mũi chân mạnh lật người của nam tử nằm trên đất lên, từ một sợi dây lam sắc lộ ra ở vạt áo trước ngực của hắn, moi được một chiếc hà bao bằng gấm, đưa cho vị trước mặt: “Đây có phải của người phía sau lưng người không?”

Chỉ thấy một nam tử phía sau vị đó đưa tay sờ sờ thất lưng xong, liền hô to: “Phải a, công tử, đó là của chúng ta.” Sau đó hắn tiến lên đưa tay nhận lại hà bao rồi ôm quyền hướng nàng nói: “Đa tạ cô nương.”

Nam tử cầm chỉ phiến kia, gấp phiến lại vỗ vào đầu nam tử vừa nhận hà bao, khế trách: “Bảo người giữ có mỗi cái hà bao cũng không xong a!”

“Công tử tha tội, công tử tha tội!” Nam tử kia không ngừng cúi đầu cầu xin tha thứ. Chỉ thấy nam tử cầm phiến lắc đầu phát tay hắn mới im miệng lui về xuống vị trí ban đầu của mình.

Mọi người lúc này đều biết tên kia chính là phường đạo tặc, thế nên cũng không có chỉ trích Niên Khai Diễm nữa mà quay ngược lại chụm nhau nói xấu tên nam tử trên đất. Tên nam tử kia được thả lập tức ôm ngực chen qua đám đông chạy trốn. Đám đông cũng vì tưởng tan mà tản.

“Không có gì!” Niên Khai Diễm xua tay một cái, xoay người lại, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Đúng là ở kinh thành hoa lệ hơn Lan Châu nhưng người ở nơi này trọng chữ nghĩa, lại buộc nữ nhân phải như hai vị đường tử muội của nàng, nữ nhân như nàng căn bản không có chỗ đứng ở nơi này. Thôi bỏ qua đi, làm việc tốt không cần báo đáp, chỉ hy vọng đôi được bình an cho Niên gia là được.

Vị công tử cầm phiến kia thấy Niên Khai Diễm muốn rời đi liền gọi lại, “Cô nương, chờ đã!”

“Có chuyện gì?” Niên Khai Diễm không xoay người, chỉ hơi quay đầu hỏi.

“Tại hạ họ Thủy, tên Ảnh Tư, đa tạ cô nương ra tay giúp đỡ. Lúc này còn tra không rõ hiểu lắm cô nương thật hổ thẹn.” Thủy Ảnh Tư cảm ơn ôm quyền lịch sự nói.

Niên Khai Diễm nhoen miệng cười, khách sáo: “Chỉ là một cái nhắc tay không có gì lớn lao.” Nàng biết hắn muốn hỏi tên, nhưng nàng là không muốn nói.

Thủy Ảnh Tư thấy nàng không nói hắn cũng không có truy tiếp, chỉ đơn giản đưa ra một lời đề nghị: “Không biết có thể đãi cô nương một bữa xem như tạ lễ hay không?”

“Vậy thì không cần đâu.” Niên Khai Diễm hơi lắc đầu từ chối. Tự nhiên cùng một nam nhân không quen biết dùng bữa, nàng tuy không phải dạng thiên kim khuê các phải kiêng kỵ mọi thứ nhưng cũng không phải hạng nữ nhân tùy tiện như vậy.

Mặt của Thủy Ảnh Tư như có điều suy nghĩ, hơi chau mày lại. Mắt hắn nhìn qua trang phục của Niên Khai Diễm liền hỏi: “Cô nương từ nơi khác tới?”

Niên Khai Diễm quay người đối diện Thủy Ảnh Tư. Hắn thoát nhìn nho nhỏ như vậy, nếu là so với Lương Tuấn Hy...nghĩ tới đây nàng tự vỗ đầu mình một cái. Tự nhiên đang yên đang lành nghĩ đến hắn làm gì a, có so cũng phải so với Hứa Bộ Nam mới đúng. Nhưng Hứa Bộ Nam nhìn lại không có nhỏ nhỏ.

Thấy tiểu thư mình có chút không đúng, Thước nhi ở bên cạnh nhắc nhở: “Tiểu thư, tiểu thư, Thủy công tử đang hỏi người a.” Nói xong nàng lại nặn một nụ cười thay Niên Khai Diễm đáp: “Đúng vậy, chúng ta hôm nay mới đến kinh thành.”

Niên Khai Diễm vì âm thanh của Thước nhi mà hồi thần, không để Thủy Ảnh Tư nói gì thêm, nàng vội nói: “Phụ thân còn đợi chúng ta, không làm phiền công tử nữa.” Nói xong nàng kéo tay Thước nhi vội vã ly khai.

Thủy Ảnh Tư nhìn theo bóng lưng của hai nữ nhân cao giọng nói với theo: “Không biết hai vị ở nơi nào, còn có dịp gặp lại hay không?”

Lúc này hiểu lắm người khác khiến hắn có chút áy náy, thế nên giờ đây mới phải hướng người ta bồi tội. Áy vậy mà người ta lại không cho hắn cơ hội, người ta lại là nữ nhân hắn cũng không tiện đi theo lời lôi kéo kéo trên đường cái làm mất thể thống được.

Chỉ thấy được tay của Niên Khai Diễm giơ cao vẫy vẫy: “Không có cơ hội gặp nữa đâu.” Thủy Ảnh Tư nhìn không được lắc đầu cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Điều đã có chủ ý

Đi ra một đoạn xa, Thước nhì mới tò mò hỏi: “Tiểu thư sao lại đi nhanh như vậy a? Nhìn hấn cũng không phải người xấu, người tránh né làm gì?” Người ta tưởng thành bộ dạng tốt như vậy, ít nhất cũng đứng thêm chút nữa ngắm đủ mới đi chứ, nàng còn chưa ngắm đủ a!

“Không nhớ phụ thân dặn gì sao? Ở kinh thành không được tùy tiện bắt chuyện với người lạ.” Thế nên nàng mới ít nói như vậy a. Nếu là ở Lan Châu nàng cũng không nói ít như vậy đâu.

Thước nhì ngẫm ngẫm rồi tự vỗ mặt mình một cái nhẹ, tự trách: “A, suýt chút nữa nô tỳ quên mất. Cũng may lúc này chúng ta không có công khai danh tính.” Nàng cùng tiểu thư xinh đẹp như vậy nếu bị bắt cóc thì tiêu.

Lại nói ở kinh thành này, nhìn nơi nơi đều là nam tử, cùng lắm thì chỉ có phụ nhân với một số nữ tử vận y phục nha hoàn mà thôi, lại toàn dung mạo phổ thông. Ở đây nàng cùng tiểu thư chẳng phải là xuất chúng nhất rồi sao, suýt chút nữa là đưa dê vào miệng cọp rồi.

Chỉ là nàng biết một lại không biết hai, các tiểu thư khuê các nơi này người nào cũng là dung mạo tốt hơn chủ tớ nàng rất nhiều. Chỉ là người ta không được phép tùy tiện ra ngoài, không được phép lộ diện trước đám đông mà thôi.

“Biết thế là tốt rồi, chúng ta đi dạo tiếp a.” Bỏ lỡ dịp này biết khi nào mới có dịp đến kinh thành nữa.

Lát sau hai người ôm rất nhiều đồ mua cho mọi người ở đám người Khúc thị, rồi tiêu sái bước đến phương hướng của Đại Lý tự.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển-- -

Bên kia đám người tiêu cực giao xong tiêu, được hình bộ thượng thư mời ngồi ở thính tử của đại lý tự chiêu đãi. Khách sáo qua đi, hình bộ thượng thư nhìn nhìn lại hiệu kỳ nói: “Niên tổng tiêu đầu áp tiêu còn mang cả gia quyến a.”

Niên Sở Hoàng vuốt râu cười ha ha, khách sáo: “Biết làm sao được, đây cũng là bắt đắc dĩ.” Hấn lại nhìn sang Niên Khánh Tự đang chăm chú thưởng trà ở bên cạnh, liên tục nháy mắt, đáng tiếc đối phương không có chú ý.

Ai! Đành rằng nhị đệ là thích uống trà, lúc trước cũng từng buôn trà, nhưng vào thời khắc này, lý nào lại xao nhẩn như vậy, tốt xấu cũng cho hấn chút mặt mũi đi chứ. Hình bộ thượng thư là đang hỏi gia quyến a!

“Không biết người nào là lệnh công tử?” Hình bộ đại nhân nhìn nhìn đánh giá quá một lúc lại tiếp tục hỏi.

Lệnh công tử? Niên Sở Hoàng nhìn hình bộ thượng thư thập phần không hiểu rõ. Hấn nghĩ hình bộ thượng thư là nhắc đến nhị đệ của mình, ai ngờ không phải. Nhìn theo đôi đồng tử qua lại của hình bộ thượng thư hấn lại thấy được Hứa Bộ Nam cùng Lương Tuấn Hy ở phía sau lưng mình.

“Đại nhân hiểu lầm rồi! Niên nữ chỉ có một nữ nhi mà thôi, lần này áp tiêu cũng chỉ mang nhị đệ cùng nàng.” Niên Sở Hoàng còn cẩn thận chỉ hai nam tử sau lưng mình giải thích thêm: “Đây là đại đệ tử, còn đây là lang trung trong phủ a.”

Hứa Bộ Nam lập tức hơi cúi người hướng hình bộ thượng thư nói: “Tại hạ Hứa Bộ Nam gặp qua đại nhân.”

“Tại hạ Lương Tuấn Hy gặp qua đại nhân.” Lương Tuấn Hy ôm quyền cũng hơi cúi người.

Hình bộ thượng thư liền hiểu rõ, hấn vốn tiếp đãi những người khác ở bên ngoài chỉ có người quan trọng mới được tiến thính tử, Niên Sở Hoàng lại mang cả hai nam tử này vào, hấn liền nghĩ đây là Niên gia công tử. Không ngờ không phải, mà Niên Sở Hoàng còn có một nữ nhi, lại mang cả nàng đến nữa.

Lại nói nhìn hai nam tử này, hai người đều lại thụ thương trên người, mà tang vật này lại vô cùng quan trọng. Hấn vốn nghĩ nếu là Niên gia công tử vậy liền càng phải khách sáo hơn, ban tọa. Một người băng tay, thiết nghĩ là trên đường áp tiêu bị thương; một người lại băng mắt, nếu là bị thương từ trước liền làm sao mang theo áp tiêu, còn nếu là bị thương trong lần áp tiêu này, nhìn vết thương kia lại không giống.

Nghe xong giải thích mới biết, đó là lang trung, đương nhiên áp tiêu phải cẩn dùng đến. Nhưng là lang trung có tật còn mang bên người, lại còn là mang theo áp tiêu nguy hiểm, vậy y thuật hấn là rất cao. Thế nhưng còn mang hấn vào đây ư ư...

Hấn cười ha ha vài tiếng lại nói: “Nguyên lai là như vậy! Vậy lệnh thiên kim lại ở nơi nào a?” Lúc này đoàn người toàn nam nhân, hấn nào thấy có nữ nhân nào xuất hiện.

“Khuyến nữ giúp mọi người đi tìm khách điểm nên không ở a!” Niên Sở Hoàng như thật đáp trả.

Sở dĩ hần mang theo Lương Tuấn Hy vào trong là vì biết rõ tính tình của nhị đệ mình, hễ là có trà ngon liền chìm đắm trong thế giới kia rất khó dứt ra được. Mà hần cùng nhị đệ cũng không thể diu Lương Tuấn Hy được, Lương Văn Kha lại bận rộn xem xét được liệu nên chỉ đành để Hứa Bộ Nam thôi.

Lúc nhị đệ chưa đến vẫn là Khúc thị dạy cho Hứa Bộ Nam để đi theo hần, nhưng lần này hần thụ thương rồi không tiện nhờ vả. Tính tới tính lui thật đau đầu nên mang hết cả vào.

“Không biết Niên tổng tiêu đầu dự tính lưu lại kinh thành bao lâu?” Hình bộ thượng thư gật gật đầu hỏi. Tay cũng không quên phất một cái để hạ nhân trong phủ mang khay đựng tiền công của chuyến áp tiêu này đến cho Niên Sở Hoàng kiểm tra.

“Để đám huynh đệ nghỉ ngơi xong ngày mai khởi hành hồi Lan Châu.” Niên Sở Hoàng chỉ chỉ sang Niên Khánh Tụ còn đang chìm trong sở thích của mình bên cạnh, ý bảo hạ nhân mang qua đó. Tính toán hần là dở nhất, lúc trước mỗi lần áp tiêu đều là do Hứa Bộ Nam hoặc Lý Sử Thành đảm nhiệm trọng trách này. Kể từ khi nhị đệ đến liền giao toàn bộ cho hần.

Hình bộ thượng thư nghe vậy có chút bầy vẽ kinh ngạc, sau lại nói: “Chẳng qua là vài ngày nữa là sinh thần của khuyến tử, muốn ngó ý mời Niên tổng tiêu đầu cùng phó tiêu đầu lưu lại phủ vài hôm, dùng xong yến tiệc mới rời đi cũng chưa muộn, không biết có được hay không?”

Bởi hần cảm thấy tiêu cục làm ăn rất uy tín lại nhanh chóng, vốn nghĩ cần ba tháng hơn tang vật mới có thể đưa tới, không ngờ nhanh như vậy đã xong rồi. Vậy liền không ngại kết giao một chút, sau này có chỗ nhờ cậy.

“Cái này...” Tay vuốt râu nhưng mắt lại nhìn sang Niên Khánh Tụ vừa đến xong ngân phiếu bên cạnh, mặt của Niên sở Hoàng treo đầy lúng túng. Bạc bộn hần mang đến làm sao đủ dùng a. Đây là lưu kinh thành vài ngày, người ta bảo là lưu trong phủ nhưng cũng không lý nào mang hết đám đệ tử vào phủ người ta.

Niên Khánh Tụ thấy được thần sắc kia của đại ca mình, hần lập tức ôm quyền hướng hình bộ đại nhân nói: “Nếu đại nhân đã có lời mời liền không tiện từ chối nữa.”

Tay cũng không quên cho ngân phiếu vào rương gỗ nhỏ của mình. Câu này của hần, một là tiền đã đủ, hai là giao hảo này nhất định phải làm, cho dù bỏ thêm tiền đi nữa cũng phải chấp nhận.

Hình bộ thượng thư cười ha ha đứng lên nói: “Vậy để bốn quan sai người đưa các vị đến phủ, bốn quan nơi này công sự bận rộn, đến chiều liền về chiều dài, hy vọng các vị kiến lương.”

Huynh đệ Niên gia cũng đứng lên khách sáo.

“Đại nhân khách sáo rồi!”

“Vậy tạ qua đại nhân.”

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Đám người vừa bước ra đại môn Đại Lý tự liền thấy được Niên Khai Diễm hai người từ xa bước đến. Thước nhì ôm rất nhiều đồ trong người, miệng còn ngậm một xiên kẹo hồ lô, chật vật đưa tay giữ lấy xiên.

Lương Văn Kha vừa nhìn thấy đã nhăn mặt bày thái độ bài xích, thấp giọng lầm bầm tự nói: “Nữ nhân này, quả là heo đầu thai!” Ôm nhiều đồ như vậy còn có thể ăn được, hần thực sự rất khâm phục a.

Lương Tuấn Hy ở bên cạnh vừa nghe được lập tức phì cười. “Người ta ăn cũng không đụng chạm đến đệ, đệ kỳ thị cái gì?” Không thích người ta thì đừng lưu ý, cố nhìn rồi lại chê bai người người ta, đây là đạo lý gì?

Niên Khai Diễm lại thông thả hơn, một tay nâng cầm vài thứ, tay còn lại cầm một trái táo vừa đi vừa ăn bước đến chỗ Niên Sở Hoàng, cười tí mắt gọi: “Phụ thân, nữ nhi tìm được khách điểm rồi a.”

Niên Sở Hoàng vẫy vẫy tay hướng nữ nhi nói: “Diễm Diễm mau đến đây gặp qua thượng thư đại nhân.” Hần thập phần kiêu ngạo về nữ nhi này, tuy lúc trước nàng có bướng bỉnh khó chịu nhưng cũng rất biết sửa sai, lại nói lần áp tiêu này cũng nhờ có nàng mà thuận lợi a.

Niên Khai Diễm ngừng nhai miếng táo vừa cắn trong miệng, mắt long lanh nhìn về phía hình bộ đại nhân. Nàng vội giấu trái táo ra sau lưng, bước đến hơi cúi người: “Tiểu nữ gặp qua thượng thư đại nhân.”

Hình bộ thượng thư rất chăm chú đánh giá qua Niên Khai Diễm, trừ bỏ tính cách phóng khoáng không hợp với kinh thành ra thì tướng mạo xem như không tệ. Xem ra là có thể đi! Để xem ý phu nhân thế nào a!

Mắt hần lại không tự chủ đảo lên người Hứa Bộ Nam, thần sắc hoàn toàn xem trọng. Lại nhìn Lương Tuấn Hy cùng Lương Văn Kha một chút, nhưng chỉ là quét qua một chút mà thôi.

Khách sáo qua đi Niên Khai Diễm lại phải chạy về khách điểm trả vài phòng, đương nhiên tiền cọc mất chắc rồi. Bất quá lưu lại thêm kinh thành vài ngày nữa cũng tốt, có thêm thời gian đi chơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Vị chua nồng nặc

Niên Khai Diễm được hạ nhân đưa đến phủ của hình bộ thượng thư, nhìn sang Thước nhi vẫn đang ăn kẹo hồ lô ngon lành: “Người nói xem có phải thượng thư đại nhân xem trọng Hứa sư huynh không?” Nhân thân kia của hình bộ thượng thư, nàng nhìn thấy rất rõ ràng, hết như lúc trại chủ nhìn Lương Tuấn Hy vậy.

“Nô tỳ làm sao mà biết được.” Nàng là một giới hạ nhân nào dám tự tiện suy đoán tâm tư của chủ tử, nhất là vị kia còn là quan to nữa chứ.

Nhìn thấy Thước nhi vẫn không rời tâm tư ra khỏi xiên kẹo hồ lô chua ngọt trên tay, Niên Khai Diễm khép hờ mắt mắng: “Lương Vân Kha nói không sai, người quả là heo.”

Thước nhi cũng không đáp trả lời nào.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Rất nhanh tới được thượng thư phủ, Niên Khai Diễm vừa xuống ngựa đã thấy một đám người đứng trước cửa nói gì đó. Nàng đảo mắt một cái lập tức đứng không vững bám chặt Thước nhi: “Người nói ta có phải hoa mắt không a? Vì sao Thủy gì đó lại ở nơi này?”

Thước nhi chớp chớp mắt vài cái, nàng lập tức tâm hoa nộ phóng cười: “Đúng là hần a tiểu thư, người đẹp cười cũng đẹp, ăn nói lại nho nhã nữa.”

Niên Khai Diễm lập tức xoay người, ý định muốn trở lại khách điểm, bởi nàng vừa nhìn qua tấm bảng to trên thượng thư phủ, thấy được bên trên viết hai từ rất to “Thủy phủ”. Lúc này nàng mới to miệng nói với người ta không gặp lại nữa đột nhiên hiện lại gặp a.

Ai biết Thước nhi thấy được Thủy Ảnh Tư bước xuống bậc thềm đá cao, đi tới chỗ bọn họ liền vẫy tay hô: “Thủy công tử, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Thật trùng hợp, nhị vị cô nương đến đây là vì chuyện gì a?” Tim hần sao? Hần cũng không quá lạ gì, Thủy gia nổi tiếng ở kinh thành mọi người đều biết. Mà hần một công tử thế gia, cô nương nào cũng muốn gã đương nhiên cũng không lạ lắm chuyện mấy cô nương tìm đến cửa.

Chỉ là nếu như là những người khác hần sẽ từ chối không gặp, nhưng còn nàng hần nhất định tiếp đãi chu đáo. Dù sao người ta cũng giúp mình, mình lại nghĩ oan người ta.

Niên Khai Diễm xoay người nở nụ cười méo mó so với khóc còn khó coi hơn: “Đúng a, thật trùng hợp như vậy a.”

Không để người nào nói thêm, Niên Sở Hoảng lớn tiếng đứng ở đại môn nhìn nữ nhi hỏi: “Diễm Diễm quen biết Thủy thiếu công tử?” Lần đầu đến kinh thành làm sao có thể quen đại nhân vật như vậy? Là Thủy Ảnh Tư từng đến Lan Châu sao?

Ba người đồng thanh đáp.

“Không quen.”

“Quen.”

Niên Khai Diễm trừng mắt Thước nhi như muốn giết chết nàng ta vậy. Dám trùng khớp ý kiến với nam nhân khác, rõ ràng nàng mới là chủ tử của nàng ta a! Bất quá cũng không đứng đó lâu, nàng vội chạy đến chỗ phụ thân cùng nhị thúc.

Niên Sở Hoảng nhíu mày hỏi: “Đến cùng là quen hay không quen?”

“Nhìn là biết có quen biết a đại ca!” Niên Khánh Tự cũng còn đang tiếu nói chuyện lúc đầu bản thân dưỡng hai nữ nhi thành khuê nữ hương thư, nếu không hôm nay có lẽ cũng sẽ tốt hơn rất nhiều.

Lương Tuấn Hy khần trương nhìn không được mím môi: “Nàng lúc nào nhận thức Thủy công tử?” Lúc này hần có nghe nhị đệ tán thán tướng mạo của Thủy Ảnh Tư, thế nên hần cực kỳ lo lắng. Một Hứa Bộ Nam hần đã đối phó không xong rồi, một thiếu trại chủ vừa đi hiện lại xuất hiện thêm một công tử ca.

Lại nói lúc này Thủy thượng thư hỏi xong gia quyến mới lưu người, có phải cũng có ý gì với Diễm Diễm hay không? Thật khiến hần bất an!

Thủy Ảnh Tư dùng chiết phiến vỗ vào cổ vài cái cũng bước đến: “Nguyên lai đây là lệnh thiên kim của Niên tổng tiêu đầu a.” Trách không được thân thủ tốt như vậy, quả nhiên cùng nàng có duyên.

Sau đó hần nhìn nàng hỏi: “Niên cô nương muốn tự nói hay muốn tại hạ nói thay?” Ý hần là câu hỏi của Lương Tuấn Hy.

Niên Khai Diễm hừ khê một tiếng, hơi có chút khó chịu nói: “Lúc này trên đường vô tình gặp.”

“Chỉ có như vậy?” Hứa Bộ Nam cũng khần trương đến khó nhìn mà thêm miệng hỏi.

“Àn.” Niên Khai Diễm gật đầu.

Thủy Ảnh Tư chép chép miệng thán một câu rất có vị đạo ái muội để người nghe hiểu lầm: “Hình như tại hạ nhớ cũng không phải chỉ có như vậy! Là Niên cô nương trí nhớ kém hay do trí nhớ của tại hạ quá tốt?”

“Sư muội!” Hứa Bộ Nam cau mày nhìn Niên Khai Diễm như thể hỏi nàng ‘sư muội còn có chuyện gì giấu ta’.

Lương Tuấn Hy tuy cũng biết không phải đơn giản như vậy nhưng thấy nàng không nói hẳn cũng không để Thủy Ảnh Tư làm khó nàng: “Là do Diễm Diễm không quá chú ý tiểu tiết mà thôi, Thủy công tử cũng không nên lưu ý quá nhiều tiểu tiết không quan trọng.”

Một câu này vừa ra, để mọi người cảm thấy tình huống trên đã triệt để được giải quyết. Tâm treo lơ lửng của Niên Khai Diễm cũng được đặt xuống, tuy giúp Thủy Ảnh Tư là nàng không có định liệu trước, nhưng cũng không muốn nói ra.

Thủy Ảnh Tư định thần nhìn Lương Tuấn Hy, trong mắt có thêm phần tán thưởng lẫn ngạc nhiên. Đây rõ ràng vừa giải vây cho Niên Khai Diễm vừa là nể hấn nam tử hán đại trượng phu lại lưu ý quá nhiều tiểu tiết như nữ nhân, còn thua cả nàng. Xem ra quan hệ giữa họ thực sự không bình thường, hoặc là nói, nam nhân này tự tác đa tình.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên---

Lúc này hạ nhân bước ra nói Thủy phu nhân đang đợi ở tiền thính thế nên đám người cũng không thể tiếp tục đi nữa. Mọi người theo chân Thủy Ảnh Tư bước đến tiền thính.

Niên Khai Diễm được dẫn đến một viện tử dành cho khách nhân. Nơi này nàng ở cùng với phụ thân, nhị thúc, huynh đệ Lương gia còn có Hứa Bộ Nam nữa. Trong viện trong rất nhiều hoa cỏ, đẹp và to hơn Diễm viên rất nhiều nhưng nàng vẫn cảm thấy thích Diễm viên hơn.

Mặc kệ Thước nhì vào phòng dọn dẹp, nàng ngồi ở ngoài bàn đá tùy tiện nhắm nháp chút điểm tâm hạ nhân Thủy phủ mang đến. Lương Tuấn Hy mắt nhìn không thấy cũng ngồi ở đối diện nàng, hần ân cần hỏi: “Lúc này Diễm Diễm ra ngoài mua được thứ gì a?”

“Mua một ít đồ cho mẫu thân bọn họ.” Niên Khai Diễm nằm xuống mặt bàn, chán nản hỏi hần: “Vì sao phụ thân lại lưu ở đây a?” Nàng muốn hỏi phủ thôi, sắp có tiểu đệ đệ rồi, nàng muốn nhìn hần.

Hứa Bộ Nam bị đám huynh đệ kéo đi đâu đó nên giờ mới trở lại, hần vừa thấy được Niên Khai Diễm lập tức bước đến, ngồi giữa nàng cùng Lương Tuấn Hy: “Sư muội, chuyện của Thủy công tử là thế nào?”

“Có thể nào được, thì bèo nước gặp nhau thôi.” Niên Khai Diễm vừa thấy Hứa Bộ Nam ngồi xuống lập tức thẳng thắt lưng, vẻ mặt cũng bày ra chút e lệ. Hần nhiều lần nhắc lại vấn đề này hần là quan tâm đến nàng đi.

“Hứa huynh không ở trong phòng dưỡng bệnh sao? Nội thương nên hảo hảo nằm trên giường vài ngày vậy mới không sợ lưu di chứng.” Lương Tuấn Hy ngoài mặt thì là quan tâm nhưng thực chất lại là đuổi người. Mấy ngày qua Diễm Diễm vẫn không có chú ý đến hần, giờ lại bị Hứa Bộ Nam chen chân, hần làm sao nhìn nổi.

Hứa Bộ Nam quét mắt Lương Tuấn Hy một cái, rồi đáp trả: “Ta không phải lo lắng sư muội sao? Lúc này ta nghe nói Thủy công tử này còn chưa thú thế.”

Hần lo lắng nàng a, chính miệng hần thừa nhận rồi!

Lúc này đây Niên Khai Diễm tinh táo hơn bất kỳ lúc nào khác. Hai lòng bàn tay áp lên gương mặt nóng bừng đỏ ửng của mình, nhắm mắt lại cảm nhận tiếng tim đập rộn ràng không thể không chế. Quả nhiên hần thích nàng, nếu đời trước Lương Tuấn Hy không chạy vào tân phòng níu kéo nàng thì hần cũng sẽ không khi đi nàng thú Niên Tuệ Nhân rồi.

“Cho dù là như vậy thì bá phụ cũng tuyệt không để Diễm Diễm gả đến đây, Hứa huynh đây là đang vẽ rắn thêm chân rồi.” Miệng thì nói ra lời như vậy nhưng lòng của Lương Tuấn Hy so với Hứa Bộ Nam sợ là còn nóng hơn trăm vạn lần. Hần nói thế cũng như tự an ủi bản thân mình mà thôi, người ta là quan to nào phải một giới giang hồ nhỏ nhoi nói từ chối là được.

“Được rồi được rồi.” Niên Khai Diễm có chút ngượng cật đứt đôi thoại của hai nam nhân trước mặt mình: “Muội thấy a, Hứa sư huynh mới là người nên lo lắng!”

Khi thấy được hai nam nhân đều đồng loạt nhìn về phía nàng như muốn hỏi ‘lời này là ý gì’, thì nàng thờ dãi một tiếng nói: “Lúc này nhìn thượng thư đại nhân có lẽ là muốn giữ Hứa sư huynh lại a!”

“Sư muội nói đùa cái gì?” Hứa Bộ Nam kéo khóe miệng lên cười, vì xấu hổ mà mặt nhiễm hồng. Nếu thực sự hần được coi trọng vậy liền quá tốt rồi.

Niên Khai Diễm vừa há miệng thì có hạ nhân đến báo Thủy phu nhân muốn tìm Hứa Bộ Nam rồi. Nhìn hần đi nàng bữu môi cảm đùa đăm đăm mấy khối điểm tâm trước mặt, thất vọng treo đầu.

Lương Tuấn Hy thả mềm giọng, mặt hồi nhìn hướng nàng, lại hỏi: “Điểm Điểm nhớ bá mẫu muốn trở về nhà sao?”

Hắn đương nhiên biết rõ biểu tình của nàng lúc này hơn bất kỳ kẻ nào khác. Mỗi lần nàng cùng Hứa Bộ Nam trò chuyện có người đến gọi hắn đi mất nàng cũng sẽ mất hứng bày ra bộ dáng này. Biết khi nào hắn mới được như Hứa Bộ Nam, được nàng xem trọng dù chỉ một chút.

Nghe nhắc đến Khúc thị, tâm trạng của Niên Khai Điểm có tốt hơn một chút: “Àn! Ngươi không nhớ nhũ mẫu Lương bá sao?” Đòi trước người thân bên cạnh nàng dần dần rời xa nàng, đòi này nàng vì mọi người phải áp tiêu xa xôi như vậy, đương nhiên sẽ nhớ rồi.

Lương Tuấn Hy khẽ cười thành tiếng, nâng ly trà nóng trong tay lên sưởi ấm hai tay: “Nhớ, đương nhiên sẽ nhớ, nhưng cũng không thể lúc nào cũng ở bên bọn họ được, mà bọn họ không muốn ta lúc nào cũng bám lấy bọn họ như tiểu hài tử.”

Nhìn nụ cười kia của hắn, phảng phất như thần tiên, không vрон chút bụi trần khiến Niên Khai Điểm có chút bay luôn hồn phách ra ngoài. Tận hai đòi nàng nàng mới thấy được nụ cười này của hắn, hay nói chính xác hơn là nàng chưa từng lưu ý hắn nên mới không phát hiện.

Nàng vươn tay gấp cho hắn một khối điểm tâm cho vào đĩa, “Ngươi dùng điểm tâm đi, cái này ngon lắm, ở phủ chúng ta không có được đâu.” Hắn nói cũng có lý, nam nhi chỉ ở tứ phương là sao có thể suốt ngày nhớ phụ mẫu được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Có tướng phu thê

Lương Tuấn Hy đa tạ nàng một tiếng rồi cầm đĩa lên gấp miếng điểm tâm trong chén đưa lên miệng cắn cực kỳ ưu nhã. Đây là lần đầu tiên nàng gấp đồ cho hắn, bảo hắn không cao hứng làm sao được.

Niên Khai Điểm lần thứ n cùng hắn ngồi ăn nhưng vẫn chưa tiêu hóa được cách ăn của hắn. So với nàng hắn càng giống nữ nhân hơn, cả hai vị đường tỳ muối kia của nàng sợ là cũng so không được với hắn. Trách không được mắt hắn nhìn không thấy vẫn có không ít người đến nói môi.

“Điểm Điểm dùng điểm tâm xong mang ta ra ngoài đi dạo một chút được không?” Ngay lúc Niên Khai Điểm nhìn hắn đến xuất thần thì hắn đột nhiên lại đưa ra đề nghị.

Nàng cũng cảm thấy không có gì nên lập tức đáp ứng. Cũng không phải nàng cùng hắn chưa từng đi dạo trên phố.

Dùng xong, hai người đứng lên chuẩn bị ly khai thì Thước nhi cũng dọn xong phòng bước ra ngoài, nên vội to giọng hỏi: “Tiểu thư, người lại muốn đi đâu a?”

“Mang hắn xuất phủ dạo một chút, làm sao?” Niên Khai Điểm xoay người nhìn Thước nhi. Kinh thành to lớn như vậy nàng còn chưa đi hết, phải biết tận dụng thời gian một chút không nên ở trong phủ này ngày ngày đợi qua ngày.

“Người mới về lại đi a.” Thước nhi nhăn mặt cup mắt nhìn đôi chân sắp rã rời của mình. Tiểu thư cũng đi cùng nàng a, vì sao sinh lực lúc nào cũng dồi dào, còn nàng như sắp cạn kiệt đến nơi vậy.

“Ngươi không đi vậy lưu lại đi.” Niên Khai Điểm nói xong nắm tay Lương Tuấn Hy, ở bên cạnh hướng dẫn hắn bước. Viện càng to càng đẹp thì càng nhiều vật trang trí càng dễ vấp ngã, lại nói nơi này rất nhiều bậc thang, nàng đã hứa mang hắn ra ngoài nhất định không bỏ hắn như vậy.

Lương Tuấn Hy cảm thấy tim mình sắp rơi ra ngoài rồi. Lâu rồi nàng cũng không có nắm tay hắn đi như vậy. Hắn hơi dùng lực cầm hồi tay nàng, bày vẻ trấn tĩnh nghe nàng chỉ dẫn.

Thước nhi nhìn thấy một màn mắt tròn to đồng tử như sắp rơi luôn ra ngoài. Khi nào thì tiểu thư cùng Hy ca thân mật như vậy a? Hình như tiểu thư cũng chưa từng nắm tay Hứa sư huynh như vậy đâu.

Nàng vừa định há mồm ra hỏi thì miệng đã bị một cái tay to lớn che lại, chỉ có thể phát sinh vài âm thanh ô ô mà thôi. Xoay đầu nhìn lại, nàng dùng ánh mắt căm phẫn nhất nhìn đối phương. Hai tay dùng sức lôi cái tay to che trên miệng của mình xuống, ra sức cắn một cái thật đau.

Vốn có Lương Vân Kha nghe được âm thanh của Thước nhi lập tức bỏ hết đồ chạy ra ngoài. Ai biết thấy được Niên Khai Điểm nắm tay đại ca, mà Thước nhi lại muốn phá hỏng nên hắn che miệng nàng lại. Lâu lâu mới thấy đại ca vui vẻ như vậy, đương nhiên hắn sẽ không để nữ nhân phá mất.

Đột nhiên bị cắn hắn cũng không dám la to, chỉ cố hít một ngụm khí lạnh rồi rút mạnh tay về, trừng mắt nữ nhân bên cạnh thân mình: “Giờ ta mới biết, ngươi tham ăn đến nỗi thịt người cũng không tha.”

“Hừ! Ai bảo ngươi dám phi lễ ta.” Thước nhi lấy áo cổ sức lau miệng, còn không quên vờ nôn chứng tỏ cắn hắn nàng cũng cảm thấy buồn nôn.

Lương Văn Kha hạ đường nhìn lướt từ trên đỉnh đầu của Thước nhì xuống chân, chép miệng nói: “Ta không có hứng thú với heo.” Thoại âm vừa dứt hẳn đuôi theo đại ca của mình, bỏ mặc Thước nhì tức tối đứng đó dầm chân.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Xuất phủ, Niên Khai Diễm cùng Lương Tuấn hy nắm tay nhau đi trên phố thu hút không ít ánh mắt của bá tánh. Bởi nam nữ hữu biệt, cho dù là phu thê cũng sẽ không ở chốn đông người như vậy lồi lõm kéo kéo. Bất quá Lương Tuấn Hy dùng khăn bịt mắt, mọi người hiểu rõ nên cũng không có nghị luận gì nhiều.

Niên Khai Diễm ở trên phố luôn miệng nói, cái này mua cho Hứa sư huynh, cái kia hợp với Hứa sư huynh, khiến Lương Văn Kha rất khó chịu lại không dám lên tiếng phản bác. Hắn len lén quan sát sắc mặt của đại ca mình, đương nhiên hắn cũng không dám công khai đi đến chỗ hai người, chỉ có thể len lén đi theo sau mà thôi. Nếu hắn xuất hiện, đại ca nhất định mất hứng.

Thước nhì nhìn đáng vẻ lén lén lút lút của Lương Văn Kha liền vỗ vai hắn hỏi: “Người đang làm gì a? Sao không đến đó, ở đây quý quý túy túy làm gì?” Bên kia nào có gì nguy hiểm vậy hắn đang sợ thứ gì a!

Lương Văn Kha đang tập trung đột nhiên bị đánh vỗ liền giật mình nhìn sang bên cạnh. Chỉ thấy Thước nhì miệng nhai nhóp nhép cái bánh bao, hắn nhăn mặt xua đuôi: “Không muốn đến đó quấy rối bọn họ, nhưng lại không an tâm đại ca. Người đi chỗ khác chơi đi đừng làm phiền ta.”

“Ta cảm thấy Hy ca tốt với tiểu thư hơn.” Thước nhì gật gù thán, nhìn bọn họ đi với nhau cũng rất xứng đôi, nhưng đáng tiếc tiểu thư lại không thích hắn, nằng cũng hết cách. Thế nên lúc này nằng tán thành cách làm của Lương Văn Kha, đứng xa xa nhìn.

“Giờ người mới biết đại ca ta tốt a!” Lương Văn Kha vừa nói vừa không ngừng bước theo hai người trước mặt.

Thước nhì cũng không nói gì nữa bước theo hắn.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Niên Khai Diễm cùng Lương Tuấn Hy bước đến một ngã tư đường, lúc này có một lão nhân gia xem tướng số đột nhiên gọi lại: “Cô nương công tử, nhìn mặt hai người hồng quang cao chiếu có tướng phu thê, có muốn xem một quẻ không?”

Niên Khai Diễm nhìn tới nhìn lui một hồi tự chỉ bản thân mình. Lão giả này là nói nằng cùng Lương Tuấn Hy? Có tướng phu thê? Thôi đi, đùa cái gì, nếu thật vậy sao đòi trước nằng không gả cho hắn. Toàn là lừa gạt!

“Không xem không xem.” Nói xong nằng tiếp tục túm tay Lương Tuấn Hy kéo đi.

Lương Tuấn Hy cao hứng cười, từ đai lưng lấy một nén bạc lẻ vươn tay tới nơi phát ra âm thanh của lão giả. Người ta nói hắn cùng nằng có tướng phu thê nha. Vậy nếu có phải lúc này nằng bới tóc liền sẽ có người nghĩ nằng là thê tử hắn không?

“Đa tạ lão bá.”

Lão giả cầm lấy bạc liên tục đa tạ.

Niên Khai Diễm kéo hắn đến bên mình, thấp giọng nói: “Người có vấn đề sao, hắn tùy tiện nói mấy câu lừa gạt cũng đưa bạc?” Hắn giàu như vậy sao không mua thêm ít y phục mặc a, y phục của hắn cũ thể này, nếu không phải rách cũng phải đợi mẫu thân nói hắn mới chịu mang đi đổi, keo kiệt như thế cũng có thể phóng khoáng với mấy lời lừa gạt?

“Nhưng hắn nói ta nằng có tướng phu thê.” Dù là gạt thì sao, vẫn là nên tin, biết đâu có thật.

Mặt của Niên Khai Diễm như là bốc cháy vậy, nóng bừng bừng, nằng lập tức thả tay hắn ra, thu hồi tay mình về đặt ở tâm khảm, lưng cũng xoay về phía hắn. Nãy giờ nắm đến tận tay thứ gì cũng quên mất. Nằng rõ ràng thích Hứa Bộ Nam cơ mà, sao tự nhiên lại có cảm giác này a!

Lương Văn Kha lắc đầu chép miệng đầy tiếc nuối lầm bầm: “Đại ca thật phóng khoáng a, nếu sớm biết thế ta cũng nói vài lời tốt vậy chẳng phải mỗi ngày đều được đại ca cho bạc tiêu sao.” Lão giả kia cũng quá lời rồi, tùy tiện khen một câu liền nói trúng nguyện vọng của đại ca.

Thước nhì nhìn hắn đầy khinh thường, “Cũng biết bản thân thường xuyên ăn nói rất linh tinh sao?” Măng nằng là heo chính là ăn nói linh tinh nhất. Đáng đời hắn không người gả.

“Lo ăn đi, nhiều chuyện quá.” Măng một câu Lương Văn Kha không nói gì nữa.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Tay của Lương Tuấn Hy dừng trên không trung, hắn có chút hoảng loạn, quơ lung tung trong không khí: “Diễm Diễm Diễm Diễm, nằng ở đâu?” Đáng chết, đáng lý hắn không nên thành thật như vậy, giờ vui rồi, nằng giận hắn mất rồi.

Do hắn nhìn không thấy mãi mò như vậy, lỡ để mu bàn tay chạm đến gò má của một phụ nhân vừa đi tới, để nằng ta ôm má hét to: “Phi lễ phi lễ, mau bắt tên dâm tặc này lại a!”

Mọi người lập tức vây quanh Lương Tuấn Hy, Lương Văn Kha cùng Thuốc nhi bị đẩy ra ngoài, cách hẳn một đoạn khá xa, người đông kín, chen cũng chen không lọt. Niên Khai Diễm lúc này mới quay lại chỉ nhìn thấy phụ nhân kia một tay ôm gò má, một tay vung lên muốn tát hẳn.

Nàng vội chạy đến, trước khi tay khi hạ xuống mặt hẳn, nàng đã bắt lại được: “Thảm thảm a, hiểu lầm là hiểu lầm thôi.”

“Không có gì hiểu lầm hết, hẳn rõ ràng nhìn thấy ta mỹ mạo nên động tâm muốn phi lễ.” Phụ nhân kia phồng mang trợn má lên hết vào mặt Niên Khai Diễm, phảng phất còn có mưa xuân từ miệng nàng bay ra nữa.

Có người trong đám người vây xem, bật cười nói: “Hắn bị mù a, làm sao nhìn trúng người được.”

“Phải đó phải đó!” Đám người còn lại cũng hòa theo.

Niên Khai Diễm nâng tay lên lau mặt một cái, vội vã giải thích: “Hiểu lầm thôi, hẳn là tìm ta, do ta đi nhanh quá nên hẳn mới hoảng như vậy!”

Nhìn phụ nhân trước mặt tướng mạo phổ thông lại đầy tàn nhan lý nào sẽ được coi trọng chứ, xem ra nhà nàng ta nghèo lắm không đủ tiền mua gương soi. Đó còn chưa nói đến nàng ta còn là một phụ nhân mập mạp, lại lùn nữa chứ.

Lương Tuấn Hy đứng im bất động không nói lời nào, hẳn rất sợ bản thân động sẽ phát sinh thêm chuyện gì nữa. Nhưng nghe Niên Khai Diễm vì mình nói chuyện hẳn cũng rất cao hứng, bất quá hẳn cũng sẽ không lên tiếng thanh minh, hẳn muốn xem nàng xử lý thế nào.

“Làm sao ta biết được hẳn có thật sự mù không không?” Phụ nhân kia vẫn còn đanh đá mắng người, đến khi mắt dừng trên tuấn dung của Lương Tuấn Hy mới mực trùng khẩu ngôn. Nếu là biết soái như vậy nàng nguyện để hẳn sờ thêm vài cái.

“Đương nhiên là thật rồi.” Niên Khai Diễm vẫn đứng che trước mặt Lương Tuấn Hy, nàng nhìn thấy được ánh mắt của phụ nhân này có chút biến đổi. Như là sợ, nhờ chút nữa nàng ta có thể nhào sang ôm hẳn cần hay không cũng không chừng.

“Người.. người tháo băng mắt của hẳn xuống cho mọi người xem đi.” Phụ nhân đó muốn nhìn toàn diện mặt của Lương Tuấn Hy nên mới nói như vậy. Do nàng ta thấp bé nhìn không thấy vết lõm nhãn nhún lộ ra gần phía trên của mép vài băng.

“Không được.” Niên Khai Diễm to giọng cự tuyệt. Nàng cùng Lương Tuấn Hy từ bé, tuy không thích hẳn nhưng cũng biết dưới mắt kia là hình dạng gì, nếu để người ta thấy khác nào bêu xấu hẳn đâu.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang-- Vọng Thư Uyển--

Trong đám người cũng bắt đầu nhìn sang Lương Tuấn Hy, phải nói rất ít người có được dung mạo cùng khí chất như hẳn. Thế nên đương nhiên là muốn xem toàn diện để thỏa mãn bản thân rồi. Vì vậy không ít âm thanh vang lên.

Chỉ là có âm thanh của một người để Niên Khai Diễm nghe được rất rõ ràng: “Vị cô nương này là gì của hẳn a? Người bảo vệ hẳn như vậy là có ý gì?”

Niên Khai Diễm há mồm lại đáp không được câu này. Nàng nên đáp thế nào đây, đến cùng nàng và hẳn có quan hệ gì?

“Diễm Diễm, ta tháo ra cho người ta xem là được rồi, không cần khăn trương như vậy.” Lúc này Lương Tuấn Hy mới lên tiếng. Hẳn cũng không hiểu vì sao đám người này lại hiếu kỳ như vậy, bất quá không muốn nàng bị làm khó, hẳn tháo ra là được.

Niên Khai Diễm xoay người đã thấy băng che mắt của Lương Tuấn Hy dần trượt xuống, lòng nàng lại có chút chua xót. Không hiểu cảm giác này ở đâu ra, nhưng nàng vạn phần không đành lòng. Thế nên đôi mắt nhắm chặt cùng vết lõm chẳng chịt như giun kia vừa lộ va vài giây nàng đã dùng tay thay hẳn che lại.

“Các người nhìn đủ chưa?”

Đám người vì âm thanh to lớn hung dữ của Niên Khai Diễm khiến cho bưng tỉnh. Nguyên lai xấu như vậy a. Sau đó mọi người lần lượt giải tán, phụ nhân kia cũng không biết chạy đi chỗ nào rồi.

Lương Tuấn Hy kéo tay nàng xuống, nắm trong lòng bàn tay: “Không cần khăn trương, vết tích cũ mà thôi, cũng chẳng khiến ta mất đi cân thịt nào.”

Niên Khai Diễm rút tay về, kéo hẳn khom xuống gần mình, “Ta giúp người băng lại.” Mùi được hương từ người hẳn bay vào mũi nàng, lại cảm nhận khí tức ấm áp của hẳn được trong hơi lạnh khiến mặt nàng đỏ lên không ít.

“Được.” Lương Tuấn Hy đưa dải băng cho nàng, hẳn xoay người hơi khuyu chân xuống để nàng giúp mình. Trời cuối thu se lạnh nhưng sự quan tâm của nàng khiến hẳn không cảm nhận được se lạnh đó, nhẹ nhàng nở một nụ cười mỏng nhưng lại ấm như xuân phong.

“Nếu như ngày nào Diễm Diễm cũng tốt với ta như vậy có phải rất tốt không!”

Nghe được âm thanh ai thán của hẳn, tay nàng cố sức siết một cái cho bỏ ghét, rồi nắm tay hẳn kéo đi: “Lúc này là do ta nên người mới bị người khác vu oan, giúp người cũng là chuộc tội thôi, đừng nên nghĩ nhiều.” Nàng phải nhân lúc này triệt tiêu cái suy nghĩ này của hẳn đi, sau này nàng gả cho Hứa Bộ Nam hẳn cũng không cần bỏ đi nữa.

Lương Tuấn Hy mím chặt môi không nói, tùy nàng kéo mình đi. Mặc kệ nàng là vì cái gì, nhưng hành động lúc này của nàng cũng là quan tâm hẳn, hẳn tin

chắc có một ngày nàng sẽ thay đổi, sẽ đáp ứng gả cho hân.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Bị nhìn trúng rồi

Niên Khai Diễm hồi phủ lập tức lấy mấy thứ linh tinh mình mua treo đầy trên người Lương Tuấn Hy xuống, chạy đi tặng Hứa Bộ Nam. Lương Văn Kha giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, để đại ca hân mang đồ vất vả như vậy lại một món cũng không tặng cho đại ca hân. Đúng là vô lương tâm!

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Đến tối, Thủy gia bày yến tiếp đãi mọi người trong tiêu cục, Thủy thượng thư ngồi ở chủ vị liên tục ha hả cười kính rượu. Thủy phu nhân cũng vui vẻ cười đến tít mắt nhìn Hứa Bộ Nam.

“Lão gia, xem ra nữ nhi nhà chúng ta rất thích Hứa công tử.”

“VẬY phu nhân xem xem nên gả ai cho hân mới tốt.” Thủy thượng thư ghé sát bên tai phu nhân nhà mình thấp giọng hỏi. Hân có rất nhiều nữ nhi, nhưng vì để phòng ngừa vạn nhất chưa đường lui sau này cho mình nên không muốn toàn bộ đều gả cho quan gia, vì vậy hân mới chọn Hứa Bộ Nam.

Niên Khai Diễm ngồi đó nhìn đám nữ nhân mỹ mạo lâu lâu lại liếc mắt đưa tình với Hứa Bộ Nam mà trong lòng khó chịu vạn phần. Ai vậy đều xinh đẹp như thế, càng nhìn càng dễ người khác đổ kị đỏ mắt. Cũng may là hân không tham luyện nữ sắc, chỉ là đám nữ nhân này đều đoan trang thực nữ không động thủ động cước thô lỗ giống nàng a! Đây chính là đức hạnh mà hân thích, bảo nàng không lo lắng sao được!!!

Nhìn trang phục đẹp đẽ hoa lệ của bọn họ, nàng lại nhìn sang thân trang phục của mình, ngao ngán thở dài thường thụt. Bất quá nàng cũng không tiếc nuối nữa, sau chuyển áp tiêu này mới thực nữ trở lại đi, giờ thì vẫn phải như vậy.

Thủy Ảnh Tư nhìn thấy Niên Khai Diễm có vẻ không vui, hân ngồi đối diện nàng nâng ly rượu lên nói: “Niên cô nương lần đầu đến phủ đệ, tiếp đãi không chu đáo, có chỗ nào không vừa ý cứ lên tiếng a.”

“Đa tạ.” Niên Khai Diễm đưa ly rượu hướng hân kính một cái rồi nàng ngửa cổ uống hết.

Đám thiên kim của Thủy gia ai cũng che miệng bàn tán, tuy nói rất nhỏ không thể nghe được nhưng nhìn ánh mắt cũng thấy được sự khinh thường. Bất quá nàng mặc kệ họ, đôi trước nàng giống như họ, đến cùng không bảo vệ được bất kỳ người nào bên cạnh mình.

Thủy thượng thư cùng phu nhân vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Thủy Ảnh Tư. Bọn họ vốn nghĩ hân đoạn tụ, bởi đến giờ phút này không hề có nữ nhân nào mà hân chịu nhìn một cái chứ đừng nói là chủ động trò chuyện. Bọn họ cũng thử hết không ít nữ nhân, từ tầng lớp quý tộc quan lại đến nha hoàn kỹ nữ cũng vô ích. Hôm nay hân cư nhiên chủ động rồi, không uống công bọn họ giữ Niên Khai Diễm lại làm khách a!

Thủy thượng thư cao hứng nói: “Niên tổng tiêu đầu, lệnh thiên kim quả nhiên hơn người không biết trong người đã có hôn phối?” Hân nói cũng không thấy ngại khi bản thân thực sự nhìn không thấy hơn người điểm nào, bất quá chỉ cần đề nghị từ của hân chú ý vậy liền đã là hơn người rồi.

Niên Sở Hoảng cố gắng nuốt ngụm rượu vừa uống vào trong cổ họng xuống bụng, rồi mới đáp: “Hiện vẫn chưa.” Hôn sự của nữ nhi vẫn là mối lo lắng của phu thê hân, vậy mà giờ đây là lại có người đến cầu thú a. Hân phải giải quyết thế nào mới phải?

“VẬY quá tốt rồi.” Thủy phu nhân cũng giấu không được vui sướng mở miệng nói: “Khuyến tử nhà chúng ta cũng không có. Nhìn tuổi xem như cũng tương xứng, không biết Niên tổng tiêu đầu có nguyện ý gả lệnh thiên kim đến đây hay không?”

Niên Sở Hoảng còn chưa mở lời từ chối đã nghe hai chữ ‘không được’ bay ra từ miệng của Hứa Bộ Nam cùng Lương Tuấn Hy. Mọi người đồng loạt đảo mắt dừng trên người bọn hân. Phản ứng lớn như vậy, không lẽ...

“Bộ Nam, Tuấn Hy, các ngươi thất lễ như vậy, còn không mau hướng thượng thư phu nhân bồi tội.” Niên Sở Hoảng hiểu bọn họ, nhưng cũng không nên có phản ứng như vậy, trước sau gì hân cũng từ chối cơ mà, nhanh miệng như thế làm gì =.=

Hai nam nhân bất đắc dĩ ôm quyền bồi tội trong lòng cực kỳ không cam >"<

Thủy phu nhân miệng thì nói không sao, nhưng lòng lại rất khó chịu. Niên Khai Diễm là nữ tử đầu tiên nữ tử của nàng nguyện ý bắt chuyện, bằng mọi giá, nàng nhất quyết không buông tha.

Niên Khánh Tự bật cười phá bỏ không khí quái dị nơi này: “Thủy phu nhân có điều không biết, đại ca cũng chỉ có mỗi Diễm Diễm là nữ nhi mà thôi, thế nên tuyệt không thể gả ra ngoài.”

Thủy phu nhân nghe vậy nụ cười trên môi có chút méo, “VẬY...” Nàng quay sang trượng phu, giận dỗi nói: “Lão gia, ngươi mau nghĩ cách đi, ta nhất định

phải có nhi tức phụ này.”

Thủy Ảnh Tư nhìn phụ mẫu mình một mắt tự tiểu phi uống nâng rượu lên chậm rãi thưởng thức. Hắn rất lười để ý những chuyện này, nhưng bảo hắn thú nằng...xem như cũng là một nha đầu hoạt bát có chủ kiến, đỡ hơn đám khuê nữ trong kinh thành rất nhiều. Hắn không có ý kiến!

Thủy thượng thư rất là bất đắc dĩ nói: “Chuyện này để từ bàn sau.” Tay không quên vỗ vỗ vai phu nhân nhà mình trấn an. Hắn phải nghĩ cách trước đã, bọn họ còn lưu lại mấy ngày, không vội.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang-- Vọng Thư Uyển--

Huynh đệ Niên gia cũng không có nói gì nữa. Mọi người đều trầm mặc, không khí của yến tiệc cứ như vậy mà lạnh xuống. Lúc này Thủy Ảnh Điều lại lên tiếng nói: “Niên cô nương được ca ca xem trọng như vậy, thiết nghĩ cũng là có chỗ hơn người, không biết ta có thể lĩnh giáo không?”

Niên Khai Diễm thụ sủng nhược kinh đến hầu như hóa tượng ngồi một chỗ không động, nghe bị điểm tên, mắt nàng lại nhìn đến nữ tử vừa nói chuyện. Nàng ta vận một thân phẩm hồng tuyệt đẹp, thủ công tinh xảo, làn váy bay bay để những đóa hoa nhỏ màu trắng lay động tựa như thật vậy.

Lĩnh giáo? Nàng ta biết võ công?

“Không biết Thủy tiểu thư là muốn lĩnh giáo thứ gì?”

“Chúng ta thi tấu khúc được không?” Thủy Ảnh Điều nhìn nàng bằng đôi mắt hàm tiếu. Mặc kệ nàng là được ca ca xem trọng thế nào, nhưng Hứa Bộ Nam là người nàng xem trọng, lại còn có thể để hắn vì nàng ta mà bỏ lỡ cơ hội tuyệt ý của mẫu thân. Nàng muốn biết đến cùng đã nữ này lợi hại thế nào.

Niên Khai Diễm lập tức cảm thấy mặt như bị gió lạnh thổi qua vậy, cơ mặt hoàn toàn kết băng không giải khai được. Nàng nào biết mấy thứ đó cơ chứ. Lúc trước nàng trang phục nữ, đi đứng cười nói, học bao lâu cũng chưa xong, làm sao mà học được mấy thứ văn nhã này.

Lương Tuấn Hy lại đột nhiên đứng lên nói: “Thủy tiểu thư hẳn lại rất tự tin cảm nghệ của mình, không biết tại hạ có thể vinh hạnh cùng tiểu thư tấu một khúc hay không?” Hắn biết nàng không thể, nhưng hắn có thể giúp nàng.

Thủy Ảnh Điều rất ngạc nhiên quay sang nhìn Lương Tuấn Hy. Chỉ là nhìn qua một mắt thì khinh thường bĩu môi: “Ta chỉ muốn cùng Niên cô nương tỷ thí thôi.” Một tên bản hàn không có gì đặc biệt, đã vậy còn bị mù nữa chứ, nàng xem thường.

Lương Tuấn Hy xem như nghe không ra sự xem thường của nàng, hắn mỉm cười ôn hòa nói: “Nhưng cảm nghệ của tại hạ là do Diễm Diễm dạy a. Nếu tiểu thư hơn được tại hạ liền để tiểu thư cùng nàng tỷ thí, thế nào?”

Hắn nói như vậy khiến không người dám lên tiếng. Ở tiêu cực ai mà không biết Niên Khai Diễm không tinh thông thứ này, Lương Tuấn Hy bao che nàng cũng là chuyện bình thường. Chỉ là mọi người ngạc nhiên hơn chính là Lương Tuấn Hy biết cảm nghệ, đây là chuyện lần đầu bọn họ nghe được.

Còn đám người Thủy gia lại không thể cãi. Ý của Lương Tuấn Hy rất rõ ràng, cảm nghệ của hắn là do Niên Khai Diễm dạy, mà thắng không được hắn vậy thì không thể có tư cách thi với nàng.

Thủy Ảnh Điều nắm chặt ống tay áo, hạ lệnh: “Chuẩn bị cảm.”

Mọi thứ chuẩn bị xong, hai người thống nhất một khúc nhạc rồi cùng nhau khảy. Chỉ nghe âm thanh chảy ra từ huyền cầm, lúc trong suốt thanh thúy, lúc lại bị thương khiến người kiềm không được nước mắt, quả nhiên đều là cao thủ.

Niên Khai Diễm ngờ ngác ngây ngốc nhìn bàn tay nhẹ nhàng của Lương Tuấn Hy uyển chuyển chạy trên cầm. Đến cuối cùng, hắn vuốt huyền cầm liên tục vài vòng mới kết thúc khúc nhạc để Thủy Ảnh Điều nhất thời theo không kịp.

Phải biết rằng, các nốt của cổ tranh rất rời rạc, phải rất nhuần nhuyễn mới có thể để các nốt nhạc nối liền với nhau. Thủy Ảnh Điều vốn là lựa một bài thật khó làm khó Lương Tuấn Hy, nghĩ không ra lại chính là tự làm khó mình.

Tiếp tới một vị tiểu thư khác của Thủy gia lại khiêu chiến với Niên Khai Diễm, “Ta muốn cùng Niên cô nương thi vấn đáp một chút ca từ thi phú. Sẽ không phải Lương công tử vẫn là được nàng dạy chứ?” Nàng mới không tin một lang trung biết nhiều như vậy.

Lương Tuấn Hy điềm đạm cười đáp: “Lại bị tiểu thư đoán trúng rồi, tiểu thư có bao giờ thấy một lang trung như tại hạ được gọi tên tiểu thư của mình bao giờ chưa?”

Mọi người á khẩu đáp không được. Đối với nhà khác đây chính là đặc ân, mà ở Niên gia, Lương Tuấn Hy chính là một ngoại lệ. Câu kia chính là vừa trả lời vừa khoe mẽ, lại âm thầm đánh Hứa Bộ Nam một cái, còn khẳng định chủ quyền với Niên Khai Diễm, thật đáng sợ.

Đương nhiên phần thắng lại lần nữa thuộc về hắn. Lương Vân Kha nhìn chằm chằm đại ca của mình rất lâu không nói chuyện. Hắn biết đại ca có võ công, từ nhỏ không chỉ là bá phụ dạy, nương cũng có dạy huynh đệ bọn họ. Còn về phần cầm, thi này...hắn thực sự không biết đại ca khi nào học được a!

Ván kế tiếp lại một vị tiểu thư khác bước lên nói: “Ta muốn cùng Niên cô nương đấu kỳ.”

“Vậy tại hạ lại lần nữa thỉnh giáo, còn vọng tiểu thư nương tay.” Lương Tuấn Hy cười rất tự tin. Qua không lâu hắn lại có thể thắng.

Tiếp thêm một vị tiểu thư nói: “Sẽ không phải thi họa Lương công tử cũng thay Niên cô nương đầu chứ?” Nàng không tin một tên mù có thể vẽ.

Thủy Ảnh Tư im lặng này giờ đột nhiên mở miệng nói: “Đây là phụ thân thiết yến tiếp đãi khách quý lại bị các người biến thành tỷ thí. Không nên để mọi người mất hứng nữa.” Âm thanh tuy vẫn rất ôn nhuận nhưng lại nghe ra được ý tứ cảnh cáo bên trong.

Lương Tuấn Hy quả thật vô pháp vẽ tranh, cũng may được Thủy Ảnh Tư giúp đỡ nên hấn hướng nơi phát ra âm thanh của Thủy Ảnh Tư ôm quyền khề gật đầu. Hấn thở phào một khẩu khí, lòng nhẹ đi không ít.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Lương Vân Kha vừa thấy hấn rảnh rồi liền mở miệng hỏi ra hiểu kỳ trong lòng: “Đại ca, mấy thứ này huynh lúc nào học được?” Sao hấn một chút cũng không biết a!

Lương Tuấn Hy im lặng một lúc sau mới đáp: “Là cha nương dạy ta, sẽ không phải nhị đệ không biết chứ?” Lúc hấn học những thứ này cha nương nói sẽ dạy Lương Vân Kha vào lúc khác.

Lương Vân Kha ha ha thấp giọng cười hai tiếng không đáp. Hấn đâu được dạy những thứ này, nhưng cho dù có dạy có lẽ hấn cũng học không được đâu. Hấn học được thì nhanh hơn đại ca nhưng mấy thứ này, sợ là không bằng.

“Cha nương không dạy nhị đệ?” Lương Tuấn Hy hỏi lâu không nghe được đáp trả, đôi mày cau lại không khề hờ, lặp lại câu hỏi lần nữa.

“Có lẽ cha nương thấy đệ không có thiên phú này nên không có dạy cho đệ.” Lương Vân Kha nặng nề nói ra, lại sợ đại ca khiêu nại cha nương liền nói thêm: “Đệ cũng không muốn học đâu, đại ca đừng nói với cha nương, nhớ bọn họ nhớ ra lại bức ép đệ.”

Tóm lại từ nhỏ đại ca đã rất thương yêu hấn, chỉ cần biết cha nương thiên vị liền cũng sẽ không để yên. Hấn trước nay luôn được cha nương dạy phải thương yêu đại ca, nhường nhịn đại ca. Hấn cũng biết mất đại ca không thấy, hấn là người lành lặn nhường nhịn đại ca là chuyện nên làm nên cũng không có kêu ca gì.

Lúc trước phòng vốn dĩ là của một mình đại ca, nhưng đại ca nói có thể cùng hấn ngủ một phòng, thế nên nhường phòng đó cho cha nương, còn hấn cùng đại ca lại ngủ phòng của cha nương. Bởi hấn nhiều chuyện đi nói với đại ca rằng, phòng của đại ca có một giường đẹp, lại có trướng幔, phòng cha nương không có.

“Àn.” Lương Tuấn Hy âm hàn bức ra một chữ.

Lương Vân Kha nhìn thấy đôi mày kia vẫn chưa thả lỏng, đến thở cũng không dám thở mạnh. Hy vọng chuyển áp tiêu này trở về đại ca sẽ quên đi, bởi lấy hấn hiểu đại ca, chuyện này còn chưa xong đâu. Nhưng may cho hấn là vì hấn bảo không muốn học những thứ đó nên đại ca hấn cũng không mang chuyện này đi hỏi.

Lúc này yến tiệc lại một lần tràn ngập ti trúc thanh, đám vũ cơ lại đứng ở trung ương biểu diễn vũ khúc. Mọi người đều nhìn đám vũ cơ xinh đẹp đến không nháy mắt. Chỉ ánh mắt của Niên Khai Điền không rời khỏi huynh đệ Lương gia, nói chính xác hơn là Lương Tuấn Hy.

Mà huynh đệ lương gia đều là trầm mặc không có tâm trạng thường nhạc thường vũ, đều chìm trong tâm tư của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 34: Lễ vật tâm đắc nhất

Sáng ngày kế tiếp, Niên Khai Điền vừa thức dậy đã bị Thủy Ảnh Tư kéo ra ngoài thành tản bộ. Nàng nhìn nhìn hấn bĩu môi hỏi: “Người muốn mang ta đi đâu?”

“Đi dạo mà thôi, Niên cô nương không cần khó chịu với tại hạ như vậy.” Khóe môi khề nhếch lộ ra dáng cười tỏa nắng của Thủy Ảnh Tư khiến không ít phụ nhân nữ giới có mặt ở đây đỏ mặt cúi đầu.

Nếu không phải đề nghị đột nhiên của mẫu thân hấn nàng có cần khó chịu như vậy không? Lại nói hấn không phản đối lại còn mang nàng đi dạo, khác nào là đáp ứng ý nguyện của mẫu thân hấn đâu.

Càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, nàng thanh thanh khí khí mang theo chút tò mò hỏi: “Không phải đâu, sao người một chút cũng không quan tâm vậy?” Dù gì cũng là chung thân đại sự của mình, sao nhìn hấn lại bày cái dáng vẻ như ‘tùy phụ mẫu an bài’, hấn không có chút chủ kiến gì sao?

“Quan tâm? Cái gì a?” Thủy Ảnh Tư vẫn rất thông thả thả cước bộ như bản thân hấn thực sự chẳng hiểu nàng hỏi gì. Âm thanh thả ra còn không có chút hiểu kỳ hay mang theo bất kỳ tâm trạng nào để người hoài nghi không biết hấn có thực sự quan tâm đến chung thân đại sự của mình hay không.

“Chuyện thượng thư phu nhân nói đêm qua a. Ngươi thực sự một chút phản đối cũng không có?” Niên Khai Diễm dừng cước bộ, dùng ánh mắt cực kỳ khó hiểu nhìn hân.

Thủy Ảnh Tư xoay người, bước lại về bên cạnh nàng, nhân thần nhìn thú vị nhìn chăm chăm nhuyển tiên đang bị nàng xoay trên tay: “Ta cảm thấy cũng rất tốt, thế nên không có ý kiến gì nữa. Nếu Niên cô nương có ý kiến gì liền có thể nói cùng ta.”

“Ta cùng ngươi vừa quen không bao lâu...làm sao có thể...”

Lời của Niên Khai Diễm có chưa dứt đã thấy Thủy Ảnh Tư lắc đầu: “Hóa ra Niên cô nương là sợ sau này chúng ta không hòa hợp sao?” Hân đảo mắt một vòng như suy nghĩ thứ gì đó lại nói: “Kỳ thực tại hạ rất dễ tính, không khó chung đụng đâu.”

Niên Khai Diễm mỉm cười rất muốn cắn ngươi, “Ta không nói thứ này.”

Đôi mắt phượng của mỗ nam nhân chớp chớp thiên chân vô đối nhìn nàng. “VẬY...là thứ gì?”

Nàng ngửa đầu lên trời liên tục hô hấp điều tức hô hấp, sau cùng mới đáp: “Ta là độc nữ, muốn thú ta liền phải ở rể, có biết không?” Ý nàng là không thể để Niên gia tuyệt hậu được.

Kể ra nàng cũng rất tốt số, phụ mẫu tuy có nói đến chung thân của nàng nhưng vẫn là để nàng tự ý quyết định. Nghe âm thanh của Thủy phu nhân đêm qua liền biết, ‘ý ta đã quyết, miễn lộn xộn’, lại nhìn dáng vẻ của Thủy thượng thư chính là bộ dáng ‘toàn bộ nghe theo nàng’, vậy chẳng phải Thủy Ảnh Tư không tốt số sao?

“Vậy thì không cần lo lắng, chẳng phải Niên phó tiêu đầu cũng có hai nữ nhi sao?” Thấy được đôi mắt tròn to như cá chết của nàng, Thủy Ảnh Tư còn bổ sung: “Đêm qua hân uống say ta vô tình nghe hân lầm bầm một mình với thế tử đã mất.”

Niên Khai Diễm cau gắt một câu: “Nhưng phụ thân ta là trưởng tử, ngươi muốn thú thế liền tìm hai vị đường tỷ muội của ta đi.”

Mắt hân đầy thú vị nhìn nàng, hiếu kỳ hỏi: “Các nàng cũng có bộ dáng như Niên cô nương?”

“Cái này...cũng không phải.” Niên Khai Diễm vẫy vẫy tay từ chối. Bộ dáng của nàng có gì tốt mà giống chứ, trái lại còn bị chê bai thô lỗ tục tũn nữa kia.

Khi nàng vẫn còn muốn khen ngợi hai vị đường tỷ muội của mình thì thư đạt lễ, miệng vừa há đã bị hân ném một câu vào mặt.

“Vậy thì không cần, tại hạ vẫn cảm thấy Niên cô nương tốt.”

Niên Khai Diễm tức đến không nhẹ liền tục vỗ ngực thuận khí, cũng không tiếp tục cùng hân nói nữa. Nàng xoay người bước đi. Không hiểu sao, nàng vẫn có thể nói ra câu ‘kỳ thực ta đã có người trong lòng rồi’, nhưng đến miệng lại cảm thấy có cổ cảm giác kỳ lạ ngăn lại. Đường như tâm nàng có chút thay đổi, để nàng nói không ra lời kia.

Tóm lại hôn sự này phụ thân nhất định không đáp ứng đâu. Nàng cũng không cần thiết tiếp tục cùng hân đòi co. Chuyện trước mắt chính là nhanh nhanh trở về Lan Châu gặp tiểu đệ đệ sắp xuất thế thôi.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang— Vọng Thư Uyển--

Lúc này chân nàng đột nhiên dừng ở một y trang to lớn trang cách mình chỉ vài bước chân. Bên ngoài y trang này có trưng bày một kiện nam phục bạch sắc tú ngan tuyến vân vân, các đường biên đều là đậm hơi sắc nhìn rất quý khí.

Ngày đầu tiên đến kinh thành nàng liền đã thấy nó rồi. Lúc đó nàng nghĩ nếu là để Lương Tuấn Hy vận nhất định sẽ rất bắt mắt. Thiết nghĩ hân vì nàng hai đời, nàng cũng nên mua chút gì đó tặng cho hân.

Chỉ là lúc cùng thượng thư bước vào hỏi giá mới biết, kiện y phục kia tính bằng hoàng kim. Đừng nói là hiện tại tiêu cực đang khó khăn, chính là lúc trước nàng cũng không có bạc mà mua. Bóp bụng thắt eo, tiết kiệm keo kiệt thì chỉ ít cùng phải mất hơn nửa năm nàng mới có thể mua được.

Thế nên đến hiện tại nàng vẫn chưa chọn được món lễ vật nào tặng hân. Có lẽ do mắt đầu tiên của nàng đã nhìn trúng kiện y phục này cho hân, nên những món khác nàng nhìn không hợp nhãn, vẫn là cảm thấy cái này mới hợp với hân, và chỉ có hân mới đủ tư cách vận.

Mà điểm tiêu nhị nơi này cũng có nói với nàng, y phục ở đây chỉ có một tuyệt không có hai nên sẽ không bị trùng lặp. Lại nói thêm tơ tằm gấm vóc đều là thượng hạng, chính vì vậy giá thành rất cao, trước nay người ghé vào nơi này cũng chỉ có quý tộc quan lại mà thôi.

Thủy Ảnh Tư thấy Niên Khai Diễm nhìn chăm chăm y trang, hân nhếch môi nói: “Thích liền vào xem đi.”

“Ta...không có thích.” Niên Khai Diễm cúi đầu dối lòng nói ra một câu. Trong y trang đó, kiện y phục nào cũng đắt, bạc của nàng còn mua không nổi một cái cổ áo của y phục bên trong.

Thủy Ảnh Tư không nói nhiều đã bước đến đó, rồi bước vào bên trong, cũng không quên nhìn Niên Khai Diễm nói: “Đến đây xem đi!”

Hắn vừa bước vào đã thấy có không ít người chạy đến cúi người chào rất khấp nép. Niên Khai Điềm nhìn không được thắm thán một câu: Quả nhiên làm quan thật tốt, hôm trước nàng bước vào cũng không được tiếp đãi nồng hậu như vậy.

Âm thanh hắn to lớn như vậy khiến mọi người chung quanh đều nhìn về phía Niên Khai Điềm. Chẳng phải công tử Thủy gia không gần nữ sắc sao? Nữ nhân này ăn mặc quái lạ, còn có thể tiếp cận được hắn?

Niên Khai Điềm bị nhìn đến lạnh sống lưng, nuốt ngum nước bọt, dẫn lòng bản thân đi cùng hắn tuyệt đối không phải vì tham bạc. Vì thế vừa bước vào nàng liền hỏi: “Người muốn mua y phục?”

“Đây là đồ cưới của gia mẫu tại hạ, thiết nghĩ gia mẫu cũng yêu thích Niên cô nương, vậy tùy tiện chọn vài bộ là được.” Thủy Ảnh Tư nói xong, bước qua ghé một bên ngồi xuống, phe phẩy chỉ phiến trong tay, bày thái độ ‘ta đây là chủ nhà’.

Đám người ở đây lập tức biết nàng là ai. Bọn họ nhớ rõ nàng, bởi y phục của nàng không giống bất kỳ ai, mà hôm đó bước vào chỉ nhìn mỗi một kiện nam phục bên ngoài. Lúc nàng đi ai cũng bàn tán nói nàng không có bạc cũng bắt trước người bước vào nơi này.

Hôm nay lại được công tử đích thân dẫn vào, lại còn chính miệng nói là phu nhân thích nàng, vậy chẳng phải là nữ chủ tử tương lai sao? Cũng may hôm qua tuy không đón tiếp nồng nhiệt nhưng cũng không có bày thái độ cho nàng xem a!

Nhất định là hôm qua nàng nhìn kiện nam phục kia là muốn âm thầm mua tặng cho công tử rồi. Chương quý nghĩ như vậy thầm vỗ đầu mình tự trách bản thân có mắt không thấy thái son. Lúc này khúm núm trước mặt Niên Khai Điềm nói: “Niên tiểu thư, người hôm nay đến có phải vẫn là muốn mua kiện đó không?” Mắt cũng không dám liếc ngang liếc dọc sợ làm công tử nhà mình mất đi bất ngờ.

Niên Khai Điềm hơi nhăn mặt, có chút bối rối xua xua tay: “Không cần, không cần, ta không có muốn mua gì hết!” Bạc đâu mà mua, lại nói nếu nhận lễ vật này khác nào đáp ứng gả đâu, nàng mới không muốn!

Nói thật, thái độ cùng ngữ điệu của Thủy Ảnh Tư để lòng nàng có một cổ cảm giác khó diễn tả thành lời. Nàng đến cổ áo đều mua không nổi, thế mà hắn có thể thông thả nói ‘tùy tiện chọn vài bộ là được’, tuy biết hắn không phải chê bai nàng hay khoe của nhưng nàng vẫn có chút như bị người đánh mặt.

“Còn ngại cái gì?” Thủy Ảnh Tư nâng mắt lên nhìn nàng một cái lại tiếp tục thưởng thức nước trà trong tay. Đúng là nữ nhân khác người, đổi lại là những người khác nhất định không hề kiên dè dặt hết rồi. Hắn cao giọng nói: “Còn không mau mang thứ Niên cô nương thích cho nàng thử.”

“Vâng vâng vâng!” Chương quý khom người vài cái, hướng một nữ nhân nói: “Còn đứng đó làm gì, mau đưa Niên tiểu thư vào trong.”

Niên Khai Điềm còn đang lúng túng muốn cự tuyệt thì bị nữ nhân kia niêm nở kéo vào trong thử y phục. Khi đứng ở trong một gian phòng to lớn, còn chưa kịp hồi thần đã thấy chương quý lên la lên lút cảm kiện nam phục nàng yêu thích bước vào, cười nói đầy siểm nịnh: “Đây là kiện nam phục tiểu thư nhìn trúng hôm qua a! Nô tài hiểu ý người nên mới cố ý mang vào đây.” Muốn tạo bất ngờ cho công tử thôi mà, vài ngày nữa chẳng phải sinh thần của công tử sao.

Niên Khai Điềm nặn ra một nụ cười nói: “Không cần không cần, ta không có mua.” Nói xong nàng lập tức bước ra ngoài.

Thủy Ảnh Tư ngồi ở trên ghế, thấy Niên Khai Điềm vừa vào đã trở ra liền thẳng thắt lưng nói: “Được rồi, hôm qua Niên cô nương giúp tại hạ, xem như đây là tạ lễ đi.” Hắn biết nàng không muốn gả nên mới không nhận nên liền lấy đây làm lý do.

“Thật sao?” Niên Khai Điềm nghe được lập tức mừng rỡ hỏi lại như thể sợ mình nghe nhầm. Phản chính nàng cũng đào không ra bạc mua, lại nói mua không được thứ nào vừa ý để tặng Lương Tuấn Hy, vậy liền như vậy đi. Mặc dù tặng người khác mà lại dùng bạc của một người khác nữa để mua có chút...thôi kệ đi, ai bảo nàng nhìn trúng nó chứ.

“Ân.” Thủy Ảnh Tư nào biết nàng nhìn trúng thứ nào, hắn tùy tiện đáp ứng.

Niên Khai Điềm nhìn thấy chương quý cảm kiện y phục kia đang bước ra, nàng vội vã chạy tới, túm tay áo của hắn lôi vào trong nói: “Ta lấy cái này, làm phiền bỏ hộp cẩn thận.”

“Được được được, nô tài lập tức làm ngay.” Chương quý vốn nghĩ không ra Niên Khai Điềm vì sao không mua, lại đột nhiên nghe câu này nên lập tức đáp ứng. Hắn cũng không quên đặt thêm một kim quan hộp với y phục vào bên trong nữa.

Nhìn bóng lưng hai người đi xa, chương quý cười hắc hắc, xem ra phu nhân không cần lo lắng cho công tử nữa rồi. Bất quá đột nhiên có một tiểu kếp thấp giọng nói nhỏ gì đó bên tai hắn để mặt của hắn đọng lại, nụ cười nhanh chóng lụi tàn.

“Cái đó...cái đó...nên làm thế nào a?”

Chương quý mím chặt môi tức giận trừng mắt tiểu hòa kếp, tiện tay cầm sổ sách đập xuống đầu đối phương một cái mạnh, “Người, sao người không nói sớm a.”

“Lúc này tiểu nhân vốn muốn nói nhưng người lại liên tục giơ tay không cho nói.” Tiểu hòa kếp chỉnh lại nón trên đầu đầy chặt vật nhấn nhó nói.

“Đề ta suy nghĩ một chút...” Chương quý nói xong đầu mày nhăn lại xoay người đi vào trong.

Chương 35: Mua y phục

Suốt một ngày dài, Thủy Ảnh Tư mang Niên Khai Điềm đến rất nhiều chỗ, thương thức rất nhiều thứ, cuối cùng hồi phủ đã là lúc mặt trời xuống núi. Nàng ôm hộp gấm vui vẻ trở về viện, muốn mang tặng Lương Tuấn Hy.

Không ngờ nhìn thấy hán ngồi ở bàn đá giữa đình, xung quanh một đám tiểu thư của Thủy gia cười cười nói nói. Nàng đứng đó nghiêng răng nghiêng lợi như muốn dùng nhãn thần trói hết đám nữ nhân này ném ra xa xa.

Thước nhi cùng Lương Vân Kha từ ngoài bước vào thấy Niên Khai Điềm trùng mắt người khác, nàng nhin không được hỏi: “Tiểu thư, đây là làm sao a?”

Niên Khai Điềm không đáp, hừ mạnh một tiếng, tức giận nàng dậm mạnh chân ôm hộp gấm bước vào phòng đóng mạnh cửa lại. Thước nhi kinh hách giật mình một cái, vội vã truy vào trong. Thật không hiểu nổi tiểu thư nghĩ thứ gì nữa, bản thân riêng tư đi chơi cùng Thủy công tử không cho nàng theo cùng rồi còn trở về sinh khí như vậy a! Không lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Lương Tuấn Hy biết nàng trở về, hần cũng quay sang nơi phát ra âm thanh hỏi: “Điềm Điềm trở về rồi sao?” Cao hứng nhất thời để hần quên mất bản thân đang ở nơi nào, thế là vấp phải chậu hoa to gần đó đâm đầu té xuống.

Lương Vân Kha nhanh chóng đỡ lại: “Đại ca không sao chứ?” Hần cũng không biết Niên Khai Điềm ăn phải thuốc nổ gì nữa. Đại ca hần chờ nàng cả ngày nàng đi chơi cùng nam nhân khác trở về cư nhiên không cảm thấy áy náy còn bày thái độ kia, nhất định là bị Thủy Ảnh Tư chọc tức rồi.

“Nàng làm sao vậy?” Lương Tuấn Hy vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra với nàng, nhưng hần biết nàng đang tức giận. Thế nên vừa đứng thẳng người lập tức lo lắng hỏi.

“Ta làm sao mà biết được.” Lương Vân Kha nhìn đám nữ nhân vây quanh đại ca mình mà thở dài thường thuyệt. Chẳng phải hôm qua còn khinh thường huynh đệ bọn hần sao? Hôm nay lại xoay quanh rồi, hần chỉ là vừa đi nhà xí một chút liền như ong bướm thấy mật không chút ngại do dự mà bay tới.

Lương Tuấn Hy cực kỳ ưu nhã hơi cúi người nói: “Các vị tiểu thư thứ lỗi, tại hạ muốn đi xem Điềm Điềm một chút, không tiện tiếp đại các vị.” Hần cùng đám tiểu thư này nói từ sáng đến giờ, phản chính các nàng không mệt nhưng hần mệt a! Lại ở phủ đệ người khác không tiện đuổi đi, cười đến miệng hần sắp toát ra rồi đây này.

Cả đám nữ nhân nhao nhao lên một lúc rồi cũng không dám làm quá mức đều khom người hành một lễ cho phải phép rồi lui ra ngoài. Đương nhiên sắc mặt cũng chẳng tốt đẹp, trong lòng đều âm thầm tính lên người Niên Khai Điềm.

Lương Vân Kha khép hờ mắt nghĩ nghĩ rồi nói: “Đại tiểu thư đã khí quá độ rồi, đại ca vẫn là không nên động vào nàng.” Thoại âm vừa dứt đã nghe bên trong phát ra âm thanh đập đồ để cả người hần hơi nhảy lên.

Thế nên Lương Tuấn Hy cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể im lặng mím chặt môi trở về phòng mà thôi. Nàng đến cùng giận thứ gì? Là kiện y phục kia không mua được sao?

Vừa vào phòng hần đã nói cùng Lương Vân Kha: “Nàng đến cùng thích kiện nào bên trong y trang đó?” Hôm qua cùng nàng dạo phố, hần thấy nàng dừng chân ở một chỗ rất lâu. Đến lúc trở về hỏi ra nhị đệ mới nói cho hần biết nàng nhìn một điểm y trang nhưng lại không biết được nàng chọn kiện nào.

Lương Vân Kha gãi gãi đầu như thật hỏi đáp: “Đệ cũng không biết, chỉ thấy đại tiểu thư đứng nhìn vào trong đó cũng không có bước vào. Lại nói trong điểm bày nhiều như vậy làm sao biết được nàng nhìn trúng món nào a!” Lúc đó hần đứng ở một bên quan sát, nên căn bản nhìn không thấy nàng là nhìn nam phục trước cửa nên chỉ nghĩ nàng nhìn vào bên trong điểm mà thôi.

“Vậy...chúng ta đến đó hỏi xem” Lương Tuấn Hy ngồi còn chưa nóng ghế đã đứng lên.

“Y trang đó thoát nhìn toàn người phú quý bước vào, chúng ta...” Lương Vân Kha không phải sợ đại ca không có đủ bạc trả, mà là sợ đại ca mang theo không đủ.

Lương Tuấn Hy khẽ cười nói: “An tâm, ta mang đủ bạc.” Hần biết rõ kinh thành là nơi nào, vì thế mang theo không ít bạc trên người. Hần vốn nói cùng bá phụ bá mẫu mang bạc của mình tiết kiệm ra giúp tiểu cục nhưng bọn họ từ chối, lại sợ đường xa phát sinh chuyện nên hần liền mang không ít bạc theo, giờ mới đủ bạc mua đồ cho nàng.

---Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Thế nên huynh đệ Lương gia lập tức xuất phủ đến y trang kia. Lúc này trong y trang rất đông người, nếu là lúc sang đa phần là quý phụ thiên kim thì giờ đây lại đa số là nam nhân. Bởi giờ này bọn họ mới có thời gian mang thẻ tử hoặc thị thiếp của mình ra ngoài dạo phố mua sắm.

Vừa thấy được huynh đệ Lương gia y phục đậm bạc thô sơ, chường quỹ phất phất tay tùy tiện chỉ một người tiếp đãi. Nếu là bình thường họ sẽ trực tiếp xem như không thấy mà qua loa tiếp đãi nhưng hiện đã kinh qua sự kiện của Niên Khai Điem làm sao có thể dĩ mạo chi nhân như trước được nữa.

Mà hắn không muốn tiếp là do sợ hai huynh đệ Lương gia thực sự không có bạc, phí thời gian của hắn. Nhưng lại nhìn quý khí trên người Lương Tuấn Hy khiến hắn không thể nào đoán ra được đến cùng người này có tiền có gia thế hay không.

Một tiểu nhị chạy đến trước mặt Lương Tuấn Hy, mặt mày cũng không có niềm nở gì cả, “Khách quan cần giúp gì không?” Mắt hắn không ngừng đánh giá y phục rẻ tiền trên người hai huynh đệ trước mặt.

Lương Vân Kha thầm hừ vài tiếng, phục vụ thế này chẳng trách Niên Khai Điem không bước vào, phải biết nàng ở Lan Châu chưa từng bị phục vụ bằng thái độ này bao giờ. Nhưng ít nhất đám người này cũng không có khi dễ huynh đệ bọn hắn không có bạc: “Không biết người còn nhớ hôm qua có một cô nương vận y phục có chút thiên về nam tính đứng ở bên ngoài hay không?”

Trong điểm này tuy nhiều tiểu nhị, nhưng hắn nhớ lúc đó tên tiểu nhị này lúc đó đứng ở phía ngoài nhìn chằm chằm Niên Khai Điem. Lại nói y phục của nàng khác người như vậy nhất định là người khác sẽ nhớ kỹ đi.

Tiểu nhị được nhắc chuyện này liền nhìn Lương Tuấn Hy nhiều vài mắt, sau đó mới đáp: “Nhớ được, không biết là có chuyện gì?” Lúc sáng chẳng phải nàng được công tử mang vào đây sao.

Nhưng hôm qua hắn nhìn thấy nàng đi cùng nam tử bị mù trước mắt này. Chỉ là do dòng người tấp nập hắn nhìn không thấy hay người là nắm tay nhau.

Lúc đó nhìn nàng ngẩn nhìn y trang hắn có chút khinh bỉ không có bạc còn ham hồ mặc y phục đẹp. Không chỉ có nàng mà rất nhiều nữ tử tiểu hộ môn cũng sẽ như vậy, nên hắn không có thấy gì lạ. Bất quá, nếu biết nàng vậy nhất định cũng là biết công tử đi?

Lương Tuấn Hy nghe được lại cao hứng hỏi: “Vậy không biết hôm qua nàng là nhìn y phục nào? Màu sắc thế nào?”

Tiểu nhị điểm cau mày nghĩ nghĩ, lúc sáng nàng bước vào quả thực có mua một kiện đi rồi. Nhưng là nữ tử bước vào y trang đều sẽ mua ít nhất năm bộ trở lên, nào có thể như nàng như cầm một bộ. Lại nói lúc sáng là chường quỹ tiếp nàng nên hắn cũng không biết nàng là mua nam trang. Bất quá nhìn thoáng qua lúc chường quỹ xếp y phục hình như là...

“Là bạch sắc tú ngân tuyến, biên đậm hôi sắc, vân vân.”

“Nhị đệ người xem ở đây còn kiện y phục nào như vậy không?” Lương Tuấn Hy được Lương Vân Kha đỡ đến một bên ngồi xuống liền nói. Bạch sắc sao? Bất quá nàng vận bạch sắc ngân tuyến nhất định rất đẹp. Nghĩ đến đây hắn hơi nhếch môi cười.

Tiểu nhị điểm lại có chút thấp thỏm nói: “Nhưng là...y phục chỗ chúng ta có chút đắt, không biết...”

“Đắt là bao nhiêu?” Lương Tuấn Hy không để hắn nói hết liền cắt đứt. Hắn cũng không trách điểm tiểu nhị, xưa nay chẳng phải ai cũng sẽ dĩ mạo chi nhân sao. Hắn chỉ là một hạ nhân nếu không phải nàng thích hắn cũng sẽ không bước vào nơi xa hoa thế này.

“Món thấp nhất cũng là mười lượng hoàng kim.” Điểm tiểu nhị nhìn dáng vẻ không hốt hoảng không gợn sóng của Lương Tuấn Hy có chút chinh lăng. Đây là thái độ của một người có bạc nên có a, mà nhìn hắn ngoại trừ quý khí ra thì không có gì nữa rồi.

“Àn, đa tạ, nhị đệ, đi tìm đi.” Lương Tuấn Hy không nói bản thân có trả nổi hay không, chỉ đơn giản nói một câu. Câu này cũng ám ý để điểm tiểu nhị hiểu rõ.

Lương Vân Kha nhăn mặt ôm trái tim đau đớn vì đại ca vùng tay quá độ cho một nữ nhân không đáng, bước đến chỗ để y phục. Hắn đường đường một nam nhân, cư nhiên phải làm nhiệm vụ này. Thế là dưới con mắt soi mói của một đám nữ nhân hắn mím chặt môi xem xét.

Đám nữ nhân xung quanh nhìn thấy hắn tuần tú lại tí mỉ lựa nữ phục như vậy liền trách nam nhân bên cạnh mình vô tâm. Đến một người nghèo như vậy cũng có thể đến đây tự chọn y phục cho nữ nhân trong lòng thế mà bọn hắn không làm được vậy cho các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Người có tiền thật tốt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lương Tuấn Hy được mời thưởng thức trà trong lúc chờ đợi nên vẫn rất thông thả ngồi. Trong đầu hắn không ngừng đánh bàn tính, lần này tiêu không ít bạc, phải kiểm lại bao lâu mới đủ sinh lễ cho nàng đây. Hắn không chỉ có tiền công làm lang trung trong tiêu cục, hắn rảnh rồi còn dùng được mình hái trên núi phối được liệu mang ra ngoài bán. Đây cũng chính là lý do hắn có nhiều tiền như vậy.

Bình thường nhị đệ hấn đi theo đoàn áp tiêu thì hấn không có nhiều thời gian, nhưng lúc nhị đệ trở lại hấn liền rất rảnh rỗi. Sáng đi hái thuốc, chiều chế được. Được của hấn chế toàn bộ là chữa ngoại thương, lại nói được phương của cha rất hiệu quả nên bán rất chạy.

Mà ở Lan Châu rất nhiều thương nhân qua lại, hấn vừa bán trong các được phô, vừa bán cho đám thương nhân, nên thu về không ít bạc. Được liệu không cần bỏ vốn lại thu tiền thành phẩm, đây gọi là lời đến cười ha ha.

Lương Vân Kha cuối cùng lựa ra được một bộ y hết lời của điểm tiêu nhị mang đến chỗ Lương Tuấn Hy, mở miệng nói cắt đứt tư tự của hấn: “Đại ca, chỉ có một kiện thôi.”

Lương Tuấn Hy đưa tay ra sờ sờ chất liệu, rất mát rất mịn, “Kiện này bao nhiêu?”

“Kiện này một trăm năm tám lượng hoàng kim.” Điểm tiêu nhị lập tức đáp, mắt không ngừng quan sát biểu hiện nhân nhạ trên mặt Lương Tuấn Hy.

“Àn, nhị đệ cũng lựa một kiện đi, lại lựa thêm cho cha nương nữa.” Lương Tuấn Hy khẽ gật đầu nói. Cũng không quá đắt, nếu là hơn ba nghìn lượng hoàng kim thì hấn chỉ mua được một kiện.

Điểm tiêu nhị vừa nghe như vậy lập tức cực kỳ hăng hái giới thiệu: “Vây mời vị công tử này qua đây chọn a. Trên lầu cũng còn rất nhiều.”

“Còn trên lầu?” Lương Tuấn Hy nhướn mày hỏi. Vây có khi nào xem xốt không?

“Đúng là còn trên lầu, nhưng màu sắc như kiện y phục này đã không còn nữa.” Điểm tiêu như như thật cho biết. “Chất liệu cùng màu sắc của kiện y phục này là loại rất hiếm có, cũng là đắt nhất ở chỗ chúng ta. Chất liệu trân quý chỉ làm ra được hai kiện, mà một kiện đã bán rồi, chỉ còn mỗi kiện này thôi. Nếu không phải mấy bữa trước quên mang ra bày sỡ là hôm nay cũng không còn.”

Hấn xử lý được kiện này nhất định chút nữa chừng quỹ sẽ rất vui, biết đâu chừng còn tăng lương cho hấn nữa. Càng nghĩ càng cảm thấy cao hứng như bạc sắp về tay mình vậy.

Có một đôi phu phụ nghe được như vậy lập tức quay sang nhìn y phục trên tay Lương Vân Kha. Quả nhiên ngân tuyến trên nên bạch sắc rất chói mắt không hề thô tục. Thiếu phụ kia lập tức ngã vào người nam nhân bên cạnh làm nũng: “Lão gia, người ta muốn kiện đó.”

Lương Vân Kha nghe vậy lập tức ôm chặt kiện y phục vào người nhìn đôi phu phụ kia đầy cảnh giác. Đây là đại ca hấn mua cho người trong lòng, lại còn chỉ còn có một, làm sao có thể để người khác nói thích là có thể cướp được. Chỉ là nghe điểm tiêu nhị nói như vậy, hấn nhớ hôm qua còn có một kiện phục y hết như vậy bày bán ở ngoài điểm, chỉ là nó của nam.

Không lẽ Niên Khai Diễm là muốn...đột nhiên lòng hấn chưa xốt nhìn đại ca, thực sự không đáng a!!!

Chỉ thấy nam nhân được gọi là lão gia kia vỗ vỗ tay thiếu phụ, mang theo nụ cười bước đến chỗ của huynh đệ Lương gia, hảo thanh hảo khí nói: “Nhị vị công tử này, thật xin lỗi, là tiện nội thích kiện y phục này nên lão phu mới mạo muội thỉnh nhị vị nhường cho, không biết có được không?”

Lương Tuấn Hy không đứng lên, mà chỉ hướng mặt đến chỗ phát ra âm thanh lễ phép nói: “Thật không dám giấu, bằng hữu của tại hạ cũng rất yêu thích, lại chỉ còn một kiện thực sự tại hạ không thể nhường.”

Nghe âm thanh hấn cũng đoán được đại khái tuổi tác cùng trình độ của hai người trước mặt. Chỉ là nếu như có thể được hấn cũng sẽ nhường, nhưng đây là nàng thích, nàng nhìn rất lâu rồi!

Thiếu phụ kia trề môi dầm chân giận lẫy: “Lão gia...”

“Được rồi được rồi.” Trấn an thiếu phụ xong, nam nhân đó lại nhìn Lương Tuấn Hy thăm đánh giá một phen: “Hay là như vậy, lão phu đồng ý bỏ ra gấp ba lần giá mua lại từ chỗ người, được không?” Nhìn y phục cũng biết không phải tầng lớp cao quý, nếu là bỏ ra gấp ba hấn là đáp ứng đi.

“Thật xin lỗi không thể.” Lương Tuấn Hy hàm tiếu lại nói: “Chỉ là nghe âm thanh trong trẻo êm tai biết được phu nhân đây tướng mạo thiên tiên thoát tục, thiết nghĩ nếu vận phần hồng sắc sẽ đẹp hơn rất nhiều.” Một nam nhân xưng lão phu ôm được một nữ nhân âm thanh mị hoặc như vậy bên người vậy nhất định là thị thiếp rồi. Mà dung mạo có thể để người mê luyến nhất định cũng thuộc loại quyến rũ, vậy phần hồng sắc chẳng phải rất hợp sao?

Nam nhân kia lập tức hiểu được ý tứ của Lương Tuấn Hy. Đây là không muốn nhường ngược lại khen thị thiếp hấn xinh đẹp, mà trước nay mọi người luôn có suy nghĩ rằng ‘dung mạo đẹp sẽ đi đôi với trái tim trong sáng’, tức ám chỉ một người đẹp sẽ không đoạt đồ yêu thích của người khác. Nói cách khác nếu nàng ta đoạt liền sẽ tự nhân bản thân không xinh đẹp.

Thiếu phụ vừa nghe như vậy lập tức e lệ nép vào bên người nam nhân. Nam tử này miệng lưỡi như vậy, hấn làm sao biết nàng xinh đẹp a. Bất quá là nữ nhân ai lại không muốn được khen xinh đẹp chứ.

“Lão gia, chúng ta lên lầu thôi, người ta muốn có một bộ phần hồng.”

“Được được.” Nam nhân kia hướng hai huynh đệ nói: “Vây lão phu không phiền nhị vị nữa, cáo từ.” Dứt lời cũng liền ôm eo nhỏ của thiếu phụ cùng lên lầu.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Mọi người nghe thấy đều chất lưỡi chê bai Lương Tuấn Hy ngu ngốc. Người ta ra giá gấp ba cũng không chịu bán, đáng đời suốt đời nghèo khổ.

Mà cách nghĩ của đôi phu phụ kia cũng trùng khớp với ý nghĩ của Lương Tuấn Hy. Hắn lại đưa tay lấy y phục ôm ở bên người, giục Lương Vân Kha: “Mau đi chọn đi.”

“Ta, ta không chọn, hay ta cho chọn đại ca được không?” Đại ca luôn sẽ yêu thương hắn như vậy, mua cho mọi người rồi đến cuối cùng không mua cho mình. Thử hỏi như vậy hắn làm sao dám nhận.

“Ta không cần, mặc đẹp cũng chẳng nhìn được.” Lương Tuấn Hy lắc đầu cự tuyệt.

“Vậy mua cho cha nương thôi, ta cũng không cần.” Lương Vân Kha nói xong xoay người bước lên lầu. Điểm tiêu nhị lập tức bước theo Lương Vân Kha.

Lương Tuấn Hy còn muốn nói gì đã nghe âm thanh ly khai liền nuốt trở về. Tay hắn vuốt ve kiện y phục trong lòng, đầu liên tục liên tưởng đến dáng vẻ cao hứng của Niên Khai Diễm.

Chương quỹ từ trên lầu vừa tiễn khách nhân xong không lâu đứng đó nhìn thấy một màn biết được đây là khách hàng phóng khoáng cũng không quên giới thiệu: “Vị công tử này, ta là chương quỹ của nơi này a! Nhìn thấy người mua kiện y phục này ta mới nhớ ra chỗ chúng ta còn một kiện phục sức phối với y phục này, không biết người có muốn mua cùng không?” Miệng thì là hỏi nhưng kỳ thực tay đã mang hộp đựng phục sức đến trước mặt Lương Tuấn Hy rồi.

Biết rõ hắn không thấy nhưng chẳng phải hắn còn mang đệ đệ mình đến xem sao, “Người không cần đáp vội, đợi vị công tử kia xuống liền có thể nhờ bình phẩm cũng không muộn.” Tay hắn mở hộp tiện thể để đám khách nhân chiêm ngưỡng khen ngợi để lấy được thiện cảm của Lương Tuấn Hy.

Lương Tuấn Hy thầm khen chương quỹ này biết làm ăn, “Được.” Đã mua hắn phải một bộ, không phải sao?

Lát sau Lương Vân Kha bước xuống, tay cầm hai kiện y phục, đến trước mặt Lương Tuấn Hy: “Đại ca, xong rồi!”

“Không mua gì?” Lương Tuấn Hy không để ý hắn mà chỉ chăm chú nhăm nháp ly trà thơm ngon vừa được chương quỹ đổi trên tay. Làm người có tiền thật tốt, nếu có thể hắn cũng muốn nằng được đãi ngộ này. Vậy hắn liền phải cố gắng hơn rồi!

Lương Vân Kha không muốn nói đến vấn đề này nên đáp phi sớ vấn: “Bạc của y phục này, ta cũng muốn góp một chút.” Hắn theo đoàn áp tiêu nên tiền công cao hơn đại ca rất nhiều. Chỉ là đại ca còn bán được nên hắn mới theo không kịp mà thôi.

Lương Tuấn Hy im lặng suy tư một lúc mới nói: “Được, vậy mua thêm phục sức phối với y phục đi.” Sau đó chỉ chỉ hộp trước mặt hỏi: “Nhị đệ cảm thấy phục sức này có hợp với y phục ta mua cho Diễm Diễm không?”

Lương Vân Kha nào biết nhìn mấy cái này, “Ta làm sao mà biết cái này, nhưng này giờ nghe không ít người khen a.” Lúc này ở trên lầu hắn nghe không ít người nói đến kiện y phục bạch sắc ngân tuyến cùng phục sức, thiết nghĩ là cái này đi.

“Àn.” Lương Tuấn Hy đứng lên nói: “Chương quỹ, tính tiền.”

Chương quỹ mang ý cười đầy mặt chạy đến đích thân phục vụ, cẩn thận bỏ hộp, tính toán qua tiền rồi tiễn hai huynh đệ Lương gia rời đi. Trong lòng hắn tám tám thán, y phục kia đáng lý là một đôi nhưng giá cả quá cao phu nhân lại không có bán riêng lẻ. Nếu không phải là nữ nhân lúc sáng được công tử mang đến hắn cũng không có bán đâu, mà bán xong mới nhớ là còn một kiện trong kho.

Mà chính vì giá quá đắt nên mới không bán được, tuy là hai kiện này cũng vừa mang về được chừng bốn ngày thôi đã có không ít người hỏi đến. Hiện bán xong rồi, hắn cũng cảm thấy an tâm không ít. Hắn vốn còn nghĩ xem có nên mang kiện này sang chỗ công tử để công tử tặng nữ nhân kia hay không, ai biết lúc này lại có người đến mua.

Chỉ là công tử mặc kiện y phục kia, lại có một người khác mua một kiện nữ...điều này nếu là mặc lên rồi đụng nhau trên đường...Mà thôi đi, có lẽ là hắn nghĩ quá nhiều thôi, nhìn đôi huynh đệ nhà kia cũng biết không phải người kinh thành, biết khi nào mới gặp mặt.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Mọi người nhớ ủng hộ ta bằng cách ... nhé >^ cái quy định khi khô nó không cho ta viết ra nhưng mọi người hiểu mà ha ☐

Cám ơn mọi người đã tạo động lực cho ta edit viết truyện và duy trì web

Tiểu kịch trường:

Lương Tuấn Hy ngồi trên ghế giữa y trang, bắt chân chữ ngũ bộ dáng phú nhị đại chỉ đông chỉ tay: “Cái này, cái kia, cái đó, và cả cái đó nữa, tất cả ta đều muốn. Ta đều mua hết mang về cho Diễm Diễm.”

Lương Vân Kha chạy tới chạy lui vờ mờ hồi lấy đồ như sai vặt.

Luna nương từ đầu đó xuất hiện, mặt đen thui, tay cầm quạt gỗ thật mạnh vào đầu mỗ phú nhị đại nào đó quát: “Ngươi còn khoe mẽ trước mặt ta, ta liền cắt vai nam chủ của ngươi.”

Thật sự khóc không nên lời, ta đây tiêu hết bạc vào 11.11 cho taobao mà tên nào đó còn vung tiền như nước như thế này trước mặt thử hỏi làm sao chịu nổi T_T lão thiên gia thật bất công a...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Ăn nhảm thuốc nổ rồi

Niên Khai Diễm vừa về phòng liền ném hộp lễ vật lên giường tức giận, ngồi mạnh xuống khoác tay trước ngực hậm hực mấy tiếng. Nàng vất vả chọn lễ vật cho hấn, hấn lại ở đây trêu hoa ghẹo nguyệt.

Thước nhi bước vào mở miệng khuyên nhủ: “Tiểu thư a, có phải Thủy công tử chọc phải ngươi không?” Đi chơi về còn sinh khí, lần đầu tiên nàng thấy được a!

Niên Khai Diễm càng giận hơn, chân nhấc lên một cái, bực để hài bên dưới giường bay lên lại rơi xuống. Thước nhi nhanh tay chụp lại, kết quả bực để hài không sao nhưng nàng lại hoa lệ tiếp đất tạo nên âm thanh chấn động lớn.

“Đây không phải phủ chúng ta a! Tiểu thư người đến cùng là vì sao a?” Nhỡ là hư hại thứ gì đó chẳng phải lại tốn bạc bồi thường hay sao.

Niên Khai Diễm nghe vậy cũng nén nộ khí xuống, quay người sang một bên lạnh lùng nói: “Không có gì.”

Thước nhi nhăn mặt đứng lên, đặt lại bực về vị trí cũ. Vừa ngẩng đầu nàng lại nhìn thấy được một góc lóe sáng lộ ra trong hộp Niên Khai Diễm vừa mang về. Nàng hiếu kỳ, lật hộp trở lại mở nắp lên xem, nhìn không được mở miệng thán: “A, tiểu thư, người là đi mua thứ này a?”

Niên Khai Diễm hừ một tiếng không đáp. Lương Tuấn Hy đáng chết, uống công nàng đi mua đồ cho hấn, thế mà hấn, hấn lại, lại dám...nghĩ lại một màn khí này thì càng tức hơn, hỏa khí vô hình vòng vo chuyển trong ngực để nàng không suy nghĩ được gì nữa.

Thước nhi chạy đến trước mặt nàng, lắc lắc ngân quan hoa lệ trong tay: “Người là mua cho ai? Hứa sư huynh?” Niên Khai Diễm quay đi nơi khác nàng lại chạy sang đó hỏi: “Hay là lễ vật sinh thần của Thủy công tử?”

Cả hai đều không đúng, Niên Khai Diễm đá văng hài trên chân ra nằm xuống giường. Hộp đựng y phục cũng bị nàng đá xuống chân.

Thước nhi thấy vậy khom lưng lấy y phục ra xếp gọn cho lại vào hộp, ngân quan cũng đặt vào rồi đặt vào bọc y phục của Niên Khai Diễm. Đến cùng tiểu thư đang giận thứ gì, sao lại không nói với nàng, nàng nào phải đầu xỏ chọc giận tiểu thư đâu chứ.

Đột nhiên nhớ ra gì, nàng thanh thanh khí khí chạy đến bên giường nói: “Tiểu thư a, người biết gì không? Đám thiên kim của Thủy phủ hôm qua chẳng phải là quý lấy Hứa sư huynh sao, hôm nay đột nhiên lại vậy Hy ca không buông a!”

Niên Khai Diễm nghe được thì có phản ứng, xoay người, hỏi: “Vì sao?” Rõ ràng hôm qua còn nhìn hấn không vào mắt hôm nay lại quán lấy là thế nào? Không lẽ kinh thành này không có nam nhân sao?

“Là do đêm qua Hy ca thay tiểu thư xuất mã, bộc lộ tài năng vì vậy hôm nay đám thiên kim kia đều bám lấy hấn.” Thước nhi nói như người được hoan nghênh là mình vậy, cười đến vô cùng đắc ý.

“Hừ!” Một âm thanh vừa mạnh vừa chua bay ra từ cái miệng nhỏ nhắn của Niên Khai Diễm. Sau đó nàng xoay người nhắm mắt lại không thèm lưu ý Thước nhi nữa.

Thước nhi không hiểu bĩu môi nói: “Hy ca được hâm mộ vì sao tiểu thư lại không thích a! Rõ ràng người nào thích hấn, vậy thì có gì mà không thích.”

Vốn muốn dùng gỏi ném Thước nhi nhưng đột nhiên nàng cảm thấy có gì đó không đúng nên thu hồi ý nghĩ kia.

Đúng a! Nàng đột nhiên vì sao lại giận như thế? Nhưng nghĩ lại nhìn thấy hình ảnh hấn được đám nữ nhân vây quanh nàng rất khó chịu, cứ như bị người lấy mất đồ của mình vậy, rất không thể chấp nhận được.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Lại qua một buổi sáng, Niên Khai Diễm vừa mở cửa đã thấy Lương Tuấn Hy đứng ở trước cửa phòng. Nàng không vui lách qua hấn bước đến chỗ khác.

“Diễm Diễm!” Lương Tuấn Hy nghe âm thanh mở cửa đã gọi nàng một tiếng. Chỉ là cảm thấy có gió lướt qua mình, hấn biết nàng lướt qua mình, người

cũng xoay lại nhưng lại không xác định được phương hướng của nàng. “Nàng vì sao giận ta?”

Thái độ này thập phần chính là giận hờn rồi. Lúc trước nàng vẫn thường đối xử với hắn như vậy, chỉ là từ lúc nàng hôn mê tỉnh lại liền có chút khác, hôm nay vì sao lại tiếp tục giận? Hắn nghĩ nghĩ bản thân nào có làm gì để nàng giận a?

Thước nhì tốt bụng giúp hắn chỉnh đúng hướng Niên Khai Diễm đang đứng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Hy ca, tiểu thư ăn nhảm thuốc nổ rồi. Từ hôm qua trở về cũng không có mở miệng nói chuyện với ta a!”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang-- Vọng Thư Uyển--

Lúc này Thủy Ảnh Diễm bước đến, nha hoàn sau lưng nàng ta cầm một lồng thức ăn, “Lương công tử sớm như vậy đã thức dậy a!” Ánh mắt hàm tiếu nhìn Lương Tuấn Hy, xem như không thấy Niên Khai Diễm trực tiếp bước đến chỗ hắn.

“Thủy tiểu thư.” Lương Tuấn Hy lịch sự gọi một tiếng, lúc này Lương Vân Kha không ở không người đưa hắn bước đến chỗ nàng. Hắn càng cảm ghét đôi mắt này hơn, nếu ở trong Niên phủ sẽ không cảm thấy gì nhưng hễ bước ra khỏi Niên phủ là y như rằng cực kỳ bất lợi.

Thủy Ảnh Diễm dừng cước bộ đến bên cạnh Lương Tuấn Hy, âm thanh dịu dàng như nước vang lên: “Ta cố ý cho người làm chút điểm tâm, Lương công tử nhân lúc còn nóng mau ăn đi.” Nàng chính là biết hắn lưu tâm Niên Khai Diễm nên cố ý làm như vậy. Nữ nhân kia không lưu ý hắn thì càng tốt, nàng có cơ hội rồi. Qua lần trước, phụ mẫu cũng rất thích hắn, nàng không tin không bắt được hắn thú mình.

Hôm qua nàng có bảo hắn gọi tên nàng mà hắn cứ từ chối mãi. Nàng với Niên Khai Diễm nhìn lướt qua cũng biết nàng hơn hắn, đáng tiếc hắn nhìn không thấy, thế nên nàng mới phải hạ mình như vậy. Trên quan trường biết bao nhiêu người muốn thú nàng, nhưng phụ thân nói qua nàng có mấy tỷ tỷ đã gả rồi, nàng nên tìm thương nhân hoặc người trên giang hồ vậy sau này mới dễ bảo trụ Thủy gia.

Lúc đó nàng ám ức lắm, lý nào không để nàng gả quan nhân, gả đám người thô tục kia nàng mới khinh thường. Từ lúc Niên gia tiêu cực đến, nàng cũng không cảm thấy như thế nữa. Đâu phải chỉ có quan gia mới có thể nhe nhả. Lúc đầu nàng nhìn trúng Hứa Bộ Nam, đáng tiếc tên đó lại không có sở thích như nàng. Sau lại thấy được Lương Tuấn Hy xuất sắc như vậy, đương nhiên là chọn hắn rồi.

Hứa Bộ Nam cũng từ trong phòng bước ra, thấy được một cảnh này càng không thích Lương Tuấn Hy hơn nữa. Hừ từ trong mũi ra một tiếng thật khê, “Sur muội, Hy huynh, Thủy tiểu thư.” Chào xong hắn bước đến chỗ Niên Khai Diễm hỏi: “Hôm qua cả ngày sur muội đã đi đâu a, ta tìm mãi vẫn không thấy.”

“Thủy công tử mang muội xuất phủ dạo.” Niên Khai Diễm thờ ơ nói xong liền bỏ đi. Ăn điểm tâm, còn là loại cố ý làm? Lương Tuấn Hy đáng chết, cho hắn ăn đến ghen đi, tốt nhất lưu lại Thủy phủ luôn đừng theo nàng trở về nữa.

“Điêm Điêm!” Nghe được âm thanh bước chân của Niên Khai Diễm mỗi lúc một xa, Lương Tuấn Hy càng lo lắng vội theo gọi. Sau đó hắn nói cùng Thủy Ảnh Diễm: “Tạ qua Thủy tiểu thư, tại hạ không đối.” Tay nắm chặt thành quyền đặt ở trước bụng, đôi mày kiếm cau lại không thấy được khoảng trống, lúc này hắn chỉ mong Lương Vân Kha mau trở về thôi.

Hứa Bộ Nam lại có chút cao hứng nói: “Sur muội có ta, Hy huynh không cần lo lắng.” Câu này chứng tỏ là chọc tức Lương Tuấn Hy.

Sau đó hắn hướng Thủy Ảnh Diễm nói: “Tại hạ cáo từ.” Xong liền nhắc chân đuổi theo Niên Khai Diễm.

Thủy Ảnh Diễm nhìn Niên Khai Diễm rời đi lòng đầy đắc ý cười: “Thiết nghĩ Lương công tử đứng đây cũng lâu rồi, chỉ bằng cùng ta đến bàn ngồi đi.” Không để Lương Tuấn Hy đáp ứng nàng phân phó nha hoàn bên người: “Mau đến đỡ Lương công tử đi!”

Kỳ thực nàng muốn tới đỡ hắn nhưng lại kiêng kỵ nam nữ hữu biệt chọc người đạo tam thuyết tứ. Nàng nói cùng phụ mẫu rồi, nhìn huynh đệ hắn có lẽ ở tiêu cực cũng kham khổ đi, nếu là để phụ mẫu nàng mở miệng nhất định hôn sự này đảm xong. Ai mà không muốn gả đến Thủy gia nàng chứ.

Hai nha hoàn của Thủy gia lập tức ứng tiếng, sau đó mỗi người một bên bước đến bên người của Lương Tuấn Hy: “Lương công tử, để nô tỳ đỡ người.”

Lương Tuấn Hy lui về sau ghét bỏ nói: “Không cần, tạ qua hảo ý của Thủy tiểu thư.” Trong lòng hắn lúc này rất loạn, vừa muốn nhị đệ mau trở về, vừa muốn đuổi theo nàng, vừa nghĩ xem bản thân đã làm gì sai khiến nàng giận.

Lương Vân Kha cuối cùng cũng từ ngoài chạy vào, miệng còn há to thở hồng hộc. Do lúc nãy có người trong đám huynh đệ nhiễm bệnh gọi hắn rồi đi. Hắn chẩn bệnh khai đơn phương xong lập tức chạy trở về vì không an tâm đại ca đứng ở đó.

Hôm qua nhìn thấy thái độ của Niên Khai Diễm liền biết nàng ta ăn nhảm thuốc nổ rồi. Nếu là sáng nay tìm chỗ trú ẩn chẳng phải là đại ca hứng trọn sao. Mà đại ca lại cố chấp, sáng sớm đã đứng ở trước cửa phòng của nàng ta nói thế nào cũng không ly khai, cứ như sợ nàng ta sẽ như hôm qua đi cả một ngày vậy.

Nghe được tiếng bước chân quen thuộc, Lương Tuấn Hy có chút gấp gáp nói: “Nhị đệ, vừa trở về sao?”

“Ân.” Lương Vân Kha cố gắng điều chỉnh lại hơi thở của mình, nhìn xung quanh xem Niên Khai Diễm thức giấc chưa. Đáng tiếc để hắn thấy được khăn trương treo đầy mắt của đại ca, đây chứng tỏ là đã bị mang ra phát tiết sao đó bị bỏ lại rồi.

Thủy Ảnh Diễm mím môi nhìn Lương Vân Kha, lúc sáng là nàng cố ý sai người mua chuộc người trong tiêu cực để gạt hắn đi, thế mà nhanh như vậy đã trở lại rồi. Bất quá không tiện thể hiện sắc mặt, “Nhị vị công tử cũng đến đây dùng điểm tâm đi, nhìn Lương nhị công tử vất vả như vậy a!”

“Phải a đại ca, ngồi...ngồi ăn điểm tâm trước đi.” Có mắt nhìn đều thấy được Thủy Ảnh Điều đối xử với đại ca tốt hơn Niên Khai Điều, thế nên hắn quyết định chọn theo phe nàng ta, tác thành đại ca với nàng ta.

“Điều Điều ra ngoài rồi, nhị đệ mang ta tìm nàng đi!” Lương Tuấn Hy chính là muốn nói câu này, nhưng lại nghe được âm thanh thờ dốc của Lương Vân Kha khiến hắn nói không ra miệng. Mím môi một lúc hắn lại nói: “Vậy nhị đệ lưu lại dùng điểm tâm đi ta tự đi tìm nàng được.”

Sau đó lại nói với Thủy Ảnh Điều: “Thủy tiểu thư thỉnh chậm dừng, tại hạ còn có việc, cáo từ.” Thoại âm vừa rơi, tay hắn nâng lên mò lấy tường gần mình nhất.

Lương Vân Kha thờ dài, không thể làm gì khác hơn là tiến tới đỡ lấy Lương Tuấn Hy: “Ta đưa đại ca đi tìm đại tiểu thư!” Sau đó hướng Thủy Ảnh Điều cáo từ.

“Ta thật vô dụng, luôn làm phiền nhị đệ như vậy.” Lương Tuấn Hy thấp giọng tự trách.

“Cũng không phải do đại ca.” Lương Vân Kha đáp lại một câu.

Sau khi hai huynh đệ Lương gia rời khỏi một khoảng xa, Thủy Ảnh Điều tức giận hất đồ lỏng thức ăn trên tay thị nữ. Lý nào lại như vậy, nàng không tin không bức được hắn. Sau đó là đập bẻ không ít chậu hoa trong viện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Không tiện từ chối

Niên Khai Điều sinh khí đi một hồi vẫn không thấy Lương Tuấn Hy đuổi theo nàng càng giận hơn nữa. Chính vì là giận nàng cũng quên mất đây là phủ đệ của người khác, Lương Tuấn Hy muốn đuổi theo nàng căn bản không có khả năng.

Hứa Bộ Nam lại nhìn không ra nàng đang tức giận, ở bên cạnh hỏi: “Sao sư muội có thể cùng hắn đi dạo được chứ? Phải biết Thủy gia đang nhắm vào sư muội a!”

“Biết rồi.” Niên Khai Điều chau mày nói ra hai chữ, tay không ngừng bức lá trên cành cây mình vừa hái được ở ven đường. Lương Tuấn Hy chết tiết, Lương Tuấn Hy đáng chết, tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt nàng nữa, không thời gặp một lần đánh một lần.

Đi được một lúc Niên Khai Điều đứng lại bởi nàng cũng không biết bản thân nên đi đâu. Nàng quay đầu nhìn Hứa Bộ Nam, đáng lý nàng ở bên cạnh hắn nên vui vẻ mới đúng, lý nào chỉ nghĩ đến tên đáng ghét Lương Tuấn Hy kia.

“Đại sư huynh!”

“Àn?” Hứa Bộ Nam nhìn nàng, gương mặt đầy ôn nhu cười.

“Vẫn là đại sư huynh tốt nhất.” Niên Khai Điều nghiêng đầu nhoen miệng cười. Trong lòng nàng không ai có thể thay thế được vị trí của Hứa Bộ Nam.

Hứa Bộ Nam ngửa đầu bật cười to: “Sư muội chỉ toàn khoa môi múa mép.”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Trong lúc hai người cười nói thì Lương Tuấn Hy cũng đuổi đến, hắn nghe được âm thanh của nàng liền gọi: “Điều Điều!” Hắn cũng chẳng biết nơi này là nơi nào, thật rất muốn mau chóng rời khỏi đây hồi Niên phủ a.

Niên Khai Điều vừa nghe giọng hắn lập tức nhăn mặt lại phát mạnh tay bỏ đi. Kỳ thực trong lòng nàng không hiểu sao lại có chút ngọt, tức giận từ hôm qua dường như biến mất vậy. Đây đến cùng là vì sao a?

Nghe được tiếng bước chân gấp gấp vang lên, Lương Tuấn Hy càng như kiến bò trên chảo nóng vậy, chân cũng không ngừng gia tăng tốc độ. “Điều Điều, đợi ta!”

“Hy huynh, ta khuyên ngươi không nên tiếp tục đuổi theo a, kết quả không phải ngươi có thể thụ đắc.” Hứa Bộ Nam bày ra bộ dáng như rất tốt bụng mà nhắc nhở. Lúc này đây, nhìn Lương Tuấn Hy chất vật hắn lại hả dạ vô cùng.

Lương Vân Kha ở một bên nhắc nhở: “Đại ca, bước chậm thôi.” Nữ nhân đáng chết để đại ca vất vả như vậy. Đổi lại là hắn, hắn nhất định mặc kệ nàng.

Niên Khai Điều hít một hơi đột nhiên dừng cước bộ. Ngay lúc nàng xoay lại muốn ngoái người đã thấy Lương Tuấn Hy đến rất gần mình rồi, khiến nàng muốn tránh cũng tránh không kịp nữa. Cả người nàng mất thăng bằng ngã ngược về phía sau.

Cũng bởi vì nàng đột nhiên dừng bước mà Lương Tuấn Hy lại không thấy đường, Lương Vân Kha càng không kịp phát ra âm thanh nhắc nhở, tất cả những sự cố đột ngột lại khiến cho Lương Tuấn Hy nhào đến ôm lấy Niên Khai Điềm. Ngay thời điểm ngã xuống, hắn ôm chặt nàng trong lòng, nhanh chóng xoay, lấy mình làm đệm thịt đỡ lấy nàng.

Mọi chuyện xảy ra trong một cái chớp mắt, lúc Niên Khai Điềm tỉnh hồn là lúc bản thân nằm trên người Lương Tuấn Hy rồi. Mắt nàng mở to nhìn trời cao trong xanh trước mắt chớp chớp mấy cái như vẫn chưa tỉnh mộng, rất nhanh có thêm ba cái đầu chụm lại, ba gương mặt phóng đại trước mặt nàng.

“Nàng không sao chứ?” Lương Tuấn Hy là người đầu tiên mở miệng phá tan bầu không khí đông cứng lúc này. Tay hắn cũng lập tức thả lỏng mặc cho có bao nhiêu không cam lòng đi nữa cũng không thể tiếp tục chạm vào nàng như vậy.

Niên Khai Điềm nhớ ra được tình trạng hiện tại của mình lập tức thở phì phò đưa tay cho Thước nhi kéo mình lên. Tim vẫn còn đập rất nhanh rất mạnh không thể thanh tĩnh được. Đứng thẳng người, nàng nắm chặt tay thành quyền trừng mắt Lương Tuấn Hy vẫn còn nằm trên đất.

Hắn còn dám mở miệng hỏi nàng câu đó? Cưng nhiên dám nhào vào người nàng, còn là trước mặt đại sư huynh? Quả nhiên là đáng chết, không thể tha được. Phất mạnh tay nàng rời khỏi nơi này, nếu còn ở đây nữa nàng nhất định tức đến thổ huyết hôn mê mất.

Lương Vân Kha vội vã đỡ Lương Tuấn Hy lên: “Đại ca, đừng đuổi nữa,” nàng không đáng đâu. Câu sau hắn nhìn về mặt của đại ca hắn thực sự nói không ra miệng. Hắn biết đại ca quan tâm nàng, biết đại ca nhìn không thấy nên mới gấp gáp như vậy.

“Ta không phải cố ý, Điềm Điềm nàng nghe ta nói.” Lương Tuấn Hy vừa đứng lên vừa gấp gáp nói, do lo lắng nên âm thanh nàng có chút cao. Vừa đứng lên hắn lại tiếp tục đuổi theo bước chân của nàng.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Lúc này ở một khúc quanh của hoa viên, đám trưởng bối bước đến khiến Niên Khai Điềm phải một lần nữa dừng bước. Nàng nén giận xuống, ôm quyền chào hỏi. Mai là sinh thần của Thủy Ảnh Tư rồi, sắp được rồi đi rồi.

“Điềm Điềm ở đây à?” Niên Sở Hoàng đưa tay đến kéo ái nữ sang bên cạnh mình rất sợ bị đám người Thủy gia giữ lại. Bây giờ bọn họ chính là nói về chuyện này với hắn, hắn cự tuyệt còn bên kia cứ bức ép, hắn thật rất muốn phát hỏa.

“Đám hậu bối cũng ở bên kia a.” Niên Khánh Tự nhân cơ hội này đòi chủ đề. Nếu còn tiếp tục nói, hắn cũng ngăn không được đại ca phát hỏa.

Đám người bên kia nhìn thấy trưởng bối, tự động bước đến hành lễ. Chuyện lúc này cũng không ai dám hé răng nói nửa lời.

Thủy phu nhân gấp đến độ vịn tay áo của Thủy thượng thư nhăn nhúm. Có biết bao nhiêu nữ nhân muốn gả vào đây, cưng nhiên nói mãi vẫn từ chối. Nếu không phải nhi tử của nàng không chịu thành thân nàng cũng đâu cần phải hạ mình như vậy.

“Nếu là đông đủ như vậy cũng để bọn chúng nói một chút đi.” Dứt lời nàng quay sang Niên Khai Điềm cười: “Niên cô nương cảm thấy nhi tử nhà ta thế nào?” Nàng không tin cả ngày hôm qua đi chơi hôm nay lại bảo là không tốt.

Niên Khai Điềm nhìn hỏi nàng ta, ánh mắt kia khiến nàng có chút tâm tình không yên: “Tiểu nữ cảm thấy Thủy công tử rất tốt, hết như một huynh trưởng mà tiểu nữ thường mơ ước!” Đây là cách từ chối tốt nhất. Dù sao nàng cũng có một mình, muốn có thêm ca ca cũng không phải là chuyện lạ gì.

Khóe miệng của Thủy thượng thư liên tục co rút, lại thấy nụ cười của Niên Khai Điềm không có chút giả. Hắn nắm hỏi tay phu nhân nhà mình trấn an nàng: “Nếu vậy bốn quan cũng không tiện nói thêm nữa. Chỉ là hy vọng Niên tổng tiêu đầu, có thể thay bốn quan đánh tiếng với phụ mẫu của Lương công tử. Nếu là đáp ứng bốn quan cùng phu nhân đích thân đến Lan Châu đề thân.”

“Lão gia...” Thủy phu nhân cực kỳ không cam lòng, hôm qua nàng hỏi qua nhi tử, hắn cũng bảo nguyện ý, lão gia cưng nhiên bỏ qua, như vậy nàng không có nhi tử sao?

“Niên tổng tiêu đầu chỉ có một thiên kim, chuyện của nhi tử chậm chút ta giải quyết.” Thủy thượng thư cũng là người rất hiểu chuyện. Niên gia động võ, nhất định không phải hảo thanh hảo khí mà có thể dây dưa lâu dài.

Lương Tuấn Hy nghe được lập tức ôm quyền khom người cung kính nói: “Tại hạ tạ qua đại nhân phu nhân, được nhị vị trọng dụng là vinh hạnh của tại hạ.” Hắn cũng không tiện hiện tại từ chối, Thủy gia làm như vậy cũng đã nhường bước rồi. Nói vậy chính là thả người, đợi về đến Lan Châu phát thư từ chối là được.

Niên Khánh Tự lập tức như được thả ra khỏi đại lao vậy, nhẹ nhõm đến không biết dùng từ nào diễn tả. Vốn nghĩ Lương Tuấn Hy kích động từ chối gây xích mích với Thủy gia nữa. Nghĩ không ra tên tiểu tử này biết co biết duỗi như vậy.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Sinh thần của Thủy Ảnh Tư nhanh qua, mọi người lại lên ngựa trở về Lan Châu. Thủy Ảnh Tư đích thân tiễn mọi người đến cổng thành, hắn nhìn Niên Khai Điềm đầy tiếc nuối: “Biết khi nào mới gặp lại a.”

“Có duyên liền sẽ gặp lại thôi.” Niên Khai Điềm cũng chẳng dám nói với hắn không bao giờ gặp nữa, vừa nói xong lập tức gấp lại, thật đúng là... Bất quá, nàng cũng không biết khi nào đến kinh thành nữa, thế nên không có nói trước được.

“Thủy công tử có thể đến Lan Châu, người đến nhất định chúng ta chiêu đãi người thật tốt.” Lương Tuấn Hy khách sáo nói. Hắn cảm thấy được Thủy Ảnh Tư là có thiện cảm với nàng nhưng không phải như hắn hay Hứa Bộ Nam nên không có ác cảm.

Hứa Bộ Nam trầm mặc nhìn chằm chằm Lương Tuấn Hy, đến cùng hắn có gì không bằng được một tên hạt tử. Khẩu khí này hắn thực sự nuốt không trôi, tay nắm chặt cương ngựa, các đốt tay đều trắng đến không huyết sắc.

“Nhất định nhất định, có cơ hội tại hạ nhất định đến đó, đến lúc đó lại làm phiền các vị rồi.” Thủy Ảnh Tư khẽ gật đầu đáp ứng.

Mọi người khách sáo thêm vài câu liền thúc ngựa rời khỏi kinh thành. Lúc này cả Niên Khai Diễm lẫn Lương Tuấn Hy đều thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là nàng vẫn còn giận hắn nên không có nói với nhau câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Nữ nhi là khó hiểu nhất

Về đến Lan Châu cũng là lúc tuyết rơi, Khúc thị vừa nghe tin hạ nhân báo lập tức khoác áo chạy ra đại môn. Trên mặt mang đầy nước mắt đến trang dung đầy kia cũng che giấu không được vui vẻ trên mặt nàng.

Niên Sở Hoảng vừa bước xuống ngựa đã chạy đến chỗ thê tử, ý định thay nàng lau nước mắt. Nếu là bình thường Khúc thị sẽ ôm lấy hắn nhưng hôm nay khác xưa, nàng đưa tay không chút do dự gạt hắn sang một bên, bước đến chỗ nữ nhi.

Vừa trùng hợp Niên Khai Diễm cũng xuống ngựa chạy đến chỗ Khúc thị, nàng cũng đưa tay gạt phụ thân sang một bên, giữ một khoảng cách chòm người ôm mẫu thân. Nàng là sợ phụ thân không biết chuyện làm tổn thương tiêu đệ đệ trong bụng.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Niên Sở Hoảng bị hai nữ nhân mình yêu thương gạt sang một bên, vẻ mặt đông cứng lại. Mọi người trong tiêu cục thấy được đều cười rộ lên. Áp tiêu bao lâu lần đầu thấy tổng tiêu đầu bị vắng vẻ như vậy.

Niên Khánh Tự lắc đầu mang theo tiếng cười là người đầu tiên vào phủ. Những người khác lần lượt bước theo sau.

Niên Khai Diễm rời khỏi người Khúc thị, cũng đỡ nàng bước vào trong: “Khoảng thời gian này mẫu thân có khỏe không? Có chỗ nào khó chịu không?” Đòi trước, nàng nhớ mẫu thân thường hay nôn, lúc đó nàng cũng không có lưu ý gì nhiều. Nghĩ lại cảm thấy bản thân rất bất hiếu, chỉ có hai đường tỵ muội cùng Lương Tuấn Hy lo lắng mà thôi.

“Mẫu thân rất khỏe a.” Khúc thị đưa tay lau nước mắt, lại mỉm cười nói: “Lúc chuyển tiêu này áp thành công, rất nhiều người đến đặt hàng, mẫu thân cùng Nhạn nhi tiếp khách đến hoa mắt a!”

Niên Sở Hoảng nghe vậy cũng bật cười: “Haha, vậy là quá tốt rồi, tiêu cục rốt cuộc cũng trở lại bình thường rồi.”

Chỉ là hắn còn chưa tận hứng đã nghe Niên Khai Diễm hốt hoảng nói: “Mẫu thân, người vất vả như vậy a? Để nữ nhi xem nào, có ốm đi không?” Nàng lui ra xa hai bước quan sát toàn người Khúc thị, mắt lại không tự chủ độ lên bụng của nàng ta. Nếu vậy đệ đệ của nàng phải tính thế nào a!

“Mẫu thân nào có gì?” Khúc thị bật cười, vươn tay kéo Niên Khai Diễm đến gần mình: “Ngươi xem ngươi kích động như vậy làm gì a?”

“Không có gì?” Thật sự không có gì???Niên Khai Diễm có chút không hiểu đan xen với hốt hoảng hỏi.

Gật đầu.

“Thật sự?”

Lại gật đầu.

Đầu óc của Niên Khai Diễm trống rỗng: “Không có buồn nôn?”

“Tự nhiên làm sao lại buồn nôn?” Khúc thị đưa tay gõ vào đầu nữ nhi một cái. “Ngươi đến cùng làm sao a? Sao vừa trở về lại lạ như vậy?”

“Không, không có gì!” Niên Khai Diễm xua xua tay: “Nữ nhi trước trở về viện nghỉ ngơi, mẫu thân từ từ tiến thất đi.” Nói xong nàng lập tức trở về Diễm viên. Không lý nào cái gì cũng không có được, vậy tiêu đệ đệ của nàng đi đâu mất rồi?

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Trở về Niên gia, Lương Tuấn Hy lại có thể tự do đi lại như người bình thường rồi. Hắn đuổi theo Niên Khai Diễm trở về Diễm viên: “Diễm Diễm, làm

sao nàng giận ta, nói ta biết có được không?” Suốt chặn đường nàng luôn xem như không thấy hắn, cũng không cho hắn cơ hội giải thích nữa, đến cùng là vì sao?

“Không được theo ta.” Giờ nàng đang bận nghĩ đến Niên Tiêu Kiên không rảnh rồi nói chuyện cùng hắn. Thấy hắn vẫn ở bên lái nhai nàng hét to: “Người còn theo ta lập tức đánh người.”

“Vậy nàng đánh đi.” Cũng đâu phải nàng chưa từng đánh hắn. Hắn đứng lại bày bộ dáng ‘cam tâm tình nguyện’, nếu đánh xong nàng không giận nữa thì nàng cứ đánh đi.

Đột nhiên cảm giác chột dạ của Niên Khai Diễm tăng lên rất cao, không thể đè nén xuống được. Nàng quay người lại nhìn hắn, môi mím chặt thốt không được từ nào. Nàng cũng không nhớ từ lúc nào mình trở nên hung hãn với hắn như vậy nữa.

Lần gần đây nhất là mùa đông năm ngoái, tuyết rơi nặng hạt mọi người không làm gì, hắn rảnh rồi chạy đến tìm nàng. Lúc đó nàng lại vội tìm Hứa Bộ Nam, bị hắn cản trở rất bức bối đã ra tay tát hắn một cái. Sau đó lúc đi tìm Hứa Bộ Nam, hắn(HBN) lại vừa ra ngoài, thế là tất cả nộ khí nàng trút hết lên người hắn.

Những vẫn còn mẩu thân phụ thân ở nàng cũng không thể đánh hắn công khai như vậy được, vì thế nàng gạt hắn đứng đợi nàng ở hoa viên, dùng nước lạnh cứ thế mà tát. Trời lãnh hàn, lại đang tuyết rơi, thế là hắn suýt chút nữa nhiễm phong hàn rồi.

Nhớ lại thời khắc đó đột nhiên cả người nàng run lên, hai tay đưa lên miệng, mắt cũng ngấn lệ. Đã hai đời đều là như vậy, vì sao hắn vẫn khẳng khái một lòng với nàng? Đáng lẽ hắn nên sớm cách nàng xa xa, nên hận nàng mới đúng, vì sao hắn lại không làm như vậy? Lại còn lúc nào cũng bám lấy nàng để chịu tội như vậy?

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Thước nhi ở bên cạnh vội vàng đỡ lấy Niên Khai Diễm, khẩn trương hỏi: “Tiểu thư, người làm sao vậy? Thấy chỗ nào không khỏe sao?”

Lương Tuấn Hy cũng bước đến gần chỗ nàng: “Mau đỡ nàng trở về, để ta thay nàng bắt mạch.” Hiện được sưng không ở hắn lại phải trở về lấy, thật phiền phức.

“Không, không cần.” Niên Khai Diễm hít một hơi thật sâu đẩy Thước nhi ra nói: “Ta trở về nghỉ ngơi là được, người đừng theo tôi.” Dứt lời nàng lập tức như có ác thú đuổi phía sau vội chạy thật nhanh vào viện.

“Hy ca đừng lo lắng, có gì chút nữa ta báo lại tình trạng của tiểu thư cho người.” Nói xong Thước nhi cũng chạy theo vào viện.

Lương Tuấn Hy nghe vậy cũng không có lưu lại nữa. Có gì tới hắn lại đến thăm nàng vẫn không muộn. Hy vọng đến lúc đó nàng vẫn chịu để hắn tiến ngoại thất gặp nàng.

Niên Khai Diễm trở về phòng, nằm lên giường cảm lấy lược lưu ly lên nhìn rất lâu. Những chuyện nàng làm với hắn chạy dọc trong đầu như một cái đèn kéo quân vậy. Hóa ra nàng quá đáng như vậy, trách không được đời trước thượng thiên không để nàng có được hạnh phúc mà mình muốn.

Thước nhi ở bên cạnh lo lắng, vừa giúp nàng cởi hài vừa hỏi: “Tiểu thư, người đến cùng làm sao a?” Đột nhiên lại giận Hy ca rồi lại sắc mặt kém như vậy, còn không để hắn chẩn bệnh nữa chứ, nhờ nhiễm bệnh thì nguy rồi.

“Không có gì, người lui ra ngoài đi, ta muốn an tĩnh một mình.” Niên Khai Diễm có chút mệt mỏi nói, âm thanh cũng rất nhỏ, nếu không phải Thước nhi ở bên cạnh sợ là cũng nghe không được.

Niên Khai Diễm một mình ở trong phòng đến tối, Thước nhi muốn vào thắp nến nàng cũng không cho. Lương Tuấn Hy bước đến ở thính tử ngồi rất lâu nàng cũng không đáp ứng cho hắn vào, cũng chẳng đáp trả, khiến hắn lo lắng đến không để ngồi yên được. Chân muốn vào, nhắc lên lại để xuống, chỉ có thể đi vòng vòng trong thính.

Thước nhi ngồi ở trên ghế trong thính, lúc này thính tử tràn đầy một mảnh đen kịt. Tay nàng cầm nến cùng đá đánh lửa lại không được đánh lửa. Hy ca thì tốt rồi, hắn không nhìn thấy có nến hay không cũng không liên quan gì, nhưng nàng lại khác a. Lúc này hết như là bị mù vậy, thứ gì cũng nhìn không thấy, thật khó chịu chết được.

Khúc thị nghe nói Niên Khai Diễm không ăn không uống, lo lắng chạy đến Diễm viên, nhờ có đăng lung trong tay Hoa nữ mẫu nên miễn cưỡng nhìn được đường. Thấy được Lương Tuấn Hy cùng Thước nhi đều ở ngoài thính nàng vội vàng hỏi: “Diễm Diễm ở đâu?”

Thước nhi lập tức đứng lên hành lễ: “Phu nhân, tiểu thư không biết là làm sao nữa a!” Tay nàng chỉ vào trong ngoại thất “Nến cũng không cho người ta thắp.”

“Bá mẫu...” Lương Tuấn Hy cũng không biết nên nói gì cho phải.

Khúc thị vội vén rèm bước vào trong, nàng ngồi bên giường nắm tay Niên Khai Diễm nói: “Có chỗ nào không khỏe, mau để Tuấn Hy thay người chẩn mạch.” Tay còn lại đặt lên trán của nàng kiểm tra ôn độ.

Mọi người đều theo chân Khúc thị tiến ngoại thất. Hiện có Khúc thị Niên Khai Diễm nhất định sẽ không đuổi Lương Tuấn Hy ra ngoài. Mà nhìn nàng cũng không giống như sẽ có sinh khí đuổi người.

“Nữ nhi không có gì, mọi người trở về đi.” Niên Khai Diễm xoay người ngồi dậy tựa ở đầu giường. Nàng xám hối tội lỗi của mình cả buổi, vẫn cảm thấy xám hối không hết tội, có khi nào đời này nàng lại sẽ như đời trước hay không?

“Để ta giúp nàng xem qua mạch được không?” Lương Tuấn Hy vừa nói vừa chuẩn bị quỳ một chân xuống giường chuẩn bị lấy chỉ cùng mạch chẩn ra.

Hoa nữ nương thấy vậy lập tức nhét đống lung vào tay Thước nhi, đỡ lấy hân, không để hân quỳ: “Đừng như vậy, nương đau lòng lắm.” Âm thanh có chút nghẹn ngào để người nghe để người thương tâm.

Bất đắc dĩ Lương Tuấn Hy cũng chỉ có thể đứng lên. Hân nắm hồi tay của Hoa nữ nương: “Nương đừng như vậy, nhi tử là vì nàng chẩn mạch mà thôi.” Chẳng phải phụ thân cùng nhị đệ cũng sẽ như vậy đó sao.

Lòng của Niên Khai Diễm lại một trận chua xót, nàng nhìn Thước nhi nói: “Gọi Lương Vân Kha đến đây.” Xem ra không chẩn mạch mẫu thân nhất định không để nàng yên, vậy liền chẩn mau mau đi. Hiện nàng chỉ muốn một mình mà thôi.

“Diễm Diễm, nàng vì sao phải làm như vậy?” Hân ở đây, nàng vì sao còn phải gọi nhị đệ đến? Hân thật sự rất rất rất khó chịu, đến cùng là có chuyện gì xảy ra để nàng thay đổi thái độ như vậy?

“Còn không mau đi.” Niên Khai Diễm to tiếng hống Thước nhi một cái, thuận tiện cắt đứt âm thanh của Lương Tuấn Hy. Hân càng như vậy lương tâm nàng càng cắn rứt, nhưng nàng cũng không thể dùng thân báo đáp như người trong giang hồ, cứ như vậy gả cho hân được. Nàng thích đại sư huynh, hân mới là người nàng muốn gả.

Khúc thị nhìn thấy thái độ nếu ‘không phải Lương Vân Kha thì sẽ không cho chẩn bệnh’ của nữ nhi cũng thản thờ dài. Nàng phát tay để Thước nhi rời đi, mắt lại nhìn gương mặt đau lòng của Hoa nữ nương, rồi lại dừng trên tuần dật chỉ dung treo đầy lo lắng của Lương Tuấn Hy.

Thước nhi ‘ân’ một tiếng lập tức chạy ra ngoài.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Lát sau Lương Vân Kha đến, hân mang đầy một bụng nghi vấn đầy không hiểu đột nhiên vì sao lại gọi hân. Trước nay đều là đại ca thay nàng chẩn bệnh, mặc cho nàng cấu thể nào cũng không thay đổi, hôm nay sao lại gọi hân.

Khi bước đến nhìn thấy đại ca ở, hân càng kinh ngạc hơn. Hành qua lên, hân bước đến giường, quỳ một chân xuống thay Niên Khai Diễm chẩn mạch. Đại ca đưa mạch chẩn cùng chỉ cho hân, hân liền tiếp nhận thay nàng chẩn. Thước nhi cũng ở bên giúp đỡ.

Sau khi nói nàng không có vấn đề gì mọi người an tâm rồi đi. Chỉ là Lương Tuấn Hy vừa đi lâu lâu lại quay đầu xem nàng có gọi mình lại hay không, lòng hân treo lơ lửng đến thời điểm hiện tại vẫn chưa thể đặt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Diễm diễm xảy ra chuyện

Sáng sớm, Lương Tuấn Hy không quản tuyết rơi cảm được sương chạy nhanh đến Diễm viên. Tóc đen dài của hân đầy bông tuyết phủ đến trắng, bởi từ viện hân đến viện nàng cách một đoạn không tính là xa nhưng cũng không hề gần.

Nên tuyết trơn, nhưng cước bộ của hân không hề chậm phần tăng nhanh, hân muốn mau đến gặp nàng. Nếu không phải hân trực tiếp chẩn hân thực sự không thể an tâm, dù cho có là phụ thân chẩn hân vẫn sẽ không an tâm.

Nếu không phải mất hân có bằng một dải băng trắng sợ lại sớm thấy được quãng thâm do suốt một đêm không ngủ rồi. Nàng không gặp hân, mà hân nằm trần chọc cũng không dám xoay người sợ ảnh hưởng đến nhị đệ bên cạnh.

Bước đến nguyệt môn của Diễm viên, Thước nhi chính bước ra, nói với hân: “Hy ca, đến thật sớm a!” Quả nhiên quan tâm tiểu thư đến trình độ này, sợ là cũng chỉ có mỗi mình hân mà thôi.

“Ân, Diễm Diễm đã tỉnh? “Lương Tuấn Hy tuy nhìn không thấy nhưng vẫn ngóng vào phương hướng gian chính. Nàng cho phép hân tiến thỉnh từ nên hân cũng không cần đứng ngoài nguyệt môn như trước nữa.

“Tiểu thư sáng sớm nay đã một mình xuất môn rồi a!” Thước nhi cười hi hi đáp lời.

“Sớm như vậy a!” Lương Tuấn Hy có chút thất vọng cuối đầu. Tay hân nắm được sương càng ngày càng chặt. Đây là nàng có ý tránh hân sao?

“Ân, khi nào tiểu thư trở về ta đến báo cho ngươi được không?” Thước nhi tốt bụng nghiên đầu nói: “Ồ ngoài này tuyết rơi lạnh, ngươi về viện đi.”

“Được, vậy làm phiền Thước nhi rồi.” Đi được vài được, Lương Tuấn Hy vẫn quay đầu nhìn lại nhìn phương hướng Diễm viên vài lần. Tâm trạng nặng nề trở về viện mình.

Nhìn theo bóng lưng của hắc Thước nhi cũng thở dài một hơi. Tiểu thư quả thật rất vô tâm a, thời tiết này hắc vẫn sáng sớm chạy đến đây, đổi lại là người khác liền ngủ đến chưa thức giấc a.

Không thể phơi được, lại không thể lên núi hái được liệu Lương Tuấn Hy ngồi trong phòng bảo chế được. Hắc vừa bảo chế vừa mong ngóng tin tức của Thước nhi. Chỉ là qua rất lâu cũng không thấy, hắc liền mang rất nhiều được ra ngoài bán.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Lão bản của các được phô vừa thấy được hắc như là thấy vàng vậy, liên tục ca thán rằng đạo này hắc không đến khiến được hết lại không biết đào nơi nào. Hắc chỉ lắc đầu cười cười nói vài câu khách sáo mà thôi. Người ta mới hắc lưu lại dùng chút trà rừng hắc lo lắng nàng vẫn là từ chối.

Không hiểu vì sao hiện tại trong lòng hắc rất bất an. Có lẽ là do nàng lạnh nhạt với hắc nên hắc mới như vậy. Từ lúc nàng hôn mê tỉnh lại hắc đã không có cảm giác này, hiện lại quay trở về khiến hắc rất khó chịu.

Đến được phô cuối cùng, hắc mang hết được giao cho lão bản, mà lão bản cũng rất niềm nở đưa ngân phiếu cho hắc: “Được ít như vậy sợ không đủ a, Hy tiểu tử lần sau mang nhiều thêm một chút được không?”

“Đạo này vào đông, không thể hái thuốc làm sao có thể có nhiều được, trước mắt lão bản vẫn là bán nhiều đây trước, nếu có nhiều tại hạ lại mang đến nhiều.” Lương Tuấn Hy cũng không hề đếm, cầm ngân phiếu cho vào trong vạt áo trước ngực.

Lão bản cũng rất thích tính cách của hắc nên không ít lần giới thiệu nữ nhi nhà mình nhưng hắc lúc nào cũng từ chối. Hắc bảo trong lòng hắc đã có người nhưng lại mãi vẫn không thấy hắc thành thân nên lão bản đương nhiên không tin rồi.

Đưa cho hắc một tran trà rừng, nói: “Hy tiểu tử có phải người chê bai nữ nhi của ta hay không a, ta đánh tiếng với người không ít lần rồi.”

“Tuyệt đối không phải như vậy.” Lương Tuấn Hy nhấp một ngụm trà lắc đầu nói: “Tại hạ thực sự đã có người trong lòng, do vẫn chưa đủ tam thư lục lễ nên mới chậm trễ để lão bản hiểu lầm như vậy a.”

“Nếu người nói như vậy đến lúc đại hôn nhất định phải mời ta a. Ta muốn biết là nữ tử nhà nào có thể để người vất vả như vậy.” Lão bản cười ha hả nói.

“Nhất định nhất định.” Hắc cũng mong ngày này nhanh đến. Chỉ là Diễm Diễm hiện tại...ai, hắc cũng không biết nên nói thế nào nữa.

Hắc dùng thêm vai ngụm trà rừng nóng cho ấm người rồi cáo từ. Vẫn là về xem nàng trước, mọi chuyện để sau.

Hôm nay tuyết rơi nhẹ nhưng trên đường không có người, tuy gần giữa trưa rồi ánh mặt trời vẫn thẳng không nổi trận tuyết nhỏ ngày đông. Mà đối với Lương Tuấn Hy mà nói, có bao nhiêu người đi nữa thì cũng vậy thôi, hắc căn bản nhìn không thấy nên không hề lưu tâm.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Lương Tuấn Hy một mình bước trên nền tuyết trắng hời Niên phủ. Khi hắc rẽ sang một nhai đạo khác, liền có một tiểu hài chạy đến kéo lấy vạt áo choàng của hắc.

“Thúc thúc có phải ở Niên gia tiêu cục không a?”

“Àn.” Lương Tuấn Hy ngồi xổm người xuống, để tiểu hài dễ nói chuyện với mình, làm sao đột nhiên hắc thành thúc thúc rồi.

“Người biết thúc thúc?” Không lý nào có người biết hắc, đến lão bản của các được phô cùng hắc thường lui tới cũng không biết cơ mà.

“Có một tỷ tỷ nói với ta, trong Niên gia có một thúc thúc dùng vài băng mắt a!” Âm thanh của tiểu hài rất trong, nghe như là đang kể một câu chuyện vậy, “Tỷ tỷ đó bảo ta đến đó tìm thúc thúc a. Nhưng ta đi này giờ cũng tìm không thấy, cũng không thấy người nào để hỏi, cũng may gặp được thúc thúc a!”

“Vậy a, là tỷ tỷ nào, có thể nói thúc thúc nghe được không?” Âm thanh của Lương Tuấn Hy luôn sẽ là nhỏ nhẹ ôn nhu để người nghe rất ấm lòng. Đương nhiên tiểu hài kia cũng sẽ như vậy.

Tiểu hài hít một hơi nói tay cũng không quên nhét một đôi ngoa tử vào trong tay hắc: “Là Diễm Diễm tỷ tỷ a!”

Diễm Diễm?

“Nàng làm sao, hiện tại nàng ở đâu?” Lương Tuấn Hy vừa nghe là nàng lập tức có khăn trương, tay sờ sờ đôi ngoa tử. Phải biết rằng, ngoa tử của nàng mang là bạch sắc, bên trên có thêu rất nhiều hoa văn, mỗi đôi đều sẽ bất đồng, chỉ ở sau gót sẽ có thêu tên nàng, đây chính là lý do hắc tin tưởng lời của tiểu hài từ này.

“Tỷ tỷ bị thương rồi, nàng bảo ta đến Niên gia tiêu cục tìm thúc thúc để cho người đến mang nàng hồi phủ a.” Tiểu hài nói xong nắm lấy tay hắc kéo đi: “Đi theo ta đi, ta cũng không biết nên nói đó là nơi nào nữa.”

Hắn cũng muốn chạy về Niên phủ gọi người hỗ trợ, một người mù như hắn thì làm được gì. Nhưng từ đây trở về rất có chút xa: “Nơi đó có xa không?”

“Cũng không xa lắm.” Tiểu hải tử nghĩ nghĩ lại đáp, “Chỉ là tỷ tỷ nhìn như rất đau, ra rất nhiều mồ hôi, bảo ta mau chóng mang người tới a!”

Lương Tuấn Hy lập tức đứng lên đi theo tiểu hải tử này. Lúc này tiểu hải tử này bảo tìm Niên phủ rất lâu cũng tìm không ra, nghĩa là nàng phải chịu đựng rất lâu rồi, hắn không thể đợi nữa: “Vậy chút nữa đưa thúc thúc đến nơi người nhất định phải đến Niên phủ gọi người biết không?”

“Ân.” Tiểu hải tử liên tục gật đầu tay không ngừng kéo hắn đi cùng mình.

Đường đi cũng rất thân thuộc, bởi đây là hướng đến chỗ khu rừng hắn thường xuyên hái thuốc. Đi vào rừng một đoạn hắn vẫn thấy không có lạ rất thân thuộc với bản thân, nhưng là khẩn trương đề hắn hỏi: “Đã đến chưa? Vì sao lâu như vậy?”

“Sắp đến rồi, là phía trước kia, đi chừng năm mươi lăm bước rẽ trái là đến.” Tiểu hải tử nói xong thở dốc hồng hộc, nắm tay Lương Tuấn Hy có chút chặt một hồi nói: “Ta mệt quá, hay là nghỉ một chút đi.”

Lương Tuấn Hy làm sao dám nghỉ ngơi, nhưng nghe âm thanh tiểu hải tử này thực sự rất mệt mỏi: “Vậy một mình thúc thúc đến đó là được rồi, người nghỉ ngơi xong giúp thúc thúc trở về Niên gia báo tin được không?”

Tiểu hải tử nhìn hắn một chút, liền gật đầu đáp ứng: “Vậy thúc thúc cẩn thận một chút! Bên đó có rất nhiều cây a!”

“Ân đa tạ.” Lương Tuấn Hy khẽ gật đầu, nắm chặt eo từ của Niên Khai Diễm liền tự mình bước. Toàn khu rừng thì hắn không dám nói, nhưng chỉ một phần ngoài này hắn sớm nắm gọn trong lòng bàn tay. Nên hắn có tự tin tìm được nàng, “Diễm Diễm nàng ở đâu?”

Tiểu hải tử ngồi nghỉ một một lúc rồi cũng rời khỏi khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lừa người dối mình

Trời chập tối, Niên Khai Diễm cùng Hứa Bộ Nam tung tăng hỏi phủ, nàng còn mang không ít đồ về nữa. Sáng sớm hôm nay hắn đã đến tìm nàng, chủ động rủ nàng đi dạo phố nữa chứ. Hắn vốn muốn chiều là hỏi phủ nhưng nàng không muốn nên cùng hắn lại chạy ra ngoài Lan Châu một chút mới trở về.

Ai biết khi về đến mọi người trong phủ không thấy đâu, chỉ thấy mỗi Khúc thị vẻ mặt lo lắng ngồi ở chủ vị tiền thính. Nàng nhìn xung quanh một mắt liền hỏi: “Mẫu thân, mọi người đều đi đâu a? Sao tiêu cục đến một bóng người cũng khó tìm thế này?”

“Tuấn Hy không biết đi đâu từ trưa đến giờ không thấy hắn a. Mọi người lo lắng chạy đi tìm rồi.” Khúc thị cau mày liên tục nhìn ra ngoài đại môn. Niên Khai Diễm rời đi thì nàng biết, Thước nhi có nói qua là đi cùng Hứa Bộ Nam, nhưng còn Lương Tuấn Hy, hải tử này chưa từng như vậy.

“Hắn lại không nhìn thấy nữa, thật khiến người lo lắng a!”

Hứa Bộ Nam lập tức nói: “Vậy để đệ tử đi tìm Hy huynh.”

Mặt của Niên Khai Diễm cũng trắng bệch, hắn xảy ra chuyện rồi sao? Làm sao có thể, nơi này hắn thông thuộc như vậy tuyệt không có khả năng đi lạc, vậy liền chỉ có...

“Ta cũng đi!” Niên Khai Diễm bỏ hết đồ trên tay xuống đất xoay người ra ngoài.

Chỉ là Khúc thị nhanh hơn một bước kéo nàng lại: “Người lưu lại đi, nhiều người đi như vậy tin chắc rất nhanh sẽ có tin tức.”

“Sư mẫu nói đúng, để chúng ta tìm là được rồi.” Hứa Bộ Nam cũng không chậm trễ nữa, hắn vội chạy ra ngoài đại môn.

Niên Khai Diễm ở tiền thính đi tới đi lui, vừa đặt mộng xuống ghế lại đứng lên. Nàng thực sự không thể nào an tâm được, lúc này nàng mới có chút cảm giác được cái bất an của Lương Tuấn Hy khi lo lắng cho mình. Như nàng lúc này vậy không thấy được hắn, cực kỳ khó chịu.

Không cho nàng đi đại môn, vậy nàng đi hậu môn. Nghĩ vậy nàng nói với Khúc thị, vậy nữ nhi cũng trở về trước, nếu là có tin tức cho người báo là được.” Lúc này đây nàng biết Thước nhi cũng chạy đi tìm rồi.

Khúc thị không nói chỉ nặng nề phát tay đáp ứng. Lúc này đây nàng thực sự không còn tâm trạng gì nữa rồi. Kỳ thực nàng cũng không tin tưởng hắn sẽ đi lạc, nhưng hắn trước nay vẫn rất hòa nhã làm sao có thể có người hại hắn được.

Niên Khai Diễm trực tiếp bước đến hậu môn, nàng vừa mở cửa đã có một bóng người lao đảo đỡ tường bước đến. Do tối rồi nàng nhìn không rõ, nên rút nhuyễn tiên ra chuẩn bị huy động. Chỉ là người đến ngã xuống nền tuyết trắng khiến nàng có chút ngẩn ngơ.

Rất nhanh phục hồi lại tinh thần nàng bước đến, quan sát vài mắt. Chỉ năm tay ngón tay của người đến động động, bám chặt nền tuyết cố gắng đứng lên. Nàng cau mày hỏi: “Người là ai?” Nhìn hẩn yếu đuối như vậy, hẩn không có lực uy hiếp với nàng rồi. Nếu hẩn muốn đánh cũng đánh không lại nàng, nàng không sợ.

Mặt của người đến chôn vùi dưới tuyết, cố gắng ngẩng lên, âm thanh khàn khàn có chút ngắt quãng mang theo nghi vấn nhàn nhạt: “Diễm Diễm?”

Niên Khai Diễm lập tức ngồi xổm người dùng cần răng dùng sức đỡ hẩn lên, để hẩn tựa vào chân mình: “Lương Tuấn Hy? Người làm sao lại như vậy?” Tay nàng thay hẩn phui tuyết động trên gương mặt trắng bệch lạnh cóng của hẩn, đôi môi vốn nhuận hồng của hẩn cũng biến thành thâm tử sắc cũng phủ đầy tuyết bản.

“Nàng...nàng không...không có chuyện gì chứ?” Đôi mắt của hẩn lim dim cố gắng nâng lên quan sát nàng vài lần. Thấy nàng bình an vô sự hẩn an tâm hàm tiếu lầm bầm “vậy quá tốt rồi” rồi ngất đi.

“Này, tỉnh tỉnh a, Lương Tuấn Hy, mau tỉnh lại a!” Niên Khai Diễm lay người hẩn vài lần liền dùng hết sức của mình đỡ hẩn trở về viện. An bài hẩn nằm trên giường xong, đắp chăn cẩn thận thêm chậu than sưởi.

Sau đó nàng lại chạy ra ngoài, báo với Khâu thị. Cũng may Lương Vân Kha về đến, hẩn trở về xem đại ca đã về chưa, nàng lập tức túm tay hẩn kéo đi: “Người mau đi xem hẩn trước đi, để ta đi báo với phụ thân bọn họ.”

Lương Vân Kha nghe vậy lập tức trở về viện chăm sóc Lương Tuấn Hy. Niên Khai Diễm ra roi thúc ngựa đi báo bình an cho mọi người đang tìm kiếm Lương Tuấn Hy.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Niên Khai Diễm ngồi trước gương đồng dùng lược lưu ly chải tóc dài của mình, mắt lom lom nhìn bản thân trong gương, nhưng nhãn thần lại vô hồn. Tâm trí của nàng sớm bay đến chỗ của Lương Tuấn Hy rồi, lúc này Hoa nữ nương bảo nàng tối rồi mai lại đến, nàng cũng không thể lưu lại.

Thước nhì ngồi bên cạnh nàng liên tục vô lực đấm đấm vai của mình, thán: “Cũng may Hy ca cát nhân thiên tướng. Nhưng hẩn làm sao sẽ đi lạc được, thật khó tin.”

“Đội mai hẩn tỉnh chẳng phải là biết sao.” Miệng là nói như vậy nhưng tâm nàng cũng rất muốn hiện tại biết sự thật.

“Hôm nay rõ ràng hy ca rất sớm đã đến tìm người, cũng may nô tỳ thông minh không có nói hẩn nghe người đi cùng Hứa sư huynh, nếu không sợ là hẩn đau lòng chết mất.” Thước nhì nghe vậy cũng không tò mò nữa, mà là kể cho Niên Khai Diễm nghe chuyện sáng nay.

Đột nhiên tâm của Niên Khai Diễm nhảy chậm đi rất nhiều. Tay nàng đặt lên tâm khẩu cảm nhận cảm giác trong lòng mình lúc này, rất lạ, lại đến nỗi nàng không hiểu đó là gì nữa. Nén lại nàng nhếch môi trêu Thước nhì.

“Từ bao giờ người biết đau lòng hẩn? Không bằng ta để người sang đó chăm sóc hẩn, thế nào?”

“Nếu là hẩn đáp ứng nô tỳ cũng nguyện đi, chẳng qua người ta là đội tiểu thư người a, sợ sẽ không chấp nhận nô tỳ mà thôi.” Thước nhì bĩu môi bày vẻ tiếc nuối vô hạn.

Niên Khai Diễm quay đầu nhìn nàng, ánh mắt có chút tự tin nói: “Nếu ta mở lời tin chắc hẩn sẽ không từ chối đâu!” Lương Tuấn Hy xưa nay vẫn rất thuận theo nàng, chỉ khi nàng buộc hẩn ngừng quan tâm nàng hẩn mới không thuận theo mà thôi.

Thước nhì lại nhếch mép xấu xa đáp trả: “Lại chỉ sợ người nào đó không nỡ mà thôi. Rõ ràng Hy ca được nhiều nữ nhân hâm mộ vây quanh đã giận đến ngày hôm nay a!”

Niên Khai Diễm như là bị người đập trúng đuôi vậy, nàng vỗ bàn một cái mắng to: “Nha đầu nhà người, ai bảo với người ta giận chuyện đó hả.”

“Người làm gì thì tự mình biết, không cần hướng nô tỳ thanh minh.” Thước nhì lập tức đứng lên cách xa Niên Khai Diễm một khoản.

Niên Khai Diễm cảm một hộp yên chi lên dọa: “Còn không mau đi, có tin ta ném người không?”

Thước nhì lập tức ôm mộng chạy ra ngoài, trước đó còn lưu lại cho nàng một câu: “Có người không thừa nhận a! Bị nói trúng còn dọa đánh, đuổi người nữa a!”

Mặt của Niên Khai Diễm đỏ lên rồi, nàng đưa tay lên vỗ vỗ mặt của mình cho trấn tĩnh lại. Nàng là người biết rõ hơn ai hết, đối được người không gạt được lương tâm của mình, nàng rõ ràng chương mất Lương Tuấn Hy được hâm mộ, thế nên mới giận hẩn a.

Nàng còn biết rõ hôm đó do nàng bất thành linh dùng lại hẩn mới bỏ nhào vào người mình, nhưng lại xem như đó là lỗi của hẩn, và mang cái giận kia chuyển đến đây để có lý do giận hẩn lâu như vậy. Tất cả đều là nàng tự lừa người lừa mình sao?

Một lần nữa nàng đặt tay lên tâm khẩu, nhắm mắt lại, cảm nhận nhịp tim của bản thân. Sẽ không, nàng nhất định là vì quan tâm bằng hữu bị đám hồ ly tinh khó ưa lừa gạt nên mới có phản ứng như thế này mà thôi.

Đúng! Nhất định là như vậy.

Nghĩ vậy nàng mỉm cười một cái thỏa mái bước đến giường nằm xuống. Chỉ là lần tới lần lui vẫn không ngủ được, đầu nàng nhớ lại hình ảnh lúc nãy của hắn, lại nhớ đến câu nói của hắn khiến tâm nàng chột lạnh.

Nàng xoay người, từ gầm giường lấy ra một chiếc ngoa từ lúc nãy được Lương Tuấn Hy ôm chặt trong người. Do nàng giúp hắn cởi áo choàng cùng ngoại bào bị ướt mới nhìn thấy. Rõ ràng kiểu ngoa từ này giống của nàng, nhưng nàng lại không có đôi ngoa từ kiểu họa tiết này a. Hắn đến cùng là lấy ở đâu?

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định đến viện thăm hắn. Có lẽ lương tâm bất an nên lòng hảo tâm mới trời dậy a!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tâm trạng hỗn loạn

Trong phòng của huynh đệ Lương gia truyền la âm thanh khóc lóc của Hoa nữ nương cùng tiếng thở dài thường thục của Lương quân gia. Lương Văn Kha bị cha nương chen qua một bên, chỉ có thể thần sắc khẩn trương đứng ở một bên nhìn cha nương chăm sóc đại ca mà thôi.

Nhìn nhìn sắc trời, hắn lại mở thanh khuyên như: “Trời không có sớm nữa, cha nương hai người trở về nghỉ ngơi đi, đại ca có nhi tử chiếu cố là được rồi!”

“Không, ta muốn đích thân chiếu cố hắn.” Hoa nữ nương cực kỳ đau lòng nói, tay không ngừng vắt khăn ngâm trong nước nóng thay Lương Tuấn Hy lau mặt, lau người.

Lương quân gia còn lại là liên tục theo dõi mạch tượng của Lương Tuấn Hy, tay chưa từng rời khỏi mạnh môn của hắn, hết như sợ bỏ qua bất cứ loại nhịp đập gì. Thần sắc ngưng trọng không ngừng nhìn chăm chăm gương mặt tái nhợt kia, muốn từ đó nhìn thấy được hắn động mới an tâm.

“Ngày mai hai người còn có việc làm a, để nhi tử tới là được rồi, sáng mai hai người thay nhi tử, có được không?” Lương Văn Kha hiểu thảo bước đến bên Hoa nữ nương, hai tay đặt lên vai của nàng khẽ lay lay.

Lương quân gia đặt lại tay của Lương Tuấn Hy cho vào trong chăn rồi mới đứng lên nói: “Văn Kha nói có lý, chúng ta vẫn là trở về nghỉ ngơi trước thôi.” Hắn bước đến cho thê từ, đỡ nàng trở về phòng.

Hoa nữ nương rất không muốn rời khỏi, nhưng cũng không còn cách nào khác. Vừa đi vừa quay đầu lại nhìn nhìn Lương Tuấn hy bất động trên giường.

Lương Văn Kha đóng cửa lại rồi ngồi ở vị trí của Hoa nữ nương làm tiếp nhiệm vụ lúc nãy của nàng. Chỉ là tay hắn còn chưa chạm vào khăn dưới nước đã nghe âm thanh gõ cửa. Giờ này sẽ còn người nào đến nữa? Mắt đây nghĩ vẫn nhìn cửa một lúc mới chậm rãi đứng lên bước ra ngoài mở.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Cửa vừa mở, hắn liền thấy được Niên Khai Điềm, kinh hách treo đầy miệng hỏi: “Đại tiểu thư, sao...?” người lại đến đây, còn là vào giờ này nữa.

Chỉ là còn chưa nói hết, Niên Khai Điềm đưa tay lên miệng làm động tác bảo hắn im lặng, mắt cũng không quên lên nhìn phòng của phu thê Lương gia gần đó.

Nàng cẩn thận thấp giọng nói: “Lo lắng hắn, ngủ không được nên đến xem!”

Cũng không để Lương Văn Kha có cơ hội đuổi mình, nàng nhẹ đẩy hắn ra, chen cửa bước vào trong. Đây là lần thứ hai trong hai đời người nàng bước đến đây, lúc này lo lắng hắn bước vào không có lưu ý, nhưng hiện tại liền có chút lưu ý rồi.

Phòng này có một cái giường to bằng đá cỡ của hạ nhân nằm chung, rất cứng có lót chiếu, nhưng mẫu thân nàng yêu thương huynh đệ bọn hắn nên cố ý làm một cái nệm ấm cùng hai chiếc chăn cho bọn hắn. Cứ mỗi năm lại thay một lần. Thế lên lúc này đây, chân hắn đặt ngoài hướng về phía nàng, nàng muốn đến gần hắn không có cách nào khác ngoài chuyện leo lên giường ngồi.

Bên trong cũng toàn mùi dược liệu, có hai gia treo y phục, một tủ quần áo, một bộ bàn ghế gỗ cũ kỹ, cùng một rương gỗ đựng đồ lại không biết là đựng thứ gì bên trong. Chậu than nàng để lúc nãy được thay bằng một lò nhỏ, bên trên có đun nước sôi, có lẽ là vì để lấy nước nóng giúp hắn lau người.

Nàng tháo hài leo lên giường bò đến gần chỗ hắn, sắc mặt có tốt hơn lúc nãy một chút nhưng vẫn là tái nhợt đến không thể nào tái nhợt hơn được nữa, khiến tâm nàng trầm lắng rất nhiều. Y phục của hắn lúc này chỉ có một chiếc tiết y trắng vải cũ đến mỏng tanh, nhưng nút lại được tháo hết ra, mở rộng, lộ ra lồng ngực rắn chắc vững trãi dưới ánh nến mập mờ, nàng lại một trận đỏ mặt thay hắn kéo chăn che lại.

Lương Vân Kha không thể làm gì khác hơn là đóng cửa lại bước đến chỗ nàng. Hắn cũng leo lên giường ngồi phía bên kia của Lương Tuấn Hy. Mắt nhìn Niên Khai Diễm không rời, hắn rất muốn nói với nàng ‘nếu không đáp lại đại ca thì đừng quan tâm đến, để đại ca có thể sớm chết tâm’ thế nhưng lại nói không ra miệng.

Nếu thực sự đại ca có thể chết tâm thì đã sớm từ bỏ rồi, nào đây đưa đến ngày hôm nay. Lại nói nếu nàng càng không quan tâm đại ca, vậy đại ca càng truy cầu sẽ càng thêm đau khổ. Đây quả là tiếng thoái lương nan, hắn cũng không biết nên làm thế nào mới tốt nữa.

“Hắn sẽ không sao chứ?”

Âm thanh nhỏ nhẹ của Niên Khai Diễm vang lên hòa với âm thanh than lửa trong phòng để Lương Vân Kha thoát khỏi tư tưởng, hắn hít một hơi mới đáp: “Có lẽ, đại ca còn chút sốt thôi.”

“Là do ở ngoài trời tuyết lâu?” Niên Khai Diễm neho mắt nhìn Lương Vân Kha hỏi.

“Àn.” Lương Vân Kha khẽ gật đầu, động tác trong tay bắt đầu vắt khăn thay Lương Tuấn Hy lau người, cũng không quên hỏi: “Lúc này là tìm được đại ca ở nơi nào?” Vì Niên Khai Diễm chỉ nói là tìm được Lương Tuấn Hy lại không có nói tìm được ở đâu, mà mọi người đều đầy lòng lửa nào quan tâm đến chi tiết đó.

“Ngất xỉu ở hẻm nhỏ hậu môn.” Niên Khai Diễm nửa thật nửa giả nói, trước khi hỏi rõ Lương Tuấn Hy nàng sẽ không nói bất kỳ người nào nghe về chuyện chiếc ngoa từ cùng nàng vừa ra khỏi hậu môn thì thấy hắn trở về. “Chuyện này khoan hãy nói cho người khác biết.”

“Vì sao?” Lương Vân Kha hỏi nhưng lại không nhìn nàng, vẫn chuyên chú với việc của bản thân.

“Không biết, cảm giác là như vậy.” Niên Khai Diễm nhìn thấy gì đó liền leo xuống giường, mang hài bước đến đó.

Nàng dừng bước trước một giá treo y phục, mắt tỉ mỉ đánh giá kiện y phục cũ nát này của Lương Tuấn Hy, qua một lúc lâu, chỉ vào đó hỏi: “Kiện y phục này quá cũ rồi, nhìn có vẻ sắp rách vì sao không bỏ đi?”

“Là đại ca không cho bỏ, hắn rất yêu quý nên vẫn treo ở trên đó.” Đầu cũng không quay lại, Lương Vân Kha lại biết nàng nói kiện y phục nào.

“Nếu còn sử dụng sẽ rách a!” Nàng khoác tay trước ngực, tay còn lại nâng cầm quan sát kiện y phục hạt sắc kia vài mắt.

Lương Tuấn Hy vốn không có bao nhiêu y phục, mỗi kiện y phục của hắn sẽ là một nhan sắc khác nhau nhưng luôn là thuần sắc, cùng một kiểu dáng đơn giản và tất cả đều là ám sắc không có chút nổi bật nào. Thế nên trước lúc nàng đoạn khí ở đời trước nhìn thấy ở trước ngực của hắn là mảnh bạch sắc viên thâm tử sắc, thiết nghĩ mua kiện kia ở y trang hắn mặc nhất định rất đẹp.

Mà kiện y phục hạt sắc này, lần cuối nàng thấy hắn mặc chính là lúc ở Thủy phủ, vốn muốn khuyên hắn đừng mặc nữa nhưng lại đang giận hắn không tiện mở miệng. Sau lại không thấy hắn dùng đến, vốn nghĩ hắn đã bỏ rồi, không ngờ hiện lại thấy ở nơi này.

“Đại ca không sử dụng nữa, chỉ treo ở đó mà thôi.” Đại ca mỗi tối đều sẽ đứng trước kiện y phục đó rất lâu, cứ như hồi tưởng lại cảnh hôm ấy vậy. Trần quý đến độ không dám đưa tay sờ lên, rất sợ làm bẩn sẽ không còn hương gì bên trên nữa.

Kiện y phục này chính là lúc ở hoa viên, vô tình nhào đến trên người nàng vậy. Hề thứ nào nàng động qua, đại ca nhất định sẽ không có sử dụng nữa mà chỉ để dành ngắm thôi. Đáng tiếc đại ca lại nhìn không thấy, nên luôn sẽ ở trước những thứ đó ngăn người một lúc mới đi ngủ.

“Phải rồi, lúc này là đại tiểu thư đỡ đại ca vào phủ?”

“Àn.” Niên Khai Diễm đáp một chữ.

Lương Vân Kha có chút khẩn trương tay nắm khăn cũng chặt đi không ít: “Vậy lúc đó đại ca...hắn có tỉnh lại không?”

“Có, hắn nhìn thấy ta.” Niên Khai Diễm như thực đáp trả. Hắn hỏi mấy thứ này để làm gì, có liên quan gì đến chuyện kê khai đơn phương sao?

Nuốt một ngụm nước bọt, Lương Vân Kha cấp thiết nhìn xung quanh phòng: “Vậy kiện y phục đó...” đâu rồi?

Hai chữ cuối cùng còn chưa phun ra miệng, hắn đã thấy Niên Khai Diễm đưa tay lôi kiện y phục hạt sắc trên quý của đại ca xuống. Hắn muốn bảo nàng đừng chạm nhưng là bởi vì nàng chạm nên đại ca mới trần quý, thế là hắn đổi thành câu khác: “Đại tiểu thư, người muốn làm gì?”

“Cũ như vậy, lại bốc mùi, đương nhiên mang đi bỏ rồi.” Nàng quán kiện y phục đó lại ném lên mặt bàn gỗ gần đó, dự định chút nữa rồi đi sẽ mang đi bỏ. Chẳng hiểu nổi đôi huynh đệ này làm sao khăn trương một kiện y phục cũ này làm gì.

“Cái đó...cái đó...” Lương Vân Kha vừa nhìn hành động của Niên Khai Diễm, vừa nhìn y phục được đại ca quý như vàng bạc châu báu lại bị nàng vịn đến nhăn nhúm biến dạng mà nói không nên lời. Phải biết rằng, lúc từ kinh thành hỏi Lan Châu, đại ca còn không nỡ mạnh tay a! Thế mà nàng xem nó như giẻ rách mà vò, còn ném lên bàn.

“Ngày mai ta bảo mẫu thân cho người may thêm vài kiện y phục cho người cùng hắn. Khăn trương cái gì, nào phải hết y phục để mặc.” Niên Khai Diễm nói xong lại thả bộ đến trước rương gỗ đặt ngay ngắn gần đó.

Y phục mới hay cũ không phải vấn đề nhưng quan trọng nhất là kiện y phục đó a. Nàng đến cùng muốn hấn phải làm sao mới hiểu, hấn lại không thể mở miệng cùng nàng nói sự thật. Thế là Lương Văn Kha cắn chặt môi đầy lúng túng cứ hệt như bản thân mới là người làm sai vậy.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

“Đây là thứ gì a?” Tay nàng không chút kiêng kỵ, đặt lên nắp to, vuốt ve.

“Là...” Lương Văn Kha còn chưa nói xong đã thấy nàng mở nắp rương. Thế nên hấn cũng không nói gì nữa, bởi nàng nhìn vào đó nàng sẽ tự hiểu rõ.

Vừa nhìn vào đồ xếp gọn bên trong rương gỗ, đôi mắt tròn đến cực đại, tay nàng run run đưa vào trong cầm lấy một bọc nhỏ được bọc bằng chiếc khăn nhỏ. Mà chiếc khăn này là năm đó, nàng thả lên cao lại bị gió cuốn đi, cuối cùng bay đến mặt của Lương Tuấn Hy.

Sau đó hấn trả lại, nàng lại đoạt lấy, ném xuống đất đập lên rồi tức giận rời đi. Bên trên còn lưu rõ dấu hài của nàng, có lẽ hấn nhìn không thấy nên không biết khăn bị bản mà giữ lại.

Hít một hơi, nàng run run lại mở khăn ra. Bên trong bọc một chiếc trâm nhỏ bằng gỗ chế, nhưng lại bị gãy là đôi. Đây là có một lần nàng nhìn thấy nhị thúc bọn họ chuyển tới, nhìn thấy được trên tóc của hai đường tỷ muội có trâm nàng lại không có liền buộc miệng thán một câu. Kết quả mấy ngày sau Lương Tuấn Hy mang đến tặng cho nàng.

Chỉ là nàng nhìn trâm bằng gỗ không đẹp như trâm đồng của hai đường tỷ muội thế là ném mạnh xuống đất, trâm gãy làm đôi. Đột nhiên tâm nàng lúc này cũng vỡ đôi như trâm trên tay vậy.

Mắt nàng lại đảo đến chỗ con điều hình hồ điệp to chỉ có một màu trắng. Lúc Lương Tuấn Hy đưa cho nàng, nàng lại khăn trương thứ khác nên lúc này nhìn cánh nó bị gãy đột nhiên sống mũi lại cay cay, lệ trụt trào ra ngoài, để nàng phải nâng tay lên dùng lưng ngón tay thấm đi.

Lương Văn Kha nhìn bóng lưng của Niên Khai Diễm trọng trọng thờ dài, lại nhìn sang Lương Tuấn Hy bất động trên giường, âm thanh có chút lạc đi nói: “Ta tự hỏi đại ca ngoại trừ đôi mắt vô pháp thấy vật ra thì có gì không tốt, vì sao hấn làm tất cả vì ngươi, ngươi lại không hề động tâm thậm chí còn chán ghét như vậy?”

Niên Khai Diễm nín chặt môi không đáp, nàng cũng không xem hết trong rương đến cùng chất thứ gì, bởi trong lòng nàng biết rõ, những thứ đó đều liên quan đến nàng. Nàng đặt lại đồ về vị trí cũ liền đứng lên. Hít một hơi, xem như nghe không thấy câu hỏi của Lương Văn Kha, nàng cầm lấy y phục trên bàn nói.

“Tôi rồi không tiện lưu lại nữa, mai ta lại đến thăm hấn.” Dứt lời nàng nhanh chóng ly khai căn phòng, rất sợ ở lại nữa sẽ kiếm không được nước mắt vậy.

Nàng đến cùng là làm sao? Rõ ràng nàng thích Hứa Bộ Nam không phải Lương Tuấn Hy, khóc cái gì a? Chẳng phải đòi trước hấn làm gì nàng cũng sẽ không động tâm hay sao? Đột nhiên đôi này lại dễ cảm động như vậy, cảm giác này thật khiến nàng chán ghét!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Thăm bệnh bệnh hay quấy rối

Sáng sớm, Lương Tuấn Hy rót cuộc cũng tỉnh. Hấn là một người tập võ, thân thể tráng kiện đương nhiên cho dù ở dưới tuyết lâu đến thế nào cũng sẽ không bệnh đến nổi liệt giường hôn mê sâu. Mắt dưới băng vải của hấn khẽ động, tay nghe được âm thanh hít thở đều của Lương Văn Kha bên cạnh nên cũng không có tạo tiếng ồn gì nữa.

Tay hơi nhất lên đỡ lấy sau ót đầu âm ỉ của mình. Hôm qua hấn nghe lời tiểu hài kia, vừa rẽ trái đi không được bao lâu thì bị người đánh bất tỉnh. Khi tỉnh lại hấn đã nằm trên nền tuyết lạnh, lạnh đến hấn cóng đờ hấn khó khăn ngồi dậy khó khăn bước đi.

Hấn sờ soạng người, ngoa tử của nàng vẫn còn, ngân phiếu cũng vẫn còn trong người, nhưng y phục lại bị người mở ra như thể là bị cướp vậy. Hấn chính lý lại y phục lập tức hỏi Niên gia, nếu đây là cái bấy vậy Diễm Diễm nhất định trở về phủ rồi. Hấn trở về xem đã, nếu không có liền báo mọi người đi tìm.

Chỉ biết hấn càng đi sức lực càng cạn kiệt. Thế nên hấn không tiến đại môn mà lựa chọn con đường ngắn nhất vào phủ, chính là hậu môn. Con đường này lúc nhỏ nàng thường cùng hấn ra vào, thế nên hấn nhớ rất rõ, cho dù là đã lâu không đi nhưng cũng không thể nào quên được.

Cũng may cuối cùng gặp được nàng, để hấn an tâm. Gặp nàng? Vậy ngoa tử kia, còn có...

Không để hấn suy nghĩ gì nhiều, tiếng gõ cửa bên ngoài truyền tới, Lương Văn Kha cũng tỉnh giấc bước ra ngoài mở cửa. Chỉ nghe được âm thanh hấn nói: “Ngươi đến làm gì?”

“Đến thăm Hy ca a, cũng không phải gặp ngươi, ngươi khăn trương cái gì.” Thước nhì đánh đá nói ra một câu cũng hệt như Niên Khai Diễm đầy Lương

Vân Kha chắn trước mặt sang một bên, chen cửa bước vào. Nàng mỉm cười nhìn thấy Lương Tuấn Hy động, lập tức chạy đến: “Hy ca tỉnh a!”

Lương Vân Kha nghe vậy cũng không có cùng nàng đòi co nữa, hần vội chạy đến đỡ lấy đại ca của mình, tay cũng vẩy vẩy Thước nhi nói: “Giúp ta rót ly nước.”

Thước nhi bấu môi trừng hần một mắt: “Ta là vì Hy ca, tuyệt không phải nghe lời người đâu.” Nói xong nàng cũng làm theo, rồi đưa ly nước ấm đến cho Lương Vân Kha.

“Thước nhi tới sao, tùy tiện ngồi đi.” Lương Tuấn Hy nói xong nhấp một ngụm nước.

“Hy ca không sao là ta an tâm rồi a.” Thước nhi đứng đến giường, vẻ mặt cười hi hi.

“Thước nhi là đến một mình sao? Điềm Điềm đâu? Nàng không đến sao?” Lương Tuấn Hy nói xong ho khan một trận nhỏ.

“Ấn. Tiểu thư đến tìm phu nhân bảo làm y phục gì đó cho Hy ca nên để ta đến đây trước.” Thước nhi nói xong đảo mắt đến giá để y phục, nàng đột nhiên nhếch môi dè bịu Lương Vân Kha: “Sao bảo y phục đó không được động a, y phục đó hôm nay đã đi đâu rồi?”

Hôm qua nàng đến đây Hy ca bị nhiều người vây quanh nên nàng bị chen đến gần giá để y phục. Lương Vân Kha lập tức kéo nàng ra cảnh cáo không được đến gần kiện y phục trân quý đó, còn bảo nàng toàn biết ăn sẽ làm y phục nhiễm bẩn.

Hừ! Theo nàng hần là cố ý khi dễ nàng mà thôi. Hôm nay rõ ràng mang đi đâu rồi, sợ là mang giặt hay vứt rồi đi.

Lương Vân Kha đến thờ cũng không dám, mồm há to muốn mắng Thước nhi lại không biết nên mắng cái gì. Đêm qua nhìn Niên Khai Điềm mang y phục rồi đi tâm hần lộ bộ roi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại đại ca cũng nhìn không thấy, lại không dám chạm nhất định không có phát hiện. Ai biết nha đầu nhanh mồm nói chuyện không qua não này cư nhiên sáng sớm đến tố cáo hần?

“Cái gì?” Lương Tuấn Hy như bị thứ gì hách phải vậy, túm lấy tay Lương Vân Kha hỏi: “Y phục đó đâu rồi?”

Lương Vân Kha lấp lấp giải thích: “Cái đó...cái đó...” Nếu nói là Niên Khai Điềm chính tay vứt thì đại ca có bệnh nặng thêm không?

Thước nhi nhìn thấy Lương Tuấn Hy phản ứng mạnh như vậy cũng giật mình một cái. Y phục đó thực sự rất trân quý sao?

“Còn có y phục đêm qua ta mặc trên người nữa, đâu rồi?” Lương Tuấn Hy lại càng khẩn trương ném thêm một câu hỏi.

Lương Vân Kha không thể đáp trả câu này, bởi hần cũng căn bản không biết mà, còn chưa kịp hỏi Niên Khai Điềm câu này. Sớm biết đại ca sẽ lưu tâm mà khẩn trương mà! Biết thế hôm qua hần hỏi hết mới cho nàng rồi đi.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Thời gian trong phòng toàn tiếng hút khí, âm thanh thông thả của Niên Khai Điềm từ ngoài truyền vào: “Áo choàng cùng ngoại bào ta cho Thước nhi mang đi giặt rồi, ngân phiếu đã đưa cho quản gia. Còn có y phục treo nơi đó ta giúp người vứt rồi, cũng bảo mẫu thân cho người may mới.” Thoại âm vừa rồi đã thấy nàng xuất hiện ở trước cửa.

Lương Tuấn Hy nghe xong lời này không biết nên giận hay nên vui nữa, tâm trạng của hần lúc này chính là dở khóc dở cười. Sao đột nhiên nàng lại...

“Vậy đa tạ nàng rồi.” Nhân nhật nói ra một câu mà chính bản thân hần cũng không biết là tư vị gì nữa. Đồ trân quý bị nàng vứt đi còn phải đa tạ, đổi lại là ai cũng cảm thấy quái lạ.

Lương Vân Kha lập tức để Lương Tuấn Hy tựa vào trên tường, bản thân trèo xuống giường. Cũng may Niên Khai Điềm đến kịp, nếu không hần thực sự bị đại ca mắng đến góc đầu không nổi rồi. Hần kéo tay Thước nhi ra ngoài: “Ra đây, ta có chuyện muốn nói với người.”

“Không ra.” Thước nhi lách mình tránh khỏi tay hần, xoay người lại đẩy khinh thường nói: “Vì sao ta phải nghe lời người, ta đến đây thăm Hy ca a!” Nàng còn chưa thăm xong đuổi cái gì? Cho dù có đuổi cũng phải là Hy ca mở miệng đuổi nàng mới đúng, nào đến lượt của hần.

Lương Vân Kha trừng mắt Thước nhi, cường ngạnh cầm tay nàng nửa lời nửa kéo ra ngoài. Dù do nàng cả, ai bảo lăm miệng làm gì, nàng không nói nào có người nào bảo nàng cầm.

Niên Khai Điềm lách người nhường đường, sau khi họ bước ra nàng mới bước vào, đứng ở hướng chân của Lương Tuấn Hy, đối diện hần: “Cảm thấy thế nào rồi?”

“Đã tốt, đa tạ nàng hôm qua giúp ta.” Lương Tuấn Hy tuy là có vạ phần tiếc nuối nhưng cũng không có bày ra mặt, vẫn hư nhược cười một cái để cho nàng thấy hần thực sự đã tốt rồi.

Niên Khai Điềm quan sát hần hai mắt, rồi lại hỏi: “Hôm qua vì sao lại xảy ra chuyện?” Thấy hần định đáp nàng lại bổ sung thêm một câu: “Đừng bảo rằng đi lạc, ta sẽ không tin đâu.”

Lương Tuấn Hy cúi đầu khẽ cười một cái. Hần thẳng thất lưng nhích gần đến chỗ nàng đứng: “Hôm qua ta vô tình ngã xui, nằm quá lâu trên tuyết nên mới như thế. Để mọi người lo lắng, ta thật đúng là rất đáng trách!”

Niên Khai Diễm vươn người đưa tay đến mắt của hắn nói: “Ngươi ngủ vẫn bằng mắt như thế làm sao được.” Nút thắt cứng làm sao mà ngủ được, là hôm qua nàng không có lưu ý vấn đề này, nếu không sớm giúp hắn tháo xuống rồi.

“Đừng!” Ngay lúc tay nàng vừa chạm đến băng vải, Lương Tuấn Hy vươn tay giữ lại tay của nàng, kéo xuống. Âm thanh dường như có chút khản trương như sợ nàng nhìn thấy những vết xấu xí trên mắt của mình vậy.

Khi nàng mạnh rút tay về hắn mới biết bản thân luống cuống, tức khắc mở miệng: “Ta...thật xin lỗi, ta không phải cố ý.”

Niên Khai Diễm đỏ mặt ôm lấy tay mình đặt ở trước ngực, mắt cũng không dám tiếp tục nhìn hắn. Nàng cố gắng bình tĩnh nhanh nhất có thể, phản bác: “Ngươi gấp cái gì, nào phải ta chưa từng thấy, không phải lần trước ngươi cũng để nhiều người xem đó sao?”

“Đó là do không muốn nàng bị người khác làm khó thôi, sau này...sau này nàng đừng gỡ băng xuống.” Lương Tuấn Hy vừa nói tay vừa nâng lên, để ra sau ót chỉnh lại băng vải cho chắc. Rất sợ nàng nhân cơ hội một lần nữa kéo xuống.

“Không gỡ thì không gỡ, ta mới không hiểm họa.” Niên Khai Diễm bĩu môi, ngồi kế bên chân của hắn. Tay nàng đặt ở trong áo choàng gấm to rộng, mân mê chiếc ngoa tử hôm qua Lương Tuấn Hy ôm chặt trong lòng. Nàng phải tồn không ít sức mới lấy ra được a.

“Đừng giận ta, ta chẳng phải sợ dọa phải nàng sao!” Âm thanh của Lương Tuấn Hy lần nữa lại ôn nhu, người hắn xè gần đến chỗ nàng như muốn lấy lòng vậy.

“Được ngươi nói thật ta sẽ không giận ngươi nữa.” Niên Khai Diễm xoay người nói xong, tiện tay nhét ngoa tử vào tay hắn hỏi: “Ngươi nói, thứ này ngươi lấy ở nơi nào? Vì sao lại ôm chặt trong người như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Truy vấn

Mặt của Lương Tuấn Hy đông cứng lại, hắn vốn nghĩ chiếc ngoa tử này sớm rớt mất, lại không ngờ rằng nó nằm trên tay nàng. Hắn sợ nàng hiểu lầm mình biến thái lập tức khẩn cấp xoa xoa tay giải thích: “Không phải ta trộm của nàng đâu, tuyệt đối không phải!”

“Ta biết, bởi nó không phải của ta.” Niên Khai Diễm gạt đầu nhìn hắn, âm thanh bình tĩnh đáp. Đôi mắt khép hờ quan sát rất tỉ mỉ tuấn dật chi dung của đối phương, như muốn từ đó nhìn ra thứ gì khác.

Lương Tuấn Hy lập tức bị hách không nhẹ, không phải của nàng? Tay hắn cần cần dật dật sờ soạng trên đôi hài, rõ ràng sau gót có tên của nàng a, đây là hắn không thể nhầm được. Hắn cũng không dám mở miệng nghi vấn nàng, bởi nàng nói không phải của mình chính là không phải. Nếu nàng chê hắn chạm vào không cần nàng sẽ nói đồ đồ ta không lấy nữa, chứ không nói như vậy.

“Vậy ngươi lấy từ đâu?” Niên Khai Diễm đoạt lại đôi hài, dùng tay nâng lên lại chụp trở về vài lần. Đôi hài này hôm qua nàng nhìn rất kỹ rồi, hết như kiểu hài của nàng vậy. Nàng đoán là có người có ý dùng nó đưa cho Lương Tuấn Hy, dụ hắn cắn câu.

“Ta nhặt ngoài đường nghĩ là của nàng nên mới mang về.” Lương Tuấn Hy mím môi một lúc mở miệng nói dối. Tại hắn lúc này sớm đồ bùng nhưng tóc dài che lại nên không thể nhìn ra được. “Nàng xem, sau gót còn thêu tên của nàng, nên ta mới...”

Niên Khai Diễm cắn răng bức chữ cắt ngang lời của hắn: “Ngươi nói dối, còn dám gạt ta?” Mặt cũng xè gần gò má của cửa, giống như chỉ cần hắn nói thêm câu nào khiến nàng phật ý nàng sẽ lập tức cắn người vậy. Đúng là bên trên có tên nàng nhưng đôi này nàng chưa từng nhìn thấy qua, ý đồ bị người hãm hại quá rõ ràng hắn còn muốn che giấu?

“Ta...ta nào có.” Lúc này nhìn Lương Tuấn Hy hết một tiểu tức phụ bị mẹ chồng khi dễ vậy, đầu cúi thấp thấp, hai tay giấu dưới chân dầy đan chặt lại với nhau. Nàng gần hắn như vậy a, hắn có thể cảm nhận rõ khí tức của nàng đã phá lên gò má của mình.

Niên Khai Diễm hung hăng túm cằm của hắn đối diện mình, lại gắng giọng hỏi: “Nói, có phải có người đưa cho ngươi gạt ngươi ra ngoài hay không?”

“Diễm Diễm, có phải sáng này này dùng hà liên trà súc miệng không, thật thơm.” Hắn vội vã chuyển sang đề tài khác. Chuyện này cũng qua rồi, lại tìm không ra tiểu hài kia làm sao mà tra ra được.

Lúc này khí tức của hai người quện vào nhau, chỉ còn kém một chút nữa là đầu mũi đã chạm tới. Mắt của Niên Khai Diễm hạ xuống, nhìn đôi môi có chút cứng lại không có hồng sắc như bình thường của hắn lập tức giật mình hồi ý vị cũ. Tim nàng đập cực nhanh, liên tục hít thở trấn an.

Lương Tuấn Hy cũng không khá hơn nàng chút nào. Mặt của hắn vốn là vì bệnh mà tái nhợt nay lại thấu hồng nhìn chẳng như bệnh nhân tí nào. Sao hôm nay nàng chủ động gần hắn như vậy? Hắn cùng nàng còn chưa từng thân mật như vậy a.

“Điêm Điêm..”

Niên Khai Điêm đứng lên hét to: “Hiện ngươi có nói hay không?”

“Ta...”

“Có hay không?” Câu hỏi được rút đến cực gọn.

“Thực sự ta chỉ là bị ngắt ở bên ngoài mà thôi.” Lương Tuấn Hy lấy một hơi khẩu khí nói cho hết lời của mình.

“Được.” Niên Khai Điêm gật gật đầu, lập tức xoay người ly khai: “Sau này ta sẽ không đến thăm ngươi nữa.”

Nếu là bình thường Lương Tuấn Hy sẽ gấp gấp gọi nàng lại hoặc chạy theo, nhưng hôm nay hắn lại không làm như vậy. Hiện hắn bị bệnh, vẫn là không nên để nàng thường xuyên đến đây. Chờ hắn khỏi bệnh, nàng không đến hắn cũng sẽ đi tìm nàng, cũng thể cả thôi.

Niên Khai Điêm đi được mấy bước cũng không thấy Lương Tuấn Hy gọi mình lại, thế là càng giận hơn bỏ đi luôn. Nàng bước ra cửa thì Lương Vân Kha mang một chén được nóng bước vào, hơi đựng hắn một cái nàng cũng không quay đầu lại nhìn.

Tức chết nàng!

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Lương Vân Kha ngay ngẩng nhìn bóng lưng Niên Khai Điêm tiêu thất khỏi nguyệt môn, rồi lại bước vào trong. Chỉ thấy đại ca hắn ngồi đó mẫn diện tiểu ý, hắn càng không thể hiểu hơn.

“Đại ca, nàng có chuyện gì a?” Bình thường khi nàng bỏ đi đại ca luôn là rất lo lắng, hôm nay đại ca lại cười đến vui vẻ như thế.

Lương Tuấn Hy nghĩ lại mỗi chuyện này giờ hắn mới giật mình đem tay lên. Đáng chết, hắn quên mất lúc này tay này mới nắm tay nàng a, thế mà hắn lại cho vào trong chăn, nhưng nàng thực sự không có mắng hắn!

“Không có gì!”

“Vậy nên dùng được rồi.” Lương Vân Kha có chút không tin tưởng, nhưng thấy được bàn tay đề kiêu đặc biệt kia liền tự hiểu trong lòng.

Thấy Lương Tuấn Hy dùng qua được, Lương Vân Kha lại vắt khăn trong một chậu nước ấm sạch nói: “Đại ca muốn tự lau mặt hay để ta đến giúp?” Dù sao hiện đại ca cũng là bệnh nhân, nhớ lúc hắn bị bệnh cũng là đại ca lo hết mọi thứ.

“Không lau!” Lương Tuấn Hy tựa tiểu phi tiểu nói, mặt thiếu hồng vẫn chưa hề tàn. Biết khi nào mới có cơ hội lại thân mật như vậy nữa.

“Đại ca...không lẽ thực sự muốn ba ngày không lau mặt sao?” Không lẽ này giờ hắn không ở có phát sinh đại sự sao? Là đại ca phi lễ Niên Khai Điêm nên nàng mới tức giận bỏ đi? Nhưng lại không giống, lần này không phải tay hay y phục, là mặt a!!! Thật gấp chết hắn, đến cùng giữa bọn họ đã...đã phát sinh qua cái gì a!!!

Lương Tuấn Hy nghĩ nghĩ cũng cảm thấy không đúng, hắn vươn tay ra nói: “Đưa đây, ta tự tới.”

Lương Vân Kha đưa khăn cho hắn, đứng ở một bên dùng ánh mắt dò xét quan sát. Ngoại trừ một bên gò má cùng nhân trung, môi là không lau, vậy lúc này...

Hắn bị tướng tượng của mình dọa cho rùng mình một cái, sẽ không phải đâu, nàng ghét đại ca như vậy nhất định là không phải hôn đâu. Nhưng nếu như là chuyện phát sinh đột ngột như ở hoa viên Thủy phủ thì lại giải thích khác nha.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Niên Khai Điêm vừa đi vừa mắng Lương Tuấn Hy rất nhiều câu hiểm độc. Nàng trở về Điêm viên giấu ngoa tử xuống dưới gầm giường, sau đó lấy lễ vật đến viện của nhị thúc.

Nàng đến viện chỉ thấy Niên Nhạn Thanh một mình nhìn gốc cây bạch dương to sừng sững lại vì đông mà rụng hết lá. Nhìn đến nhập thần, ngừng người để đám nha hoàn đứng ở phía sau nàng ta hành lễ xong nàng ta vẫn chưa hồi được thần.

Niên Khai Điêm hiểu kỳ phát tay cho đám nha hoàn miễn lễ, nàng tiến đến bên cạnh Niên Nhạn Thanh, đứng ở góc nhìn của nàng ta, nhìn lên cây. Nào có cái gì a?

“Đường tỷ là đang nhìn thứ gì?”

Niên Nhạn Thanh giật mình một cái, quay sang cười gượng: “Đường muội đến từ lúc nào a! Mau vào trong ngồi tránh nhiễm lạnh.”

“Đến từ lâu lắm rồi, chi là người nào đó không để ý đến mà thôi.” Niên Khai Điêm theo chân nàng ta bước vào trong phòng, cũng không quên trêu một câu.

Không khí trong phòng so với ở ngoài ấm hơn rất nhiều, thế nên Niên Khai Diễm tháo áo choàng của mình ra đưa cho nha hoàn treo lên. Nàng mỉm cười hỏi: “Đường muội không ở à?”

“Ân, sáng sớm không biết đã đi đâu rồi.” Nhắc đến Niên Tuệ Nhân, Niên Nhạn Thanh có chút buồn bã nhưng lại rất nhanh biến mất. Nàng châm cho Niên Khai Diễm một ly trà: “Đường muội đến tìm ta là vì chuyện gì à?”

Niên Khai Diễm lấy hai hộp lễ vật đặt lên bàn, đẩy đến trước mặt Niên Nhạn Thanh: “Tặng lễ, đây là lễ vậy muội đến kinh thành mua được, hy vọng hai người thích à!”

“A.” Tiểu ý trên mặt Niên Nhạn Thanh càng sâu hơn vài phần: “Vậy đa tạ đường muội a.”

“Cũng là nên làm mà thôi.” Niên Khai Diễm cũng cười hỏi. Không biết từ lúc nào nàng cảm thấy vị đường tử này rất dễ nói chuyện, có lẽ là do nàng thay đổi nên nàng ta cũng không có ghét nàng như đời trước nữa.

Nói qua một lúc Niên Khai Diễm cũng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nhất kích xuyên tâm

Niên Khai Diễm đến luyện võ trường luyện đến chiều, cả một thân đầy mồ hôi mới trở về viện tắm rửa. Nàng ngồi trong bồn tắm, Thước nhi ở phía sau giúp nàng kỳ lưng, miệng không ngừng nói: “Tiểu thư a, hôm nay người chỉ mãi mê luyện võ bỏ quên chuyện tốt à!”

“Nga? Còn có chuyện gì tốt hơn chuyện tiêu cực lấy lại danh tiếng a?” Niên Khai Diễm đáp cánh hoa lên ngọc thủ trắng nõn của mình, không chút lưu tâm đến câu nói của Thước nhi, chỉ là hỏi nàng cho có lệ mà thôi.

“Hôm nay rất nhiều hi nương đến cửa, tranh nhau vì Hy ca nói môi a!” Thước nhi vừa nói vừa cười tít mắt như thể người được làm mai là bản thân nàng vậy. “Chỉ cần nhớ lại cục diện hôm nay đã cười đến đau cả ruột.”

Niên Khai Diễm mạnh xoay người, kéo tai của Thước nhi mắng: “Vụ ý của người chính là cả ngày hôm nay người chỉ lo xem náo nhiệt mà không luyện công?” Phải biết rằng kết cục của đời trước cực kỳ thảm, thảm nhất là Thước nhi, vậy mà nàng ta còn dám lơ là buông lỏng như vậy.

“Đau đau.” Thước nhi nương theo phương hướng kéo của Niên Khai Diễm, ôm chặt tai của mình nhăn mặt kêu la: “Tiểu thư người nhẹ tay một chút a.”

Âm thanh của Niên Khai Diễm lập tức có chút âm: “Có phải hay không?” Còn dám chủ động mở miệng nói cho nàng biết bản thân không hề luyện võ nữa chứ. Đây nhất định là ngứa da rồi.

“Bất quá...bất quá ngày mai nô tỳ luyện bù a, cũng không có gì to tát.” Thước nhi vẫn chưa biết hồi cải, phản chính nàng cảm thấy náo nhiệt kia không phải ngày nào cũng có.

Tay của Niên Khai Diễm có sức một cái, “Hôm nay không làm mai có thể bù sao? Mai không có việc làm sao?” Nàng không thể mở miệng nói ra chuyện của đời trước, thứ nàng có thể làm chỉ có thể cố gắng hết sức thay đổi mà thôi. Vì vậy nàng cần phải để Thước nhi hiểu rõ lúc này đây nàng không có đùa giỡn.

“Nô tỳ biết lỗi rồi, tiểu thư tha mạng a.” Thước nhi lúc này lập tức khóc ra nước mắt. Nàng nào biết tiểu thư sẽ nghiêm túc như vậy a, biết thế lúc này cũng không nói ra miệng.

Niên Khai Diễm hừ mạnh một tiếng mới buông tay ra, xoay người tựa vào thành bồn. Nếu không phải do hơi nước liên tục bốc lên sẽ thấy được gương mặt vì giận mà vặn vẹo đến biến dạng của nàng trong cực kỳ khó coi.

Thước nhi xoa xoa cái tai đau đến đỏ bưng của mình một hồi mới tiếp tục thay Niên Khai Diễm chà lưng, mũi không ngừng sụt sịt: “Tiểu thư đừng giận nữa, có được không? Sau này nô tỳ hứa sẽ chăm chỉ luyện võ sẽ không sao nhân được.”

“Là người tự nói chính người nhớ lấy.” Niên Khai Diễm lạnh giọng nói xong một câu từ bồn tắm đứng lên: “Mất hứng rồi, không ngâm nữa.”

Mấy ngày hôm sau quả thực Thước nhi rất ngoan ngoãn, không hề đi xem náo nhiệt nữa mà chăm chỉ luyện võ. Mặc cho bên ngoài đại môn, tiền đình, nháo đến một mảnh, phải cần một chút đệ tử của tiêu cực ra ngoài trấn an mới có thể xem như là tạm thời áp chế được, nàng cũng không có liếc nhìn dù chủ một cái liếc mắt nhỏ.

Niên Khai Diễm trong mấy ngày này cũng không có đến viện tìm Lương Tuấn Hy nữa. Hắn không nói thật với nàng, nàng việc gì cũng hẩn dầy dứa. Chỉ là đạo này tìm kiếm Hứa Bộ Nam, Niên Tuệ Nhân, Bá Cao Minh rất khó, nàng chạy vòng vòng vẫn chưa hề tìm được.

Đến một hôm nàng từ luyện võ trường đi trở về, lại đột nhiên có ý định đi dạo không muốn sớm như vậy đã hỏi Diễm viên, chân bắt giắc lại bước đến viện của Lương gia. Nàng hướng viện môn làm mặc xấu vài cái chuẩn bị bước đi thì thấy có người từ trong đi ra ngoài.

Nàng lập tức trốn ở một góc, hé mắt ra nhìn, lại thấy Lương Tuấn Hy khoác áo choàng bước ra ngoài. Thầm nghĩ đây rõ ràng là phù của bản thân, mà mình cũng đâu có phạm tội gì, vì sao phải lên lút như vậy a.

Nhưng là mới mấy ngày hần đã sinh long hoạt hổ rồi? Trời giá rét như vậy là đi đâu? Nhớ đến hôm bữa Thước nhi từng nói với mình, lòng nàng đột nhiên lại không an ổn mà nhói lên một cái. Thế là quyết định âm thầm bám theo hần, xem đến cùng là hần đi đâu.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Lương Tuấn Hy vẫn không biết bản thân bị bám đuôi, vẫn không ngừng bước đến viện của Khúc thị. Lần trước nàng đến thăm hần, nói với hần rằng khi nào khỏi bệnh liền đến gặp nàng. Giờ đây khỏi bệnh rồi, thế nên cũng không kéo dài nữa. Biết đâu là nói chuyện của hần cùng Diễm Diễm thì sao.

Càng nghĩ hần càng cảm thấy cao hứng, mấy hôm nay nàng cũng không có đến thăm mình, chút nữa đến Diễm viên gặp nàng vậy. Cước bộ của hần lúc này có chút nhanh hơn nhưng vẫn không kém phần chắc chắn.

Tiến viện, sau khi hành qua lễ Khúc thị để hần ngồi gần mình, bên cạnh nàng còn có Hoa nữ nương nữa. Niên Khai Diễm nào dám công khai vào trong, thế nên chỉ có thể ngồi xôm xuống áp tai vào cửa, tập trung thính lực mà nghe thôi.

Khúc thị nhìn vẻ mặt có chút hàm tiếu của Lương Tuấn Hy trong lòng cũng cảm thấy tốt hơn rất nhiều, nhẹ nhàng hỏi: “Tuấn Hy đã khỏe rồi sao?”

“Vâng, hôm nay đã tốt rồi, tạ bá mẫu quan tâm.” Lương Tuấn Hy như thật trả lời, hai tay hần bọc lấy trán trà ấm trên bàn sưởi ấm tay.

“Thiết nghĩ ngươi cũng sắp nhọc quán rồi, đã đến tuổi thú thê a.” Khúc thị nhấp một ngụm trà mất hàm tiếu liếc nhìn Hoa nữ nương ở bên cạnh: “Hôm trước ta có nghe lão gia nói về chuyện của Thủy gia, cũng không thấy ngươi có phản ứng gì hần là...”

Không để Khúc thị nói hết, Lương Tuấn Hy khẩn cấp cắt đứt: “Cái đó Tuấn Hy rất muốn từ chối chẳng qua lúc đó không tiện mà thôi. Mấy hôm trước cha cũng đã viết thư gửi đến kinh thành cho Thủy phủ rồi.”

Hần chưa từng vô lễ với Khúc thị như vậy, chỉ là hể có người nhắc đến hôn sự của hần mà không liên quan đến Niên Khai Diễm hần liền sẽ có khẩu trương mà miệng nhanh hơn não. Thế nên thoải âm vừa dứt hần bỏ sung thêm một câu: “Bá mẫu thứ lỗi là Tuấn Hy gấp gáp!”

Khúc thị có chút tâm âm trầm, vốn nghĩ hần bỏ qua nữ nhi của nàng rồi, nguyên lại vẫn còn cố chấp như vậy. “Không sao không sao! Chuyện của mấy ngày hôm nay có lẽ Tuấn Hy cũng được nghe qua chứ?” Nàng không tin tưởng không ai nói cho hần biết.

“Tuấn Hy có biết đến.” Lương Tuấn Hy lễ phép đáp trả, chỉ là giờ phút này tiểu ý trên mặt sớm đã không còn. Tay hần nắm thật chặt kiềm nén cổ xung động trong người, hít một hơi sau tiếp tục nói: “Bá mẫu, thứ cho Tuấn Hy lảm lòi.”

Khúc thị thật không muốn nghe hần nói những lời này, nhưng biết làm sao được, “Cứ nói là được.” Nếu không phải Diễm Diễm là hài tử duy nhất, nếu không phải Diễm Diễm không thích hần nàng cũng không cần mỗi ngày mỗi suy nghĩ như vậy rồi.

“Bá mẫu vẫn luôn biết rõ tâm nguyện của Tuấn Hy, người hà tất còn phải lao tâm lao lực như vậy?” Đôi mày kiếm của Lương Tuấn Hy có chút động, chỉ là gương mặt vẫn chưa phát sinh biểu tình gì mà thôi.

“Tuấn Hy, phu nhân làm tất cả cũng vì muốn tốt cho ngươi mà thôi.” Hoa nữ nương bước đến chỗ hần nhẹ nhàng khuyên nhủ. Hần bình thường nói gì cũng nghe, nhưng hể nhắc đến chuyện này là sẽ cứng đầu như vậy, nàng cũng thật không hiểu vì sao.

“Nương, nhi tử chỉ muốn thú nàng.” Hần đưa tay nắm lấy tay của Hoa nữ nương đang đặt trên vai của mình, có thể thấy được lúc này hần rất không cam lòng. Gương mặt của hần cũng có chút trầm mặc, như là bị mây đen che vậy.

“Tuấn Hy, đại tiểu thư không hợp với ngươi đâu.” Hoa nữ nương vẫn không từ bỏ ý định mà khuyên nhủ hần. Mấy hôm nay hần bị bệnh, nàng không tiện nói nhưng hiện nay đã sắp nhọc quán rồi, hần không thể cứ cố chấp như vậy.

“Nương, bá mẫu, hai người đừng ép Tuấn Hy nữa có được không?” Lương Tuấn Hy từ ghế quỳ xuống, “Ngoại trừ nàng, Tuấn Hy sẽ không thú bất kỳ nữ nhân nào khác!” Âm thanh thập phần kiên quyết để hai người có mặc nói không được lời nào.

Càng là Niên Khai Diễm bên ngoài che miệng ngồi luôn xuống đất lạnh. Hần vì sao phải cố chấp như vậy? Hay là ngày mai nàng gặp hần nói rõ, để hần biết mà buông tay. Nếu không sau này nàng gả rồi, biết hần sẽ thế nào.

“Ngươi đừng động một chút là quỳ có được không, nương rất đau lòng có biết không?”

Hoa di nương nào để hần quỳ, nàng là một người tập võ, đỡ hần nàng vẫn có thừa sức. Thế nên trước lúc đầu gối của hần chạm đất, nàng đã vững vàng bắt được. Lại còn có Khúc thị khom lưng đỡ giúp nữa, nên cũng không quá khó khăn.

“Tuấn Hy, ngươi đừng như vậy, ta rất khó xử.” Khúc thị thán một tiếng: “Ngươi biết rõ cách nghĩ của Diễm Diễm có đúng không không?”

“Tuấn Hy biết rõ.” Lương Tuấn Hy cũng không làm khó hai phụ nhân này, hắn chậm rãi ngồi lại xuống ghế. “Nhưng không phải nàng đã thay đổi rồi sao? Sau này nàng nhất định đáp ứng gả cho Tuấn Hy.”

“Chúng ta chỉ có mỗi một mình Diễm Diễm, người lại là trưởng tử của Lương gia, cho dù nàng có đáp ứng thì hôn sự này cũng không có thành.” Khúc thị tiếp tục cắt đứt hy vọng này của hắn. Nếu cứ kéo dài như vậy, nàng sợ làm lỡ chung thân của hắn.

“Nhưng Lương gia vẫn còn nhị đệ, cha nương sẽ không lưu tâm vấn đề này.” Câu này vừa xong, hắn xoay sang chỗ của Hoa nữ nương, thật chặt nắm tay của nàng hỏi: “Đúng không, nương?”

Tuy không muốn hắn cứ si tâm vọng tưởng như vậy, nhưng nhìn hắn lúc này Hoa nữ nương không đành lòng nói một chữ ‘không’, làm tổn thương hắn. Mọi người có mắt đều thấy rõ Niên Khai Diễm căn bản không thích hắn. Cho dù có bao nhiêu thời gian đi nữa cũng sẽ không thể thay đổi được.

Thế nên Hoa nữ nương mím chặt môi không để âm thanh khóc của mình phát ra khiến hắn nghe được. Nước mắt lăn dài trên hai gò má, không ngừng tích tụ xuống, tâm cũng đau đớn không thể ngừng, chỉ có thể thật chặt nắm hồi tay của hắn.

Khúc thị bị một câu này làm khó, môi khẽ run muốn nói lại không biết nên nói thế nào cho đúng. Thấy hắn quá mức cố chấp, nàng nhìn Hoa nữ nương một cái, chỉ thấy nàng ta gật đầu, thế là lấy can đảm nói tiếp: “Thế nhưng sau này Diễm Diễm phải tiếp quản tiêu cực. Người cũng biết nàng không thể tính toán sổ sách, điểm này người có thể giúp nàng không?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Tâm ý của đại sư huynh

Câu này của Khúc thị như hàng vạn đao nhọn cắm vào tử huyệt của Lương Tuấn Hy. Hắn thứ gì cũng có thể thay nàng gánh vác, trừ thứ này, đó đều do đôi mắt của hắn. Hắn cực kỳ hận đôi mắt này, chính vì nó mà mọi cố gắng của hắn hóa thành tro bụi, tan theo mây khói.

Hai tay nắm chặt tay của Hoa nữ nương cũng buông lỏng, triệt để mất hết tinh thần như một xác không hồn vậy. Hắn với nàng thực sự không thể sao?

“Tuấn Hy, người nghe lời bá mẫu đừng cố chấp nữa được không?” Khúc thị nhìn hắn như vậy cũng rất không đành lòng. Chỉ là nàng cùng Hoa nữ nương thương lượng qua, nếu hắn khuyên bảo không nghe chỉ có dùng cách này để hắn biết khó mà lui thôi.

Lương Tuấn Hy không đáp trả, hắn ngồi ở đó rất lâu, sau cùng có lẽ là nghĩ thông suốt rồi, hắn mới mở miệng đáp: “Bá mẫu nói đúng, có lẽ Tuấn Hy chỉ là gánh nặng của nàng mà thôi.”

Hoa nữ nương cùng Khúc thị còn chưa kịp vui mừng vì hắn đã nghĩ thông thì lại nghe tiếp câu sau: “Chỉ là Tuấn Hy vẫn giữ quyết định đó, không phải nàng thì không thú.” Mặc kệ là nàng gả cho người nào hắn vẫn muốn ở bên nàng, lo lắng cho nàng như vậy, không để bất kỳ người nào tổn hại đến nàng.

Không để hai phụ nhân có phản ứng, hắn đứng lên ôm quyền nói: “Nếu không còn chuyện gì, Tuấn Hy đi đầu cáo từ.” Sau đó hắn xoay người bước ra khỏi phòng, bước chân nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hoa nữ nương hành qua lễ với Khúc thị lập tức chạy theo hắn: “Tuấn Hy, Tuấn Hy!”

Khúc thị nhìn theo đôi mắt từ ly khai, ôm tâm đang nhói của mình cũng khóc lên. Từ lúc lão gia mang bọn họ trở về phủ, nàng luôn xem hắn là nhi tử của mình. Giờ đây nhìn hắn như vậy, nàng làm sao có thể an tâm cho được.

Đôi mắt liên tục chảy lệ của Niên Khai Diễm nhìn theo bóng lưng của Lương Tuấn Hy hòa cùng tuyết ngoài trời. Lúc này đây nàng càng cảm thấy bản thân nợ hắn rất nhiều, vô cùng nhiều. Đến khi bóng dáng của Hoa nữ nương che đi hắn, rồi tiêu thất trong nền tuyết trắng xóa nàng vẫn không thể thu hồi tầm nhìn của mình.

Nàng ngồi đó một hồi mới lau nước mắt đứng lên, phui qua tuyết trên váy nàng mới len lén ly khai nơi này. Nàng bước ra tiền đình, quả nhiên đám hạ nhân người người chen lấn xô đẩy muốn gặp mẫu thân khiến nàng cảm thấy bản thân hại Lương Tuấn Hy thật quá thâm.

Nàng cũng không biết hắn xem trọng bản thân điểm nào. Nàng lúc nào cũng gây phiền phức đến cho hắn, hắn lại dường như một chút cũng không có lưu ý đến. Đây mới là điểm mấu chốt khiến tâm nàng không yên.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Hứa Bộ Nam từ đại môn phải dùng khinh công mới vào được bên trong, sắc mặt còn có chút hoảng sợ nhìn đám hạ nhân kia. Hắn phui qua y phục rồi bước vào trong, thấy Niên Khai Diễm đứng ở đó nhìn, hắn mỉm cười bước đến: “Sư muội sợ đến ngây người à?”

Niên Khai Diễm bĩu môi đáp phi sở vấn trách: “Hừ, mấy hôm nay tìm cũng không thấy mặt mũi đâu, nói đến cùng huynh đã đi đâu, làm gì?” Nói xong nàng mới nhớ ra hắn thích nữ tử hiền thực đoan trang, thế nên đôi tay đang chống hông của được nàng nhanh chóng thu trở về. Về mặt cũng có chút đỏ

nóng vì ngượng, sao giống như nàng đã làm thê tử của người ta vậy?

Niên Tuệ Nhân từ trong bước ra, cầm khăn tay che miệng ưu nhã cười, trêu: “Đường tỷ phản ứng có chút quá nha!”

Để chữa cháy, Niên Khai Diễm lại lần nữa bày bộ dáng hùng hổ lúc này quay sang quát luôn Niên Tuệ Nhân: “Cả người cùng tam sư huynh cũng thế, ta tìm mãi vẫn không được. Mau khai ra mấy hôm nay làm gì, nếu thành thật sẽ được khoan hồng.”

Niên Tuệ Nhân cười đến híp mắt, vươn tay kéo một bên tay đang chống hông của Niên Khai Diễm đến chỗ mình, dịu dàng nói: “Người hùng dữ như thế cũng không sợ Hứa sư huynh chạy mất a!”

Niên Khai Diễm không tự chủ lại nhìn về phía Hứa Bộ Nam, sau đó lại thấp giọng đáp: “Người ăn nói linh tinh.” Hứa Bộ Nam có lẽ cũng biết nàng có ý với hắn, chỉ là nàng vẫn chưa nói ra, lại để Niên Tuệ Nhân nói trước, thật mất hứng.

Hứa Bộ Nam bật cười đáp trả: “Ta thấy bộ dáng nào của sư muội cũng đẹp, làm sao chạy mất được.” Nói xong hắn bước đến ghé một bên ngồi xuống, lại phát tay bảo hạ nhân châm trà.

Niên Khai Diễm đắc ý cười, hếch cằm lên hướng Niên Tuệ Nhân nói: “Nghe thấy chưa?” Vậy có tính là hắn nói thích nàng không? Tâm nàng quả thực có cao hứng nha!

“Nghe thấy rồi.” Niên Tuệ Nhân nói xong, tay vươn ra phía sau lấy một hộp gấm từ nha hoàn đưa tới trước mặt của Niên Khai Diễm, len lén nhìn Hứa Bộ Nam một mắt rồi dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói: “Đây là mấy lần trước Hứa sư huynh cầu khẩn ta cùng hắn xuất phủ mua cho người a.”

“Thật sao?” Niên Khai Diễm cao hứng ôm lấy hộp vào lòng lập tức mở ra xem. Bên trong là một kiện y phục hoa lệ của các tiểu thư khuê các, Sơn Vũ Thúy La đậm thùy lục sắc trúc văn thêu ở tay áo cực đẹp, váy tề hung cùng màu như nhật hôn, chân váy thêu ba văn bạch sắc cực kỳ ưu nhã.

Hứa Bộ Nam nâng mắt hàm tiếu nhìn gương mặt đỏ bừng của Niên Khai Diễm: “Sư muội có thích không? Ta vốn đợi đến mùa xuân mới mang tặng, lại bị tam tiểu thư mang ra trước rồi.” Nói xong hắn lại nhấp một ngụm trà nóng.

Có lẽ Niên Tuệ Nhân sợ nàng hiểu lầm nên mới mau chóng mang ra như vậy, đáng lý nên để hắn tặng mới đúng. Mắt hắn lại không tự chủ mang theo bất mãn nhìn Niên Tuệ Nhân.

“Thích a, tạ đại sư huynh.” Niên Khai Diễm đóng lại nắp hộp ôm chặt vào trong lòng như thứ gì đó rất trân quý vậy.

Niên Tuệ Nhân lại bĩu môi chê bai Niên Khai Diễm không có tiền đồ, sau đó tiếp tục nhỏ giọng nói: “Người biết Hứa sư huynh vì sao tặng người y phục này không?”

“Chẳng phải chỉ là vì...” thích ta sao? Chỉ là nàng không nói ra miệng về sau, chỉ thay bằng câu khác: “Thấy ta mặc đẹp sao?” Đường muội này cũng thật là, biết rõ còn hỏi, cứ phải ép người ta nói mấy câu xấu hổ như vậy mới cam lòng.

“Đúng!” Niên Tuệ Nhân khoát tay Niên Khai Diễm kéo vào trong, chân bước phượng hướng viện tử của mình: “Là hắn muốn đường tỷ đoan trang nên mới tặng y phục này, nếu không hắn có thể tặng cho người y phục như bá phụ tặng người a!”

Niên Tuệ Nhân nói cũng rất có đạo lý, nhưng hiện tại tiêu cực cần nàng, sau này nàng là người thừa kế a, làm sao có thể bỏ hết như đòi trước được. Niên Khai Diễm vẫn không nói gì, chậm rãi suy nghĩ.

“Hứa sư huynh tài mạo như vậy, sau này để hắn thay người là được rồi. Qua năm người sớm thành thân, ta còn muốn làm phụ dâu!” Vừa nói Niên Tuệ Nhân vừa phân khích đến kiềm nén không được, âm thanh cũng có chút đề cao.

Niên Khai Diễm không muốn nhắc đến vấn đề này nữa, nàng đảo đường nhìn trên dưới quan sát Niên Tuệ Nhân vài mắt: “Người nói xem, dạo này ta không ở, tam sư huynh cùng người thân cận không ít a, có phải nên đa tạ ta tạo cơ hội cho các người không?”

Y phục hoa lệ hơn cả Niên Nhạn Thanh nữa, sắp sánh cùng nàng rồi. Phải biết nhị thúc chỉ có hai nữ nhi thôi, thế nên rất cần kiệm vì các nàng tích thật nhiều đồ cưới. Cho dù là có cho các nàng y phục mua sắm những thứ bản thân yêu thích nhưng cũng không phải loại sang trọng như thế này.

Nhưng thứ nàng ta vận trên người chỉ thua mỗi kiện y phục nàng mua nhưng còn chưa tặng cho Lương Tuấn Hy mà thôi. Vậy liền chỉ có Bá Cao Minh mới nỡ dùng tiền mua cho nàng ta như thế. Nghĩ đến tại thấy Niên Nhạn Thanh thật đáng thương, âm thầm thích một người không được hồi báo đã là rất không tốt rồi, nay còn bị người ta vô cớ ghét bỏ nữa.

Niên Tuệ Nhân đỏ mặt, hai tay nâng lên che gương mặt nhỏ nhắn của mình lại, đầu cũng có chút cúi: “Người...người trêu ta!”

Niên Khai Diễm xấu xa bật cười ha ha như nam tử, “Có phải cũng có chút gì đó với tam sư huynh hay không?” Nàng mới không tin không có, thời gian chung đụng cũng lâu như vậy rồi a.

“Người xấu.” Niên Tuệ Nhân hừ một tiếng rồi nhắc chân bước nhanh vài bước sợ đứng kế bên lại tiếp tục bị Niên Khai Diễm mang ra đùa giỡn.

“Được rồi được rồi, không đùa nữa.” Niên Khai Diễm cũng mại nhanh cước bộ đạp tuyết đến bên cạnh Niên Tuệ Nhân, nghiêm túc hỏi: “Vậy dạo này có thấy tam sư huynh không?”

Nghe được câu này, Niên Tuệ Nhân mới chép miệng nói: “Qua năm mới là thọ thần của Bá lão gia, hân hạnh rộn chạy tới chạy lui còn thường xuyên gọi Hứa sư huynh đi giúp đỡ nữa, thế nên từ đây đến lúc đó, người đừng nghĩ gặp được hân.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Yêu cầu kỳ quái

Niên Khai Diễm lại nghiên đầu trên: “Thất vọng?” Nguyên lai là như vậy a. Nàng nhớ thọ thần của Bá lão gia cũng là ngày sinh thần của Lương Tuấn Hy. Bởi lúc nào nàng đến đó dự yến xong về, đến tới hân cũng sẽ mang Sinh Cỗ Ngự Phiến Chúc đến cho nàng.

Món Sinh Cỗ Ngự Phiến Chúc đó, là mỗi năm sinh thần của hân, Hoa nữ nương cũng sẽ nấu cho hân dùng. Nàng nhớ lúc nhỏ, có lần đám đệ tử trong tiêu cục thấy lạ liền hỏi Lương Văn Kha, vì sao sinh thần hân Hoa nữ nương không có nấu mà sinh thần của Lương Tuấn Hy lại có nấu.

Lương Văn Kha nói do hân sinh ra đến hiện tại, mọi thứ đều đầy đủ, mà Lương Tuấn Hy lại không thể nhìn thấy, Hoa nữ nương cùng Lương quản gia thiên vị hân cũng là đều bình thường. Lúc đó nói câu đó mặt của Lương Văn Kha không có biểu tình gì, nhưng sau khi hân quay mặt rồi đi, nàng nhìn thấy trên mặt hân có chút thoáng buồn.

Bị thiên vị ra mặt như thế cơ mà, đổi lại là ai thì cũng sẽ buồn thôi. Nàng cũng còn nhớ, lúc còn nhỏ, nàng từng một mình xuống trừ phòng tìm thức ăn, thấy được Lương gia bốn người bọn họ dùng cơm.

Thức ăn trên bàn của hạ nhân thì không cần nói cùng biết rồi, chỉ có ba món một canh thôi, mà trong đó chỉ có một đĩa thịt duy nhất, lại cực kỳ ít. Ba người bọn họ không ai được ăn thịt, chỉ có mỗi mình Lương Tuấn Hy ăn đĩa thịt đó.

Lương Văn Kha nhìn thịt liên tục nuốt nước bọt, đưa đũa đến gấp lại bị Lương quản gia dùng đũa ngăn lại, trừng mắt cảnh cáo khẽ lắc đầu. Sau đó hân như sắp khóc nhìn cha nương của mình, cuối cùng nói: “Nhi tử gấp cho đại ca.”

Thế là Lương quản gia mới thu đũa về tiếp tục ăn. Lương Văn Kha gấp cho Lương Tuấn Hy xong lại, lại cho đũa vào miệng, hết như là ném nước thịt thôi cũng để hân thỏa mãn rồi. Sau khi Lương Tuấn Hy ăn xong, thịt còn dư lại hân mới được phép ăn.

Từ đó nàng cảm thấy rất hiếu kỳ, thế nên mỗi lần đến lúc bọn họ dùng bữa liền cũng sẽ đến xem trộm. Chỉ là gần như được chừng mười mấy ngày, Lương Tuấn Hy hình như phát hiện ra chuyện này, thế nên hân chỉ ăn một ít rồi đứng dậy nhường hết đĩa thịt cho Lương Văn Kha.

Cuối cùng nàng mang chuyện này nói với phụ mẫu, và bốn người bọn họ cũng không cần thấy thịt như thấy vàng nữa. Chỉ là nàng lưu ý rõ, những thứ ngon thứ tốt đến đều được dành cho Lương Tuấn Hy.

Lúc đầu nàng cũng rất ghét hân, nhưng hân không nhìn thấy làm sao trách hân được. Sau khi thấy hân nhường cho Lương Văn Kha nàng cũng không còn ác cảm với hân nữa.

“Ta mới không có.” Niên Tuệ Nhân cúi đầu ngượng ngùng nói, đề tài cũng rất nhanh bị chuyển đi, “Đúng rồi, lễ vật lần trước, đa tạ a, ta rất thích.”

“Thích là được rồi, ta tốn không ít bạc a! Chỉ là vẫn so ra kém tam sư huynh.” Niên Khai Diễm một lần nữa thành công dời đề tài trở về. Để xem lần này sinh thần của Lương Tuấn Hy nàng nên tặng thứ gì a. Năm nào hân cũng tặng nàng mà nàng có tặng gì cho hân đâu.

“Không thêm nói với người nữa, toàn trên ta!” Bỏ lại câu này, Niên Tuệ Nhân ôm mặt xấu hổ một mạch trở về viện tử của mình.

Niên Khai Diễm truy theo phía sau, âm thanh khanh khách mà cười.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Nàng ở đó đến ăn xong vẫn thiên mới trở về Diễm viên. Nàng còn chưa đến viện môn, Thước nhi đã từ xa hấp tấp chạy đến, hạ thấp âm thanh nói với nàng: “Tiểu thư a, người đi đâu lâu như vậy?”

“Có chuyện gì sao? “Niên Khai Diễm vẫn chưa ý thức được có gì sai, chân vẫn cứ hướng về phía chính phòng.

“Hy ca ở đây chờ người từ trưa đến giờ a.” Thước nhi có chút không cam lòng thay Lương Tuấn Hy.

Niên Khai Diễm vừa nghe nhắc đến Lương Tuấn Hy, lập tức nhớ lại chuyện lúc sáng ở bên viện của Khúc thị. Miệng treo ý cười tự nhiên cười không nổi nữa, hôm nay đột nhiên nàng quên mất chuyện này, đáng chết, sao nàng có thể quên được chứ!

“Vì sao không sớm tìm ta nói!”

Thước nhì đột nhiên bị Niên Khai Điem nhét một hộp vào người cũng theo bản năng ôm lấy, miệng không quên đáp: “Nô tỳ đã muốn đi, nhưng Hy ca bảo không cần, hẳn có thể đợi.” Từ lúc dùng xong ngọc thiện không lâu liền đợi đến trời tối rồi, tiểu thư cũng thật là, đi chơi cũng không nhớ đường về.

Niên Khai Điem vừa bước đến hành lang bên ngoài thánh tử, nàng dừng bước nhìn bóng dáng đậm bạc của Lương Tuấn Hy ngồi đó. Do lúc này tuyết rơi dày, nên hẳn nghe không ra tiếng bước chân của nàng, nếu không hẳn đã sớm bước đến rồi.

Nàng đột nhiên lại nhớ đến câu nói cuối cùng của hắn trước khi rời đi, nàng không muốn phụ hắn, càng không thể đáp ứng giả cho hắn được, nàng rõ ràng thích đại sư huynh, nào có thể hoa tâm chuyển sang hắn được. Vậy giờ đây hắn đến tìm nàng là vì chuyện gì?

“Người tìm ta?”

Lương Tuấn Hy nghe được âm thanh của nàng, lập tức đứng lên, mỉm cười ôn nhu nói: “Nàng trở về?”

“Àn.” Niên Khai Điem lướt qua hắn, bước đến chủ vị ngồi xuống. Hai tay lập tức ma sát vào nhau đặt vào chậu than bên cạnh liên tục làm ấm.

Lương Tuấn Hy cũng cầm một hộp lễ vật bước đến đưa cho nàng: “Tặng nàng!” Biết nàng sẽ ngạc nhiên nên hắn còn nói thêm: “Chẳng phải nàng nói sẽ ra ngoài trở về liền tặng lễ vật cho nàng sao? Ta muốn tặng lâu rồi nhưng nhiều chuyện phát sinh đến hôm nay mới tặng được, sẽ không trễ chứ?”

Nhìn miệng hắn treo dáng tươi cười, lòng của Niên Khai Điem lại như đang rỉ máu vậy. Hắn cười như mọi chuyện lúc sáng chưa từng phát sinh, nhưng nàng lại không thể xem như thế được. Nàng đưa tay run rẩy nhận lấy cái hộp được hắn bọc cẩn thận: “Đa... đa tạ.”

“Không cần khách sáo như vậy.” Lương Tuấn Hy trở về vị trí của mình ngồi xuống: “Mở ra xem, có thích không?” Hắn rất muốn nghe thấy âm thanh cao hứng cười của nàng.

Niên Khai Điem không mở, chỉ lẳng lặng đặt ở trên bàn, mắt không rời khỏi gương mặt mang tiểu ý ôn nhuận nhu ngọc của hắn. Hắn đến đây chờ nàng cả buổi trời, cũng chỉ vì tặng lễ vật thôi sao?

Lương Tuấn Hy không nghe nàng đáp, có chút bất an hỏi: “Thế nào? Có thích không?” Sẽ không phải hắn mua nhầm chứ, điểm tiểu nhị nói nàng nhìn trúng kiện này a.

“Rất thích.” Niên Khai Điem hít hít mũi nói xong, nàng lập tức mím chặt môi. Lúc sáng hắn mới bị mẫu thân đã kích, nếu giờ đây nàng lại nói ra, hắn có chịu đựng nổi không? Hay là đợi qua sinh thần của hắn mới nói đi.

“Thích là tốt rồi.” Lương Tuấn Hy như được an ủi khẽ gật đầu, sau đó hắn hít một hơi lấy can đảm nói: “Kỳ thực hôm nay ta cảm thấy rất bất an, đột nhiên muốn nghe nàng nói, nàng nói gì đi, có được không?” Hắn nhìn không thấy nàng, cũng chỉ có cách này mới có thể trấn an được lòng hắn mà thôi.

Niên Khai Điem đương nhiên biết hắn vì sao lại bất an rồi, chỉ là nàng cũng không biết nên nói gì. Trong đầu nàng đang đấu tranh liên tục xem nên nói hay là không, bởi nàng không thể chậm trễ hắn như vậy, đã một đời là quá đủ rồi.

Thước nhì đặt hộp lễ vật của Hứa Bộ Nam vào tủ lại chạy ra ngoài nghe được câu này, vui vẻ hô lên: “Vậy nô tỳ nói trước a!”

Niên Khai Điem khép hờ mắt nhìn nha đầu không hiểu chuyện cười đến chói lóa trước mắt. Người ta bảo nàng nói, nào có bảo nàng ta nói đâu chứ, vui như vậy làm cái gì.

Lương Tuấn Hy vẫn bảo trụ nụ cười ôn hòa trên mặt khẽ gật đầu. Thước nhì cao hứng lại nói: “Hôm nay nô tỳ mới thám thính được, đám hi nương kia đến cửa có một phần vì hôn sự của các vị tiểu thư trong phủ a.”

Thấy được ánh mắt mang đao của Niên Khai Điem, nàng vội bổ sung thêm: “Không phải nô tỳ lừa dối đâu, là đám nam nhân bàn tán nô tỳ vô tình nghe được a!”

“Vậy thì tốt.” Niên Khai Điem khẽ gật đầu. Đời trước Niên phủ cũng không có náo nhiệt như vậy. Tuy vẫn là có hi nương đến, lúc đó là đến không phải làm mai mà là ép hôn, dùng hôn sự đổi bạc, thế nên mẫu thân càng buồn rầu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Phát hiện manh mối

“Bất quá ta vẫn không quá tin người, hay là vậy đi, mai đánh với ta, nếu người thắng liền tạm tin, thế nào?” Niên Khai Điem nâng mắt nhìn Thước nhì, sau đó lại đảo mắt nhìn bộ dáng người xem hí của Lương Tuấn Hy. Lúc này đây mặt hắn viết rõ mấy chữ to ‘ta chỉ đến xem, tuyệt không tham gia’.

“Nô, nô tỳ vẫn chưa tự tin, chuyện này lần khác hay nói đi.” Thước nhì giả là cười cho qua chuyện. Sao mỗi lần bàn đến chuyện này tiểu thư lại nghiêm túc như vậy a.

Sau đó sợ Niên Khai Điềm hỏi tiếp, Thước nhi vội chuyển sang chuyện của thợ lễ của Bá lão gia. Hai người huyền thuyên được một lúc, Thước nhi đột nhiên nhìn trời thán, “À, bên ngoài tuyết rơi nhiều quá, Hy ca vừa khỏi bệnh cũng nên trở về tránh gió đêm nhiễm lạnh a!”

Lương Tuấn Hy bắt đầu dĩ vãng nói: “À, trời tối rồi sao? Vậy ta cũng trở về đây.” Sau đó hân hưởng hương thơm của Niên Khai Điềm nhẹ giọng nói: “Điềm Điềm, vẫn an!”

Xem hân vô dụng đến nông nỗi này, đến thời gian cũng không biết, có thể làm được gì. Là do hân ngồi đợi quá lâu hay là ở cùng nàng thời gian trôi qua nhanh, hân cũng không biết nữa, thế nhưng hân nguyện chọn cách nghĩ phía sau!

Niên Khai Điềm vốn là nói đến quên cả thời gian, nghe thấy Thước nhi nhắc một câu, nàng bắt giác nhìn sang Lương Tuấn Hy. Đồi trước, hân cũng rất hay bày bộ dáng này thán trước mặt Bá Cao Minh, hân luôn nói bản thân vô dụng đến ngày đêm cũng không phân biệt được.

Ngay lúc hân xoay người, đột nhiên nàng vươn tay túm chặt tay áo của hân. Không hiểu sao tự nhiên lúc này nàng không muốn hân rời đi, nàng luyến tiếc hân như đã từng luyến tiếc Hứa Bộ Nam đi áp tiêu như đồi trước vậy.

Lương Tuấn Hy bị túm tay áo có chút cứng người, bởi hân không tin tưởng nàng sẽ làm như vậy. Nếu không phải Thước nhi ở đối diện thì hân sớm cho rằng người túm áo hân là nàng ta rồi. Hân chậm rãi xoay người, hướng nàng ‘ân?’ một tiếng như thể hỏi ‘còn có chuyện gì?’.

Niên Khai Điềm nhìn tuần dung kia nuốt nước bọt một cái, nàng nào biết nói cái gì a. Đều tại cái tay đáng ghét này nghĩ gì làm đó không biết cân nhắc trước gì cả, tự nhiên túm người ta lại làm gì. Đáng chết nhất là hiện tại không nghe lời nàng, không chịu thu trở về nữa.

“Vẫn an.” Tùy tiện mở miệng nói đại.

“Ân, vẫn an.” Lương Tuấn Hy khẽ gật đầu đáp lại. Nàng vẫn chưa buông tay thế nên hân cũng không thể rời đi được, nhưng mà lúc này đột nhiên hân muốn dùng con mắt này viện cớ không muốn rời đi. Nếu Thước nhi không nói hân thực sự xem như chuyện phân không rõ ngày đêm này là một ưu thế mà tiếp tục lưu lại.

Qua một lúc lâu Niên Khai Điềm mới nói: “Vậy, đi đường cẩn thận.”

“Ân.” Lương Tuấn Hy gật đầu tặng nàng một nụ cười ấm áp giữa trời đông của mình.

Cảm thấy tay áo được thả lỏng, lại nói: “Vậy ta rời đi trước.” Nghe nàng đáp ứng hân mới xoay người bước đi. Lúc này đây, đối thoại lúc sáng với Khúc thị với hân mà nói như một con ác mộng vậy, giờ hân đã tỉnh mộng đương nhiên sẽ không nghĩ đến càng sẽ không vì nó mà cảm thấy buồn bã nữa. Hân biết nàng cũng quan tâm hân, như vậy là đủ.

Niên Khai Điềm lúng túng thu tay, nhìn bóng lưng hân rời đi vẫn chưa hồi thần.

Thước nhi che miệng cười hi hi bước đến hỏi: “Có phải luyến tiếc Hy ca rời đi không?” Sau đó lại vờ tự vả miệng, vờ tự trách: “Cũng là lỗi do nô tỳ, ai bảo nô tỳ lắm miệng làm gì.”

“Còn không mau mang lễ vật cất đi.” Niên Khai Điềm xoay người bước vào trong ngoa thất. Hai tay tự đánh vào nhau trách bản thân làm việc không suy xét trước, đột nhiên lại nín áo của người ta làm gì không biết nữa.

“Người không xem Hy ca tặng gì a?” Thước nhi bước tới cầm lễ vật lên rồi cùng Niên Khai Điềm vào ngoa thất, đặt cùng chỗ với lễ vật của Hứa Bộ Nam.

Niên Khai Điềm nào có tâm trạng để xem. Lúc này nàng một lòng nghĩ nên nói cùng Lương Tuấn Hy thế nào a. Nàng giải thích lý do bản thân kéo hân lại chính là muốn cùng hân nói rõ, bởi nàng sau này sẽ gả cho Hứa Bộ Nam cơ mà, thế nhưng sợ hân đau lòng nên mới nói không thành lời. Ân, chính là như thế.

“Kỳ thực nô tỳ thấy con người của Hy ca rất tốt, lại quan tâm tiểu thư, hơn Hứa sư huynh rất nhiều.” Thước nhi mang chậu than đến bên giường của Niên Khai Điềm, miệng không ngừng nói.

“Không được phép nói xấu đại sư huynh.” Niên Khai Điềm gầm nhẹ một tiếng.

“Nô tỳ nào có nói xấu, chỉ mang ra so sánh một chút thôi mà.” Thước nhi bỏ hương liệu vào lư hương rồi lại vèo một cái chạy ập đến bên giường xấu xa hỏi: “Tiểu thư có phải thấy bây giờ rất khó lựa chọn hay không?”

“Nào có, mau ra ngoài, ra ngoài, ta muốn ngủ rồi.” Niên Khai Điềm mang chân trùm đầu đuổi người.

Thước nhi bĩu môi cũng không nói thêm gì nữa. Nàng thổi tắt nến bước ra ngoài.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Sáng sớm tú phùng cho người mang ngoa tử cùng y phục đến phủ, Thước nhi phụ trách mang về Điềm viên. Khi Niên Khai Điềm nhìn ba đôi ngoa tử trước mắt, mặt nàng lập tức đông cứng lại, bởi một trong ba đôi đó, có một đôi có hoa văn hết như chiếc ngoa tử Lương Tuấn Hy ôm trong người hôm đó.

“Mau thay ta mặc y phục, hôm nay chúng ta ra xuất phủ.” Niên Khai Diễm đến ngủ nướng cũng bỏ luôn, lập tức ngồi dậy phân phó. Hấn không nói nàng từ từ tìm vậy.

Qua một lúc, đôi chủ tớ xuất môn, mà phương hướng bọn họ đến chính là tú phường duy nhất ở Lan Châu. Vừa bước vào tú phường, mọi người đều nhiệt tình chào đón nàng, bởi bọn họ đều là có tới qua Niên phủ, từng gặp qua nàng.

Niên Khai Diễm lấy một chiếc ngoa tử ra hỏi: “Thứ này là do người nào làm?”

Có một người trong đó lên tiếng đáp: “Là Cúc tẩu a.”

“Nàng hiện ở đâu? Ta muốn gặp nàng.” Niên Khai Diễm đảo mắt nhìn hết đám nữ nhân có mặt ở tú phường một lần, hy vọng gặp được nữ nhân được gọi là Cúc tẩu kia.

“Hôm nay nàng không đến.”

“Nghe nói hài tử của nàng bệnh nên xin nghỉ a.”

“Nếu Niên tiểu thư mới gặp liền phải ngồi xe ngựa xuất thành đi một đoạn.”

“...”

Đám người nhao nhao đáp lời, cuối cùng chỉ đường cho Niên Khai Diễm đến nhà của người gọi là Cúc tẩu kia. Chủ tớ hai người lại leo lên xe ngựa chạy đến nhà của Cúc tẩu.

Khi bước xuống xa, Niên Khai Diễm nhìn thấy một nhà gỗ sập xệ, cửa khép hờ, bên trong truyền ra âm thanh ho khan của tiểu hài tử. Thước nhi trước bước đến gõ cửa vài cái: “Cho hỏi có ai ở không?”

Rất nhanh có một phụ nhân mở cửa, nhìn thấy Thước nhi, người đó liền hỏi: “Là Thước nhi cô nương a?”

“Đúng vậy, người là Cúc tẩu?” Thước nhi cũng không lạ gì người ta biết mình. Do lúc trước Niên Khai Diễm học bộ dáng thực nữ nên nàng từng đến tú phường đặt may y phục cùng hài, xuất nhập nhiều lần nhưng mỗi lần chỉ cùng lão bản nói nên chưa từng gặp nàng ta.

“Đúng vậy, có gì Thước nhi cô nương vào nhà trước mới nói a!” Cúc tẩu nhường ra một đường mời Thước nhi bước vào.

Thước nhi xoay người nhường cho Niên Khai Diễm vào trước. Niên Khai Diễm gạt qua đầu liền bước vào trong. Nàng muốn bước vào theo nhưng tiểu thư lại phát tay bảo nàng trở lại xe, không thể làm gì khác hơn là chiều ý mà làm.

Bên trong cũng như những nhà bình thường khác, cũng không có gì đặc biệt, chỉ là thấy được tiểu hài tử nằm trên giường liên tục ho khan không ngừng. Niên Khai Diễm ngồi xuống liền đưa chiếc ngoa tử hỏi.

Cúc tẩu nhìn thấy ngoa tử mặt có chút không hiểu hỏi: “Đây đúng là do chính tay ta làm, là tiểu thư mang thấy không vừa chân sao?”

Niên Khai Diễm quan sát nàng ta vài mắt liền hỏi: “Lúc người làm ngoa tử này, có phải làm tận ba chiếc không?” Nàng không tin ở Lan Châu này có nữ nhân nào vận y hết nàng, đã thế còn có thể giống hết nàng mà thêm lên hài nữa.

Cúc tẩu sùng sốt rồi hơi gắt đầu: “Lúc đầu làm xong chuẩn bị đưa cho lão bản thì phát hiện mất một chiếc, thế là ta lại phải làm thêm. Chỉ là vì sao tiểu thư biết chuyện này?”

Thấy cửa lán nửa khép lại, Niên Khai Diễm lại nói: “Vậy hôm đó Cúc tẩu làm mất chiếc ngoa tử này ở đây hay là tú phường?”

“Là ở đây.” Cúc tẩu thập phần xác định nói. “Do mấy hôm thời tiết không tốt nhà lại xa nên lão bản cho ta ở nhà làm xong mới mang đến.” Lúc mất một chiếc nàng còn phải bỏ tiền mua lại nguyên liệu nữa.

Không để Niên Khai Diễm suy nghĩ lâu, tiểu hài tử nằm trên giường ho xong một trận mới nói: “Người là Diễm Diễm tỷ tỷ?”

“Tiểu bằng hữu biết ta?” Niên Khai Diễm nghiêng đầu nhìn tiểu hài đang ngồi trên giường. Nàng xác định trong hai đời nàng không biết hấn.

“Hôm đó nương ra ngoài mua thức ăn, có một lão nhân đến cho ta chút bạc nói là ta mang một chiếc ngoa tử nương làm đến Niên gia tiêu cực, tìm một thức thức bằng mặt bảo là tỷ tỷ gặp nạn kêu hấn đến cứu.” Tiểu hài tử như thật trả lời, nói xong hấn lại nhìn nàng: “Hôm đó tỷ tỷ không sao chứ? Thức thức đó có đến kịp lúc không?”

Hôm đó hấn cũng rất muốn đến giúp, chỉ là trên đường về gặp nương, bị kéo về nhà. Mà khi đó hấn đói bụng thấy nương cầm bánh bao nóng nên cũng quên mất chuyện này. Nương mất ngoa tử cũng không hỏi hấn nên hấn cũng không có nhắc đến.

Niên Khai Diễm nghe vậy tức khắc bước đến bên giường hỏi: “Vậy người có nhớ mặt lão nhân đó không?” Trí nhớ của tiểu hài tử sẽ tốt, không lý nào không nhớ.

Tiểu hài tử này lại lắc đầu khiến nàng thất vọng. “Hôm đó hấn mặc áo choàng quanh người, lưng lại không thẳng, nón che hết mặt nên không có nhìn thấy rõ.” Hấn từ dưới gối moi bạc ra nói: “Đây là bạc hấn đưa cho ta.”

Niên Khai Diễm nhìn nhìn rồi gạt đầu, vờn tay xoa xoa đầu hấn: “VẬY ĐA TẠ TIỂU BẰNG HỮU A, HÔM ĐÓ MAY MÀ CÓ NGƯỜI TA MỚI KHÔNG SAO.” Hóa ra có người gạt Lương Tuấn Hy đến đó, người đó rốt cuộc có mục đích gì?

Tiểu hài ho thêm vài tiếng liền bị Cúc tẩu mắng: “Ngươi đầu bạc nhiều như vậy a?”

“Người ta thấy nhiều nên mới tiếc mang ra dùng.” Đây là một nén bạc a, tuyệt không hề ít, đây là hấn cả đời mới có nên tuyệt không lấy ra tiêu.

“VẬY LÀM PHIÊN MẪU TỪ NGƯỜI RỒI, TA CÁO TỪ TRƯỚC.” Trước khi Niên Khai Diễm rời đi còn tặng bọn họ chút bạc nói ra cảm ơn cứu mạng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Cảnh cáo

Một đường ngồi xe ngựa hồi Niên phủ, nàng nghĩ mãi không ra nguyên do Lương Tuấn Hy bị hạ thủ, mà nàng càng không thể hỏi tiểu hài nơi xảy ra chuyện. Cho một tiểu hài nhiều bạc như vậy để hại Lương Tuấn Hy, xem ra cũng là chuyện hệ trọng, đáng tiếc không đắc thủ.

Khi nàng ở hoa viên bước về viện thấy được Lương Tuấn Hy bước ở hướng ngược lại với nàng, và đang bước đến phương hướng của nàng. Nàng lập tức dừng bước cũng không cho Thước nhĩ lên tiếng. Bởi hiện tại tâm trạng của nàng rất rối, hấn vì nàng gặp nạn cũng không nói cho nàng biết một lời, nàng nợ hấn nhiều như vậy lại không cách nào báo đáp.

Hấn chuẩn bị lướt qua nàng tiếp tục bước về trước, nhìn cước bộ cùng gương mặt kia của hấn sẽ không biết hấn đang nổi giận. Nhưng nàng đã cùng hấn hai đời, đương nhiên nhận ra đôi mày của hấn có chút cau, tuy chỉ một chút nhưng vẫn là có, thể hiện rõ hấn đang bất mãn.

Lúc này lại thấy Bá Cao Minh chạy tới hô to: “Hy huynh..” Do tuyết nên hấn chạy có chút vất vả, luôn miệng thở gấp.

Lương Tuấn Hy chậm rãi xoay người, còn chưa kịp nói gì đã nghe Bá Cao Minh nói thêm: “Sư muội cũng ở a.”

Câu này khiến tim của Lương Tuấn Hy như bị người moi ra khỏi lồng ngực vậy, hoàn toàn trống rỗng lại đau, lập tức xoay vòng như muốn tìm kiếm khi tức quen thuộc của nàng. Đó mới nói đôi mắt này chính là khuyết điểm lớn nhất của hấn, nên tuyết khiến hấn không thể nghe được tiếng bước chân, thế nên nào biết nàng ở.

“Điêm Điêm?” Âm thanh của hấn trong lạc lỏng có chút tự trách lại mang theo đau lòng để ba người có mặt nhất thời không biết nên phải ứng thế nào.

Niên Khai Diễm lập tức khẽ lắc đầu ý bảo Bá Cao Minh không nên tiết lộ chuyện nàng đang ở đây. Hiện tại nàng không biết nên đối mặt với hấn thế nào cho phải, chờ nàng bình tâm lại trước.

Bá Cao Minh vội vã cười ha ha bước đến bên cạnh Lương Tuấn Hy: “Hy huynh a, xem huynh không có tiền đồ như vậy, ta vừa rồi chỉ là vui đùa một chút mà thôi.” Lúc này hấn tưởng Lương Tuấn Hy đang bước đến chỗ Niên Khai Diễm nên mới gọi nàng, ai mà ngờ được hấn(LTH) không biết nàng ở, mà nàng cũng không có ý định gặp hấn đâu.

Rõ thấy Lương Tuấn Hy ôm tim thở phào một hơi, sau đó khẽ trách: “Bá huynh sau này không nên trêu ta như vậy.”

Tay hấn dưới ống tay áo khẽ siết lại, đây chính là nỗi khổ lớn nhất của hấn. Rõ ràng nàng ở hấn lại không cảm nhận thấy nàng, không biết nàng tồn tại, lướt qua nàng, thử hỏi làm người vô dụng như hấn vậy khác nào phế nhân.

“Được được được, đừng giận, lần sau ta sẽ không làm như thế nữa.” Bá Cao Minh vẫn cười như thể vô tâm vô phẩy nhìn không được bản thân đang xát muối vào vết thương rỉ máu của bằng hữu, “Ngươi đi gấp như vậy làm gì a?”

“Không có gì, muốn sớm trở về viện mà thôi.” Lương Tuấn Hy đáp xong, tiếp tục bước, lướt qua Niên Khai Diễm trở về viện của mình.

“Bá mẫu chỉ là lo lắng ngươi nên mới mang đám nữ nhân đó đến, ngươi không nên phản ứng lớn như vậy.” Bá Cao Minh hướng Niên Khai Diễm khẽ gạt đầu rồi bước nhanh song đôi với Lương Tuấn Hy.

Lương Tuấn Hy không đáp vẫn tiếp tục bước, tâm ý của hấn sớm đã biểu lộ rõ, không muốn thân cận với bất kỳ nữ nhân nào, trừ nàng. Mặc kệ nương cùng Khúc thị có làm gì, hấn vẫn sẽ không thay đổi chủ ý đâu.

“Này, tốt xấu gì ngươi cũng nên đáp lời ta a.” Bá Cao Minh vẫn không buông tha, tiếp tục nói.

Đối phương lại im lặng không đáp, để hấn càng thêm hiếu kỳ: “Mấy cô nương lúc này cũng rất xinh đẹp a, người ta không chê bai ngươi, ngươi lại lạnh

nhật với người ta như vậy, thật không tốt chút nào.”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Trong không gian lúc này chỉ có mỗi âm thanh lú lo của Bá Cao Minh vang lên, cho đến khi bọn họ tiêu thất ở một quanh âm thanh kia mới mất. Niên Khai Diễm đột nhiên ôm tim phịch một tiếng ngồi xuống nền tuyết trắng lạnh lẽo.

Sau lúc hần lướt qua nàng như người xa lạ, nàng cảm thấy đau lòng như vậy? Chẳng phải nàng luôn thích Hứa Bộ Nam đó sao, làm sao có thể có thái độ này với hần được. Nàng biết rõ cảm giác này là cảm giác gì, là lúc Hứa Bộ Nam tức giận phất tay bước ra khỏi tân phòng, là lúc hần tuyên bố thú Niên Tuệ Nhân làm thiếp, là lúc hần lạnh nhạt với nàng.

Không, không, không, nàng không thể thay tâm như vậy được, nàng không phải hạng nữ nhân lẳng lơ, gặp một yêu một. Nàng phải nhanh chóng dứt khoát thôi.

Thước nhi vội vã khom thắt lưng đỡ lấy Niên Khai Diễm từ nền tuyết lên: “Tiểu thư, người đây là làm sao a!” Chẳng lẽ là bệnh rồi sao?

“Có lẽ ở ngoài lâu nên có chút mệt mỏi, chúng ta về viện đi.” Niên Khai Diễm được Thước nhi đỡ, khắp khiêng trở về viện của mình. Trong lòng cảm xúc loạn thành một mảnh, cứ như một mối tơ vò vậy, tìm không được đầu, cũng không thể giải được nó.

Cả một mùa đông Niên Khai Diễm vẫn chỉ ở trong viện tử mà thôi, chỉ là Lương Tuấn Hy có đến nàng chỉ bảo Thước nhi nói dối rằng mình không ở. Nàng cảm thấy bản thân không nên cùng hần quá thân cận, tránh cho bản thân phân không rõ giới hạn. Thế nên mỗi ngày nàng đều sẽ tìm đến Hứa Bộ Nam.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Tết cũng chóng qua đi, hôm nay mọi người tề tụ ở Bá gia mừng thọ Bá lão gia. Đương nhiên Lương Tuấn Hy cũng đến, bởi hần cùng Bá Cao Minh đi rất cận. Niên Khai Diễm ngồi ở bàn nhìn Thước nhi cùng Lương Vân Kha lời qua tiếng lại đến buồn chán.

Sau đó nàng lại đảo mắt sang người Lương Tuấn Hy ngồi ở một bàn gần đó. Hần chỉ an tĩnh mà ngồi khi có người hỏi mới đáp trả mà thôi. Không hiểu sau lúc này nàng cứ muốn nhìn hần như vậy.

Ngay khi nàng đang thất thần, thì âm thanh của Bá Cao Minh lang lang truyền đến tai: “Sur muội, sao lại chỉ ngồi một chỗ như vậy, qua đây chúng ta cùng chơi tung đồng xu.”

“Trò đó năm nào cũng chơi, tam sư huynh không thấy nhàm sao?” Niên Khai Diễm có chút hồ hững nói. Tay nàng lại cầm chút ít hạt hướng dương lên miệng nê, như thể hiện tại rất buồn chán.

“Ta nói Bá sư huynh chơi trò này là tốt nhất.” Niên Tuệ Nhân ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng ủng hộ, nàng khẽ cười lại nói: “Ta cũng muốn chơi.”

“Hoan nghênh tam tiểu thư.” Bá Cao Minh mừng như điên. Từ lúc tiêu cục xảy ra chuyện, nàng rất hay đến kể lể cho hần nghe rất nhiều thứ, xem như cũng đi gần một bước với nàng rồi.

Niên Khai Diễm xấu xa cười, áp sát mặt vào tai Niên Tuệ Nhân trên: “Thế nào, xác định rồi sao?” Xưa nay Niên Tuệ Nhân đều là lưỡng lự không dứt khoát, hiện nay chịu mở miệng, vậy liền xác định rồi đi.

Niên Tuệ Nhân chôn gương mặt thiem hồng của mình xuống, không để người khác thấy được biểu tình hiện tại trên mặt của bản thân, lí nhí nói: “Người thật xấu, lúc nào cũng chỉ biết trên ta.”

Niên Khai Diễm lại nhìn sang Niên Nhạn Thanh nói: “Đường tỷ cũng chơi chứ?” Năm nào mời nàng ta cũng từ chối, năm nay sợ cũng như vậy đi.

“Phải a, tỷ tỷ cũng cùng chúng ta chơi đi.” Niên Tuệ Nhân ngẩng đầu, nắm lấy tay Niên Nhạn Thanh khẽ lắc lắc.

Bá Cao Minh lại có chút mất hứng nên âm thanh trầm hơn một chút: “Mọi người cùng chơi nhất định sẽ rất vui, nhị tiểu thư không nên từ chối nữa.”

Niên Nhạn Thanh vốn muốn đáp ứng nhưng nhìn thấy sắc mặt chán ghét kia của Bá Cao Minh lại cúi đầu từ chối. Người ta không thích bản thân, tham gia cũng làm mọi người mất hứng thôi, chỉ bằng ngồi nhìn là tốt rồi.

Niên Khai Diễm khép hờ mắt nhìn Bá Cao Minh như cảnh cáo, đang tiếc đối phương lại không để ý nàng mà liên tục nhìn Niên Tuệ Nhân. Nàng tức giận túm lấy tay hần kéo ra một góc vắng người bên ngoài: “Tam sư huynh, huynh đến cùng vì sao đối với đường tỷ như vậy?”

“Bởi ta không thích nàng ta, giả vờ thanh cao để lấy đồng tình của người khác.” Bá Cao Minh hừ một cái như là hần chẳng hiếm lạ vì với loại nữ nhân như Niên Nhạn Thanh.

Niên Khai Diễm bức bối gật gật đầu hỏi: “Được, huynh nói đường tỷ giả thanh cao, vậy huynh có thể dẫn chứng ra không?”

Thái độ làm người hai đời của Niên Nhạn Thanh đều là rất tốt, không ai có thể bắt được điểm yếu của nàng mà làm vẩn. Cho dù đời trước các nàng không qua lại với nhau nhưng nàng chưa từng nghe có người bất mãn với nàng ta, đương nhiên là trừ tên không hiểu chuyện trước mặt này.

“Là so dư muội không biết, nàng ta...” Bá Cao Minh tức giận muốn giải thích chỉ là nói được một nửa lại không thể nói tiếp. Hắn lại cúi đầu như thể sẽ không tiếp tục nói nữa, truy vấn cũng vô dụng. Tay lại tiếp tục đặt lên tìm kiếm, như thể sờ vật gì đó.

“Thế nào, đường tỷ thế nào?” Niên Khai Diễm vẫn chưa phát hiện dị dạng của hắn, mà đặc ý thiêu mi hỏi: “Nói không ra sao? Rõ ràng đường tỷ cũng không có điểm nào để huynh có thể mang ra nói xấu. Bản thân không thích người ta còn bày đặt mang người ta ra làm văn.”

“Được rồi được rồi, ta sai được chưa.” Bá Cao Minh bày vẻ như bất mãn lại không thể nói thành lời: “Đừng nhắc đến nàng ta nữa, chúng ta vào trong chơi đi.” Hắn biết rõ con người thật của Niên Nhận Thanh nhưng lại không thể nói ra, bởi không người tin hắn, thế nên hắn chỉ có thể ngâm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

Niên Khai Diễm áp sát mặt hắn cảnh cáo: “Nếu còn để muội nghe được huynh dám nói xấu đường tỷ một lời, muội nhất định không tha cho huynh.” Dứt lời nàng xoay người tiêu sái bước vào trong.

Bá Cao Minh chỉ biết thờ dài mà bước theo phía sau. Tay hắn nắm chặt vật dưới vạt áo trước ngực một hồi mới buông tay. Nói gì cũng vô dụng, nàng ta lại hành sự kín khế, vậy liền không thể lường được vật chứng mà định tội được.

(Luna: Ta bệnh rồi Y_Y cầu bình luận cầu ủng hộ cầu động lực)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Lễ vật sinh thần

Đến tối, khi Niên Khai Diễm vừa tắm xong đang ngồi trước bàn trang điểm lau tóc đã nghe âm thanh cười nói của Thước nhi truyền vào: “Hy ca, người đến a.”

Năm nào đến giờ này hắn cũng sẽ tới, thế nên nàng cũng không có ngạc nhiên gì nhiều. Nàng đưa tay mở ngăn kéo lấy một hộp gấm nhỏ đặt ở trước mặt. Đây là lễ vật sinh thần đầu tiên trong hai kiếp người nàng mua tặng cho hắn.

Còn y phục kia, nàng vốn muốn tặng từ lâu, nhưng hôm đó vô tình đến viện thỉnh an lại nghe mẫu thân cười nói với Hoa nhũ nương rằng tặng y phục với định chung thân có gì khác nhau đâu. Thế là nàng vẫn quyết định giữ lại không đựng đến.

Không hiểu sao nàng không muốn tặng nó cho Hứa Bộ Nam, mặc dù hắn đã tặng một kiện y phục cho nàng. Kiện y phục đó, nàng vẫn muốn tặng Lương Tuấn Hy nhưng lại kiêng dè không dám tặng. Thế nên nàng liền mua thứ khác cho hắn.

Không đợi tóc khô, nàng cầm hộp lễ vật bước ra ngoài. Y phục của nàng giờ đây cũng chỉ là tiết y mà thôi, hắn nhìn không thấy nên nàng cũng không có kiêng kỵ. Thước nhi thấy vậy lập tức đóng cửa phòng lại, phòng trừ có người đến nhìn thấy.

“Diễm Diễm, nàng đến đây ăn Sinh Cỗ Ngự Phấn Chúc đi, nương vừa nấu xong vẫn còn nóng.” Lương Tuấn Hy nghe được tiếng bước chân truyền đến, hắn mở lồng thức ăn ra, đưa tay lấy một chung sứ nhỏ đặt ở bàn bên cạnh, sau đó lại lấy thêm một cái muỗng một cái chén sứ để kế bên.

Niên Khai Diễm nhìn hành động cẩn thận của hắn, không hiểu sau tâm rất ngọt ngào, bước chân của nàng chậm rãi bước đến chỗ hắn, dừng ở trước mặt hắn.

“Sinh nhật vui vẻ.” Âm thanh của nàng rất nhẹ, nhưng lại mang theo một cỗ xúc động khó kiềm nén.

Lương Tuấn Hy thụ sủng nhược kinh, quay sang hướng về phía nàng. Từ trước đến nay, nàng chưa từng nói như vậy với hắn, kể cả lúc trước, lúc nàng cùng hắn còn rất thân, nàng cũng chưa từng nói. Suốt mùa đông nàng không chịu gặp hắn, lại còn sáng nay hắn cũng nói gì cũng không thấy nàng đáp lại vốn nghĩ nàng lại lạnh nhạt với mình rồi, không ngờ nàng sẽ còn có lễ vật cho hắn nữa. Đây là muốn tạo bất ngờ cho hắn đi?

Hắn vui đến không thể dùng lời diễn tả, nở một nụ cười. Còn chưa kịp nói gì, đã thấy Niên Khai Diễm cầm tay của mình lên, đặt một hộp gấm vào tay hắn, nàng lại nói: “Lễ vật sinh thần ta tặng ngươi, mở ra thử xem có thích không?”

“Đa tạ nàng.” Lương Tuấn Hy kích động cầm hộp gấm trong tay, đây cũng là lần đầu tiên nàng mua lễ vật tặng cho hắn. Vậy sau này có phải hắn có hy vọng rồi không? Chỉ là việc sở sách kia...lòng hắn lại đột nhiên bị đè nặng.

Hắn cũng không biểu hiện ra mặt, đưa tay mở hộp, mở lấy thứ ở bên trong. Nàng tặng cho hắn một ngọc quan, bởi hôm nay là quan lễ của hắn, chỉ là thân phận của hắn không thể khai quan lễ, chỉ có nương thay hắn chài đầu, quần tóc mà thôi.

Thước nhi đi cùng Niên Khai Diễm chọn lễ vật nên cũng sớm biết rồi, “Hy ca, lễ vật này là ta cùng tiểu thư đi chọn rất lâu mới mua về được nha.” Tiểu thư nói, Hy ca rất hợp với bạch sắc, thế nên các nàng đều chọn bạch ngọc, đáng tiếc bạch ngọc cực kỳ hiếm thấy, thế nên đi mòn cả hải mới mua được. Nàng còn phải bỏ hết một đôi hải mới tinh.

“VẬY CŨNG ĐA TẠ THƯỚC NHÌ RỒI.” Lương Tuấn Hy khách sáo, sờ sờ bạch ngọc quan trong tay, cảm giác lán mịn mát lạnh để hắn biết được lễ vật này hoàn toàn có giá trị không thấp.

“NGƯỜI MANG LÊN THỬ XEM.” Niên Khai Diễm bước về chủ vị ngồi xuống, ánh mắt chưa từng rời khỏi Lương Tuấn Hy. Nàng rất muốn thấy, bộ dạng của hắn khi mang bạch ngọc quan sẽ còn tuấn mỹ như thế nào.

“Hy ca, ta giúp ngươi.” Thước nhì nhanh miệng đề nghị giúp đỡ, dù gì hắn cũng nhìn không thấy.

“KHÔNG CẦN, ĐỂ TỰ TA TÔI.” Lương Tuấn Hy vừa lên tiếng cự tuyệt vừa đưa tay lên tự đội bạch ngọc quan. Hắn tuy đã được nương chải tóc, đáng lẽ sẽ cột hết lên cao, nhưng không hiểu sao hắn vẫn thích chỉ cột một nửa. Hắn không tháo băng dải mà nương giúp hắn cột, tiếp tục đội bạch ngọc quan lên, phải rất vất vả hắn mới cài được trâm xuyên qua bạch ngọc quan cố định tóc.

Niên Khai Diễm nhìn một loạt hành động của hắn, cho đến khi hắn thả tay xuống, nàng có chút bất khả tư nghị. Nếu là mắt của hắn không bị hóa hoạn làm hỏng, vậy nhất định sẽ rất đẹp a.

“Hy ca, rất hợp với ngươi a.” Thước nhì cười khanh khách khen một câu.

“TẠ THƯỚC NHÌ.” Lương Tuấn Hy lại khách sáo một câu, sau đó hướng Niên Khai Diễm hỏi: “ĐIỀM ĐIỀM THẤY THẾ NÀO?” Hắn muốn nghe ý kiến của nàng, thế mà nãy giờ nàng lại không có lên tiếng.

Niên Khai Diễm hỏi qua hờn, tự tát mình một cái nhẹ. Rõ ràng bản thân thích Hứa Bộ Nam lại còn bày bộ dáng si mê này nhìn hắn là có ý gì? Nàng lập tức ngưng ngưng đứng lên nói: “ĐƯỢC RỒI, TRỀ THẾ NÀY, NGƯỜI CŨNG NÊN TRỞ VỀ RỒI!” Hắn còn lưu lại nữa sợ nàng lại tiếp tục si mê, nhất định sẽ biến thành nữ nhân trắng hoa bị thể nhân phi nhổ mất.

Tự nhiên bị đuổi khiến tất cả hứng thú của Lương Tuấn Hy mất hết. Hắn nghe tiếng bước chân của nàng bước vào ngoại thất, lập tức kích động đứng lên gọi: “ĐIỀM ĐIỀM, CÒN SINH CỒN NGƯ PHIẾN CHÚC NÀY, NÀNG NHỚ ẮN NHÉ.”

“ÀN, ĐỂ ĐÓ ĐI, TA LAU TÓC XONG SẼ ẮN.” Niên Khai Diễm cố bày vẻ lạnh nhạt ngồi trước bàn trang điểm đối diện với gương đồng. Nhìn ảnh ngược của bản thân, nàng tự sỉ vả mình trăm nghìn lần, không thích người ta thì đừng dây dưa, vì sao cứ phải hại người hại mình như vậy mới hả dạ?

“VẬY...VẬY TA RỜI ĐI TRƯỚC.” Lương Tuấn Hy có chút buồn bã, mặt hướng ngoại thất nói xong, cúi đầu bước ra ngoài.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Lúc này Lương Vân Kha từ viện môn hốt ha hốt hải chạy vào. Nhìn rõ mấy hôm nay Niên Khai Diễm cố ý tránh đại ca như trước, thế nên hôm nay nhất định nàng sẽ khi dễ đại ca, chỉ trách lúc nãy hắn còn không nhớ rõ để đại ca một mình đến đây nữa.

Ai ngờ nhìn thấy đại ca buồn bã bước ra, hắn vội bước đến: “Đại ca...”

“ÀN?” Lương Tuấn Hy thả một hơi thật dài, còn nghĩ nàng đã thay đổi, giờ đột nhiên lại lạnh nhạt rồi. Đến cùng nàng có tâm ý với hắn hay không?

Lương Vân Kha cẩn thận quan sát đại ca nhà mình trên dưới vài lần rồi, mắt đột nhiên dừng ở trên bạch ngọc quan. Hình như lúc nãy cha nương không có tặng đại ca bạch ngọc quan, mà tặng một kim quan cao ba tấc khảm tử ngọc rất đẹp, hắn nhìn đến si mê, không biết hai năm nữa đến lượt hắn, hắn có dải ngọc này không.

“Đại ca, ngọc quan này...”

“ĐIỀM ĐIỀM TẶNG.” Lương Tuấn Hy nhẹ nhàng bật thanh. Dù gì nàng cũng tặng lễ vật cho hắn, vậy có lẽ sau này nàng cũng sẽ không có lạnh nhạt với hắn nữa, lúc này là do nàng mệt mỏi muốn ngủ mà thôi. Tự an ủi bản thân như vậy, tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều.

Lương Vân Kha bị hách không nhẹ, hắn không tin còn hỏi thêm: “Chỉ có như vậy?” Sẽ không phải là đại ca tự mua tự an ủi mình chứ? Mấy hôm nay nàng vẫn đi cùng Hứa Bộ Nam làm sao sẽ mua lễ vật cho đại ca được. Lại nói lúc nãy nhìn đại ca buồn như vậy, hắn mới không tin nàng không có khi dễ đại ca.

“Chỉ có như vậy.” Lương Tuấn y tiếp tục bước, âm thanh cũng nhẹ đi rất nhiều.

Lương Vân Kha cũng biết hỏi thêm cũng không được ít lợi gì thế nên cũng không tiếp tục miệt mài theo đuổi nữa. Hắn bước bên cạnh Lương Tuấn Hy không ngừng huyền tưởng ra quan lễ của mình sau hai năm nữa.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Bên trong phòng, Thước nhì sáng mắt ngồi xuống chỗ lúc này của Lương Tuấn Hy ngồi, mũi không ngừng kề sát chung sứ đựng Sinh Cồn Ngư Phiến Chúc vẫn còn nóng hổi lại chưa mở nắp ở trên bàn, âm thanh đầy mong chờ nói: “Tiểu thư, nô tỳ ăn nhé.” Năm nào mà chẳng phải nàng ăn, thế nên năm nay cũng không có ngoại lệ đi.

“Cái đó là của ta, ngươi muốn ăn bảo Lương Vân Kha đi lấy cho ngươi.” Niên Khai Diễm lập tức phóng ra ngoài, ôm chung sứ ngồi ở chủ vị, nhìn Thước nhì bằng ánh mắt vô cùng cảnh giác, như thể sợ nàng cướp đi vậy.

Thước nhì dùng chân đá thăm biểu hiện đầy bất mãn: “Chẳng phải năm nào người cũng không có ăn sao?” Nếu nàng mà mở miệng cầu khẩn tên độc mồm độc miệng kia, hẳn nhất định sẽ xem thường nàng, lại nói nàng là heo nửa cho xem. Lại nói Hoa nữ nương nấu cái này rất ít, thể nên tên đó nhất định ăn hết rồi, nào còn dư lại chứ.

“Năm nay thay đổi rồi.” Niên Khai Diễm nói xong lại hướng nàng giơ tay ra: “Mang chén thìa đến đây.”

Thước nhì hất một hơi thật mạnh, tâm bất cam tình bất nguyện mang chén thìa đến cho Niên Khai Diễm. Nàng mở nắp chung, múc ra chén: “Vây chừa cho nô tỳ một chút có được không, món này ngon lắm đó.”

“Được, ta một nửa ngươi một nửa.” Niên Khai Diễm bày vẻ rộng lượng nói. Đồi trước nàng ta vì nàng mà chết cực thảm, thể nên nàng cũng xem như là nợ nàng ta rồi.

Thước nhì nghe vậy liền rất cẩn thận chia đều, “Tiểu thư người thật tốt.” Sau đó nàng ôm chung sứ bước đến một bên ngồi chu môi thổi thổi.

Niên Khai Diễm nhìn nàng ta cười lắc đầu, tham ăn đến nông nổi như thế này à. Nàng cũng không để ý nữa, bắt đầu thưởng thức chén cháo trước mặt mình. Cháo nóng sệt rất ngon, lại ngọt không tanh, chỉ là nàng không hiểu vì sao chỉ có mỗi Lương Tuấn Hy có ngộ đãi này mà Lương Vân Kha lại không có, trong khi cả hai đều do Hoa nữ nương sinh cơ mà.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tâm tình tan nát

Lại qua đi mấy ngày, Niên Khai Diễm quyết tâm đến viện tống y phục đó cho Lương Tuấn Hy. Dù gì cũng đã mua, lại không có đối tượng hợp hơn hẳn, xem như nàng không biết ý nghĩa của việc tống y phục đi. Nhân tiện cùng hắn nói rõ ràng luôn chuyện bản thân không có tình ý gì với hắn, khuyên hắn nên thành thân tránh Hoa nữ nương cùng Lương quản gia thương tâm.

Lúc nàng tới, Lương Tuấn Hy đang ngồi ở bàn đá, tay lựa được, chân lại không ngừng động nghiêng được. Hắn nghe được tiếng bước chân lập tức tâm hoa nộ phóng: “Diễm Diễm, nàng tới?”

“Àn.”

Lương Tuấn Hy vừa định đứng lên lấy trà đãi nàng, đột nhiên nàng giữ vai hắn ấn hắn ngồi xuống: “Ta đến đây tặng chút lễ vật cho ngươi à!”

“Tặng lễ vật cho ta nữa sao?” Lương Tuấn Hy tiếp tục thị sùng nhược kinh, vui đến ngớ cả người. Sao đột nhiên nàng lại tặng lễ vật cho hắn, chỉ là kinh hi chưa qua hết đột nhiên lòng hắn có bất an dấy lên không thể trấn định.

“Àn!” Niên Khai Diễm đưa mắt nhìn Thước nhì, nàng ta hiểu ý lập tức mang hộp lễ vật đặt lên bàn, mở ra trước mặt Lương Tuấn Hy.

Lương Tuấn Hy đưa tay sờ lên hộp, rồi theo đường viền, trượt vào bên trong. Là vải? Còn là vải rất đắt tiền nữa. Y phục sao? Hắn không hiểu rất muốn hỏi, chỉ là còn chưa kịp mở miệng, liền nghe Niên Khai Diễm nói:

“Ngươi cũng qua quan lễ rồi, thiết nghĩ nên đến lúc nghĩ đến chuyện chung thân đại sự rồi.”

Tay hắn lập tức rút trở về, toàn cơ mặt bị đông đến cứng: “Diễm Diễm...”

“Ta biết ngươi muốn nói gì.” Niên Khai Diễm không để hắn nói bất kỳ cái gì, nhanh chóng cắt đứt: “Ta chỉ một lòng với đại sư huynh, cái này là chuyện người nào cũng biết..”

Thấy hắn mím chặt môi, đột nhiên nàng lại không nhẫn tâm nói tiếp, nhưng nếu nàng không nói, hắn sẽ cứ vì nàng mà trĩu nài chuyện của mình. Vì thế nàng hít một hơi tiếp tục nói: “Ngươi hà tất có chấp như vậy, để cha nương ngươi thương tâm. Nếu ngươi thú thê vậy nhị đệ của ngươi cũng sẽ không cần mỗi ngày quan tâm ngươi chạy tới chạy lui như vậy, cũng sẽ có thêm người chăm sóc cha nương ngươi...”

Lương Tuấn Hy cười tự giễu, áp chế cổ đau âm ỉ trong lòng xuống, trầm giọng nói: “Nếu vậy nàng có thể không cần quan tâm đến chuyện của ta. Nàng lo lắng chuyện của bản thân liền được rồi.”

Hóa ra đây chính là nguyên nhân nàng tặng lễ vậy cho hắn. Hắn biết bản thân không xứng với nàng, chỉ bằng đôi mắt kia là đã đủ hạ gục hắn rồi, dù cho hắn cố gắng thế nào cũng bù không được khiếm khuyết của bản thân, nhưng là muốn hắn không để ý đến nàng, hắn không làm được.

“Ngươi đừng như vậy có được không?” Niên Khai Diễm nhìn mặt hắn dường như không hề lưu tâm đến liền có chút nóng nảy. Nàng làm như vậy cũng vì hắn tốt mà thôi, nhờ như lại như đời trước nữa thì sao? Nàng không muốn hắn buồn bã bỏ đi, càng không muốn hắn chạy đến tân phòng mà dây dưa với nàng.

“Nàng muốn ta không đến phiền nàng nữa thôi mà, vậy ta sẽ không làm thế nữa.” Hấn nói xong cũng đứng dậy: “Lễ vật này quá trân quý, ta không nhận nổi, nàng vẫn là mang về đi.” Dứt lời hấn cũng không để ý đến nàng nữa, xoay người bước thẳng trở về phòng.

Niên Khai Diễm tức giận vỗ mạnh bàn tròng bóng lưng của hấn quát to: “Lương Tuấn Hy, ngươi đứng lại cho ta.” Nàng đã nói đến như vậy mà hấn một chút nề mặt cũng không có, cứ như vậy mà bỏ đi. Đây là lần đầu tiên trong hai kiếp người hấn đối xử với nàng như vậy, thử hỏi nàng không giận sao được.

Tuy là lần đầu chính tai nghe được nàng gọi tên mình nhưng Lương Tuấn Hy vẫn không quay đầu lại, đến cước bộ cũng không hề ngừng. Hấn bước vào phòng, đóng cửa lại, như thể bản thân không hề nộ vậy, kỳ thực hấn rất không cam lòng, rất giận, rất muốn phát tiết, nhưng đó không phải là tính cách của hấn.

Hấn ngồi trên giường, đẩy hân khí từ người hấn tỏa khắp phòng. Hấn tháo dải băng trên mắt ra ném lên giường. Đến cùng hấn vẫn không thể bằng được Hứa Bộ Nam, hấn làm tất cả vì nàng đôi lần nàng đến tặng lễ vật cho hấn bảo hấn thủ nữ nhân khác đi. Đổi lại là nam nhân khác, nhất định cũng sẽ chịu không được, đừng nói chỉ là hấn.

Hấn chỉ là một nam nhân bình thường, làm bằng xương bằng thịt, được bọc bằng da, cũng biết tổn thương, cũng biết đau lòng. Hấn ngã người ra sau, hay tay ôm lấy gương mặt hiện đầy biểu cảm đau khổ của mình, cố gắng khắc chế trái tim đang rỉ máu của mình. Hấn biết từ hôm nay trở đi, hấn không thể nghe âm thanh của nàng, không thể chạy đến tìm nàng, càng không thể làm đồ chơi hay món ăn cho nàng nữa.

Nếu hỏi hấn có hối hận khi đã nói những lời đó trước mặt nàng hay không, hấn sẽ không hối hận, bởi nếu hấn nhận lễ vật kia, vậy khác nào đáp ứng với nàng đâu. Không hấn không làm được, nàng có thể không quan tâm nhưng không thể ngăn được hấn quan tâm nàng mà cả hấn cũng không tự ngăn được.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Thấy cửa đóng, Niêm Khai Diễm lửa giận xung thiên, phảng phất thấy được đỉnh đầu có nàng bốc khói. Nàng hừ mạnh một tiếng xoay người, làm bầm một mình: “Lương Tuấn Hy chết tiết, ngươi có giỏi thì tiếp tục bày thái độ đó đi, xem ta có đi năn ni ngươi không?”

Thước nhì nhìn thấy vậy vội đóng nắp hộp, ôm vào người chạy theo Niêm Khai Diễm. Lòng nàng vẫn còn chấn kinh chưa có bình phục được, Hy ca dĩ nhiên sẽ có thái độ như vậy với tiểu thư? Là nàng ảo giác rồi sao?

Vừa lúc Lương Vân Kha trở về lấy được, Thước nhì đi không nhìn đụng vào hấn rồi ngã trên đất, cũng may tay vẫn ôm chặt hộp lễ vật. Nàng đau đến không nhìn rõ là ai đã nắn người: “Đau chết ta rồi, là kẻ nào đụng ta không biết xin lỗi?”

“Là ngươi đi không nhìn đường còn bắt ta xin lỗi?” Lương Vân Kha đứng thẳng thất lưng, cư cao lâm hạ nhìn con heo té bên chân của mình. Mối nhếch nhếch đầy xem thường.

“Lương Vân Kha?” Thước nhì ngẩng đầu nhìn lên, thấy được là tên độc mồm độc miệng, lập tức đứng lên giận không mắng nhưng là trù ẻo: “Ngươi xấu bụng như vậy nên cả đời đều sẽ không thể so được với Hy ca, ra đường nhất định bị chết đuối, xuống sông bị xe tông.” Nói xong nàng ngưng ngẩng bỏ đi.

Khóe miệng của Lương Vân Kha gằn gặt nhìn theo bóng lưng kia. ‘Ra đường nhất định bị chết đuối, xuống sông bị xe tông’ là thế nào? Bất quá hấn cũng hét to: “Ngươi cũng bớt lo lắng ta a! Chú ý giảm cân, bởi mọi người đều muốn thú thể không phải thú heo đâu.” Nói xong hấn giong gãi bật cười.

Thước nhì dẫm chân, xoay người trừng mắt muốn cầm hộp lễ vật ném hấn nhưng nhớ lại đây là lễ vật a, thế nên chỉ cảnh cáo một câu: “Ngươi chờ đó.” Sau đó liền xoay người rời đi.

Lương Vân Kha cau mày nhìn hộp được Thước nhì giờ cao. Sao quen như vậy a? Hấn thấy ở đâu rồi? Chẳng phải là ở y trang nổi tiếng trên kinh thành đó sao. Là nàng mua tặng đại ca? Hôm đó nàng về phủ tức giận cũng ôm một hộp y hết như vậy. Nhưng đại ca cũng mua một hộp y hết như vậy tặng nàng, có lẽ đến hôm nay mới tặng đi. Nghĩ vậy hấn buông hiếu kỳ trong lòng xuống, bước vào viện.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Niêm Khai Diễm một mạch trở về Diễm viên, cảm nhuyến tiên trên tay không chút do dự tàn phá hết các khóm hoa ngọn cỏ trên đường mình đi qua. Đúng lúc này lại gặp phải Niêm Tuệ Nhan, chỉ là đang giận nên không có để ý đến mà lướt qua luôn.

Niêm Tuệ Nhan nhanh chóng kéo lại tay của Niêm Khai Diễm, sau đó cẩn thận nhìn trước ngó sau rồi thấp giọng nhắc nhở: “Ngươi làm cái gì a, cái dáng vẻ này của ngươi để Hứa sư huynh nhìn thấy chẳng phải là không tốt sao?”

Niêm Khai Diễm tức giận vừa bước đi vừa kể hết cho Niêm Tuệ Nhan nghe thái độ của Lương Tuấn Hy đối với mình. “Ngươi xem, ta tốt bụng đi khuyên nhủ hấn, hấn lại làm vậy với ta, thử hỏi có đáng giận hay không?”

“Vậy ngươi mặc kệ hấn đi, dành thời gian lo cho Hứa sư huynh còn tốt hơn.” Niêm Tuệ Nhan trề môi như chẳng đáng, Lương Tuấn Hy có gì mà tốt chứ, thế mà người nào cũng thích hấn. “Ngươi nhìn ngươi xem, không chút thực nữ a. Mau theo ta trở về viện, ta chọn vài bộ y phục giúp ngươi đổi lại.”

Niêm Khai Diễm nghe vậy cũng cảm thấy rất có đạo lý. Giờ đây không cần áp tiêu nữa, nàng cần gì bày bộ dáng này. Mỗi ngày đến luyện võ trường một canh giờ là đủ rồi. Vì thế cũng không phản đối, mặc cho Niêm Tuệ Nhan kéo bản thân về viện.

“Người nói xem, đại sư huynh thích màu gì?”

“Ta làm sao mà biết được.” Niên Tuệ Nhân nhún vai đáp: “Nhưng nếu hần tặng y phục thủy lục cho người, vậy chắc là thích màu đó đi.”

“Àn.” Vậy sau này đồ của nàng đổi hết thủy lục là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Có chút dao động

Tác giả: Luna Huang

Chuyện của Lương Tuấn Hy với Niên Khai Diễm nhanh chóng truyền khắp tiêu cực. Đám trường bối là vui nhất, bởi như vậy chứng tỏ chỉ một đoạn thời gian nữa thôi, Lương Tuấn Hy sẽ không còn cố chấp nữa.

Suốt mùa xuân Lương Tuấn Hy quả thật không đến làm phiền nàng nữa, ngay cả vô tình gặp trên đường cũng không hề có. Nghe đám người nói hần mỗi ngày chỉ chuyên tâm ở trong viện, rất ít xuất môn, nếu có cũng là đi hậu môn.

Niên Khai Diễm dạo này rất nóng tính, làm gì cũng mau phát hỏa, kể cả Hứa Bộ Nam cũng bị nàng gườm cho vài trận rồi. Nàng cũng không hiểu lý do bản thân phát hỏa như vậy nữa, chỉ biết trong người rất khó chịu.

Dạo này mẫu thân lúc nào cũng sẽ mang sổ sách đến cho nàng xem, mà nàng lúc nào cũng sẽ xem không hiểu. Cả bàn tính cũng đánh không xong, đều là chạy đi cầu cứu Niên Nhạn Thanh. Cũng may hôm nay nàng ta chủ động đến viện tìm nàng a!

“Đường tỷ, người nói xem, đầu óc ta như vậy sau này làm sao tiếp quản tiêu cực?”

“Cố gắng là được, tuyệt không được dựa dẫm vào người khác.” Âm thanh gõ bàn tính lộc cóc vang lên hòa cùng với âm thanh nhẹ nhàng của Niên Nhạn Thanh để người khác cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Niên Khai Diễm hít hít mũi, thẳng thắt lưng nói: “Biết là như vậy, nhưng ta quả thực không thể học được. Hay là...” Mắt nàng phát sáng nhìn Niên Nhạn Thanh như thể thấy vàng bạc châu báu trên đời vậy: “Sau này đường tỷ xuất giá, mỗi ngày đều trở về thay ta tính sổ sách, cuối tháng ta phát tiền công, được không?”

Niên Nhạn Thanh khẽ cười lắc đầu: “Sau này ta còn phải quản chuyện của nhà trượng phu, làm sao có thể chạy đến tiêu cực giúp đường muội được. Chẳng phải lúc này ta đã nói rồi sao, không được dựa dẫm người khác.”

Lấy tính cách này của Niên Khai Diễm nàng sợ nếu nàng gả đi, bá phụ bá mẫu lớn tuổi sẽ chống không nổi tiêu cực. Chỉ là cũng không thể trách được, nàng ta y hệt bá phụ, hề chạm đến sổ sách đều sẽ hoa mắt chóng mặt.

“Ta thực sự đã rất cố gắng rồi!” Niên Khai Diễm cau mày vỗ bàn thán. Vì sao tiểu đệ đệ đến nay vẫn còn chưa xuất hiện? Hy vọng tiểu đệ đệ sẽ thừa hưởng những thứ tốt của mẫu thân tránh như nàng vậy, có gì còn có hần chống đỡ tiêu cực.

Niên Nhạn Thanh vẫn không rời đầu khỏi đóng sổ sách trước mặt, âm thanh không mặn không nhạt vang lên: “Vậy thì cố gắng hơn đi.”

Niên Khai Diễm bĩu môi cũng không nói tiếp nữa. Đầu nàng lúc này đột nhiên xuất hiện ý nghĩ, không biết hiện tại Lương Tuấn Hy đang làm gì, sau đó nàng lại nhanh chóng lắc đầu vẫy bỏ đi ý nghĩ đó. Ý nghĩ này mỗi ngày đều sẽ xuất hiện trong đầu nàng, có lẽ nàng điên rồi.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Lúc này Bá Cao Minh chạy đến chỗ của nàng, hần thấy được Niên Nhạn Thanh ở cũng rất không tình nguyện bước đến nhưng lại có chuyện muốn nói cùng Niên Khai Diễm, không thể rời đi được. Đôi mày cau lại đầy khó chịu gọi: “Sư muội!”

Niên Khai Diễm xoay người nhìn ra phía sau: “Tam sư huynh, sao đột nhiên lại đến đây a?” Lại là vì chuyện của Niên Tuệ Nhân đi?

Bên này Niên Nhạn Thanh thu dọn sổ sách đứng lên nói: “Ta trước về viện, sổ sách này ta mang đi, chút nữa sẽ trả lại.” Nàng nâng mắt nhìn Bá Cao Minh rồi lập tức rũ mi xuống che lại buồn phiền của bản thân. Người ta bày rõ không thích nàng, nàng lưu lại để người ta chướng mắt thôi, nàng tự an ủi mình như vậy.

Thấy Niên Nhạn Thanh rời đi, Niên Khai Diễm vỗ bàn găng giọng: “Tam sư huynh!” Lần nào hần xuất hiện là Niên Nhạn Thanh đều sẽ rời đi như vậy.

Bá Cao Minh nhún vai nhàn nhạt đáp như thể bản thân rất là vô tội: “Ta nào có làm gì.” Hần cất bước, tiến đến chỗ Niên Khai Diễm. Lúc lướt qua Niên Nhạn Thanh đều sẽ luôn khó chịu mà nín thở một đoạn, bởi hần không muốn ngửi được hương khí trên người nàng.

Niên Nhạn Thành dừng cước bộ bên cạnh hần chưa được một giây lại tiếp tục bước. Ai bảo nàng không so với được Nhân nhi, nhưng nàng vẫn không hiểu rõ vì sao hần không thích nàng. Là nàng bức ép Nhân nhi nên hần mới như vậy?

Niên Khai Diễm rất nhanh lại bắt được điểm này, nếu một lần hai lần còn không tính, nhưng nàng để ý, lúc nào cũng sẽ là như vậy. Vì vậy nàng đợi Niệm Nhạn Thanh đi khuất mới hạ giọng hỏi: “Tam sư huynh đây là thế nào? Muội thấy sơn chi hương rất thơm, không lẽ một mùi thơm cũng đắc tội huynh?”

“Đúng là thơm, nhưng không hợp với nàng ta.” Sơn Chi hoa trắng không tỳ vết biểu tượng cho sự tinh khiết trong sáng, loại nữ nhân nham hiểm như nàng ta tuyệt đối không xứng.

Niên Khai Diễm không vui chống cằm xoay đi nơi khác: “Huynh đến đây tìm ta hần là chuyện liên quan đến đường muội rồi?” Nàng rất không hiểu vì sao hần cứ ghét đường tỷ như vậy, đã hai đời vẫn không hề thay đổi. Hần là biết được cái gì?

“Sư muội quả nhiên thông minh.” Bá Cao Minh cũng không để Niệm Nhạn Thanh làm mình mất hứng, vội ngồi đối diện Niệm Khai Diễm, hí hửng nói: “Đạo này tam tiểu thư rất thường đi dạo với ta, muội ấy có nói gì về ta với sư muội không?”

“Không có.” Niệm Tuệ Nhân chưa bao giờ trước mặt nàng nhắc đến hần, bởi nàng ta luôn hướng dẫn nàng cách thu hút ánh mắt chú ý của Hứa Bộ Nam. Mỗi lần nàng nhắc đến Bá Cao Minh nàng ta liền sẽ đỏ mặt ngượng ngịu chuyển đề tài.

Không có? Mày của Bá Cao Minh khê động, sau đó có chút buồn bã thở dài: “Ai... Vậy làm sao mà biết được gọi lão gia tử đến hạ sát a!”

“Huynh gấp gấp thú thê như vậy?” Niệm Khai Diễm xoay đầu nhìn hần đầy trêu chọc. Đời trước cũng thế, chỉ do Niệm gia thù tang ba năm hần cãi lời Bá lão gia, đến khi Hứa Bộ Nam thú Niệm Tuệ Nhân hần bỏ đi mất.

Bá Cao Minh nhoen miệng cười, “Còn phải nói, trước nay ta đều muốn thú nàng (NTN) chỉ là nhiều chuyện xảy ra nên chưa thực hiện được. Nhưng hôm qua ta hỏi, nàng lại chùng chờ bảo phải để sư muội cùng nhị tiểu thư xuất giá trước.”

Chùng chờ? Niệm Khai Diễm lúc này bắt đầu có hoài nghi Niệm Tuệ Nhân. Nàng ta dây dưa không rõ với Bá Cao Minh lại cực kỳ am hiểu Hứa Bộ Nam. Vậy có khi nào nàng ta cũng sớm có ý với Hứa Bộ Nam không? Nhưng cũng không có giống, nàng ta hình như muốn nàng gả cơ mà.

“Sư muội, sư muội.” Bá Cao Minh thấy Niệm Khai Diễm suy nghĩ đến nhập thần liền quơ quơ tay trước mặt nàng, “Đang nghĩ thứ gì a?”

Niệm Khai Diễm lắc đầu từ chối cho ý kiến: “Không, không có gì.” Đây chỉ là suy đoán của nàng thôi, không có căn cứ chính xác. Nếu như thực sự như vậy, vậy tại sao nàng ta lại nhường cho nàng?

Bá Cao Minh nhìn nhìn nàng lại cảm thấy Lương Tuấn Hy rất đáng thương. Lúc trước hần không được Niệm Tuệ Nhân đáp lại thì đồng cảnh ngộ thì không nói, bây giờ hần mà đi an ủi nhất định chọc vào nỗi đau của người khác.

“Đạo này Hy huynh rất ít nói lại ít ra ngoài, sư muội không dự định đi thăm hần nữa sao?”

Vừa nhắc đến Lương Tuấn Hy, Niệm Khai Diễm lại lửa giận xung thiên đập bàn đứng lên hét to: “Huynh còn dám nhắc đến hần trước mặt muội?” Nhớ lại thái độ hôm đó của hần nàng thực sự nuốt không trôi cơn giận này.

“Chuyện đã qua lâu như vậy rồi.” Bá Cao Minh đưa tay tự châm trà đưa cho Niệm Khai Diễm uống hạ hỏa: “Nào nào nào, uống trà uống trà đi. Ta chẳng qua nhìn hần thế này cảm thấy rất khó chịu mà thôi.”

Mỗi lần hần đến, Lương Tuấn Hy đều sẽ hỏi chuyện của nàng. Khi hần đề nghị đến đó thì Lương Tuấn Hy lại im lặng không nói đến. Khi hần uy hiếp rằng, nếu không đi thì đừng hỏi hần bởi hần sẽ không nói đâu, Lương Tuấn Hy cũng không có chút phản ứng nào.

Thấy Niệm Khai Diễm hạ hỏa ngồi xuống uống trà, hần lại nói tiếp: “Ta cùng Hy huynh đều là đồng bệnh tương liên nên rất hiểu. Nếu như tam tiểu thư mở miệng nói như vậy với ta, ta phản ứng sẽ còn lớn hơn hần nữa.”

“Nhưng nếu muội còn dây dưa không rõ với hần thì hần sẽ càng cố chấp hơn.” Niệm Khai Diễm nghe vậy tâm như đeo đá nặng rồi ném xuống hồ sâu vậy, vĩnh viễn không nổi lên được.

Bá Cao Minh hít thở thật sâu lại nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục giải thích với nàng: “Vậy sư muội làm như vậy hần có đã thông được đầu óc không, hay là vẫn cố chấp? Như vậy không khác nào tự hành hạ bản thân, lại còn để người xung quanh đau lòng nữa.”

Hần chính là nghĩ nếu Lương Tuấn Hy cố chấp không phải nàng không thú, vậy cho dù nàng không gả cho hần (LTH) hần vẫn sẽ không thú bất kỳ người nào. Chỉ bằng giao hảo tốt một chút, không thể làm phu thê vẫn có thể làm bằng hữu, nào phải đi đến nông nổi hôm nay.

“Để muội suy nghĩ.” Niệm Khai Diễm có chút dao động. Đời trước nàng gả đi chẳng phải hần cũng bỏ đi đó sao? Nàng là sợ dẫm lên vết xe đổ của đời trước a! Chỉ là nàng cảm thấy, dường như nàng không như đời trước nữa, cho dù đi chơi với Hứa Bộ Nam nàng vẫn cảm thấy không vui, có lẽ do đời trước cùng hần ít tiếp xúc nên nàng mới có hứng thú, đời này mất hứng rồi.

“Được, vậy từ từ suy nghĩ, ta đi tìm Hy huynh đây.” Dứt lời, Bá Cao Minh đứng lên ly khai Diễm viên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Khiêu khích

Bá Cao Minh đi không lâu, Niên Khai Diễm nhìn nhìn y phục đang mặc trên người mình một mắt rồi lập tức gọi hạ nhân hoán lại y phục phụ thân đặt may cho nàng. Sau đó bước ra luyện võ trường, nàng còn ngồi đối diện đồng hồ sách nữa nhất định sẽ có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Đến chiều Hứa Bộ Nam bồi Niên Khai Diễm trở về Diễm viên. Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Đường đi lát đá, xung quanh đều là hoa nở rộ, gió nhẹ phất phất vào tán cây, tạo nên những âm thanh rất vui tai.

“Sur muội dạo này thay đổi quá nhiều a, ta sắp nhận không ra rồi.” Hứa Bộ Nam thở dài oán thán, đường nhìn hạ xuống y phục thiếu nữ tính cùng duyên tiên trên thắt lưng của người đối diện.

Niên Khai Diễm có chút đỏ mặt cúi đầu, ngượng ngịu hỏi: “Thế... đại sư huynh cảm thấy ta thay đổi thế này... nhìn đẹp mắt không?” Tâm nàng khiêu động vô pháp ngừng lại, đương nhiên nàng hy vọng sẽ nghe được hân khen mình.

Hứa Bộ Nam nhìn nàng nở ra một nụ cười ôn nhu thường thấy: “Sur muội luôn đẹp a, từ hôm lễ cấp kê qua đi không biết có bao nhiêu hộ nhân gia đến cửa cầu thân nha.”

Nhìn thái độ ngượng ngịu của Niên Khai Diễm hân hài lòng lại tiếp tục nói: “Nhưng nếu sur muội vận y phục nữ tính như nhị tiểu thư tam tiểu thư nhất định sẽ càng đẹp nha. Đến lúc đó sợ là đại môn tiêu cục cũng bị người phá nát.”

Niên Khai Diễm lại bĩu môi không vui, nàng xoay người hướng lưng về phía hân, đưa tay bức đám lá trên cây gần đó ném xuống đất. Nàng là muốn hân khen nàng đẹp, muốn nghe hân bày tỏ lòng hân cho nàng biết, hân cư nhiên không nói lại mang đám lá la bên ngoài nói cho nàng nghe.

Hứa Bộ Nam bật cười ha hả, bước đến sau lưng nàng, cúi đầu ở bên tai nàng thả mềm giọng dỗ ngọt: “Ta cũng muốn thấy được sur muội vận nữ y như trước nha, như sur mẫu vậy mỗi ngày ở hậu trạch đợi ta.”

Niên Khai Diễm mặt đỏ đến mang tai, hân đây là đang dệt mộng cảnh tương lai cho nàng nghe, hân nói thế nghĩa là cũng có tình ý với nàng muốn thú nàng. Đây cũng là những thứ đời trước nàng cùng hân đã hứa với nhau nhưng chưa thực hiện được. Mặt cùng tai bỗng chốc nóng bừng, vành tai còn có hơi thở nhẹ của hân thổi đến nữa.

“Ta...ta trở về trước đây, đại sư huynh không cần tiến nữa.”

Dứt lời chân nàng như lập hóa tiễn một đường chạy về Diễm viên, đầu cũng không có quay lại. Đạo này nàng thường phát cáu với hân mà hân vẫn ôn nhu với nàng như vậy. Lại nói câu này có được xem như là tỏ tình không?

Hứa Bộ Nam nhìn theo bóng lưng của nàng, đôi môi hiện lên nụ cười thỏa mãn, ánh mắt vì cười mà híp thành một đường tuyến. Điều này khiến tuần dung của hân càng thêm tỏa sáng.

Niên Khai Diễm vừa đi khuất, ở hướng ngược lại với nàng, Lương Tuấn Hy một thân y phục đậm mặc bước đến. Hân là sớm đứng nơi này, nghe rõ được đoạn đối thoại kia chỉ là không muốn bước ra mà thôi. Hân đã từng nói hân sẽ không phiền nàng nữa, thế nên hân cũng sẽ không xuất hiện trước mặt của nàng.

Không để Lương Tuấn Hy bước qua mình, Hứa Bộ Nam đắc ý nhếch mép hỏi: “Hy huynh, cảm giác thế nào a? Còn ta, ta thắng rồi nên rất vui. Nhìn nàng xem, ngượng đến mức độ này.” Nói xong hân lại vỗ trán vờ trách: “Xem ta xem, thật hồ đồ, cao hứng đến nỗi quên mất Hy huynh nhìn không thấy, còn thỉnh Hy huynh lượng thứ!” Dứt lời hân ngửa đầu cười ha hả.

Lương Tuấn Hy dừng bước ở trước mặt hân, người cũng không xoay hướng đối diện hân, chậm rãi nói: “Chuyện gì cũng nên có chừng mực, Hứa huynh đã có được tâm của nàng thì ta đây cũng vui vẻ chúc phúc cho hai người. Nhưng nếu dám tổn thương nàng, cũng đừng trách ta.”

Nói xong, hân cũng không chờ đợi đối phương phản ứng, tiếp tục thông thả mà bước. Nhìn hân, ai lại nghĩ đến lúc này lòng hân đang bị lửa mạnh thiêu đốt chứ, hai tay xuôi bên thân sớm nắm chặt thành quyền, còn có thể nhìn rõ được gân xanh trên mu bàn tay nữa. Chỉ là hân không nở để nàng khóc, không nở tổn thương nàng, thế nên mới không đánh Hứa Bộ Nam mà thôi.

Hứa Bộ Nam nhìn quanh không thấy có bóng người, mới hô to: “Người nghĩ người là ai, một tên hạt tử dám dọa ta, có giỏi thì đến đây, tay trái gả cũng không chặt còn dám to mồm?” Dựa vào cái gì cướp hết vinh quang của hân? Dựa vào cái gì được trọng dụng hơn hân? Cái gì cũng không có, rõ ràng là do đám người kia mù nên nhìn không thấy hân tốt mà thôi.

Thấy Lương Tuấn Hy không có phản ứng, vẫn thông thả mà đi, hân càng giận hơn: “Người chỉ là bại tướng dưới tay của ta mà thôi. Rất nhanh thôi ta sẽ cho người nhìn thấy, Diễm Diễm của người là thế nào hầu hạ dưới thân của ta.”

Nghe được lời này, Lương Tuấn Hy mạnh quay người lại, hân từ bắt đầu từ từ đông lại bầu không khí ở nơi này, âm thanh cũng lãnh hàn đến cực điểm

“Thình Hứa huynh đừng lời lẽ cẩn thận, những chuyện người muốn làm ta không hứng thú muốn biết, nhưng chạm đến nàng liền không phải chỉ là chuyện của người nữa rồi!”

“Phải không?” Hứa Bộ Nam cảm nhận được hàn khí kia cũng có chút chấn động, hắn chưa từng nhìn thấy Lương Tuấn Hy như vậy bao giờ. Bất quá, hắn chỉ là bị hách một chút thôi, rất nhanh thu hồi vẻ mặt này thay bằng sự đắc ý: “Cho dù người muốn quản thì sao? Đến chuyện ta cùng nàng thành thân động phòng người cũng muốn nhúng tay? Có tin ta để nàng trực tiếp xử lý người không?”

Lương Tuấn Hy trầm mặc không nói, nàng không thích hắn mà cố chấp gả cho Hứa Bộ Nam. Hắn cũng chỉ có thể âm thầm theo dõi nàng mà thôi.

“Thế nào, không có gì để nói hay không biết nói gì cho tốt?” Hứa Bộ Nam khiêu khích bước đến trước mặt Lương Tuấn Hy, ánh mắt lóe sáng đầy nham hiểm nói: “Hay là người muốn ta đặt cách cho người đến tân phòng xem ta cùng nàng ân ái.”

Lương Tuấn Hy hít vài hơi điều chỉnh lại tâm trạng rồi xoay người rời đi. Hắn không muốn tiếp tục đứng đây nghe nữa, mấy trò khích tướng này với hắn mà nói không có tác dụng. Đứng, hắn là quan tâm nàng, nhưng cũng không quan tâm đến nỗi nàng cùng trượng phu động phòng cũng muốn vào xem.

Hứa Bộ Nam nhìn Lương Tuấn Hy không chút nộ khí rời đi, không cam lòng càng bùng phát nhiều hơn. Hắn nhất định phải có được Niên Khai Diễm trong thời gian sớm nhất có thể, để Lương Tuấn Hy chịu không nổi mà rời đi, hoặc là tự sát vậy thì càng tốt.

“Ta không như ai đó không được người ta hoan nghênh, bị từ chối thẳng như vậy.” Hắn còn phải hô to thêm một câu mới hả dạ.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Đến tối Niên Khai Diễm nằm ác mộng, trong mộng nàng thấy được lúc Lương Tuấn Hy bị đám nữ nhân vây lấy. Nàng tự si và bản thân trăm nghìn lần, rõ ràng không thích hắn còn mộng những thứ này làm gì? Đều là tại Bá Cao Minh, tự dung lại nhắc đến làm gì không biết nữa.

Bất quá, hình như nàng thực sự nhớ hắn. Nghĩ như vậy, nàng khoác áo choàng bước ra ngoài, bước chân nhẹ nhàng tránh làm ồn đánh thức Thước nhi vẫn đang ngủ say trên nhuyễn tháp.

Trong bóng tối, một lần nữa nàng lên đến viện của hắn. Từ hôm đó đến nay, nàng cũng không có bước đến chỗ này nữa. Khi đứng ở viện môn, nàng tự vỗ đầu mình một cái, giờ này đến đây cũng có thấy được hắn đâu, nàng làm sao có thể mở cửa xông vào phòng của hai nam nhân đang ngủ à!

Chỉ là mắt nàng lơ đãng nhìn vào trong viện, liền thấy được bóng dáng quen thuộc của Lương Tuấn Hy đứng ở đó, lưng quay về phía nàng, mặt hướng nhìn trời cao như đang suy tư điều gì vậy. Dưới ánh trăng, bóng dáng cao to kia để nàng cảm thấy nhớ nhung vạn lần, lại cảm thấy cô tịch vạn lần.

Không tự chủ được bản thân, tay nàng khẽ nâng lên hướng phía hắn, chân cũng nhấc lên rồi nhẹ đạp xuống một bước. Khi âm thanh vừa muốn phát lên, thì đã nghe hắn lạnh lùng khẽ quát: “Kê nào?”

Nàng giật mình, tránh hắn quay lại phát hiện ra bản thân. Nàng vội xoay người, áp lưng vào tường viện, hai tay che kín miệng, cố gắng không để nhịp tim đập nhanh. Bởi nàng biết chỉ cần một cử động nhỏ của nàng, hắn cũng sẽ phát hiện ra mình.

Lúc này thấy được Lương Tuấn Hy truy đến viện môn, hắn bước chân ra khỏi ngưỡng môn, đầu quay qua quay lại như thể đang dùng các giác quan còn lại của mình tìm kiếm người đến. Lúc này một trận gió đêm nhẹ thổi đến, mang theo hương khí của nàng lướt qua người hắn.

Lòng hắn bất giác run lên, bất khả tự nghị khẽ hô một tiếng: “Diễm Diễm?” Là nàng đến sao? Mùi hương này, hắn không thể nào sai được.

Bất quá rất nhanh hắn liền ôm trán khẽ lắc đầu cười gượng: “Làm sao có thể là nàng được!” Là do hắn nhớ nàng mà sinh ảo giác thôi, nàng làm sao có thể đến đây tìm hắn được. Hôm đó hắn khiến nàng giận như vậy cơ mà.

Niên Khai Diễm vừa nghe như vậy mắt nàng tròn to nhìn chằm chằm hắn, tim lập tức đập liên hồi, đến thở cũng chậm hơn rất nhiều, rất sợ hắn phát hiện bản thân. Cũng may, đột nhiên gió trở to, lá cây xào xạc khiến Lương Tuấn Hy nghe không được. Rồi lại nghe câu thứ hai của hắn, tim nàng đột nhiên lại nhói lên.

Lương Tuấn Hy đứng đó rất lâu, cuối cùng như cảm nhận không được có người nên mới xoay người bước vào trong. Thời khắc đó, nương theo nguyệt quang Niên Khai Diễm nhìn rõ đường nét trên mặt hắn, dường như hắn ốm đi rồi, tất cả là do nàng sao?

Sau khi hắn rời đi, nàng cũng đứng rất lâu, dường như muốn xam hối tội lỗi vậy. Vậy liền quyết định ngày mai đến gặp hắn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Quyết định xuống nước

Sáng hôm sau, Niên Khai Diễm từ luyện võ trường trở về lập tức chạy đến tìm Lương Tuấn Hy. Thước nhi ở bên cạnh lắc nhai rằng: “Tiểu thư, người trở

về tắm qua trước mới đến được không, cả người toàn mồ hôi thế này a.”

Niên Khai Diễm cúi đầu nhìn nhìn bản thân, cũng cảm thấy nên tắm trước, thế là nàng trở về Diễm Viên, tắm qua rồi vận y phục Hứa Bộ Nam tặng. Bối hiện đã vào hạ rồi, rất nóng, mà y phục mùa hạ của nàng tú phưởng còn chưa mang đến.

Thước nhì bận rộn ở lại viện phân phó hạ nhân làm việc nên không có theo cùng, một mình nàng đến gặp Lương Tuấn Hy. Khi nàng bước đến hán đeo một chiếc giỏ mây trên lưng, có lẽ là chuẩn bị ra ngoài hái thuốc, cũng may là nàng đến sớm, nếu không thì không gặp được rồi.

Lương Tuấn Hy nghe được cước bộ của nàng ở sau lưng mình, trong lòng có chút kinh ngạc cùng mong chờ nhưng lại thất vọng hẳn xem như nghe không thấy vẫn tiếp tục bước. Một là hẳn nghĩ bản thân sinh ảo giác như đêm qua, hai nếu thật là nàng thì nàng cũng sẽ không muốn gặp hẳn.

Ai biết, Niên Khai Diễm lại chủ động chạy đến bên cạnh hẳn, chân không ngừng bước hỏi: “Còn giận ta?” Lâu như vậy nếu hẳn còn giận chính là hẹp hòi.

“Không có.” Hai chữ nhàn nhạt nhẹ nhàng nhưng lại không có ôn độ phát ra từ miệng của Lương Tuấn Hy, rồi cũng không còn từ nào khác nữa. Hẳn nghe được âm thanh của nàng, lại cảm nhận được hương khí cùng khí tức của nàng ở bên mình, đáng lẽ hẳn nên cao hứng mới phải.

Chỉ là nàng vì sao đột nhiên tìm đến hẳn? Cũng không phải bị bệnh, vậy liền là chuyện như ngày hôm đó nàng nói sao? Hẳn không muốn nghe.

Niên Khai Diễm bĩu môi tiếp tục hỏi: “Đang đi đâu đó?” Biết rõ mà còn hỏi, là bởi vì nàng muốn theo cùng. Hứa Bộ Nam để sau đi, không hiểu sao nàng lại cảm thấy níu kéo hẳn quan trọng hơn.

“Ta ra ngoài.” Lại chỉ là mấy chữ, không nói hơn bất cứ thứ gì.

Có lẽ từ lúc hôn mê tỉnh lại nàng đối xử với hẳn quá tốt, nên lúc nàng lại lạnh nhạt với hẳn như trước, hẳn liền cảm thấy chịu không được. Lúc này đây hẳn cảm thấy bản thân thật tham lam, rõ ràng lúc trước cái gì cũng không có, nàng cho hẳn một ít, hiện tại lại lấy lại thôi mà, thế mà hẳn cũng tính với nàng.

Niên Khai Diễm cau mày khế hừ một tiếng, nàng là nữ nhân cũng không để bụng, ngược lại hẳn vẫn còn giận a. Chỉ là còn chưa kịp nói gì đã thấy hẳn đi phương hướng hậu môn, nàng kinh hô: “Vì sao không đi đại môn?”

“...” Lương Tuấn Hy không đáp, chỉ chuyên tâm mà đi thôi.

Niên Khai Diễm nhìn nhìn hẳn lại có chút bất đắc dĩ nói: “Dạo này nhìn ngươi ốm lắm, có phải ăn không ngon miệng không, hay ngủ không được?” Có khi nào từ hôm đó đến nay hẳn đều ngủ không ngon không.

“Không có.” Lại là hai từ này.

Niên Khai Diễm cũng không nói gì nữa, bước theo hẳn. Trong đầu nàng liên tục nghĩ ra chủ đề để cùng hẳn nói, trên đường đi cũng chỉ không ít thứ nhưng hẳn cũng không có bao nhiêu phản ứng, chỉ ‘ân’ một từ xem như đáp nàng rằng hẳn có nghe.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Rất nhanh, hai người bước đến nơi Lương Tuấn Hy thường hái dược. Chỉ thấy hẳn đặt giỏ mây trên vai xuống, cầm lấy một cây cào nhỏ cùng một cây chùy thủ, ngồi xổm xuống bắt đầu công việc của mình.

Niên Khai Diễm túm váy rườm rà lại, xắn tay áo, cũng ngồi xổm xuống với hẳn: “Ta giúp ngươi!” Biết trước như vậy lúc này nàng không chọn bộ này đâu, giờ đây cảm thấy phiền phức chết được, tay áo quá dài, váy cũng quá dài, làm gì cũng bất tiện.

Khi tay nàng chạm vào cán của cây cào, Lương Tuấn Hy đưa tay dời đi nơi khác, nhỏ nhẹ nói: “Ta tự làm được.” Hẳn rất muốn bảo ‘nàng trở về đi’ nhưng không cách nào bật ra miệng được, bởi hơn ai khác, hẳn biết rõ bản thân mình nhớ nàng cỡ nào, muốn nàng lưu lại bên cạnh mình cỡ nào.

Niên Khai Diễm im lặng nhìn hẳn một hồi, sau đó lại kéo kéo tay áo của hẳn hỏi: “Vì sao có thứ ngươi lại đào cả gốc lẫn rễ, có thứ ngươi lại chỉ cắt một chút?”

Lương Tuấn Hy cũng tỉ mỉ giải thích với nàng: “Bởi vì có một số loại phải dùng cả gốc lẫn rễ, giống như nhân sâm vậy, nhưng có loại thì không cần, vậy nên ta chỉ cắt một chút thảo dược, lưu lại rễ để chúng tiếp tục sinh trưởng.” Lâu rồi không cùng nàng như thế này, quả thực rất tưởng nhớ a. Hẳn thật muốn giờ phút này ngừng lại để mãi mãi ở bên nàng như vậy.

“A!” Niên Khai Diễm gạt gù bày ra vẻ hiểu biết. Nàng cùng hẳn ngồi một lúc lại cảm thấy rất chán, đột nhiên nàng nhớ đến một chuyện, liền hỏi hẳn: “Ngươi hái xong chưa?”

Lương Tuấn Hy đưa tay sờ sờ đám thảo dược quanh mình, rồi đáp trả: “Hái thêm một chút nữa là xong.”

“Vậy nhanh lên đi, ta đưa ngươi đến nơi này.” Niên Khai Diễm đứng lên, học đám nam nhân trong tiêu cục chấp tay sau lưng huyýt sáo.

Lương Tuấn Hy cau mày nghĩ ngợi một lúc, lại hỏi: “Đi nơi nào?” Dạo này nàng phát hiện ra nơi nào thú vị sao?

“Ngươi nhanh lên một chút, tôi đồ chẳng phải biết sao?” Niên Khai Diễm bày ra thái độ thần thần bí bí khiêu khích trí tò mò của Lương Tuấn Hy.

Do có lúc Hứa Bộ Nam bận nên nàng một mình đến đây chơi, chân bắt giắc bước đến nơi tìm được thi thể của Thước nhi ở đời trước. Nơi đó tuy đối với nàng là một ác mộng, nhưng phải công nhận cảnh sắc rất là đẹp.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Lương Tuấn Hy hái xong thuốc rồi mang lại giỏ mây trên lưng, “Xong rồi, nàng muốn mang ta đi đâu?”

Niên Khai Diễm cười khúc khích, nắm lấy cổ tay hắn kéo đi: “Theo ta chẳng phải sẽ biết sao! Ta đảm bảo ngươi cũng sẽ thích.”

Đã lâu rồi nàng không có nắm tay hắn, thế nên giờ phút này đây, tâm hắn đập rộn ràng vô pháp bình phục. Hắn rất muốn nắm hồi tay nàng nhưng nàng nắm cổ tay, làm sao mà nắm hồi được.

Thế nhưng hắn tận lực để bản thân bình tĩnh trở lại. Bởi hiện không phải ở Niên phủ, không phải ở Lan Châu, mà là ở trong rừng. Phải biết rằng hắn không nhìn thấy, cho dù có nhìn thấy đi nữa hễ đi lạc liền rất khó thoát ra. Cho nên hắn phải tập trung xem nàng đưa mình đi nơi nào.

Đến lúc cảm thấy không ổn, hắn lập tức dừng cước bộ, cổ tay dùng sức kéo nàng trở về: “Diễm Diễm, ta đột nhiên không khỏe, muốn trở về.”

Niên Khai Diễm quay đầu lại nhìn hắn, hỏi: “Ngươi làm sao? Đi thêm một chút nữa được không? Xem xong chúng ta trở về.” Sắp đến rồi đột nhiên hắn lại không khỏe là thế nào?

“Không được.” Lương Tuấn Hy lắc đầu, kéo cổ găng kéo cổ tay để nàng theo đó cũng bước về chỗ của hắn. Tuy hắn không biết nơi nàng muốn đi là nơi nào, nhưng phương hướng này tuyệt đối không hề nàng đi. “Ta, ta không đi nổi nữa.”

Niên Khai Diễm bước trở về trên dưới quan sát hắn vài lần, đưa tay sờ lên trán hắn thử ôn độ: “Nơi nào không khỏe a?” Nàng thấy hắn vẫn rất khỏe cơ mà, lại cũng chẳng phát sốt.

“Ta...” Do trong lòng nóng nảy muốn ngăn nàng thế nên Lương Tuấn Hy đột nhiên bị hỏi cũng nghĩ không ra chỗ nào của bản thân có vấn đề. Thế là lúng túng một hồi hắn ôm đầu nói: “Có lẽ ở đây lâu gió to, ta trúng gió rồi. Chúng ta mau về đi.” Hắn rất muốn cầm nàng đến đó, nhưng nếu nói ra lại không có lý do vậy liền không thể cầm nàng.

“Ngươi đừng hòng gạt ta.” Niên Khai Diễm dùng hai tay kéo hắn đi cùng mình. Chỉ là nàng kéo cũng không bằng hắn dùng chút sức gồng cánh tay bị nàng kéo, khiến cho nàng kéo mãi hắn vẫn đứng yên bất động.

“Chúng ta trở về có được không? Đừng đến đó nữa.” Giọng nói có Lương Tuấn Hy có chút cầu khẩn, tay còn lại của hắn đặt lên tay nàng, chậm rãi kéo về chỗ mình.

Hắn đến cùng vì sao không đi cùng nàng? Hắn sợ cái gì? Hay chỗ đó vốn dĩ là nơi hắn bị đánh ngất? Nếu là vậy nàng càng phải đi.

Thế là nàng hất tay hắn ra hô to: “Ta biết rồi, là ngươi không muốn đi cùng ta chứ gì? Vậy được rồi, ngươi một mình trở về đi, ta tự đi, không cần ngươi nữa.”

Lương Tuấn Hy nghe âm thanh nàng xoay người bước vài bước về phía trước, hắn mím chặt môi lại, cuối cùng gọi lại nàng: “Diễm Diễm!”

“Ngươi không đi tự trở về đi, ta không cần ngươi nữa.” Niên Khai Diễm cười thầm, nàng biết hắn sẽ không bỏ nàng lại một mình đâu, nhưng miệng vẫn giận lẫy nói ra một câu.

“Ta đi cùng nàng.” Lương Tuấn Hy thận trọng bước đến chỗ nàng. Hắn biết giờ có ngăn cũng vô dụng thôi, thôi thì nhờ như may mắn không nhìn thấy, nhưng nếu nàng thấy vậy cũng là do thiên ý rồi.

Niên Khai Diễm cười ngọt ngào khoác tay phải của hắn nói: “Vậy đi thôi, nơi đó đẹp lắm, ta sẽ diễn tả cho ngươi biết.” Lúc này nàng chỉ tiếc hắn không thể nhìn thấy nếu không có thể cùng nàng bình phẩm rồi. “Nhưng ta nói trước ta không phải hoàng hoa khuê nữ, không biết văn chương như đám thiên kim của Thủy gia, thấy gì nói đó thôi.”

Lương Tuấn Hy là sợ nàng bị kích động mà bỏ chạy, nên lúc này tay trái của hắn đặt lên hai tay nàng đang khoác lấy tay phải của mình, tùy thời nắm lại. Thế nhưng khi nghe được lời của nàng, lo lắng của hắn bỗng dung biến mất lại trở thành buồn cười, nghĩ gì nói đó trong lòng rất hy vọng là sự thật: “Đây có được xem là nàng ăn dấm không?” Đột nhiên lại kéo đám thiên kim của Thủy gia vào làm gì a.

Mặt của Niên Khai Diễm tự nhiên đỏ lên, hai tai cũng nóng bừng bừng, nàng sao lại ăn dấm của đám nữ nhân đó được. Bọn họ ở tận kinh thành xa xôi cơ mà, còn nàng cùng hắn ở đây...Nghĩ đến đây càng cảm thấy không đúng, vì sao nàng phải ăn dấm chứ, nàng nào có thích hắn đâu.

“Thế nào? Không đáp vậy là ta đoán trúng rồi?” Tay của Lương Tuấn Hy nắm chặt lấy tay nàng, âm thanh có chút cao, rõ ràng là trêu chọc.

“Ngươi ăn nói linh tinh.” Niên Khai Diễm dùng tay đánh hắn vài cái mới hả giận. Nàng vừa hạ mình hắn liền leo lên đầu nàng ngồi, làm sao có thể như vậy được. Chỉ là nơi này nhất định phải tới, nàng muốn biết là người nào hại hắn, nhưng người đó rõ ràng không muốn lấy mạng của hắn nên hắn mới có thể toàn mạng trở về.

Cảm thấy hai tay của nàng túm chặt cánh tay mình, Lương Tuấn Hy càng thập phần khẳng định suy đoán của mình là đúng. Nàng vẫn còn dầy dụa là bởi vì chưa nhận ra mà thôi, vậy liền đợi nàng nhận ra, cũng không mất bao lâu thời gian.

Hắn mở miệng thỏa hiệp: “Được được, xem như là ta chưa nói gì đi.”

“Nói cũng nói rồi, nghe cũng nghe rồi, xem như chưa nói gì là thế nào?” Niên Khai Diễm vẫn hừ hừ không chấp nhận sự thỏa hiệp này. Nàng còn chưa từng thấy hần phúc hắc như vậy đâu.

Lương Tuấn Hy không nói gì nữa, chỉ mang ý cười đã lâu không có xuất hiện mà đi cùng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Sự thật trước mắt

Đi được một đoạn, đột nhiên Niên Khai Diễm đứng lại, nàng kéo tay Lương Tuấn Hy cẩn thận khẽ nói: “Mau khom người xuống.”

Tâm của Lương Tuấn Hy nhảy một cái, nàng đã thấy cái gì rồi? Nhưng nghe âm thanh có lẽ là vẫn chưa thấy gì đi. Nghĩ thế tay hắn càng nắm chặt tay nàng hơn, rất sợ nàng chạy mất.

“Nói nhỏ thôi, bước nhẹ nhàng nữa.” Thấy Lương Tuấn Hy ngoan ngoãn nghe lời ngồi xổm người bên cạnh mình, giọng của Niên Khai Diễm hàm tiếu giải thích: “Nơi này a, ta vừa tìm được không bao lâu thôi, còn chưa mang ai tới đây, người là người đầu tiên đây.” Nàng vốn định mang Hứa Bộ Nam đến không ngờ lúc nào cũng hần mời nàng đi chơi trước, mà chỗ đi chơi cũng định trước rồi nên vẫn chưa có cơ hội.

Tim của Lương Tuấn Hy lộp bộp vài cái, hần biết nơi này rồi, chỉ là nghe âm thanh của nàng hần lại không nổi. Nhưng nàng vừa nói nơi này nàng mới tìm được, vậy liền là mấy lần trước nàng đến không thấy gì đi. “Nơi này có cái gì mà đẹp.”

Niên Khai Diễm chậm rãi bò ra bụi cỏ phía trước, vừa giải thích: “Nơi này có rất nhiều hươu, nếu chúng ta gây động tĩnh lớn chúng sẽ chạy mất.” Nàng để mặc Lương Tuấn Hy nắm lấy tay mình, vì với nàng, hần nhìn không thấy liền phải do nàng dẫn rồi. Lại kinh qua sự kiện lần trước ở kinh thành, xem chút nữa hần bị bắt lên nha môn vì tội sàm sỡ phụ nhân mập xấu rồi.

“Diễm Diễm.” Lương Tuấn Hy bò cùng nàng mà trong lòng rất thấp thỏm, rất sợ nàng nhìn thấy, lại rất muốn nàng nhìn thấy. Hần vừa không muốn thấy nàng buồn thấy nàng khóc nhưng lại cũng không muốn nàng bị lừa gạt.

Mặt hần cùng nàng gần như áp sát nhau, bởi phải thật khẽ không để bày hươu phát hiện nên nàng cũng không có chú ý đến điều này. Nàng vẫn bò ra bụi cỏ, một tay vén bụi cỏ ra, nhìn ra ngoài.

Bên ngoài cách nàng một đoạn xa là một mồm đá thật to, bên dưới mồm đá đó là vực thẳm, nhìn kỹ hơn chính là một dòng suối chảy xiết, đối diện là vách núi sừng sững, mọc đầy thực vật lục sắc.

Chỉ là hôm nay không thấy bày hươu lại nhìn hai người đứng trên mồm đá, y phục phiêu dật trong gió như thần tiên quyền lữ kia có chút quen mắt. Nàng chớp chớp mắt, trừng mắt lên, nhìn kỹ lần nữa. Miệng nàng mở to khi phát hiện đó là bóng dáng của Hứa Bộ Nam cùng Niên Tuệ Nhân, mà hai người đó đứng hôn nhau trong rất thân mật.

Nói ra cả hai đều sớm sau lưng nàng lén lút qua lại rồi, vậy vì sao còn lừa gạt tình cảm của nàng cùng Bá Cao Minh? Lại còn cố tình đốc thúc nàng mang gả nữa, đến cùng là vì cái gì? Vậy lúc này Lương Tuấn Hy không cho nàng đến đây cũng là vì hần sớm biết mọi chuyện đi? Vậy vì sao không sớm nói cùng nàng?

Nghĩ đến đây nàng lùi lại phía sau, hai tay siết chặt lại, nước mắt không ngừng chảy ra. Hóa ra nàng bị gạt tận hai đời, vậy mà cứ nghĩ bọn họ rất tốt với nàng, sợ rằng đây cũng là lý do Niên Nhạn Thanh nhắc nhở nàng không được dựa dẫm. Vậy nàng ta cũng biết, muốn nói với nàng lại không có cách nào mở miệng đi.

Lương Tuấn Hy cảm thấy Niên Khai Diễm có gì đó không đúng. Hần nắm đôi tay đang siết chặt của nàng lại, khẽ gọi “Diễm Diễm” như muốn an ủi. Chỉ là nàng xoay người đứng lên chạy ra khỏi nơi đó, chạy thật xa, thật nhanh.

Lương Tuấn Hy cũng chạy theo nàng, cũng may hần túm chặt tay nàng nên biết được nàng là chạy phương hướng nào. Khi cảm thấy chạy xa chỗ đó, hần mới gọi: “Diễm Diễm!”

Niên Khai Diễm dừng cước bộ xoay người lại ôm chầm lấy hần, khóc to một trận. Giờ phút này đây nước mắt của nàng rơi không phải bị bọn họ lừa gạt, không phải vì mất đi Hứa Bộ Nam, mà là vì sự ngu ngốc của bản thân ở đời trước. Đời trước e là Lương Tuấn Hy muốn nói với nàng nhưng lại bị nàng mắng nên mới nói không được đi. Hần khuyên nhủ không được nên đêm tân hôn mới lao vào tân phòng kéo nàng đi.

Không hiểu sao tâm nàng tuy đau lại không phải cảm giác đau lúc Hứa Bộ Nam rời bỏ nàng. Mà đơn giản chỉ vì nàng nhận không ra bọn họ sớm thông

đồng từ trước, xem ra bọn họ đánh chủ ý lên người nàng, chính là đánh chủ ý lên tiêu cực rồi.

Đột nhiên bị ôm lấy, Lương Tuấn Hy cũng có chút phản ứng không kịp mà bị chinh lăng. Hiện là mùa hạ, rất nóng, nên y phục của hắn cùng nàng đều là rất mỏng, hắn thậm chí có thể cảm giác được hạch đào trên nơi phong miễn của nàng.

Đây là còn chưa nói đến nước mắt của nàng thấm vào y phục hắn khiến y phục trở nên gần như trong suốt nữa. Khí tức của hắn có chút gấp, khuôn ngực cũng phập phồng không yên. Hai tay hắn thấp thấp dang ngang, muốn động lại không dám động, đầu cúi xuống ‘nhìn’ đỉnh đầu của nữ nhân trong lòng mình.

Cuối cùng hắn cắn môi hạ quyết tâm phải nâng tay lên, chỉ là lại nghe âm thanh cảnh cáo của nàng truyền đến: “Không được động.” Thế nên bất đắc dĩ đứng đó tự biến mình làm tượng đá thôi. Biết rõ nàng sẽ đau lòng rồi, mà để nàng biết được cũng là một việc tốt.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Niên Khai Diễm khóc qua một trận to, nhưng vẫn hít hít mũi đầy không cam lòng tựa trong ngực của Lương Tuấn Hy. Hai tay nàng vẫn là ôm chặt lấy hắn không buông, lúc này nàng cảm thấy ôm hắn như vậy mới có cảm giác an toàn.

Chỉ là có vài giọt nước tích trên đỉnh đầu của nàng, là trời mưa sao? Nàng đưa tay ra dò xét, rồi lại ngẩng đầu liền nhìn Lương Tuấn Hy. Chỉ thấy mặt hắn hướng thẳng, cổ như cứng đờ động cũng không dám động, bởi lúc này mũi hắn đang...chảy máu.

Nàng hốt hoảng lập tức rời khỏi người hắn, giơ tay lên thay hắn lau đi: “Ngươi chảy máu mũi rồi à!” Vậy lúc này hắn động là muốn lau máu mũi đi?

Lương Tuấn Hy cũng không biết lúc này nên cười hay nên khóc nữa, đây được xem như là lần đầu tiên hắn cùng nàng thân cận như vậy thế nên mới đột nhiên khẩn trương đến chảy máu mũi. Hắn giữ lấy tay nàng kéo xuống lau vào áo của mình: “Diễm Diễm, bản lĩnh, đề ta.”

“Không bản.” Niên Khai Diễm thấp giọng đáp, cũng không có rút tay về. Có lẽ từ lúc trùng sinh đến nay, tâm nàng sớm thay đổi rồi, chỉ là giờ mới nhận ra mà thôi. Vậy có khi nào để người khác biết liền bị liệt vào hàng nữ nhân trắng hoa lăng lợ không?

Hắn cẩn thận lau hết tay nàng rồi mới thả ra, tiếp đó xử lý máu mũi của mình. Đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, nàng nên là người được an ủi quan tâm mới đúng, đột nhiên lại thành hắn rồi!

“Lúc này nàng...”

“Ngươi biết từ lúc nào?” Không để Lương Tuấn Hy nói hết câu, nàng nâng đôi mắt hàm lệ lên nhìn hắn hỏi.

Hít một hơi thật sâu, hắn giữ lấy vai nàng, cực kỳ bình tĩnh nói: “Ta biết lúc nào không quan trọng, quan trọng hơn hết là hiện nàng đã biết, nhưng hứa với ta tuyệt đối không được làm loạn, được không?”

Hai năm trước, hắn lên núi hái thuốc, vô tình bước đến nơi này. Đáng lẽ hắn sẽ không biết gì đâu, nhưng là nghe được âm thanh của Hứa Bộ Nam cùng Niên Tuệ Nhân đan xen với tiếng gió, tuy tiếng gió rất to nhưng âm thanh của bọn họ cũng không hề nhỏ.

Lúc đó hắn rất kinh hãi, hắn nghĩ xem bản thân nên tiếp tục bước hay xoay đầu lại quay đi, cuối cùng hắn quyết định tiếp tục bước ra trước. Bởi xoay đi chứng tỏ đã phát hiện, còn bước ra trước chứng minh cái gì cũng không biết mà thân nhiên đi.

Trong lòng hắn liên tục suy nghĩ, nếu để mọi người biết sẽ như thế nào, còn nàng nữa, nàng sẽ phản ứng thế nào? Hắn sợ nàng đau lòng, sợ nàng khóc sợ nàng nháo to nên mới không nói với nàng. Mà Niên Khánh Tự lúc đó tứ cố vô thân, nếu chuyện này nháo ra mọi người sẽ rất khó xử.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Sau sự kiện đó, hai người bọn họ liên tục đến tìm hắn tham dò xem hôm đó hắn có biết gì chưa. Nhưng hắn vẫn bày thái độ không biết gì, hắn vẫn sinh hoạt như ngày thường không có biểu hiện đặc biệt, bọn họ mới bỏ qua hắn.

Lúc đầu hắn cho rằng Hứa Bộ Nam nhất thời hiếm lạ nên mới như vậy, sau rồi bọn họ càng ngày càng thân. Đỉnh điểm chính là lúc Niên Tuệ Nhân qua lễ cập kê, bọn họ thường xuyên cùng nhau xuất phủ đi chơi. Hắn là vô tình nghe được nha hoàn của Niên Tuệ Nhân nói ra mới biết mà thôi.

Có lúc hắn rất muốn nàng biết sự thật, để nàng không tiếp tục u mê nữa, nhưng rồi lại cảm thấy bản thân quá ích kỷ. Biết rằng giấy không bọc được lửa, nhưng hắn vẫn muốn để nàng tự mình nhìn rõ mọi thứ.

Hắn không nói với nàng, vậy nhất định là biết rất lâu rồi. Nàng và Niên Tuệ Nhân vừa qua lễ cập kê có được bao lâu đâu. Vậy thời gian bọn họ lén lút cũng không quá lâu đi. Nghĩ tới đây tâm trạng nàng trầm xuống rất nhiều, trán nàng tựa vào lồng ngực của Lương Tuấn Hy, hai tay túm thật chặt tay áo của hắn.

“Vậy vì sao không nói cho ta biết?” Nếu hắn nói vậy có phải nàng cũng không phí cả một đời không? Cả một đời trước nàng ngoại trừ nghĩ đến Hứa Bộ Nam ra, thì cũng không có nghĩ đến bất kỳ chuyện gì khác nữa. Cũng may đời này thay đổi rồi, nếu không không biết bản thân sẽ làm ra loại chuyện gì nữa.

Lương Tuấn Hy vẫn rất kiên nhẫn giải thích với nàng: “Nàng cũng thấy rồi đó, nhị bá phụ nhị tiểu thư bọn họ đều rất lương thiện, rất yêu thương nàng lại tứ cố vô thân, nếu chỉ vì chuyện này để mọi người trở mặt không phải hại sẽ nhiều hơn lợi sao?”

Đáng lẽ hắn muốn hỏi, nếu ta nói nàng có chịu tin không? Nếu nàng không tin, nháo to lên, hai người này nào dám lên lút nữa vậy làm sao hắn chứng minh cho nàng xem được. Thế nhưng hắn biết rõ, lúc này không nên đả kích nàng.

“Vậy hôm đó người bị người ta gạt đến đó đúng không?” Niên Khai Diễm xem như thông suốt, nàng cũng không đề cập đến chuyện đó nữa. Xem như lão thiên gia cho nàng trùng sinh vậy nàng cũng nên bao dung thành toàn bọn họ, chỉ là đừng hòng đánh chủ ý lên cơ nghiệp của phụ thân là được.

Lương Tuấn Hy lập tức đánh trống lảng, chuyện này nào tra được, nhắc đến làm gì. “Kỳ thực chuyện này ta vốn không định nói với nàng, thế nên lúc này không hề muốn nàng đến đó.” Lương Tuấn Hy thờ một hơi thật dài, lại tiếp tục nói: “Nhưng sau lại ích kỷ muốn nàng biết, nếu nàng biết nàng sẽ thay đổi, sẽ khóc nhiều như vậy nhưng sau này sẽ không tiếp tục u mê nữa.”

“Ta cũng không có khóc vì bọn họ.” Mắt của Niên Khai Diễm rử xuống, cả mặt cũng đều xị xuống. Nàng rõ ràng không có khóc vì bọn họ cơ mà. Nếu hôm nay nàng không phát hiện sợ rằng không biết còn bị lừa đến bao giờ nữa.

“Ta đói bụng rồi, chúng ta trở về đi.”

Niên Khai Diễm thấy hắn không nói, liền bữu môi đưa tay lau qua nước mắt rồi tách ra khỏi người hắn. Giờ này cũng qua Ngọ thiện rồi, đi ra lâu như vậy cũng nên sớm trở về đi thôi.

Chỉ là nàng nhìn quang cảnh xung quanh, hoàn toàn lạ lẫm, “Chúng ta đang ở đâu?”

Lương Tuấn Hy ôm trán cười khổ, lúc này gấp gấp chạy theo nàng hắn cũng không biết bản thân đã đi nơi nào rồi. Thế là bất đắc dĩ mang kỹ năng đi rừng của cha đã từng dạy hắn ra để chỉ nàng, bởi hắn không thấy nên cần nàng quan sát chung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tâm ý tương đối

Đến chiều cả hai mới thoát khỏi được khu rừng, Lương Tuấn Hy kéo Niên Khai Diễm đến một khách điểm trước. Hắn gọi ra vài món ăn đơn giản xong, lại bảo tiểu nhị lục cho mình một cái trứng gà nóng.

Niên Khai Diễm hiếu kỳ hỏi: “Không về nhà, đến đây làm gì?” Hôm nay nàng đi ra ngoài lâu như vậy, còn chưa có thỉnh an nương a, sổ sách cũng chưa hề nhìn tới.

Lương Tuấn Hy cầm đũa lên nói với nàng, “Mất hết nửa buổi nàng cũng đói rồi, ăn cái này trước đi, chút nữa hồi phủ lại ăn thứ khác.”

“Ân.” Niên Khai Diễm đồng ý, dù gì nàng cũng đói sắp ngất rồi, vẫn là ăn trước đi, nhờ chút nữa hồi phủ, tắm xong lại ngủ mất. Nàng ăn được hai đũa lại thấy người đối diện chỉ ngồi đó, lập tức phát giác bản thân vô tâm.

Nàng vội gấp một ít thức ăn cho vào chén của hắn: “Người cũng ăn đi.”

“Ân.” Lương Tuấn Hy cũng vui vẻ cầm chén đũa lên ăn.

Hai người ăn xong, tiểu nhị cũng mang trứng gà lên. Dưới ánh mắt lom lom hiếu kỳ của Niên Khai Diễm, Lương Tuấn Hy cẩn thận lột vỏ rồi xé vạt áo của mình.

“Ta có!” Niên Khai Diễm thấy vậy liền trước một bước, xé đi một phần váy không bám bẩn trên người mình đưa cho hắn. Tuy nàng không biết hắn làm gì, nhưng mà y phục hắn vốn không nhiều còn bị xé rách thì không tốt. Y phục Hứa Bộ Nam cho nàng, nàng vốn không dự tính mặc tiếp nữa, vậy thì xé đi. Mà có lẽ bọn họ sớm cho nàng đội mũ xanh nên mới cố ý tặng cho nàng kiện y phục này.

Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, quan hệ của nàng cùng hắn cứ lấp la lấp liếm không công khai xem như vẫn là chưa có gì, vậy thì đầu tính là bị chụp mũ xanh đầu. Cùng lắm thì là bị lừa gạt tình cảm thể thôi, mà nàng cũng không hề buồn, vậy liền cho qua đi.

Lương Tuấn Hy nào có để ý đến là âm thanh xé rách bởi lúc này rất ồn, nên càng không biết mảnh vải trên đó nằm trên y phục của nàng, hắn ‘đa tạ’ một tiếng liền đưa tay nhận lấy. Sau đó lại ti mi bọc trứng lại, đứng lên bước đến bên cạnh nàng.

“Người muốn làm gì vậy?” Niên Khai Diễm cũng còn chưa biết hắn muốn làm gì, nên thân người hơi ngửa ra sau.

Lương Tuấn Hy chuẩn xác vươn tay ra, giữ lấy sau gáy của nàng, lại chậm rãi đem trứng đặt lên mắt nàng nhẹ nhàng lần: “Nàng khóc lâu như vậy thiết nghĩ mắt cũng sưng to rồi, nếu để mọi người thấy vậy có phải sẽ đau lòng không!” Âm thanh ôn nhuận truyền vào tai khiến Niên Khai Diễm có chút ngượng lại có chút ấm áp ngọt ngào.

Không nghĩ đến chuyện này hẳn cũng quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy, hẳn còn giống nữ nhân hơn cả nàng. Nàng nhắm mắt tùy ý hẳn thay mình lần mắt, cảm giác được nhịp đập của trái tim mình có chút nhanh rồi.

Chỉ là nàng có thích hẳn sao, nàng không biết!

Do ở Lan Châu có không ít thương nhân lái buôn qua lại, dân phong cởi mở nên đối với lễ tiết đều nhìn rất thoáng, hành động của Lương Tuấn Hy trong mắt của bọn họ cũng chỉ là bình thường mà thôi. Thế nên giờ đây ngoại trừ ngưỡng mộ ra, thì cũng chỉ là ngưỡng mộ. Nếu đổi lại là ở kinh thành, sớm không biết đã hình thành biết bao nhiêu bài văn khó nghe rồi.

Đến khi Niên Khai Diễm hồi phủ, nàng tắm xong lập tức lần lên giường ngủ, bởi vì bản thân quá mệt mỏi rồi. Trước đó cũng không quên nói với Thước nhi, y phục kia mang đi thiêu đốt, những loại y phục như thế này ngày sau nàng cũng sẽ không vận đến nữa, mang hết cho người khác đi.

Thước nhi thập phần không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn là làm theo. Nàng đốt xong kiện y phục kia liền, lấy hết y phục dạng nữ tính có trong tủ một lần soạn ra ngoài. Bản thân nàng từng có hai kiện như vậy, là lúc tiểu thư vì Hứa Bộ Nam mà thay đổi bản thân cũng có làm cho nàng, nhưng mặc cảm thấy rất vướn víu nên cũng không có mặc nữa, đương nhiên nếu giờ có đổi ý mặc thì cũng quá muộn rồi, mặc có vừa nữa đâu.

Lúc này tú phùng mang y phục đến, nàng lại vất vả một phen lựa hết y phục nữ tính kia ra. Sau đó mang y phục mới tặng cho Niên Nhạn Thanh cùng Niên Tuệ Nhân, bảo là tiểu thư may cho bọn họ, số y phục cũ liền mang xuất phủ đi tặng người khác.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Sáng ngày kế tiếp, Niên Khai Diễm đến luyện võ trường trở về liền đến thỉnh an Khúc thị, trùng hợp Niên Sở Hoảng cũng ở, hẳn ha ha cười vỗ tay nói: “Diễm Diễm, đến thật đúng lúc a, phụ thân có việc muốn tìm ngươi.”

Niên Khai Diễm cười tí mắt nhảy vào ngưỡng cửa, tinh nghịch hỏi: “Nga? Phụ thân vừa áp tiêu về đã vui như vậy, có phải mua được thứ gì cho người ta hay không?”

“Ngươi đừng suốt ngày chỉ biết ăn chơi có được không.” Khúc thị có chút không hài lòng về thái độ không nghiêm túc của Niên Khai Diễm mấy hôm nay: “Ngươi xem, sổ sách tính lúc nào cũng sai.”

Biết nữ nhi y hệt mình, thế nên Niên Sở Hoảng cũng mở miệng mà bao che: “Nàng đừng vậy, Diễm Diễm hiểu động đương nhiên đối với mấy thứ khô khan đó không có hứng thú rồi, chuyện gì cũng phải từ từ.”

“Phụ thân uy vũ.” Niên Khai Diễm ngửa đầu hô to khẩu hiệu ba lần. Quả nhiên sổ sách cực kỳ khô khan, nàng căn bản nuốt không nổi a!

Vỗ vỗ vai trấn an thế tử xong, Niên Sở Hoảng lại bật cười nói với nữ nhi rằng: “Diễm Diễm a, ngươi cũng không còn nhỏ nữa, phụ thân vừa thương lượng với mẫu thân ngươi xong, để ngươi nhanh chóng thành thân.”

Niên Khai Diễm rất không ý tứ phun hết trà trong miệng ra ngoài, khụ khụ hai tiếng rất kinh ngạc hô: “Sao nhanh vậy?” Nếu là đời trước có lẽ nàng đã vui đến không ngủ được, thế như đời này khác rồi, cho dù Hứa Bộ Nam không lên lút sau lưng nàng thì nàng cũng không nguyện thành thân quá sớm nữa.

“Không những phải nhanh mà còn phải tìm nam nhân nào có thể thay ngươi tính toán sổ sách nữa.” Khúc thị nhấp một ngụm trà tiếp lời. Chuyện này phải suy tính thật kỹ, nàng cùng lão gia bàn bao lâu, vẫn là cảm thấy Hứa Bộ Nam là lựa chọn tốt nhất. Hẳn là nàng cùng lão gia nhìn lớn lên, lại thông minh còn có thể tính toán, mà nữ nhi của nàng lại thích hẳn, vậy đã là không còn gì để chê nữa rồi.

Lúc này Hoa nữ nương mang chút trái cây đã cắt sẵn bước vào, hành qua lễ liền đặt lên bàn. Nàng hy vọng qua chuyện này Lương Tuấn Hy sẽ suy nghĩ thấu đáo hơn. Hôm qua nhìn thấy hẳn trở về, không biết gặp phải chuyện gì, mặt mày vui vẻ hẳn ra nói chuyện cũng nhiều hơn, cơm cũng ăn thêm hai chén khiến nàng rất vui. Nhìn biểu hiện tổng thể kia nhất định là liên quan đến Niên Khai Diễm rồi.

Niên Khai Diễm xua xua tay cực lực cự tuyệt: “Không muốn đâu!”

“Còn xấu hổ nữa a! Không phải lúc trước rất muốn thành thân sao?” Khúc thị che miệng nhìn nữ nhi của mình cười, nghĩ rằng nàng xấu hổ nên mới cự tuyệt.

Niên Sở Hoảng vuốt râu hào sảng nghĩ gì nói đó: “Diễm Diễm phụ thân chỉ có mỗi mình ngươi, ngươi thành thân sớm vừa giúp cho tiêu cực có người chăm lo không cần mẫu thân vất vả, lại để chúng ta mau có tôn tử bé không phải rất tốt sao?”

“Người ta không muốn đâu.” Niên Khai Diễm có chút giận, đứng lên: “Nếu muốn thì hai người hòa ly rồi tự thành thân lại đi.” Dứt lời xoay người bước ra ngoài.

Ba người đứng hình đồng loạt nhìn bóng lưng nàng như thể không tin được nàng sẽ phản ứng mạnh như vậy. Từ lúc hôn mê tỉnh lại nàng quả là thay đổi rất nhiều, nhiều đến nỗi bọn họ đôi lúc nhận không ra nữa.

Niên Khai Diễm rời khỏi viện của Khúc thị liền đến tìm Lương Tuấn Hy. Khi nàng đến hẳn đang bận bịu phân loại dược từ trong hai rương lớn mà phụ thân nàng vừa mang về. Hôm nay có lẽ do hẳn bận bịu không lưu ý mà không phát hiện ra nàng đến.

Nàng bước đến ngồi xổm xuống bên cạnh hẳn hỏi: “Mỗi ngày đều làm những công việc này không chán a?”

Khi nàng đứng bên cạnh mình, Lương Tuấn Hy đã phát hiện rồi, hấn còn chưa có phản ứng gì đã nghe nàng hỏi một câu. “Nếu ta nói ta chán vậy có phải may miệng lại không cần ăn nữa không?” Hay hoặc là nàng nuôi ta cũng được. Chỉ là về sau hấn chỉ âm thầm bỏ sung.

“Xem người kia, mồ hôi đầy trán thế này cũng không ngừng lại nghỉ một chút.”

Niên Khai Điền bật cười ha ha, nàng đưa tay giúp hấn lau mồ hôi trên trán hết như hôm qua hấn giúp nàng lau mắt vậy. Hành động này khiến tim hấn suyết chút nữa là ngưng đập luôn rồi. Có phải nàng đã thay đổi rồi không, nếu là như vậy lúc đầu hấn nên sớm nói cho nàng biết, vậy có phải tốt hơn rất nhiều không.

Nhớ lại lời của mẫu thân lúc nãy, Niên Khai Điền thờ dài ai oán nói: “Người thật giỏi a, thứ gì cũng tinh thông.”

“Nào có.” Lương Tuấn Hy cười gượng hai tiếng, “Kỳ thực ta không giỏi về được đâu, là nhị đệ mới là giỏi. Cha dạy, nhị đệ luôn vừa nói đã biết, lại còn là nói một biết mười, ta phải học đi học lại mới biết.” Đây là hấn nói thật, cha nương bảo hấn không nên cố sức nữa, thế nhưng hấn vì nàng mới cố gắng học, hấn muốn sức khỏe của nàng do chính tay hấn chăm sóc.

Trùng hợp Hứa Bộ Nam bước đến nhìn thấy một màn này đầy áp không cam lòng. Không phải nói nàng đã lâu không gặp Lương Tuấn Hy nữa rồi sao, vì sao sẽ thân mật như vậy?

“Sur muội, Hy huynh.”

“Hứa huynh đến có việc gì?” Mặt của Lương Tuấn Hy đỏ bừng, không biết là vì làm nhiều việc hay vì phôi nắng hạ hay do hành động ban nãy của Niên Khai Điền mà nhìn vô cùng khả ái. Hấn hướng mặt về phía âm thanh vừa phát ra, đứng lên như thể nếu là nói lấy được hấn lập tức đi lấy vậy.

Niên Khai Điền thu tay lại, xoay đầu nâng mắt nhìn người cách mình một khoảng không xa. Nàng không vội đứng lên, vẫn im lặng nhìn đôi mày cau lại của Hứa Bộ Nam. Nếu là trước nàng sớm đã chạy đến đó, nhưng hiện tại không có nếu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Không mắc mưu nữa

Hứa Bộ Nam nhìn thái độ kỳ quái của Niên Khai Điền một lúc, mới mở miệng nói: “Không có gì, hôm nay ta rảnh rồi nên đến tìm sur muội đi dạo thôi, không làm phiền Hy huynh.” Hôm nay nàng không vận loại y phục kia?

Niên Khai Điền lại rất thỏa mái, thái độ như là chưa từng nhìn thấy cảnh kia vậy, nàng phui tay đứng lên, “Trùng hợp hôm nay muội bận rồi, đại sur huynh có thể tìm người khác bồi.” Ánh mắt của nàng bình tĩnh, một chút gọn sóng cũng không có lom lom nhìn hấn, kéo theo tiểu ý nhàn nhạt ở khóe miệng để người nhận không ra hiện tại nàng mang tâm trạng gì.

Mắt nàng lại nhìn ra phía sau lưng hấn, tiểu ý sâu một phần. Hắt nhẹ cảm sang phía đó một cái, đồng thời nói: “A, có người đến bồi đại sur huynh đi dạo rồi.”

Lúc đầu Lương Tuấn Hy còn sợ nàng sẽ kiểm chế không được, kích động mắng thậm chí là đánh người nữa, không nghĩ đến nàng bình thản như vậy, thật dễ hấn an tâm. Hấn nghe tiếng bước chân, đoán được người đến là Niên Tuệ Nhân.

“Hứa sur huynh, đường tỷ, Hy ca!” Niên Tuệ Nhân mang tiểu dung khả ái bước đến trước mặt Niên Khai Điền, âm thanh ngọt ngào nói: “Đường tỷ a, hôm qua người đi đâu vì sao ta đến viện lại không thấy.”

“Một mình xuống phố đi dạo mà thôi.” Niên Khai Điền vẫn giữ tiểu ý kia, rất bình tĩnh nói: “Đại sur huynh nói rảnh rồi muốn mang người đi dạo kìa.”

“Người...” Niên Tuệ Nhân lại bày thái độ ngượng ngùng, e ngại Lương Tuấn Hy bên cạnh Niên Khai Điền nên túm lấy tay kéo nàng ta sang một bên nói nhỏ: “Người nói đi đâu a, có đi cũng phải người đi mới đúng.”

Niên Khai Điền lắc đầu rộng lượng cao giọng đáp trả: “Ta bận rồi, người cùng đại sur huynh tự đi đi thôi.” Diễn đến nhập tâm như vậy, nếu không phải nàng nhìn thấy tận mắt sợ rằng rất khó phát hiện a. Cả gương mặt đỏ bừng cũng diễn ra được, nàng ta không đi hát hí quả thực rất phí.

Lòng của Niên Tuệ Nhân cùng Hứa Bộ Nam đồng loạt phát sinh bất an mãnh liệt, mũi tên nhọn lập tức hướng thẳng lên người Lương Tuấn Hy. Năm đó hấn đi ngang qua có lẽ cũng phát hiện đi, nhưng bọn họ khảo nghiệm lâu như vậy cũng không phát hiện dị dạng. Hôm nay thái độ của Niên Khai Điền như vậy dễ bọn họ không thể không lo lắng được.

Lắc lắc tay của Niên Khai Điền, Niên Tuệ Nhân tiếp tục nhẹ giọng dụ dỗ: “Người cũng không biết về được liệu, nào giúp được Hy ca, vẫn là đi với Hứa sur huynh đi, nếu người không muốn đi một mình với hấn, ta cũng cùng các người đi, được không?”

Sau đó còn bày vẽ bí mật thì thăm một câu bên tai Niên Khai Diễm: “Cơ hội hiếm có nha, chớ bỏ lỡ.”

“Đúng a sư muội, đừng ở đây làm phiền Hy huynh nữa.” Âm thanh của Hứa Bộ Nam lúc này có chút nộ khí không để người phát hiện. Hai tay chấp sau lưng của hắn sớm nắm chặt thành quyền rồi. Hắn tuyệt không để bất kỳ kẻ nào phá hỏng kế hoạch của hắn.

Trái lại tiểu ý nồng nặc trong giọng nói của Lương Tuấn Hy để người không khó nhận ra tâm trạng của hắn. “Diễm Diễm làm sao sẽ làm phiền ta, Hứa sư huynh quá lời rồi.”

Niên Khai Diễm hơi ngửa đầu bật cười ha hả không hề có chút nữ tính nào, mặc cho Niên Tuệ Nhân liên tục lắc tay nàng nhỏ giọng nhắc nhở ‘Hứa sư huynh đang ở đây, người thực nữ một chút có được không’, nhưng nàng vẫn nghe không lọt tai: “Ai nói với các người ta bận ở nơi này a?”

Các người nghĩ là các người rất hiểu ta sao? Chớ hoang tưởng nữa.

Đôi mắt của nàng linh hoạt quét sang Hứa Bộ Nam rồi dừng lại trên mặt Niên Tuệ Nhân: “Sáng nay mẫu thân trước mặt phụ thân chê bai ta không ít, nên ta chuẩn bị đến tìm đường tỳ tằm sư học đạo a!”

“Những thứ đó để sau đi, lâu lâu Hứa sư huynh mới có dịp rảnh rỗi, người nên biết nắm lấy thời cơ.” Niên Tuệ Nhân vẫn không chịu buông tha. Nếu là Niên Khai Diễm biết tính toán sổ sách chẳng phải trước nay nàng nỗ lực đều phí công rồi sao. Nàng mới không để chuyện này xảy ra.

“A, đây đúng là cơ hội hiếm có a!” Niên Khai Diễm thấy Niên Tuệ Nhân liên tục gật đầu như gà mổ thóc, nàng lạnh lùng cười, nhướn mi thâm ý hỏi: “Vậy ta liền nhường cho người, thế nào?”

Tay của Niên Tuệ Nhân nhất thời cứng đờ, cơ mặt như bị kết băng vậy, nói thế nàng ta biết được chút gì rồi sao? Không, tuyệt đối không phải, lấy tính cách của Niên Khai Diễm nếu là biết nhất định sẽ nháo to chuyện. Có lẽ nàng ta chỉ là đoán ra mà thôi, chớ tự dọa mình, sau này hành sự cần thận hơn liền được.

Sau khi tự trấn an bản thân xong nàng mới lắp bắp nói: “Ta...ta làm sao có thể.”

Niên Khai Diễm thấp giọng, áp sát bên tay nàng ta, âm thanh lại có chút cường điệu nói: “Chẳng phải người rất am hiểu hắn sao, ta là đang cho người cơ hội a, nắm cho chắc, không có lần sau đâu.” Ánh mắt của nàng ý vị thâm trường nhìn Hứa Bộ Nam.

Lòng của Hứa Bộ Nam lập tức run lên một cái, vì sao hôm nay nàng lại có phản ứng kỳ quái như vậy. Bất quá hắn biết không nên dây dưa nữa, chuyện này hắn sẽ tìm hiểu kỹ hơn.

“Nếu sư muội bận vậy ta cũng không làm phiền nữa. Hy huynh cáo từ.”

--

Ngay thời gian hắn xoay người, Niên Khai Diễm thẳng thắt lưng hướng hắn hô to: “Đại sư huynh.” Hắn dừng bước quay lại, nàng nói thêm: “Thay muội mang đường muội đi dạo đi, dạo này nàng liên tục sinh khí đường tỳ, nhân cơ hội này đi ra ngoài giải buồn cũng tốt.”

Sau đó nàng kéo tay Niên Tuệ Nhân bước đến chỗ Hứa Bộ Nam, giao cho hắn: “Vậy đường muội trông cậy vào đại sư huynh a.” Mặt mày nàng cười đến cong loan, cả mắt cũng híp lại thành một đường chỉ, để người thấy nàng là thật lòng chúc phúc hai người trước mắt.

“Được.” Hứa Bộ Nam cứng ngắt đáp xong đầy nộ khí ly khai. Nếu mọi người nhìn thấy chỉ nghĩ rằng hắn vì sinh khí Niên Khai Diễm bỏ mặt mình mà nộ thôi.

Niên Tuệ Nhân cắn cắn môi lại nói: “Chết người rồi, người làm Hứa sư huynh giận rồi, còn không mau an ủi hắn đi.”

“Vậy người thay ta đi.” Nói xong Niên Khai Diễm phát phát tay như là xua đuổi rồi lập tức ly khai chỗ đó bước đến chỗ Lương Tuấn Hy. Như là chưa hề phát sinh chuyện gì mà tùy tiện hỏi: “Tuấn Hy, lúc này chúng ta nói đến đâu rồi?”

Niên Tuệ Nhân rất ám ức nhìn trắc diện của Niên Khai Diễm rồi cũng ngúng nguẩy bỏ ra ngoài. Đến cùng là sai ở khâu nào để nàng ta phải nghi ngờ mình?

Tuy đây là lần thứ hai nghe nàng gọi mình là “Tuấn Hy” nhưng tim của hắn vẫn kích động đập đến liên hồi, hô hấp có chút không thông thuận. Hôm qua hắn không lưu ý lắm nhưng hôm nay thì không thể, “Không giận sao?”

“Có gì để giận, hôm qua chẳng phải nói rõ là không phải vì bọn họ còn gì. Quan trọng hơn hết là nhị thúc cùng đường tỳ, hai người bọn họ...tại thời thế đi.”

Quan hệ của nàng cùng Hứa Bộ Nam chỉ có ngoài ngoài ngầm hiểu mà thôi. Là nàng chạy theo người ta, người ta chưa từng đáp ứng hay hứa hẹn với nàng thứ gì. Cho nên nếu làm lớn chuyện thì hắn chỉ là người ngoài cuộc, có loạn cũng chỉ là Niên gia loạn mà thôi.

Phải công nhận hắn tính toán thật tốt, cho dù sóng gió gì kéo đến cũng chẳng đánh đến chỗ hắn dù chỉ nửa phần. Nếu nàng có cắn chặt hắn không buông hắn cũng có thể đối ngoại nói hắn chỉ xem nàng như sư muội, vậy liền phải sạch hết thấy.

Mà nếu nàng xe rách mặt liền là để nhị thúc cùng đường tỳ khó xử, lấy tính cách của bọn họ, ly khai cũng là chuyện có thể đoán. Thế nhưng thiên hạ to

lớn, nhị thức không tiền tài không sức lực đi đâu đây? Từ nhỏ nhị thức lại yêu thương nàng như vậy, đường tử tuy trước không thân với nàng cho lắm, thế nhưng hiện tại giúp nàng không ít thứ.

Vẫn là Lương Tuấn Hy sáng suốt, hần nhìn thấu mọi thứ, không như nàng đây có mắt như không có. Vì vậy nàng quyết định làm theo lời hần nói, xem như chưa phát sinh chuyện gì, mà bản thân cũng sẽ không mắc bẫy của bọn họ.

Niên Khai Diễm quay đầu nhìn căn phòng đang mở rộng cửa của Lương Tuấn Hy. Lúc này nàng nhớ những thứ bên trong rương gỗ. Tên ngọc này làm nhiều chuyện vì nàng như vậy, nàng cũng nên làm chút gì đó cho hần chứ.

“Vậy vì sao nàng khóc?” Lương Tuấn Hy ôn nhu khẽ khom người hỏi, miễn bàn giờ phút này hần có bao nhiêu hạnh phúc, hạnh phúc không phải vì nàng nói thích hần mà là tâm nàng không tồn tại nam nhân khác nữa. Chỉ có như vậy mới sẽ không lưu tâm, lười phản ứng, vậy liền đồng nghĩa với việc hần có thể may mắn được nàng lựa chọn.

“Ta vào đó xem chút nhé.” Không đợi Lương Tuấn Hy đồng ý, nàng đã cất bước tiến vào. Đập vào mắt chính là kiện y phục hôm qua được treo trên giá, nhưng nàng không có lưu tâm vì tâm trí của nàng đã sớm đặt hết vào đồ trong rương rồi.

Lương Tuấn Hy cũng bước vào theo nàng, “Nàng vào đó làm gì?” Phòng của hần nào có thứ gì đẹp mắt cho nàng xem.

Niên Khai Diễm không tiện trước mặt hần mở rương, bởi hần tuy nhìn không thấy nhưng vẫn có thể nghe mà phán đoán xem nàng đang làm gì. “Người gấp gấp cái gì, sợ ta trộm đồ sao, vậy thôi ta đi ra đây.” Âm thanh của nàng có chút tiếc nuối để Lương Tuấn Hy cảm thấy áy náy mà mặc kệ nàng.

“Không, không phải như vậy.” Quả nhiên Lương Tuấn Hy vô lực nói: “Vậy nàng xem đi, đồ trong tủ bên trái của ta, bên phải của nhị đệ. Còn có trên giường...”

“Biết rồi biết rồi, người lắm lời như vậy để làm gì, mau đi làm việc của người đi, mặc kệ ta.” Nàng mở tủ hần, leo lên giường hần làm gì? Cái nàng cần là đồ trong rương, được không?

Niên Khai Diễm ngồi ở trên ghế gỗ, mặt hướng về hần không cần biết hần có nhìn thấy hay không liên tục xua xua tay đuổi người.

Lương Tuấn Hy nghe vậy cũng không có lưu lại nữa, nếu đổi lại là lúc trước, nàng đến đi ngang viện cũng không thêm, giờ đây chịu bước vào phòng hần đã là rất tốt rồi, không làm nàng mất hứng được. “Vậy ta ra ngoài, có gì nàng gọi ta.”

“Ân, đi đi đi đi!” Phòng hần đảo mắt một cái liền xem rõ hết rồi, có gì khó khăn để nàng gọi hần hỗ trợ chứ, nàng mới không thêm gọi hần đâu. Hần nói nhiều như vậy để làm gì, nàng cũng không chạm vào những thứ đó cơ mà, thứ nàng muốn là đồ trong rương kia kìa.

--

Sau khi xác định hần tiếp tục vật lộn trong đóng được liệu bên ngoài không lưu ý đến mình, nàng cũng đứng lên bước đến chỗ rương. Mở nắp liền thấy được hộp đựng bạch ngọc quan, phàm là thứ gì liên quan đến nàng cũng được hần xếp gọn ở đây.

Đột nhiên trong lòng vừa có ám áp vừa có áy náy trộn lẫn dâng trào, hốc mắt lại có chút ẩm ướt rồi. Tên ngọc này...

Nàng đưa tay lấy con điều bị gãy cánh cùng trâm gỗ ra đặt lên bàn gỗ gần đó. Sau đó từ trong vạt áo trước ngực lấy chút keo, chậm rãi dính những lại với nhau để hoàn thiện lại vậy ban đầu. Tuy biết rằng không thể nào loại bỏ được vết nứt nhưng ít nhất nhìn từ xa cũng không thấy hư hao.

Sau đó nàng cẩn thận cất lại vào trong rương, lại đem những thứ khác ra xem một lượt, thứ nào sửa lại được nàng sẽ sửa lại. Nàng để ý thấy Lương Tuấn Hy lâu lâu lại quay đầu nhìn vào, như thể sợ nàng đâm phải cạm bẫy gì trong phòng hần vậy.

Cuối cùng nàng thu dọn hết, chỉ cầm một con điều trắng cùng lồng đèn kéo quân, hai vật đều làm bằng gỗ bọc giấy không vẽ chút gì, bước ra ngoài. Do hần nhìn không thấy thế nên trên giấy đều là không có hình thù gì, nhưng nàng vẫn muốn lấy trở về viện. Dù sao cũng là hần tặng nàng, mà nàng cũng không muốn hần biết mình lấy đi.

“Ta trở về đây.”

“Nàng về nhanh như vậy à?” Lương Tuấn Hy thập phần tiếc nuối đứng lên. Nàng vừa đến nói với hần không được bao lâu liền vào phòng ngồi đến giờ, vừa ra liền bảo về rồi.

“Ân, ta đi tìm đường tử đây, tạm biệt.” Niên Khai Diễm không quay đầu lại, ôm đồ trong lòng, chân tự tin bước ra khỏi viện, bước về Diễm Viên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: ‘mượn tạm’ mang về

Trên đường đi, gặp phải Lương Vân Kha đi ở hướng ngược lại. Hấn vừa nhìn đến đồ Niên Khai Diễm cầm trong tay liền treo đầy kinh ngạc trên mặt. Nàng không hiểu ánh nhìn kia của hấn liền hỏi: “Làm sao?”

“Không, không có gì.” Lương Vân Kha lắp bắp trả lời. Hấn vốn nghĩ chỉ có mỗi đại ca thương tiếc những thứ đồ hồng này mà thôi, đây là còn chưa nói đến nàng cùng đại ca hấn đã lâu rồi không gặp nhau nha.

Khoan! Không đúng, hôm qua đại ca có biểu hiện rất lạ, hấn thấy đại ca lâu lâu lại nhìn cái áo kia cười tủm tỉm. Mà trên áo còn có vết máu nữa, cha nương nghĩ đại ca lên lút giấu chuyện bị thương nên bảo hấn theo dõi kỹ. Hấn nào dám hỏi chuyện của đại ca, chỉ có thể ngồi một bên im lặng quan sát mà thôi. Đến hôm nay nhìn thấy thứ này trong tay Niên Khai Diễm, có lẽ hấn hiểu rồi.

Niên Khai Diễm thấy hấn nhìn chằm chằm vào đồ trong tay mình, nàng khép hờ mắt nhắc nhở: “Không được nói đại ca người biết.” Nàng là âm thầm mang về, đương nhiên không muốn hấn nói ra rồi.

Lương Vân Kha nuốt một ngụm nước bọt đắng chát xuống cổ họng, nàng không biết tối nào đại ca cũng sẽ mở rương ra kiểm tra sao? Vì phòng trừ hấn ghét bỏ nàng mang đồ đi vứt nên thói quen đó đại ca đến giờ vẫn không hề sửa đổi, mặc dù hấn chỉ mới vứt đồ của nàng chỉ có một lần, muốn đại ca không biết, trừ khi đặt lại chỗ cũ đi.

Khi hấn hỏi thần mở miệng muốn nhắc nhở thì Niên Khai Diễm sớm rời khỏi từ lâu, đến bóng dáng cũng không thấy nữa. Vậy tối nay đại ca hỏi hấn chỉ có thể ăn ngay nói thật mà thôi, đại ca là đại ca của hấn, đương nhiên hấn sẽ lựa chọn bán đứng nàng rồi.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển-- -

Niên Khai Diễm trở về Diễm viên, cùng Thước nhi đóng cửa loay hoay ở trong phòng.

“Người nói xem, hai thứ này keo không hàn gắn được, phải làm sao mới tốt?”

Từ lúc nhìn thấy đồ Niên Khai Diễm mang về, Thước nhi vẫn chưa ngậm được miệng. Điều thì khỏi nói đi, mới đây ở mấy chương đầu đương nhiên độc giả nào cũng sẽ nhớ, nhưng đèn kéo quân này thì...

Nàng nhớ năm đó vừa được bán vào phủ, được phu nhân đưa đến hầu hạ bên cạnh tiểu thư. Tiểu thư vì chán ghét Hy ca nên mang hết đồ hấn làm cho mình ra trả hấn, chỉ là hấn nhìn không thấy, lại cảm không chắc tiểu thư đã buông tay thế nên vốn là có năm cây gậy chống thì cây đèn này bị rơi xuống đất gãy mất một cây gậy chống.

“Có nghe ta nói hay không?” Niên Khai Diễm có chút phiền táo hỏi, mắt nàng không ngừng quan sát nghĩ xem làm sao sửa lại.

“Cánh điều nô tỳ làm được.” Thước nhi nói xong lập tức lấy chỉ đến, nàng cẩn thận dùng chỉ buộc vòng quanh khung nhân tiện nói lại phần bị gãy của khung. Phần giấy bị rách chỉ có thể toàn bộ làm mới mà thôi.

Niên Khai Diễm gật đầu tán thưởng: “Nghĩ không ra Thước nhi nhà chúng ta giỏi như vậy a. Sau này nếu là có người thú được ắt hẳn rất có phúc.”

“Đó còn phải nói sao.” Thước nhi vừa làm vừa đắc ý lúc lúc đầu: “Nô tỳ mà có gả nhất định phải chọn một nam nhân tốt như Hy ca.” Chỉ còn tên Lương Vân Kha không có mặt kia mới nhìn không thấy nàng tốt thôi.

Niên Khai Diễm áp sát mặt vào mặt nàng ta hỏi: “Lương Vân Kha không đủ tốt?” Đột nhiên nàng lại sinh ý muốn trêu Thước nhi a, còn dám mơ tưởng Lương Tuấn Hy nữa. Nghĩ đến đây đột nhiên có chút giật mình, nàng vì sao lại có cảm giác muốn nhốt hấn lại không để người dòm ngó.

“Hừ! Tên đó cho không lại tặng kèm lễ vật thêm nô tỳ cũng không thêm” Thước nhi cực kỳ thẳng thắn đáp, “Chỉ dựa vào hấn nói xấu nô tỳ liền đáng để hấn suốt đời cô độc rồi.”

Niên Khai Diễm vẫn cười đến chưa ngậm được miệng, mỗi lần nghe Thước nhi than vãn về Lương Vân Kha nàng liền cảm thấy rất buồn cười. Nàng chạy ra ngoài sân viện, lấy một cành hoa nhỏ vào, áp lên trên thanh gỗ chống ở trên đèn kéo quân cũng học Thước nhi dùng chỉ quấn lại, vậy liền có thể đứng rồi. Tuy có chút...mà thôi, không sao vẫn đỡ hơn là như lúc này.

Thế nhưng nhìn nhiều thêm hai mắt vẫn là cảm thấy lúc này đẹp hơn nhiều. Vì sao thứ nào nàng động vào cũng sẽ trở nên xấu xí như vậy a.

Thước nhi làm xong hết thảy liền đề nghị: “Tiểu thư, hay là chúng ta vẽ gì đó lên đi, nhìn như vậy thật đơn giản không thu hút gì hết.”

Nhìn vẻ mặt cười đến lộ hết hứng thú ra mặt của Thước nhi, Niên Khai Diễm cười hỏi nhìn nàng ta, chậm rãi bật thanh: “Đừng hồng” Vẫn là để bạch sắc đi, nhờ mà làm hư liền không thể sửa được nữa rồi.

Thước nhi hiện tại như đồng lửa cháy bùng bùng bị người dội nước dập tắt vậy, “Không nghĩ đến tiểu thư xấu tính như vậy luôn.” Nhưng nàng để ý, dạo này hễ là chuyện lên quan đến Hy ca tiểu thư liền sẽ không để nàng chạm vào, sẽ không phải là...

“Ta xấu tính như vậy thì thế nào.” Niên Khai Diễm không chút từ chối, thẳng thừng thừa nhận. Tay nàng vẫn rất cẩn thận quấn chỉ, rất sợ nếu mạnh tay sẽ làm hỏng luôn cả cái đèn.

Đến tối nàng vẫn còn ôm lấy cái đèn không có buông tay, Thước nhi buông lời trêu ghẹo vài ba câu cũng bước ra ngoài. Lúc này chỉ còn mỗi mình nàng ngồi trong căn phòng tối mịt mà cây đèn kéo quân cũ kỹ này.

Phản giấy phủ quanh đèn đã rất cũ kỹ rồi, thậm chí thấy được vết ố vàng từ nó nữa. Đây là lúc Hứa Bộ Nam chưa đến phủ Lương Tuấn Hy làm tặng cho nàng làm lễ vật trung thu. Lúc đó nàng trân quý lắm, thậm chí còn vẽ vôi viết tên bản thân lên khẳng định chủ quyền nữa.

Thế nhưng sau khi hoàn thành lại cảm thấy nét vẽ của nàng làm mất đi vẻ đẹp của cây đèn, nên cực kỳ mất hứng. Lương Tuấn Hy biết được liền thay nàng đổi lại giấy khác. Sau này nàng không thích hẳn nên mang trả lại, đến hôm hân bị bệnh nàng mới nhìn thấy lại cây đèn này.

Kỳ thực nàng cảm thấy hẳn rất tài giỏi, nếu là mắt kia không có vấn đề liền sẽ không ít cô nương truy cầu, mà hiện tại nữ nhân thích hẳn cũng không xem như ít. Người nào cũng là thông minh hiền thực hơn nàng rất nhiều, người này so với người kia lại càng tốt hơn.

Đúng rồi! Lúc sáng nàng định hỏi Lương Tuấn Hy, chuyện này nên để tam sư huynh biết hay không. Bọn hắn đi cận như vậy, vì sao hắn cũng không nói ra, để tam sư huynh bị lừa thăm như vậy?

Nếu nàng là vì nhị thúc bọn họ mà nhin, vậy Bá Cao Minh lại là vì cái gì? Thực sự chẳng hiểu nổi Lương Tuấn Hy thế nào nữa. Mai hỏi rõ, nếu không thì nàng trực tiếp đi nói với tam sư huynh.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Sáng hôm sau Niên Khai Diễm quả nhiên đi hỏi Lương Tuấn Hy chuyện này. Hắn chỉ mỉm cười nói: “Tính tình của Bá huynh so với nàng còn nóng hơn, nếu để hắn biết vậy liền khó biết được hắn sẽ làm ra loại chuyện gì nữa rồi.”

Tối qua nghe Lương Vân Kha nói lại đột nhiên hắn cảm thấy mình như đang nằm mộng vậy. Không nghĩ đến nàng sẽ lấy đồ trở về, mà hắn kiểm tra lại một lượt, những đồ còn lại trong rương cũng được nàng sửa lại rồi. Nàng làm vậy liệu có phải là cho hắn một cơ hội không?

Nếu vậy hắn phải chuẩn bị kế hoạch làm sao có thể giúp nàng tính toán sổ sách rồi. Sổ sách xưa nay toàn viết lên giấy nào có thể khắc lên trúc giản được. Mà là viết lên giấy thì hắn làm sao có thể...

Niên Khai Diễm nghe vậy mạnh thờ dài một hơi cũng không nói gì nữa, càng là không biết nên nói cái gì. Chỉ là nàng im lặng lúc lâu vẫn thấy Lương Tuấn Hy đứng đó thất thần: “Này, đang nghĩ gì a?”

“Không có gì.” Lương Tuấn Hy hồi thần nhàn nhạt đáp trả một câu rồi bắt đầu chế được của mình. Hắn cũng không thể cứ mở miệng bảo nhị đệ giúp mình mãi như vậy, không lẽ chỉ còn cách đó thôi sao? Không được, hắn không thể mạo hiểm như vậy, vẫn phải tìm thử xem còn cách nào khác hay không.

Niên Khai Diễm ngồi đó nhìn hắn làm, thật sự mà nói thì thà phí thời gian nhìn hắn vẫn tốt hơn đối đồng mặt sổ sách gấp ngàn lần. Nàng thế có trời đất chứng giám, nàng đã rất nỗ lực học tính toán sổ sách rồi, nhưng thực sự không thể làm được.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Lát sau cùng hắn đi bán được, lúc này nàng mới biết hắn vì sao lại giàu có như vậy: “Ngươi vì sao không tự mở một được phò mà vẫn ở lại Niên gia như vậy a?” Nếu hắn rời khỏi Niên gia đảm bảo cho cha nương hắn có cuộc sống vinh hoa phú quý rồi.

“Năm đó bá phụ cứu thoát một nhà chúng ta, thế nên cha nương không muốn rời đi.” Kỳ thực hắn cũng không muốn rời khỏi Niên gia, rời đi rồi làm sao thường xuyên đến gặp nàng nữa.

Nguyên lai là như vậy! Trách không được nàng khi dễ hắn nhiều như vậy. Hoa di nương cùng Lương quản gia vẫn yêu thương nàng, chỉ có mỗi mình Lương Vân Kha là không thích nàng thôi. Mỗi lần cùng hắn đi như vậy khiến nàng nhớ lại đời trước, nàng cùng Hứa Bộ Nam ra ngoài hẳn đều theo cùng. Nàng lại luôn bắt nạt hắn, buộc hắn mang không ít đồ trong khi mình cùng Hứa Bộ Nam lại rảnh rang.

Nàng đứng trong một được phò kéo kéo tay áo của hắn, áy náy nói thật nhỏ: “Thật xin lỗi.”

“Xin lỗi chuyện gì?” Lương Tuấn Hy tuy là mặc danh kỳ dụ nhưng âm thanh vẫn luôn là ôn nhuận như ngọc, đến đôi mày kiếm cũng không buồn động để người khác không phát hiện được biểu cảm trên gương mặt của mình.

Không để Niên Khai Diễm đáp, lão bản đã đếm xong được ha hả cười: “Hy tiểu tử, đây là bạc của ngươi a!” Sau đó hắn lại nhìn Niên Khai Diễm hỏi: “Đây chẳng phải thiên kim của Niên tổng tiêu đầu sao?”

“Lão bản biết ta a?” Niên Khai Diễm quay đầu nhìn lão bản vài mắt. Nàng quên mất từ lần đầu tiên bản thân đi áp tiêu mọi người trong thành đều sớm biết mặt nàng rồi.

“Biết, đương nhiên là biết, giờ ta cũng cảm thấy Hy tiểu tử từ chối ta là một chuyện vô cùng thua thiệt.” Đây là đương nhiên, bởi trong mắt phụ mẫu không người nào hơn được hải tử nhà mình. Cho dù hải tử của mình có như thế nào đi nữa, vẫn là tốt hơn những người khác vạn lần, nên lời của lão bản hoàn toàn có thể hiểu được.

Niên Khai Diễm chớp chớp đôi mắt hạnh của mình, không hiểu hỏi: “Lão bản a, lời này của ngươi nên nói thế nào?” Lương Tuấn Hy từ chối hẳn thì có liên quan gì đến nàng đâu, sao tự nhiên gom chung lại nói vậy?

Lão bản vốn nghĩ nàng là người trong lòng của Lương Tuấn Hy, không ngờ nghe câu này, vậy liền không phải đi. Hắn lập tức bật cười: “Vậy nói ra...”

“Khụ khụ...” Lương Tuấn Hy ho khan hai tiếng cắt ngang lời của lão bản: “Nếu lão bản nhận xong được vậy tại hạ cũng không tiếp tục làm phiên sinh ý của người nữa, cáo từ. Điềm Điềm chúng ta đi thôi.”

Hắn không muốn để nàng biết chuyện này, bởi giờ vẫn chưa xác nhận được tâm ý của nàng. Thế nhưng không chút khách khí nắm tay Niên Khai Điềm xoay người bước ra ngoài, hành động này cũng xem như trực tiếp trả lời cho lão bản biết.

Phía sau vẫn còn nghe được âm thanh réo gọi của lão bản ‘Hy tiểu tử a, người ít nhất cũng phải để cho ta cam tâm tình nguyện mà thua chứ’. Nhìn một mắt cũng biết Niên Khai Điềm không phải loại nữ tử biết hầu hạ phu quân rồi, nàng từng đi áp tiêu cơ mà. Thế nên cảm kỳ thi họa thì không thể so, nhưng nữ hồng cùng y được hắn tin chắc chắn nàng không thể hơn được nữ nhi nhà mình.

Niên Khai Điềm hiểu kỳ mặc cho bị Lương Tuấn Hy kéo đi, vẫn quay đầu lại nhìn nhìn được pho kia, “Người từ chối người ta thứ gì vậy? Có liên quan đến ta sao?”

“Chúng ta lên núi hái được thôi.” Suốt một mùa đông không có thu nhập gì, vì thế hắn phải hao hao bù lại mới được. Lần trước trên kinh thành dùng không ít bạc, mùa xuân kiếm về cũng chưa đủ bù vào thế nên phải tiếp tục nỗ lực thôi.

Niên Khai Điềm vẫn đi theo hắn nhưng tay lại kéo kéo tay hắn truy vấn: “Người mau nói đi, người từ chối hắn cái gì để hắn nhìn ta như vậy a?” Đánh chết nàng cũng không tin Lương Tuấn Hy nói xấu nàng, nhưng lúc này ánh mắt của lão bản kia nhìn nàng vừa có tiếc hận vừa có không cam tâm, lại còn câu cuối cùng của hắn nữa chứ, không khỏi để nàng phải suy nghĩ.

Suốt đường đi, nàng mãi léo nhéo bên tai hắn vấn đề này nhưng hắn cứ xem như nghe không thấy mà nói sang vấn đề khác. Mặc cho nàng dọa không đi cùng hắn nữa thì hắn vẫn không có đáp trả vấn đề kia, càng không có buông tay để nàng rời khỏi. Nhưng mà nắm tay hắn như vậy, khiến tim nàng có chút loạn nhịp rồi, có phải nàng thích hắn hay không?

Nhìn bóng lưng cao to trước mắt, mặt cùng tai của nàng dần dần nóng lên không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Cứu người gặp nạn

Khi vào rừng, Lương Tuấn Hy mới luyện tiếu buông tay nàng ra bắt đầu hái thảo dược. Niên Khai Điềm vẫn chưa từ bỏ hy vọng, nàng ngồi xổm bên cạnh hắn như con mèo nhỏ xin hắn, tựa tựa vào tay hắn: “Tuấn Hy!”

Lương Tuấn Hy quay sang cung chiêu cười ‘ân’ một tiếng lại tiếp tục công việc của mình. Nếu lúc này hắn nói, hắn yêu nàng, vậy nàng sẽ có phản ứng thế nào? Chỉ là hắn còn chưa kịp đo xem nên nói hay không đã nghe nàng kinh hô.

“Bên kia có có người a!”

Niên Khai Điềm chỉ vừa nâng mắt liền đã thấy được người đó tựa cây đứng lên rồi lại ngã xuống, vậy nghĩa là người này sớm đã ở đây rồi, do hắn không đứng lên nên nàng không biết mà thôi. Nhưng nhìn hắn, hình như là bị thương nặng a.

“Kê họ đi.” Lương Tuấn Hy hờ hững đáp một câu. Câu nói của nàng khiến tất cả hứng thú của hắn đều tuột mất rồi. Hắn là sớm biết bên kia có người, từ lúc có âm thanh ngã xuống đất phát sinh, nhưng là hắn cố ý xem như không biết, vậy mà nàng đi lời ra.

“Nhưng người ta là bị thương nha.” Niên Khai Điềm đứng lên bước đến chỗ người kia. Nàng được trùng sinh, đương nhiên phải làm nhiều việc thiện tích đức rồi, nếu không chẳng phải uổng phí thượng thiên cho nàng trùng sinh sao?

Lương Tuấn Hy bất đắc dĩ đứng lên bước theo nàng. Hắn làm sao yên tâm nàng đi một mình cơ chứ, lỡ như người đó giả vờ có ý dụ nàng thì sao?

Bước đến nơi, Niên Khai Điềm nhìn nam tử trước mắt sớm đã bất tỉnh, mà trên người hắn đầy máu. Vết thương bị đao chém trên bả vai không ngừng rỉ máu, thấm ướt cả y phục hoa lệ của hắn. Nàng đương nhiên không sợ những thứ này rồi, những thứ đời trước nàng thấy được còn đáng sợ hơn vậy nhiều.

“Chúng ta cứu hắn đi.”

Lương Tuấn Hy cười khổ, theo tay của nàng, hắn điểm huyết cầm máu rồi đỡ nam tử kia lên vai của mình. “Mang hắn hồi phủ hay thuê khách điểm đây? Nàng nói xem.”

Niên Khai Diễm chạy đến chỗ lúc bấy giờ họ ngồi, mang giỏ cối của Lương Tuấn Hy lên vai rồi chạy lại về chỗ hán. Nào có thể để một người lai lịch bắt mình vào nhà được. “Thuê khách điếm đi.” Đã cứu người còn tiếc gì số tiền khách điếm chứ.

“Vậy đi thôi.” Lương Tuấn Hy nhàn nhạt nói ra một câu liền theo trí nhớ mà bước ra khu rừng.

Niên Khai Diễm ở bên liên tục vì hán lau mồ hôi, chỉ là đi được một đoạn nàng vô tình nhìn thấy một nhà trúc cũ, “Đợi chút.” Nếu là nơi này có thể lưu lại vậy liền đỡ phải công hán đi một đoạn xa như vậy rồi.

Bọn họ lui tới chỗ này rất nhiều lần, nên nhà trúc này không phải lần đầu thấy. Thế nhưng chưa từng đến gần, vì vậy cũng không biết có người nào sinh sống ở đó hay không.

Khi nàng bước đến nhà trúc, đảo mắt nhìn xung quanh đều là bụi, “Cho hỏi nơi này có người ở không?” Một lúc lâu không nghe có âm thanh trả lời, nàng đẩy cửa bước vào. Ai ngờ vừa đụng nhẹ cửa cũng rơi ra một cánh.

Vậy liền chứng tỏ là không có người ở rồi.

Nàng bước vào quan sát bên trong một mắt rồi lại thử hết bàn ghế cùng giường trúc bên trong. Ngoại trừ bụi bần thì vẫn còn chắc chắn, thiết nghĩ có thể sử dụng được. Nàng xoay tới xoay lui tìm thấy một mảnh vải cũ được vắt ở bên cửa sổ, lập tức cầm lấy lau giường.

Làm xong hết thấy nàng chạy về chỗ của Lương Tuấn Hy: “Bên đó có một ngôi nhà bị bỏ hoang, mang hán đến đó đi.” Nàng khoác tay hán cẩn thận đưa đến chỗ nhà gỗ.

Dưới sự giúp đỡ của Niên Khai Diễm, Lương Tuấn Hy thận lợi vào nhà, đặt nam nhân kia lên giường rồi đưa tay lau mồ hôi thở phào một hơi: “Nàng ở đây xem hán, ta trở về lấy được sương.”

Không để hán xoay đi, nàng nhấn hán xuống giường, “Ta trở về, ngươi lưu lại đi.” Tháo giỏ mây trên lưng xuống giao cho hán.

“Nhưng...” Lương Tuấn Hy vừa há mồm phản bác đã bị nàng quát lên: “Ngươi rất muốn ta lưu lại cùng một nam nhân xa lạ ở nơi hoang vắng này sao? Nếu hán tỉnh lại nổi lên ý đồ gì thì thế nào?”

Lương Tuấn Hy chỉ biết phì cười mà dấn dò nàng lấy được sương cùng một chút dược khác rồi nói: “Vậy nàng đi cẩn thận nhé.” Người ta bị thương thành như vậy rồi còn có thể làm gì được mà nổi ý đồ chứ. Lấy dáng vẻ bệnh trạng này, đến một cô nương tay trái gà không chặt sợ là còn ứng phó không nổi nữa kia.

Niên Khai Diễm đáp một tiếng liền xoay người rời đi. Hán nhìn không thấy, làm sao chạy nhanh bằng nàng được, vẫn là nàng đi mới tốt. Còn có hán công nam nhân kia cũng rất mệt rồi, mà người mở miệng bảo cứu người lại là nàng nữa, nàng đương nhiên phải ra chút sức rồi.

Trở về phủ, ngoại làm theo lời dặn của hán, nàng còn mang theo một kiện y phục mới dành cho đệ tử của tiêu cục, khăn, thau, gối chần... Thước nhi nhìn nàng lom lom, sau đó ôm lấy nàng khóc nức nở: “Tiểu thư a, người bình tĩnh một chút, có chuyện gì từ từ nói có được không? Nếu người bỏ đi nô tỳ biết phải làm sao?”

Niên Khai Diễm ngửa đầu cười ha hả, búng lên trán của nàng ta một cái: “Ngươi nói đi đâu, ta mang đi cho người ta a. Đừng chậm trễ ta, mau buông ra đi.”

Thước nhi bĩu môi vỗ vỗ ngực: “Thế mà nô tỳ cứ tưởng...”

“Tưởng cái đầu ngươi a, còn không mau luyện võ đi, những thứ võ công đánh gà giết khỉ của ngươi không ai sợ đâu.” Niên Khai Diễm nói xong ôm sát nhiều đồ nhanh chân rời đi.

Khi đến nơi, nàng đưa dược sương cho Lương Tuấn Hy, rồi ở một bên lấu thau cùng khăn ra đổ nước nóng vào. Bởi nàng biết hán có nước uống mang theo trong giỏ mây nên cũng không mang nước uống.

Lương Tuấn Hy nghe tiếng nước, khẽ cười thán: “Diễm Diễm trưởng thành rồi không có quên trước quên sau như trước nữa a!” Lúc nhỏ nàng rất thường xuyên quên đầu quên đuôi, lúc nào cũng phải hán ở bên cạnh nhắc nhở. Sau này có Thước nhi cũng đỡ hơn rất nhiều.

Niên Khai Diễm bĩu môi không đáp, khẽ hừ một tiếng. Nàng chết qua một lần rồi, đương nhiên phải rút chút kinh nghiệm chứ, không thôi trùng sinh xem như lãng phí rồi.

Việc đầu tiên của Lương Tuấn Hy làm không phải xử lý vết thương mà là: “Diễm Diễm, nàng ra ngoài đi! Nhớ đóng cửa, tránh để gió khiến hán lạnh.”

“Vi sao?” Niên Khai Diễm chớp chớp mắt không hiểu nhìn hán. Hán biết rõ nàng không sợ mà, lại nói nàng ở bên cạnh im lặng nào có làm phiền gì hán đâu.

“Thân thể nam tử nàng làm sao nhìn được.” Lương Tuấn Hy nhẹ giọng nhắc nhở, ôn tồn đầy cảm giác dỗ dành hài tử: “Ngoan, ra ngoài, nếu cần ta gọi nàng hỗ trợ.”

Làm như nàng là tiểu hài tử vậy, còn dùng cái giọng đó dỗ nữa chứ. Nàng chỉ hiểu kỳ hấn xử lý vết thương thôi, nào có ý nhìn thân thể nam tử gì như hấn nói đâu. Theo nàng thấy, hấn sợ nàng học lõm thì đúng hơn. Nghĩ thế nàng xoay người bước ra ngoài.

--

Qua một lúc lâu, Lương Tuấn Hy mở cửa bước ra ngoài, “Xong rồi, có thể vào rồi.”

Niên Khai Diễm lấy ngón trỏ chỉ vào vai hấn, dùng lực đẩy ra một đoạn để mình bước vào. Trong không khí lúc này, mùi tiên huyết cũng mùi rượu hòa lẫn vào nhau, xông thẳng lên mũi nàng.

Chỉ thấy phần vai của nam tử lạ mặt tuần tú, nhắm nghiền mắt nằm trên giường kia bị băng trắng quấn chặt, những phần khác vẫn nguyên vẹn, chỉ là y phục được thay thành kiện nàng mang đến rồi. Chấn cũng được Lương Tuấn Hy đắp lại cẩn thận.

Nàng chép chép qua môi, nhìn thấy môi của nam tử đó có độ ẩm, vậy chứng tỏ Lương Tuấn Hy còn để hấn uống nước rồi. Nàng từ trong đồng hồ bản thân mang đến đưa một kiện y phục cho Lương Tuấn Hy: “Mau thay đi, y phục của người đều dính máu rồi.”

“Diễm Diễm thật chu đáo a.” Khen nàng một câu, Lương Tuấn Hy bước vào thay y phục. Lúc này hấn cũng không nghĩ đến vấn đề này, nếu là lấy bộ dạng này trở về, sợ là cha nương lại một phen lo lắng nữa rồi.

Niên Khai Diễm đỏ mặt bước ra ngoài, đưa lưng về phía nhà trúc. Tên này có hư não hay không a? Hấn giúp người ta xử lý vết thương thì đóng cửa đuổi nàng ra ngoài, hiện bản thân mình thay y phục lại không đóng, cũng không cố kỵ nàng đang ở?

Sau khi nghe Lương Tuấn Hy nói thay xong rồi, nàng mới bước vào, đỡ đầu nam tử kia lên kê gối, thay hấn dịch lại chấn. Sau đó nàng ngồi trên giường quan sát một lúc mới hỏi: “Vậy tối nay tính thế nào?”

“Hỏi phủ chứ có thể nào được, không lẽ nàng muốn chúng ta lưu lại chăm sóc hấn a?” Lương Tuấn Hy đứng trước mặt nàng, đầu khẽ cúi, treo đầy ý cười trên mặt. Nàng bắt đầu biết quan tâm hấn rồi, hấn không vui làm sao được.

Niên Khai Diễm nhìn nam tử kia, có chút lúng túng nói: “Để hấn một mình ở lại đây, có hơi...”

“An tâm, hấn sẽ không sao. Mỗi ngày ta trích chút thời gian đến đây chăm sóc hấn là được.”

“Vậy trở về thôi.” Niên Khai Diễm nghe thế cũng cảm thấy thỏa đáng. Nàng nói xong liền đứng lên đi đầu bước ra ngoài.

Thấy Lương Tuấn Hy lấy hết đồ ra, nàng mới cẩn thận đóng cửa rồi cùng hấn trở về phủ. Chỉ là trước khi đi, hai người sửa lại cánh cửa bị rơi ra kia, dù gì thì nam tử trên giường này không biết bao giờ mới tỉnh lại, nếu để người ta thương khỏi mà bị nhiễm phong hấn cũng không nên.

Cứ như vậy, mỗi ngày hai người đều sẽ đến nơi này xem vết thương cho nam tử kia. Chỉ là đến ngày thứ ba hấn vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Niên Khai Diễm có chút nóng nảy vừa uy hấn dùng được vừa hỏi: “Vì sao lâu như vậy hấn còn chưa tỉnh lại a?”

“Do mất máu nhiều thôi, đừng gấp.” Lương Tuấn Hy ngồi thẳng lưng để nam tử đó tựa vào mình. Về mặt hấn rất bình tĩnh, hết như bản thân đang tận lực làm hết trách nhiệm của một đại phu vậy.

Khi chén được cạn, hấn mới cẩn thận đỡ nam tử kia nằm xuống. Động tác nho nhã, phui qua người xong lại cẩn thận thu dọn đồ vào bọc sương. Niên Khai Diễm nâng mắt nhìn bóng lưng kia, đôi môi hàm tiếu phát ra âm thanh nhẹ như mây trời.

“Lúc này phụ thân nói với ta vài ngày nữa để ta đi áp tiêu, sau này hấn phải do người chăm sóc rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tự có ý nghĩ

Động tác trong tay Lương Tuấn Hy ngừng lại, nhanh chóng xoay người bước đến chỗ Niên Khai Diễm, “Ta đi cùng nàng, được không?”

“Người đi người nào chăm sóc hấn a!” Niên Khai Diễm biết rõ hấn sẽ không yên tâm để nàng đi đâu, thế nào cũng sẽ dính người mà theo cùng cho bằng được. Thế mà còn bày đặt đặt câu nghi vấn, nếu nàng nói không hấn cũng sẽ không đáp ứng đâu.

Đôi mày của Lương Tuấn Hy khẽ chau lại, làm sao có thể vì một người xa lạ mà lưu lại để nàng đi một mình được. “Ta nhờ nhị đệ đến chiếu cố hấn.”

Niên Khai Diễm cười khúc khích, dùng ngón tay chỉ chỉ tâm khẩu của hấn: “Người lưu lại đi.” Người nào có mắt nhìn cũng nhìn thấy được, phu thê Lương quả gia thiên vị hấn rất nhiều, áp tiêu nguy hiểm, nhờ như có bề gì...

“Điêm Điêm, để ta đi cùng được không? Không theo nàng, ta không an tâm.” Dường như một thói quen vậy, Lương Tuấn Hy nắm lấy tay nàng như mọi lần. Bởi hắn phát hiện, từ sự kiện lần đó, hắn nắm tay nàng nàng cũng sẽ không rút ra, cũng sẽ không nổi giận, thế nên giờ đây hắn cũng không chút đắn đo mà nắm.

Niên Khai Điêm rũ mắt xuống, áy náy cùng buồn bã phủ đầy gương mặt của nàng: “Đừng đối xử với ta tốt như vậy được không?” Nàng không xứng đáng nhận được đâu.

“Làm sao có thể!” Nàng là nữ nhân hắn muốn thú, hắn làm sao có thể không đối xử tốt với nàng được. Nhưng nghe được câu này của nàng, lòng hắn ngập tràn khổ sáp nói không thành lời. Nàng đây là không muốn tiếp nhận tình cảm của hắn sao.

Tuy hắn còn chưa trực tiếp mở lời với nàng nhưng hắn tin nàng biết rõ tình cảm của mình dành cho nàng, tuyệt đối sẽ không thua kém bất kỳ nam tử nào. Nàng ngại thứ gì không tiếp nhận hắn? Vì đôi mắt này sao?

Không thể trách hắn nghĩ như vậy được, nàng trước nay không phân sang hèn đẳng cấp, vậy ngoại trừ đôi mắt đáng hận này ra hắn nghĩ không ra thứ gì khiến nàng né tránh tình cảm của mình nữa.

Trong không không gian lúc này, chỉ có tiếng hít thở cùng tiếng gió, không còn người nói chuyện nữa. Hai người mãi mê chìm vào trầm tư mà không hề hay biết nam tử lạ mặt kia đã sớm tỉnh lại và nghe hết đoạn đối thoại của bọn họ rồi. Chỉ là hắn cố gắng điều chỉnh khí tức để hai người không phát hiện mà thôi.

Qua một lúc lâu, Niên Khai Điêm thờ dãi một tiếng rút tay của mình về, bước ra ngoài: “Trở về thôi, thời thần không còn sớm nữa.”

Tay của Lương Tuấn Hy bỗng chốc trống rỗng chậm rãi siết chặt, lòng hắn cũng rỗng theo, cũng chậm rãi thất lại, gương mặt lạnh ngắt tê dại như âm phong băng lãnh vừa mới lướt qua vậy. Hắn vội vã thu thập đồ liên chạy theo nàng: “Điêm Điêm, ta muốn đi theo nàng, không ai có thể ngăn ta được.”

Sau khi tiếng bước chân tiêu thất một khắc, nam tử kia ngồi dậy nhìn phương hướng hai người ly khai. Áp tiêu? Vậy liền là người của tiêu cục rồi, mà nữ tử lúc nãy nói phụ thân nàng để nàng đi, vậy liền là thiên kim của tiêu cục.

Chỉ thấy hắn đứng lên, đưa tay lên miệng huýt sáo một tiếng, kèm theo tay hắn bắn ra một hạt châu nhỏ, trong rừng liền phát sinh gió to khiến cây cối xào xạt lay động, yên hoa hòa sắc phóng ra nhanh chóng, tỏa ra bốn phía như hoa đỏ nở trên từng ngọn cây trong rừng.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Ngày hôm sau khi hai người đến thì nhà trúc trống rỗng, sớm đã không thấy bóng dáng của nam tử kia nữa. Chỉ thấy có một tờ giấy lộ ra dưới gối, ghi “Nhất định báo đáp”.

Niên Khai Điêm tức giận ném tờ giấy đi, dẫm chân vài cái thờ thật mạnh, ngồi xuống giường vỗ vỗ chán được xếp gọn: “Cũng không đợi chúng ta quay lại mới rời đi. Có biết lúc này thời tiết không tốt chúng ta vẫn mang được đến cho hắn hay không? Thật không có chút lương tâm nào hết.” Lúc này nhìn trời có chút đen, giờ lại có chút sấm chớp nữa gió to nữa chứ, đúng là vô lương tâm.

“Hắn đi rồi cũng tốt nàng không cần lo lắng không người chăm sóc hắn nữa.” Lương Tuấn Hy là người vui vẻ nhất, hắn ngồi bên cạnh nàng. Hắn học theo nàng, đung đung cánh tay nàng: “Vậy ta theo cùng hắn không có vấn đề gì chứ?”

“Nếu ta nói ‘có’ có phải ngươi sẽ không theo nữa không?” Miệng là lời này nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy rất ngọt ngào.

Lương Tuấn Hy khẽ cười: “Đương nhiên là không rồi!” Hắn là nhất định phải theo, hôm qua hắn biết được Niên Sở Hoảng cho Hứa Bộ Nam đi cùng nàng, hắn càng không thể chấp nhận được.

Đột nhiên tai hắn khẽ động, cẩn thận dò xét nói: “Dường như có người đến đây.”

Niên Khai Điêm rất là ngờ ngạc nhìn hắn hỏi: “Vậy thì sao?” Nàng cũng không phải làm chuyện phạm pháp gì, việc gì phải lo lắng.

“Chúng ta cô nam quả nữ ở một nơi hoang vắng như vậy, lại còn trong thời tiết không tốt, nàng nói xem người ta sẽ nói thế nào a?” Tuy nơi này dân phong phóng khoáng nhưng cũng sẽ không đến nỗi chấp nhận được cô nam quả nữ ở một nơi hẻo lánh như thế này.

Sao lần trước nàng nói được câu đó mà hiện tại lại không nghĩ đến đến? Hắn thì không sợ, chỉ sợ thanh danh của nàng mà thôi. “Lại nói, chúng ta bảo đến thăm người bệnh, chung quanh đến bóng của một con thú cũng không có, làm sao có người tin!”

“Phải ha.” Niên Khai Điêm bưng tỉnh đại ngộ tự vỗ đầu mình một cái. Nàng đứng lên hốt hoảng nhìn xung quanh. Nhà trúc rất nhỏ, ngoại trừ gầm giường có chút tối ra thì không còn chỗ nào có thể ẩn nấp nữa. “Vậy phải làm sao bây giờ, nếu là ra ngoài cũng bị bắt gặp a. Mà nơi này chỉ có gầm giường có thể trốn thôi.”

Lương Tuấn Hy lập tức làm người chịu thiệt thòi, “Vậy để ta chui xuống gầm giường nấp, nàng cứ bảo bản thân trú mưa là được.” Nói xong hắn lập tức mang theo được sương chui vào gầm giường như là sợ bị nàng giành trước mất vậy.

Niên Khai Điêm cắn tay càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, “Ngươi mau ra đi, ta là nữ nhân, nếu gặp phải mấy tên nam nhân võ công cao cường thì biết phải làm sao?”

Nghĩ nghĩ nàng nói cũng đúng, Lương Tuấn Hy vừa định chui ra đã nghe âm thanh trong trách móc lại mang theo chút nùng nịu của nữ tử từ ngoài truyền vào, “Thật không thích thời tiết mùa hạ chút nào, nói mưa là mưa không để cho người ta chuẩn bị gì cả.”

Niên Khai Diễm không kịp chờ đợi, lập tức đẩy Lương Tuấn Hy vào trong bản thân cũng chui vào theo. Giường không rộng còn có được sương, mà bên trong là một chén được đầy nữa, nên cả hai nằm rất sát nhau, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, nghe được nhịp tim của đối phương.

Bởi nàng nghe được âm thanh của Niên Tuệ Nhân, mà nàng ta sẽ không bao giờ một mình xuất hiện ở nơi này, thế nên theo nàng ta nhất định là Hứa Bộ Nam. Chính vì vậy Niên Khai Diễm mới không kịp chờ đợi mà chui cả vào gầm giường.

Nếu nàng ở ngoài nhìn thấy được, vậy sẽ rất khó xử, nàng không muốn nhị thúc cùng đường tử vì hai người bọn họ mà không có mặt mũi lưu lại Niên gia. Nàng nhường là vì gia hòa vạn sự hưng, hơn hết chính là nàng dường như không còn tình cảm với Hứa Bộ Nam nữa.

Lương Tuấn Hy lại có thể nghe rõ tiếng bước chân hữu lực của Hứa Bộ Nam bước đến sân nhỏ trước nhà trúc. Hắn khẽ bên tai nàng bật thanh an ủi: “Diễm Diễm.”

Niên Khai Diễm đưa tay che miệng hắt lại, lúc này mắt nàng nhìn thấy tờ giấy lúc nãy bị nàng ném đang nằm trên sàn trúc. Nàng vội vươn tay ra lấy vào, vì hành động hấp tấp này nên đầu đụng phải giường để nàng hút khí một tiếng cực nhỏ.

Lương Tuấn Hy phải đưa tay giúp nàng xoa xoa đầu. “Không sao chứ.”

Mà ngày thời khắc tay nàng vừa rút về thì cửa trúc bị mở, lúc này cũng một đạo sấm to vang lên trời lập tức đổ mưa. Đây khiến Niên Tuệ Nhân giật mình ngã vào lòng Hứa Bộ Nam bên cạnh, “A, sợ quá đi.”

Hứa Bộ Nam ôm lấy nàng ta khẽ trấn an: “Không sao không sao, có ta ở.” Ôm giai nhân trong ngực có nam nhân nào ngu mà buông tay chứ, chỉ là bây giờ mưa to rồi, “Nàng vào trong ngồi trước đi, để ta đóng cửa lại tránh mưa gió thổi vào.”

Niên Tuệ Nhân ngoan ngoãn nghe theo. Nàng ngồi bên giường nhìn quang cảnh xung quanh vì trời mưa mà đen như trời tối vậy, lâu lâu còn có sét chớp nữa, để thân thể nhỏ nhắn của nàng run lên.

Tay của Niên Khai Diễm đặt ở miệng Lương Tuấn Hy cũng chưa có hạ xuống. Mắt nàng nhìn chân của hai người kia, đột nhiên thấy Niên Tuệ Nhân ngồi xuống, nàng vội lui vào trong một chút.

Tâm của Lương Tuấn Hy từ lúc nàng chui vào cũng hắt đến giờ vẫn chưa thể bình tĩnh lại được, mà ngón tay nhỏ mềm của nàng đã ở môi mình nữa chứ. Hắn thừa nhận bản thân cũng như những nam nhân khác mà thôi, hoàn toàn không phải Liễu Hạ Huệ, tuyệt không thể không có ý nghĩ chiếm tiện nghi được. Đó là còn chưa kể, đây là nữ nhân hắn thâm yêu từ lâu nữa chứ, nếu là kẻ ngu cũng sẽ không từ bỏ.

Thế nên môi hắn khẽ động, dùng môi khẽ cắn đầu ngón tay nhỏ kia, nàng cũng bận rộn nên không có lưu ý đến, vì thế hắn vẫn như thường thức một món ngon mà cắn đến say mê. Đột nhiên thân thể của nàng lui lại, hắn lập tức hồi thần lui thân thể mình vào trong, kéo tay nàng xuống, mặt cũng tránh sang một bên. Đáng chết sao hắn lại có hành động phi lễ nàng như vậy chứ. Thời tiết này thực sự là cổ vũ người ta phạm pháp a!

---Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Hứa Bộ Nam đóng xong cửa bày về quân tử ngồi ở ghế đối diện giường. Hắn sớm biết trời sẽ mưa to nên mới âm thầm hẹn nàng xuất phủ. Mà hắn không tin nàng không biết, nàng thông minh sắc xảo hơn Niên Khai Diễm rất nhiều. Thế nên nàng đáp ứng ra ngoài cũng phải xác định được chuyện này.

Vốn nghĩ gần nơi bọn họ hẹn hò có một hang động, không nghĩ đến nàng cự tuyệt. Chỉ là lão thiên gia giúp hắn, để hắn thấy được ngôi nhà trúc nhỏ này. Hiện hắn có thiếu thiên thời địa lợi nhân hòa rồi, chỉ còn thiếu đông phong nữa mà thôi.

“Không cần sợ, chút nữa mưa tạnh chúng ta hỏi phủ.”

“Àn.” Âm thanh yếu ớt của Niên Tuệ Nhân vừa vang lên thì tiếng sấm cũng vang lên. Thân thể của nàng lại giật lên một cái rồi thét to.

Ánh mắt của Hứa Bộ Nam phát sáng, cả khóe miệng cũng cong lên rất nhiều, “Nhân nhi, đừng sợ!” Đương nhiên hắn vẫn không nhúc nhích.

“Ngươi, ngươi qua đây đi.” Niên Tuệ Nhân không kịp chờ đợi, nàng nhào qua, ôm chặt lấy hắn. Nàng sớm biết sẽ mưa, nhưng nghĩ tới việc hắn sắp đi áp tiêu với Niên Khai Diễm liền không đành lòng được. Ít nhất nàng phải có thứ gì để giữ tâm hắn, thế nên nàng quyết tâm mới đáp ứng lời hẹn này.

---Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Luna: Sắp tết rồi, thấy thái hậu chuẩn bị nôi thịt kho nên chương sau ta cũng bắt chước ‘hầm chút thịt vụn’ cho các nàng ném thử ‘trù nghệ’ của ta không được tốt, các nàng ‘ăn’ xong cho ta biết ý kiến nhé.

Có nàng nào hóng không??? Cho ta thật nhiều ... ta mới có động lực up chương nha

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Bất chấp hoàn cảnh

Hứa Bộ Nam ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, ngoài trời bão thiên gia cứ mưa to, không gian trong nhà trúc đầy ám muội. Hắn cùng Niên Tuệ Nhân hai mắt nhìn nhau, nhà trúc lúc sáng lúc tối, gió cùng mưa từ cửa sổ không cửa bay vào để bọn họ cảm thấy lạnh, càng cần hơi ấm của nhau hơn.

Âm thanh khàn khàn tràn đầy dục vọng của hắn vang lên bên tai Niên Tuệ Nhân: “Nhân nhi, nàng thật đẹp.” Vòng tay hắn siết chặt lấy nàng, như muốn biểu lộ với nàng, hiện tại hắn muốn nàng.

Niên Tuệ Nhân đương nhiên là hiểu hắn muốn gì, nếu không phải Niên Sở Hoảng đột nhiên để hắn đi cùng Niên Khai Diễm nàng cũng không muốn trước hôn lễ xảy ra những chuyện này. Mà đạo này Niên Khai Diễm cư xử rất lạ, thế nên không thể cứ dùng kế hoạch cũ được. Thế nên trước khi hắn thành thân, nàng muốn có được hắn trước nàng ta.

Nghĩ vậy tay nàng vươn lên vòng qua cổ hắn, trong mắt nàng, trong lòng nàng giờ đây cũng chỉ có mỗi mình hắn mà thôi. Nàng nào còn sợ sấm chớp như lúc nãy nữa. Tự dâng đôi môi nhỏ được thoa yên chi ngọt ngào lại có chút lên hai phỉnh môi của hắn, nhẹ nhàng cắn.

Hứa Bộ Nam cũng không còn cố kỵ nữa, hắn bế ngang nàng lên, bước đến giường. Toàn thân áp xuống, trong quang lượng lúc sáng lúc tối trong phòng có thể thấy được y phục lần lượt bay xuống đất.

Chỉ nghe sau một tiếng thét chói tai của Niên Tuệ Nhân, giường bắt đầu động còn vang lên âm thanh kéo kẹt nữa. Động từ chậm đến nhanh, âm thanh thờ đốc vang cùng rên rỉ đứt quãng vang lên không ngớt. Trong không khí lạnh ẩm lúc này hoàn toàn không thể áp nổi cổ nhiệt lượng nóng bỏng trên giường.

Niên Khai Diễm hoàn toàn không biết bản thân đang áp Lương Tuấn Hy đến sát vách trúc. Nàng nằm trên tay hắn, tập trung quan sát hai người bên ngoài. Do mưa cùng sấm quá to nàng nào nghe được câu nào của bọn họ ngoài tiếng thét của Niên Tuệ Nhân.

Đời trước tuy là chưa từng động phòng, do trong nhà xảy ra quá nhiều chuyện nên nàng không có bao nhiêu kiến thức về mấy chuyện này. Chỉ có Niên Tuệ Nhân mỗi ngày đầu đọc nàng mấy chuyện phòng the thôi, thế nên nàng ta nói bao nhiêu nàng liền biết bấy nhiêu.

Đến khi thấy được làn váy của Niên Tuệ Nhân phóng đến chỗ Hứa Bộ Nam, chưa đầy một khắc lại thấy làn váy của nàng ta thoát khỏi tầm mắt của nàng. Sau đó liền thấy đôi hài của Hứa Bộ Nam tiếng đến giường, rồi sau đó...

Giờ đây nhìn cảnh tượng này cũng biết rõ bọn họ là muốn làm gì rồi. Bọn họ cư nhiên dám làm như vậy sao, đây là lần thứ bao nhiêu rồi? Bọn họ không sợ nhưng nàng sợ, nàng sợ nhị thúc biết chuyện chịu không nổi kích động này.

Đầu nàng chậm rãi quay lại, cả người nàng cũng hướng về phía Lương Tuấn Hy, do gằm giường cũng không thấp nên nàng dễ dàng xoay người. Cả thân thể nhỏ nhắn của nàng rút gọn vào trong lòng hắn, khẽ run lên từng đợt.

Lương Tuấn Hy thấy vậy lập tức hốt hoảng. Hắn còn chưa kịp làm gì đã thấy giường trúc lún xuống một đoạn. Hắn không nghĩ gì nhiều, trực tiếp vươn tay qua, ôm lấy thân thể của Niên Khai Diễm kéo sát vào lồng ngực rắn chắc của mình, dùng khuỷu tay chống lại phần lún ở bên trên.

Mà giường động, âm thanh rên rỉ kích tình kia của Niên Tuệ Nhân liên tục từ trên truyền xuống. Mặc cho mưa to gió lớn thế nào đi nữa, cự ly gần như vậy nhất định nghe rõ ràng.

Lương Tuấn Hy cũng chỉ là một nam nhân bình thường mà thôi, hi vọng ái ố, thất tình lục dục hắn đều có đủ. Lại nói hắn đang ở độ tuổi phong mãn, lực giàu khí vượng, nếu đôi lại là nam tử khác sớm đã có thông phòng không thì cũng là khách quen của thanh lâu, thế nên hắn so với Niên Khai Diễm càng là khó nhin hơn. Nhưng hiện tại nàng đang vậy trong trạng thái sợ hãi nên sẽ càng không có tâm tư để ý đến, vậy nên thế nào đi nữa kích thích kia đối với hắn cũng không có bao nhiêu phần.

Hơi thở của hắn cũng có chút gấp gáp, cố gắng kiềm nén cảm xúc lại, ôm chặt nàng như vậy thật khiến hắn khó mà bình tĩnh không nghĩ đến những thứ kia được. Thế nên hắn cắn chặt răng, dùng hết lý trí còn sót lại của bản thân, dùng âm giọng thì thảo bên tai nàng:

“Diễm Diễm, đừng sợ. Ta kể chuyện cho nàng nghe có được không?”

Niên Khai Diễm đang run rẩy, nghe được âm thanh có chút khàn khàn của hắn không tự chủ nâng mắt lên, cũng dùng âm giọng hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

Hắn đang nghĩ từ đây đến lúc hai người kia kết thúc thì có phải hắn đều trải qua trong đau khổ không. “Ta không sao.” Thì thảo xong mấy từ, Lương Tuấn Hy bắt đầu cố nén hỏa dục trong người, xưa đi suy nghĩ đôi bại trong nảo, kể nàng nghe mấy chuyện về lịch sử hình thành triều đại mà nương hay kể hắn cùng nhị đệ nghe lúc nhỏ. Ngoài ra còn có các quy tắc trong hoàng cung hoa lệ, cùng chuyện đàm quan viên ở kinh thành nữa.

Bên trên giường hai con người trần như nhộng quấn chặt lấy nhau dưới chăn, giường lớn không ngừng lay động kịch liệt, âm thanh ân ái kích tình từng đợt từng đợt truyền đến. Cứ chốc chốc giường lại động, động rất lâu mới ngừng, đây để người khác nín thở sợ rằng nếu là sập không biết có chuyện gì xảy ra a.

Bên dưới một đôi đỉnh chặt lấy nhau kể chuyện bằng âm gió. Ngoài trừ âm thanh thúc giục ‘rời sao’, ‘sau đó thế nào’ của Niên Khai Diễm thì là âm thanh kể chuyện của Lương Tuấn Hy. Bọn họ dường như quên mất bản thân đang trong hoàn cảnh nào rồi. Ngay cả mặt gần như kề sát nhau mà bọn họ vẫn có thể duy trì thái độ bình thản mà tiếp tục câu chuyện của mình.

Đến khi y phục được đôi nam nữ bên trên kia nhặt lên vụn vào mà hai người bên dưới vẫn còn say sưa bàn luận đám quan viên trong kinh thành.

Chỉ là mưa vừa tạnh, Hứa Bộ Nam chờ không được Niên Tuệ Nhân có thể ngồi dậy hẳn liền nói: “Nhân nhi, chút nữa ta nói tìm thấy nàng ngất xỉu trên đường được không?”

Niên Tuệ Nhân quá mệt mỏi, nàng chỉ muốn ngủ mà thôi, thế nên mặc hắn nói gì cứ ‘ân’ đại một tiếng lại ngủ mất. Hứa Bộ Nam mở cửa bế nàng ta chạy về phủ, từ đây về đến đó cả hai vừa lúc ướt đầm vậy liền không giống nói dối rồi.

Khi cửa mở ra, gió lạnh tràn vào để Niên Khai Diễm cùng Lương Tuấn Hy dùng câu chuyện lại nhìn bóng Hứa Bộ Nam vừa đi khuất qua khe giường. Nàng vội vã bỏ ra ngoài, đưa tay phui phui bụi bẩn trên y phục. Hừ, hai người này, có lẽ nàng nên đốc thúc mẫu thân để bọn họ chóng thành thân đi thôi. Một là cứu mặt mũi của Niên gia, hai để bọn họ đừng đánh chủ ý lên tiêu cục nữa.

Lương Tuấn Hy cũng là cảm theo được sương bỏ ra, trên mặt thập phần luyến tiếc. Lúc này ước gì bọn họ ở lại lâu thêm tý nữa thì quá tốt rồi, nhưng chuyên tâm vừa nghĩ vẫn là đẹp cái ý nghĩ điên rồ kia. Bất quá, hẳn biết lúc này chưa thể rời khỏi đây, mặt hắn tràn đầy ghét bỏ không muốn quay trở lại nơi này nữa, hẳn chết được.

Niên Khai Diễm là người mở miệng phá tan không khí im lặng lúc này trước: “Tuấn Hy, người nói phải làm thế nào để bọn họ sớm thành thân?”

“Chuyện này ta làm sao mà biết được.” Lương Tuấn Hy bước đến chỗ nàng, “Nàng lo lắng cho bọn họ làm gì.”

“Lo lắng nhị thúc thôi, người cũng biết nhị thúc nhìn qua thì rất khỏe kỳ thật lại không như vậy.” Niên Khai Diễm đưa mắt nhìn bầu trời có chút sáng bên ngoài một chút lại chuyển đề tài: “Kể tiếp chuyện đi!”

“Lúc này ta kể đến đâu rồi?”

Niên Khai Diễm kéo Lương Tuấn Hy ngồi xuống ghế, nàng vẫn còn nhớ rõ hắn dùng tay chống giường bảo hộ mình, nên lúc này liền giúp hắn bóp tay. Mắt cũng không quên liếc nhìn phía giường một cái.

“Là kể đến lúc...”

Lương Tuấn Hy có kinh hi nhưng vẫn rất hưởng thụ chăm sóc của nàng. Vừa thả lỏng cơ thể vừa kể cho nàng nghe câu chuyện còn dang dở lúc này.

Qua một lúc bọn họ mới quyết định rời khỏi khu rừng. Lương Tuấn Hy nói với nàng: “Diễm Diễm, bên ngoài dơ bẩn lắm, ta công nàng.” Nói xong hắn liền ngồi xổm người xuống, được sương được hắn thu ngắn dây đeo treo ở cổ để ra trước như một sợi dây chuyền khổng lồ vậy, trông cực tức cười.

Niên Khai Diễm khom người kéo hắn lên, “Ta cùng người đi bộ được, trời mưa đường trơn nhỡ té cả hai thì không hay.”

“Sẽ không.” Lương Tuấn Hy vẫn là cố chấp muốn công nàng. Lúc này ôm nàng trong lòng, cổ hương khí nhàn nhạt trên người nàng tỏa ra vẫn còn nguyên vẹn trong lòng hắn, đương nhiên hắn có chút lưu luyến rồi.

“Hôm khác đi, hôm nay ta muốn đi bộ.” Niên Khai Diễm lại dùng thêm chút sức, cuối cùng hắn cũng chịu đứng lên.

Khi bọn họ vào thành, vô tình gặp được Niên Khánh Tự đang cùng đám hi nương nói gì đó, sau đó liền ly khai. Niên Khai Diễm nhanh miệng gọi lại: “Nhị thúc!” Hắn làm gì a? Là lo lắng hôn sự của hai nữ nhi đi.

Niên Khánh Tự nhìn thấy Niên Khai Diễm cùng Lương Tuấn Hy có chút mặc danh kỳ diệu, sớm nghe bọn họ làm lành nhưng vẫn chưa tin, hôm nay không tin làm sao được. Hắn bước đến chỗ hai người: “Các người đi đâu a?”

Lương Tuấn Hy lễ phép gọi một tiếng: “Nhị bá phụ.”

“Ta hỏi nhị thúc đi đâu mới đúng.” Niên Khai Diễm trên dưới quan sát Niên Khánh Tự hai mắt rồi lại hỏi: “Là lo lắng cho đường tỷ đường muội đi?”

Niên Khánh Tự bật cười tán thán: “Nha đầu này từ bao giờ có óc quan sát như vậy a! Ta cũng lớn tuổi rồi, đương nhiên cũng muốn bé tôn tử.”

Ý nhị thúc nói nàng lúc trước không có óc quan sát chứ gì, hừ! Bất quá Niên Khai Diễm không có để trong lòng, mà bất cơ hội gọi ý: “Nhị thúc a, dạo này ta thấy đường muội với đại sư huynh rất hợp nhau.”

Sắc mặt của Niên Khánh Tự lập tức sa sầm lại, còn có ý tránh né cái nhìn của Niên Khai Diễm, “Cái này...cái này...” Người nào không biết Niên Khai Diễm lưu ý Hứa Bộ Nam chứ, nếu là hai người dành một vậy...

Niên Khai Diễm lập tức thông suốt một chuyện, lúc trước Niên Tuệ Nhân có nói với nàng rằng nhị thúc cùng đường tỷ bức nàng ta thành thân, lại hợp với biểu tình lúng túng lúc này của nhị thúc hẳn cũng sớm biết chuyện đi. Nàng cười ha ha nói: “Vậy nhị thúc nhanh một chút tác hợp bọn họ đi, ta thấy dạo này đại sư huynh cũng rất thích đường muội a!”

Phóng khoáng của Niên Khai Diễm thu vào lòng Niên Khánh Tụ chính là đang trách móc hấn dạy dỗ không nghiêm “Điễm Điễm a, ta...” Đây mặt tội lỗi thay nữ nhi, Niên Khánh Tụ cũng không biết nói thế nào cho phải nữa.

Lương Tuấn Hy vừa nghe biết Niên Khánh Tụ hiểu lầm nên cũng chen miệng nói: “Nhi bá phụ, Điễm Điễm nói có lý. Nàng phải lo lắng tiêu cục còn tam tiểu thư thì không, người vẫn là không nên trễ nãi chung thân của tam tiểu thư.”

Niên Khánh Tụ cực lực không dám biểu lộ bất cứ biểu trạng gì trên mặt ngoại trừ nụ cười. Đại ca vì cảm thấy đạo này Niên Khai Diễm rất lạ nên mới cố ý để nàng cùng Hứa Bộ Nam đi áp tiêu bồi dưỡng tình cảm, hấn làm sao dám nói với đại ca đại tẩu chuyện này.

Chỉ là vừa nghe lời của Lương Tuấn Hy, mắt hấn liền nhìn thấy hai gương mặt hướng mình cười tùm tùm trước mắt có chút ngẩn người. Không lẽ Niên Khai Diễm thay đổi rồi, không thích Hứa Bộ Nam nữa? Nhưng hấn cũng không thể mở miệng đoạt được, mà người hấn nhìn trúng lại là Lương Tuấn Hy.

“Cái này vẫn là từ từ mới nói đi.”

“Vậy chúng ta cùng trở về thôi.” Niên Khai Diễm lưu lo bên cạnh Niên Khánh Tụ hỏi không ít về những chuyện áp tiêu lúc trước của hấn cùng phụ thân.

Tiểu kịch trường:

Luna nương bị một đám độc giả đuổi theo ở phía sau không ngừng ném trứng thối, rau củ vào người, kèm theo những tiếng gào thét ai oán trách móc:

“Đồ lừa đảo, đây mà gọi là ‘thịt’ cái gì?”

“Xem ‘thịt’ thử thịt nhà người ta xem, thơm ngon biết bao nhiêu.”

“Cái này đến mùi ‘thịt’ cũng ngửi không được a, đây là đạo lý gì.”

“Mau trả lại mấy lượt lick quảng cáo cho chúng ta...”

“Thật không thể chấp nhận được, quá khi dễ người, cho rằng chúng ta dễ lừa.”

“...”

Luna nương ôm đầu, vừa chạy vừa khóc: “Ta sớm nói ‘trù nghệ’ của ta không được tốt rồi mà, các người lại không tin. Còn có...kia là thịt vụn mà, oan uổng quá!!!”

Thế nhưng đều là câu độc thân vì sao khẩu vị thịt của người ta có thể nặng hơn ta được. Không thiên lý a không có thiên lý!!!

Niên Khai Diễm cùng Lương Tuấn Hy nắm tay nhau bước trên đường nhìn thấy cùng bối cảnh. Đáng đời lắm, báo hại chúng ta nằm gằm giường.

“Các độc giả a, ném nhiều chút nữa, mạnh chút nữa, Niên gia tiêu cục tài trợ nguyên liệu đây.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Suy nhược từ nhỏ

Mà từ lần ở nhà trúc kia, Niên Tuệ Nhân luôn an tĩnh trong phòng không có ra ngoài nữa. Niên Nhạn Thanh cũng không có tìm Niên Khai Diễm nói về vụ sổ sách, bởi Niên Khai Diễm chuẩn bị đi áp tiêu, cần nhất là sách lược.

Sau mấy ngày, Niên Khai Diễm leo lên ngựa đi áp tiêu như kế hoạch đã định lúc đầu. Khúc thị đứng ở trước cửa căn dặn không ít thứ xong mới chịu thả người. Huynh đệ Niên gia cũng áp một chuyến tiêu khác nên Lương Văn Kha phải theo bọn họ, do đó Lương Tuấn Hy đi cùng nàng cũng không ai phản đối.

Lần áp tiêu này của nàng, tiêu cũng không phải thứ gì quý giá chẳng qua là muối mà thôi. Chỉ là nghe phụ thân nói chủ tiêu là một thương nhân buôn muối, cũng đã gửi rất nhiều tiêu cục nhưng lần nào đến nơi giao dịch muối cũng bị thiếu rất nhiều, chính vì vậy lần này không tiếc bỏ ra số tiền lớn chỉ hy vọng muối giao đến nơi vẫn còn đủ số lượng là được.

Nếu như tiêu cục làm được như vậy, vậy thì mối làm ăn này sẽ hợp tác lâu dài. Chính vì tiêu không phải trân bảo sẽ không có son tặc hay thú rừng nguy hiểm gì phát sinh nên Niên Sở Hoảng rất an tâm để nữ nhi mình chính tay áp.

Niên Khai Diễm rất tự hào với chuyến tiêu lần này, bởi nàng được trực tiếp áp mà không có phụ thân hay nhị thúc bên cạnh giám sát. Mọi người toàn diện nghe theo nàng, vậy khiến nàng cảm thấy bản thân rất có tư thái lãnh đạo.

“Sur muội dường như rất cao hứng a!” Hứa Bộ Nam là người mở đầu nói chuyện trước, bởi hắn gần như bị nàng xem như không khí vậy, hết như Lương Tuấn Hy lúc trước.

Niên Khai Diễm vẫn còn trong trạng thái đắc ý, âm thanh đáp lại cũng có chút to: “Đây là đương nhiên a, nếu đổi lại là đại sư huynh, huynh có cao hứng hay không?” Tại sao đòi trước nàng lại ngu ngốc không biết hưởng thụ loại cảm giác này a.

Bá Cao Minh khổ sở năn nỉ lão cha lắm mới được phép đi cùng, nay cũng thút ngửa lên trước nói với Niên Khai Diễm “Sur muội thật tốt số, đại thiếu gia như ta đây suốt ngày toàn bị nhốt ở nhà.” Nếu không phải năm đó Niên Tuệ Nhân bảo hắn đến tiêu cực học võ kiện thân sợ hắn cũng không có ngày hôm nay rồi.

“Bá huynh chẳng phải đã được đi cùng rồi sao, còn than vãn gì nữa.” Lương Tuấn Hy nhàn nhã thay Niên Khai Diễm đáp lại một câu. Hắn tuy hiện tại là cười ngửa sau ngửa của nàng, nhưng cũng không tính là bị vút ở nhà.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Suốt dọc đường đi Hứa Bộ Nam vô cùng nhiệt tình bắt chuyện với Niên Khai Diễm, mà nàng cũng không có bày thái độ bất thường gì, vẫn đáp rất vui vẻ. Đây để hắn cảm thấy tất cả những lo lắng trước đó tựa như mây khói mà tán hết.

Đến tối, Niên Khai Diễm cùng Hứa Bộ Nam xem xét một vòng liền thấy được Lương Tuấn Hy đang ngồi cùng Bá Cao Minh đun dược. Nàng hiểu kỳ bước đến hỏi: “Nga? Dược này là người nào dùng sao?” Nàng nào thấy có người không khỏe a, không lẽ là Bá Cao Minh?

Bá Cao Minh nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của nàng nhìn mình, liền ha hả giải thích: “Không phải ta đâu, đây là của Hy huynh a!”

Lương Tuấn Hy vừa định không để hắn nói thì đã chậm mắt rồi, trong lòng lại lộp bộp rơi một trận. Nên giải thích thế nào với nàng cho đúng đây, hắn có chưa kịp phản ứng đã thấy nàng đưa tay đặt lên trán mình hỏi.

“Người bệnh rồi sao? Bệnh gì? lúc nào? Có còn tiếp tục ngồi ngựa được không?” Liên tiếp mấy câu hỏi đầy quan tâm cùng gấp gáp phát ra từ miệng Niên Khai Diễm. Hắn bệnh thế mà nàng lại không biết chuyện này, nàng cũng quá không đúng rồi.

“Ta không sao, Diễm Diễm không cần lo lắng.” Lương Tuấn Hy đưa tay kéo tay nàng xuống nắm hờ đặt cách ngực một khoảng. Nàng quan tâm hắn như vậy a, lòng hắn lại như mặt hồ phẳng lặng bị gió xuân thổi qua khiến cho dậy sóng.

Hứa Bộ Nam cong môi, đứng bên cạnh Niên Khai Diễm nói: “Đúng a, sur muội không cần phải lo lắng, Hy huynh chỉ là chút bệnh nhẹ mà thôi. Nhưng Hy huynh cũng phải chú ý sức khỏe một chút, tránh bảo vệ không được bản thân lại để mọi người xung quanh lo lắng.”

“Tạ Hứa huynh rồi.” Tay của Lương Tuấn Hy có chút siết chặt tay Niên Khai Diễm. Đây là Hứa Bộ Nam chê bai hắn cản trở mọi người, kẻ ngu cũng nghe ra được. “Ta vẫn có thể tự bảo vệ mình, càng có thể bảo vệ Diễm Diễm.”

“Cũng phải.” Hứa Bộ Nam gật gù chép miệng, “Hy huynh dùng thuốc lâu như vậy rồi cũng không có thấy dị tượng, là ta lắm điều rồi.” Ánh mắt của hắn đầy tiêu ý nhìn thay đổi trên sắc mặt của Niên Khai Diễm.

Niên Khai Diễm sững sờ kinh hô: “Người dùng được bao lâu rồi?” Nàng chưa từng chú ý chuyện này, mà cả hai đời hắn cũng chưa từng nói với nàng hắn có bệnh phải dùng thuốc lâu năm.

“Sur muội không biết sao?” Bá Cao Minh cũng kinh ngạc không kém. Hắn nghĩ Lương Tuấn Hy sớm nói với nàng rồi mới đúng, “Hy huynh từ nhỏ đến giờ đều phải dùng được đều đặn mỗi ngày a! Đây là chuyện trong tiêu cực không người không biết.” Nói xong hắn bổ sung thêm: “À, tất nhiên có lẽ là trừ một mình sur muội.”

Mắt của Niên Khai Diễm mở rất to nhìn chăm chăm Lương Tuấn Hy, miệng cũng không ngậm lại được. Nói vậy sức khỏe của hắn từ nhỏ đã không tốt nên phải dùng được để duy trì sao? Nếu sớm biết nàng sẽ không để hắn theo mình đâu.

Hứa Bộ Nam hợp thời bồi thêm một câu: “Hy huynh cũng không có yếu đuối như sur muội nghĩ đâu, chỉ cần dùng được thường xuyên liền sẽ không có gì a!” Muốn tranh với hắn, cũng không có dễ như vậy.

Để Niên Khai Diễm biết được chuyện này, lẽ như nàng có bị hắn(LTH) đã động đến thì nàng cũng không có khả năng để một người từ nhỏ bệnh tật làm rề Niên gia. Niên gia còn nhờ nàng khai chi tán diệp a, có trách thì trách Lương Tuấn Hy xấu số, ai bảo nhìn trúng mục tiêu của hắn làm gì.

Lương Tuấn Hy hơi kéo tay nàng về phía mình, âm thanh vẫn rất ôn nhu bình thản nhưng trong lòng sớm đã không yên rồi. “Diễm Diễm, sức khỏe của ta vẫn rất tốt, nàng đừng lo lắng.” Kỳ thực nghe không được âm thanh của nàng hắn càng lo lắng hơn.

Niên Khai Diễm nhắm mắt lại điều chỉnh khí tức lại mở thanh nói: “Vậy dùng được xong liền sớm nghỉ ngơi đi, đừng chạy loạn nữa.” Nói xong nàng rút mạnh ta về xoay người rồi đi.

Trách không được Hứa Bộ Nam nói với nàng nhiều như vậy là cố ý để nàng nhìn thấy chuyện này. Chẳng trách phụ thân là luôn tìm danh y cho hắn, cả hai đời nàng luôn nghĩ rằng đó là vì chữa một đôi mắt không thể nào chữa được của hắn, lại nghĩ không ra là vì sức khỏe của hắn.

“Diễm Diễm.” Tay của Lương Tuấn Hy lại lần nữa trống rỗng treo trên không trung, hoang mang tràn ngập trong lòng, hắn hô to. Nàng sẽ giận hắn không, không phải hắn muốn giấu nàng, mà hắn nghĩ chưa đến lúc để nàng biết mà thôi. Vốn muốn đuổi theo như lại bị Bá Cao Minh giữ lại.

Hứa Bộ Nam bày vẻ tiếc nuối lắc lắc đầu: “Hy huynh vẫn là đừng nên đuổi theo, nghe lời nàng lưu lại nghỉ ngơi đi, lấy sức khỏe làm trọng, không có sức khỏe thì thứ gì cũng không có rồi. Nàng có ta chiếu cố không phiền Hy huynh quan tâm.” Nói xong hắn cũng xoay người, mặt đầy đắc ý bước theo phương hướng Niên Khai Diễm ly khai.

Lúc này hàn khí tỏa ra Lương Tuấn Hy có bao nhiêu bức người cũng chỉ có Bá Cao Minh biết. Mỗi hắn mím chặt hướng theo phương hướng hai người rời đi, không ai biết hắn nghĩ gì, nhưng giữa đôi mày sớm đã không thấy khoảng trống nào nữa.

“Hy huynh đừng giận như vậy hại thân thể a.” Bá Cao Minh cố trấn an bản thân, hắn là lần đầu nhìn thấy dáng vẻ này của Lương Tuấn Hy, nhưng cũng tự biết rằng lúc này không phải thời gian kinh ngạc. “Hứa sư huynh, hắn chỉ là nhất thời đắc ý thôi, ta thấy sư muội cũng không có lưu tâm chuyện này cơ mà.”

Nói thì là như vậy, nhưng Niên Khai Diễm có giận hay không thì có trời biết đất biết chứ hắn không biết. Tính tình của nàng càng ngày càng thất thường, đến Hứa Bộ Nam cũng nắm không rõ trong tay vậy hắn làm sao tham dò được a.

Lương Tuấn Hy liên tục hít thở điều chỉnh lại khí tức của bản thân, hắn cũng biết lúc này không nên đuổi theo nàng. Nàng đã bảo hắn nghỉ ngơi sớm, nếu đuổi theo chẳng khác nào để nàng không giận thành giận. Nghĩ vậy hắn cũng cảm thấy hòa hoãn hơn rất nhiều, chỉ là hàn khí chung quanh hắn vẫn không hề tiêu tán.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Niên Khai Diễm trở về lều của mình, hỏi Thước nhi: “Có phải tên gốc đó từ nhỏ sức khỏe không tốt không?”

Thước nhi nghe đương nhiên hiểu tên gốc trong miệng tiểu thư nhà mình là ai rồi, nàng nghĩ nghĩ lại đáp: “Đúng vậy.”

Thấy Niên Khai Diễm bưng bưng sát khí, nàng vội nói thêm: “Tiểu thư, người không thể không nói lý lẽ như vậy mà trút giận lên người nô tỳ a. Lúc trước là người không thích hắn không cho nô tỳ nói cơ mà.”

Hứa Bộ Nam mang một chén trà lạnh vào đưa cho Niên Khai Diễm: “Bệnh của Hy huynh đã là từ nhỏ rồi, sư muội trách Thước nhi làm gì. Cùng lắm lần sau để hắn ở nhà, có ta bên cạnh bảo vệ sư muội chu toàn không cần hắn.” tránh vướn tay vướn chân.

Đương nhiên câu sau cùng hắn cũng không nói ra miệng. Giờ đây Niên Khai Diễm đã không nằm trong bàn tay của hắn như trước nữa rồi, hiện càng vô pháp biết nàng đối với Lương Tuấn Hy thế nào, hắn không thể không có chừng mực như vậy được.

“Đa tạ đại sư huynh.” Niên Khai Diễm mỉm cười, đưa tay nhận lấy trà rồi một hơi uống cạn. “Mai vẫn còn lên đường sớm, huynh cũng trở về nghỉ ngơi đi.”

Hứa Bộ Nam cũng rất ngoan ngoãn, không hề cứng đầu như Lương Tuấn Hy, thế nên lập tức đáp ứng: “Vâng ta ra ngoài, sư muội cũng ngủ sớm a!”

Hắn vừa đi, Thước nhi nhào đến chỗ Niên Khai Diễm đầy hào hứng nói: “Chúc mừng tiểu thư a, đạo này Hứa sư huynh rất lưu tâm đến người, vậy công sức trước kia người bỏ ra không uổng công rồi.”

Niên Khai Diễm gỡ cái đầu chỉ chứa thức ăn của Thước nhi, “Chỉ là ta không thích hắn nữa rồi.” Hắn sớm đã không còn trong đầu của nàng nữa rồi, chẳng qua tiêu cực cần một người lâu năm như hắn nên nàng chỉ còn cách tiếp tục giả vờ mà thôi.

“A!” Thước nhi ôm đầu ngơ ngác nhìn Niên Khai Diễm một lát, lại gian xảo nở nụ cười, “Có phải Hy ca không? Là tiểu thư thích hắn rồi đúng không?” Có một nam tử ôn nhu sẵn sốc như vậy bên người, nếu tiểu thư không động tâm chính lòng dạ sắt đá.

“Ngũ.” Chỉ bỏ lại một chữ lạnh nhạt Niên Khai Diễm liền lập tức trùm chăn kín đầu. Lương Tuấn Hy có bệnh từ nhỏ thế mà nàng lại liên tục gây khó dễ cho hắn, nàng thật đúng là không bằng cảm thú.

Thước nhi đầy bụng không cam tâm, hừ khế một tiếng. Tiểu thư đúng là hẹp hòi, một câu trả lời cũng không nói. Không nói thì thôi, nàng cũng biết Hy ca nhất định thành công thu được tâm của tiểu thư mà. Hứa sư huynh a, hắn cũng tốt, chẳng qua lúc tiểu thư thích hắn, hắn lại hững hờ, giờ mất cơ hội rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Áp tiêu gặp nạn

Tác giả: Luna Huang

Sáng hôm sau, Niên Khai Diễm phát hiện ngựa đột nhiên chết hết. Nàng chạy đến xem muối, cũng may vẫn chưa thiếu đi cân nào. Lương Tuấn Hy vẫn còn đang xem xét đám cỏ hôm qua ngựa ăn, chỉ là phát hiện cỏ đó có độc. Mà độc này là từ đất trồng mà ra, chỗ này hoang vu như vậy, vậy nhất định

có người sớm chuẩn bị rồi.

Vậy nghĩa là có người âm thầm buộc bọn họ đi đường thủy rồi.

Niên Khai Diễm mở bản đồ phụ thân cho ra, “Cách đây không xa có một trấn nhỏ, chúng ta nhanh chóng thì trước khi trời tối vẫn có thể đến nơi.” Nàng không thể mang hết bạc mua ngựa được, nhưng cách trấn đó không xa có một bến thuyền, nàng dùng tiền thuê một chiếc thuyền chèo hàng, cùng với thêm một ít đồ.

Vì vậy, sau khi dọn xong hết đồ, muối cũng chất đầy ba xe gỗ, nàng lại nói: “Tuấn Hy, ngươi lên xe ngồi đi.” Hắn nhìn không thấy lại sức khỏe không tốt, vẫn là ngồi xe tránh làm lỡ hành trình.

“Không cần phiền phức như vậy, ta có thể đi cùng mọi người.” Lương Tuấn Hy không muốn bị xem như là phế vật, nhưng hắn không có ngựa, hiện tại cùng phế vật cũng chỉ hơn kém không bao nhiêu.

“Sur muội nói đúng a, Hy huynh lên xe ngồi đi, chúng ta phải nhanh chóng xuất phát, nếu đi chậm liền lãng phí không ít thời gian.” Hứa Bộ Nam đứng bên cạnh Niệm Khai Diễm cố ý nói có chút to để mọi người đều nghe được. Hắn muốn mọi người xem Lương Tuấn Hy là gánh nặng, muốn Niệm Khai Diễm nhìn cho rõ, người giúp được cho nàng ngoài hắn ra liền không còn ai nữa.

“Hy huynh, đừng cố chấp nữa.”

“Phải đó, chúng ta mau chóng thôi.”

“Áp xong chuyến tiêu này ngươi muốn đi bộ cùng chúng ta cũng không người phản đối.”

“...”

Đám huynh đệ người người đều lên tiếng khuyên giải Lương Tuấn Hy. Bọn hắn chưa từng có cảm giác hắn là gánh nặng như lúc này, ngựa không có còn phải đẩy thêm một người nữa.

Lương Tuấn Hy mang theo tức giận được Bá Cao Minh đỡ lên xe ngựa. Nàng sẽ nghĩ giống như bọn họ không, có xem hắn là gánh nặng không? Hắn thực sự rất hận đôi mắt này, nhưng hắn cũng không thể làm gì khác được.

Thấy Lương Tuấn Hy an vị, Niệm Khai Diễm lập tức cho xuất phát.

Quả đúng như Niệm Khai Diễm dự đoán, trước trời tối liền đến được trấn nhỏ. Cũng không phải là nàng thần cơ diệu toán gì, chỉ là lần trước Niệm Khánh Tự có kẻ qua với nàng, có lần bọn họ đi qua khu rừng này, phụ thân nàng chê bai hắn thể lực không tốt, thế là đôi huynh đệ tỷ thí.

Đương nhiên phụ thân nàng thắng còn nhị thúc thua. Một thương nhân như nhị thúc làm sao có thể đi bộ từ đây đến trấn nhỏ được. Thế nên nàng nghĩ, mọi người đều thể lực tốt, chỉ là còn tiêu nên thời lượng đến đó cùng thời lượng nhị thúc đi bộ.

Bọn họ ở cách trấn nhỏ một đoạn, Niệm Khai Diễm chạy đến tìm Bá Cao Minh, “Tam sư huynh đi cùng ta đến trấn một chuyến đi.”

“Diễm Diễm, ta cũng muốn đi.” Lương Tuấn Hy có chút buồn bã nói. Có phải nàng xem hắn như phế vật rồi hay không? Sao nàng lại không gọi hắn đi cùng.

Niệm Khai Diễm cũng không nhìn hắn, chỉ nói: “Ta lưu Thước nhi lại chiếu cố ngươi.” Nói xong nàng gấp gấp rời khỏi.

Bá Cao Minh đầy áy náy nhìn Lương Tuấn Hy, sau đó lại an ủi: “Sur muội là quan tâm sức khỏe của ngươi, không nên suy nghĩ nhiều, ta đi trước.”

Thước nhi thấy Lương Tuấn Hy đầy không cam tâm, lập tức tốt bụng an ủi: “Hy ca, tiểu thư rất quan tâm ngươi, ngươi không nên bày thái độ này cho nàng xem a!” Nàng đưa miếng táo trước mặt hắn: “Ăn táo nè Hy ca.”

“Đa tạ Thước nhi, ta không muốn ăn.” Hắn nào còn có tâm trạng ăn gì nữa.

“A đúng rồi Hy ca.” Thước nhi đột nhiên nhớ ra chuyện quan trọng liền hô lên: “Ngươi đến giờ dùng được chưa? Thước nhi đi giúp ngươi đun.” Sáng nay tiểu thư bảo nàng nhất định phải lấy được được hắn uống, bã được cũng được.

“Không có uống lúc này.” Lương Tuấn Hy nhàn nhạt đáp lại.

“A.”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Bên kia Niệm Khai Diễm lên trấn mua rất nhiều miếng thiết mỏng thật to. Nàng mang trở về cho người lột xung quanh bên trong rương đựng muối. Nếu có người buộc bọn họ đi đường thủy, vậy liền sẽ ra tay với số muối này trên thuyền. Chỉ cần đục khoét vài lỗ nhỏ trên rương, vậy muối liền xuyên qua lỗ hồng của bao bố mà rơi xuống biển, hòa tan, vậy chẳng phải là không có chứng cứ rồi sao?

Nàng chưa từng đi thuyền cũng không biết nơi đặt đồ thế nào, vì vậy đề phòng một chút cũng là nên mà.

Nên nàng nghĩ mấy miếng thiết này không nặng, cũng không tốn bao nhiêu bạc nhờ Bá Cao Minh giới mặc cả. Nếu là lót bên trong gương, có người thừa lúc không ai để ý là rương hồng, thì cho dù đặt ở dưới hòm thuyền nước cũng sẽ khó xâm nhập được.

-

Sáng hôm sau, mọi người ra đến bên cảng, người nào người nấy đều mặt mày không ra hơi. Hứa Bộ Nam đi xem thuyền mà thuê, Lương Tuấn Hy muốn giúp nhưng hắn nói: “Hy huynh vẫn là ngồi một chỗ tránh đi lung tung để mọi người lo lắng a.”

Tâm của Lương Tuấn Hy trầm xuống rất nhiều, gương mặt gần như đen lại, tay hắn nắm rất chặt xe kéo. Giờ đây hắn không thể nói gì nữa, vẫn là im lặng thôi.

Niên Khai Diễm thấy vậy liền đặt tay lên tay hắn, khẽ nói: “Mọi người đều là vì áp tiêu mà căng thẳng, không nên suy nghĩ nhiều.”

“Diễm Diễm, nàng không nghĩ ta trở ngại sao?” Lương Tuấn Hy ngẩng đầu lên hướng về phía nơi phát ra giọng nói của nàng. Tay hắn lật một cái nắm hờ tay của nàng, trong tim có biết bao nhiêu kích động nói không nên lời.

“Nếu cảm thấy ngại trở ngại sớm đã đổi người lấy Lương Vân Kha rồi.” Niên Khai Diễm nửa đùa nửa thật nói, đây cũng khiến hắn bật cười.

Một hồi Hứa Bộ Nam trở về, theo hắn còn có một số tráng hán khác. Bọn họ hướng nàng ôm quyền xong liền nói: “Chúng ta đến giúp Niên cô nương mang muối lên thuyền.”

“Không cần chúng ta đủ người.” Tuy sớm có chuẩn bị nhưng lòng phòng bị không thể không có. Mỗi nói các mấy miếng thiết đó với nhau vẫn có khe hở, không thể để người tùy tiện động vào được.

Một người trong số đám tráng hán nói: “Đây là ưu đãi của lão bản chúng ta, có khách thuê thuyền liền sẽ miễn phí giúp khách khuôn hàng lên thuyền, Niên cô nương thực sự không muốn nhận sao?”

Niên Khai Diễm nhìn qua đám huynh đệ rồi mới đáp ứng: “Vậy được rồi, phiền các người.” Nếu là miễn phí vậy thì còn gì bằng nữa.

Thuyền của Hứa Bộ Nam thuê cũng thuộc loại trung, có hầm để muối, bên trong thuyền còn có một bàn to đủ cho mọi người ngồi dùng cơm. Thuyền có một gác trên để ngủ, chất liệu cũng rất tốt.

Niên Khai Diễm xem xét nơi để muối trên thuyền lại đích thân quan sát bọn họ chất muối. Ngoài trừ có chút nặng tay để thuyền lắc lư ra thì cũng không có khả nghi gì, chỉ tùy tiện nhắc nhở: “Nga, các người nhẹ tay một chút, lật thuyền ta không chịu trách nhiệm nha.”

Đám tráng hán cùng nhìn nhau cười to.

Lát sau mọi người cùng nhau lên thuyền, Niên Khai Diễm lại nhìn thấy vài tráng hán trong đám tráng hán lúc nãy liền hiếu kỳ hỏi: “Đồ cũng mang xong rồi, các người còn lưu lại làm gì?”

“Hôm nay có một người lái thuyền nghỉ bệnh nên ta thay hắn giúp Niên cô nương lái thuyền a, không có chúng ta các người làm sao cho thuyền chạy.” Một tráng hán trong đó đáp lại nàng xong liền ôm bụng cười ha ha.

Niên Khai Diễm chép miệng thán: “Lão bản của các người thật biết làm ăn a, thuộc hạ đều đa tài như vậy.” Lời của nàng vừa dứt lại là một tràng khách khí của đám người lái thuyền.

Lương Tuấn Hy nhờ Thước nhi đưa mình đi khắp thuyền, để cố gắng nhớ hết đường đi trên thuyền. Bởi ngồi thuyền ít nhất cũng mất một đoạn thời gian, hắn không thể làm phiền người khác mãi được.

-

Do ở trên thuyền không có gì làm nên Niên Khai Diễm lại nổi lên hứng thú trở lại nấu nướng của bản thân. Vừa đến giờ ăn, đám nam nhân nhìn bàn đầy thức ăn mà cười như khóc vậy. Chỉ có mỗi Lương Tuấn Hy là tươi tỉnh bởi hắn còn chưa từng ăn thử thức ăn nàng tự tay làm.

“Thế nào, sao không người nào đụng đũa hết vậy.” Niên Khai Diễm ngồi xuống chà xát hai tay như thể bắt đầu chuẩn bị ăn. Khi thấy được đôi mắt của Bá Cao Minh rung rung, nàng vươn tay vỗ vỗ vai của hắn: “Tam sư huynh không cần cảm động như vậy, muối chỉ là rảnh rồi mới làm mà thôi.”

Nghe xong câu này mọi người đều thầm mong nàng đừng bao giờ rảnh rồi nữa. Rõ ràng bọn họ đang khốc lóc âm ỉ trong lòng vì sợ trúng thực thể mà thượng thiên lại còn bắt ép bọn họ ngồi đây cười trước khi chết nữa chứ. Dưới con mắt của nàng, bọn hắn làm sao có thể đồ đi, nếu là ăn...kết quả kia không cần nghĩ tới nữa.

Lương Tuấn Hy cầm đũa nhưng lại không nhìn thấy món nào mà gấp. Hứa Bộ Nam nhân cơ hội này, làm ‘người tốt’ một lần, hắn cầm đũa gấp chút thức ăn cho vào chén của Lương Tuấn Hy.

“Hy huynh đây là sư muội đích thân làm a, người dùng thử đi.”

Lương Tuấn Hy khẽ gạt đầu ngoảnh nói: “Vậy tạ Hứa huynh rồi.”

Mọi người nín thở nhìn chăm chăm thần sắc vui vẻ của Lương Tuấn Hy đang chậm rãi cho miếng thịt heo vào miệng. Ai cũng âm thầm cầu phúc, bọn họ không thể khuyên giải Lương Tuấn Hy, bởi Niên Khai Diễm còn ở đây, mà nếu nàng không ở, lấy trình độ cố chấp của hắn nhất định không chịu nghe khuyên bảo đâu.

Thước nhì cảm thấy như vậy không được, Lương Tuấn Hy là đại phu duy nhất ở nơi này, nếu hắn xảy ra chuyện chẳng phải là chết hết sao? Vì vậy khi thấy Lương Tuấn Hy đưa thịt đến bên miệng, nàng đứng lên bước đến đó vờ lấy đồ, chuẩn xác té vào lưng hắn.

“Ay do, trượt chân!”

Hành động đó khiến miếng thịt trên đĩa của Lương Tuấn Hy bay lên mặt của Hứa Bộ Nam ở đối diện, còn chén cơm lại úp hết xuống đĩa thức ăn trước mặt. Đây để mọi người trừ Hứa Bộ Nam ra đều bất động thanh sắc vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Bộ Nam giận đến run người, đưa tay lau đi dầu mỡ trên mặt mình, hắn lại không thể phát tác. Bởi lúc này, trước mặt mọi người, hành động của Thước nhì là đúng, còn Lương Tuấn Hy hoàn toàn không có tội.

Niên Khai Diễm đứng lên đỡ Thước nhì, “Người đi đứng thế nào a? Còn không biết tự kiểm điểm một chút?”

“Vâng vâng vâng, nô tỳ thật có lỗi.” Thước nhì nâng mắt nhìn, một đám nam nhân đều đưa ngón cái ra khen tặng nàng. “Thật xin lỗi Hy ca nhé, ta không có ý đâu.” Nàng chính là cố tình.

Niên Khai Diễm vừa định trở về vị trí ngồi xuống thì Bá Cao Minh đưa tay chỉ ra ngoài, kích động hô to.

Tiểu kịch trường:

Đoàn người tiêu cực khóc rống trong lòng nhìn về mặt hào hứng của mỗ nữ: Chúng ta không muốn ăn, chúng ta không muốn chết, chúng ta còn muốn thú thê sinh hài tử, sống lâu trăm tuổi.

Mỗ nam nào đó vỗ ngực hô: “Các ngươi không ăn, ta ăn, đồ Diễm Diễm làm đều là của ta.”

Mọi người: “Nhường hết cho ngươi đó huynh đệ.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Có mỹ nhân ngư

Niên Khai Diễm vừa định trở về vị trí ngồi xuống thì Bá Cao Minh đưa tay chỉ ra ngoài, kích động hô to. “Trời ơi, mỹ nhân ngư kia. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy a, các ngươi có thấy không?”

Niên Khai Diễm vừa nghe có mỹ nhân ngư lập tức hiếu kỳ nhìn theo ngón tay của Bá Cao Minh, “Mỹ nhân ngư? Nơi nào a?”

Đám nam nhân thấy được Bá Cao Minh liên tục nháy mắt, lập tức hiểu rõ mà nhao nhao phụ họa.

“Ta cũng thấy a.”

“Cả đời lần đầu tiên nhìn thấy mỹ nhân ngư, nhất định sau này chết cũng không có gì hối tiếc.”

“Nghĩ không ra mỹ nhân ngư lại đẹp như vậy a.”

“Truyền thuyết thực sự không có lừa người.”

“...”

Thước nhì lập tức kéo Niên Khai Diễm ra bên ngoài, “Tiểu thư, chúng ta mau ra ngoài xem đi, chắc mỹ nhân ngư còn chưa bơi xa đâu.”

Niên Khai Diễm lập tức cao hứng chạy ra ngoài, chòm người xuống, mở to mắt phóng ra chung quanh, cố gắng tìm kiếm bóng dáng của mỹ nhân ngư. Sao bọn họ nhìn thấy nàng lại nhìn không thấy, một đám người nhìn thấy không lý nào hòa lại gạt nàng.

Đám nam nhân nhân cơ hội này, mang hết thức ăn từ cửa sổ đổ xuống sông. Động tác thành thực lưu loát như thể chuyện này đối với bọn họ mà nói chính là rất bình thường. Chẳng qua trên sắc mặt ngoại trừ thở phào thoát nạn ra thì còn có tiếc nuối lương thực cũng cái bụng đói meo của bản thân nữa.

Lương Tuấn Hy nghe chuyện mỹ nhân ngư liền biết bọn họ bịa chuyện, nhưng vẫn chưa hiểu ra nguyên nhân. Đến lúc lại nghe tiếng chén đĩa cùng tiếng

đồ bị thả xuống sông, hán cau mày đầy âm trầm. Trù nghệ của nàng thực sự tệ đến mức này sao?

“Các người gạt ta làm gì mà có mỹ nhân ngư chứ?” Niên Khai Diễm tìm mãi không thấy, tức giận thở phì phò bước trở vào trong.

Đám nam nhân vừa nghe vậy liền giả vờ cầm chén đưa rỗng liêu mạng lừa vào trong miệng. Khi chân nàng vừa bước trở về, bọn họ đồng loạt đặt mạnh chén xuống bàn, người thì vờ nhai, người lại lấy ống tay áo lau miệng, người lại ôm bụng bảo no. Sau đó đồng loạt mở miệng khen ngon các thể loại.

Niên Khai Diễm nhìn bàn ăn trống rỗng, mắt không thể tin nổi: “Nhanh như vậy các người ăn hết rồi sao?”

“Đúng vậy, đã ăn hết rồi.” Bá Cao Minh nghe rằng cười, dùng khuỷu tay húc nhẹ Lương Tuấn Hy một cái: “Phải không Hy huynh?”

“Phải.” Lương Tuấn Hy nho nhá đáp một chữ.

“Trù nghệ của sư muội ngày càng tốt a, huynh đệ chúng ta thật có phúc hưởng!” Nói xong câu này Hứa Bộ Nam thầm xi và bản thân cả trăm lần, rõ ràng không phải như vậy mà vẫn phải dối lòng nói ra những lời này.

“Vậy ta đi làm thêm nhé.” Niên Khai Diễm nói xoay liền xoay người.

Chỉ là chân còn chưa nhấc đám nam nhân đồng loạt hô: “Dừng!”

Nàng không hiểu liền xoay người lại hỏi: “Vì sao?”

“Mọi người no hết rồi.” Bá Cao Minh cười như mếu, bụng hán còn đang đánh trống đây này, “Sư muội làm tiếp cũng không người ăn.”

Đám huynh đệ khác đều phụ họa gật đầu rất hăng hái nhiệt tình.

“Nhưng ta cùng Thước nhi còn chưa ăn được miếng nào a.” Niên Khai Diễm ôm bụng, mắt chớp chớp nhìn đám nam nhân.

Nàng có bảo làm cho bọn hán ăn nữa đâu, bọn hán đây là ngăn cái gì? Nàng vất vả nấu mà bọn hán ăn hết không thừa phần cho nàng, còn lâu nàng mới làm cho bọn hán ăn lần nữa.

“Lúc này nàng làm cho chúng ta ăn rồi, vậy giờ để ta làm cho nàng ăn được không?” Âm thanh nhỏ nhẹ lại ảm áp của Lương Tuấn Hy vang lên, đồng thời thấy hán đứng lên bước đến chỗ nàng.

“Được.”

Niên Khai Diễm đáp ứng xong hán mỉm cười ly khai. Nàng trừng mắt đám nam nhân nói: “Thấy chưa, đây mới gọi là có lương tâm. Ta vất vả làm thức ăn các người cư nhiên lừa ta đi xem mỹ nhân ngư rồi lại không thừa cho ta chút nào. Đừng hòng có lần sau!”

“Đó là do sư muội làm quá ngon nên chúng ta mới không kiềm chế được a.” Hứa Bộ Nam lại nịnh nọt nói. Lúc này hán hận Lương Tuấn Hy chết, vốn nghĩ lần này đoạt lại quang mang, không ngờ lại thành ra thế này.

Đám người vừa nghe xong câu này của Niên Khai Diễm lập tức cười đến không khép được miệng, sau này bọn họ thoát chết rồi, may mắn quá đi! Niên Khai Diễm là nghĩ bọn họ cười do câu nói của Hứa Bộ Nam nên không có phản ứng gì.

- --Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển-- -

Lát sau Lương Tuấn Hy mang chút ít thức ăn cùng com lên, hán cẩn thận đặt lên bàn rồi nói: “Diễm Diễm đợi cũng lâu rồi, mau ăn đi.” Hán ngồi xuống bên nàng, miệng vẫn còn treo tiểu ý nồng đậm.

Nghe được âm thanh nuốt nước bọt của mọi người, Lương Tuấn Hy lại nói: “Phần của Thước nhi ở bên trong, người tự xuống đó ăn đi.”

Mọi người lập tức hiểu được ám chỉ của Lương Tuấn Hy đều viện cớ ly khai để đi ăn com. Ai còn dám nói Lương Tuấn Hy là gánh nặng nữa bọn hán nhất định đánh chết người đó.

Gánh nặng gì chứ, đây rõ ràng là thân tiên tái thế, cứu sống đoàn người bọn hán a!

Thước nhi bước ra cửa vẫn còn do dự quay đầu lại: “Hy ca, người...” Hán vẫn chưa ăn đi?

“Không cần đa tạ, đi ăn đi.” Lương Tuấn Hy biết cách nghĩ trong lòng nàng, nhưng lúc nấu hán cũng tranh thủ ăn rồi. Thước nhi nghe vậy liền an tâm ly khai.

Nghe được âm thanh nhai nhóp nhép không chút thực nữ của Niên Khai Diễm hán ngọt ngào hỏi: “Có ngon không?”

“Ngon.” Niên Khai Diễm nói xong lại cho một miếng cá vào miệng. Đột nhiên nàng nhớ ra hán không nhìn thấy mà gấp thức ăn, vậy lúc này hán chỉ ăn một chén com thôi đi? Bá Cao Minh cho dù có chiều cổ thì cũng ăn đâu nhanh như đám người kia được.

“Người no chưa?”

“No rồi, nàng ăn đi.”

“Thật không?”

“Thật.”

Niên Khai Diễm nghe vậy cũng không nói gì nữa, tiếp tục ăn phần của mình.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Đến tối, mọi người đều ngủ, Niên Khai Diễm bước ra ngoài hóng gió đêm. Nàng bước đến mũi thuyền ngẩng đầu nhìn trăng sáng, hy vọng chuyển áp tiêu này thuận lợi. Nàng là người thừa kế, không thể không sáng suốt được, nhưng mà sổ sách kia...

Đang chìm trong trầm tư đột nhiên cả người nàng lao xuống sông. Nàng vốn không biết bơi, thế nên vừa rơi xuống liền cố hết sức vùng vẫy, mà miệng bị nước vào cũng không kêu cứu được. Não của nàng chỉ có duy nhất một suy nghĩ đó là nàng đã chết một lần rồi, nàng không muốn bản thân chưa làm xong chuyện lại chết lần nữa.

Thước nhi đang ngủ liền thấy bên cạnh trống rỗng, nàng nhìn chung quanh, nơi này tuy to nhưng đám nam nhân toàn bộ đều nhường cho hai nàng. Nàng từ lan can trên lầu nhìn xuống, thấy được Niên Khai Diễm vừa ngã xuống, nàng vội hô to:

“Tiểu thư ngã xuống sông rồi, mau cứu tiểu thư.” Thân nàng đồng thời túm lan can nhảy xuống chạy đến bên mũi thuyền. Do gác cũng không cao nên nhảy xuống cũng không có tổn thương gì, nhất là đối với người tập võ như nàng. Cố vờn người vờn tay, túm được một tay của Niên Khai Diễm.

Lương Tuấn Hy ngủ ở chỗ bàn ăn gần cửa nhất, vừa nghe được tiếng hô lập tức chạy ra ngoài. “Diễm Diễm ở nơi nào?” Hắn chạy đến chỗ Thước nhi đưa tay quờ loạng xuống nước. Đôi mắt đáng chết này...

Thước nhi dùng hai tay túm lấy tay Niên Khai Diễm ra sức kéo, nghe hồi liền cố gắng hướng dẫn hắn đến chỗ tay của Niên Khai Diễm. Cuối cùng hắn túm được tay nàng, lập tức dùng sức kéo nàng lên.

Do vừa ngã xuống không lâu nên nàng không có bất tỉnh, chỉ là run sợ, ôm lấy Lương Tuấn Hy khóc rống lên: “Hy, ta sợ quá, sợ quá.”

“Diễm Diễm ngoan, không sợ, an toàn rồi.” Lương Tuấn Hy cũng không chút cố kỵ nào ôm chặt lấy nàng nhỏ giọng trấn an. Sau đó hắn nói với Thước nhi: “Mau mang khăn đến đây.”

Mọi người chạy ra đến thì Niên Khai Diễm cũng được cứu rồi. Nghe được nàng xưng một chữ ‘Hy’ ai nấy cũng đầu óc choáng váng. Không phải nàng thích Hứa Bộ Nam sao? Chỉ là rất nhanh bọn họ loại bỏ suy nghĩ đó bởi tiếng quát của Lương Tuấn Hy.

“Mau đến hầm kiểm tra muối.”

Mọi người lập tức tỉnh người theo lệnh hắn mà tản đi. Khoan nói đến trước kia thái độ làm người của hắn thế nào, sau bữa cơm cứu mạng kia, hắn chính là thần thành trong lòng của bọn họ rồi.

Niên Khai Diễm không ngừng run rẩy trong lòng hắn, hai tay quàng lên cổ hắn, túm chặt không buông, cứ như nếu buông ra nàng sẽ lại rơi xuống nước vậy. Miệng liên tục khóc gọi ‘Hy’, lúc nàng rơi xuống nước người đầu tiên nàng nhớ đến chính là hắn, chỉ cần hắn ở nàng nhất định an toàn.

“Có ta có ta.” Lương Tuấn Hy vẫn cực lực trấn an nàng. Lúc này y phục mỏng manh của mùa hạ trên người nàng ướt sũng, thấm ướt cả y phục của hắn nữa, hắn có thể sờ được da thịt của nàng thông qua vài lớp vải mỏng kia.

Cả người hắn rạo rực như có người châm lửa vậy. Chỉ là tay hắn lướt qua một cái trên lưng nàng đột nhiên cảm nhận được độ nhót, mặt dù rất ít nhưng vẫn là có. Đôi mày kiếm lập tức nhíu chặt lại, có người đẩy nàng.

Hứa Bộ Nam nhìn thấy chướng mắt hừ thầm trong bụng, nếu không phải lúc này hắn ngại nằm ngoài gió to lạnh thì đâu để Lương Tuấn Hy vớt được cơ hội này. Nàng gặp chuyện cũng không báo trước một tiếng để hắn chuẩn bị làm anh hùng nữa.

“Hy huynh nên buông sư muội ra đi thôi, cô nam quả nữ như vậy còn ra thể thống gì?”

“Hứa huynh nói vậy là không đúng rồi.” Bá Cao Minh kiểm tra muối xong bước đến nói: “Sư muội đang hoảng loạn rất cần người an ủi, mà nàng lại túm chặt Hy huynh. Lời của Hứa huynh là đang nói sư muội không đáng hoảng sao?”

“Ta không có nói như vậy, chỉ là sợ làm hại thanh danh của sư muội mà thôi.” Mặt của Hứa Bộ Nam đen thui tỏ rõ đuối lý, nhưng vẫn rất chống chế.

Nếu là sợ thì không nên nói ra miệng càng không nên nói to như vậy mới đúng. Bá Cao Minh không vui, bụng nghĩ nhưng cũng không nói ra miệng tránh xích lòng nhau.

Lương Tuấn Hy biết rõ Hứa Bộ Nam là dạng gì nên cũng không có lưu ý lời của hắn. Khi nghe Bá Cao Minh báo lại muội vẫn đủ số lượng hắn lại nói: “Gọi hết đám người lái thuyền cùng các huynh đệ đến đây.”

(Luna: T_T sao dạo này ít view thế??? Mọi người đã đi đâu hết rồi, còn chưa tết mà sao kỳ vậy)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Truy bắt hung thủ

Thước nhì vừa lúc bước tới lấy chân phù lên người Niên Khai Diễm. Do nàng ta ôm quá chặt nên nàng không cách nào tách hai người ra được.

Lương Tuấn Hy biết nàng bị hách thành như vậy lúc này không nên lập tức điều tra, chỉ là chứng cứ mỏng manh, không tra không được. Hắn ôm chặt lấy nàng, để nàng không cảm thấy lạnh, tay tránh khỏi phần nhót trên lưng áo của nàng.

Khi đám người tụ tập đầy đủ, Lương Tuấn Hy lại nói: “Đêm khuya thế này, đại tiểu thư nhà chúng ta té xuống sông gây ra tiếng động lớn thật làm phiền mọi người.”

Mọi người nghe câu này đột nhiên rất không hiểu hắn muốn làm gì, ngay cả muội cũng không bị thiếu đi cân nào cơ mà, hắn là muốn gì a!

Lương Tuấn Hy lại tiếp tục nói: “Chỉ là ta đột nhiên giờ này mới nhớ ra, trước đó đại tiểu thư có nói với ta một việc rất quan trọng, nhưng ta lại quên mất. Sợ tiếp tục quên nên mới nhân cơ hội mọi người đều có mặt nói ra.”

Hứa Bộ Nam rất khó chịu, hắn gằn giọng nói: “Hy huynh, sự muội đã thành ra như vậy người còn ở đây đùa giỡn cái xiếc gì?”

Bắt hung thủ không bắt, cho Niên Khai Diễm nghỉ ngơi lại không cho, còn ở đây đùa hoa chiêu. Nói gì thì nói sau này nàng cũng sẽ gả cho hắn, hắn làm sao có thể trở mặt nhìn nàng trong lòng nam nhân khác được? Lại nói, rõ ràng dạo này Niên Khai Diễm không xem trọng Lương Tuấn Hy nữa lại làm sao nói chuyện gì quan trọng cho một phế vật biết được.

“Hứa huynh, đây là Diễm Diễm nhờ ta, ta không thể chậm trễ được.” Lương Tuấn Hy hít một hơi thật sâu lại nói với mọi người: “Đại tiểu thư nhà chúng ta có nói rằng, nàng nhìn thấy một người trong những vị lái thuyền đây rất đặc lực, muốn hỏi quý danh để mang hồi phủ gia nhập tiêu cục.”

Nghe được như vậy đám lái thuyền lập tức rất háng hái. Làm ở tiêu cục đương nhiên tốt hơn làm lái thuyền rồi, trừ người nói chuyện(LTH) ra, đám người khác đều y phục hoa lệ, hắn lương bổng rất cao. Mà bọn họ cũng không hề hoài nghi lời của Lương Tuấn Hy, bởi trước đó Niên Khai Diễm từng khen lão bản nhà bọn họ rất biết trọng dụng nhân tài.

“Chỉ là nàng không biết tên, chỉ nhớ mặt. Nhưng hiện tại nàng đã thành ra bộ dạng như vậy làm sao nhận diện được.” Lương Tuấn Hy nói xong nghe được âm thanh thờ dài của đám người vang lên, thầm cười: “Nhưng không sao, nàng nói với ta, nàng nhớ được tay của người đó rất hữu lực là nhân tài hiếm có. Chỉ là mắt ta lại nhìn không thấy thế nên phải phiền mọi người phối hợp một chút.”

Đám người lái thuyền lại nhao nhao lên nói để Niên Khai Diễm phục hồi mới tính, bởi cơ hội này chỉ có một, nên sợ Lương Tuấn Hy nhận sai người. Lương Tuấn Hy lại nói: “Lúc này tại hạ đã thay đại tiểu thư chân mạch, e rằng phải mất gần một tháng nàng mới bình phục, như vậy há phải làm lỡ cơ hội của các vị ở đây sao? Mà tiêu cục cũng mất đi một nhân tài. Tại hạ nếu còn chậm trễ thì quả thực có lỗi với mọi người, có lỗi với đại tiểu thư.”

Âm thanh đầy tiếc nuối vang lên tức khắc dập tắt sự dị nghị của mọi người. Giờ đây ai ai cũng bảo hắn nhanh chóng đưa ra biện pháp.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Lương Tuấn Hy chậm rãi gạt đầu, đầu cũng không buồn nhìn lên mà phân phó: “Phiền các vị đưa hai tay mình ra trước. Bá huynh, làm phiền huynh dùng nước vẩy nhẹ lên tay bọn họ rồi chà xát vào nhau vài lần. Các huynh đệ cần thận quan sát xem tay bọn họ có biểu hiện lạ gì lập tức báo lại, bàn tay của người được chọn phải nhanh và hữu lực, nhớ đó.”

Đây cũng là lý do hắn gọi hết đám huynh đệ trong tiêu cục đến. Hắn nhìn không thấy không thể quan sát được, vậy liền phải nhờ người đồng thể mạnh rồi. Hắn không hoài nghi người trong tiêu cục làm, bởi vì chuyển áp tiêu này đối với bọn họ mà nói cũng rất quan trọng, nếu là làm tốt bạc lãnh được cũng không hề thấp, làm không xong chỉ có lương ít ỏi lại bị ăn mắng.

Lương Tuấn Hy càng không hoài nghi Hứa bộ Nam, bởi chuyển áp tiêu này khẳng định địa vị của hắn(HBN) trong lòng bá phụ bá mẫu. Hai người đó căn cứ vào đây mà quyết định để hắn(HBN) là nữ tử của Niên gia, có đủ năng lực duy trì tiêu cục. Nếu Hứa Bộ Nam muốn hạ thủ nhất định không chọn lúc này.

Mọi người làm theo lời của Lương Tuấn Hy, sau khi tay dính nước, liền liền mạng dùng tốc độ nhanh nhất cọ xát vào nhau hy vọng lột được vào mắt đám người tiêu cục, cuối cùng là mở hai bàn tay. Bá Cao Minh kinh hô tóm lấy tay của một người đưa đến trước mặt Lương Tuấn Hy, cao hứng nói: “Hy huynh, tay của người này dường như dính thứ gì đó, rất nhót.”

Lương Tuấn Hy nhếch môi âm lãnh nói: “Mau bắt hắn lại.”

Thước nhì là người đầu tiên tiến tới túm tay nam nhân kia bẻ ngược ra sau. Bởi nàng biết Lương Tuấn Hy không mang tiểu thư ra đùa giỡn bao giờ, hẳn đã nói vậy ắt hẳn tên này có vấn đề. Bởi lúc nàng đứng ở lan can, thấy có người từ chỗ tiểu thư té mà ly khai. Ánh trăng hôm nay quá mờ nàng nhìn không rõ mà thôi. Vốn nghĩ chút nữa tiểu thư ngủ sẽ đi nói với hắn, không ngờ nhanh như vậy hắn bắt được rồi.

Bá Cao Minh cũng túm chặt cổ tay của nam nhân kia. Thước nhì làm hành động nhanh nhưng dù sao thể lực cũng không tốt bằng hung thủ, hắn không thể để một cô nương bắt một nam nhân được.

Mọi người ồ lên liên tục nghị luận chỉ trích Lương Tuấn Hy. Hắn chỉ điềm đạm nói: “Kẻ này là hung thủ đẩy đại tiểu thư nhà chúng ta xuống nước, bắt hắn cũng hoàn toàn không có quá đáng.”

Lúc này Niên Khai Điềm ở trong lòng hắn đã không còn run nữa, bởi vì nàng đã ngủ mất rồi. Hắn ôm nàng vẫn chưa hề buông tay, càng không có ý định giao lại cho Thước nhì.

“Tên hạt tử kia, ngươi có nhìn thấy không mà dám ngấm máu phun người? Ngươi vu oan ta, ăn nói không có chứng cứ, ta muốn báo quan, ta muốn báo quan.” Nam nhân kia cực lực vùng vẫy nhưng lại bị hai người có võ chế trụ căn bản không thể thoát.

Vu oan? Báo quan? Khỏe miệng của Lương Tuấn Hy hiện ra một tia cười nhạt nhưng lại có chút âm ngoan mang theo vị máu.

“Lúc lên thuyền, ta cùng Thước nhì đi dạo quanh thuyền một vòng, sau đó cố ý đến hầm rải bột sắn vào xung quanh các rương muối. Mà nam nhân này vì động tay chân với các rương muối nên tay dính lại bột sắn. Hắn cố ý muốn chúng ta nghi ngờ lẫn nhau, lại có thể ngụy tạo thời gian gây án nên mới đẩy Điềm Điềm xuống sông. Chính vì lý do này lưng áo của nàng dính một loạt nhót cùng loại với trên tay của hắn.”

Lương Tuấn Hy giải thích một mạch xong, lại âm giọng hỏi: “Có đúng thế không?” Bởi hắn biết cách làm của nàng chứng tỏ nàng nghi ngờ có người trên thuyền động thủ, thế nên mới cố ý giúp nàng dễ phát hiện hung thủ mà thôi. Không ngờ người này dám đẩy nàng xuống nước, tội đáng chết.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Âm thanh của hắn âm hàn đến nỗi để người run bần bật như vừa rơi vào băng tuyết vậy. Sau khi nghe xong phân tích, mọi người đồng loạt hiểu lập tức lấy dây trói người đó lại. Nam nhân đó vẫn hô to rằng bản thân oan uổng nhưng lại bị một người khác lấy vải nhét vào trong miệng.

Lương Tuấn Hy hơi cau mày vì cảm thấy tiếng hét kia rất chói tai, gần giọng hỏi: “Ngươi oan uổng? Đừng tưởng ta không biết lúc dời muối lên thuyền ngươi đã cố ý để người gây động tác mạnh nhân cơ hội đục lỗ dưới đáy rương. Lúc này ngươi vào trong kiểm tra, không thấy muối bị rơi ra ngoài nên mới cố ý đẩy Điềm Điềm để có cơ hội tìm hiểu kỹ nguyên nhân.”

Hắn từng nghe Điềm Điềm nói qua về chuyện áp tiêu lần này. Nếu như một đường áp không hề phát sinh chuyện gì ngoài việc ngựa chết ra liền chỉ có thể gây án trên tàu thôi. Sau đó hắn nghe được Bá Cao Minh nói chuyện Điềm Điềm đi mua thiết lốt bên trong rương, hẳn nàng cũng đoán được như hắn.

Thế nhưng Thước nhì đưa hắn đi khắp thuyền lại không phát hiện nơi nào trên thuyền có vấn đề. Vì vậy hắn đoán, hung thủ nhất định sẽ làm thùng rương sau đó nhân lúc không người chú ý mà vào hầm lấy số muối bị rơi ra ngoài thả xuống sông. Như vậy thần không biết quỷ không hay.

Chỉ là hắn đoán không ra, vì sao các tiêu cục trước lại không phát hiện chuyện rương muối bị đục lỗ? Do đó mới rải bột sắn, chỉ cần phát hiện muối bị rơi mất liền lập tức truy tra hung thủ rồi.

Có huynh đệ trong tiêu cục hỏi: “Hy huynh, chúng ta giải quyết tên này thế nào?”

“Theo quy tắc của tiêu cục, chặt tay trói lại, đến khi cập bến giao cả hắn cho tiêu chủ giải quyết.” Đây là người chạm vào muối, chứng tỏ là có ý phá hoại, tiêu cục lấy hai tay của hắn việc còn lại để tiêu chủ giải quyết.

“Thật xin lỗi các vị, tại hạ nóng lòng tìm hung thủ nên dưng nên màn kịch vừa rồi để lừa mọi người, còn thỉnh mọi người thứ tội.” Dứt lời hắn bế Niên Khai Điềm rời khỏi nơi này.

Lúc này mọi người đầy cảm thán, vốn nghĩ Lương Tuấn Hy sẽ là gánh nặng của bọn hắn, không ngờ lại trái ngược hoàn toàn. Không những để bọn hắn không cần nhện đối, mà còn bảo toàn được uy tín của tiêu cục, tra ra hung thủ hại đại tiểu thư nữa. Nếu hắn không mù, cho dù là bức ép sợ là tổng tiêu đầu cũng phải bắt đại tiểu thư gả cho bằng được.

Hứa Bộ Nam tức giận một đám hạ lên mặt của nam nhân kia. Tên khốn này suýt hại hắn mất hết tất cả rồi, “Nói đến cùng là người nào sai khiến ngươi?” Không đánh chết tên khốn này hắn thực sự không thể trút được cơn giận này.

Hai mắt của hắn đầy sát khí chỉ muốn lập tức giết chết nam nhân này. Đám huynh đệ trong tiêu cục lại nghĩ hắn tình thâm nghĩa trọng với Niên Khai Điềm nên mới giận như vậy, ở bên cạnh không ngừng khuyên nhủ.

Nam nhân kia bị trói vào cột thuyền, miệng bị nhét khăn, tay bị chặt, đã vậy mặt còn bị Hứa Bộ Nam đánh thành đầu heo nữa chứ, trông thê thảm vô cùng. Nhưng lúc này đây cũng không có người dám cứu hắn. Bởi lúc này mọi người cảm nhận được hàn khí từ Lương Tuấn Hy cùng sát khí từ Hứa Bộ Nam, trái tim nhỏ của bọn họ quả thực chịu không nổi đã kích dàu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: Đại công cáo thành

Sáng sớm Niên Khai Diễm tỉnh lại đã thấy mình nằm trên tầng hai rồi, mà y phục của nàng cũng được thay thành trung y. Thước nhì nằm ở bên cạnh nàng, chung quanh còn có linh tinh các thứ.

Đầu nàng nhanh chóng nhớ lại mọi chuyện đêm qua, chỉ nhớ được mình được cứu rồi nằm trong lòng của Lương Tuấn Hy mà thôi. Nếu lần này không có hắn theo cùng sợ nàng sẽ rất thảm a!

Nghe được âm thanh có người đến, nàng ôm chăn che chắn thân thể, cảnh giác nhìn về phía cầu thang. Chỉ thấy Lương Tuấn Hy bước lên, tay hắn còn cầm theo một chén được nóng.

“Hy!” Nàng nhanh chóng đẩy hết đồ linh tinh sang một bên tránh hắn vấp phải.

“Nàng tỉnh rồi sao?” Lương Tuấn Hy cẩn thận ngồi xuống bên cạnh nàng, âm thanh cũng rất nhỏ, bởi không nghe thấy giọng của Thước nhì cũng biết nàng ta chưa tỉnh. Hắn đưa chén được đến trước mặt nàng, âm thanh thả mềm đầy dụ dỗ: “Mau uống hết chén được này đi, rất ngọt không có đắng đâu.”

Nàng gọi hắn như vậy thật dễ nghe biết bao, hy vọng sau chuyến áp tiêu này hắn cùng nàng có thể nhanh chóng định được hôn kỳ. Hắn không muốn tiếp tục kéo dài nữa, sợ Hứa Bộ Nam cùng Niên Tuệ Nhân sẽ không từ bỏ, vẫn là thủ năng trước mới là cách tốt nhất.

Niên Khai Diễm nhìn thấy chén được liền nhớ lại ngày đầu mình trùng sinh. Giờ đây nhìn hắn vẫn là đầy người mồ hôi như vậy, nàng đưa tay áo lên thay hắn lau mồ hôi trên trán: “Ngươi vì ta vất vả rồi.”

“Cũng đáng mà, chẳng phải đôi lại được nàng giúp lau mồ hôi sao?” Lương Tuấn Hy nghe nàng áy náy trong giọng nói của nàng, hắn lập tức pha thêm chút vui đùa trong lời nói của mình.

Quả nhiên Niên Khai Diễm phì cười, “Ngươi ngốc như vậy, chỉ là lau mồ hôi thôi, sau này thê tử của ngươi có thể làm được.” Nàng còn biết nhất định sẽ làm tốt hơn nàng nữa.

Lương Tuấn Hy nghe nàng nói xong tim đập chậm lại vài nhịp, nàng nói thế là có ý gì? Tay hắn siết chặt chén được nóng, lại dường như không hề biết nóng, bởi tim hắn vì một câu nói của nàng mà đau đến tê dại, mất cả tri giác rồi.

Niên Khai Diễm đưa mắt nhìn ra bầu trời trong xanh của ngày hạ, âm thanh dễ nghe của nàng lại phát ra “Thân thể ngươi không tốt, không nên chỉ chăm sóc ta, phải lo cho chính mình trước.” Nàng nợ hắn nhiều như vậy, khi nào mới trả hết đây? Thật sợ kiếp sau làm trâu làm ngựa mà trả cho hắn quá.

“Ta rất khỏe, sức khỏe của ta xưa nay vẫn rất tốt...” Nói đến đây Lương Tuấn Hy cũng không biết nói gì nữa. Nàng vì sao không chịu tiếp nhận hắn? Sẽ không phải nàng để ý được nam nhân nào nữa chứ. Đột nhiên trong đầu hắn lóe lên một cái tên, Thùy Anh Tư? Sẽ không đâu.

Niên Khai Diễm cầm lấy chén được, chu môi thổi thổi, sau đó một hơi uống hết. Được quả nhiên là ngọt, tên ngốc này sẽ không bao giờ gạt nàng.

“Hy!”

“Ân?”

“Ngươi nên nghĩ cho bản thân rồi, đừng để cha nương ngươi mãi lo cho ngươi như vậy.”

“Vậy liền cần nàng giúp đỡ rồi.” Chỉ cần nàng đáp ứng gả, vậy chẳng phải mọi thứ đều tốt sao? Cuối cùng hắn lấy hết can đảm hỏi nàng: “Đến cùng ta có điểm nào để nàng không hài lòng?”

Niên Khai Diễm khẽ lắc đầu nhìn hắn, “Bởi vì ngươi quá tốt, tốt đến nỗi khiến ta hồ thẹn khi đối diện với ngươi.”

“Mất ta không hoàn hảo, không thể giúp nàng tính sổ sách, làm đồ chơi cho nàng cũng chẳng vẽ để chúng nó đơn điệu đến nhàm chán, vậy làm sao nói là tốt được!” Lương Tuấn Hy vẫn không có từ bỏ. Hắn không tin hắn tốt như vậy, nếu hắn tốt nàng nên thích hắn mới đúng. “Còn có...”

Sổ sách đó là trách nhiệm của nàng, làm sao nàng có thể đẩy hết cho hắn được. Còn có mấy đồ chơi kia, là chính miệng nàng chê bai không đẹp, không có màu sắc. Vì vậy lời hắn chưa nói hết nàng đã không còn can đảm nghe tiếp nữa mà to tiếng cắt đứt.

“Chính vì vậy ngươi mới nhìn không thấy ta xấu xa cỡ nào!” Niên Khai Diễm cảm thấy mắt mình đã ngập lệ rồi, nàng ngồi bó gối, tự ti thu mình lại, cực lực không để bản thân khóc. Nàng xấu xa đến nỗi cảm thấy bản thân không hề xứng đáng để hắn đối xử tốt với mình như vậy.

Lương Tuấn Hy nghe được giọng nàng có chút run, lòng hắn cũng nóng nảy theo, “Nàng biết không, khi một người nhìn không thấy, người đó sẽ cảm nhận bằng tâm. Ta cũng như vậy, trong lòng ta Diễm Diễm luôn là tốt nhất, đẹp nhất.”

Cả thân thể của Niên Khai Diễm mạnh run, lời nói của hắn khiến cho nàng không thể thở được nữa, tim như bị người bóp chặt, nàng chỉ có thể thôi thóp mà sống thôi. Nhớ lại những việc của hai kiếp, nàng thực sự rất khó tiếp thu.

Qua một lúc im lặng, nàng điều chỉnh lại tâm tình: “Ngươi xuống dưới đi, ta hoá y xong sẽ xuống.”

“Được.” Tuy nghe không được nàng đáp lại câu nói của hắn nhưng hắn cũng không miễn cưỡng nàng nữa, hắn tin chỉ cần hắn cố gắng nàng nhất định sẽ đáp ứng gã cho hắn.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Lát sau Niên Khai Diễm đi xuống nhìn thấy đám huynh đệ đều là sắc mặt tái nhợt nằm trên sàn như cá chết vậy, hỏi mới biết là do say sóng. Hứa Bộ Nam cũng không tốt hơn chút nào, chỉ có Bá Cao Minh cùng Lương Tuấn Hy bận rộn đun được chăm sóc bọn họ.

Nghĩ không ra một người thân thể yếu ớt như tam sư huynh lại không hề bị say sóng. Đúng là chó nhìn ngoại hình mà đánh giá một người, biết đâu được sẽ có ngày người phải nhờ đến sự giúp đỡ của họ đây.

Niên Khai Diễm ngồi xổm bên cạnh Hứa Bộ Nam, “Đại sư huynh a, mọi người đều trông chờ vào huynh a. Nếu lần này để phụ mẫu biết huynh say sóng đến nỗi không thể ngồi dậy...tắm tã, vậy thì khó nói chuyện rồi.” Nàng muốn nhanh chóng kết thúc chuyến áp tiêu này thức đẩy mối hôn sự của hắn cùng Niên Tuệ Nhân, nhớ như có hài tử liên không tốt rồi.

Lương Tuấn Hy đang giúp một huynh đệ trong tiêu cục uống thuốc, vừa nghe vậy tay run, được nóng đỏ từ miệng người ta xuống áo khiến người ta khẽ hô lên một tiếng.

“Thật xin lỗi, ta không cố ý.”

“Không sao không sao.” Người ta nhìn không thấy còn phải chăm sóc hắn nữa, đương nhiên là sẽ phát sinh không cần thận rồi.

Hứa Bộ Nam nhếch đôi môi tái nhợt lên đầy đắc ý, đây chứng tỏ rằng nàng sẽ gả cho hắn đi. Vậy hành động của Lương Tuấn Hy lúc này, chứng tỏ rõ rồi còn gì.

“Sư muội yên tâm, ta rất nhanh sẽ phục hồi, tuyệt không để sư muội thất vọng.”

“Ân, vậy huynh nghỉ ngơi cho tốt a.” Niên Khai Diễm nói xong cũng bước ra ngoài.

Nàng nhìn thấy nam nhân bị cột ở ngoài, thế nên lúc Thước nhi tỉnh lại nàng mới biết được sự thật. Làm vậy không thể sống, đạo lý này luôn đúng a!

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Qua đi mấy ngày, thuyền cuối cùng cũng cập bến. Lúc này tiêu chủ sớm cho người đến cảng nhận hàng, bởi trước lúc lên thuyền Niên Khai Diễm đã có viết thư ghi rõ lý do cùng ngày giờ thuyền đến.

Mấy tấm thiết cũng sớm được nàng lấy ra, bột phấn cũng được lau sạch, mấy trò này đương nhiên không để người ngoài biết được rồi. Đây là khôn vặt nhỏ nàng cùng Lương Tuấn Hy nghĩ ra để giữ được mối làm ăn này a, làm sao tùy tiện để người khác biết được.

Mà đám huynh đệ đến khi thuyền cập bến mới có thể không say sóng nữa, nhưng vẫn đầu choáng váng chưa hoàn toàn khỏe hết, Hứa Bộ Nam say đến đứng không nổi, vì vậy người đứng ra đàm phán mối làm ăn này là Lương Tuấn Hy. Không chỉ muối không bị thiếu cân mà còn giao được thủ phạm ra khiến tiêu chủ rất vui, lập tức không chút ngần ngại trả bạc xong còn ký cả hợp đồng dài hạn nữa.

Niên Khai Diễm chỉ ở bên xác nhận chữ trên hợp đồng cùng ký tên mà thôi. Ai bảo nàng ăn nói cùng tính toán hết như phụ thân làm gì? Nói ra những lời toàn khiến người khác đau lòng thôi.

Vì đám huynh đệ thế chết không leo lên thuyền nữa nên Niên Khai Diễm chỉ còn cách trả thuyền lại thôi. Tiêu chủ vì cao hứng muối không hao hụt nên mua đủ ngựa tặng mọi người hồi Lan Châu.

Niên Khai Diễm để mọi người ăn no nghỉ ngơi đủ mới bắt đầu lên ngựa hồi Lan Châu. Đương nhiên nam nhân kia bị tiêu chủ xử lý thế nào cũng không liên quan đến nàng nữa. Chuyến này nàng thành công như vậy, toàn bộ nhờ Lương Tuấn Hy rồi, xem ra nàng vẫn còn phải nỗ lực nhiều a!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Hắn đang nói gì?

Để phòng tránh chuyện ngựa trúng độc, Niên Khai Diễm cho người chất đầy cỏ trên mấy xe ngựa mà tiêu chủ mua cho. Lần này người ngựa đều đông

đào, chỉ là trên người mang quá nhiều ngân phiếu, quả là có chút lo sợ a.

Vốn nghĩ trên đường sẽ không còn gì đặc biệt nữa, thì khi bọn họ đi được mấy ngày đường, đang đi giữa một khu rừng, thì đột nhiên bị một đám người mai phục. Đám người đều đang đẳng sát khí để mọi người trong tiêu cục đều rút kiếm bày thế thủ.

Một người trong đám người kia nhìn Niên Khai Điềm chăm chăm, “Nha đầu, là người làm lỡ chuyện của chúng ta, còn báo hại chúng ta tổn thất nặng nề, tuyệt không thể tha.”

“Ta chọc gì đến người?” Niên Khai Điềm không đáp phản vấn, tay sớm đặt ở nhuyễn tiên trên thất lưng rồi. Nàng nào biết bản thân đã chọc phải người nào a, cũng không biết có tìm nhằm người hay không.

“Còn dám hỏi như vậy?” Âm thanh của người đó nghe không ra chút ôn độ nào, “Nếu đã dám lo chuyện không thuộc về mình, vậy liền phải dùng mạng mình để đổi rồi!”

Hắn hướng đám người còn lại giơ kiếm lên hô to: “Giết nàng!”

Lương Tuấn Hy đột nhiên hô to: “Người là ta bắt, muốn chém muốn giết, đến đây.” Hắn thúc ngựa chặn trước mặt Niên Khai Điềm.

Hắn biết đám người này từ đâu ra rồi. Hắn từng nghe tiêu chủ nói ở trong thành có tiêu chủ cùng một hộ gia đình nữa đều là buôn bán muối, đã cạnh tranh rất lâu rồi. Mà nếu tiêu chủ vận chuyển muối bị hao hụt mất nhiều bạc lẫn muối vậy người có lợi sẽ là ai, không cần nghĩ cũng biết.

“Tiểu tử, một tên mù như ngươi làm sao bắt được người, còn muốn giúp nàng bao che sao? Đừng hòng!” Người kia vừa nói xong lập tức cầm kiếm xông đến.

Niên Khai Điềm nào để Lương Tuấn Hy ra mặt thay mình nữa, nàng rút nhuyễn tiên ra, thúc ngựa lên cùng người đó giao đấu. Đúng, người là do hắn bắt, nhưng nàng là người để hắn phải làm như vậy.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Hai bên lập tức phát sinh một trận chiến trong rừng. Khu rừng im tĩnh lại vì trận chiến này mà trở về cực kỳ ồn ào.

Lương Tuấn Hy im lặng nghe động tĩnh xung quanh, chỉ nghe được âm thanh thờ dốc của Niên Khai Điềm bên tai, hắn xác định nàng hiện tại đang ở cách mình không xa liền cẩn thận lái ngựa theo lên. Khi nghe được âm thanh của nam tử kia la to, hắn một tay chuẩn xác kéo Niên Khai Điềm lên ngựa ngồi cùng mình, tay còn lại nắm tay cầm nhuyễn tiên của nàng quát đến chỗ nam tử đó.

Niên Khai Điềm bị kéo đột ngột không hề đề phòng, một trận đầu óc choáng váng, đến khi định thần lại, đã thấy mình ngồi trên lưng ngựa rồi, mà ánh vào mắt nàng chính là trắc dung tuấn lãng nhìn từ dưới lên của Lương Tuấn Hy.

Chỉ nghe âm thanh của con ngựa nàng ngồi lúc này hí lên một tiếng rồi oanh liệt nằm xuống, còn nhuyễn tiên của nàng từ giữa trán của nam tử kia rút ra, khiến cho tiên huyết văng tứ tung. Tiếp tới hai nam tử khác lại xông tới, Niên Khai Điềm muốn rút tay về ứng chiến nhưng Lương Tuấn Hy lại giữ quá chặt.

Chỉ thấy hắn lại vung lên một tiên, quát vào tay phải của một nam tử, khiến hắn đau mà thả kiếm xuống. Tay còn lại của nàng chống trên lưng ngựa, tung người xoay thân đá vào một nam tử đang xông lên khiến hắn thổ ra một búng máu.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Sau một hồi ác chiến, cũng may người trong tiêu cục không ai bị gì, dù sao bọn họ cũng vì Niên Khai Điềm mà đến, thế nên mục tiêu cũng chỉ có nàng mà thôi. Mà người đánh hết thấy lại là Lương Tuấn Hy.

Đây khiến mọi người bị hách đến không nhẹ. Bọn họ biết hắn có võ công nhưng lại không biết giới đến trình độ nhìn không thấy cũng áp đảo được tình thế. Mà Niên Khai Điềm cũng là không thể tin tưởng được.

“Ngươi khi nào thì lợi hại như vậy?”

Bình thường chỉ toàn nàng bắt nạt hắn thôi, mà hắn võ công tốt như vậy lại cam tâm tình nguyện để nàng bắt nạt?

“Từ lúc muốn bảo vệ Điềm Điềm.” Lương Tuấn Hy mang đầy cung chịu mà nói ra câu này. Đôi mắt hắn có khiếm khuyết, đương nhiên sẽ dùng những thứ khác bù lại, để khi nàng có gả cho hắn bá phụ bá mẫu cũng sẽ an tâm, tự hào rằng hắn có thể bảo vệ được nàng.

Nhịp tim của Niên Khai Điềm lập tức tăng vọt lên, hai vành tai đỏ bừng lộ ra để mọi người nhìn thấy rõ ràng. Nàng nhìn con ngựa vừa chết của mình một mắt, “Ngươi thả ta xuống đi, ta ngồi với Thước nhĩ.”

“Không thả.” Lương Tuấn Hy chỉ thả tay nàng ra mà thôi, còn lại chính là ôm chặt lấy eo nhỏ của nàng thẳng thừng bá đạo tuyên bố. Từ lúc nàng nói câu đó với Hứa Bộ Nam xong liền mặc kệ hắn, nàng thực sự cứ như vậy muốn gả cho hắn(HBN) sao? Không phải nàng bảo không thích hắn(HBN) nữa, muốn hắn(HBN) thú Niên Tuệ Nhân sao?

Hứa Bộ Nam nào để yên cho Lương Tuấn Hy, giờ hắn(LTH) cũng đã mở miệng nói không thả, vậy hắn hoàn toàn có cơ hội chinh người rồi: “Hy huynh,

ngươi đừng quá đáng. Lần trước sư muội gặp nạn thần trí không rõ thì không nói, nay ngươi còn dám trước mặt mọi người thân cận với nàng?”

“Phải đó Hy huynh, dù sao cũng phải chú ý đến thanh danh của sư muội nữa.” Bá Cao Minh cũng nhận không được mà lên tiếng khuyên ngăn. Lời nói hôm đó của Niên Khai Diễm hẳn cũng nghe được, nếu đã là quyết ý như vậy rồi, vậy liền buông tay đi thôi, cần gì cố chấp như vậy.

Đám huynh đệ còn lại đều im lặng không nói giúp người nào. Bởi bọn họ cũng chịu không ít ân của Lương Tuấn Hy, nhưng ô mai tiểu thư như vậy quả thực có chút không hợp lễ tiết cho lắm.

Lương Tuấn Hy không đáp lời của bọn họ, chỉ cúi đầu phóng thấp âm thanh nói với Niên Khai Diễm rằng: “Diễm Diễm, nàng nói ta biết, nàng đã quyết định rồi đúng không?”

Ánh mắt của Niên Khai Diễm hơi híp lại, hẳn đang hỏi thứ gì? Bất quá ở đây nhiều người không tiện hỏi, nàng đáp phi sở vấn: “Ngươi mau thả ta xuống đi.”

Hắn cười ra nước mắt rồi, nhanh như vậy nàng đã quyết định xong, vậy hắn còn gì để nói nữa. Cuối cùng tay hắn từ từ rời lỏng ta, âm thanh cũng khàn khàn nhẹ nhàng thả: “Dù nàng chọn thế nào ta cũng sẽ theo ý nàng.”

Niên Khai Diễm nhú mày một lúc lập tức rời khỏi hắn, chạy đến chỗ Thước nhi, nàng hô to: “Mau chóng rời khỏi đây thôi, chúng ta dùng hết tốc lực có thể sớm về đến phủ, vậy mọi người đều có thể sớm nghỉ ngơi rồi.”

“Vậy thử xem người nào về trước sẽ thắng a.” Hứa Bộ Nam lập tức nổi máu hiếu chiến đưa ra đề nghị.

Đám huynh đệ ai nấy đều ủng hộ. Bởi có xe ngựa, nhưng là vẫn có ngựa kéo xe, lại có người ngồi điều khiển nên không thành vấn đề gì. Thế là không nói gì nhiều, một đám người lập tức thúc nhanh ngựa hồi phủ.

Thước nhi thấy Lương Tuấn Hy không hề có ý định đuổi theo nên nhỏ giọng nói với Niên Khai Diễm: “Tiểu thư, Hy ca hẳn rất buồn a!”

Niên Khai Diễm vốn cũng muốn tham gia nhưng nghe Thước nhi nói vậy đột nhiên lại không còn hứng thú nữa. Nàng làm sao có thể bỏ hắn lại một mình ở nơi này được, không tính đến chuyện hắn nhìn không thấy, hẳn nhiều lần cứu nàng như vậy, nàng không lý nào mất nhân tính như vậy.

“Hy, ngươi không tham gia cùng mọi người sao?”

“Hy ca, ngươi tham gia đi, ta cũng muốn tham gia mà.” Thước nhi cũng rất ham hố nên không ngừng khuyên nhủ hắn.

Lương Tuấn Hy chỉ khẽ lắc đầu từ chối: “Hai người tham gia đi, không cần quan đến ta.” Hắn đâu còn tâm trạng mà tham gia chứ, bị cự tuyệt mất rồi.

Niên Khai Diễm bất đắc dĩ leo xuống ngựa, nói Thước nhi: “Ngươi tham gia đi, ta đi cùng hắn.”

Thước nhi gian xảo che miệng nhìn nàng cười xong lại nhìn sang Lương Tuấn Hy, “Vậy nô tỳ cung kính không bằng tuân mệnh rồi.” Dứt lời nàng lập tức thúc ngựa đuổi theo đám người kia.

Niên Khai Diễm tự treo lên lưng ngựa, nào ngờ Lương Tuấn Hy nhanh hơn nàng một bước, hắn khí hùng lực mạnh, lập tức chuyển thân thể của nàng ngồi ra trước. Tay hắn buông dây cương vững vàng ôm lấy eo nhỏ của nàng, lần này còn bạo hơn lần trước, áp trán lên vai nàng, không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Để ta suy nghĩ

“Lúc này ngươi nói câu đó là có gì?” Niên Khai Diễm cũng không có bài xích hành động này của hắn, không hiểu sao tim nàng như có dòng nước ấm chảy xung quanh.

“Không phải nàng đáp ứng gả cho Hứa huynh sao?” Lương Tuấn Hy bất động, chỉ nhàn nhạt hỏi nàng một câu.

“Ta khi nào đáp ứng, ta muốn hắn mau chóng thú đường muội đi, tránh làm phiền ta.” Niên Khai Diễm chép chép miệng nghĩ, hóa ra hắn là vì chuyện này. Nhưng hôm trước chẳng phải nàng cũng nói rõ với hắn rồi sao?

“Thật sao?” Lương Tuấn Hy cao hứng ngẩng đầu lên. Vậy là hắn hiểu lầm a, trách không được nàng diễm tính đáp trả hắn như vậy.

“Vậy chuyện lần trước ta nói với nàng, nàng suy nghĩ thế nào?”

Niên Khai Diễm cắn cắn môi, sau đó hạ quyết tâm nói lần nữa: “Chẳng phải hôm đó ta nói với ngươi rất rõ rồi sao?”

“Nhưng là ngoại trừ nàng, ta không muốn thú nữ nhân khác.” Lương Tuấn Hy nhẹ giọng ní non bên tai nàng, hết như rót mật, để nàng ngọt đến không thể tỉnh lại nữa, “Diễm Diễm đáp ứng gả cho ta, được không?”

Ma xuôi quĩ khiến thế nào nàng lại nói: “Để ta suy nghĩ đã!” Nói xong nàng thật muốn cắn đứt lưỡi để không cảm thấy hối hận, đáng lẽ nàng nên nói ‘sẽ không’, vậy mới đúng.

Lương Tuấn Hy cũng rất hào sảng đáp ứng: “Được, ta đợi nàng.” Đợi lâu như vậy hẳn cũng đợi được, không lý nào không thể đợi tiếp. Chỉ cần có câu này của nàng là đủ, nàng suy nghĩ liền đồng nghĩa với việc trước mắt sẽ không có người có thể chen lấn sang một bên.

Niên Khai Diễm lập tức muốn sửa chữa lỗi lầm, nào ngờ mở miệng lại ‘ân’ hẳn một tiếng. Thôi kệ đi, dù gì cũng là suy nghĩ, nào phải lập tức gả đâu mà lo lắng dấn vạt bản thân.

“Thế còn muốn tham gia thi đấu không?” Lương Tuấn Hy lập tức dòi đề tài đi, hẳn sẽ không để nàng có cơ hội hối hận đâu.

“Có.” Ánh mắt của Niên Khai Diễm lập tức cháy ra ba tia giao hoạt.

Niên Khánh Tự từng nói qua với nàng nơi này có lối tắt trở về Lan Châu. Do lúc trước hắn là thương nhân nên rất rành mấy chuyện như thế này, chỉ là sau này áp tiêu có đồ công kênh không thể dùng đường đó nên không đề cập đến mà thôi.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Lương Tuấn Hy để mặc nàng giữ dây cương, dù gì hắn cũng không thấy, ôm lấy nàng như vậy có phải tốt hơn không.

Niên Khai Diễm nhếch môi cười cầm lấy dây cương cùng mã tiên, liên tục thúc ngựa chạy đến đường nhỏ mà cao của Niên Khánh Tự nói. Có nhị thúc quả nhiên thật tốt, không uổng công nàng giúp nhị thúc kéo mối hôn sự này a!

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Đến khi đám người của tiêu cục lần lượt về đến thì đã thấy Niên Khai Diễm ngồi ở tiền thính thông dong dùng trà rồi. Mà Lương Tuấn Hy cũng là ung dung ngồi ở bên cạnh nàng, thế nên người nào người nấy treo đầy không thể tin trên mặt.

Cũng chịu thôi, đây là nàng sẽ không tiếc lộ đâu. Vừa thấy Hứa Bộ Nam, nàng mỉm cười vẫy vẫy tay nói: “Đại sư huynh a, mau vào đây đi, mọi người đang nói đến huynh a.”

Hứa Bộ Nam lập tức lấy lại phong độ, bước vào tiền thính, thỉnh an xong liền hỏi: “Không biết sư phụ sư mẫu cùng bá phụ đã nhắc gì đến đệ tử a?” Là chuyện của hắn cùng Niên Khai Diễm đi? Lúc này hắn không cần biết đến chuyện nàng làm sao về, về cùng ai nữa, chuyện hắn muốn biết hiện tại là có phải hắn có thể thú nàng hắn không thôi.

Khúc thị nở nụ cười cực kỳ khó coi, “Ngươi vừa về nghỉ ngơi trước đi, có gì ngày mai nói a!” Nàng phải lập tức đuổi người thôi, đột nhiên nữ nhi nàng lại đổi ý, bảo không thích hắn đây Niên Tuệ Nhân ra làm bia, nàng làm sao có thể tiếp thu được a!

Niên Sở Hoảng cũng cảm thấy rất áy náy với đệ đệ của mình, hắn bắt mắt trừng mắt Niên Khai Diễm. Rõ ràng lúc đầu nói không thích Lương Tuấn Hy, giờ lại cùng người ta cười đùa hỏi phủ. Lại nói lúc đầu sống chết đòi theo Hứa Bộ Nam, đột nhiên đi áp tiêu một chuyến về liền chuyển một vòng, không người có thể chống đỡ kịp một kịch này của nàng.

Niên Khánh Tự là người biết chuyện từ đầu đến cuối thế nên không muốn Niên Khai Diễm bị mắng, vì vậy này đến giờ vẫn giúp nàng nói chuyện. Hắn cũng rất muốn nói chuyện của nữ nhi ra, chỉ là không đủ mặt mũi nói, nói xong lại không biết nên làm thế nào đối mặt với mọi người, làm thế nào còn mặt mũi lưu lại nơi này nữa. Mà không lưu lại liền cũng không biết đi nơi nào.

“Bộ Nam ngươi đừng nghe Diễm Diễm ăn nói linh tinh, chúng ta chỉ hỏi về chuyện áp tiêu mà thôi.”

Hứa Bộ Nam như rơi vào vực sâu không đáy vậy, hắn nhìn gương mặt tươi cười của Niên Khai Diễm một mắt rồi ứng tiếng lui xuống.

Hoa nữ nương nhìn Niên Khai Diễm cùng Lương Tuấn Hy cũng không biết nên vui hay buồn nữa. Lương quản gia ở bên cạnh liên tục vỗ vỗ tay nàng trấn an rằng ‘đây cũng là hắn tự chọn, chúng ta không thể nhúng tay vào được’.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Niên Sở Hoảng để hết đám đệ tử lui ra ngoài, tiền thính chỉ còn lại vài người liên can, hắn vỗ mạnh bàn hỏi: “Diễm Diễm, đây đến cùng là vì lý do gì?”

“Đại ca, ngươi...”

Niên Khánh Tự còn chưa nói được trọng điểm thứ hắn muốn nói đã bị Khúc thị ngăn chặn: “Nhị đệ, đây là lỗi của Diễm Diễm, ngươi không nên tiếp tục bao che nàng.”

“Không phải như vậy đâu.” Niên Khánh Tự thét lớn lên một tiếng. Hắn biết lúc này đây không nói liền không được nữa rồi. Niên Khai Diễm không làm gì

sai, người sai là hấn, hấn không có hảo hảo giáo dục Niên Tuệ Nhân để nữ nhi làm ra loại chuyện như thế này.

Niên Khai Diễm nào để nhị thúc nói hết mọi chuyện ra, nàng vội quỳ xuống, dùng đầu gối đi đến trước mặt phụ mẫu: “Phụ thân, mẫu thân, lúc trước nữ nhi nghĩ không thấu, giờ nghĩ xong rồi, tạm thời không nói chuyện này.”

Lương Tuấn Hy cũng đứng lên chấp tay, lễ phép nói: “Bá phụ bá mẫu, chuyện này Tuấn Hy cũng có lỗi.”

Môi của Niên Khánh Tụ run run, muốn nói lại bị Khúc thị cướp lời: “Tuấn Hy, người không cần nói giúp Diễm Diễm nữa.” Trong phủ này ai không biết nữ nhi của nàng chuyên gây chuyện, mà Lương Tuấn Hy lại chuyên bao che chứ.

“Người có lỗi gì chứ, mau trở về đi.” Niên Khai Diễm quát lên tay xua xua đuổi người. Hấn có lỗi gì đâu, dù có nói ra cũng không ai tin. Như nàng đây không có mà bị người vu oan nói có, ai ai cũng sẽ tin. Ai bảo lúc trước nàng gây nhiều chuyện như vậy làm gì.

“Còn dám to tiếng với Tuấn Hy nữa sao, con nha đầu này lâu rồi không bị đánh liến không sợ trời không sợ đất nữa rồi.” Khúc thị tức giận, véo tai của Niên Khai Diễm.

Niên Khai Diễm chỉ nhẩn mặt mím môi nhẩn nhin không có kêu la, sợ lát nữa Lương Tuấn Hy lại lên tiếng thì mọi chuyện lại chuyển sang đề tài khác rồi. Giờ nàng là muốn mau chóng giải quyết chuyện của Niên Tuệ Nhân mà thôi.

Lương Tuấn Hy nhin không được lại nói: “Bá mẫu, người đừng giận Diễm Diễm nữa, nàng cũng đã nhận lỗi rồi.” Hấn bước đến bên cạnh Niên Khai Diễm, ám ý chính là cho dù chuyện gì xảy ra hấn vẫn là đứng bên nàng.

Niên Khánh Tụ cũng thờ dãi một hơi cực kỳ ảo não mở miệng: “Đại tẩu, chuyện này người nào cũng biết Diễm Diễm không có lỗi. Trước khi áp tiêu mấy ngày nàng đã từng nói chuyện này với đệ rồi.”

Khúc thị nghe vậy nên mới buông tay, mắt đầy nghi hoặc nhìn ba người trước mặt mình, sau đó tựa vào gần Niên Sở Hoàng cách mình một cái bàn nhỏ, thì thào: “Lão gia, nữ nhi này ta dạy không được nữa rồi.”

“Nhị đệ cũng đã nói như vậy liên bỏ qua đi thôi. ‘Niên Sở Hoàng nghe vậy cũng không thể làm gì khác hơn, bao che đến mức độ này là cùng rồi.

Mọi chuyện kết thúc, hôn sự cũng không người đề cập. Lúc Niên Khai Diễm trở về Diễm viên, Niên Khánh Tụ gọi là nàng: “Diễm Diễm, nhị thúc có chuyện muốn nói với người.” Lấy tính cách của nàng nếu biết nhất định làm loạn, mà dạo này nàng cũng đã thay đổi rất nhiều, lúc này nàng bình tĩnh như vậy khiến hấn không biết nàng đã biết hay chưa, vẫn là phải hỏi cho rõ.

“Nhị thúc a, ta biết người là hỏi ta chuyện của đường muội bọn họ.” Niên Khai Diễm vờ bày ra thái độ bất đắc dĩ kể lại: “Có lần ta đến tìm đường muội, nghe nàng ngủ nói mơ rằng thích đại sư huynh, mà do ta nên mới nhường cho. Hấn lại thích dạng nữ nhân đoan trang, ta lại không làm được, vì vậy ta cũng không muốn cưỡng cầu nữa.”

“Chỉ có như vậy?” Niên Khánh Tụ nghi hoặc hỏi. Hấn tràn đầy không tin quan sát Niên Khai Diễm.

“Àn, chỉ có như vậy thôi.” Niên Khai Diễm gật gù cười như con ngốc vậy: “Thục nữ đoan trang quá khó, nhị thúc cũng biết, ta giống phụ thân, người xem đến y phục vườn vữu bất tiện kia ta cũng không vận nữa rồi a.”

“Ta mệt mỏi rồi, có gì mai nói tiếp a. Nhị thúc mau chóng chuẩn bị đồ cưới cho đường muội đi thôi. Ta đi trước đây.” Nàng bật cười ha hả xoay người rồi đi, rất sợ đứng nói thêm nữa sẽ lộ hết chân tướng.

Niên Khánh Tụ đứng đó ôm tim thở phào một hơi thật nhẹ nhõm. Niên Khai Diễm xoay đầu nhìn thấy cũng mỉm cười. Lương Tuấn Hy nói đúng nhị thúc không có lỗi, không nên quá tuyệt tình để mọi thứ không thể vãng hồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chấp nhận

Sáng sớm, Niên Khai Diễm lấy con điều hồ điệp bạch sắc của Lương Tuấn Hy làm cho mình ra ngồi thả trong viện. Thước nhì ở bên tai liên tục lái nhai không ngừng.

“Tiểu thư, hôm qua người thế nào trở về sớm như vậy a?” Đánh chết nàng cũng không tin Hy ca có thể lợi hại đến mức độ xuất phát sau cùng mà trở về sớm nhất.

“Người nói cho nô tỳ nghe một chút, xem như mở mang kiến thức cũng được mà.” Thấy Niên Khai Diễm chỉ lo thả điều nàng lại nói.

“Uổng công hôm qua nô tỳ có ý ly khai để hai người có thời gian ở bên nhau.” Nàng giận rồi nha.

“...”

Đáp lại Thước nhi chỉ có âm thanh cười khúc khích của Niên Khai Điềm mà thôi.

Lương Tuấn Hy từ viện môn chậm rãi tiến vào, hôm nay hắn vận một thân trường bào đậm hơi sắc cùng ngoại bào mỏng như cánh ve hắc sắc, đây là lần trước Niên Khai Điềm nói với Khúc thị cho người làm. Hai tay hắn không cầm gì thả xuôi bên thân, vai cũng không hề có được sương, đây chứng tỏ là chỉ đơn giản đến tìm nàng nói chuyện phiếm mà thôi.

“Điềm Điềm nàng ở đâu?” Đây là câu hỏi để hắn xác định phương hướng của nàng.

“Bên này.”

Niên Khai Điềm quay đầu nhìn hắn, ánh mắt nàng nheo lại đánh giá, quả nhiên rất có phong thái a, nhìn hắn ai lại nghĩ rằng hắn chỉ là một lang trung chứ. Nếu không phải nàng từng làm nhiều chuyện xấu có lỗi với hắn thì chọn hắn cũng là một quyết định không tệ.

Lương Tuấn Hy thả bộ bước đến, hắn chuẩn xác ngồi vào ghế đá bên cạnh nàng, động tác thuần thục đến nỗi nếu không có băng vải trên mắt sợ là không người biết hắn nhìn không thấy vật. Hắn quay mặt hướng Niên Khai Điềm nói: “Y phục này đa tạ nàng nhé.” Tuy là nàng bỏ đi kiện y phục kia của hắn, bất quá hắn thu lại không ít, vì vậy cũng không cảm thấy nuôi tiếc bao nhiêu nữa.

“Không cần khách khí như vậy, đều là người một nhà.” Phụ mẫu nàng sớm xem Lương gia là người một nhà nên nàng cũng không có chút kiêng kỵ nào nói ra câu này.

“Nàng đang làm gì a?” Lương Tuấn Hy tiếp nhận ly trà Thước nhi đưa, tay hắn sờ soạng trên bàn, toàn bộ đều rỗng, nàng ngồi đây ngắm hoa sao?

“Thả điều.” Niên Khai Điềm cũng quên mất con điều này là bản thân từ viện của hắn ‘âm thầm mượn về’ nên khẩu khí rất quang minh chính đại khen: “Người làm điều đẹp như vậy, khung cũng tốt rất tốt a.”

“Nàng thích là được rồi.” Lương Tuấn Hy ưu nhã nhấp ngụm trà. Câu ‘đều là người một nhà’ của nàng để hắn vui đến hồn phách bay lên tận chín tầng mây

Thước nhi sợ mình bị lu mờ, lập tức lên tiếng tố giác: “Hy ca, tiểu thư rất hẹp hòi, cái đèn kéo quân kia cũng không cho nô tỳ chạm vào, bảo thấp nên lên xem thử cũng không cho.”

Niên Khai Điềm vốn định phản bác đột nhiên lại nhớ đến cách thức bản thân mang các món đồ đó về, ngụm nước bọt đắng nghét khó khăn nuốt xuống cổ họng, quay đầu thận trọng nhìn Lương Tuấn Hy. Nhìn thấy hắn một chút kinh ngạc cũng không có xuất, nàng cẩn thận hỏi: “Người sớm biết?”

Đồ của hắn tất nhiên hắn biết rõ hơn bất kỳ người nào rồi, chẳng qua không nói thôi, hắn muốn biết khi nào nàng sẽ nói cho hắn nghe, nghĩ không ra lại gặp trường hợp này. “Nàng nói xem!”

Nhìn gương mặt hàm tiếu đầy nguy hiểm của hắn, nàng rung mình một cái. Nhất định là Lương Vân Kha nói hắn nghe rồi, ngoài cách này ra nàng không nghĩ ra cách khác khiến hắn phát hiện được, nàng âm thầm lẩm ròi mà.

Thế là Lương Vân Kha đáng thương không hề làm gì cũng gánh đủ tội lỗi.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Nhìn người lúc này hết như làm chuyện xấu bị người ta phát hiện vậy.” Thước nhi lúc lắc đầu, quan sát Niên Khai Điềm vài mắt rồi cho ra kết luận.

“Nói vậy.” Niên Khai Điềm then quá hóa giận vỗ bàn, sau đó hướng Lương Tuấn Hy cười giả lả nói: “Là hôm trước ta thấy trong phòng người nên mượn tạm chỉ là quên nói với người mà thôi.”

“Nó vốn là ta tặng cho nàng, chỉ là giúp nàng giữ mà thôi, nàng lấy lại cũng là có đạo lý.” Lương Tuấn Hy ôn tồn nói ra một câu khiến Thước nhi thét to lên.

“Mượn không hỏi là trộm đó nha.” Hy ca cũng thật là, có ai tình nguyện bị trộm bao giờ, đã vậy còn vui vẻ ra mặt giúp người ta nói chuyện nữa chứ.

Niên Khai Điềm dùng tay kéo mạnh dây điều một cái, điều rơi xuống đất: “Điều rơi rồi, mau đi nhặt lên cho ta.” Ai bảo nói nhiều như vậy dễ làm gì.

Thước nhi phụng phịu chạy đi nhặt điều.

Lương Tuấn Hy khẽ cười nói: “Sau này hư rồi đừng sửa lại nữa, ta làm cái mới cho nàng là được rồi.”

“Vậy làm sao được. Người làm cái mới cho ta thì ta có thêm một thứ, nếu là bỏ vậy chỉ có một thôi.” Niên Khai Điềm trề môi, mắt nhìn Thước nhi cầm điều chạy quanh để nó bay lên.

Cuối cùng điều cũng bay, nàng hơi nghiêng người ngã về phía sau để nhìn điều. Lưng vừa lúc chạm vào bắp tay của Lương Tuấn Hy, hắn vội xoay người

để nàng thoải mái tựa trên người mình. Chân hấn động, kéo ghế đá nàng ngồi đến gần mình hơn, hành động này có thể thấy được chân hấn có bao nhiêu lực, hoàn toàn không hề giống với bộ dáng thư sinh của hấn chút nào.

Mà Niên Khai Diễm mãi mê chơi cũng không chút kiêng kỵ tựa vào người hấn như là tựa một cái ghế mà thôi. Đến lúc nàng cảm thấy được cổ khí tức nam tính phả ở bên tai mình, lập tức có kinh ngạc. Đầu nàng khẽ xoay, chỉ thấy hấn hơi cúi, gương mặt tuấn tú kia phóng đại trước mắt nàng, thậm chí để nàng nhìn thấy cả lỗ chân lông nữa.

Bất quá không hiểu vì lý do gì, cả người nàng lại cứ như vậy mà tựa, não hoàn toàn không có ý định muốn rời khỏi. Có lẽ tim nàng sớm có hấn rồi, thế nên mới có thể thân thuộc như vậy. Nhớ lúc nàng đoạn khí, hình như cũng là góc độ này nhìn hấn, chỉ là lúc đó thân thể nàng xoay ngang.

“Hy!”

“Ta ờ.”

Một lúc lâu không nghe Niên Khai Diễm nói gì nữa, Lương Tuấn Hy lại lên tiếng: “Sao không nói gì?” Đầu hấn hơi nghiêng tựa vào đỉnh đầu của nàng, giờ đây chỉ có một từ hạnh phúc để hình dung tâm trạng của hấn lúc này e là không đủ đâu.

“Như vậy là đủ rồi, chỉ cần lúc ta cần có người ở bên là đủ.” Niên Khai Diễm nhắm mắt lại cảm nhận ấm áp cùng bình yên của lúc này.

“Chỉ cần nàng muốn lúc nào ta cũng sẽ ở bên cạnh nàng.”

Âm thanh ôn nhuận lại ngọt như mật nhẹ nhàng vang lên, không chỉ có để Niên Khai Diễm ngượng ngùng mà đến Thước nhi nghe được cũng che miệng cười khúc khích. Xem ra tiểu thư chọn Hy ca rồi, mà nàng lại tuyệt đối ủng hộ.

“Chuyện sổ sách ta giúp được không nhiều, Diễm Diễm vẫn nên tự nỗ lực một chút. Nếu còn không được ta mới tiếp tục nghĩ cách, được không?” Biết nàng chấp nhận mình, Lương Tuấn Hy mang khó khăn lớn nhất trong lòng hấn ra nói với nàng. Nếu giải quyết được chuyện sổ sách này, vậy sẽ không còn ai có thể làm khó hấn thủ nàng rồi.

“Ta đã rất cố gắng rồi.” Nàng đương nhiên biết đây là vết thương sâu trong lòng hấn rồi, chỉ là nàng cũng không có cách nào. Thước nhi thì càng không cần nhờ cậy, chỉ cần nhìn đến chữ, nàng ta liền xanh mặt run người.

Tay nàng ôm lấy cánh tay của hấn rất bất lực nói: “Thực sự không làm được.”

Nói xong câu này, Niên Khai Diễm vừa vận mở mắt, thấy được Niên Nhạn Thanh bước đến đến, thuận miệng gọi một tiếng: “Đường tỷ!”

-

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Cùng nhau xuống phố

Vận một thân thủy lam sắc, Niên Nhạn Thanh bước vào Diễm viên, chân váy khẽ động theo cước bộ của nàng, cực kỳ ưu nhã để người nhớ mãi. Chỉ là sắc mặt nàng cực kỳ mệt mỏi cho dù trang điểm cẩn thận nhưng vẫn che không được, đôi hiện lên một nụ cười cố gượng.

Chỉ là khi nhìn thấy Niên Khai Diễm cùng Lương Tuấn Hy cũng một chỗ, đột nhiên tiểu ý có chút thật hơn. Nhìn thấy bọn họ như vậy nàng cũng an lòng rồi.

“Đường muội, Hy ca.”

“Nhị tiểu thư.” Lương Tuấn Hy khẽ gật đầu, thất lưng thẳng không hề động tránh quấy nhiễu người đang tựa trong ngực mình.

“Sắc mặt của đường tỷ hôm nay không tốt lắm, là đêm qua ngủ không ngon giấc hay bệnh rồi?” Niên Khai Diễm ngồi thẳng người, “Hy, người giúp đường tỷ xem mạch thử xem”

Kỳ thực nàng biết nguyên nhân Niên Nhạn Thanh đến đây. Từ lúc nàng ta bước vào viện, mắt đầu tiên nàng đã sớm thấy hai chồng sổ sách mà nha hoàn phía sau của nàng ta cầm rồi, chỉ là nàng lựa chọn nói ra cái nhìn thứ hai của mình thôi.

“Đường muội không nên đánh trống lảng như vậy.” Niên Nhạn Thanh ngồi xuống đối diện Niên Khai Diễm, nha hoàn sau lưng nàng ta lập tức hành qua lễ rồi đặt chồng sổ sách xuống bàn.

“Hy ca ở đây thật lúc đúng a, người cũng khuyên đường muội một chút đi. Sổ sách không thể không xem được, ta cũng không thể giúp mãi như vậy a.”

Nghe câu này của Niên Nhạn Thanh, Niên Khai Diễm kéo tay áo của Lương Tuấn Hy: “Hy, người nói gì đi.” Nàng không thể tính được những thứ này, nàng thế đó.

Lương Tuấn Hy đưa tay lấy một cuốn sổ sách, mở ra, ta hần sờ sờ lên lại không thể cảm giác được bất kỳ chữ nào bên trên, bởi giấy chính là bằng phẳng. Đôi môi hần mím chặt một lúc mới thả lỏng: “Diễm Diễm, nàng nghe nhị tiểu thư nói một chút xem, thứ nào nghe không hiểu ta chỉ lại cho nàng.”

Niên Khai Diễm chán nản nằm lên bàn, “Đường tỷ nói chút đi.” Mắt nàng cố gắng mở to nhìn vào cuốn sổ trước mặt.

Niên Nhạn Thanh ở bên không ngừng giảng giải những thứ cơ bản nhất. Lương Tuấn Hy rất tập trung nghe, cứ như hần mới là người được bàn giao sổ sách vậy. Trái lại, Niên Khai Diễm ngáp lên ngáp xuống, nếu là bảo nàng đi luyện võ gian khổ nàng còn làm được, những thứ này...thôi đi.

Sau một tràng dài Niên Nhạn Thanh ngừng lại thấy được mắt của Niên Khai Diễm lim dim sắp ngủ, người cứ lắc lư sắp đổ vậy, liền che miệng cười: “Hy ca, đường muội sắp ngủ rồi kia.”

Lương Tuấn Hy cũng phì cười một tiếng, đáng tiếc hần lại nhìn không được dáng vẻ lúc này của nàng. Hần khẽ vỗ vỗ bàn gọi: “Diễm Diễm, mau tỉnh dậy đi.” Không cần hỏi cũng biết nàng không có nghe lọt được chữ nào rồi.

Niên Khai Diễm bị Thước nhi ở sau vỗ vai một cái mới có thể từ trong mộng mà tỉnh lại. Nàng xoay tới xoay lui, đưa tay tham dò xem có bên mép của dính nước bọt hay không, sau đó mới nói: “Ta không học được đâu.”

“Được rồi được rồi.” Lương Tuấn Hy hít một hơi thật sâu nói, “Vậy nàng đọc sổ, ta tính là được.”

“Được không đó?” Niên Khai Diễm không tin hỏi. Nàng nghe lâu như vậy còn không tiếp thu được, hần cứ nhiên hiểu rồi? Đùa sao?

“Thử xem.” Lương Tuấn Hy mò được cái bàn tính trên bàn, hai tay đã chuẩn bị, chỉ cần nàng đọc hần liền tính được.

Không ngờ, Niên Khai Diễm đọc sổ, hần lại không cần đánh bàn tính vẫn có thể nhất nhất nói ra con số. Niên Nhạn Thanh hoàn toàn không tin tưởng, lấy bàn tính thử tính, quả nhiên không hề sai. Thử qua thử lại mấy lần cảm thấy không có vấn đề gì, Niên Nhạn Thanh tán thán.

“Đúng là chỉ có Hy ca mới nghĩ đủ cách giúp đường muội mà thôi.”

“Nhị tiểu thư quá lời rồi.” Lương Tuấn Hy nhẹ nhàng lại khách sáo một câu.

Niên Khai Diễm vẫn còn vui trong chiến thắng, khi nàng ghi hết số vào sổ sách rồi gác bút nói: “Đường tỷ còn chưa nói ta biết vì sao có sắc mặt kia a?”

“Không có gì, là đêm qua gặp ác mộng thôi.” Niên Nhạn Thanh đưa tay sờ sờ mặt của bản thân rồi gấn gượng cười nhạt một tiếng. “Vậy sau này sổ sách đường muội tính xong để ta xem lại là được rồi.”

Trước hết là sổ sách chi tiêu, sau này sẽ đến sổ sách của kho phòng, nàng từ từ từng chút một giao lại hết cho Niên Khai Diễm liền an tâm rồi.

“Nếu là gặp ác mộng vậy chút nữa nhị tiểu thư cho người đến lấy được là được.” Lương Tuấn Hy thân là đại phu của tiêu cục đương nhiên là sẽ phải quan tâm đến sức khỏe của mọi người trong phủ rồi. Chỉ là đối với hần mà nói Niên Khai Diễm là quan trọng nhất.

“Vậy tạ qua Hy ca rồi.” Niên Nhạn Thanh nói xong liền đứng lên: “Vậy ta đến chỗ bá mẫu, không làm phiền hai người nữa.”

Nàng ta vừa rời khỏi thì đã thấy Niên Tuệ Nhân khoan thai bước vào: “Đường tỷ, người trở về cũng không đến gặp ta.” Khi mắt nàng ta nhìn thấy Lương Tuấn Hy, thì có chút tối lại nhưng rất nhanh lại phục hồi trong trẻo như cũ.

“Ta chỉ vừa về vẫn còn thấy chưa khỏe a.” Niên Khai Diễm nói xong, hướng nàng ta vẫy vẫy tay: “Qua đây, ngồi xuống dùng trà đi.”

Thước nhi thu điều xong rót một ly trà nóng cho Niên Tuệ Nhân rồi mang ấm trà xuống pha mới. Nàng để ý thấy đạo này tiểu thư cùng nhị tiểu thư rất thân cận, nhưng lại xa cách với tam tiểu thư, đây là vì sao a?

“Hy ca cũng ở a!” Âm thanh của Niên Tuệ Nhân luôn luôn để người cảm thấy nàng là một tiểu cô nương thiên chân khả ái. Chỉ là trong giọng nói đó có một sự chán ghét khó để người phát hiện.

“Tam tiểu thư.” Lương Tuấn Hy lại nhàn nhạt chào một tiếng. Sắc mặt không chút biểu lộ để người khác biết rằng hần rất không thích Niên Tuệ Nhân.

Niên Tuệ Nhân vừa ngồi xuống đã đưa tay thu hết sổ sách trên bàn lại xếp gọn để sang một bên: “Đường tỷ a, người suốt ngày xem những sổ sách chán như vậy sao? Cùng ta ra ngoài dạo đi.”

“Ta không rảnh rồi như người, muốn dạo liền cùng đại sư huynh đi đi, ta làm xong còn phải nộp cho mẫu thân xem a.” Miệng nói như vậy nhưng Niên Khai Diễm cũng không có mở sổ sách ra lại. Niên Tuệ Nhân đương nhiên muốn nàng không quản đến tiêu cục rồi, đời trước chính là như vậy nên nàng mới hai tay dâng tiêu cục cho Hứa Bộ Nam, mà toàn Niên gia chỉ có mỗi mình nàng ta là sống tốt nhất.

“Ta muốn đi cùng người a.” Niên Tuệ Nhân vươn tay nắm lấy tay Niên Khai Diễm, xem nàng như nam nhân mà làm nũng.

Đúng lúc này Bá Cao Minh nghe tin chạy tới, quả nhiên thấy Niên Tuệ Nhân ngồi đó, hần đỏ mặt bước tới: “Sư muội, Hy huynh, tam tiểu thư.”

Niên Tuệ Nhân nhìn thấy Bá Cao Minh lập tức đỏ mặt, đầu hơi cúi như là đang ngượng vậy: “Bá sư huynh, người bảo đường tỳ đi chơi cùng ta đi.”

Niên Khai Diễm nhìn gương mặt rất không có tiền đồ của Bá Cao Minh mà thảm thở dài vài chục lần. Giả đến giống như vậy, trách không được mọi người đều bị lừa, cả đến một người sống hai đời như nàng còn bị dắt mũi nói chỉ đến Bá Cao Minh vốn đến mê luyện đến mù mị kia. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cho dù là ai nói nàng cũng sẽ không tin, chẳng trách không người nào nói sự thật với nàng.

“Nếu là mọi người đều rảnh rỗi, vậy hôm nay cũng xuất phủ dạo đi.” Từ hôm đó đến nay Niên Tuệ Nhân luôn tránh mặt hắn, Bá Cao Minh làm sao bỏ qua cơ hội này được, “Sư muội, chúng ta cùng đi đi.”

Bất được mấy cái nháy mắt tìm đồng minh của Bá Cao Minh, Niên Khai Diễm không muốn cũng phải đáp ứng. Nàng không muốn hắn càng lún càng sâu, nhưng lại không thể để hắn biết được sự thật, thế nên tuyệt không thể để hắn đơn độc tiếp xúc với Niên Tuệ Nhân nữa.

“Vậy cùng đi thôi.”

“Khoan đã!” Niên Tuệ Nhân bước qua chỗ của Niên Khai Diễm, kéo nàng sang một bên nhỏ giọng nói: “Người thay y phục đi.”

Niên Khai Diễm cúi đầu nhìn mình một mắt rồi lại hỏi: “Vì sao phải thay, ta cảm thấy y phục này có chỗ nào không tốt đâu.”

“Không phải, chỉ là rất thiếu nữ tính, đúng không Bá sư huynh.” Niên Tuệ Nhân lại tặng Bá Cao Minh một nụ cười mê chết người.

“Đúng đúng.” Nhân lúc Niên Tuệ Nhân quay đi, Bá Cao Minh chấp tay lại khẩn cầu Niên Khai Diễm giúp đỡ hắn.

“Thấy chưa, người mau đổi kiện y phục lần trước Hứa sư huynh tặng cho người đi.” Niên Tuệ Nhân nói xong, khóe môi lập tức hiện lên một nụ cười miệt thị Lương Tuấn Hy, đây là nàng nói cho hắn biết hắn nên chết tâm đi.

“Ta sẽ không vận lại những y phục dạng đó nữa đâu, vẫn là những kiện y phục này thích hợp với ta hơn, còn người không muốn thì thôi, ở nhà.” Niên Khai Diễm rất lãnh đạm, câu nói của nàng cũng cực kỳ kiên định để người không thể nài nỉ thêm câu nào nữa.

Niên Tuệ Nhân cũng biết lúc này không nên cứng rắn, lòng tuy ám ức nhưng vẫn nhỏ nhẹ nói: “Được rồi được rồi, đừng nổi nóng, không thay liền không thay, người bày bộ dạng này cho người nào xem a.”

Lương Tuấn Hy cũng đứng lên nói: “Nếu là mọi người đi dạo ta liền trở về viện trước.”

“Hy, người đi cùng chúng ta.” Niên Khai Diễm bước lên hai bước to, kéo lại cánh tay của Lương Tuấn Hy.

Lương Tuấn Hy là biết rõ nàng sẽ giữ hắn nên mới cố ý làm vậy cho Niên Tuệ Nhân xem, để nàng ta không thể nói rằng hắn cản trở nữa. Bên môi của hắn có một tia tự tiểu phi tiểu để Niên Tuệ Nhân ghen đến nha đương đương.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Bất ngờ trong bất ngờ

Tác giả: Luna Huang

Mọi người cùng nhau xuất phủ, Niên Khai Diễm vẫn là khoác tay Lương Tuấn Hy không hề buông tay. Hắn tuy thông thuộc đường đi, nhưng đường lớn rất đông nhờ lại phát sinh chuyện phi lễ như lần trước thì nguy.

Niên Tuệ Nhân lại khó chịu nắm một bên tay của Niên Khai Diễm, “Người giao Hy ca cho Bá sư huynh đi, nam nữ giữa đường lồi lõm kéo kéo như vậy còn ra thể thống gì?”

“Hắn nhìn không thấy, ta biết làm sao?” Niên Khai Diễm như là rất vô tội đáp, kỳ thực nàng là cố ý làm như vậy để nàng ta biết khó mà lui.

Niên Tuệ Nhân tuy ám ức nhưng cũng nói không được gì nữa, Bước trên đường không bao lâu thì Niên Tuệ Nhân muốn tách ra: “Nữ nhân chúng ta muốn mua chút đồ, các người tự đi đi.”

“Người muốn mua thứ gì mà không để bọn họ theo?” Niên Khai Diễm ném ra một câu hỏi, tay không quên nghịch chiếc trống lắc vừa mua.

“Đương nhiên là mua đồ của nữ nhân rồi.” Niên Tuệ Nhân có chút khó khăn đáp trả, mặt nàng lúc này vô cùng khó coi trừng mắt hai nam nhân kia.

Niên Khai Diễm lấy trống lắc chỉ vào Bá Cao Minh vui vẻ tuyên bố: “Tam sư huynh hồi phủ đi, chúng ta đi với Hy là được rồi.” Sau đó nàng cười tít mắt hướng Niên Tuệ Nhân nói: “Hy nhìn không thấy, có đi với chúng ta cũng không có gì phải ngại.”

“Ngươi không ngại ta ngại.” Niên Tuệ Nhân lại bày vẻ mặt đầy ủy khuất cùng ngượng ra lấy đồng tình. Nàng vốn chỉ muốn đi cùng Niên Khai Diễm, đột nhiên lại xuất hiện thêm hai tên phá đám, thật tức chết mà.

“Vậy ngươi đi một mình đi, chúng ta hồi phủ.” Niên Khai Diễm xua xua tay cảm thấy lắc chuẩn bị kéo Lương Tuấn Hy ly khai.

Nhìn thấy vậy một màn, Niên Tuệ Nhân gạt tay hai người ra, kéo Niên Khai Diễm sang một bên thì thầm: “Thật ra là Hứa sư huynh muốn tạo bất ngờ cho ngươi, ta vốn muốn mang ngươi đến xem nhưng lại bị bọn họ chặn mất. Ngươi để bọn họ về đi.”

Niên Khai Diễm lập tức hiểu rõ mục đích Niên Tuệ Nhân đến tìm mình, nàng nhếch môi đầy khinh bỉ, cao giọng nói: “Nguyên lai hôm nay còn có đại sư huynh nữa a. Vậy chúng ta cùng đi gặp đi, càng nhiều người càng vui mà, phải không tam sư huynh?”

Quả như Niên Khai Diễm dự đoán, Bá Cao Minh cực kỳ hào hứng tán thành. Lương Tuấn Hy lại không có ý kiến, bởi hắn biết rõ sẽ không có chuyện nàng nhìn thấy bấy mà vẫn xông vào nữa.

Chỉ là nghe được Niên Tuệ Nhân do dự, hắn liền nói: “Nếu tam tiểu thư cảm thấy chúng ta phiền phức vậy thì để ta một mình trở về vậy.” Sau đó hắn nâng một tay lên: “Diễm Diễm, phiền nàng đưa ta hồi phủ.”

“Được.” Niên Khai Diễm cực kỳ nhiệt tình đáp ứng. Nàng biết Lương Tuấn Hy đang bức ép Niên Tuệ Nhân, đương nhiên cũng sẽ phụ họa. Đừng mơ tưởng kéo nàng với Hứa Bộ Nam nữa, chuyện đó đã là quá khứ rồi.

“Được rồi, cùng đi.” Niên Tuệ Nhân bắt đầu dĩ phải thỏa thuận. Trước đó Niên Khai Diễm đến đó trước, sau lại tìm cách tách bọn họ ra để nàng ta ở cùng một chỗ với Hứa Bộ Nam vậy.

Bọn họ cùng đến một trà lâu, đứng ở trước căn phòng, Niên Tuệ Nhân đưa tay gõ cửa xong nép sang một bên. Niên Khai Diễm lại ôm lấy cánh tay nàng ta buộc nàng ta phải đứng ở giữa cửa, bản thân nàng lại tránh ra một khoảng.

Cửa vừa mở đã thấy một bó hoa hồng đỏ rực trình ở trước mắt Niên Tuệ Nhân, bó hoa đó cũng che đi đường nhìn của Hứa Bộ Nam. Nhân lúc đang kinh ngạc không người nào lên tiếng, Niên Khai Diễm vỗ tay vui vẻ nói: “Nguyên lai đường muội đưa ta đến đây là để xem đại sư huynh bày tỏ tâm ý với ngươi a. Vừa lúc có thêm hai người nữa cũng thấy được a, không cần chối nữa.”

“Sư muội.” Hứa Bộ Nam cùng Bá Cao Minh đồng loạt hô to biểu lộ phẫn nộ.

Hứa Bộ Nam đang định mở miệng, đột nhiên nghe được câu này, tay cầm hoa lập tức hạ xuống, mở to mắt nhìn Niên Tuệ Nhân rồi lại chuyển sang Niên Khai Diễm. Vốn theo kế hoạch là Niên Khai Diễm đứng ở giữa cơ mà, hiện lại xuất hiện sự nhầm lẫn tai hại này, lại còn có thêm hai người làm chứng nữa.

“Tam sư huynh không nhìn thấy đại sư huynh đang tặng hoa cho đường muội sao? “Niên Khai Diễm nhân cơ hội này để chặt đứt huyền mộng của Bá Cao Minh, “Hắn cố ý tạo bất ngờ cho đường muội, còn để chúng ta chứng kiến nữa a.” Nàng xem như bản thân không hề biết rằng Niên Tuệ Nhân sớm nói với mình Hứa Bộ Nam chuẩn bị tất cả là cho nàng.

“Sư muội, ta...” Thần kinh của Hứa Bộ Nam đang rất căng thẳng, hắn một lòng chỉ muốn mau chóng giải thích mớ lộn xộn này mà thôi. Kế hoạch của hắn cản Niên Khai Diễm để sau đi.

“Đại sư huynh đừng nói gì cả, chúng ta có mắt có thể nhìn thấy được ngươi đối với đường muội thế nào.” Niên Khai Diễm y như một người lương thiện rộng lượng, không chấp nhặt bất kỳ chuyện gì, chỉ cười nói rất bình thản: “Đề hồi phủ ta nhất định nói cùng phụ mẫu, nếu nhị thúc mà biết ắt hẳn sẽ rất vui a.”

Niên Tuệ Nhân cũng cấp cấp ngăn cản: “Đừng...”

“Đường muội đừng ngại, trưởng thành rồi nam nữ nữ giả là chuyện bình thường, Niên gia chúng ta cũng đã lâu không có hi sự rồi, vẫn là hai người bắt đầu trước đi.” Niên Khai Diễm to giọng hơn cắt đứt âm thanh khản trương lại nhỏ của Niên Tuệ Nhân.

“Không phải như vậy đâu!” Hứa Bộ Nam cũng một lòng khản trương không thể đặt xuống. Nếu là Niên Khai Diễm đi nói hết vậy hẳn nỗ lực bao lâu nay cũng không có tác dụng gì rồi. Không, hắn tuyệt không để chuyện này xảy ra.

“Ý của đại sư huynh rằng đường muội nhà ta không hiền thực không xứng cho huynh thứ?” Niên Khai Diễm chớp chớp mắt bày ra bộ dáng vô hại dồn người đến chân tường.

“Không phải.” Hứa Bộ Nam khò sở nhãn mặt nói.

“Vậy là tốt rồi.” Niên Khai Diễm lại bật cười, “Ngươi tình ta nguyện, vậy rất tốt a. Ta cũng không làm phiền hai người nữa, vẫn là sớm trở về báo tin tức tốt với mọi người.”

Dứt lời, Niên Khai Diễm một tay ôm cánh tay của Lương Tuấn Hy một tay cường ngạnh nắm cánh tay của Bá Cao Minh kéo đi. Ba người cùng bước, chỉ có nàng cùng Lương Tuấn Hy cười đến sáng lạn, ngược lại Bá Cao Minh nóng đến muốn giết người, nhìn chằm chằm Niên Tuệ Nhân cùng Hứa Bộ Nam.

Ra khỏi trà lâu một đoạn, Bá Cao Minh tức giận hất tay Niên Khai Điềm ra, “Sur muội, đó là chuyện gì?”

Bởi lúc này Niên Tuệ Nhân nói rất nhỏ, nên ngoại trừ Niên Khai Điềm cũng chỉ có Lương Tuấn Hy thính lực tốt mới nghe được, nên hiện tại Bá Cao Minh hoàn toàn không biết đây chỉ là Niên Khai Điềm逗 họ xuống nước.

Niên Khai Điềm lại không lưu ý qua nhiều, chỉ nhẹ nhàng nói: “Trước mắt rành rành còn không rõ sao? Đường muội cùng đại sư huynh sớm động lòng với nhau rồi, huynh còn cố chấp không chịu tiếp thu?”

“Bá huynh, ta biết chuyện này rất khó tiếp thu, ta không có mắt cũng biết được, bó hồng lúc nãy rất nồng, sợ là Hứa huynh phí không ít bạc a.” Lương Tuấn Hy cảm thán nhớ lại lúc bó hồng xuất hiện, một trận hương hoa xông vào mũi. Vì có được Điềm Điềm không tiếc bỏ nhiều bạc như vậy a, đáng tiếc nếu là sớm một chút liền được rồi, hiện bị nàng nhìn thấu tất cả còn muốn lừa nàng là chuyện rất khó!

“Ta không tin ta không tin, ta phải đi hỏi nàng cho rõ.” Bá Cao Minh kích động đến như điên một dạng, rõ ràng Niên Tuệ Nhân có ý với hắn, sao chớp mắt một cái liền chuyển sang Hứa Bộ Nam được. Nhất định là có uẩn khuất, hắn phải hỏi cho rõ.

“Còn muốn hỏi?” Niên Khai Điềm dùng lực túm tay hắn lại không để hắn như nguyện, “Nếu thực sự là hiểu lầm bọn họ sớm hướng chúng ta giải thích rồi, đằng này nào có đuổi theo, huynh còn muốn cố chấp?” Nàng biết rõ Hứa Bộ Nam sẽ tiếc bạc mà không đuổi theo nên mới tự tin xoay người mà ly khai.

Lương Tuấn Hy cũng giúp Niên Khai Điềm giữ chặt Bá Cao Minh, “Ta biết Bá huynh nhất thời khó chấp nhận, nhưng chuyện tình cảm rất khó miễn cưỡng.”

Chỉ là thấy Bá Cao Minh quá cố chấp nên hai người cùng nhau túm hắn áp trở về Bá gia. Còn không quên nói với Bá lão gia để hắn ở phủ nghỉ ngơi cho tốt. Bá lão gia thấy hắn hiện quá cuồng liên cho người bắt lại giam vào phòng, tuy hắn có thân thủ nhưng một lúc đấu với nhiều người, thua chắc rồi.

Sau khi ba người đi khỏi, Hứa Bộ Nam tức giận ném bó hoa to đất tiền xuống đất, cánh hoa bay tứ tung rồi rơi trên mặt đất, nộ xích: “Đáng chết, chuyện sao lại thành thế này?” Nếu không phải hắn bỏ ra thật nhiều tiền thuê bao sương này thì lúc nãy hắn sớm đuổi theo rồi.

Niên Tuệ Nhân cũng rất âm ức, nàng đập lên cánh hoa bước vào trong phòng đóng cửa lại, “Muội sợ nàng hắn biết chút gì đó rồi.”

“Lấy cái não đó của nàng ta thì biết được cái gì.” Hứa Bộ Nam tức giận ngồi trên ghế, liên tục uống cạn hai ly trà. “Tên hạt tử kia cũng nào nhìn thấy được gì mà nói với nàng ta.”

“Là sợ tỷ tỷ phá hỏng chuyện của chúng ta.” Niên Tuệ Nhân trầm giọng, ánh mắt hiện lại vài tia ngoan độc. Nếu là vậy thì đừng trách nàng rồi, đã sớm cảnh cáo nhưng tỷ tỷ vẫn luôn để ngoài tai, đến hiện tại phá hỏng tất cả.

Căn phòng đột nhiên rơi vào im lặng, Niên Tuệ Nhân bước đến giường ngồi xuống quan sát xung quanh, âm thanh lại có chút tà mị: “Bộ Nam, đã phí không ít bạc rồi không bằng hưởng thụ một chút, đừng để những kẻ không biết điều đó làm ảnh hưởng.”

Hứa Bộ Nam ngược mắt nhìn tiểu mỹ nhân nằm nghiêng trên giường, dùng bộ dáng hấp dẫn nhất quyến rũ hắn. Hắn tà nhếch môi, bước đến giường, cũng đứng, bạc này không thể phí được. “Nàng càng ngày càng biết quyến rũ người khác rồi.”

“Người ta chỉ quyến rũ người thôi.” Niên Tuệ Nhân ôm lấy cổ hắn cười khúc khích.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Tỷ muội ấu đả

Tác giả: Luna Huang

Khi Niên Khai Điềm hỏi phủ cũng tìm không được người nào để nói chuyện này, bởi phụ thân nhị thúc bọn họ đang chuẩn bị cho chuyến áp tiêu vào ngày mai, mà mẫu thân cũng bận rộn sắp xếp cho bọn họ cũng không thêm quan tâm đến nàng.

Sáng sớm hôm sau Hứa Bộ Nam cùng phụ thân bọn họ rời phủ đi áp tiêu, Niên Khai Điềm chỉ có thể dời lại chuyện này. Hôm qua nàng cùng Lương Tuấn Hy hợp tác cũng tính xong hết sổ sách rồi nên ôm đến cho Niên Nhạn Thanh kiểm tra, ít nhất nàng ta xem có sai sẽ sửa giúp nàng, còn đưa mẫu thân xem đảm bảo bị mắng hơn nửa buổi mới chịu thả người.

Trên đường đi nàng đụng phải Bá Cao Minh cũng phong phong hòa hòa đến gặp Niên Tuệ Nhân, thế nên mở thanh chào hỏi: “Tam sư huynh, thật trùng hợp a.”

Bá Cao Minh chẳng buồn nhìn đến gương mặt của Niên Khai Diễm chỉ chăm chú bước mà thôi. Niên Khai Diễm cũng không có nói gì nữa mà thông thả thả bộ.

Thái độ không chút gấp gáp của nàng khiến Bá Cao Minh đi trước một đoạn nhìn không được phải quay trở về hỏi: “Sur muội, ngươi không có chút khó chịu nào sao?” Theo hẳn biết nàng thích Hứa Bộ Nam cũng không kém hẳn đối với Niên Tuệ Nhân, vì sao xảy ra chuyện như vậy nàng có thể bình tĩnh đến độ một chút nộ khí hay không cam lòng cũng không có.

“Vi muội phát hiện bản thân cùng hắn không hợp nhau. Đường tử nói đúng, một người thực sự thích mình sẽ thích tất cả những thứ thuộc về mình chứ không phải buộc mình phải thay đổi theo họ. Còn nếu mình thích họ thì sẽ cố gắng để hoàn thiện trong mắt họ.”

“Sur muội đừng nghe nữ nhân đó nói loạn có được không? Lời của nữ nhân đó nói cũng có thể tin sao?” Bá Cao Minh đang tức giận nên nói chuyện cũng không có kiềm chế, âm thanh cũng phóng cao, cũng may chung quanh không người.

Niên Khai Diễm dừng cước bộ lại, nâng mắt lên đầy kiên định nhìn hắn: “Tam sư huynh, đường tử xưa nay vẫn là không tranh khí, không biết nàng chọc đến huynh chỗ nào để huynh nói ra lời khó nghe như vậy. Nhưng muội dám lấy mạng của mình ra bảo đảm, lời của nàng tuyệt đối đáng tin.”

Hít một hơi thật sâu, nàng lại nói: “Còn có, huynh thử chứng minh lời của đường tử nói không đúng đi. Chẳng phải huynh thích đường muội nên bản thân thích kinh doanh cũng từ bỏ mà nằng nặc theo phụ thân bọn họ đi áp tiêu sao? Đó không phải là minh chứng tốt nhất chứng minh lời của đường tử là đúng sao?”

“Nếu như huynh nói không phải chúng ta lại nói đến Hy, hẳn xem như không thấy những chuyện xấu của muội đã làm với hắn, hắn thậm chí... thậm chí...” Nói đến đây nước mắt của nàng chảy xuống, âm thanh cũng có chút không rõ ràng.

Bá Cao Minh xem như có chút áy náy, là hắn không thích Niên Nhạn Thanh nên tất cả những thứ liên quan đến nàng hẳn đều không thích thế nên mới nói như vậy. Lời của Niên Khai Diễm là để hắn có thể nhìn thẳng thực tế hơn mà thôi, “Được rồi, là ta nói sai, sư muội đừng khóc nữa.”

Niên Khai Diễm nâng tay lau nước mắt, nàng nhắm mắt điều chỉnh lại tinh thần sau đó mới bước tiếp. Khi đối diện với Niên Tuệ Nhân, nàng muốn bản thân phải thật tự tin, không thể như đời trước bị nàng ta dắt mũi đi nữa.

“Tam sư huynh, ngươi để nàng gả cho đại sư huynh đi, đừng dây dưa nữa.”

Bá Cao Minh vì một câu cuối cùng của Niên Khai Diễm mà hóa tượng. Hắn làm sao có thể để nàng gả cho Hứa Bộ Nam được, hắn đã hứa với nàng là sẽ mang kieu tám người nâng đến thú nàng qua cửa cơ mà.

- --Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Niên Khai Diễm ôm sổ sách một mình bước đến tìm Niên Nhạn Thanh trước. Vừa bước qua viện môn, đã thấy ở phía giếng xa xa, tỷ muội Niên gia đang vật lộn ở đó, mà Niên Nhạn Thanh đang ngửa nửa người ở miệng giếng chặt vật muốn trở mình, Niên Tuệ Nhân lại ở thế thượng phong, dưới góc độ này, lại còn cánh tay áo to rộng bay trong gió của các nàng, nàng chỉ thấy được hình như bọn họ đang ẩu đả mà người bị thua thiệt là Niên Nhạn Thanh.

Nàng vội quát to: “Dừng tay, các ngươi đang làm cái gì?” Nàng ném hết sổ sách xuống đất chạy đến đỡ lấy Niên Tuệ Nhân ra một đoạn, đỡ lấy Niên Nhạn Thanh đứng lên.

“Đường tử ngươi không sao chứ?”

Niên Nhạn Thanh ôm cổ phì phò thở từng ngụm khí thô nhìn Niên Tuệ Nhân ở cách đó không xa, cả người ngã vào lòng Niên Khai Diễm. Nhìn nàng giờ đây, đầu còn phong thái của một tiểu thư đài các thường ngày nữa, y phục xốc xếch được Niên Khai Diễm cố gắng kéo lại, tóc tai rối bù trâm cài không thấy, có lẽ là rơi xuống giếng rồi.

Mà hành động của Niên Khai Diễm lại lọt ngay vào mắt của Bá Cao Minh khiến hắn mau chóng chạy đến đỡ lấy Niên Tuệ Nhân: “Sur muội sao lại mạnh tay như vậy? Đến cùng xảy ra chuyện gì?” Hắn ôm nàng ta vào lòng, trừng mắt Niên Khai Diễm cùng Niên Nhạn Thanh.

Niên Tuệ Nhân luôn rất thức thời, luôn biết tranh thủ lấy đồng tình, vì thế nàng ta ở trong lòng Bá Cao Minh nức nở cầu thương hại, “Lỗi là của ta không liên quan đến tỷ tỷ.”

Niên Khai Diễm cau mày hừ ra một âm thanh cực kỳ khó chịu. Nói vậy đời trước Niên Nhạn Thanh chết cũng là vì vậy đi, đến cùng Niên Nhạn Thanh biết được chuyện kinh thiên động địa gì để Niên Tuệ Nhân phải thống hạ sát thủ, thanh thiên bạch nhật giết người như vậy? Nàng không nghĩ rằng chỉ có một chuyện của nàng cùng Hứa Bộ Nam có thể để nàng ta dám giết hại tỷ tỷ của mình.

“Đường tử, các ngươi phát sinh ra chuyện gì a?”

Niên Nhạn Thanh không nói chỉ chăm chú mà thôi, Bá Cao Minh ngược lại nhìn Niên Tuệ Nhân đang run rẩy trong lòng mình hỏi:

“Nàng nói, đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Niên Tuệ Nhân đảo đôi mắt ngập lệ động nhân nhìn Bá Cao Minh rồi lại lướt đến chỗ Niên Nhạn Thanh, âm thanh nức nở nói: “Là ta lỡ lời tỷ tỷ tát ta một cái, ta đứng không vững sắp ngã xuống, tỷ tỷ kéo lại. Mà tỷ tỷ lại đứng gần giếng vì kéo ta lên nên suýt ngã xuống, ta vội đến đỡ, không ngờ đường

tỷ xông vào thấy được liền hét ta ra.”

Quả thực trên gương mặt khả ái của Niên Tuệ Nhân đã xuất hiện năm ngón tay đỏ bầm trên làn da trắng nhuận. Mà Niên Khai Diễm vừa đến cũng là trong lúc lo lắng không nghĩ gì nhiều liền xông đến đẩy nàng ta ra, căn bản nhìn không rõ bất cứ chuyện gì.

“Sư muội đã nghe rõ chưa?” Bá Cao Minh trừng mắt Niên Khai Diễm. Hắn thực sự không hiểu nổi, Niên Khai Diễm vẫn luôn tốt với Niên Tuệ Nhân sao đột nhiên lại chuyển sang Niên Nhạn Thanh, sẽ không phải là trúng bùa mê gì chứ. Ai chứ, nữ nhân độc ác kia nhất định làm ra được.

Niên Khai Diễm hừ một tiếng cực khê, nàng đỡ Niên Nhạn Thanh rời đi, cũng không quên nói: “Ta bắt đầu học tính sổ sách đi qua đi lại rất phiền phức, sau này đường tỷ dọn đến Diễm viên đi.” Các nàng sợ là xé rách da mặt rồi, nếu là Niên Nhạn Thanh còn lưu lại sợ rằng kết cục so với trước sẽ càng kinh khủng hơn.

Niên Nhạn Thanh vẫn còn trong khủng hoảng chưa hồi được thần, thế nên Niên Khai Diễm đỡ đi đâu nàng cũng sẽ đi đó, tuyệt không có phản ứng khác. Mà trên mặt của nàng trắng trẻo xanh, hoàn toàn nhìn không ra đáng vẻ nhu thuận thường ngày của nàng.

Đỡ nàng ta trở về Diễm viên, Niên Khai Diễm phân phó Thước nhi: “Cho người làm chút trà gừng đến đây, còn nữa đến đó nhặt sổ sách về đây cho ta.”

Lương Tuấn Hy ở thính tử nghe được âm thanh đầy nộ khí của nàng vội bước ra, chỉ thấy đôi mày của hắn nhíu lên cực nhẹ, “Diễm Diễm vì sao lại tức giận như vậy?” Hắn nghe được hai loại tiếng bước chân hòa lẫn vào nhau, không lẽ còn người nào nữa sao? Là ai? Sao hắn lại nghe không ra được.

“Hy, người đến xem qua cho đường tỷ đi.” Niên Khai Diễm đỡ Niên Nhạn Thanh ngồi ở ghế đá trong viện, sau đó bước đến chỗ Lương Tuấn Hy, vội vàng kéo hắn đến.

“Là nhị tiểu thư sao?” Thì ra là nàng không khỏe nên hắn nghe không ra được cước bộ của nàng. Lương Tuấn Hy được kéo đến chỗ Niên Nhạn Thanh, hắn cũng không vội chắn mặt mà là hỏi: “Nhị tiểu thư cảm thấy thế nào?”

“Không cần không cần đâu.” Niên Nhạn Thanh lấy lại tinh thần, vội từ chối, “Ta chỉ là có chút khủng hoảng, nghỉ ngơi một chút sẽ không có gì nữa.”

Niên Khai Diễm nhìn thấy trên cổ của Niên Nhạn Thanh có dấu ngón tay lưu lại, tuy là mờ nhưng vẫn có thể nhìn ra được, “Đường tỷ muốn để bị vu oan đến bao giờ nữa?” Nếu đây thực sự là dấu ngón tay vậy lời của Niên Tuệ Nhân lúc này cũng không hoàn toàn đúng.

“Lúc này Nhân nhi chẳng phải giải thích rồi sao, là ta lỡ tay đánh nàng nên mới phát sinh nhiều chuyện mà thôi.” Niên Nhạn Thanh giữ chặt cái tay vì đánh Niên Tuệ Nhân mà còn tê rần lại, đầu cúi cực thấp sợ Niên Khai Diễm nhìn thấu bản thân.

Lương Tuấn Hy lơ mơ hiểu được, hắn nắm tay Niên Khai Diễm bước ra ngoài viện môn như thể để nàng tiễn hắn vậy. Sau khi ra khỏi viện, hắn mới hỏi. Niên Khai Diễm như thực kê ra xong, hắn liền nói: “Vậy nàng lưu nhị tiểu thư lại đi, nếu không xảy ra án mạng liền không hay.”

“Àn, ta cùng đường tỷ trò chuyện, sợ là ngày mai mới tiếp người được.” Niên Khai Diễm cũng tán thành cách nói của hắn, nàng cũng chính vì sợ như vậy nên mới mang Niên Nhạn Thanh đến đây.

Lương Tuấn Hy phì cười, ôn nhu kéo chòm tóc buộc thành đuôi ngựa của nàng: “Khách khí với ta như vậy là gì? Chẳng phải đều là người một nhà sao?”

Niên Khai Diễm mỉm cười nhìn hắn không đáp. Đến khi hắn đi xa nàng mới trở về viện. Đời này nàng cảm nhận được tình cảm của hắn, cũng đáp lại được tình cảm của hắn, xem như rất tốt a.

Hy, chờ ta, chờ đệ đệ ta xuất thế, ta sẽ gả cho người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73: Không tin, làm khó

Tác giả: Luna Huang

Trở vào viện, Niên Khai Diễm nhìn thấy Niên Nhạn Thanh thần thờ nhìn tay của mình, nàng khê thờ dài một tiếng, rồi ngồi xuống bên cạnh nàng ta: “Đường tỷ không có chuyện gì muốn nói với ta.”

Niên Nhạn Thanh lại bình tĩnh nâng mắt lên, trực câu câu nhìn nàng nói: “Đường muội đã biết?” Bởi này giờ nàng liên kết lại tất cả vấn đề với nhau, liền cho ra kết quả như vậy.

Nếu Niên Khai Diễm không biết chút gì, dưới tình cảnh lúc này nhất định cũng sẽ như Bá Cao Minh, cho rằng Nhân nhi là vô tội. Mà nàng lưu ý, không những từ sau khi hôn mê tỉnh lại nàng ta có thay đổi, mà càng là dạo gần đây cũng sẽ không còn lưu ý Hứa Bộ Nam như trước nữa.

Mặc cho Hứa Bộ Nam cùng Niên Tuệ Nhân nháo loại sự tình gì thì Niên Khai Diễm vẫn không một chút phản ứng. Mà khiến nàng xác định rõ chính là hôm nay Niên Tuệ Nhân gây với nàng về chuyện nàng tiết lộ cho Niên Khai Diễm biết tất cả. Giờ đây chỉ sợ không muốn tin cũng không được rồi, Niên Khai Diễm thực sự biết rồi.

“Đường tỷ là nói ta biết cái gì cơ?” Niên Khai Diễm hiểu nhưng vẫn chọn cách ngây ngô, nàng muốn nghe chính miệng Niên Nhạn Thanh nói ra, nàng muốn nghe thử xem nàng ta biết nhiều hay nàng biết nhiều.

Niên Nhạn Thanh đã xác nhận cách nghĩ trong lòng mình, đương nhiên cũng sẽ không lòng vòng quanh co nữa, phản chính giấy không gói được lửa. “Biết chuyện của Nhân nhi cùng Hứa sư huynh.”

“Vậy nói ra chuyện mà trước nay đường tỷ luôn úp úp mở mở không dám nói trước mặt ta chính là chuyện này sao?” Niên Khai Diễm không đáp chỉ đưa ra một câu hỏi.

Quả nhiên nàng ta nhìn ra được. “Đúng vậy!” Niên Nhạn Thanh cụp mắt xuống để người nhìn không ra tâm tình của nàng hiện tại, “Ta là sớm biết, nhưng không có can đảm để nói, mà cũng không có mặt mũi để nói.”

“Không có gì không có mặt mũi cả, chúng ta đều là người một nhà.” Niên Khai Diễm thả nhẹ âm thanh, như thể cho dù hai người đó có phát sinh quan hệ gì hay không nàng cũng không bận tâm, thứ quan trọng nhất chính là ‘người một nhà’. “Giữ trong lòng khó chịu, chỉ bằng nói hết ra.”

Niên Nhạn Thanh khẽ gật đầu, chính là là người một nhà mà Niên Tuệ Nhân là ra loại chuyện này nàng mới không thể chấp nhận được. Đây cũng là một trong những lý do nàng cùng phụ thân càng nỗ lực giúp bá phụ bá mẫu hơn nữa, để chuộc lỗi lầm Niên Tuệ Nhân gây ra.

“Kỳ thực chuyện này ta biết cũng có một đoạn thời gian rồi, nếu chỉ là tình cảm nam nữ thông thường thì không nói. Đẳng này thứ bọn họ muốn là tiêu cục, bá phụ bá mẫu có ân với chúng ta, ta không thể nhắm mắt xem như không thấy được.” Nói ra lời này, nàng tin Niên Khai Diễm cũng sẽ hiểu được tính quan trọng của vấn đề.

Niên Khai Diễm hiểu câu nói này của Niên Nhạn Thanh, sở dĩ Niên Tuệ Nhân thích Hứa Bộ Nam thậm chí là có quan hệ của phu thê mà vẫn thúc giục nàng nên gả, vậy liền chứng tỏ thứ bọn họ muốn không hề đơn giản. Mà nàng là độc nữ, đây đương nhiên người nào thứ nàng không những ở rể mà còn được thừa hưởng tiêu cục, bởi nàng căn bản chỉ có võ không có văn.

“Chỉ có như vậy?”

Nghe được câu này Niên Nhạn Thanh giấu không được vẻ ngạc nhiên nhìn Niên Khai Diễm trân trối. Chỉ có như vậy? Câu này chứng tỏ là còn gì nàng chưa biết nữa sao?

Chỉ nghe Niên Khai Diễm thấp thấp cười khê: “Thế nên mấy hôm trước ta có nói với phụ mẫu để phụ mẫu sớm để bọn họ thành thân. Mà lúc đó nhị thúc cũng rất ủng hộ, sợ là nhị thúc cũng biết chuyện đi.” Dáng vẻ mới vừa rồi của nàng ta để nàng biết, nàng ta biết không nhiều bằng nàng, vậy là đủ rồi.

Niên Nhạn Thanh khẽ gật đầu, chuyện Niên Khai Diễm thúc đẩy hôn sự của hai người bọn họ thì nàng không biết, nàng chỉ biết lúc nàng biết chuyện thì phụ thân cũng đã sớm biết rồi. “Đường muội rộng lượng không trách, để ta cùng phụ thân đều cảm thấy hổ thẹn.”

“Chính vì là người một nhà nên mới không làm to chuyện, chẳng phải chỉ cần bọn họ thành thân thì mọi chuyện đều sẽ hết sao, cần gì phải nháo to như vậy.” Niên Khai Diễm không chút ưu phiền mỉm cười. Nàng cũng nghĩ không ra, vốn là sống chết muốn gả cho Hứa Bộ Nam giờ này lại có thể vui vẻ mở miệng để nữ nhân khác gả cho hắn. Cuộc đời này a, đúng là cái gì cũng có thể xảy ra.

Niên Nhạn Thanh vẫn còn chưa thể buông lo lắng xuống, bất an hỏi: “Nhưng đường muội cùng...”

Niên Khai Diễm biết nàng ta muốn nói đến Hứa Bộ Nam, nhưng lại mở miệng cắt ngang, “Ta cùng Hy rất tốt, một thời gian nữa tính đến chuyện hôn sự rồi.” Đây chính là ám ý nói cho Niên Nhạn Thanh, nàng cùng Hứa Bộ Nam đã là lúc trước rồi, tương lai của nàng không phải hắn nữa.

Niên Nhạn Thanh lúc này cong loan mắt, hàm đầy tiểu ý gật đầu: “Ta cũng cảm thấy đường muội hợp với Hy ca hơn, hắn hoàn toàn có thể bù lấp vào khuyết điểm của ngươi, lại còn là một nam nhân tốt khó mà cầu được.”

“Nga! Nói ra đường tỷ cũng rất ngưỡng mộ hắn?” Niên Khai Diễm nheo mắt hỏi. Tên này mắt không nhìn thấy đã nhiều nụ hoa đào sắp nở như vậy, nếu mắt không vấn đề chắc hẳn nàng sẽ rất bận rộn a!

“Ân, nhưng ngưỡng mộ cùng thích là hai chuyện khác nhau.” Niên Nhạn Thanh như là mang hết chuyện thầm kín trong lòng nói ra xong, cả người đều nhẹ nhõm, vì vậy tiểu ý càng nhiều.

“Ta biết.” Niên Khai Diễm thờ dãi một tiếng, “Đáng tiếc tam sư huynh hắn quá cố chấp, cô phụ một mảnh tâm ý của đường tỷ rồi.”

Nghe xong câu này, Niên Nhạn Thanh lập tức thu lại tiểu ý trên mặt, đầu lại chôn thấp xuống mặt bàn. “Có lẽ cũng nên nói đến duyên phận, ta cùng hắn hữu duyên vô phận, không thể trách hắn được.”

“Đường tỷ cũng mệt mỏi rồi, ta cho người thu thập một phòng, ngươi cũng sớm nghỉ ngơi đi.” Niên Khai Diễm nói xong xoay người rời Diễm viên. Nàng vốn nghĩ sẽ tốn không ít thời gian khai thác chuyện không ngờ nhanh như vậy đã xong rồi.

Nhưng khi nàng thả bộ ngoài hoa viên cuối cùng bước đến lồng bồ câu, thấy được Bá Cao Minh sóng đôi đi bên cạnh Niên Tuệ Nhân bước về phía này. Nàng vẫn xem như không thấy, mà đưa tay vào lồng cầm một con bồ câu lên.

Bá Cao Minh mặt mày phấn khởi, âm thanh cũng theo đó mà to: “Sur muội, chuyện lần trước là hiểu lầm a.”

Niên Khai Diễm sớm biết Niên Tuệ Nhân sẽ nói hần nghe nên không hề to ra quan tâm chút nào. Nàng ôm bồ câu vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông không đen không trắng của nó. Đàn bồ câu này nàng nuôi lâu rồi, thế nên nàng đến ôm ấp thế nào chúng nó cũng sẽ không bay đâu.

“Nhân vật chính của ngày hôm đó lại là sur muội a.” Bá Cao Minh bước đến gần hạ thấp âm thanh đầy trêu ghẹo nói. Chỉ là thấy sắc mặt không chút thay đổi của Niên Khai Diễm khiến hần sững sốt hỏi, “Sur muội không thấy vui sao?”

“Muội nói với huynh còn chưa rõ sao?” Niên Khai Diễm nói xong đặt bồ câu về lồng, lại mang thóc cho vào trong chén đựng thức ăn của đàn bồ câu.

“Đường tỷ, người là người biết rõ làm sao còn hiểu lầm Hứa sư huynh a.” Niên Tuệ Nhân như là thay Hứa Bộ Nam mà bắt bình lên tiếng.

Biết rõ? Nàng đương nhiên là biết rõ rồi, còn là biết rất rõ nữa là đằng khác.

Niên Khai Diễm không nói, chỉ neho mắt lại, đếm trứng trong chuồng bồ câu. Chỉ có Bá Cao Minh cái gì cũng chưa biết nên mới dễ dàng bị lừa mà thôi, nàng thực sự muốn nói cho hần biết, lại sợ hần cùng Hứa Bộ Nam bất hòa ảnh hưởng tiêu cực.

Ai...nàng thật khổ a.

Bá Cao Minh nhìn dáng vẻ của Niên Khai Diễm càng tức giận hơn nữa, “Sur muội, vì sao nói mãi người vẫn không tin vậy?” Mắt của hần lướt đến thất lung của nàng, nơi đó vốn là treo ngọc bội Hứa Bộ Nam tặng, nhưng từ lúc nào đã không còn thấy nàng đeo nữa. Nhưng cho dù là nàng không thích hần(HBN) nữa thì cũng không nên kéo cả Nhân nhi nhà hần vào đó chứ. Còn đừng chuyện gạt hần nữa chứ, đúng là không thể tha thứ.

“Chúng mình đi.” Niên Khai Diễm đứng thẳng người, tựa lưng lên thân cây to bên cạnh chuồng bồ câu, nâng mắt nhìn hai người trước mặt.

Ánh mắt không chút gợn sóng kia để Niên Tuệ Nhân có chút chột dạ, tay túm chặt góc váy đến nhăn nhúm. Đây áp không cam lòng để nàng cố gắng mở miệng lên chụp tội cho người khác: “Đường tỷ, người cũng đừng nghe tỷ tỷ nàng nói linh tinh.”

“Đường muội còn biết cả đường tỷ đã nói gì với ta sao?” Khóe môi của Niên Khai Diễm hơi nhếch lên, ý cười khinh bỉ như có như không lập tức xuất hiện.

Niên Tuệ Nhân lập tức á khẩu nói không ra lời. Niên Khai Diễm nhếch môi cười lại nói. “Nếu thực sự là như hai người nói, vậy vì sao lúc ta hiểu lầm lại không chạy theo giải thích, còn để ta hiểu lầm lâu như vậy.”

“Đó là vì hần cũng không giống Hy ca, biết người không thích còn đuổi theo làm phiền.” Niên Tuệ Nhân nhanh mồm nhanh miệng cho ra một câu thay Hứa Bộ Nam biện giải, còn không quên để Niên Khai Diễm nhìn rõ là Hứa Bộ Nam hiểu thức thời cùng hiểu nàng hơn cả Lương Tuấn Hy nữa.

“Xem ra đường muội rất hiểu đại sư huynh nhỉ?” Niên Khai Diễm vừa dứt lời Niên Tuệ Nhân liền tựa sát vào người Bá Cao Minh bày ra bộ dáng ngượng ngùng, “Người ăn nói linh tinh gì a.”

Đây là rõ ràng bày ra cho mọi người thấy nàng ta chọn Bá Cao Minh, nhưng miệng lại không nói rõ điều này, nếu sau này không gả cũng không người nào nói được gì. Chỉ tiếc để Bá Cao Minh hiểu lầm cười đến có chút ngu dần.

“Vậy còn người? Người vì sao không đi theo giải thích.” Niên Khai Diễm vẫn cắn chặt không buông. Hy vọng từ miệng nàng ta, nói ra được chút gì để Bá Cao Minh thông suốt.

“Ta chẳng phải là lưu lại an ủi Hứa sư huynh sao. Hần bị người hiểu lầm nên buồn nhiều lắm đấy.” Niên Tuệ Nhân nói như đó là sự thật vậy, trên mặt nàng ta ngoại trừ đỏ vì xấu hổ ra thì không còn biểu hiện khác nữa. Đây cũng là vì nàng nhớ lại ân ái của mình cùng hần ngày hôm đó.

“Hôm đó tam sư huynh cùng ta cũng hiểu lầm, chẳng nhẽ chúng ta không buồn, không giận sao?” Niên Khai Diễm nói xong, Niên Tuệ Nhân lập tức á khẩu nói không nên lời. Mặt chôn sát vào lồng ngực của Bá Cao Minh như thể bản thân thụ trăm vạn ủy khuất vậy.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang— Vọng Thư Uyển--

Như đã hứa với nàng Ngọc Linh Ho, hôm nay li xi các nàng 3 chương, mong các nàng vẫn luôn ủng hộ ta nhé *moa moa ta*

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Thách thức thành thân

Chương 14. Thách thức thành thân

“Sur muội, nếu người không tin thì đợi đại sư huynh trở về mà hỏi cho rõ đi.” Bá Cao Minh nhìn thấy Niên Tuệ Nhân bị ủy khuất tất nhiên không nhận được rồi. Sur muội thì sao chứ, cũng nào sánh được với Nhân nhi của hắn.

“Lâu như vậy muội sợ mình đợi không được.” Niên Khai Diễm rừ mi mắt, rèm mi cong vuốt để hai người đối diện nhìn không ra tiểu ý trong mắt nàng.

“Vậy sư muội còn muốn thế nào mới tin a?” Lúc này Niên Tuệ Nhân kể hết với hắn mọi chuyện xong còn nói rằng Hứa Bộ Nam rất yêu thích Niên Khai Diễm nhờ hắn giúp. Hắn đang lưỡng lự bởi Lương Tuấn Hy là bằng hữu đi với hắn cận nhất, nhưng là nàng ta nói rằng Lương Tuấn Hy không thể thay Niên Khai Diễm xử lý sổ sách được, vì vậy hắn chọn cách giúp Hứa Bộ Nam.

“Đây cũng dễ thôi.” Tiểu ý liềm liềm, rèm mi được nâng lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Niên Tuệ Nhân, “Chỉ cần đường muội mau chóng cùng tam sư huynh thành thân vậy mọi chuyện xem như là ta sai, ta nhận lỗi với các người, thế nào?”

Nàng không tin Niên Tuệ Nhân dám đáp ứng gả. Đòi trước sợ là cũng như ăn com trước keng vậy đi, nàng ta còn không chịu gả vậy làm sao đòi này sẽ chịu. Đó là còn chưa nói đến, nếu là gả, vậy đêm tân hôn phải ăn nói thế nào với Bá gia?

Bá Cao Minh vừa nghe lời này cũng cảm thấy có lý, tâm hắn đập liên hồi. Nếu để chứng minh chuyện này mà hắn được ôm giai nhân về nhà vậy thì quá tốt rồi.

Đáng tiếc, để hắn mất hứng rồi, Niên Tuệ Nhân tách khỏi lồng ngực hắn, ngược ngạnh nói, “Nhưng vậy làm sao được, tỷ tỷ cùng đường tỷ còn chưa gả, làm sao đến lượt ta.”

“Vậy liền không có biện pháp chứng minh rồi.” Niên Khai Diễm nhún vai, “Vậy cũng không nên trách ta không tin người.” Dứt lời nàng liền rời đi. Tam sư huynh a tam sư huynh, ta giúp người đến trình độ này mà người còn nhìn không ra bộ mặt của nàng ta nữa a. Nàng ta căn bản không muốn gả cho người, người nhìn không thấy sao?

Bá Cao Minh mím chặt môi nhìn theo bóng lưng Niên Khai Diễm rời đi, sau lại hỏi, “Sư muội đã nói như vậy rồi, vì sao nàng còn không đáp ứng?” Chỉ là gả cho hắn thôi mà, vì sao lúc nào nói nàng cũng mang cố này ra, trong khi phụ thân của nàng cũng không có để ý những thứ này mà tìm đối tượng cho nàng gả trước, không phải sao?

“Vậy đợi Hứa sư huynh về mọi chuyện tự nhiên sẽ rõ ràng thôi, ta còn muốn là phụ dâu của đường tỷ cùng tỷ tỷ a.” Niên Tuệ Nhân miệng cười nhưng đáy mắt lại không cười, nói ra câu này cũng chỉ xem Bá Cao Minh là tên ngốc để lừa thôi.

Thấy đôi mày của Bá Cao Minh nhíu chặt, nàng lại ôm lấy cánh tay của hắn làm nũng: “Người đừng như vậy có được không, ta gả cho người liền không có cơ hội làm phụ dâu nữa rồi.”

Bá Cao Minh nghe vậy cũng không còn cảm thấy buồn bực nữa. Hắn trái lại cười rồi đưa nàng xuất phủ mua đồ.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Niên Khai Diễm rời khỏi nơi đó, lập tức đi tìm Khúc thị. Bởi nàng biết nếu Hứa Bộ Nam trở về nàng cũng không làm gì được, vì vậy tốt nhất chính là sớm chặt đứt huyền mộng của bọn họ đi.

Lúc nàng đến đó chỉ thấy Lương Tuấn Hy đang bắt mạch cho mẫu thân, mà sắc mặt của mẫu thân nàng rất tệ, thậm chí lâu lâu còn buồn nôn nữa. Không lẽ là, tiểu đệ đệ của nàng...hắn đến đây rồi?

Nàng vui vẻ nhảy vào trong chạy đến hỏi: “Mẫu thân, người cảm thấy thế nào rồi, có chỗ nào không khỏe? Có phải chóng mặt muốn nôn không?” Không đợi Khúc thị đáp nàng xoay quay xoay lại, tìm được một hộp mứt gừng trong bọc sương của Lương Tuấn Hy, lấy ra một miếng đưa cho Khúc thị, “Người mau ăn cái này đi, tốt lắm a.”

“Nha đầu này.” Khúc thị bật cười cũng nhận lấy cho vào miệng. Miệng thì nói ra những lời lo lắng nhưng tâm tình lại vui vẻ như vậy nếu người không biết còn nghĩ nữ nhi là bất hiếu, thế nhưng đó là nữ nhi của nàng, nàng làm sao không biết nữ nhi lo lắng cho mình được.

Lương Tuấn Hy chẩn xong mạch, thu tay về, báo: “Bá mẫu là ăn không tiêu, để Tuấn Hy ra đan phương, dùng qua vài lần sẽ không còn vấn đề gì nữa.”

Niên Khai Diễm nghe xong câu này, như là cả người rơi xuống vực thăm không lối thoát vậy. Nàng không tin, túm vai Lương Tuấn Hy nói: “Nhảm rồi, nhất định người không cẩn thận chẩn nhầm rồi, mau chẩn lại đi.” Không lý nào đến hiện tại tiểu đệ đệ vẫn không có tin tức như vậy được, chắc chắn là sơ sót ở khâu nào rồi.

“Diễm Diễm đến cùng làm sao? Những bệnh phổ thông như vậy ta làm sao sẽ nhầm?” Nàng đến cùng lo mong mọi thứ gì a? Lúc này không phải rất tốt sao, đột nhiên bây giờ lại có biểu hiện này, còn đồ thừa hắn chẩn nhầm bệnh nữa chứ.

Hoa nữ nương mỉm cười nhớ lại chuyện tối qua, nói: “Vậy là đúng rồi, đêm qua sớm bảo phu nhân tối như vậy đừng dùng hết canh gà, lại không chịu nghe a! Canh gà đó nhiều mỡ còn không chịu hâm nóng lại.”

“Trời nóng như vậy còn hâm nóng làm sao ăn tiếp.” Khúc thị tuy mệt mỏi nhưng nhớ lại chung canh gà tối qua lại có chút thèm rồi.

Sắc mặt của Niên Khai Diễm sa sầm mắt thường có thể nhìn thấy rõ. Mắt nàng luôn dính chặt cái bụng của Khúc thị, tả oán tên đệ đệ vô lương tâm, lâu như vậy cũng không thấy trình diện. Đồng ý đòi trước nàng vì Hứa Bộ Nam không có chơi với hắn, nhưng đòi này nàng đợi hắn xuất thế chơi cùng nàng, hắn lại mãi không chịu báo danh.

“Đừng rồi, Diễm Diễm a.” Khúc thị cầm lấy một cuốn sách trên bàn, đưa cho nàng, “Trong này là những mẫu thêu giá y, ngươi xem thử xem thích mẫu nào?”

Niên Khai Diễm nào còn tâm trạng mà xem chứ, đây là còn chưa nói đến đòi trước cuốn này nàng xem đến thuộc lòng rồi. Bất quá, đột nhiên cho nàng xem, sẽ không phải là...

“Mẫu thân, đây là...”

Không để Niên Khai Diễm nói hết lời, Khúc thị trực tiếp đánh gãy, “Ngươi cũng đến lúc thành thân rồi.”

Niên Khai Diễm biết Hoa nữ nương cùng Lương quân gia cũng không muốn để Lương Tuấn Hy ở rể đâu, mà nàng cũng không muốn ủy khuất hắn, ủy khuất Lương gia. Dù sao hắn cũng là trưởng tử của Lương gia, làm sao nói ở rể là ở rể được.

“Chuyện này tùy mẫu thân quyết định đi, ngoại trừ đại sư huynh ra thì người nào nữ nhi cũng gả.” Nói xong nàng đặt lại sách trên bàn trong sự ngỡ ngàng của hai nữ nhân mà rời đi.

Lương Tuấn Hy đang thu dọn được sương thì nghe được câu nói của Khúc thị. Hắn vui vẻ đợi câu trả lời của nàng, ai ngờ đợi được câu nói vô tình như thế của nàng. Hắn nghe tiếng bước chân nàng ly khai, vội vàng thì qua lễ qua loa cầm được sương chạy theo.

“Diễm Diễm, nàng đứng lại, nàng nói cho rõ đã.”

Niên Khai Diễm chấp tay sau lưng bước như lưu manh ngoài phố, nàng biết hắn nhất định đuổi theo. “Có gì để nói nữa chứ?”

“Chẳng phải nàng đáp ứng gả cho ta rồi sao?” Lương Tuấn Hy bước đến chỗ của nàng, tay hắn vươn ra chuẩn xác túm được vai nàng, buộc nàng dừng lại.

Niên Khai Diễm nhìn mặt đỏ bừng của hắn lúc này rất muốn cười, nhưng lại bày vẻ nghiêm túc nói, “Ta khi nào đáp ứng ngươi?”

“Cái đó....” Lương Tuấn Hy bị chặn đến nghẹn, nàng quả thực không có nói câu này, “Nhưng chẳng phải nàng nói sẽ suy nghĩ sao.” Suy nghĩ liền là hiện tại sẽ không tiếp nhận nam nhân khác, không phải là như vậy sao?

“Ta nói sẽ suy nghĩ chính là mang ngươi ra so sánh hết đám nhân khác rồi mới quyết định, có hiểu không?” Lâu rồi không có trêu hắn như vậy, đột nhiên trêu lại có chút vui.

Lương Tuấn Hy không nói, chỉ thấy đôi mày hắn hơi động. Hắn cũng không tin trên đời này có nam nhân nào chịu nổi nàng như hắn.

Niên Khai Diễm nghĩ hắn giận rồi nên bật cười to, sau đó áp trầm giọng nói: “Ta còn đợi một người, đợi được ta liền gả cho ngươi.” Đây nói rõ, đợi không được, không gả.

Lương Tuấn Hy nghe vậy lập tức ném cho nàng hàng loạt các câu hỏi: “Nàng đợi người nào? Nam hay nữ? Hiện bao nhiêu tuổi rồi? Đã thành thân chưa? Người đó hiện ở đâu? Khi nào sẽ đến phủ?” Thì ra nàng là đang đợi người a, báo hại hắn khẩn trương như vậy. Bất quá, như thế xem như nàng đã quyết định xong, đã cho hắn một hứa hẹn rồi.

“Không biết.” Niên Khai Diễm dùng hai từ để trả lời cho tất cả các câu hỏi của Lương Tuấn Hy. Nàng thực sự không biết khi nào hắn sẽ đến, hy vọng là sớm thôi, chắc sau này nàng sẽ tranh đi áp tiêu với phụ thân quá, nàng muốn có tiểu đệ đệ lắm rồi.

“Vậy ta đợi cùng nàng.” Lương Tuấn Hy nắm lấy tay nàng thâm tình nói xong, cùng nàng bước đi. Chỉ là đợi người thôi mà, hắn đợi được, chỉ là hy vọng người đó mau xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Lương tình tương duyệt

Sáng hôm sau, tin tức Niên gia kén rể lan truyền khắp nơi ở Lan Châu, để đám bà mai sáng sớm đã xếp hàng ở ngoài Niên phủ chờ gặp Khúc thị. Đây để Niên Tuệ Nhân đứng ngồi không yên, lại không có cách nào liên lạc với Hứa Bộ Nam.

Niên Khai Diễm ôm lấy hộp y phục mua cho Lương Tuấn Hy lúc ở kinh thành cùng Thước nhi đến gặp hắn. Lúc này hắn đang cùng Lương Văn Kha phơi được. Lần áp tiêu này, Lương Văn Kha bị nhiễm phong hàn nên không có đi, Niên Sở Hoàng thuê một đại phu trong thành đi thay hắn.

“Điềm Điềm sớm như vậy đã tìm đến ta a?” Lương Tuấn Hy ngọt tận tâm can, nhưng tay vẫn không ngừng trải được trên cái sàn bằng mây.

“Ta có lễ vật tặng ngươi.” Niên Khai Điềm bước đến chỗ hán, hơi khom người nhìn nhìn đám được đang được hán giần phẳng trên sàn mây.

Lễ vật? Nàng lại muốn làm gì? Lần trước nàng cũng nói rõ người nàng đợi xuất hiện sẽ gả cho hán cơ mà. Động tác trên tay của hán ngừng lại, đầu não nhanh chóng suy nghĩ mục đích đến của nàng.

Lương Vân Kha nhìn thấy cái hộp trên tay Niên Khai Điềm liền rất là kinh ngạc, phải nói miệng hán há to đến cực đại. Nói ra là nàng mua cho đại ca hán sao? Lần trước lúc nàng rời đi, hán bước vào viện không thấy được đại ca chỉ thấy những công việc còn chưa hoàn thành.

Khi hán gọi to tìm, thì thấy đại ca bước ra, tuy là không có biểu hiện khác thường, nhưng hán cùng đại ca bao năm cũng biết rõ đại ca đang giận.

Mà nàng tặng lễ vật đại ca không phải nên vui sao? Hay là đó là lễ vật đại ca tặng nàng, nàng mang trả nên đại ca không vui? Vậy cũng không phải, nếu mang trả Thước nhi cầm về làm gì. Sau lại không thấy nàng cùng đại ca lại vắng, hán lại nghĩ hôm đó chắc là xảy ra đại sự rồi, hộp kia có lẽ là tặng Hứa Bộ Nam.

Hôm nay lại thấy nàng cầm nó, không lẽ nàng cũng là mua từ y trang đó? Vậy mà lại từ rất lâu phí một đồng bạc như vậy mua tặng cho đại ca hán? Đây là có ý đồ gì?

Thước nhi nhân cơ hội Lương Vân Kha há miệng, nàng lấy một nắm được khô cho vào trong miệng hán. Dám chê bai nàng, đây là cơ hội để nàng tận lực trả thù.

Lương Vân Kha không chút phòng bị đã bị nhét một đồng đương quy vào miệng, hán lập tức cúi đầu phun ra. Phải biết, đương quy tuy không so được với hoàng liên nhưng nó vẫn là đáng.

“Nữ nhân đáng chết này, có phải ngứa da rồi không?” Hán không chọc nàng, nàng cứ nhiên chọc hán?

“Sao nào sao nào?” Thước nhi lưu manh xắn tay áo lên, thách thức hất cằm, “Muốn đánh nhau thì qua đây.” Nàng còn không tin mình đánh không lại một người bệnh.

Niên Khai Điềm cũng không nhìn bọn họ, trực tiếp túm tay Lương Tuấn Hy kéo vào trong phòng. Lương Tuấn Hy phản ứng kịp là lúc nàng để tay hán đặt lên y phục trong hộp lễ vật, “Hôm đó ngươi nói rất thích mà, đúng không?”

Lại là kiện lễ vật đó. Hán nhất định không sai được, bởi hôm đó là hôm hán nhớ rõ nhất. “Điềm Điềm, nàng..”

“Hôm đó ta vốn là mang đến tặng cho ngươi, nhân cơ hội mới mở miệng khuyên ngươi thôi. Ai biết ngươi phản ứng mạnh như vậy chứ. Đây là ta mua cho ngươi từ lúc ở kinh thành a, lúc mua chỉ nghĩ nếu ngươi vận vậy sẽ rất đẹp mà thôi.” Niên Khai Điềm sợ hán hiểu lầm ý của mình, vội vãi giải thích một tràng cực kỳ dài. “Ngươi mau thử đi.”

“Được.” Nghe nàng giải thích xong, Lương Tuấn Hy cũng không nói gì nữa. Mặc kệ nàng lúc nàng mua có tồn tại suy nghĩ dùng lễ vật đuổi hán hay không, chỉ biết hiện tại nàng đã hứa người kia đến sẽ gả cho hán. Đây là chính miệng nàng hứa, muốn lật lọng cũng không được.

Niên Khai Điềm bước ra ngoài cũng không quên khép cửa lại. Nàng đã từng tưởng tượng ra lúc hán vận bộ y phục này rất nhiều lần, hiện lại sắp được nhìn tận mắt rồi. Hai người kia không ngừng nháo nàng cũng không cảm thấy phiền, nhìn bọn họ hồ động mà nàng chỉ nghĩ đến lúc Lương Tuấn Hy bước ra thôi.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Qua một lúc, nàng không nghe thấy âm thanh, nên vội vỗ cửa: “Hy, ngươi xong chưa vậy?” Hay là hán không biết cách mặc? Lúc này nàng nên bảo Lương Vân Kha vào giúp hán.

Chỉ nghe thấy hán lắp bắp nói: “Xong...xong rồi.”

Thước nhi nghe vậy cũng đành chiến chạy đến xem, “Tiểu thư, ta cũng muốn xem.”

Niên Khai Điềm đẩy cửa bước vào. Đập vào mắt nàng chỉ thấy thấy được quý khí không ngừng phát ra trên người của hán, cả nụ cười kia nữa khiến nàng nhất thời không định được thần. Nàng từng tưởng tượng ra không ít, nhưng cũng không thể bằng được người thật việc thật trước mắt.

Mà không chỉ nàng cả Thước nhi cùng Lương Vân Kha cũng mồm trướng khẩu góc nói không nên lời. Đây là lần đầu mọi người nhìn thấy Lương Tuấn Hy vận y màu sáng lại là loại của các công tử quý tộc trên kinh thành mới có.

Lương Tuấn Hy nghe chung quanh im phăng phất, liền có chút ngượng ngùng mở miệng hỏi: “Thế nào? Không được sao?” Cho dù không được hán cũng sẽ quý như vàng như ngọc.

Niên Khai Điềm hồi thần, nàng bước đến chỗ hán ẩn xuống giường, “Còn một cái ngân quan, ta giúp ngươi đội.” Đây là hiệu ứng chưa có phát quan nha, nếu là mang phát quan lên, vậy sẽ là chói mắt đến mức độ nào?

Quả nhiên ngân quan mang lên càng không thể là người bình thường có thể sánh được. Thước nhì là người đầu tiên kiểm chế không được hô to: “Hy ca, người mặc thế này rất đẹp a.”

Lương Vân Kha nhìn thấy hai con mắt muốn rơi ra ngoài. Đây đâu khác gì kiện y phục hấn cùng đại ca mua cho nàng đâu, nếu có khác thì cũng chỉ là khác kiện dành cho nam kiện dành cho nữ thôi. Vậy hôm đó ở kinh thành là nàng nhìn trúng kiện y phục này mua cho đại ca sao?

Hiện tại...

Nói ra...

Hai người bọn họ...

Bất quá hấn cũng không tiện xen môn, chờ Niên Khai Diễm tự phát hiện tự nói với đại ca như vậy mới thỏa đáng.

“Thước nhì nói đúng, người mặc rất đẹp.” Đẹp đến nàng cũng có chút xấu hổ khi đứng ở đối diện hấn. Đây khiến nàng phải lui ra vài bước để tránh mình bị say đến không thể tỉnh lại.

Lương Tuấn Hy còn chưa kịp nói gì đã nghe Thước nhì chỉ vào giá treo y phục, tiếp tục kinh hô: “A, kiện y phục kia sao nhiều máu như vậy, còn có...” Sau đó nàng bừng tỉnh đại ngộ vỗ tay một cái, “Ta biết rồi, có phải những kiện y phục này do tiểu thư từng chạm qua nên...urm urm...”

Không để cho nàng có cơ hội tiếp tục phát ngôn bừa bãi nữa, Lương Vân Kha lập tức đưa tay bịt miệng nàng lại, gặng giọng, “Người bót nói một chút thì thiên hạ mới không loạn, có biết không?”

Kỳ thực lúc đại ca giữ lại vô số y phục hấn cũng choáng váng lắm, còn có y phục có máu nữa, mà hấn quan sát hết rồi, cả đại ca cùng Niên Khai Diễm đều không có bị thương. Vậy đại ca giữ lại làm gì? Đến cùng hấn nhường giá treo y phục của mình cho đại ca còn không đủ, trong phòng phải đóng thêm vài cây đinh cho đại ca treo.

Thước nhì liều mạng vùng vẫy, tay bám chặt khung cửa tận lực không để Lương Vân Kha có thể thành công kéo nàng ra ngoài. Nàng còn chưa nói xong, còn chưa có được đáp án của Hy ca a.

Chỉ là khí lực của một nữ tử làm sao bằng một nam tử được. Nhưng trước khi rời khỏi, mắt của Lương Vân Kha nhìn thấy Niên Khai Diễm ôm lấy đại ca hấn. Đây liền chứng tỏ rõ tâm ý của nàng rồi, hấn cũng an tâm rồi.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Lương Tuấn Hy nghe được câu nói của Thước nhì lập tức đứng bật dậy. Hấn rất sợ nàng hiểu lầm nghĩ mình biến thái, muốn giải thích lại nghe nàng hỏi, “Có phải không?” Hấn cũng không biết nên đáp thế nào, vì vậy vô cùng lúng túng xoay lưng về phía nàng.

Niên Khai Diễm khẽ cười, bước lên vài bước, chậm rãi vươn tay từ sau ôm lấy hấn, gò má sớm đã đỏ bừng áp sát lên cái lưng to lớn kia. “Nếu vậy mỗi ngày ta ôm người một cái là được rồi, y phục kia mang đi giặt đi.” Mỗi kiện y phục hấn treo ở đó nàng đều nhớ rõ đó là trong hoàn cảnh nào, là lúc này nàng không lưu ý mà thôi.

Trái tim của Lương Tuấn Hy như muốn từ cổ họng vọt ra ngoài, đồng ý hấn biết nàng đáp ứng gả lại không nghĩ đến nàng nói ra câu này. Tay hấn chạm vào tay nàng mạnh kéo ra trước, đồng thời nói: “Sai rồi, phải như vậy mới đúng.”

Hành động của hấn quá nhanh, nhanh đến nỗi Niên Khai Diễm phản ứng không kịp. Đến khi nàng trấn định thì đã thấy bản thân đứng trước mặt hấn, còn hấn từ sau ôm lấy nàng, cảm đặt lên vai nàng ni non: “Đã nói không được nuốt lời đâu đó.”

Nói vậy mỗi ngày đều có đậu hũ ăn rồi, chỉ là hấn biết đây là điều không thể, chỉ ít phải đợi bọn họ thành thân đã. Còn hôm nay thì thỏa mãn bản thân một chút cũng không sao, nàng đã mở miệng hấn làm sao có thể không biết điều mà từ chối được.

“Ân.” Nhẹ nhẹ một tiếng, Niên Khai Diễm xoay người ôm hôn hấn. Mặt nàng hiện tại như bị lửa thiêu, vui trong lòng hấn, người được liệu trên người hấn thuận lợi xông vào mũi, nhưng nàng lại không có chút chán ghét nào cả.

“Diễm Diễm” Mỗi lần gọi tên nàng, hấn đều cảm thấy ngọt từ đầu ngón chân lên não, đến giờ đây hấn vẫn ngỡ rằng mình đang nằm mộng. Lúc này nàng nói nàng mua cho hấn kiện y phục này là lúc ở kinh thành, vậy hôm đó nàng nhìn trúng kiện y phục này cho hấn, mà lời của diễm tiểu nhị để hấn biết một điều, liên hỏi:

“Nàng xem qua lễ vật ta tặng nàng chưa?”

Miệng hỏi như hấn biết rõ nàng chưa xem. Người ta nói với hấn đó là một đôi, và chỉ có hai kiện, không lý nào nàng xem rồi mà vẫn bình thản tặng hấn như vậy.

“Vẫn chưa.” Niên Khai Diễm ngẩng đầu đáp trả. Nàng sớm quên mất hộp lễ vật đó, lại nói dạo này cũng có rất nhiều chuyện phải làm, nào có thời gian để nàng nhớ đến chứ. Tới nay nhất định phải trở về xem mới được.

Lúc này gương mặt tuần tú của hấn cúi xuống, phóng đại trước mặt nàng, đôi môi mỏng đỏ kia thật dễ người nhìn không được muốn chạm. Ai biết, nào thì nghĩ, chân của nàng cũng đã kiễng lên rồi, ánh mắt đầy si mê, nói rõ nàng vẫn chưa nhận thức được hành động hiện tại của mình.

Lương Tuấn Hy cảm nhận được nàng động, rất nhanh liền cảm nhận được khí tức của nàng ở rất gần mình. Khi môi của hai người còn thiếu một chút ít nữa liền chạm, hắn phì cười một tiếng nghiêng đầu ôm chặt nàng, “Điềm Điềm, ta muốn đợi đến tận hôn của chúng ta. Nếu nàng đợi không được, vậy chúng ta thành thân trước có được không?”

Hắn không biết nàng chờ người nào, người đó lại có quan trọng thế nào mà ảnh hưởng đến chuyện thành thân của hắn và nàng. Chỉ là thành thân xong cùng đợi cũng được, vì sao lại phải đợi trước? Chỉ là hắn hoàn toàn không cảm thấy bất an, cũng không nói rõ được đây là nguyên nhân gì.

Đáng chết, sao nàng lại có thể háo sắc như thế này chứ. Hắn lại còn bảo nàng đợi không được nữa chứ, tức chết được. Nàng dùng lực chỉ chỉ vào vai hắn, đánh giọng nói: “Không đợi được cũng phải đợi, người này quan trọng lắm đấy, không có hắn thì không có cái gì nữa hết.”

“Được được được, đợi liền đợi.” Lương Tuấn Hy rất nhanh đã đầu hàng. Người này quan trọng đến mức độ không xuất hiện thì nàng không gả cho hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Chính miệng thú nhận

Chỉ là đến tối Niên Khai Điềm căn bản cũng không có thời gian xem lễ vật kia đến cùng là thứ gì, bởi Khúc thị mang không ít bức họa đến cho nàng xem, còn nói rõ ngày mai phải đi xem mắt nữa. Nàng cũng không có phản đối, bởi nàng biết lúc này Niên Tuệ Nhân là đang tức đến điên.

Sáng sớm, nàng thức dậy Niên Nhạn Thanh đã hỏi ‘đường muối không phải với Hy ca sao?’, nàng chỉ mỉm cười không đáp. Đây là kế hoãn binh, cùng gây loạn đầu trận tuyến cho Hứa Bộ Nam cùng Niên Tuệ Nhân, càng ít người biết càng tốt.

“Ta đi xem mắt, mọi chuyện có Thước nhi ở bên cạnh đường tỷ.” Nói xong nàng bước ra khỏi viện. Có Thước nhi ở, nàng không sợ Niên Tuệ Nhân đến phá như hôm qua.

Chỉ là nàng vừa bước qua viện môn đã thấy Lương Tuấn Hy đứng đó. Bởi viện hiện tại có thêm Niên Nhạn Thanh, hắn cũng sẽ không tiện bước vào. Nàng khẽ hỏi: “Đến đây sớm như vậy, có chuyện a?”

“Muốn đi cùng nàng.” Lương Tuấn Hy bước bên cạnh nàng, đôi môi hàm tiếu tuyệt không thể nhìn nhầm được.

“Ta đi xem mắt người đi theo làm gì, có đi cũng không cho được ý kiến cơ mà.” Tuy nói thế nhưng Niên Khai Điềm cũng không có ngăn hắn.

“Nghe âm thanh có thể cũng tốt hơn nàng nhìn bằng mắt a.” Hắn há để nàng riêng tư gặp nam nhân khác. Hứa Bộ Nam chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, từ giờ trở đi sẽ không cho hắn có cơ hội đó nữa.

Đương nhiên chỉ sau một ngày, toàn bộ mọi người ở Lan Châu đều biết Niên Khai Điềm đi xem mắt còn mang theo nam nhân, theo giải thích của nàng đó làm giúp nàng làm quân sư. Không chỉ có những nam nhân xem mắt nàng hoang mang mà đến đám bà mối cũng run theo, biết cửa hôn sự này khi nào mới thành. Bất quá người người đều dóm ngó sự xa hoa của tiểu cục đương nhiên cũng không ai bỏ cuộc.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Qua một đoạn thời gian, đám người Niên Sở Hoảng cũng trở về, đương nhiên những chuyện trong thành cũng sẽ truyền vào trong tai của bọn họ rồi. Mọi người không hẹn cùng nhìn Hứa Bộ Nam, mà hắn như đang ngồi trên đá nóng, muốn lập tức trở về gặp Niên Tuệ Nhân hỏi cho rõ.

Đương nhiên trong khoảng thời gian này, Niên Khai Điềm tìm không ít cơ hội để Niên Nhạn Thanh cùng Bá Cao Minh cùng nhau xuất hiện. Chỉ là hai người như không thấy đối phương vậy, đến cuối cùng Khúc thị thay hai đường tỷ muội chọn đối tượng.

Niên Khai Điềm vừa luyện võ xong, ngồi ở tiền thính ăn điểm tâm, dáng vẻ không chút liên quan đến mình. Hứa Bộ Nam muốn kéo nàng ra ngoài nói chuyện nhưng lại bị Khúc thị gọi đi.

Niên Khai Điềm cùng Khúc thị ra khỏi thành đi bái mộ phần tổ tiên vài ngày. Đến tối mấy ngày sau hồi phủ mới biết Thước nhi mất tích cả ngày, mọi người trong phủ đều tứ tán đi tìm. Nàng nhớ lại thảm trạng của đời trước, vội leo lên ngựa chạy đến khu rừng. Lương Tuấn Hy nào chịu để nàng đi một mình vì vậy cũng theo nàng.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Trong một cái hang cụt của đời trước, Thước nhi bị trói chặt, miệng cũng bị nhét vải chặn kín, mắt nàng mở to không tin tưởng nhìn người trước mặt.

Tối qua, nàng đang ngủ thì nghe âm thanh của một con mèo lọt vào trong viện, sợ nó tìm được đám bồ câu ngoài hoa viên nên nàng thức dậy bắt. Mọi người trong phủ không ai không biết, tiểu thư rất yêu thích đám bồ câu đó, mắt một con cũng sẽ không được.

Ai ngờ, khi nàng đi theo con mèo, vô tình bước đến một góc không đèn trong hoa viện biết được một chuyện. Đó là Niên Tuệ Nhân cùng Hứa Bộ Nam một chỗ, mà bọn họ là đang nói cái gì đó.

Ban đầu nàng rất ngạc nhiên, sau lại tò mò, Hứa Bộ Nam chẳng phải mỗi ngày đều như Hy ca lúc trước bám theo tiểu thư sao? Mà Niên Tuệ Nhân cũng là mỗi ngày đến tác hợp hai người bọn họ, làm sao sẽ ban đêm khuya khoắt như vậy ở cùng một chỗ.

Thượng thiên dễ dàng biết được một chuyện kinh thiên động địa, Niên Tuệ Nhân hoài thai, mà cái thai kia không phải của ai khác, mà là của Hứa Bộ Nam. Bọn họ sớm đã tư thông với nhau còn hứa lại lừa gạt tiểu thư, nàng nào để bọn họ toại nguyện. Cũng may hiện tại tiểu thư là cùng Hy ca, nếu không thực sự đau lòng chết mất.

Nhưng không phải chuyện gì cũng nằm trong dự liệu của nàng, con mèo kia tự nhiên lại từ đâu nhảy lên đầu nàng khiến nàng đứng không vững mà ngã xuống, để bị bọn họ phát hiện, đánh ngất bất đến nơi này. Nàng ngồi ngây ngốc cả một ngày, không có cơm không có nước, cổ họng khô rang rồi. Đến khi trời tối Hứa Bộ Nam mới đến, hiện tại đứng ở trước mặt nàng.

Hứa Bộ Nam nhếch môi từng bước bước đến chỗ của nàng, hần thò lỗ bóp cằm của nàng kéo lên, găng giọng nói: “Suy nghĩ cả một ngày rồi, đã biết bản thân vì sao chịu tội chưa?”

Thước nhì trừng mắt nhìn hắn, muốn mắng lại không mắng được, chỉ có thể âm thầm phi nhổ mà thôi. Vốn nghĩ hắn là quân tử, không ngờ lại là nguy quân tử, cả Niên Tuệ Nhân nữa, toàn bộ đều là giả tạo, chỉ có một túi da tốt mà thôi.

Hứa Bộ Nam ngửa đầu cười to, “Chủ tớ của các ngươi đều là một dạng, ngu ngốc, trước khi ta lừa được con ngốc kia, ta sẽ thanh lý ngươi trước.” Hắn đứng thẳng người khinh bỉ nhìn nàng, “Ngươi nói xem, con ngốc kia sẽ tìm được đến đây rồi cứu ngươi không?”

Thấy được Thước nhì liều mạng vùng vẫy, hần càng cao hứng hơn, cười to hơn, “Ta nói cho ngươi biết, quan phủ sớm bị ta thu mua rồi, sẽ không người tìm được nơi này đâu.”

“Bất quá...” Hắn tặc lưỡi nheo mắt, bày vẻ rất đáng tiếc lắc đầu nhìn Thước nhì, “Thật đáng tiếc cho một cô nương xinh đẹp như ngươi lại phải chết sớm như vậy. Không sao, trước khi chết ta để ngươi khoái lạc một chút.”

Niên Khai Diễm cùng Lương Tuấn Hy vốn đến từ sớm rồi, chỉ là muốn nghe hết lời của Hứa Bộ Nam tự thú mà thôi. Đòi trước sợ là cũng vì vậy mà Thước nhì mất mạng đi, ghé tòm, hần làm ra loại chuyện ác tâm này còn có thể an tâm trở về thành thân với nàng. Vậy chuyện nàng cùng tiểu đệ đệ chết sợ cùng hần thoát không khỏi liên quan.

Nhieu không được nữa, nàng dùng nhuyễn tiên mạnh quật vào vách đá của cửa hang, khiến đá vụn liên tục rơi xuống tạo ra một mảnh bụi, “Ta tự hỏi phụ mẫu ta đối xử với ngươi không tệ, ngươi lại dám làm ra bức chuyện này? Ngươi còn lương tâm hay không?”

Hứa Bộ Nam cũng rất kinh ngạc, chỉ là nhanh chóng thu lại, xoay người nhìn Niên Khai Diễm. Hắn lại cuồng tiếu một trận, bóp chặt cằm của Thước nhì không để nàng cự quậy, “Nghĩ không ra ngươi thông minh hơn ta tưởng a, có thể nhanh như vậy tìm ra chỗ này.” Hắn đã sớm tính toán thời gian rồi, Niên Khai Diễm hồi phủ cũng sẽ không nhanh như vậy tìm được tới đây.

Niên Khai Diễm ním chặt môi nhìn Thước nhì đang cố sức liều mạng lắc đầu, có lẽ là bảo nàng mau chạy. Nàng hại nàng ta một đời rồi, không lý nào đời này cũng như vậy.

Lương Tuấn Hy im lặng nghe động tĩnh một lát sau mới lên tiếng, “Là bản thân ngươi tự cao tự đại, cho rằng mình thông minh mà thôi, nên nhớ thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân. Ngươi lấy oán báo ân, đã từng hỏi qua lão thiên gia đáp ứng thành toàn ngươi hay chưa?”

“Câm miệng.” Hứa Bộ Nam hung thần ác sát quát, “Hạt tử, là ngươi phá hoại chuyện của ta. Nếu ngươi không nói nàng nghe, thì nàng làm sao sẽ không trúng kế của ta.” Nếu không phải là Niên Nhạn Thanh phát hiện Thước nhì mất tích quá sớm, nếu không phải hần bị Niên Khánh Tự giữ lại hỏi chuyện lâu trong thư phòng, làm sao giờ này mới đến, làm sao sẽ bị đám người này phát hiện.

“Cũng không phải hần nói, mà là ta chính mắt thấy được.” Niên Khai Diễm trầm giọng, đôi mắt cũng phát sáng bất thường, “Ngươi cùng đường muội lưỡng tình tương duyệt, ta im lặng thành toàn, ngươi còn có cái gì không hài lòng? Thế mà ngươi không biết đủ, dám đánh tâm tư đến tài sản của Niên gia, hiện còn làm ra chuyện tán tận lương tâm này.”

Hứa Bộ Nam mạnh mẽ cảm Thước nhì ra, cao ngạo đứng đó. Nguyên lai là nàng sớm đã biết nên mới thay đổi tình tình như vậy, chẳng trách lúc trước nghe nói nàng cùng Lương Tuấn Hy không gặp mặt rất lâu đột nhiên lại thân trở lại.

“Ngươi đang nói đến Niên Tuệ Nhân sao? Nàng ta là quá thông minh thành ra ngu ngốc để ta lợi dụng. Nói đến thích, vậy liền là có, Niên Nhạn Thanh mới xứng đáng là chủ mẫu.” Hắn từ đầu chí cuối đều chỉ lưu ý mỗi mình Niên Nhạn Thanh, có lẽ Niên Tuệ Nhân phát hiện rồi nên mới đáng hiển bản thân cho hần, hần đoán là vậy.

Niên Khai Diễm giấu không được vẻ kinh ngạc trong mắt, nguyên lai là như vậy. Hứa Bộ Nam căn bản không muốn thú Niên Tuệ Nhân, mà muốn thú Niên Nhạn Thanh, thế nên đây mới là nguyên nhân chân chính cho cái chết của nàng ta ở đời trước. Nói ra đời trước sợ là Niên Tuệ Nhân cũng không thể sống tốt đi.

“Sur muội.” Hứa Bộ Nam khinh bỉ gọi nàng một tiếng rồi lại nói, “Một người luôn sống trong nhung lụa như ngươi làm sao biết được nỗi khổ của những người như chúng ta.” Nhớ lại lúc trước hần thường xuyên cùng đám người đánh nhau dành một miếng ăn, cuối cùng được Niên Sở Hoàng mang về tiểu

cực cuộc sống mới tốt hơn.

“Ta vốn nghĩ, ta có thể thú người, chăm sóc người một đời để báo ân, không ngờ để ta thấy được nàng. Ta lại muốn thú nàng làm thiếp, nhưng người lại chanh chua hẹp hòi, thế nên bước đường này cũng là người bức ta.”

“Nói như vậy, những chuyện người làm đều là do ta? Là ta hại người sao?” Niên Khai Diễm nhếch môi xem thường, bản thân làm sai còn đổ lỗi cho nàng? Nếu giết người không cần đền mạng, nàng thực sự muốn một đao giết chết hắn, thù mới hận cũ đòi một lượt.

“Đúng, hoàn toàn là do người.” Hứa Bộ Nam trừng mắt nhìn Niên Khai Diễm sau đó lại chuyển qua trên người Lương Tuấn Hy, “Kể ra người cũng rất tốt số, có tên hạt tử này luôn luôn bảo vệ quan tâm người.”

“Hôm đó ta thấy hắn chường mắt, luôn chỉ biết làm cản trở ta. Nếu hắn không xuất hiện bên cạnh người ta lại làm sao có thể cho người giết hắn?” Hứa Bộ Nam nhớ đến ngày hôm đó, càng giận hơn một phần, nắm tay của hắn siết chặt, lộ rõ bạch sắc, “Nếu không phải hôm đó người không chịu hồi phủ hắn làm sao tỉnh lại mà chạy trốn về?”

Hôm đó là hắn đưa bạc cho tiểu hài tử dụ Lương Tuấn Hy ra ngoài, sau đó cho người đập ngất đi. Hắn không trực tiếp giết chết, mà muốn Lương Tuấn Hy lạnh chết. Hắn sợ Lương Tuấn Hy sớm tỉnh lại nên muốn đến xem nhân tiện lấy lại chiếc ngoa tử, nếu thực sự tỉnh lại thì đánh ngất lần nữa, vậy cho dù quan phủ muốn truy tra cũng sẽ không tra ra thứ gì.

“Đây cũng là do người, nếu người không thân cận hắn, không tiếp nhận hắn, ta cũng sẽ không ra tay với hắn nặng như vậy.”

Niên Khai Diễm lập tức hút một ngụm khí lạnh ẩm của nơi này, tay nàng nắm thật chặt nhuyễn tiên cố kiềm chế xung động muốn đánh người. Hiện nàng chưa thể đánh hắn, vì nàng có chuyện mình muốn biết, cần phải hỏi rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Đồng sinh cộng tử

“Vậy chuyện của nhị sư huynh cũng là do người đi?” Niên Khai Diễm mang khuất mắt trong lòng bấy lâu nay hỏi ra. Lời trần trụi không tròn vẹn của Lý Sư Thành vẫn luôn luôn nằm trong lòng nàng, chỉ là không có manh mối nàng không tra ra được.

“Lại còn dám nhắc đến hắn trước mặt ta? Nếu không phải do hắn mê cò bạc khó bỏ thì lần đó tên hạt tử này không thể thoát rồi.” Là hắn cùng Lý Sư Thành hợp kế lại hại Lương Tuấn Hy.

Lúc đầu là do Lý Sư Thành nợ bạc quá nhiều không thể trả, nên đến mượn hắn, không ngờ lại trùng hợp trên lễ cạp kê của Niên Khai Diễm thấy được lễ vật Lương Tuấn Hy tặng nàng. Vậy nên lợi dụng chuyện đó chụp lên đầu Lương Tuấn Hy một cái mũ.

“Kể ra hắn chết cũng đáng, hắn quá lương thiện, hắn quá thương tiếc người. Ta vốn định chuyện này thành công liền sẽ ra điều kiện với hắn, hắn giúp ta lấy được tiêu cực, ta giúp hắn có được người, không ngờ hắn chết rồi.”

“Người biết hắn vì sao chết không? Là lúc Niên Tuệ Nhân đẩy người ra đã dùng một cây kim khâu đâm thẳng lồng ngực của hắn, chính miệng nàng ta nói với ta, vì sợ hắn nói hết mọi chuyện ra khiến ta bị liên lụy.” Hứa Bộ Nam chép miệng nhớ lại cái chết của Lý Sư Thành, “Đáng tiếc, đến một câu ‘ta bị oan’ cuối cùng hắn cũng nói không hết, là vì hắn gắng sức gọi hai từ ‘sư muội’ đấy.”

Niên Khai Diễm ôm ngực thở phì phò, trong đầu nhớ lại một ít chuyện của đời trước. Trách không được đời trước Lý Sư Thành luôn đến an ủi nàng, mặc cho nàng đã già, mặc cho nàng bị người ta vứt bỏ hắn vẫn luôn tìm đến nàng. Nếu không phải lúc đó nàng nhất quyết gả cho Hứa Bộ Nam, mẫu thân cũng xem trọng hắn thì có lẽ sớm nhận ra điểm này rồi.

“Vậy lần áp tiêu đến kinh thành là người cố ý sắp đặt sát thủ đúng không?” Nàng không tin đời trước cùng đời này Hứa Bộ Nam không sử dụng cùng một chiêu, đáng tiếc bị nàng trùng sinh phá mất.

“Lại thông minh.” Hứa Bộ Nam tán thưởng một câu, bước ra một bước đến gần nàng, “Vốn nghĩ nếu là lần áp tiêu này chỉ còn mình ta người còn sống, vậy không phải rất tốt sao? Danh tiếng tiêu cực bị hủy ta có khả năng gây dựng lại, nhưng quan trọng ta phải có được tiêu cực trong tay.”

“Vậy người đã từng nghĩ qua nếu đường tử biết người hại chết nhị thúc sẽ đối với người thế nào không?” Quả nhiên là như vậy, sợ là vết thương kia cũng là hắn tự tạo đi. Trách không được Lương Vân Kha nói tuy thương nặng lại không nguy hiểm, mà hắn bình phục lại quá nhanh, là nàng suy nghĩ không chu toàn rồi.

Lương Tuấn Hy nghe được tiếng bước chân của Hứa Bộ Nam, hắn vươn tay ôm nàng sát vào người. Hắn không còn biết phải nói thế nào cho phải nữa, Hứa Bộ Nam quá tham lam rồi.

“Người đi cùng ta còn không biết, vậy nàng làm sao biết.” Hứa Bộ Nam rất đắc ý với tính toán của bản thân. Hắn nói hết ra những thứ này vì cảm thấy

cả ba người ở đây không ai có khả năng sống sót quay trở về tổ cáo hấn. Để họ chết minh bạch một chút, như vậy vong linh của bọn họ mới không lưu lạc ở nhân gian quấy nhiễu nhiều mộng đẹp của hấn.

Võ công của Niên Khai Diễm với hấn mà nói, chẳng qua chỉ là mèo cào mà thôi, đó là còn chưa kể tính nết nóng, nên thể đánh cũng hết như vậy để người nhìn ta sợ hờ. Còn Lương Tuấn Hy, võ công cao thì thế nào thì chưa biết, nhưng chẳng phải cũng là mù đó sao, làm sao đấu lại hấn?

--Phân Cách Tuyển Luna Huang-- Vọng Thư Uyển--

Niên Khai Diễm nhìn không được nữa, lập tức huy động nhuyễn tiên trong tay, quật đến chỗ Hứa Bộ Nam, đáng tiếc hấn lại nhanh chân né được. Lương Tuấn Hy nghe được âm thanh Hứa Bộ Nam xông đến, hấn chuyển nòng sang một bên, nhẹ đẩy ra xa một đoạn, bản thân tiếp chiêu.

Niên Khai Diễm đang lửa giận công tâm nên cũng không có thời gian dùng não nữa. Lương Tuấn Hy cố ý dụ Hứa Bộ Nam ra ngoài để nàng cứu Thước nhi chạy, nàng lại nghĩ không đến mà chạy theo đánh.

Bên ngoài hổ động gấu gao, đến khi nghe được âm thanh Hứa Bộ Nam hô to “Ngươi còn bước đến ta lập tức giết chết nàng”, Thước nhi vốn đang cố gắng lách mình thì nay càng kích động cự quậy mạnh hơn. Cuối cùng sợ dây thừng bị phiến đá trong hang làm đứt, nàng mặc kệ lúc này bản thân có bao nhiêu vết sứt trên người, vội chạy ra ngoài.

Lúc này Niên Khai Diễm bị Hứa Bộ Nam bóp chặt cổ đến phải há miệng mới thở được. Lương Tuấn Hy đứng cách chưa đầy hai bước chân, nhưng lại không dám có hành động tiếp theo, bởi hấn nghe được âm thanh thở dốc của nàng.

“Hứa huynh, ngươi thả nàng ra, ta cam kết với ngươi mọi chuyện tới đây chấm dứt không truy cứu nữa. Ngươi vẫn chưa làm ra tội lỗi gì to tát, biết dừng đúng lúc là được.”

“Ngươi nghĩ ta còn quay lại được sao? Không, không còn quay lại được nữa.” Hứa Bộ Nam không cho phép bản thân mình quay đầu lại, mà hấn càng không tin đám người này sẽ tha cho mình. Tình trạng của hấn hiện tại hết như tên đã lấp lên, chỉ có thể bán không thể thu được nữa.

Thước nhi từ phía sau ném một khối đá không to không nhỏ vào sau đầu của Hứa Bộ Nam, khiến hấn đau mà ném Niên Khai Diễm ra, ôm đầu. Lương Tuấn Hy nhảy đến tiếp nhận, chuẩn xác bắt được nàng, “Diễm Diễm, để ta, nàng mang Thước nhi trở về trước đi.”

Hứa Bộ Nam như điên vậy cười đến không biết điểm dừng. Rất lâu hấn mới thét to: “Các ngươi đừng hòng có người rời khỏi đây.”

Thước nhi chạy đến đầu cùng hấn, “Tiểu thư, các ngươi mau chạy đi.” Đương nhiên thực lực của Thước nhi căn bản không là gì cả. Thế nên rất nhanh liền bị một cước của hấn khiến cho cả người bay ra xa. Quan trọng nhất, phương hướng bay đó là về phía vực thẳm.

Niên Khai Diễm thấy vậy, lập tức chạy đến, đập lên một thân cây làm bàn đạp, phóng đến chỗ Thước nhi. Nàng mạnh xoay người một cái, hai người liên đổi vị trí cho nhau. Cũng may nàng tóm được một mỏm đá nhỏ ở ngay miệng vực thẳm nên còn chưa ngã xuống, chỉ là cả thân người đều lo lừng ở không trung rồi.

“Tiểu thư...” Thước nhi mở to mắt ra nhìn Niên Khai Diễm ngã xuống mà hô to. Nàng vừa tiếp đất đã chạy đến đó muốn kéo người lên.

Lương Tuấn Hy nghe âm thanh mà chạy đến. Chỉ là Hứa Bộ Nam là muốn đem nơi này thành mồ chôn của bọn họ, nào để bọn họ thuận lợi như vậy.

Nghe được âm thanh hấn bước đến, Thước nhi túm tay của Lương Tuấn Hy đặt lên tay của Niên Khai Diễm, “Hy ca, nhờ cả vào ngươi.” Bỏ lại những lời này lập tức bày ra bộ dáng thấy chết không sờn, dùng tính mạng của bản thân ngăn chặn Hứa Bộ Nam.

Còn chưa qua bao lâu, lại là một cú đá khiến Thước nhi đập đầu vào cây to ngắt xiù. Cả người nàng toàn máu, không nơi nào lành lặn, mắt muốn mở nhưng cũng không thể nữa, sau đó thì mất đi ý thức.

Lúc này Niên Khai Diễm vừa được kéo lên một đoạn, nàng vừa lúc thu cả một màn này vào mắt. Trong khi Lương Tuấn Hy ra sức kéo nàng lên thì bên kia đã có âm thanh của Lương Vân Kha truyền đến. Hứa Bộ Nam thấy thế lập tức vội chạy đến đẩy cả Lương Tuấn Hy xuống vực.

Đến một câu ‘Hy cẩn thận’ cũng chưa nói, Niên Khai Diễm đã thấy Lương Tuấn Hy ngã xuống, cũng may là tay của hai người giao nhau, vì vậy xem như là cả hai đều treo ở bên vực thẳm. Nàng nghe được âm thanh của Lương Vân Kha chạy đến hỏi ‘chuyện gì xảy ra’, thế nên hô to: “Thước nhi, mau lo cho Thước nhi trước.” Nàng sợ hấn chạy đến liền cũng sẽ bị như nàng.

Lúc này tay nàng cũng bám không nổi nữa, đau rất thêm mới khiến tay nàng trượt ra khỏi mảnh đá rơi xuống vực. Và nàng cũng không biết được Lương Vân Kha không đến một mình, hấn đến cùng một số huynh đệ khác trong tiêu cục, vì vậy Hứa Bộ Nam căn bản không có cơ hội ra tay lần nữa.

Hứa Bộ Nam cùng mọi người trở về, hấn nói cũng mọi người rằng: Thước nhi bị người bắt đi, hấn cùng Niên Khai Diễm Lương Tuấn Hy tìm được, giao đầu một hồi hai người kia rơi xuống vực còn Thước nhi bị thương nặng, người bắt cóc lại thuận lợi chuẩn mất. Khúc thị ngắt lên ngắt xuống, Hoa nữ nương lập tức chạy đi tìm nhĩ tử. Niên Sở Hoàng cho người báo quan giúp tìm tung tích của hai người.

Hứa Bộ Nam tuy không tin tưởng bọn họ rơi xuống đó còn có thể sống được, nhưng là sống phải thấy người, chết phải thấy xác, nên hấn rất tích cực đi tìm kiếm. Mọi người nhìn thấy hấn lo lắng, chỉ nghĩ hấn lo lắng cho an nguy của Niên Khai Diễm mà thôi.

Niên phủ loạn thành một mảnh gà bay chó chạy, cũng tạm thời không nhận thương vụ nữa. Mọi người đều ngầm hiểu, nếu là Niên Khai Diễm chết, vậy người thừa kế tiêu cục chính là Niên Nhạn Thanh rồi.

Chuyện này cũng dễ Niên Tuệ Nhân giận đến không kiềm được, nhưng nàng ta vẫn phải cố kìm hãm từ trong bụng. Bất quá thì xem Niên Nhạn Thanh như Niên Khai Diễm mà giải quyết thôi, chỉ là nàng ta so với Niên Khai Diễm liền biết được kế hoạch của nàng cùng Hứa Bộ Nam vì vậy sợ là có chút khó khăn. Thế nên nàng phải dùng Bá Cao Minh đến đả kích nàng ta.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Hôm trước li xì 3 chương mọi người xem có đã không?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Tân hôn mới tính

Niên Khai Diễm rơi xuống vực thẳm, cũng may là Lương Tuấn Hy nhanh tay bắt được một sợi mây của thảm thực vật xanh thẳm ở vách núi, cả hai mới không tiếp tục rơi tự do. Niên Khai Diễm cúi đầu nhìn vực thẳm sâu gần như không đáy, nuốt nước bọt một cái, không nghĩ đến đời này nàng vẫn liên lụy người khác.

“Hy, còn chịu được không?”

“Nàng quan sát chung quanh xem, có thứ nào bám được không?”

Nàng ngẩng đầu nhìn Lương Tuấn Hy, chỉ thấy hắn cũng ngẩng đầu, mà dải băng trên mắt của hắn không biết từ lúc nào bị lệch rồi. Có lẽ hắn vẫn đang rất cố sức kéo mình. Nhờ ánh trăng, nàng lại nhìn hai bên vách núi, quả nhiên để nàng thấy được một cái hang, đây chính là sinh lộ duy nhất của cả hai hiện tại.

“Gần chúng ta có một cái hang, chúng ta tạm thời dùng nó trước.”

“Được, nàng nói, cự ly bao nhiêu.” Lương Tuấn Hy rất cố sức để nói, hai tay hắn đều dùng lực, nắm đến tay nàng rất đau.

“Hang ở cùng độ cao với người, cách ta chừng một gang tay.” Niên Khai Diễm nhắm chừng xong liền nói ra ước lượng.

Lương Tuấn Hy lại dùng sức, lắc lư tay lấy dải lụa tung nàng lên đó. Cả người Niên Khai Diễm vì hành động của hắn mà cũng lắc lư theo. Nàng luôn phải nhắc hắn ‘cao một chút’, hành động này lặp đi lặp lại đến lần thứ năm, nàng mới mới bám được vào miệng hang. Sau khi bám vững nàng bảo hắn buông tay để mình leo lên. Hít một hơi lấy tinh thần, nàng mới nằm xuống, chòm người ra ngoài, “Đưa tay cho ta.”

Lương Tuấn Hy cũng là sợ nàng nguy hiểm, vì vậy một tay hắn bám dây mây, một tay vịn vách núi, cố lấy sức để từ từ bò sang đó, chỉ có một gang tay hắn cố được. Đến khi tay hắn đến miệng hang Niên Khai Diễm giữ chặt cổ tay hắn, hắn lại nói: “Nàng tránh sang một bên, ta tự lên được.”

Niên Khai Diễm cũng không dám dây dưa nhiều, nàng sợ hắn chịu không nổi, vì vậy lập tức đứng lên lui vào trong một đoạn. Nàng còn chưa vững gót chân đã thấy cả người hắn chuẩn xác rơi vào trong hang rồi.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Do hắn đứng ngược sáng, nên nàng căn bản nhìn không rõ biểu hiện trên gương mặt của hắn lúc này là như thế nào. Nàng chỉ biết, trải qua hai lần sinh tử, nàng trân trọng mọi thứ, trân trọng cả hắn nữa.

“Hy!” Nàng đứng đó không động, âm thanh gọi hắn vì lưu luyến mà run.

Lương Tuấn Hy nghĩ rằng nàng sợ, nên thả bộ bước tới, trấn an, “Không sao nữa rồi.” Điều do hắn, là do hắn không đủ can đảm nên nàng mới chịu phải cảnh này, nếu lúc này...

Nàng ôm hắn rất chặt, nhưng hắn lại không ôm nàng mà chỉ chú ý đến dải băng bị lệch trên mặt mình. Điều này để nàng vừa tức giận vừa buồn cười, “Đến cùng ta quan trọng hay đôi mắt đó quan trọng?”

“Nàng quan trọng.” Lương Tuấn Hy buộc xong dải băng liền nắm tay nàng, không chút do dự đáp.

“Nhưng ta lại không cảm thấy như vậy?” Niên Khai Diễm như là dối mà nói lấy. Từ lúc băng vải đó lệch hắn chưa từng để nàng nhìn thấy đôi mắt đó, tuy là hôm ở kinh thành quả thực nàng từng nhìn thấy rồi, tuy nhìn lướt qua nhưng cũng không có cảm thấy đáng sợ cơ mà.

Lương Tuấn Hy phì cười, đáp trả, “Chẳng phải cũng sợ dọa phải nàng sao?” Nếu có thể hắn cũng muốn để nàng thấy, chỉ là sợ khi nàng thấy rồi, lại sẽ không chịu gả cho hắn, vậy liền thà không cho.

“Nào phải ta chưa từng nhìn thấy, thậm chí từng chạm vào nữa, ngại sợ cái gì chứ.” Niên Khai Diễm nhẹ đẩy hắn ra, nàng vô lực ngồi xuống đất lạnh. Lưng tựa vào vách đá lạnh, hai chân cũng duỗi thẳng, chứng tỏ nàng đã không còn bao nhiêu sức lực nữa rồi. “Ngươi nói muốn thú ta, đến chuyện nhỏ như vậy cũng không để ta nhìn, ta đây hoài nghi lời nói của ngươi không chút đáng tin.”

Lương Tuấn Hy ngồi xuống cạnh nàng, hắn lại ôn nhu hỏi: “Nếu nàng muốn xem cũng không phải không được.” Hắn nghe ra được nàng không phải hoài nghi hắn, mà chỉ là tò mò muốn xem mà thôi.

Nghe vậy Niên Khai Diễm lập tức nâng tay lên chụp lấy băng dải trên mắt hắn kéo xuống. Chỉ là hắn nhanh tay hơn, túm lại tay của nàng, xấu xa cười: “Đợi đến đêm tân hôn sẽ cho nàng xem, muốn xem lúc nào cũng được, xem tới chán thì thôi.”

“Lâu như vậy.” Niên Khai Diễm bĩu môi than vãn. Chẳng phải cũng là thôi xem sao, còn phải chờ đến đêm tân hôn nữa.

“Vậy cũng không lâu, chỉ cần mau chóng thành thân liền được rồi. Lúc đó dù nàng có sợ cũng không thể nói không gả nữa.” Lương Tuấn Hy nói đến đây thì cười rất ngây ngô, hắn chính là nghĩ lúc đó cho dù nàng muốn trốn cũng trốn không được nữa rồi.

Hắn nghĩ nàng chết nhát như vậy sao? Chỉ vì một đôi mắt mà phải trốn tránh sao? Xem thường nàng như vậy? Chỉ là... “Người đó chưa xuất hiện, chưa thể thành thân được.”

Lương Tuấn Hy xoay đầu hướng về phía nàng, chỉ cảm thấy nàng tựa vào vai hắn, hắn cảm nhận được lúc này nàng rất buồn. “Làm sao? Đột nhiên sao lại thay đổi thái độ nhanh như vậy a?” Sợ nàng lạnh nên hắn vươn tay ôm lấy nàng.

Niên Khai Diễm nhắm mắt lại, tất cả những chuyện của đời trước xoay quanh trong đầu khiến nàng run một cái. Cảm nhận được Lương Tuấn Hy ôm lấy mình, nàng có chút bình tĩnh hơn, có lẽ để trong lòng cũng không phải cách. Chính là nghĩ như vậy nên nàng quyết định kể hết cho hắn nghe.

Lúc này kể hết nàng mới nhớ ra một chuyện, nàng luôn trách hắn rằng, hắn nói với nàng cho dù xảy ra bất kỳ chuyện gì hắn cũng không rời xa nàng thế mà hôm nay trúng độc chết hắn mới đến. Kỳ thực trước khi Thước nhì mất tích, nàng từng nói với hắn, chỉ cần hắn không xuất hiện trước mặt nàng nữa đó là sự chúc phúc lớn nhất của hắn dành cho nàng. Đó chính là lý do hắn rời khỏi Niên phủ, câu đó là nàng nói lúc nóng giận vô tâm mà thốt ra thôi, nên cũng không có nhớ kỹ.

Ai biết, nghe xong, Lương Tuấn Hy chỉ cười ôm chặt lấy nàng nói: “Nàng ngốc quá, trùng sinh gì chứ, đó chỉ là một con ác mộng mà thôi. Không cần phải để trong lòng có biết không?”

“Nhưng mọi thứ đều giống hệt như vậy cơ mà, làm sao là ác mộng được?” Niên Khai Diễm lập tức phản bác hắn, nàng mới không tin đó là ác mộng đâu. Mắt nàng vẫn ướt đầm, mũi vẫn còn sụt sịt, rất hy vọng hắn biết được sự thật sẽ mang nàng một trận để nàng không có áy náy nữa.

“Nàng cùng ta rõ ràng có tướng phu thê làm sao sẽ gả cho Hứa Bộ Nam được? Sau này năm mộng cũng phải gả cho ta, có biết chưa?” Bình dấm nhỏ trong lòng Lương Tuấn Hy đột nhiên bị đẩy ngã, khiến cả người hắn chỉ ngửi được một mùi chua mà thôi.

Niên Khai Diễm đang buồn bã bị lời này của hắn chọc cho phì cười, nàng không biết lời hắn nói có phải thật không, nhưng nàng tình nguyện tin là thật. “Đó là năm mộng, ta làm sao biết được a!” Nàng nào có siêu nhiên đến trình độ điều khiển được giấc mộng của mình đâu.

Nguyên lai nàng sớm biết trước mọi thứ nên mới thay đổi như vậy. Bất quá hắn cũng sẽ không thừa nhận kết thúc kia đâu, quá vớ vẩn mà. Nhưng chuyện đó khiến nàng thay đổi trở nên tốt hơn, cũng là một chuyện tốt, ít nhất lúc nàng biết được bản thân bị gạt cũng sẽ không kích động làm hỏng mọi chuyện. Trách không được nàng vừa biết tin Thước nhì mất tích liền tìm được đến nơi này.

Vậy, người nàng chờ kia là... “Nàng đang chờ tiểu đệ đệ của nàng sao?”

“Ân.”

“Đâu cần phiền phức như vậy, chúng ta thành thân xong từ từ chờ cũng được mà.” Lý nào như vậy, đó là hoài thai, nào phải một người sớm đã xuất hiện trên thế gian này chứ, biết chờ đến khi nào. Chỉ là hắn biết được nàng không muốn hắn ở rể, “Ta ở Niên gia lâu như vậy, cùng ở rể nào có gì khác nhau đâu.”

“Nhưng ta không muốn như vậy, dù gì khi trở về còn phải giải quyết chuyện của Hứa Bộ Nam mà.” Niên Khai Diễm nào bị âm thanh ôn nhu kia dụ dỗ, nàng vẫn là cứng rắn cự tuyệt.

“Vậy trước tiên ở rể trước, nếu có đệ đệ nàng liền không ở rể nữa, nàng nói xem như vậy có phải đỡ phí thời gian không?” Lương Tuấn Hy nghĩ nghĩ lại nói ra lời này, hắn muốn thú thê lắm rồi, nàng lại cứ cự tuyệt mãi.

“Chờ có một chút cũng chờ không được, ngại không có chút thành ý nào.” Niên Khai Diễm khẽ vỗ lên vai hắn vài cái vờ trách móc.

Lương Tuấn Hy thở dài một tiếng thán, “Tiểu cửu tử a, ngại mau mau xuất hiện để tỷ phụ có thể mang tỷ tỷ ngươi trở về làm tân nương a!” Hắn cũng không dám nói đến chuyện nếu như tiểu cửu tử thực sự không đến, vậy có phải nàng cũng sẽ không gả luôn không. Nhờ nàng nổi giận vậy cái gì cũng không phải nữa rồi.

“Còn đùa được.” Niên Khai Diễm đảo mắt nhìn xung quanh, hang này có lẽ rất sâu nên nhìn không thấy đáy, lại nói trời tối như vậy, muốn gì cũng phải chờ đến ngày mai. Nàng cũng không lo lắng cho tình cảnh của Thước nhì, bởi vì dạo gần đây nàng thấy rõ Lương Văn Kha cùng Thước nhì tuy là có khẩu thiệt qua lại, nhưng cũng xem là rất quan tâm tới nhau.

Lương Tuấn Hy sợ nàng lạnh, nên ôm chặt nàng trong lòng, thâm tình ní non, “Điềm Điềm, nàng nói xem, tam thư lục lễ ta chuẩn bị cho nàng đến khi nào mới sử dụng được a?”

Niên Khai Điềm đáp phi sở vấn, nhẹ nhàng hỏi, “Nếu ta không muốn nhìn mắt của ngươi vậy ngươi dự tính khi nào ngươi mới cho ta nhìn?” Sẽ không phải muốn không bao giờ muốn cho nàng nhìn chứ?

“Nàng không trả lời ta?” Mặt hắn hơi cúi, đối diện với mặt nàng như lại không thể nhìn thấy nàng, thật khó chịu biết bao nhiêu.

“Ta đã nói hết mọi chuyện trong lòng với ngươi, ta đợi ngươi nói rõ mọi chuyện trong lòng với ta. Đợi đến ngày chúng ta không còn gì che giấu đối phương nữa, chính là ngày chúng ta thành thân.” Niên Khai Điềm không chỉ trả lời hắn, mà còn cho hắn một lời hứa, giờ đây ngoại trừ hắn cùng thân nhân ra, nàng sẽ không tin bất kỳ một nam nhân nào nữa.

“Được!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Cố sự thuở nhỏ

“Ta quả thật rất khâm phục ngươi.” Trong lúc giữa hai người không còn âm thanh nữa, đột nhiên Niên Khai Điềm lại lên tiếng, “Ta đối xử với người tệ như vậy, ngươi vẫn có thể kiên trì đến ngày hôm nay.” Đôi lại là nàng, nàng sớm bỏ cuộc rồi. Nếu không phải Hứa Bộ Nam cùng Niên Tuệ Nhân một dạng, thích dây dưa không rõ thì nàng làm sao bị gạt? Sau này thành thân rồi, nàng cũng không có cách nào, cho dù bị hắn lạnh nhạt vẫn nghĩ là do bản thân mà thôi.

Lương Tuấn Hy lại thấp giọng cười, “Đây là đương nhiên, lòng ta biết rõ Điềm Điềm không phải người xấu xa, nàng nhất thời ham chơi mà thôi.”

“Có phải vì mẫu thân nói với ngươi không?” Âm thanh của Niên Khai Điềm lại nhẹ nhàng vang lên trong không gian vắng lặng. Nếu không phải vì lời của mẫu thân hắn cũng không cần chịu tội như vậy.

Lương Tuấn Hy cười ra vài tiếng, tay hắn véo véo mặt của nàng, “Lúc đầu thì là như vậy, nhưng nàng đã quên sạch sẽ chuyện lúc trước của chúng ta rồi.” Lúc nàng còn nằm trong nôi thì đúng là như vậy nhưng lâu dần hắn cũng quên mất chuyện này.

“A?” Niên Khai Điềm mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn hắn, như thể đợi hắn kể ra vậy. Nàng biết trước khi Hứa Bộ Nam tiến phủ, nàng cùng hắn cũng xem như rất thân thiết, nhưng ký ức đó rất mơ hồ, nàng không nhớ rõ nữa.

“Lúc trước, trong tiêu cục ngoài nhị đệ chỉ có mỗi mình nàng là chơi cùng ta. Mà bản thân ta cũng là rất ít nói, nên cùng mọi người không thân thuộc, đa số thời gian đều sẽ ở trong viện, rất ít khi ra ngoài, nếu có cũng sẽ ra ngoài bằng hậu môn để tránh người chú ý.” Đây cũng chính là lý do lần trước lúc cự tuyệt nàng xong, hắn toàn bộ xuất nhập bằng hậu môn.

Âm thanh của Lương Tuấn Hy vừa nhẹ vừa đơn bạc vang lên trong không gian, tuy nhỏ nhưng lại mạnh mẽ đánh vào trong lòng của Niên Khai Điềm. Hình như là có chuyện này! Chỉ là chuyện này lại có liên quan gì?

“Có một hôm, nàng hỏi ta vì sao lại chỉ ru rú trong viện mà không ra ngoài chơi cùng mọi người. Ta đáp nàng rằng mắt ta khác mọi người nên mọi người nhất định không thích chơi cùng ta. Nghe xong nàng lập tức cường ngạnh kéo ta ra ngoài, còn to tiếng hỏi mọi người xem bọn họ có muốn chơi cùng ta hay không, thực sự mà nói lúc đó ta chỉ muốn lập tức chạy trở về, nhưng lại bị nàng túm chặt cần bản không thể chạy.”

Kể đến đoạn này, mặt của Lương Tuấn Hy đỏ như tôm luộc chín vậy, đôi môi ẩn hiện ý cười ngượng. Hắn thừa nhận lúc đó hắn cực kỳ tự tin, hắn sợ người ta cảm thấy hắn khác biệt, sẽ không thích hắn. Nhưng nhờ nàng, hắn cảm thấy mọi thứ tốt hơn rất nhiều, thế nên mặc cho nàng làm gì, hắn vẫn sẽ chỉ thấy nàng tốt mà thôi.

“Ngươi hoàn toàn có thể chạy, vì sao không chạy?” Niên Khai Điềm không hiểu liền hỏi, hắn tuy nhìn không thấy, nhưng Niên phủ đối với hắn mà nói cực kỳ quen thuộc. Lúc đó nàng cũng còn nhỏ, nếu thực sự hắn muốn chạy sẽ dễ dàng hơn bao giờ hết.

“Chẳng phải là sợ nàng giận sao? Nếu nàng giận ta rồi ta lại mất đi một bằng hữu, ta lại không muốn như vậy. Từ hôm đó mỗi ngày nàng đều mang ta ra luyện võ trường làm quen không ít người, nhờ như vậy ta cũng vui vẻ hơn trước rất nhiều. Thế nên ta nghĩ có nàng làm thế tử thật tốt, bởi vì cha nương bọn họ cũng không thể để ta cảm thấy vui vẻ như vậy.”

Lúc đó hắn cũng không nhớ đến lời của Khúc thị nữa rồi, chỉ là nương biết hắn có suy nghĩ này nên khuyên bảo hắn ‘cho dù phu nhân đã từng nói để ngươi thú nàng, nhưng ngươi cũng không được tồn tại tâm tư đó’, vì vậy hắn mới nhớ được mà thôi.

“Ta chỉ là tiện tay thôi, ngươi cũng quá dễ bị thu mua rồi.” Hắn đây là nói nàng cứu cả cuộc đời của hắn rồi còn gì, Niên Khai Điềm lại cảm thấy mình không có vĩ đại như lời của hắn nói.

“Đối với một người ít bằng hữu lại ngại giao tiếp như ta mà nói, nàng chính là người để ta cảm thấy mỗi sáng tinh lại đều sẽ rất thú vị.” Lương Tuấn Hy hơi xoay người, để nàng ở trong lòng của hắn tìm được một vị trí thỏa mái để tựa.

Thấy Niên Khai Diễm không đáp trả, hắn lại nói, “Nàng sớm nghỉ ngơi đi, mai chúng ta tìm đường về nhà.”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Sáng mai, ánh nắng đầu tiên chiếu vào hang, Niên Khai Diễm đã tỉnh giấc. Nàng ngẩng đầu nhìn Lương Tuấn Hy, hắn che mắt nên căn bản nàng cũng không biết hắn đã tỉnh hay chưa. Nàng không gọi cũng không động hắn, chỉ im lặng nhìn mà thôi.

Cả đêm qua hắn ôm lấy nàng, tay vẫn còn đặt trên người nàng, hơi ấm từ thân thể cũng truyền đến để nàng cảm thấy rất ấm áp, mà hơn hết chính là tấm lòng của hắn dành cho nàng. Lúc này đột nhiên gió lạnh đầu thu của sáng sớm thổi qua, đến nàng nhận không được nhẹ run một cái.

Lương Tuấn Hy dường như vì cái run đó của nàng mà động, hắn hơi lắc lắc cái cổ của mình, tay hắn ôm nàng chặt thêm chút: “Lạnh sao?”

Niên Khai Diễm úp mặt vào trong hõm cổ của hắn như con mèo tìm ổ ấm vậy, không đáp câu kia chỉ nói: “Cảnh ở nơi này thật đẹp.” Nếu không phải đời trước Thước nhi chết ở nơi này, nàng cũng sẽ không chạy đến đây. Nếu không phải đời này Hứa Bộ Nam vẫn giữ chiêu trò cũ, nàng cũng sẽ không ở nơi này, có xem như là nó có duyên với nàng không?

“Vậy sao?” Lương Tuấn Hy dùng mũi hít hương khí trong lành của sáng sớm, hắn cũng cảm thấy tâm trạng rất thoải mái. Nếu là có thể nhìn bằng mắt, nhất định sẽ tốt hơn nhiều.

Niên Khai Diễm đưa mắt nhìn ra bên ngoài, miệng không quên miêu tả cho hắn nghe cảnh sắc ngoài hang, sau cùng khẩu khí thấp phàn kiện định nói: “Sau này ta làm con mắt của ngươi, chỉ cần ngươi muốn biết ta đều sẽ nói cho ngươi biết.”

“Vậy vất vả cho nàng rồi.” Cuối cùng nàng cũng chính miệng nói cùng hắn câu này, hy vọng nàng có thể thực hiện cả đời chứ đừng quên a.

Lúc nhỏ, nàng cũng từng nói với hắn hết như vậy, nhưng nàng không còn nhớ nữa rồi. Đó là lúc trong đàn bò câu của tiêu cục xuất hiện một con bò câu không thể bay vì năm con nhỏ kia vô tình ngã xuống tuyết lạnh.

Nàng đã từng ôm con bò câu đó chạy đến tìm hắn khóc lóc đòi chữa trị, mà nhị đệ cùng cha không ở, nương lại không biết trị, thế là nàng ở bên nói hắn biết vị trí, còn hắn thì theo lời của nàng mà làm. Cuối cùng cứu sống được con bò câu kia.

Chỉ là qua không bao lâu, vào mùa hạ, Lan Châu xuất hiện rất nhiều rắn, nàng đang cho nó ăn lại vì mãi mê đi xem người ta đón tân nương quên mang nó trở về chuồng. Đến lúc chạy về nàng tận mắt thấy được con bò câu bị con rắn ăn, lập tức rút nhuyễn tiên ra đánh con rắn.

Hắn tuy là nhìn không thấy nhưng qua một lúc lại nghe được âm thanh nhuyễn tiên của nàng rơi xuống đất, còn nàng thì hô to. Biết được tình thế không ổn, hắn vội vàng đẩy nàng ra, cuối cùng bản thân bị rắn cắn trúng độc.

Nhân lúc rắn cắn hắn thì nàng nhặt nhuyễn tiên lên tự tay đâm chết con rắn đó, sau cùng vì lần đầu sát sinh mà sợ ngã xuống đập đầu vào gốc nhon của chuồng bò câu ngất đi. Hắn bị trúng độc cũng ngất đi, cha phải điều trị rất lâu thân thể hắn mới có thể bình phục, nhờ đó liền có được thể bách độc bất xâm.

Chỉ là khi hắn tìm nàng, hắn biết được nàng vì cú ngã kia nên trí nhớ có chút loạn, có một số chuyện không nhớ được, lời hứa cũng vì vậy mà quên mất. Mà càng hơn hết chính là, nàng quen biết được với Hứa Bộ Nam, nên không cùng chơi cùng hắn như trước nữa.

“Cảnh cho dù có đẹp hơn nữa chúng ta cũng phải sớm quay về thôi, tránh Hứa Bộ Nam lại làm ra chuyện không tưởng gì nữa.” Lương Tuấn Hy thoát khỏi trầm tư lại nói với nàng một câu như vậy. Xử lý xong chuyện Hứa Bộ Nam từ từ tìm biện pháp để tiểu cửu tử mau mau xuất hiện.

Niên Khai Diễm đứng lên phui bụi trên người, nàng dời tâm nhìn đến phần sâu trong hang. Lúc này nhờ mặt trời nàng có thể nhìn thấy được đường đi bên trong đó, hắn là rất sâu cũng sẽ có chỗ thông vì vậy mới có thể có gió thổi vào. Thấy Lương Tuấn Hy cũng đã đứng lên, nàng nắm tay hắn cùng bước.

Bên trong cũng không có gì đặc biệt, chỉ là càng đi càng hẹp mà thôi, cũng chính vì vậy, y phục của nàng cùng hắn đều bị vách đá kéo đến rách. Đến khi đến được cửa ra, thì cũng chỉ có thể khom người chui ra ngoài. Ở đây cũng toàn cây cối, lại hoàn toàn để nàng không biết bản thân đang đứng ở đâu, phải đi về phía nào.

“Hy, nơi này quá lạ rồi, căn bản không phải cánh rừng gần Lan Châu.” Nàng cùng Lương Tuấn Hy cũng chỉ áp tiêu được hai lần, vì vậy đường đi nước bước cũng không có rành, vì vậy có chút hoang mang.

Lương Tuấn Hy lại rất bình tĩnh, hắn khẽ nói: “Giờ đang là buổi sáng, chúng ta đi về phía đông, đi mãi nhất định có thể ra được.” Hắn cũng không tin cánh rừng này là bất tận, và đây cũng là cách duy nhất để hắn cùng nàng có thể thoát thân.

Niên Khai Diễm cũng không chậm trễ nữa, lập tức nắm tay hắn nhìn mặt trời đã bị lùm cây to che đến gần như không thấy gì mà bước. Nàng cũng chỉ tập trung bước mà thôi, không hề nói câu nào nữa.

Đi đến mệt mỏi, bọn họ dừng lại nghỉ ngơi, không nước, không lương thực, để hai người đều bần rùn tay chân. Chỉ là cát nhân thiên tướng, lúc này trùng hợp gặp được một nam nhân đi đón củi, vì vậy được hắn mang về nhà của hắn ở ngoài bìa rừng.

Thê tử của nam tử kia nhìn thấy hai người bọn họ là nắm tay nhau, mà tóc của Niên Khai Diễm sớm bị hang đá làm cho rối một mảnh nên dây cột trên tóc nàng cũng đã thái xuống, giờ đây chỉ có xõa ra mà thôi, vì thế thuận miệng hỏi mà câu: “Hai người là...”

“Chúng ta...”

“...là phu thê.”

Niên Khai Diễm định đáp là có hôn ước, ai ngờ Lương Tuấn Hy nhanh miệng hơn đáp trước. Hai từ phu thê kia để nàng ngượng đến chín mặt mà cũng không tiện phản bác hẳn. Cô nam quả nữ lạc trong rừng sâu, y phục rách rưới, đầu tóc rối bời, nói không có chuyện gì xảy ra ai mà tin. Không bằng nói phu thê vậy thanh danh cả hai đều được bảo toàn rồi.

Mà nói ra câu đó, mặt của Lương Tuấn Hy lại rất bình thường, chỉ có hai bên tai của hắn xuất hiện màu đỏ dị dạng mà thôi. Chính vì vậy, thiếu phụ kia nghĩ bọn họ là một đôi tân nhân, thế nên tốt bụng không truy vấn nữa mà cho bọn họ y phục để thay.

Lương Tuấn Hy rất nhanh ở trong dục phòng đã thay xong mò đường mà bước ra, còn Niên Khai Diễm chặt vật với bộ y phục trong phòng ngủ của đôi phu thê kia. Bình thường, nàng làm gì cũng có Thước nhì bên cạnh, ngay cả tự buộc áo khoác chút nữa nút buộc cũng rất khó mà tháo ra, vì vậy nàng lại một trận từ bỏ mặt mũi, mở hé cửa nhìn thiếu phụ kia nói.

“Tẩu tẩu, phiền người giúp ta được không?”

Thiếu phụ đó cũng không có làm khó hai người, lập tức đáp ứng. Bởi nhìn y phục trên người của Niên Khai Diễm tuy rách nhưng chất liệu rất tốt, thậm chí không phải vương công quý tộc cũng là đại môn hộ.

Đến tóc cũng là thiếu phụ đó thay nàng vấn lại, trong phòng của thiếu phụ này đến một cái gương cũng không có, vì vậy Niên Khai Diễm cũng không biết tóc mình bị vấn thành dạng gì. Chỉ là đến khi nàng bước ra, nam tử kia bật cười nói với thê tử của hắn rằng.

“Bọn họ thật sự rất xứng đôi.”

Đây để Niên Khai Diễm ôm chặt Lương Tuấn Hy, nếu đời trước cũng có người nói với nàng như vậy, để cho nàng biết chuyện của Hứa Bộ Nam và Niên Tuệ Nhân vậy có phải sẽ rất tốt không? Hắn không ôm hỏi lại nàng, hẳn tuyệt không để bản thân không chuyện gì lại đi phi lễ nàng như vậy được, không cần nói cũng biết giờ đây hắn hạnh phúc thế nào. Cứ như bọn họ thực sự đã thành thân rồi vậy.

Vì ngày mai nam tử kia sẽ rời nhà một thời gian, trên đường đi thì tiện đường ghé Lan Châu nên bọn họ lưu lại một đêm. Đến tối cả hai phải ngủ ngoài phòng thính nhỏ, nằm trên một đồng rom rạ, bởi nhà của đôi phu phụ rất nhỏ, mà ở nhờ làm sao có thể mở miệng đoạt phòng ngủ nhà người ta. Cũng may Niên Khai Diễm từng áp qua hai lần tiêu, nên đối với nàng đây cũng không khó khăn gì.

“Đều tại người, bảo phu thê làm gì.” Niên Khai Diễm chỉ chỉ ngực hắn dùng âm giọng khê trách.

Lương Tuấn Hy lại cũng dùng âm giọng phản bác, “Chẳng phải nàng hứa gả rồi sao? Nàng đừng hòng lật lọng.” Cho dù nàng có ý định lật lọng, kinh qua chuyện này, bá phụ bá mẫu nhất định sẽ gả nàng cho hắn.

“Vậy phải xem người có đủ tam thư lục lễ hay không?” Đương nhiên nói thì là vậy thôi, nàng biết hắn luôn sẽ không để nàng chịu thiệt thòi đâu.

“Vậy nếu có sẽ gả?” Hắn sớm chuẩn bị tốt từ sớm rồi, chẳng qua là nàng bảo phải đợi tiểu đệ đệ thôi.

“Ta không gả.” Miệng thì nói thế nhưng nàng vẫn nằm rất sát hắn, mặt cũng đặt ngay ở bả vai rắn chắc không có ý định muốn tránh ra.

Lương Tuấn Hy không đáp, chỉ quay người hướng nàng nỉ non, “Nương tử.” Trong đêm vắng, câu này của hắn hoàn toàn không dùng âm giọng nên dĩ thường rõ ràng.

Niên Khai Diễm thẹn thùng gọi hắn hai từ ‘tướng công’. Cả hai cũng không nói thêm lời nào nữa, tự nhắm mắt ngủ. Bởi ngày mai nhất định có không ít chuyện để làm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Trở về tiêu cực

Sáng hôm sau cùng nhau xuất phát, Niên Khai Diễm lấy hà bao bên người ra tặng hết cho thiếu phụ kia. Đương nhiên trong hà bao đó, số tiền nàng mang theo không hề ít đâu. Kinh qua chuyện ở kinh thành nàng biết được một chuyện, đó chính là đi đâu cũng phải mang theo bạc, mà không những phải mang còn phải mang theo dư ra một chút nữa.

Khi bọn họ đến ngoài Lan Châu thì xuống xe, bởi tuyến đường của nam tử kia không có vào Lan Châu. Mà đi gần cổng thành, Niên Khai Diễm thấy có rất nhiều quan binh cầm bức họa dò xét, nàng vẫn nhớ rõ Hứa Bộ Nam nói đã mua chuộc quan binh nên không thể từ đó mà vào được. Nàng thì không sao nhưng con mắt của Lương Tuấn Hy sẽ giả không được.

Nhưng điều này cũng không làm khó một người từng sống hai đời ở Lan Châu như nàng được, địa hình nơi này, không ai rõ hơn được nàng. Bọn họ tìm một góc khuất của tường thành leo mà vào. Lúc này đã gần chiều, là lúc binh sĩ thay ca, vì vậy rất dễ đột nhập.

Đến khi về Niên gia, ngoại trừ đám huynh đệ trong tiêu cục còn vài người lựa thừa ở luyện võ trường ra thì hoàn toàn vắng tanh. Có lẽ mọi người sốt ruột đi tìm nàng cùng Lương Tuấn Hy rồi nên mới như vậy.

Nàng bước qua tiền sảnh tiến đến hoa viên đi tìm Khúc thị, giờ đây phải nói rõ hết với mẫu thân trước, mọi chuyện để sau. Quả nhiên Khúc thị biết chuyện nổi giận đùng đùng, vỗ bàn quát: “Thật không ngờ, trong tiêu cục ta lại xảy ra chuyện này.”

“Mẫu thân, chi bằng khoan để mọi người biết nữ nhi đã an toàn trở về tránh bức dây động rừng, nữ nhi đi thăm Thước nhi trước.” Niên Khai Diễm thấy Khúc thị gật đầu mới xoay người cùng Lương Tuấn Hy ly khai.

Ai biết nàng ở hoa viên thấy được Thước nhi ôm chặt lấy Lương Vân Kha ở xa xa khiến đầu óc nàng có chút choáng váng. Sẽ không phải chỉ có mấy ngày mà thân thiết như vậy chứ?

Lương Vân Kha vừa vận nhìn thấy hai người bước đến, lập tức không chút cố kỵ bản thân đang bị ôm, túm lấy Thước nhi chạy tới, “Đại ca, đại tiểu thư, hai người không sao chứ?”

“Không sao?” Lương Tuấn Hy rất thông thả đáp.

Ngược lại Niên Khai Diễm nhìn chòng chọc vào Thước nhi, bởi mặt của Thước nhi giờ đây rất ngây ngô, tựa hồ trong mắt nàng ta, ngoài trừ Lương Vân Kha sẽ không còn có người khác nữa. Ngay lúc nàng muốn mở miệng hỏi, thì Thước nhi to giọng nói:

“Vân Kha, người ta muốn ăn kẹo.”

Lương Vân Kha rất bất đắc dĩ cau mày đáp: “Hết kẹo rồi, chút nữa ta lại ra ngoài mua cho người.”

“Không chịu không chịu, Vân Kha không mua kẹo ta không buông.” Thước nhi giẫm chân khóc lóc, bày rõ thái độ đòi cho kỳ được.

“Thước nhi đây là...” Lương Tuấn Hy cũng không dám phán đoán lung tung, nhưng là thái độ của Thước nhi để hẳn biết, nàng nhất định xảy ra chuyện rồi.

Lương Vân Kha thở dài kể ra: “Từ hôm tỉnh lại đến giờ nàng cứ bám ta như vậy, gỡ mãi cũng không được. Chỉ khi nàng ngủ ta mới có thể làm chuyện của mình thôi. Cha nói nào của nàng hàm chứa một khối mâu tụ, phải chăm cứu một thời gian mới có thể khôi phục, nên tạm thời chỉ có thể như vậy.”

“Thước nhi, người không nhớ được ta?” Niên Khai Diễm đưa tay tách Thước nhi ra khỏi Lương Vân Kha. Ánh mắt đầy đau lòng nhìn chằm chằm gương mặt ngây ngô của nàng.

Ai ngờ nàng chớp chớp mắt vài cái, cười hi hi đáp: “Là Diễm Diễm a.” Sau đó nàng kéo tay Lương Vân Kha nói: “Vân Kha, người chẳng phải nói Diễm Diễm đi chơi xa rồi sao?”

“Thì giờ mới về.” Lương Vân Kha chán nản đáp nàng một câu lại nói với Niên Khai Diễm, “Có lẽ vì lúc tỉnh lại nghe ai cũng nhắc đến tên đại tiểu thư nên nàng mới gọi như vậy. Cũng có thể là do hai người là chủ tớ đã lâu nên nàng còn nhớ rõ mặt, chứ đôi lại là Hứa sư huynh nàng sống chết ôm ta không chịu buông tay, mà còn là thái độ cực sợ nữa.”

Lương Tuấn Hy nhẹ nhàng hỏi: “Thước nhi, có nhớ ta không?” Mỗi hán mang một tiểu ý cực nhẹ, nhìn rất ôn nhuận, nho nhã để người nhìn cảm thấy hẳn một chút nguy hiểm cũng không có.

“Hy ca.” Thước nhi lại nhớ mà cười đáp, cầm tay Lương Vân Kha cho vào miệng: “Ta muốn ăn kẹo, Hy ca mang ta ra ngoài mua kẹo đi.”

Lương Vân Kha tựa hồ đã quen với hành động này của Thước nhi nên hẳn không hề có phản ứng, có lẽ biết trước rứt tay lại nàng nháo còn lớn hơn nên quyết định mặc kệ, xem như nhìn không thấy, “Phải rồi, hai người làm sao về được đây?” Mọi người chia nhau ra tìm kiếm rất lâu cũng không thấy sao giờ đây lại xuất hiện, vậy mà bên quan phủ không ai thông báo nữa chứ.

“Hy, người kể hẳn nghe đi.” Nói xong câu này, Niên Khai Diễm dụ dỗ Thước nhi, “Thước nhi, kẹo một chút nữa mới ăn, chúng ta trở về chơi đèn kéo quân thôi.” Thước nhi từ lúc trước đã rất thích đèn kéo quân do Lương Tuấn Hy làm cho nàng, năm đó đèn rơi, nàng ta nuốt tiếc cả mấy ngày. Sau này mạng trở về mỗi ngày nàng ta đều bảo nàng thấp đèn chơi, lấy trí nhớ của nàng ta hiện tại có lẽ nhớ được đi.

Quả nhiên Thước nhi nghe vậy, lập tức thả tay Lương Vân Kha ra, mắt phát sáng nắm tay Niên Khai Diễm kéo đi, “Vội mau mau đi, chúng ta đi chơi đèn.”

Niên Khai Diễm kéo ngược lại, “Phải là bên này mới đúng.” Bởi phương hướng nàng ta kéo nàng đi là phương hướng viện của Lương Tuấn Hy, không phải Diễm viên, thiết nghĩ có lẽ từ hôm đó đến nay nàng ta vẫn ở lại đó. Cũng đúng thôi, nếu là để Niên Tuệ Nhân viện có thăm Niên Nhạn Thanh mà đến thì đến mạng cũng không toàn.

Vừa về đến Diêm viên thấy được Niên Nhạn Thanh ngồi ở bàn đá nhắm mắt chấp tay dường như đang khấn cầu gì đó, nàng neho mắt hỏi: “Đường tử, đang làm gì?”

Niên Nhạn Thanh mạnh mẽ mở to mắt nhìn Niên Khai Diễm đang bước đến trước mặt mình, như thể cực kỳ không tin tưởng, “Đường muội?” Chẳng phải nói nàng ta cùng Hy ca đã rơi xuống vực thăm rồi sao?

Niên Khai Diễm vào phòng thấp đèn kéo quần cho Thước nhi chơi rồi ra ngoài kể hết mọi chuyện với Niên Nhạn Thanh. Nàng nghĩ Niên Tuệ Nhân có lẽ sẽ nói với nàng ta nhưng ai ngờ không có nói, mà nàng cũng không nói rõ lý do Thước nhi bị bắt nên nàng ta cũng không biết Niên Tuệ Nhân hoài thai.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Đến tối, Niên Khai Diễm một mình đứng ở hoa viên tĩnh mịch, lúc này Hứa Bộ Nam đứng lúc ra ngoài. Cũng không phải trùng hợp là mà nàng có ý để Niên Nhạn Thanh giả chữ của Niên Tuệ Nhân dụ hấn ra.

Khi Hứa Bộ Nam nhìn thấy nàng, mắt hấn như không thể tin tưởng mở to chớp chớp vài lần, lại đưa tay dụi dụi mắt. Không thể nào nàng ngã xuống vực thăm mà không chết lại ở nơi này xuất hiện trước mặt hấn được. Chân hấn muốn nhấc lên bước đến lại không thể nào động được, có lẽ là vì sợ, hoặc có lẽ là vì cái gì khác.

Trong đêm vắng, Niên Khai Diễm nghe rõ ràng tiếng bước chân dừng lại, cách lưng mình không xa. Mối nàng kéo lên như trăng khuyết đang treo trên trời cao lúc này vậy, người chậm rãi xoay lại, âm thanh nhẹ nhàng như có như không vang lên: “Đại sư huynh, rất ngạc nhiên?”

Hứa Bộ Nam lập tức hít phải một luồng khí lạnh công vào phổi để người hấn run lên một cái thật nhẹ. Quả nhiên chưa chết, nghĩ thế hấn đảo mắt nhìn chung quanh, không lý nào nàng chưa chết lại không thông báo mọi người đến bắt hấn. Chỉ là thấy được bóng của nàng được ánh trăng chiếu rọi, trải dài để hấn không thể không tin tưởng sự thật này.

“Sư muội?”

“Không phải ta còn có thể là ai?” Niên Khai Diễm vẫn đứng nơi đó, ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm thần sắc trương hoảng cố gắng trấn định của Hứa Bộ Nam. Hấn nhất định không tin tưởng được nàng trong hiểm gặp lành, còn có thể toàn thân trở về đây gặp hấn.

Ánh mắt của Hứa Bộ Nam chảy ra một tia ngoan độc, hai tay xuôi bên người nằm chặt thành quyền. Không cần biết Niên Khai Diễm còn sống hay đã chết, phản chính cũng sẽ không thể nào nói chuyện của hấn cho người khác biết được.

“Sư muội đây, Hy huynh đâu?” Chết rồi đi. Tên hạt tử ngu xuẩn đó, chỉ biết vì nữ nhân này hy sinh, lại không mở miệng đòi hỏi cái gì, hấn mới không làm một người ngu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Hạ tràng thâm

Niên Khai Diễm che miệng cười, “Đại sư huynh đoán xem.”

“Sư muội bình thường không phải loại nữ nhân thích úp úp mở mở như vậy.” Hứa Bộ Nam neho mắt lại đoán không ra trong hồ lô của người trước mặt bán thuốc gì. Niên Khai Diễm mà hấn biết rất sáng khoái, thẳng thắn, người trước mắt này...

“Đại sư huynh hấn biết rõ ta chết đi người nào đủ tư cách tiếp quản tiêu cục!” Âm thanh của Niên Khai Diễm thanh lãnh như nguyệt quang đêm nay vậy, để người nghe lạnh từ trong ra. “Thế nên mấy ngày này đại sư huynh hấn rất thường xuyên tìm đến đường tử.”

Hứa Bộ Nam không chút kiêng dè bật cười, nơi này to lớn như vậy lại cách xa tất cả các viện nên căn bản không người nghe được. Từng bước từng bước đến gần Niên Khai Diễm, mặc kệ là ai, là người hay ma biết được chuyện của hấn đều đừng hòng sống sót.

“Nói nhiều như vậy làm gì, nơi sư muội nên đến không phải Niên phủ, mà là Diêm La điện.”

Niên Khai Diễm theo bản năng đưa tay đến thắt lưng tìm nhuyễn tiên, chỉ là nàng quên mất, hôm đó bị hấn bóp cổ, nhuyễn tiên sớm rơi rồi. Vì vậy nàng xoay người đập vào cây sau lưng, lộn người trên không trung lướt qua Hứa Bộ Nam vững vàng đứng ở phía sau hấn.

“Đại sư huynh nói gì a? Ta một chút cũng không hiểu.”

“Không cần hiểu, đến Diêm La điện sẽ gặp được Lý Sư Thành, hấn sẽ thay ta giải thích cho sư muội hiểu.” Hứa Bộ Nam xoay người nhanh chóng dùng nắm đấm lao thẳng đến chỗ của Niên Khai Diễm.

Niên Khai Diễm lách người tránh khỏi nắm đấm kia, tay nàng nâng lên ôm lấy cánh tay hắn bẻ ngược về, “Ta lại muốn nghe chính miệng đại sư huynh nói a, biết làm sao bây giờ.”

“Chuyện đã đến nước này sư muội vẫn còn muốn cùng ta dây dưa sao? Đây có nên gọi là thấy chết không sờn hay không a.” Hứa Bộ Nam chuyển thân, người hơi khom tay vung mạnh hất Niên Khai Diễm xuống đất. Hành động này vừa xong, cũng không chùng chờ, chân mạnh giẫm xuống.

Niên Khai Diễm nhanh chóng lăn vài vòng trên đất, tránh được những cú giẫm mạnh của hắn, sau lại chống tay trên đất, xoay người dùng sức đá vào sau đầu gối hắn, “Làm sao có thể nói như vậy a? Đó là do đại sư huynh thiếu ta, ta chỉ là đòi chưa được nên mới không tha mà thôi.”

Ánh mắt nàng ngoan lệ, thấy được Hứa Bộ Nam khụy xuống, lập tức lại xoay thêm một vòng, chân thẳng hạ vào mặt hắn, “Tỷ như lừa gạt ta, bắt cóc Thước nhì các loại sự tình...”

Hứa Bộ Nam không nghĩ đến Niên Khai Diễm phản ứng nhanh như vậy, thế nên bị đá khụy xuống. Khi chân nàng muồn đá vào mặt mình, hắn cong thắt lưng ngửa ra sau tránh đi, tay cầm cổ chân nàng xoay vài vòng đập xuống đất, “Ta chỉ bắt cóc Thước nhì, đó là do nàng biết được chuyện không nên biết. Còn sư muội người, trước nay ta vẫn chưa từng nói thích người vậy làm sao có thể bảo là lừa?”

Niên Khai Diễm bị xoay đến chóng mặt, lúc bị đập xuống cũng không có phản ứng kịp. Nhưng Lương Tuấn Hy lại từ trong tối lao ra, chuẩn xác ôm lấy eo của nàng, quay một vòng trên không, lao ra cách Hứa Bộ Nam một đoạn, “Vậy dám hỏi Hứa huynh là bị Thước nhì biết được chuyện không nên biết gì của người?” Trước khi rời cũng không quên một cước đá lên gò má tuần tú của Hứa Bộ Nam nữa.

“Lương Tuấn Hy?” Tay ôm lấy gò má phải đang nóng rất của mình, đường nhìn rơi xuống chiếc răng vừa bay ra khỏi miệng, nằm lẩn lóc trên đất. Ánh mắt của Hứa Bộ Nam có kinh ngạc rồi lại lập tức trở lên sắc bén phóng thẳng đến mặt của Lương Tuấn Hy. Hắn vẫn còn sống? Đây là hỏi sự gì?

Lương Tuấn Hy ôm chặt Niên Khai Diễm vẫn còn choáng váng trong lòng mình yêu thương trách, “Về sau không được hành động một mình biết không? Nếu là ta đến không kịp thì biết phải thế nào?”

Niên Khai Diễm choáng qua một hồi, mắt định trên tuần dung của Lương Tuấn Hy, lòng nàng ảm áp tựa ở trong ngực của hắn. Vì sao đòi trước nàng lại nhận không ra hắn tốt như vậy? Nếu là nàng không mù quáng thích Hứa Bộ Nam liền sẽ không oan uổng một kiếp người rồi.

“Đại sư huynh đây là đáp không được, hay là để ta đáp thay a!”

Hứa Bộ Nam nghiêng răng ken két, hắn không để Niên Khai Diễm nói thêm câu tiếp theo, lập tức vung một quyền đến chỗ hai người. “Có những chuyện tuy biết nhưng vẫn phải để trong lòng, sư muội đây là không hiểu đạo lý này nên mới mang họa sát thân đây.”

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Lương Tuấn Hy ôm lấy Niên Khai Diễm liên tục tránh né công kích của Hứa Bộ Nam. “Hứa huynh là muốn nói cái chết của Lý huynh cùng chuyện vu oan ta đều của liên quan đến người, nhưng Diễm Diễm biết được lại không kín miệng nói ra nên mới bị người đẩy xuống vực?”

Thoại âm vừa dứt hắn điểm chân nhảy cao lên, một chân đập lên lưng của Hứa Bộ Nam, cổ sức một cái rồi tiếp đất cách đó không xa. Hứa Bộ Nam lại chặt vật nằm ở trên đất, lồm cồm bò dậy, hắn đưa tay lau qua máu bên khóe miệng, từ trong ngoa tử rút ra một thanh chủy thủy đánh tới.

Niên Khai Diễm rất không hiểu, lúc này Lương Tuấn Hy là dùng bao nhiêu lực để Hứa Bộ Nam thổ huyết? Rõ ràng nàng cảm thấy rất nhẹ, như là mượn lực để phi thân mà thôi, nhưng để một nam nhân tập võ lâu ngày như Hứa Bộ Nam thổ huyết lại một chuyện khác nữa rồi.

Ngay khi mũi nhọn của chủy thủy cách hai người chưa đầy một mét thì ở trong bóng tối một thanh đoản đao bay ra, nhanh như chớp cắt đứt tay của Hứa Bộ Nam, kèm theo đó là âm thanh vang lên: “Theo quy tắc của tiêu cục, chặt tay, ta làm như vậy không sai chứ?”

Niên Sở Hoảng chậm rãi từ trong bóng tối bước ra, bên cạnh còn có Khúc thị Niên Sở Hoảng nữa. Mà ở trong bóng tối một đám huynh đệ bước ra nhìn Hứa Bộ Nam ôm lấy cánh tay đầy máu thê thảm la lên. Nhưng không chỉ có như vậy, Niên Sở Hoảng nhặt đoản đao lên tiếp tục giơ cao rồi lại hạ xuống, chặt luôn cả cánh tay còn lại của hắn.

Bởi Hứa Bộ Nam làm việc kín kẽ không để lại bằng chứng nên chỉ có cách này mới loại được hắn mà thôi. Mà nàng cũng không thể nói ra chuyện Niên Tuệ Nhân hoài thai được, nơi này quá nhiều người, phải lưu mặt mũi cho nhị thúc nữa. Niên Khai Diễm cố ý dụ hắn nói lại chuyện ác hắn từng là nhưng hắn rất cứng miệng không khai. Vì vậy Niên Sở Hoảng mới đợi hắn rút chủy thủ mới bước ra giải quyết.

Hứa Bộ Nam đau đến đầy đầu mồ hôi, đôi mắt trừng lên nhìn chằm chằm Niên Sở Hoảng. Hắn nhìn tràng diện này liền biết được bản thân chạy không khỏi ra, xem ra Niên Khai Diễm sớm đã hồi phủ rồi, bởi hắn lo đi tìm kiếm ở ngoài nên không lưu ý chuyện ở trong phủ mà thôi.

Hắn ngửa đầu lên trời cuồng tiếu một trận cuối cùng cắn lưỡi tự sát. Hắn trăm phương nghìn kế đến cùng không được gì, đến một lần hưởng thành quả cũng không có được. Một người nếu mất đi cánh tay thì còn có thể làm được gì? Hắn không cam lòng vì vậy đến chết cũng không nhắm mắt.

Niên Sở Hoảng lớn tiếng nói, “Các người nhìn đây làm gương, trong tiêu cục của ta tuyệt đối không để loại người như vậy tồn tại.” Khi hắn nghe thê tử kể lại cực kỳ tức giận. Không nghĩ đến bản thân dẫn sói vào nhà, suýt chút nữa hại chết nữ nhi của mình. Chẳng trách gần đây nữ nhi luôn sẽ thân cận Lương Tuấn Hy hơn.

Niên Khai Diễm rời khỏi ôm ấp của Lương Tuấn Hy chạy đến chỗ Niên Sở Hoảng. Tuy đòi này Hứa Bộ Nam vẫn chưa đất thủ, nhưng vẫn là có tâm kế, vậy liền không thể giữ lại rồi. Hắn chết như vậy xem như đền tội cho đòi trước đi, chỉ là nhị thúc...

“Phụ thân!”

Niên Sở Hoảng yêu thương ôm lấy ái nữ của mình, “Không sao là tốt rồi.” Mắt hắn nhìn đến Lương Tuấn Hy ở gần đó, nghĩ không ra thân thủ của tiểu tử này tốt như vậy. Lúc này ái nữ gặp nạn hắn vốn muốn xuất thủ nhưng tiểu tử này nhanh như vậy đoạt mất.

“Tuấn Hy lần này nhờ có người Điem Điem mới bình an trở về...”

Lương Tuấn Hy lại rất lễ phép điem điem đáp trả, “Đây là chuyện nên làm, bá phụ hà tất khách sáo.” Hắn không muốn nghe Niên Sở Hoảng đa tạ mình, bởi đó là Điem Điem, hắn là cứu thế tử chưa qua cửa mà thôi.

Khúc thị đầy áy náy lại không thể nói ra miệng. Biết là Lương Tuấn Hy tốt, nhưng nếu nói là gả... Đạo trước nữ nhi tính sổ sách rất tốt, nàng có mở lời khen, vì vậy mà nghe Niên Nhạn Thanh nói sổ sách này là do Lương Tuấn Hy giúp đỡ. Có lẽ là Niên Nhạn Thanh biết nàng dùng chuyện này làm khó hắn nên mới nói như vậy, nhưng nếu lỡ như hôm nào nữ nhi nhìn sai đọc sai thì sao? Vì thế nàng vẫn chọn cách không tác thành.

“Nếu là mọi chuyện đều giải quyết xong thì mọi người mau thu dọn đi rồi về nghỉ ngơi thôi.”

“Phụ thân người ta sắp thở không nổi rồi.” Niên Khai Điem phì phò cổ hô hấp nói. Phụ thân có cần mạnh tay như vậy không a! Nàng sắp dùng hết không khí trong phổi rồi!

Niên Sở Hoảng lập tức buông tay, “Người liều mạng như vậy làm gì, nhuyển tiên cũng không mạng còn dám dùng khẩu khí to như vậy.” Nói, tay hắn cho vào trong vạt lấy nhuyển tiên mà hôm nữ nhi mất tích hắn được Bá Cao Minh đưa cho. Mấy hôm nay đều bắt ly thân, giờ cũng nên trả lại rồi.

“Đa tạ phụ thân.” Niên Khai Điem cười híp mắt cảm lại nhuyển tiên. Mắt nàng đảo qua gương mặt đầy phiền não của nhị thúc bên cạnh, nàng có nghe Niên Nhạn Thanh nói, đạo gần đây nhị thúc đột nhiên ngắt đi, mấy ngày đều không có rời giường.

“Nhị thúc sớm trở về nghỉ ngơi đi, ta tiễn nhị thúc.”

Niên Khánh Tự có hơi giật nảy mình, lại nhanh chóng gạt đầu, “Được, cùng đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Cha nương thiên vị

Sự kiện kia qua đi, đột nhiên một hôm Niên Khai Điem tuyên bố sắp trung thu rồi, nên muốn làm bánh trung thu cho mọi người. Ai nấy lập tức quên đi chuyện của Hứa Bộ Nam mà nom nớp lo sợ bánh trung thu khó phi tang.

Lương Tuấn Hy lại nói, “Ta cùng nàng làm.”

Chính câu này để mọi người chết đi lập tức như được hồi sinh vậy, trong phủ không ai không biết tài nghệ của Lương Tuấn Hy. Cho dù là người chưa từng thử cũng sẽ nghe được những người từng thử nói qua, nên đều rất mong đợi mẻ bánh này.

Trời còn chưa tỏ, trong trù phòng sớm đã nhao nhao ồn ào nhất trong phủ, một đám trù nương trù tử dùng ánh mắt hâm mộ chờ đợi Lương Tuấn Hy xuất hiện. Đạo này hắn không đi áp tiêu cùng Niên Khai Điem chính là ở trong viện phơi được không có xuống trù phòng như trước nữa, nên muốn gặp rất khó khăn.

Trong lòng người người đều hy vọng Niên Khai Điem bị bệnh hoặc có chút không khỏe để bọn họ được nhìn hắn một mắt, không ngờ hôm nay toại nguyện rồi. Vừa thấy hắn bước vào, người người vây quanh hỏi thăm như là nhân vật công chúng vậy.

Lương Tuấn Hy vẫn nho nhã ôn nhuận đáp trả, hắn là xuống trù phòng sớm xem xét một ít nguyên liệu cần dùng trước, ai biết sẽ bị nhiều người vây quanh như vậy đâu. Hắn vẫn kiên nhẫn đáp hết tất cả các câu hỏi cho đến khi nghe được...

“Hy tiểu tử a, người khi nào mới dự định thành thân a, bộ xương già này còn đợi gả tôn nữ cho người a!” Người nói chuyện là một lão bà lật rau trong trù phòng.

Mọi người ai cũng biết hắn là một lòng đợi Niên Khai Điem, chỉ là nàng... ai... không biết nên nói thế nào cho tốt nữa. Nhưng đạo trước nghe nói nàng đi xem mắt nên lão bà này nói lời này cũng không người nào ngạc nhiên.

“Đúng a Hy ca, đại tiểu thư cũng đi xem mắt rồi, người còn chờ cái gì nữa?”

“Chỉ bằng chọn nữ nhi của ta đi, dung mạo của nàng không tệ đâu.”

“Đại thẩm Hy ca nào xem trọng dung mạo a!”

“Phải đó, chi bằng chọn ta đi, dung mạo của ta tuy là không tốt như đại tiểu thư nhưng nữ hồng rất tốt, vẫn có thể giúp Hy ca nâng khăn sửa túi a!” Có người không ngại tự quảng cáo mình.

“Người có cần nói quá như vậy không? Những chuyện đó Hy ca cũng biết cần gì người giúp.” Nữ tử hùng hổ nói xong lại e lệ kéo tay áo Lương Tuấn Hy tự đề cử mình, “Ta cũng không kém nàng đâu, Hy ca suy nghĩ chút đi.”

“...”

Bên trong trù phòng vì chuyện này mà lời qua tiếng lại tranh cãi âm ỉ không dứt.

Hoa nữ nương còn chưa bước đến cửa trù phòng đã nghe nhi tử nhà mình như món hàng hiếm có bị tranh giành lập tức sợ hãi thiết thời mà chạy vào xem. Chỉ thấy hần bình an vô sự đứng ở một bên, đám nữ nhân từ già đến trẻ đứng ở sau lưng hần tranh cãi.

Lương Tuấn Hy lập tức đỏ mặt không biết nên đáp thế nào cho phải. Điềm Điềm nói với hần phải chờ, chính là không thể nói ra được. Nghe được tiếng bước chân, hần nhẹ gọi: “Nương, người xuống đây làm gì a?”

Hoa nữ nương bước đến chỗ hần, mặt tỉ mỉ quan sát một lượt thấy hần không có gì mới thờ phào nhẹ nhõm, “Sớm như vậy đã chạy đến nơi này a, đại tiểu thư còn chưa thức giấc người gấp cái gì?”

Lương Tuấn Hy lại rất hiếu thảo thay Hoa nữ nương bóp vai, “Nương a, nhi tử là lo lắng nguyên liệu hôm qua mua không đủ, và lại muốn bày sẵn sàng đến chỉ cần làm là được rồi.”

Hoa nữ nương nghe đến đây lòng đột nhiên trầm xuống, âm thanh cũng chỉ có mang theo đau lòng mà khẽ vang lên: “Sau này những chuyện này nói cùng nương là được rồi, nào cần tự mình làm.”

“Không cần phiền phức như vậy đâu.” Lương Tuấn Hy mỉm cười đáp, “Nương xem, mọi người thay nhi tử lấy sẵn ra từ rất lâu rồi.” Tay hần chỉ lên trên bàn to trước mặt. Đây là lúc này mọi người nói cùng hần, cũng chỉ rõ cho hần biết thứ nào để ở đâu.

Hoa nữ nương kéo tay hần xuống lại quay sang đám người vẫn còn lo tranh cãi chưa biết đến sự tồn tại của mình, “Các người cãi đủ chưa? Thời thần không còn sớm nữa, điểm tâm chuẩn bị xong chưa?”

Lúc này mọi người lập tức chạy về vị trí của bản thân nhanh tay chuẩn bị. Âm thanh ồn ào khi này lập tức biến mất, thay vào đó là âm thanh dao thót độc thuộc về trù phòng.

Lương Tuấn Hy kiểm kê xong mọi thứ, hần nói với Hoa nữ nương, “Nương, nhi tử rời đi trước.”

Hoa nữ nương không đành lòng khuyên nhủ: “Trở về nghỉ ngơi thêm một chút đi, đại tiểu thư phải dùng xong điểm tâm mới đến đây.”

“Nhi tử đã biết, nương an tâm.” Lương Tuấn Hy được đồng ý lập tức rời khỏi trù phòng, để lại biết bao trái tim tan nát, cùng ánh mắt lưu luyến dõi theo bóng lưng hần.

Hần về viện đã nghe Lương quản gia cản nhắc Lương Vân Kha: “Đại ca người sớm như vậy không ở, người còn có thể ngủ ngon như vậy? Mau thức dậy cho ta!”

Lúc trước thì không nói, nhưng hiện tại khác rồi, Lương Tuấn Hy không những đại nạn không chết mà đám người kia lại tận mắt nhìn thấy võ công của hần nữa, vì vậy Lương quản gia rất lo lắng hần xảy ra chuyện. Không cần nói đến bên ngoài người người đến muốn đề thân, đến người trong phủ cũng là chạy đến nhìn hần cùng thê tử. Hần sợ Lương Tuấn Hy bị vây đến ác cảm với nữ nhân nên vẫn là để Lương Vân Kha theo bên cạnh mới an tâm.

Lương Vân Kha đang ngủ bị ép buộc ngồi dậy, đến chần ảm cũng bị kéo ra khỏi người khiến hần rất khó chịu. Mà biết làm sao bây giờ, ai bảo đại ca gây chú ý lớn như vậy chứ. Mắt hần vẫn còn lờ mờ, đầu óc vẫn còn chưa tỉnh táo, không biết đã tiếp thu được những gì Lương quản gia nói không.

“Cha, nhi tử về rồi, người không cần gọi nhị đệ thức giấc như thế.” Lương Tuấn Hy bước chân vào phòng, theo thói quen sẽ là ngồi bên cạnh Lương Vân Kha như là bản thân chuẩn bị ngủ tiếp vậy.

Lương quản gia biết rõ hần sẽ nhìn không thấy nhưng vẫn đưa tay đẩy Lương Vân Kha vẫn còn mù mờ ngồi bên giường xuống, sau đó thay hần đắp lại chăn, “Haha, ta nào có gọi hần thức dậy, chỉ là bước vào thấy hần đã chần xuống đất sợ hần lạnh nên giúp nhặt lên thôi.”

Sau đó lại quay sang chỉ trích Lương Vân Kha, “Người a, lớn như vậy rồi còn ngủ không yên ổn, nhờ nhiệm lạnh thì sao, lần sau nhất định phải nhớ kỹ, mau ngủ tiếp đi.” Lại quay sang Lương Tuấn Hy nói: “Ta ra ngoài đây.” Cuối cùng ra ngoài cũng không quên cẩn thận khép cửa lại.

Lương Vân Kha không có nói câu nào, tiếp tục ôm chăn ngủ. Dù gì hần cũng đã sớm quen chuyện này rồi. Tối thì hần không được phép ngủ sớm hơn đại ca, sáng lại phải dậy sớm hơn, hần cũng có phải thần thánh đâu nào biết đại ca lúc nào muốn thức lúc nào muốn ngủ. Bất quá giờ hần rất buồn ngủ, mà đại ca cũng trở lại rồi, an ổn ngủ thôi.

Lương Tuấn Hy mím chặt môi ngồi bên giường không nói, hần biết cha nương thiên vị hần không phải là chuyện ngày một ngày hai, hần cũng có góp ý họ chỉ đáp qua loa. Chỉ tội nhị đệ, lúc nào cũng sẽ âm thầm chịu đựng, không oán không trách. Hần tự trách nhị đệ chỉ nói rằng bản thân sinh ra đầy đủ hơn

hắn, thế nên cha nương như vậy cũng là điều dễ hiểu.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Hắn cũng không ngủ mà chỉ ngồi đó, không biết ngồi được bao lâu thì Lương Vân Kha cũng ngủ dậy. Vốn là vuron vai ngáp một cái thật to, ai ngờ đảo mắt thấy đại ca ngồi đó, hắn vội kiểm cái ngáp lại hỏi: “Đại ca thức dậy từ lúc nào? Sao không gọi ta?”

Lương Tuấn Hy lại không có chút gấp gáp nào, chỉ nhàn nhạt nói: “Sắp đến tảo thiện chưa?”

Lương Vân Kha bước đến cửa sổ, mở ra, nhìn sắc trời, “Chừng một khắc nữa đến tảo thiện.”

“Thật xin lỗi, lúc nào cũng đề nghị đệ chịu thiệt thòi vì ta.” Lương Tuấn Hy cúi đầu đầy áy náy, hai tay đặt trên đùi cũng sớm nắm chặt lại. Nếu mắt của hắn bình thường thì nghị đề nào bị úy khuất như vậy, đều do đôi mắt này mà ra.

Lương Vân Kha biết đại ca dần vất, hắn bước đến vỗ vai đại ca ha ha cười: “Đại ca nói đi đâu, chúng ta là huynh đệ, sao lại nói đến xin lỗi thiệt thòi gì đó chứ.”

Biết có nói thêm cũng không ít lợi gì, Lương Tuấn Hy thở dài một hơi đứng lên: “Vậy mau chóng rửa mặt đi, ta đến chỗ Diễm Diễm.” Dứt lời hắn cũng đi ra ngoài.

“Đại ca, khoan đi đã, đợi ta chúng ta cùng đi a!” Để đại ca đi một mình thế nào cha nương cũng lại cần nhần hắn cho xem.

“Không cần, lúc này ở trong phủ, đâu có ra ngoài, lại nói đến chỗ Diễm Diễm không người dám động ta.” Lương Tuấn Hy vẫn biết Lương Vân Kha là lo lắng thứ gì, nhưng hắn đến chỗ nàng cơ mà, và lại hắn cũng không có bị đám nữ nhân trong phủ bám theo.

Ai biết Hoa nữ nương bước vào, mang theo một khay điểm tâm, thanh mang tiểu ý vang lên, “Các người dùng điểm tâm trước đi.”

Lương Tuấn Hy bước lên muốn thay Hoa nữ nương bưng khay nhưng nàng lại sớm một bước đặt lên bàn. Thế nên hắn chỉ có thể nhẹ ấn nàng xuống ghế: “Nương cũng dùng dùng điểm tâm đi, không cần lo cho chúng ta. Nhi từ đi gọi cha vào.”

Nhưng Hoa nữ nương lại kéo tay hắn không để hắn đi, “Để Vân Kha đi là được rồi.”

“Phải đó đại ca.” Lương Vân Kha cười hề hề muốn cắt bước, ai biết Lương Tuấn Hy âm lạnh khề nói: “Đứng lại.”

“Nghị đề còn chưa rửa mặt, vẫn là đề nghị từ đi.” Ý hắn đây là trách cha nương quá thiên vị hắn.

Nhưng Lương quân gia lại rất thức thời, biết chọn thời gian bước vào, “Không cần tranh nhau gọi nữa, ta đến rồi.” Miệng cười hề hề như bản thân rất có phúc có được hai nhi tử hiếu thuận, nhưng mắt hắn lại đang lườm Lương Vân Kha.

Lương Vân Kha nuốt ngụm nước bọt lập tức cúi đầu. Nhất định cha trách hắn đến mặt còn chưa rửa trong khi đại ca sớm đã chỉnh tề y phục rồi. Ai mà biết đại ca thức giấc sớm như vậy đâu chứ.

“Được rồi được rồi, mau ngồi xuống dùng điểm tâm thôi.” Hoa nữ nương tránh Lương Tuấn Hy nghi ngờ nên mới nhanh chóng mở thanh phá tan không khí quái lạ trong phòng.

Lương Tuấn Hy ngồi xuống lại liên tục hỏi cha nương vì sao lại thiên vị hắn, úy khuất Lương Vân Kha. Như đôi phu thê kia vẫn đáp qua loa như những lần trước, đến ngắt câu cũng chưa hề thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Cục diện rồi rắm

Niên Khai Diễm thức giấc lập tức đến thính an Khúc thị, lúc này chính nghe được thanh đầu khấu lần đầu tiên trong hai đời của đôi phu thê kia. Nàng vội chạy vào ngăn, “Mới sáng sớm hai người đây là có chuyện gì a?”

Đôi phu thê kia lập tức chột dạ nhìn chăm chăm Niên Khai Diễm, rất lâu không người lên tiếng, cuối cùng vẫn là Khúc thị cười hi hi nói, “Nào có gì, mẫu thân chỉ là cùng phụ thân người cực xem bánh trưng thu hôm nay của người sẽ là nhân gì mà thôi.”

“Đúng đúng đúng.” Niên Sở Hoàng nặn ra nụ cười méo mó gật gù tán thành ý kiến của thê tử, “Người cũng biết phụ thân là thích nhân đậu phộng, mẫu thân người lại thích đậu xanh. Hiện không có gì làm nên mang ra cực thử thôi.”

Niên Khai Diễm noén miệng cười, ánh mắt cháy quang mang kỳ lạ, “Nga, nữ nhi nhớ không lầm là phụ thân thích ăn đậu xanh, mẫu thân thích ăn đậu

phòng mới đúng, sao lại đổi ngược rồi?” Chân nàng từng bước mại khai tiến đến bàn ngồi xuống.

“Phải rồi phải rồi, phụ thân gấp quá nói nhầm.” Niên Sở Hoảng cười ha ha ngồi bên cạnh nữ nhi, vẻ mặt đầy nịnh bợ, cũng không thấy được cái nháy mắt của thê tử gần đó.

“Phụ thân a.” Niên Khai Diễm vỗ vỗ vai Niên Sở Hoảng, cười đầy thâm ý vị trường, “Người nói dối cũng không nhìn xem sắc mặt của mẫu thân đã không tốt đến dường nào. Mỗi lần người nói dối đều rối loạn đầu trận tuyến như vậy, có phải hay không, cũng nên nói thật rồi?” Lúc đầu phụ thân nói là đúng rồi, nhưng nàng cố ý sửa lại xem phụ thân thế nào, quả nhiên dám gạt nàng.

Khúc thị trừng mặt trượng phu đang ngờ ngác nhìn mình cầu cứu một mắt, rồi cũng ngồi xuống cười che giấu sự rối rắm của nội tâm, “Mẫu thân cùng phụ thân người nói chút chuyện của đường tỷ người mà thôi, do bất đồng ý kiến nên mới có chút tranh chấp.”

Nói đến đây Niên Sở Hoảng cau mày không vui, “Cũng là do nhị thúc người cả, theo lý phải để Nhạn nhi xuất khuê trước, nay đột nhiên bảo để Nhân nhi xuất khuê.”

Đáng lẽ phu thê hẳn đang bất đồng ý kiến với nhau về hôn sự của nữ nhi. Hẳn cho rằng Lương Tuấn Hy thực sự yêu thương nữ nhi, mấy cái sổ sách vở vắn kia từ từ nghĩ cách giải quyết cũng không sao, quan trọng là sau này nữ nhi hạnh phúc. Nhưng thê tử lại bảo là Lương Tuấn Hy không thể ở rể lại càng không thể thay nữ nhi làm sổ sách được, lỡ nữ nhi đọc sai một số vậy liền cả bài toán hỏng hết. Bất đồng ý kiến thế là to tiếng với nhau.

Ai ngờ giờ thê tử nhắc đến chuyện của nhị phòng, hẳn đầy lòng không hiểu nhị đệ nhà mình đến cùng đang làm gì nữa. Rõ ràng nên lo cho Niên Nhạn Thanh mới đúng, nay lại đẩy Niên Tuệ Nhân ra trước.

Niên Tuệ Nhân sắp thành thân sao? Niên Khai Diễm mặc danh kỳ diệu hỏi: “Nga? Vậy đường muội thành thân với người nào?” Chẳng phải Hứa Bộ Nam đã đi rồi sao? Nàng ta hoài thai vậy liền là gấp gấp thành thân cũng không có gì là lạ, nhưng nhị thúc đã biết chưa? Còn người nàng ta sắp gả nữa, sẽ không phải là...

Không để Niên Khai Diễm suy nghĩ lâu, Khúc thị đã lên tiếng giải đáp thắc mắc của nàng: “Là Cao Minh a, hôm qua người xuất phủ mua nguyên liệu thì Bá gia cho hi nương đến đề thân rồi. Nhị thúc người bảo hôn sự này tiến hành gấp một chút.”

Niên Khai Diễm lập tức nóng ruột mà cau mày, tam sư huynh là đã biết mà vẫn chấp nhận hay là còn chưa biết gì? Nhưng nếu gấp gấp như vậy hẳn là đã biết đi, biết vẫn còn thú? Thật khó suy nghĩ a!

Ngay thời điểm Niên Khai Diễm cảm thấy đầu của bản thân gần như nổ tung thì Hoa nữ nương đến, sau lưng nàng còn có rất nhiều người mang theo điểm tâm lên. Lương Tuấn Hy đứng ở bên cạnh nàng, hẳn bước đến thỉnh an xong được Khúc thị cho ngồi, Niên Sở Hoảng lại mời hẳn ăn điểm tâm.

“Tạ bá phụ, Tuấn Hy dùng qua điểm tâm rồi.” Lương Tuấn Hy ngồi xuống liền đáp. Chỗ của hẳn được Hoa nữ nương ấn ngồi xuống là đối diện Niên Khai Diễm.

“Sớm như vậy đã ăn rồi sao?” Khúc thị dịu dàng cười, mắt lại nhìn sang Hoa nữ nương, “Người cũng thật là, Tuấn Hy đã lớn như vậy rồi sao còn không mau tìm nhị thúc phụ cho hẳn đi.”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Niên Khai Diễm không để ý gì, chỉ chăm chú ăn điểm tâm, trong lòng treo đầy nghi vấn, tâm tư hoàn toàn đặt trên người Bá Cao Minh. Nàng nhìn thấy Lương Tuấn Hy nhưng cũng không có mở miệng chào hẳn.

Hoa nữ nương nhìn qua Lương Tuấn Hy rồi mới đáp, “Phụ nhân cũng biết, ta lực bất tòng tâm a!” Nàng cũng muốn thay hẳn lập thiếp, thế nhưng hẳn bảo chỉ thú một mình Niên Khai Diễm, vậy nàng còn có gì để nói nữa.

Niên Sở Hoảng nghĩ là thê tử đã thông suốt, trùng ý kiến với mình nên cũng không có nói gì, mà cầm đĩa lên ăn điểm tâm. Ai biết, Khúc thị lại lên tiếng nói: “Nhạn nhi cũng không còn nhỏ nữa, bọn nhỏ lại thân cận như vậy, chỉ bằng...”

Lời vừa đến đó Niên Sở Hoảng đã ghen điểm tâm ở cổ họng, mắt tròn trắng, đưa tay bóp ở cổ cổ sức nôn miếng điểm tâm ra. Mọi người đều kinh hoàng quay sang chỗ hẳn hỏi han. Chết vật một lúc lâu, cuối cùng miếng điểm tâm đó cũng được nhổ ra, Niên Sở Hoảng cực lực ho khan, “Phụ nhân, nàng nói Tuấn Hy có gì không tốt, có điểm nào để nàng chê trách?”

“Không có.” Khúc thị vẫn là một thê hiền giúp hẳn vỗ lưng thuận khí. Nếu là mắt của Lương Tuấn Hy bình thường thì nàng cũng không có ngăn cản bọn họ.

“Vậy vì sao...” Niên Sở Hoảng còn chưa nói hết đã bị Khúc thị bịt miệng. Nàng là sợ lại khơi gợi lên lòng của Lương Tuấn Hy, vì vậy mới không để hẳn nói.

Niên Khai Diễm nhìn cục diện rối rắm trong phòng, một tay lấy hai cái bánh bao xá xiu, một tay túm lấy tay của Lương Tuấn Hy lôi ra ngoài: “Chúng ta cũng mau đi thôi, đừng ở đây nữa.” Sáng sớm cũng không biết đôi phu thê kia diễn cái hí gì, mặc kệ nàng muốn có tiểu đệ đệ vẫn là chạy trước. Hoa nữ nương rất thức thời nên nàng cũng không có lo lắng nàng ta sẽ ở lại làm người dư thừa.

Lương Tuấn Hy theo Niên Khai Diễm ra ngoài, hẳn vẫn lo lắng hỏi: “Nàng đã no chưa? Không lưu lại ăn thêm một chút nữa?” Kỳ thực hẳn cảm thấy bá phụ là muốn gả nàng cho hẳn, vì vậy muốn lưu lại thêm chút nữa.

Niên Khai Diễm vừa nhồm nhoàn nhai bánh bánh bao vừa đáp: “Đã ăn được gì đâu, đến trù phòng ăn đi.”

“Điêm Điêm!” Lương Tuấn Hy đột nhiên dừng cước bộ, tay không dùng lực đứng yên đó. Tay nàng khẽ động, cảm nhận được nàng xoay người mới nói: “Ta muốn nghe bá phụ nói.”

“Không cần nghe đâu.” Niên Khai Diễm kiên quyết kéo hắn đi cùng mình, chỉ là rất nhanh nàng xè gần hắn nham hiểm nói, “Chẳng phải có được bồ gì đó giúp sớm có hài tử đó sao? Ngươi mau cùng ta đi đun một chung cho bọn họ đi.”

“Không được, làm sao đột nhiên có thể mang những thứ đó đến cho bá phụ được.” Mặt của Lương Tuấn Hy bị một trận bạo hồng đột kích, lần này là hắn nắm tay Niên Khai Diễm kéo đến trù phòng, “Chẳng phải nói muốn làm bánh trung thu sao, mau đi thôi.”

Niên Khai Diễm cảm thấy hắn nói cũng có lý vì vậy cũng không nói thêm gì nữa. Nhưng làm sao mới có thể nhanh chóng gặp Niên Tiêu Kiên a, sao muốn gặp mặt thôi mà khó như vậy cơ chứ, đòi trước chẳng phải rất sớm sao.

Trên đường đi nàng hỏi hắn, “Đường muội sắp thành thân với tam sư huynh rồi, nghe nói đã đề thân chuẩn bị hạ sính đấy, ngươi cảm thấy thế nào?”

Lương Tuấn Hy lại rất không lưu tâm đáp, “Đó là chuyện của bọn họ, nàng không nên xen vào. Ta nghĩ gấp gấp như vậy hắn là Bá huynh cũng biết rồi!” Chuyện của hắn cùng nàng thì không lo, nàng toàn lo chuyện của người khác thôi.

Cũng đúng! Nàng vẽ rắn thêm chân rồi. Sau đó nàng lại nói: “Còn có nhị thúc nữa, chút nữa cũng nên mang ít đồ đạc qua đó.” Niên Tuệ Nhân cũng ịch kỷ như nàng đòi trước vậy, không hề lo nghĩ đến những người xung quanh, ít nhất nàng tao ương nên mới biết hối hận, còn nàng ta...

“Mỗi ngày Vân Kha đều mang được cho nhị bá.” Lương Tuấn Hy nhàn nhạt đáp một câu như vậy.

Niên Khai Diễm hài lòng cười, quả nhiên vẫn là Lương Tuấn Hy chu đáo. Nàng không tin hắn không nói mà Lương Vân Kha tự động mang được đến đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Cùng làm bánh trung thu

Đến trù phòng, Niên Khai Diễm mang tạp dề sạch sẽ của mình vào người rồi bắt đầu làm nhân bánh, cuối cùng là trộn bột. Nhìn thì là như vậy nhưng dường như mọi thứ chủ yếu đều là Lương Tuấn Hy làm tất. Hắn cũng chẳng nhìn được nàng làm có đúng cách hay không, nhào bột phải đúng cách nếu nhào sai bánh làm ra sẽ không đạt chất lượng.

Niên Khai Diễm nhào một chút lại hỏi hắn, “Ngươi xem, đã được chưa?” Âm thanh của nàng có chút không kiên nhẫn rồi, bởi đây đã không biết là lần thứ bao nhiêu nàng hỏi câu này rồi.

Nhưng Lương Tuấn Hy cảm bột lên thử xong vẫn đáp như những lần trước, “Vẫn chưa được, nàng dùng sức nhào thêm một chút nữa đi.”

“Nãy giờ có rất nhiều cái một chút rồi.” Niên Khai Diễm trề dài môi dưới cảm cục bột lên lại đập mạnh xuống thớt gỗ. Vì thế mà bột bên dưới thớt bay tứ tung để nàng sắc ho khụ khụ mà mặt mũi đều là dính bột trắng.

Lương Tuấn Hy cũng bị trúng chiêu, chặt vật hết như nàng, hắn ho qua vài tiếng, đưa tay lên phui phui bột trên không trung nói: “Để ta làm giúp nàng.”

“Không cần.” Niên Khai Diễm là một người không kiên nhẫn nhưng lại rất cố chấp (Luna: hơi mâu thuẫn nhỉ, nhưng ta cũng thế). Nàng đã nói là tự làm vậy làm sao có thể để hắn làm hết được. Nãy giờ khâu làm nhân cũng là hắn trộn, nàng chỉ theo lời hắn thêm gia vị mà thôi.

Lương Tuấn Hy nghe được âm thanh nhào bột của nàng liền phì cười. Hắn bước đến phía sau, cầm tay nàng lên ôn nhu hướng dẫn, “Sai rồi, phải như vậy mới đúng.” Lúc này nàng không giận nên nghe không rõ lắm, nhưng giờ nàng thực sự nổi giận rồi, hắn lại nghe được âm thanh rất nhẹ, nàng chỉ dùng phần ngón cùng lòng bàn tay nhào, như vậy làm sao được.

Âm thanh của hắn rất nhẹ nhưng cũng rất ám thấm nhập tâm của mỗi người ở trong trù phòng. Miệng hắn liên tục đóng mở giải thích nhào bột có tầm quan trọng thế nào khi bánh đã thành phẩm.

Niên Khai Diễm nhìn hành động ẩn cùng miết bột thành thạo của hắn rất ngạc nhiên hỏi: “Ngươi từng làm qua rồi sao? ‘Lúc trước mẫu thân cũng dạy nàng làm qua bánh trung thu, nhưng lúc đó nàng không lưu tâm nào biết phải nhào như vậy mới đúng cơ chứ. Chỉ là hắn cũng biết làm, vì sao trước đây nàng chưa từng nghe hắn nói qua?’

“Ân, nương đã từng dạy ta.” Lúc trước hắn thường xuyên ở trong viện, nương dạy hắn tập võ còn bảo hắn tự nhào bột nữa. Nương nói nhào bột cũng là một trong những động tác của võ thuật, vì thế lúc trước ngày nào huynh đệ hắn cũng có bánh bao ăn. Sau này đi chơi cùng nàng nên tối mới nhào bột,

sáng hấn bạn cùng nàng ra ngoài luyện võ trường rồi.

“Ta hiểu rồi, để ta tự làm.” Niên Khai Diễm qua cầu xong đến ván cầu cũng tháo luôn.

Lương Tuấn Hy nào để nàng như nguyện, “Ta giúp nàng.” Không để nàng phản bác mình, hấn còn bồi thêm một câu với âm thanh cực nhỏ chỉ đủ hai người nghe, “Ta chỉ là giúp thê tử chưa qua cửa làm chút việc mà thôi.”

Mặt của Niên Khai Diễm bỗng chốc nóng lên, cả người tựa sát vào người hấn ngây ngô cười. Cũng không biết từ khi nào bắt đầu, nàng hẳn nghe được lời tình cảm như vậy từ miệng của Lương Tuấn Hy đều sẽ cảm thấy ấm áp lại ngọt ngào. Vì vậy để mặc hấn giúp mình cũng không cố kỵ hiện tại có bao nhiêu đôi mắt nhìn vào hai người.

Nàng ngẩng đầu nhìn gương mặt bị bột phủ trắng của hấn bật cười, rút tay ra, chấm thêm bột vẽ loạn lên đó. Sau đó là cười khúc khích tự đắc với tác phẩm của mình. Tuy Lương Tuấn Hy một mình nhào bột nhưng nàng vẫn đứng ở trước người hấn, hết như hấn ôm nàng vậy. Vì vậy hấn cũng từng sùng cười không hề phản ứng lại nàng, mặc nàng tác quái.

Tim của đám người ở trù phòng oanh một cái vỡ thành từng mảnh. Đây có được xem là đại tiểu thư chấp nhận Lương Tuấn Hy rồi không? Vậy ước nguyện của bọn họ chẳng phải là tan biến theo mây gió rồi sao? Thật đau lòng mà!

Nhào bột xong lại qua khâu tạo hình, tay của Lương Tuấn Hy lại rất khéo, có thể tạo bất kỳ hình gì mà hấn muốn. Còn Niên Khai Diễm lại tạo không ra chút hình gì, cứ méo méo mó mó khó coi thế nào đó.

Vì thế nàng tức giận ném tạp dề ra khỏi trù phòng.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Nàng cùng Thước nhi ngồi ở trong Diễm viên chơi đèn quân, thấy được Lương Vân Kha lấp ló ở cửa viện, nàng hô to: “Đứng đó làm gì? Ta cũng không có ăn thịt người.”

Lương Vân Kha đỏ mặt cảm theo một cây kẹo bước vào trong viện, ngây ngô cười, “Đại tiểu thư.” Không hiểu sao mấy hôm không gặp hấn lại nhớ nha đầu đánh đá tham ăn này. Dạo trước, nàng thường bám theo hấn hấn cảm thấy rất phiền, Niên Khai Diễm trở về, hấn hết phiền nhưng lại cảm thấy thiếu thiếu. Thế nên hôm nay mua kẹo đến gặp nàng xem sao.

“Biết rồi, mua cho Thước nhi chứ gì!” Niên Khai Diễm khép hờ mắt nhìn gương mặt so với giả y của tân nương còn đỏ hơn của hấn. Dạo này chỉ có Lương quân gia mỗi ngày đến đây chăm cứu cho Thước nhi mà thôi, Lương Vân Kha cũng không có xuất hiện.

Thước nhi vừa nghe lập tức ngẩng đầu, thấy được cây kẹo trên tay Lương Vân Kha, bất chấp tất cả nhào đến đoạt lấy, “Có kẹo có kẹo a!” Lập tức cho vào miệng ăn rất ngon lành.

Thấy được gương mặt bị tạt nước lạnh của Lương Vân Kha, Niên Khai Diễm quên cả chuyện ở trù phòng lúc nãy, bật thanh chọc ghẹo “Có người không quan trọng bằng cây kẹo rồi.”

Nhìn thấy Lương Vân Kha như bị ma đuổi ở phía sau chạy trốn chết ra khỏi viện nàng càng cười đến cao hứng. Nghĩ không ra một người như hấn cũng sẽ có một mặt này nữa, ai...thanh niên da mặt mỏng như vậy a! Bất quá hoàn toàn trái ngược với Lương Tuấn Hy, tên gốc kia cho dù bị trêu thế nào hấn vẫn sẽ đứng đó mặc nàng trêu.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Qua hai ngày sau, Lương Tuấn Hy đến viện tìm nàng, giờ cho nàng xem cái khuôn bánh trung thu bằng gỗ hấn mới làm, “Chúng ta lại làm bánh trung thu được không?”

Niên Khai Diễm cầm lấy khuôn gỗ cười híp mắt. Hai ngày không gặp hóa ra hấn là bận làm cái này cho nàng a! Nhìn thấy tay hấn vẫn còn chút đỏ, chắc lại cũng vừa làm xong thôi. “Đa tạ.”

“Không cần khách sáo như vậy!” Lương Tuấn Hy đưa tay kéo nàng đến trù phòng lại làm thêm một mẻ bánh trung thu khác.

Đến khi bánh ra lò, mọi người đều vui vẻ thưởng thức như một món sơn hào hải vị vậy. Đây là lần thứ hai Niên Khai Diễm nhìn tận mắt mọi người ăn món do nàng làm. Đời trước làm mỹ thộ bọn họ cũng bảo ngon sau đó ăn hết không có chừa cho nàng, cuối cùng trúng thực phải đóng cửa một thời gian, nhưng bọn họ đều bảo là do ăn bậy không liên quan đến mỹ thộ.

Đến tối, Lương Tuấn Hy mang bánh về cho cha nương của mình, hấn nói: “Cha nương, đây là nhi tức tương lai của hai người làm a!”

Dường như bị nhiễm tính thích ăn của Thước nhi vậy, Lương Vân Kha vừa nghe được ăn rất vui, ngồi xuống cầm lấy cái bánh lên cho vào miệng, “A, cái này nhân hạt sen nè.”

Mặt của Hoa nhũ nương cùng Lương quân gia đều là ám trầm đến nhìn không ra nhan sắc ban đầu nữa. Lương quân gia qua nhiều phen đấu tranh tâm lý mới thở dài một tiếng, “Tuấn Hy a, không phải chúng ta không hiểu người, nhưng đại tiểu thư thực sự không thể thú.”

“Vì sao?” Từ lúc hấn xác định nàng là thê tử của hấn thì cha nương luôn nói với hấn câu này. Lúc trước thì lấy lý do nàng không thích hấn, gần đây thì nói

hắn không thể giúp nàng sổ sách, lần này lại là gì? Hắn thực sự muốn biết nguyên nhân thực sự bên trong lời khuyên này.

Lương Vân Kha nhai nhóp nhép trong miệng cũng nâng mắt nhìn cha nương của mình. Hắn cũng không hiểu vì sao cha nương luôn sẽ từ chối hôn sự này của đại ca. Lúc trước thì không nói, hiện tại chẳng phải hai người bọn họ rất hòa hợp sao? Vì sao phải làm khó đại ca như vậy? Đại ca cố chấp đó là chuyện không người không biết, còn cứ úp úp mở mở nữa chứ, thật để người ta hoài nghi.

Hoa nữ nương cảm nhận được hàn khí nhẹ nhàng phát từ chỗ Lương Tuấn Hy, nàng bước chỗ hắn nhẹ giọng nói, “Người là trưởng tử, làm sao nói có thể ở rể là ở rể được. Người làm thế sau này cha người làm sao ăn nói với liệt tổ liệt tông? Cho dù là Vân Kha muốn, ta cũng không cho phép chuyện này xảy ra.”

“Chỉ có như vậy?” Lương Tuấn Hy mở miệng hỏi, nhưng lòng lại cảm thấy không phải như vậy. Nếu thật như nương nói, vậy thì ngay từ đầu nên dùng lý do này nói với hắn chứ không phải mỗi lần hắn hỏi đều đòi một lý do hợp hoàn cảnh hợp tình huống như vậy được. Lại còn kéo cả nhị đệ vào chuyện này nữa chứ, chớ hòng lừa được hắn.

“Đừng vậy, người...người không thể hành động theo cảm tính của bản thân được. Chẳng phải từ nhỏ A Hoa đã dạy huynh đệ người như vậy rồi sao?” Lương quân gia nói nói lại cảm thấy rất ngượng miệng, vì vậy mắt cũng không có nhìn thẳng Lương Tuấn Hy. Đương nhiên Lương Tuấn Hy cũng không thấy được, chỉ mỗi Lương Vân Kha nhìn thấy mà thôi.

“Điềm Điềm nói nếu như bá mẫu hoài thai vậy thì sẽ không cần ở rể nữa, nàng hứa đến lúc đó sẽ gả cho nhị tử.” Lương Tuấn Hy nghĩ đến đây lòng lại ấm áp, hàn khí lúc này lập tức thất thanh thất sắc tán đi hết, môi mông còn mang tiểu ý nhợt nhạt. Chuyện nàng kể với hắn, hắn xem đó là một con ác mộng của nàng, nhưng chi tiết của tiểu cử tử kia, hắn muốn tin là thật.

Ý hắn đây là nếu cha nương lo lắng chuyện này thì xem như là phí tâm rồi. Bởi đây căn bản không thể lấy làm lý do ngăn được hắn.

“Cho dù hoài thai thì thế nào, người nào dám đảm bảo đó là nam hài?” Hoa nữ nương có chút kích động không thể tin tưởng mà ngã xuống đất. Niên Khai Điềm nói vậy nghĩa là Khúc thị không hoài thai liền không gả, vậy chẳng phải...chẳng phải làm lỡ thanh xuân của hắn sao? Mà cho dù có đáp ứng gả đi nữa, cũng thực sự không được a.

Lương quân gia vội chạy qua đỡ lấy thế tử, Lương Tuấn Hy cũng khom người đỡ lấy nàng. Lương Vân Kha từ ghế đứng lên thì Hoa nữ nương đã được đỡ lên rồi vì thế liền ngồi trở lại. Mà chuyện này hắn cũng không tiện thêm miệng, đỡ mắt công bị mắng lại còn khuyến mãi thêm cái trừng mắt liếc nhìn của cha nương.

Lương quân gia cũng chịu không được mà run run, đỡ lấy Hoa nữ nương còn trên ghế, bản thân lại phịch một tiếng quỵ xuống, “Xem như ta cầu xin người, đừng nghĩ đến chuyện thú nàng nữa có được không?”

“Cha! Người mau đứng lên, nhị tử nhận không nổi đại lễ này.” Lương Tuấn Hy hốt hoảng đứng lên đỡ Lương quân gia lên, “Cha nương đến cùng là vì sao không thích nàng? Điềm Điềm có chỗ nào không tốt để hai người không muốn nhị tử thú nàng như vậy?”

Lương quân gia không chịu đứng lên nhưng là một người không biết võ công vì vậy hắn bị Lương Tuấn Hy nâng lên như ôm một con gà mà thôi. Hắn trọng trọng thở dài, đáp không được câu này của Lương Tuấn Hy, buộc lòng nhìn sang Hoa nữ nương cầu cứu.

Hoa nữ nương sớm đã đâm lẹ, sứt sứt mũi nói: “Không phải nàng không tốt, mà cha nương không muốn người thú nàng mà thôi. Người có thể thú bất kỳ một ai, ngoại trừ nàng.”

“Nhưng nhị tử ngoại trừ nàng thì không muốn thú bất kỳ người nào nữa.” Lương Tuấn Hy đỡ Lương quân gia lên ghế ngồi xong, mày hắn nhíu lại rất chặt, phảng phất nếp nhăn giữa mi tâm có thể kẹp chết một con ruồi, “Hai người nghỉ ngơi sớm, nhị tử về phòng trước.” Dứt lời hắn xoay người rồi đi.

Lương Vân Kha lấy thêm một cái bánh cũng chạy theo Lương Tuấn Hy.

Hai phu thê Lương gia nhìn bóng lưng cô tịch của Lương Tuấn Hy cũng đau lòng ôm nhau khóc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Mang đi không được thì hủy

Lương Vân Kha chạy về phòng đóng cửa xong an ủi Lương Tuấn Hy, “Đại ca đừng nghĩ nhiều, có lẽ cha nương sợ nàng khi dễ người nên mới phản đối thôi.”

“Ân.” Lương Tuấn Hy chỉ đáp lại một từ, lòng hắn biết rõ không phải lý do này. Nếu chỉ là lý do này thì trước nay cha nương cũng sẽ không để hắn tiếp cận nàng, đằng này tuy đau lòng nhưng lại chưa từng ngăn cản hắn. Mỗi lần hắn bị nàng đánh đến bị thương, cha nương ngoại trừ đau lòng khuyên hắn tránh chiều ra thì không có nói gì đến chuyện tránh xa nàng.

Treo một lòng đá nặng, hần lần tới lần lui đều không ngủ được, quyết định đến Diêm viên. Giờ chỉ có gặp nàng hần mới có thể an tâm, biết rõ giờ này cũng sẽ không gặp được đâu nhưng vẫn muốn đến đó.

Phải nói, có lẽ thượng thiên cũng thiên vị hần, lúc này Niên Khai Diêm lại từ ngoài bước vào viện. Thấy được Lương Tuấn Hy cũng vừa vào, nàng chạy đến khẽ gọi: “Hy, người giờ này đến đây làm gì a? Là mộng du đi nhầm viện sao?” Từ lúc Niên Nhạn Thanh đến đây hần không thường xuyên đến nữa, chỉ có nàng đi tìm hần mà thôi. Hôm nay đột nhiên đến, còn là vào giờ này nữa, ngoại trừ mộng du thì còn có thể là gì?

Lương Tuấn Hy phì cười, hần là nghe được tiếng bước chân của nàng, nhưng lại cho rằng bản thân nhớ nàng nên hoang tưởng, không ngờ nàng thực sự chưa ngủ. “Ta nhớ nàng nên đến, nàng vì sao còn chưa ngủ? Vừa đi nơi nào về?”

Niên Khai Diêm cười hi hi giờ chiến lợi phẩm ra trước mặt hần nói: “Người đoán xem, ta đang cầm thứ gì?”

Lương Tuấn Hy hít một hơi, mày kiếm khẽ nhướng lên, “Bánh đậu phộng!” Giờ này nàng lại đi đâu lấy bánh đậu phộng ăn?

Niên Khai Diêm cười khanh khách, “Đúng, thưởng cho người.” Tay nàng bẻ một miếng vừa ăn đưa đến bên miệng hần.

Miệng cũng không quên kể cho hần nghe quá trình gian nan ly kỳ có được chiến lợi phẩm: “Lúc này ta từ chỗ nhị thúc trở về thấy được phụ thân quý quý túy túy làm gì đó, âm thầm đi theo thì biết được hần lên ra ngoài mua gà hầm sâm cho mẫu thân. Thế là để dứt lốt nên nhét cho ta một gói bánh đậu phộng đang cầm trên tay.” Nói xong nàng cũng lấy một miếng cho vào miệng ăn.

Lương Tuấn Hy không biết nên nói sao với nàng nữa. Hần im lặng một lúc lại mở miệng nói, “Nàng đến gần ta một chút đi.”

Niên Khai Diêm cũng bước đến gần hần, miệng vẫn còn thưởng thức bánh đậu phộng. Tuy không biết hần muốn làm gì, nhưng biết rõ hần sẽ không hại nàng.

“Diêm Diêm, ta rất nhớ nàng!” Lương Tuấn Hy cảm nhận được hơi ấm cùng hương thơm ngào ngạt từ người nàng tỏa ra, toàn thân cũng cảm thấy rất an tâm. Hần chỉ cần như vậy là thỏa mãn rồi.

Niên Khai Diêm chớp chớp mắt nhìn hần, cả ngày hôm nay nàng cùng hần ở trù phòng, tách ra có bao lâu hần đã bảo nhớ nàng rồi. Chỉ là rất nhanh nàng tựa trán mình vào trong lòng hần khẽ nói, “Hy, ta thích người.”

“Ta yêu nàng.” Hần cũng không biết từ lúc nào hần từ thích nàng rồi chuyển thành yêu nữa. Chỉ biết có một ngày hần cảm thấy, nếu thê tử của hần không phải nàng, vậy hần thà rằng không thú người nào nữa.

“Vào thu rồi, không nên ăn mặc phong phanh như vậy ra ngoài.”

“Ân.”

“Còn có không nên tối như vậy đến đây, trong viện còn đường tỳ, nhờ ảnh hưởng thanh danh của nàng thì không tốt.”

“Ân.”

“Ngày mai nhớ đến giúp ta tính sổ sách đó.”

“Ân.”

“Vậy còn không mau trở về đi?” Nói thì là vậy, Niên Khai Diêm vẫn bất động, tựa vào hần như thể biết rõ hần sẽ không rời đi.

“Chút nữa.” Lương Tuấn Hy cảm thấy bao nhiêu khó chịu bất an lúc này hoàn toàn không còn nữa. Giờ đây chỉ hy vọng nàng sớm trở thành thê tử của mình mà thôi, cũng hy vọng phụ mẫu mau chóng tiếp nhận nàng.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang- Vọng Thư Uyển--

Sáng ngày kế tiếp, Bá gia đến hạ sinh ngoài tiền đình náo náo nhiệt nhiệt nhưng ở Diêm viên ngoại trừ Thước nhi thì không còn người cười nữa. Niên Khai Diêm ôm đống sổ sách ngồi ở bàn đá trong viện đợi Lương Tuấn Hy đến làm cùng mình. Niên Nhạn Thanh nói muốn ra ngoài dạo.

Niên Nhạn Thanh nặng nề bước chân một mình trở về viện. Lúc này trong viện không người nên rất vắng, nàng bước đến bên cây Bạch Dương, nâng tay lên vuốt ve như rất là không nổi vậy. Nàng ôm lấy nó lúc lâu rồi lui ra bãi bước, lấy đầu bản thân đã chuẩn bị hít một hơi sâu hạ quyết tâm tưới xung quanh cây.

Cuối cùng nàng châm lửa vào nến, tay run rẩy đầy không nổi đưa đến gần cây, thả. Lửa gặp dầu cháy mạnh, cây cứ như vậy mà cháy to. Nàng đứng cách đó một đoạn đưa tay ôm chặt miệng không để bản thân khóc thành tiếng, đôi mắt nàng không ngừng chảy lệ, mở to nhìn lửa cao bốc lên.

Lửa càng cháy càng cao tạo nên khói to thu hút không ít người mang nước chạy về phía này vì nghĩ nơi này phát sinh hỏa hoạn. Sợ người thấy mình khóc, Niên Nhạn Thanh đưa tay lau hết nước mắt đi, cố cắn chặt môi không để bản thân tiếp tục khóc. Nàng nhìn lửa thiêu cây như thiêu cả trái tim nàng vậy, toàn bộ cháy thành tro bụi.

Lúc này mọi người chạy đến, thấy được Niên Nhạn Thanh đứng đó thì có chút tay chân lóng ngóng. Nói vậy là nhị tiểu thư tự châm lửa rồi, còn ai dám

nói gì nữa.

Niên Nhạn Thanh xoay người, đổi thành một bộ mặt mỉm cười nói: “Ta sắp xuất giá rồi, lại không thể mang theo nên hủy đi, các người trở về đi.”

Đám người nghe được liền ‘văng vẳng’ vài tiếng rồi bước ra khỏi viện.

Lúc này Bá Cao Minh nghe bên này phát cháy liền chạy đến, không ngờ để hấn thấy được cây Bạch Dương cao to hôm nào đã cháy đến không còn gì nữa. Hấn tức giận túm lấy Niên Nhạn Thanh quát, “Người làm gì? Vì sao lại đốt nó đi?”

“Bá sư huynh thật kỳ quái, đồ trong viện của ta, ta thích thì đốt, không lẽ chuyện này người cũng muốn quản?” Niên Nhạn Thanh nâng đôi mắt đỏ ửng nhưng lại đầy kiên quyết nhìn Bá Cao Minh, “Muội muội ta gả cho người cũng là đến Bá gia, nơi này không đến lượt người quản.”

Bá Cao Minh rất giận nhưng lại nói không lại nàng, hấn thả nàng ra cố gắng hít thở dập tắt lửa giận còn to hơn lửa thiêu cây Bạch Dương trước mặt. “Người không thích gì Nhân nhi thì tìm ta tính toán, việc gì phải thiêu hủy cái cây này?” Cây này đối với hấn cùng Niên Tuệ Nhân rất quan trọng, hấn tin chắc nàng cũng biết, vậy nên nhìn không được có ý chọn hôm nay hấn hạ sát mà đốt cây, cố ý chọc tức hấn.

Niên Nhạn Thanh vừa há miệng thì Niên Tuệ Nhân cũng chạy đến, mắt ướt đầm ôm lấy Bá Cao Minh không nức nở, “Bỏ đi, không đốt cũng đốt rồi!”

Niên Nhạn Thanh không nói gì, chỉ quay người bước ra khỏi nơi này. Nếu như còn lưu lại, nàng nhất định khóc thành tiếng mất. Quả vậy, vừa rời khỏi viện nàng vừa oa oa khóc vừa chạy về Diêm viên. Không nghĩ đến sự việc sẽ đi đến nông nổi này, nàng cũng không muốn, nhưng quả thực không mang được nó đi vì vậy nàng quyết định hủy nó. Tất cả những tình cảm nàng dành cho Bá Cao Minh, nàng cũng sẽ một lượt hủy hết, khi nàng xuất khuê nàng không muốn nhớ đến nữa.

Bá Cao Minh trừng mắt nhìn chăm chăm cây Bạch Dương cháy bùng bùng, ôm Niên Tuệ Nhân vào lòng an ủi, “Không sao không sao, cháy rồi thì thôi, sau này đến Bá gia ta cho người trồng cho nàng cây mới.” Lúc này lòng hấn vẫn còn tồn tại một câu lúc này nghe được Niên Nhạn Thanh nói ‘Ta sắp xuất giá rồi, lại không thể mang theo nên hủy đi’, nàng nói vậy là có ý gì?

Hấn lại sợ lửa nóng ảnh hưởng đến Niên Tuệ Nhân, vì vậy đưa nàng rời khỏi nơi này. Diu nàng ngồi xuống bàn đá ở hoa viên mới an ủi: “Vật mất rồi thì còn có thể mua lại, không nên khóc ảnh hưởng đến hài tử trong bụng.”

Niên Tuệ Nhân khẽ gật đầu, mắt tuy đầm lệ nhưng lòng lại lạnh tanh không chút đau thương nào: “Ta biết cây đó đối với chàng rất quan trọng, thật không ngờ tỷ tỷ lại làm như vậy, ta...” Nói đến đây lại oa oa nhào vào lòng Bá Cao Minh oa oa khóc lên.

Bá Cao Minh nghĩ nghĩ đột nhiên hỏi: “Nó đối với nàng không quan trọng sao?” Cây này như nguyệt lão se duyên cho nàng cùng hấn cơ mà, sao nàng lại nói như vậy? Ngay cả Niên Nhạn Thanh còn muốn mang đi, vì sao nàng lại nói như chỉ có mỗi mình hấn là chú ý cây này thôi vậy?

Tâm của Niên Tuệ Nhân lộp bộp rơi, nàng vội khóc to hơn, “Ta quan trọng nó ta biết chàng cũng quan trọng nó mà. Nếu không nhờ nó ta cũng không biết đến chàng rồi.”

Nghi hoặc của Bá Cao Minh lập tức tan biến, hấn ôn nhu vỗ về Niên Tuệ Nhân. Chỉ là trong đầu, câu nói của Niên Nhạn Thanh vẫn bay qua bay lại liên tục, mặc cho hấn xua thế nào cũng không tán được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Nhạn thanh xuất giá

Trong Diêm viên, Niên Khai Diêm ngồi bên cạnh Lương Tuấn Hy liên tục than vãn, “Người nói, đường tử có phải là bị kích thích đến cuồng rồi không? Đột nhiên lại nói cùng mẫu thân rằng muốn thành thân, lại còn chọn một tên nhà nghèo ở ngoại thành nữa chứ. Ngày thành thân lại còn qua loa chọn gấp, phải trước đường muội nữa.”

Hai hôm Lương Tuấn Hy không đến nàng khuyên đến mỗi miệng mà Niên Nhạn Thanh cũng không chút lay động. Đã vậy nhị thúc còn đáp ứng nữa chứ, thật đúng là điên cả rồi.

Lương Tuấn Hy ngồi đó mải mực, khẽ nói với nàng, “Nếu nhìn người mình thích thành thân mà đau lòng, chỉ bằng rời đi trước.”

Niên Khai Diêm nhìn môi miệng nàng mất hấn một lúc, sau lại nắm tai hấn kéo đến chỗ mình, “Vậy nếu ta không biết chuyện của Hứa Bộ Nam thì người cũng sẽ bỏ đi đúng không?”

Lương Tuấn Hy nghiêng người sang phía nàng, mặt hơi nhăn vì đau: “Làm sao có thể, nàng đừng nghĩ đến ác mộng đó nữa, ta làm sao bỏ đi để Diêm Diêm của ta gặp nạn được.” Tay hấn đặt lên bàn tay nàng đang túm lỗ tai của hấn, hoàn toàn không dùng lực, cũng không có kéo ra, chỉ là đặt lên mà thôi.

Niên Khai Diễm tìm tìm cười, hài lòng buông tay, nếu đời trước không phải nàng đuổi hấn cũng sẽ không đi đâu, nàng biết rõ mà. “Ai là của ngươi? Không biết xấu hổ.”

Lương Tuấn Hy chỉ cười không đáp. Chính vì không biết xấu hổ nên mới có được nàng, nếu là như nữ nhân động chút xấu hổ, sợ là Hứa Bộ Nam không còn nữa cũng không đến lượt hấn.

Lúc này Niên Nhạn Thanh cúi đầu từ ngoài xông vào, không nhìn đến ai chạy thẳng vào phòng. Niên Khai Diễm lập tức thu hồi nụ cười trên môi, mặt mang đầy thần sắc trầm trọng, nhìn đến khi phòng kia đóng cửa một cái thật lớn mới thôi.

“Ngươi nói, có phải tam sư huynh quá không có mắt rồi không?”

“Những chuyện này không phải người nào mắc phải cũng còn lý trí mà suy nghĩ thấu đáo được. Chúng ta giúp không được rồi.” Lương Tuấn Hy mãi xong mực liền nói với nàng, “Tính sở sách thôi.”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Lại qua đi mấy ngày, hôm nay Niên Nhạn Thanh xuất giá. Nàng ta cũng không trở lại viện mà ngày trong Diễm viên mặc giá y được Niên Khai Diễm đỡ lấy bước ra ngoài.

Ngoại trừ Thước nhi vì có chút sỗ cười híp mắt liên tục vỗ tay cười nói ra thì người người đều trầm lặng, hoàn toàn không có không khí vui vẻ của đại hôn. Mà bên ngoài, đoàn người nghênh thân cũng không nhiều, chỉ có hai người cầm hai tấm biển gỗ khắc chữ hi thật to, hai người thổi kèn, hai người khua chiêng cùng bốn kiệu phu đơn giản mà thôi. Cả hi nương cũng không có.

Niên Nhạn Thanh cũng không có mang theo bất kỳ thứ gì đến phu gia. Nàng chỉ cho nha hoàn thiếp thân cầm bọc y phục phục sức đơn giản theo nàng gả đi mà thôi. Thế nên lúc này đây, cũng chẳng có thêm người nào bồi giá, dù gì cũng gả cho nhà nghèo, mang theo một nha hoàn thiếp thân cũng là rất khoa trương rồi.

Niên Nhạn Thanh xoay người cúi lạy bái biệt Niên Khánh Tự thì nghe được hấn không đành lòng nói: “Vẫn là để phụ thân đích thân tiễn ngươi đến đó, tránh bị người khi dễ.”

Niên Nhạn Thanh hơi lắc đầu cự tuyệt nhưng vẫn không hề nói chuyện. Bởi mọi người đều thương tâm nên không có lưu ý, còn Niên Khai Diễm thấy rõ ràng vai của nàng ta run lên, chứng tỏ là đang khóc. Nàng cũng từng đề nghị như Niên Khánh Tự nhưng nàng ta cũng từ chối, biết làm sao được.

Lương Tuấn Hy biết Niên Khai Diễm không vui, nên nắm tay nàng khẽ giọng nói: “Biết đâu sau khi xuất khuê nhị tiểu thư sống tốt hơn thì sao? Nàng nên vui thay nàng ta mới đúng.”

“Ân.” Niên Khai Diễm vô lực đáp một tiếng, mắt nàng lúc này đầm lệ rồi. Đời trước trong Niên phủ chỉ có mỗi đại hôn của nàng, Niên Tuệ Nhân gả đến cũng là phải đi trắc môn, mà cũng không có được bái đường nên không có tràng diện lớn như vậy. Nghĩ lại lúc đó mẫu thân chắc cũng đau lòng như vậy đi, một đời nàng chỉ biết nghĩ cho mình, quá mức vô tâm.

Niên Tuệ Nhân khóc lóc thương tâm nắm lấy tay Niên Nhạn Thanh như là không nỡ rời xa tỷ tỷ vậy. Đây để mọi người cảm động đến rơi lệ, nhưng Niên Nhạn Thanh lại lạnh lùng rút tay trở về, xoay người bước lên kiệu hoa.

Pháo nổ, kèn trống vang lên cứ thế mà rời khỏi thành. Dân chúng nhìn theo mà ngao ngán, rõ ràng người được cầu thủ nhiều nhất trong Niên gia là nàng thế mà nàng toàn lắc đầu để giờ đây gả đi thế này khác nào dọn hành lý mà rời khỏi nhà thôi. Đương nhiên mấy nhà hay đến cầu thủ nàng nhìn thấy cảnh này thì há hê vô cùng.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Niên Khai Diễm cùng Lương Tuấn Hy đến chuồng bò câu cho bò câu ăn. Đúng lúc này Bá Cao Minh cũng đến, hấn đến là thuyết phục Lương Tuấn Hy cùng hấn nghênh tân nương vào cửa.

Niên Khai Diễm mím chặt môi nhìn Bá Cao Minh chằm chằm, bất quá Lương Tuấn Hy nói rất có lý, vì vậy nàng cũng không tiện nói thêm. Do sắp thành thân hấn không thể gặp Niên Tuệ Nhân được, mà bản thân hấn cũng không thích Niên Nhạn Thanh vì vậy hấn chỉ vừa mới đến thôi.

Một tên vô lại như Hứa Bộ Nam cũng nhìn trúng Niên Nhạn Thanh, thế mà tên tam sư huynh mất đề trên đầu này lại nhìn trúng Niên Tuệ Nhân. Vậy thôi hấn cũng nên học Lương Tuấn Hy dùng băng vải bịt mắt luôn đi, tránh người ta nói hấn có mắt cũng như không có.

Lương Tuấn Hy ôn tồn đưa ra đề nghị ám ý cự tuyệt, “Bá huynh tìm Vân Kha giúp đi.” Đón đầu hấn chỉ đón một mình Diễm Diễm thôi, những người khác hấn đều không có hứng thú.

“Đã tìm rồi, nhưng hấn bị Thước nhi đeo bám cắn bản không rời người được. “ Bá Cao Minh chán nản nói. Kỳ thực không phải hấn không có người cùng đón tân nương, chỉ là từ hôm đó đến nay lòng hấn vẫn tồn tại câu nói khi đó của Niên Nhạn Thanh rất muốn hỏi. Nhưng lại tìm không được lý do nên mới dùng lý do này để nhập đề.

Niên Khai Diễm nhếch môi không chút tư vị. Lương Vân Kha đây là biết rõ con người của Niên Tuệ Nhân nên mới không chịu giúp. Mấy hôm nay mỗi lần hấn đến đưa kệu, Thước nhi cũng chỉ nhìn kệu nào có nhìn hấn, chỉ khi nào thấy hấn mà không có kệu Thước nhi mới ôm chặt không buông mà thôi.

Nàng để một bọc thóc lên bàn, rồi mở chuồng bỏ câu ra. Có lẽ hôm nay cho bọn chúng ăn trễ hơn mọi hôm nên chuồng vừa được mở, đám bò câu ào ạt bay ra ngoài, lao đến chỗ bàn. Bá Cao Minh lập tức xoay người tránh, nhưng vì đám bò câu quá đông nên hấn ngã xuống, trong vạt áo trước ngực hấn rơi ra một vật.

Bá Cao Minh vẫn còn chưa biết gì chỉ hơi cau mày đứng lên phúi phúi bụi trên người. Lúc để tay lên trước ngực đã thấy trống rỗng, hấn vội vã nhìn xuống đất tìm kiếm. Ai biết vừa nhìn thấy vật mình quý trọng còn chưa kịp làm gì đã thấy một bàn tay ngọc ngà nhặt lên rồi.

Niên Khai Diễm nhìn thấy vội vã bước đến nhặt lên nhìn nhìn, sau đó từ mũi hừ ra một tiếng, trước mặt hấn lắc lắc đồ nhặt được trên tay, “Tam sư huynh đây là thế nào? Người sắp thủ đường muội lại giữ đồ của đường tỷ?” Nếu như là từ trong ngực áo của hấn rơi ra, vậy hai đời hấn đều là mang theo thứ này trong người? Vậy vì sao hấn sẽ thích Niên Tuệ Nhân mà chán ghét Niên Nhạn Thanh?

Bá Cao Minh mặc danh kỳ diệu nhìn chằm chằm Niên Khai Diễm nói không nên lời, tay vốn muốn vươn ra đoạt lại cũng dừng giữa không trung, động cũng không thể động. Cái này...cái này là của Niên Nhạn Thanh? Không thể nào.

“Sư muội vừa nói gì?” Biểu hiện trên mặt của hấn đầy mờ mịt như bị phủ một tầng bụi vậy, toàn cơ mặt đều đông cứng rồi.

“Cái này của đường tỷ, của đường tỷ, người đã nghe rõ chưa?” Niên Khai Diễm nói xong đưa cho Lương Tuấn Hy, “Hy, người nói hấn nghe cái này của người nào!”

Lương Tuấn Hy không cầm chỉ cảm nhận một mùi sơn chi nhàn nhạt xông vào mũi, nhẹ nhàng đáp, “Là của nhị tiểu thư.”

“Không thể nào, không thể nào, các người gạt ta.” Bá Cao Minh sai một bước chân to đến bàn, hai tay hấn hung tợn bỏ mạnh đến bàn để đám bò câu hoảng sợ bay tứ tung. “Làm sao có thể như vậy được, Hy huynh người không nên lấy chuyện này ra đùa giỡn.”

Đây là năm đó nàng đích thân đưa cho hấn, làm sao có thể nhầm lẫn được. Hấn vẫn luôn trân quý giữ đến hiện tại, bất luận kẻ nào hấn cũng không cho chạm vào, vậy làm sao có thể bị người tráo được. Đó còn chưa kể sơn chi hoa được tú tính xào ở bên trên túi hương nữa chứ.

“Bá huynh, nhị tiểu thư thích sơn chi, tam tiểu thư thích linh lan, đây là chuyện hạ nhân trong phủ ai cũng biết. Không tin người có thể tùy tiện gọi một người đến hỏi.” Lương Tuấn Hy nhàn nhạt nói thêm hai câu như thế. Đây là hấn từng nghĩ được mỗi lần Niên Nhạn Thanh đến gần, nên đã từng mở miệng hỏi nên biết được chuyện này.

“Là do Lan Châu không thể trồng được hai loại hoa này nên bọn họ đều tưởng niệm mà tú lên y phục.” Niên Khai Diễm bồi thêm chi tiết Lương Tuấn Hy không biết.

Bá Cao Minh vẫn chưa tin tưởng nói, “Vậy sư muội nói ta biết, vì sao ta chỉ thấy y phục của Nhân nhi tú sơn chi, lại chưa từng thấy qua y phục của nhị tiểu thư tú sơn chi?” Lần nào hấn gặp được Niên Tuệ Nhân nàng cũng sẽ vận y phục có tú sơn chi. Không cần biết là tay áo, chân váy, khăn tay hay phi bạch đều sẽ tú một cảnh sơn chi.

Niên Khai Diễm lập tức đỏ mặt cần mồi nói không nên lời. Niên Nhạn Thanh có tú sơn chi nhưng tú trong áo yếm, nàng là sao có thể nói ra câu này được. Còn Niên Tuệ Nhân, y phục của nàng ta vừa có linh lan vừa có sơn chi, nàng nghĩ bọn họ nhớ hai loại hoa đó thôi, ai biết có mục đích bên trong là gì. Chỉ là nghe lời của Bá Cao Minh hôm nay, đột nhiên nàng có chút thông suốt rồi.

“Tóm lại là y phục của đường tỷ có tú sơn chi, nhưng người mãi mãi sẽ không thấy được đâu.”

Bá Cao Minh hít một hơi sâu nói: “Hai người đừng đi đâu cả, đợi ta trở lại, ta trở về lấy ít đồ.” Nói xong hấn chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Cố sự chưa từng kể

Niên Khai Diễm vừa dọn dẹp vừa nghĩ nghĩ nói: “Người nói xem, liệu có phải tam sư huynh cũng bị đường muội gạt hay không?”

Lương Tuấn Hy lại xem như không nghe được gì cả, hấn vươn tay nắm lấy tay Niên Khai Diễm thâm tình nói, “Thật muốn mau chóng thủ nàng về nhà.”

Niên Khai Diễm cụng trán vào thái dương của hấn, khẽ cười: “Ngoài chuyện này người không nghĩ được chuyện nào khác nữa sao?”

“Có a! Cùng nàng sinh một đám hài tử đáng yêu.” Lương Tuấn Hy khẽ cười thành tiếng.

“Vậy đợi tiểu đệ đệ xuất hiện ta sẽ gả cho người.” Niên Khai Diễm cũng không phản bác hấn, chỉ hứa cùng hấn như vậy. Nhưng vì sao tiểu đệ đệ vẫn còn chưa xuất hiện, thật buồn chán a!

Lát sau Bá Cao Minh đẩy đầu mồ hôi ướt vật chạy đến, hấn cầm một hộp gỗ được khóa cẩn thận bằng một cái khóa nhỏ đặt lên bàn, sau lại mở ra.

Bên trong chỉ có một xấp giấy nhúm được gài phẳng, xếp rất gọn gàng. Hắn tùy tiện lấy một tờ đưa cho Niên Khai Điền hỏi: “Chữ này là của người nào viết?”

Niên Khai Điền mở ra, bên trong tờ giấy chỉ viết một dòng ‘nói phải giữ lời’, nàng ngẫm ngẫm một lúc mới nói: “Chữ của các nàng tuy y hệt nhau nhưng ở nét phẩy, đường tỷ dứt khoát hất lên, đường muội lại có chút do dự.” Nàng đưa lại tờ giấy cho hắn, “Người tự xem đi.”

Bá Cao Minh dựa theo lời Niên Khai Điền nói hắn nhìn xong lại mang hết giấy trong hộp ra xem xét một hồi. Cuối cùng hắn cũng phát hiện, trong hộp quả thực tồn tại hai nét bút, thế mà hắn từ đầu chí cuối chỉ nghĩ là xuất phát từ tay cùng một người. Tuyệt vọng hắn ngồi phịch xuống ghế.

Lúc này hắn nhớ lại, Niên Tuệ Nhân mỗi lần gặp hắn đều là mang theo mùi son chi nhột nhật trên người, nếu hôm nào lỡ chạm mặt mà không hẹn trước nàng đều tránh hắn rất xa. Còn Niên Nhạn Thanh thì lần nào hắn vô tình gặp nàng cũng đều mang theo hương son chi nhàn nhật trên người, đây để hắn nghĩ nàng biết chuyện của hắn cùng Niên Tuệ Nhân nên cố ý làm như vậy.

Chỉ là một lần hai tỷ muội bọn họ nháo ở bên giếng, hắn ôm nàng trong lòng, thì mùi hương trên người nàng pha lẫn son chi cùng linh lan, lúc đó hắn nghĩ hai người vừa tiếp xúc với nhau nên mùi hương có lẫn lộn cũng không nói được. Nhưng hôm nay, xem ra không có trùng hợp như vậy rồi.

“Vậy ta lại hỏi sư muội, cây Bạch Dương lần trước bị đốt kia, sư muội có biết nguyên nhân nhị tiểu thư làm vậy hay không?”

Niên Khai Điền khẽ lắc đầu: “Không biết, đường tỷ không có nói, nhưng mỗi lần đến tìm nàng đều là nàng ngây ngẩn nhìn cây kia. Có lẽ nó đối với nàng có ý nghĩa gì đó rất đặc biệt, nhưng không hiểu vì sao hôm đó nàng quyết định đốt đi.” Viện đó mẫu thân an bài cho nhị thúc bọn họ ở, nên nàng cũng không có tiện chen miệng góp ý cái gì. Nàng hỏi Niên Nhạn Thanh không đáp thì thôi, làm sao cảm dao kẻ cô ếp nàng ta nói được.

Trách không được hôm đó nàng lại nói như vậy. Mà đám hạ nhân nghe được lời của nàng cũng không có biểu hiện kinh ngạc gì mà ngoan ngoãn nghe lời ly khai. Tất cả hắn đều nhìn thấy, nhưng lại không thể hiểu, hôm nay lại toàn bộ thông suốt rồi.

Đang trầm tư thì nghe được âm thanh cười mang theo vị đạo mạo của nước mắt của Bá Cao Minh để Niên Khai Điền thập phần không hiểu hỏi: “Tam sư huynh làm sao?”

Âm thanh đầy chua xót cùng hối hận của Bá Cao Minh khẽ run vang lên, “Nếu ta nói ta nhận làm người, sư muội cho là thế nào?”

“Bá huynh nói nhầm người là cầu hôn nhầm hay là yêu nhầm?” Lương Tuấn Hy im lặng này giờ lúc này mới lên tiếng hỏi.

“Đề ta kể cho hai người nghe một chuyện.” Bá Cao Minh như là kẻ cố sự vậy, chậm rãi nói: “Hai người cũng biết, Bá gia ta ở phía sau Niên gia, mà không ai biết viện của nhị bá phụ lại giáp từ đường của Bá gia. Hai bên chỉ cách nhau hai bức tường viện cao.”

“Ta từ nhỏ mang bệnh trong người, sức khỏe luôn không tốt nên không thích chơi cùng ai, người tiếp cận ta chỉ toàn hư tình giả ý để ta chán ghét. Ở trong phủ to lớn cũng chỉ có đèn từ đường mới có thể yên tĩnh. Thế nên mỗi ngày ta đều đến từ đường, tự tìm vui. Cây Bạch Dương kia lại mọc áp sát bên tường, để ta nhặt đá thường xuyên ném lên tán cây.”

“Có một hôm, ta cũng ném như bình thường nhưng lại được âm thanh của một nữ hài hô lên. Ta biết ném trúng người nên rất hoảng sợ, nhưng cuối cùng vẫn là lên tiếng bồi lỗi. Ai biết bên kia không có âm thanh trả lời mà chỉ ném cho ta một tờ giấy ghi ‘không nên tùy tiện ném đá sang viện người khác như vậy’.” Tay hắn đồng thời tìm tờ giấy đầu tiên mình nhận được trong đống giấy trong hộp, cẩn thận vuốt ve.

“Ta đường đường một đại thiếu gia, làm sao chịu được bị người chỉ trích, đó là còn chưa kể ta đã xin lỗi, lại không biết người đó có phải là tiểu nữ hài bị ta ném trúng hay không nữa. Vì vậy hô to ‘bôn thiếu gia thích người làm được gì ta’. Sau đó nàng lại ném tiếp cho ta một tờ giấy ‘không cần biết người là ai, viện này ta làm chủ không cho người ném người không được quyền ném’.”

“Ta vốn muốn la tiếp nhưng lại sức khỏe không tốt, ho liên tục, vì vậy cũng gọi người chạy về viện mang giấy viết đến. Chỉ là khi ném qua lại không thấy nàng trả lời, có lẽ đã rời đi. Ta đứng đó ngây ngốc chờ một lúc, quả nhiên một lát sau lại có một tờ giấy bay qua cánh cửa. Mỗi ngày ta cùng nàng đều là ném tới ném lui như vậy, mỗi ngày khi mở mắt ta đều rất trông chờ xem nàng mang ta những gì.”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Nói đến đây Bá Cao Minh khẽ cười nhớ lại đại chiến của bọn họ năm nào như mới ngày hôm qua.

“Đến một hôm, ta ho rất kịch liệt, nàng ném giấy mang ta nhưng lại thêm một câu quan tâm ‘bệnh thì đi khám đại phu đi, đừng đứng ngoài trời không tốt cho sức khỏe’. Cứ thế ta cùng nàng viết dòng một là cãi nhau dòng hai lại đáp lại quan tâm của đối phương.”

“Thời gian qua đi, không biết từ lúc nào những tờ giấy đó là biến thành trò chuyện phiếm. Thông qua đó ta biết nàng vừa chuyển đến Niên gia, ta tự giới thiệu tên nhưng nàng không có nói ta biết khuê danh, chỉ ghi trên giấy là ‘bá phụ nói tập võ tốt cho sức khỏe, người cũng thử xem sao’.”

“Ta cho người hỏi thăm thì biết được nhị bá phụ vừa dọn đến không lâu, còn mang thêm hai nữ hài đến. Ta nói với nàng rằng nếu nàng không nói tên cho ta biết, đến tiêu cục ta nhận không ra nàng thì sao? Cuối cùng nàng chỉ ném cho ta túi thơm này cùng với một tờ giấy ghi là ‘đừng cái này sẽ nhận ra’.”

“Qua nhiều lần thuyết phục phụ thân, cuối cùng ta được đáp ứng đến tiêu cục học võ. Hôm đó ta vui mừng không kịp đợi ném cho nàng một tờ giấy báo tin mừng cùng với lời hẹn sẽ gặp nàng. Nàng ném lại cho ta câu ‘nói phải giữ lời’. Nhưng theo như lời sư muội nói lúc này, ta biết được đây là bút tích của tam tiểu thư.” Lúc này hắn cũng không gọi Niên Tuệ Nhân là Nhân nhi nữa, bởi hắn biết rõ hắn nhận nhầm người, mà nhầm lẫn này là do có người cố ý tạo ra.

“Ngày đầu tiên ta đến tiêu cục người ta gặp được là sư muội đây. Sư phụ để sư muội mang ta đi xung quanh tham thú, ta lại ở trên người sư muội không nghĩ được mùi son chỉ nên biết không phải nàng. Muốn mở miệng hỏi lại không dám hỏi, cũng không biết hỏi thế nào cho tốt, khuê danh của người ta còn không biết mà hỏi cái gì.”

“Tôi đó ta tuy rất mệt mỏi nhưng cũng vẫn ném cho nàng tờ giấy hỏi nàng vì sao không xuất hiện. Nàng chỉ nói cùng ta rằng nàng không tùy tiện ra tiền thính, chỉ có khi rất quan trọng mới ra ngoài mà thôi.”

“Cuối cùng ta đợi được ngày quan trọng đó. Hôm đó sư phụ cùng nhị bá phụ áp tiêu trở về mọi người đều ở ngoài tiền thính chờ đợi, ta thấy được trên y phục của tam tiểu thư có túm một đóa son chỉ bạch sắc nở rộ, mà nàng cũng nhìn ta mỉm cười. Ta nghĩ ta tìm được rồi.”

Niên Khai Diễm chọn đúng thời điểm chen miệng vào hỏi, “Vậy từ đó huynh liền nhận định người cùng huynh viết thư là đường muội?”

“Đúng vậy. Bởi trong giấy nàng từng nói với ta nàng rất thích son chỉ, lúc nhỏ mẫu thân nàng thường cùng nàng trồng son chỉ nhưng giờ lại không được nữa. Mỗi lần truyền thư, nàng đều nói cùng ta rằng nàng bị tỷ tỷ bắt nạt, chính vì thế khi ta gửi được mùi son chỉ trên người nhị tiểu thư ta đều rất không thích, mà chỉ cần nghĩ đến nhị tiểu thư bắt nạt tam tiểu thư ta cũng không hề thích nàng.”

“Sư muội biết không, những tờ giấy kia tuy ta đều nhận không ra chữ, nhưng hiện tại ta vẫn biết được, sau khi ném cho ta túi thơm kia một ngày thì người truyền thư cho ta mỗi ngày đều không phải nhị tiểu thư nữa mà đổi lại là tam tiểu thư rồi.” Nếu hần sớm phát hiện sự khác biệt trong chữ viết, nếu hần sớm nhận ra sự khác biệt của Niên Tuệ Nhân vậy có phải hần sẽ không bị lừa đến ngày hôm nay hay không? Giờ muốn thay đổi, sợ là không được nữa rồi.

Niên Khai Diễm lập tức hút khí cả kinh đến nói không nên lời. Nguyên lại giữa bọn họ còn có chuyện này nữa a. Trách không được lúc nhỏ Bá Cao Minh vừa đến không lâu đã rất lưu ý Niên Tuệ Nhân, thì ra là nhận lầm ngay từ đầu.

Lương Tuấn Hy lại rất bình tĩnh đưa ra một đề nghị táo bạo: “Vậy Bá huynh hiện tại vẫn có thể đuổi theo kiệu hoa. Với tài lực của Bá huynh đương nhiên hoàn toàn có thể cướp được tân nương, bởi thường sinh lễ cho người kia.” Hai chữ bồi thường kia không hiểu vì lý do gì được hần có ý cường điệu lên, có lẽ là cảm thấy tội nghiệp cho người sắp bị đoạt thân đi.

Niên Khai Diễm tròn mắt nhìn Lương Tuấn Hy. Đây chính là nguyên nhân đòi trước hần xông vào tân phòng lời kéo nàng sao? Lấy võ công của hần hoàn toàn có thể đánh ngã nàng rồi mang đi cơ mà, vì sao hần không làm như vậy cơ chứ.

Không để Niên Khai Diễm mở miệng mắng Lương Tuấn Hy, Bá Cao Minh đã khò sấp nói: “Làm sao có thể, tam tiểu thư đã hoài thai hài tử của ta rồi.”

Bùng một tiếng thật to nổ mạnh trong đầu Niên Khai Diễm. Đây là thứ nàng không thể tiếp thu nhất. Hần là đang nói bậy bạ cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đoạt thân

“Tam sư huynh là bị chịu không nổi đã kích nên não hỏng rồi?” Niên Khai Diễm đưa tay lên trán của Bá Cao Minh kiểm tra nhiệt độ.

“Sư muội, ta không đùa, ta là nói thật.” Bá Cao Minh kéo tay Niên Khai Diễm xuống, âm thanh thấp trầm khẳng định nói.

“Từ khi nào?” Lương Tuấn Hy lại ngắn gọn hỏi ra ba chữ. Làm sao có thể như vậy được. Rõ ràng hôm đó hần cùng Diễm Diễm chứng kiến...

Bá Cao Minh trọng trọng thờ dài một hơi, đáp, “Trước khi chúng ta khởi hành đi áp tiêu hai ngày. Hôm đó tam tiểu thư tìm đến ta chúc mừng ta được đi áp tiêu lần hai, chúng ta uống say nên...” Những từ còn lại hần tin chắc không cần phải nói ra thì hai người trước mặt cũng vẫn hiểu được.

Niên Khai Diễm xòe tay ra tính toán một hồi mới nói, “Không thể nào, rõ ràng đường muội cùng Hứa Bộ Nam trước cơ mà.” Hôm đó nàng rõ ràng nhìn thấy lạc hồng trên giường trúc nữa. Nàng vốn định mang gối chăn kia đi cho người nghèo, nhưng lại cảm thấy quá bẩn nên từ bỏ suy nghĩ kia.

Bá Cao Minh lần nữa thụ hách hỏi, “Sư muội có nhầm lẫn gì không? Hôm đó ta thấy rõ nàng có lạc hồng mà.”

“Sẽ không.” Lương Tuấn Hy thay Niên Khai Diễm đáp, “Ta cùng Diễm Diễm hôm đó tuy là không tận mắt chứng kiến nhưng tai nghe rõ ràng, tuyệt không thể sai được. Ngược lại người, người nghĩ cho rõ người có thật sự cùng nàng chưa?” Một nữ tử không thể nào có hai lần lạc hồng được. Mà hôm đó hần nghe rõ đó là âm thanh của Hứa Bộ Nam cùng Niên Tuệ Nhân còn Diễm Diễm là chính mắt nhìn thấy lạc hồng của Niên Tuệ Nhân.

Niên Khai Diễm cũng không tiện kể hần nghe mình cùng Lương Tuấn Hy là ở dưới gầm giường được. Chỉ có thể gật đầu xác minh lời của Lương Tuấn Hy chứ không bổ sung thêm chút gì.

Bá Cao Minh vẫn trong hoảng loạn tự mình lầm bầm: “Sau hôm Hứa Bộ Nam mất, nàng nói với ta nàng hoài thai rồi, bảo ta thú nàng. Không, không

đúng, vì sao lúc xảy ra chuyện ta muốn thú nằng lại không đáp ứng?” Đúng, quả nhiên có khả nghi.

“Nếu có đáp án rồi thì mau đi đi, để lỡ người ta bái đường rồi thì không thể thay đổi nữa.” Lương Tuấn Hy vẫn dùng âm thanh không mặn không nhạt thúc giục Bá Cao Minh làm chuyện xấu. Cũng may Diễm Diễm nhà hần không có bại hoại như Niên Tuệ Nhân.

Bá Cao Minh cũng không nói gì, trực tiếp xông ra ngoài. Nếu là biết rõ bản thân bị lừa, hần cũng sẽ không tiếp tục ngu dại mà lún sâu vào nữa. Trách không được mỗi lần Niên Nhạn Thanh đều là dùng ánh mắt ưu thương nhìn hần, như là có lời muốn nói lại nói không nên lời. Hóa ra toàn bộ đều là bị Niên Tuệ Nhân an bài hết thảy rồi.

Nhưng hần không hiểu rõ vì sao Niên Tuệ Nhân lại làm như vậy, mà Niên Nhạn Thanh lại giúp che giấu. Rõ ràng đã đánh chủ ý lên người của hần vì sao còn phải dây dưa với Hứa Bộ Nam? Bất quá hần cũng không mệt mỏi theo đuổi, chuyện quan trọng bây giờ là ngăn Niên Nhạn Thanh bái đường.

Khi hần leo lên ngựa thúc ra ngoài thành một đoạn mới phát hiện bản thân thậm chí cũng không biết Niên Nhạn Thanh là gã đi đâu nữa. Ngoại trừ trong miệng đám huynh đệ biết được nằng là gã cho một nhà nghèo ở ngoại thành ra thì không biết người đó ở nơi nào.

Hần cũng không có quay trở lại hỏi, mà một mạch chạy ra ngoại thành. Có lẽ thượng thiên nhìn thấy hần ngu ngơ bị gạt trong một thời gian dài nên rất nhanh để hần đuổi kịp đoàn kiệu, ghim ngựa chặn đường hần hô to: “Nhạn Thanh, ta có chuyện muốn nói.”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Niên Nhạn Thanh từ lúc ngồi trên kiệu đến giờ hồn phách vẫn chưa nhập được về xác. Nằng cũng không phải gã đi cho người nào, mà nằng không muốn nhìn thấy muội muội gã cho người mình thích vì vậy quyết định sớm hơn một bước xuất khuê, vậy liền không cần nhìn nữa rồi.

Chính vì vậy nằng quyết chạy đến tìm Lương Tuấn Hy nhờ giúp đỡ, thông qua ngày Niên Khai Diễm cập kê, biết được hần cũng xem như có bạc cho nằng mượn. Nằng dùng bạc tự mua sinh lễ, tự thuê một đám kiệu phu qua loa tổ chức một hôn lễ cho người khác xem.

Ngoài ra nằng còn định sau khi mọi chuyện kết thúc liền thuê một căn phòng nhỏ từ từ nghĩ cách kiếm bạc trả hần. Không ngờ hần vừa nghe đến kế hoạch của nằng, không chỉ có không khuyên nhủ còn rất nhiệt tình ủng hộ.

Lúc nằng đến hần còn đang làm một khuôn gỗ cho Niên Khai Diễm làm bánh trung thu. Nghĩ nghĩ cảm thấy Niên Khai Diễm thật có phúc khí, nếu nằng cũng được một nửa như vậy, có phải rất tốt hay không?

Thế nên lúc này đây nằng cố ý để kiệu đi lòng vòng lòng vòng rất lâu, tránh có người theo mình phát hiện ra mọi chuyện. Nằng vốn định thêm vòng này nữa sẽ dừng kiệu, đến nhà trúc mà Lương Tuấn Hy nói. Như vậy sẽ tiết kiệm được một khoảng tiền, còn có nha hoàn đi theo nằng nữa, hai người cố gắng kiếm tiền trả hần lại không có vấn đề gì.

Ai biết đột nhiên kiệu ngừng, có âm thanh thật to bay thẳng vào tai để nằng không tin tưởng được. Nằng là nghe lầm đi? Bất quá nằng cũng không nói lời nào, có người nào làm tần nương mà làm mồm cơ chứ, nằng cũng không có rời khỏi kiệu.

Bá Cao Minh xuống ngựa bước đến chỗ kiệu, nha hoàn của Niên Nhạn Thanh liền mạng chắn trước cửa kiệu, “Bá công tử thỉnh hồi, không nên làm quá giờ lành của tiểu thư nhà ta.” Nằng thấy rõ hần không thích tiểu thư nhà nằng, vì vậy nằng cũng không cần khách sáo trước mặt hần làm gì.

Bá Cao Minh lại không hề để ý đến nằng, hần chỉ chăm chú vào màn kiệu bị gió thổi hơi bay lên, lâu lâu lại lộ ra chiếc giá y đồ thẫm lại cực kỳ đơn giản của Niên Nhạn Thanh ở bên trong.

“Nghe ta nói xong, nếu nằng vẫn còn có ý định muốn gã ta sẽ không ngăn cản, trái lại đích thân hộ tống nằng gã đi.” Nói thì là như vậy thôi, nếu nằng vẫn muốn gã hần không ngại đoạt đi đâu.

Không nghe Niên Nhạn Thanh đáp lại, Bá Cao Minh đưa bạc cho đám kiệu phu xong bảo bọn hần trở về thành uống trà lát sau đến lấy kiệu. Đám kiệu phu đương nhiên là chấp nhận rồi, này giờ đi lòng vòng cũng chẳng biết tần nương đến cùng là gã đi đâu.

Nhìn đám kiệu phu rời đi, mắt hần lại nhìn tiểu nha hoàn trước mặt mình, “Nếu không an tâm, đứng ở xa nhìn, đây là chuyện riêng của ta và nằng không hy vọng người khác xen vào.”

Tiểu nha hoàn lo lắng nhìn về phía kiệu, cuối cùng vén rèm kiệu lên hỏi. Nhận được cái phất tay nhẹ nhàng của Niên Nhạn Thanh nằng mới bước cách xa kiệu một đoạn không xa không gần, rất sợ Bá Cao Minh động thủ nằng không thể chạy đến kịp. Nhưng ở nơi này gió to nằng căn bản nghe không được bọn họ nói gì, chỉ thấy miệng của Bá Cao Minh mấp máy mà thôi.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Sau khi nghe Bá Cao Minh kể một lượt, tay của Niên Nhạn Thanh túm chặt váy đến nhăn nhúm. Nằng vốn cho rằng hần là lưu ý muội muội nên mới không viết thư cho nằng nữa, không nghĩ đến mỗi ngày hần đều viết chỉ là muội muội nhanh hơn nằng một bước nhận được mà thôi.

Ngay lúc thần kinh của nằng đầy căng thẳng, một câu hỏi của hần bay thẳng tai nằng, “Ta nói hết những gì muốn nói rồi, nằng còn muốn gã nữa không?”

Cắn chặt môi suy tư một lúc, cả người nằng run lên hạ quyết tâm bật thanh, “Muội muội đã hoài thai, cho dù trước kia là hiểu lầm thì cũng không thể thay đổi được.” Hai hàng lệ nóng lăn dài lên gương mặt tú lệ rồi tích lặc xuống đôi tay đang run đến không thể ngừng lại của nằng, đây là chuyện không thể thay đổi, nằng không muốn cũng phải chấp nhận thôi.

“Nhưng đó không phải hài tử của ta.” Bá Cao Minh tiến một bước đến gần kiệu, âm thanh cũng nâng lên một ít. Nếu là người khác nói hắn sẽ không tin, nhưng Lương Tuấn Hy cũng nói ra lời như vậy rồi, đã vậy Niên Khai Diễm còn xác nhận có lạc hồng nữa. Mà hôm đó say rượu hắn cũng không nhớ gì chỉ biết lúc tỉnh dậy đã thấy Niên Tuệ Nhân ngồi bên cạnh ôm chầm khóc rồi.

“Làm sao có thể.” Niên Nhạn Thanh lần đầu tiên to tiếng quát lên, “Hôm đó là người đến nói với phụ thân như vậy cơ mà, còn thừa nhận cái thai kia là của người nên phụ thân mới phải gấp gáp cho hai người thành thân. Hôm đó còn để bệnh của phụ thân tái phát nữa.”

“Ta bị hãm hại cơ mà. Là Hy huynh cùng sư muội vừa nói cho ta biết, nên ta lập tức đã chạy đến đây.” Bá Cao Minh dừng bước cách cửa kiệu còn chưa tới một bước chân. Lấy cái khoảng cách này, nàng muốn chạy cũng không thể.

Đột nhiên Niên Nhạn Thanh hiểu rõ vì sao Lương Tuấn Hy lại sáng khoái đáp ứng giúp nàng, đến một điểm nghi vấn hắn cũng chưa từng hỏi đến. Mặc cho nàng đã chuẩn bị sẵn rất nhiều lời ứng phó, cư nhiên đến một chữ cũng chưa từng dùng đã thuận tiện mang bạc trở về rồi.

Nàng không nghĩ ngợi nhiều nữa, lập tức bước ra khỏi kiệu muốn chạy đến chỗ hắn.

Bá Cao Minh thấy nàng đổi ý, cao hứng đến hắn bắt cháp cấp bậc lễ nghĩa, ôm lấy nàng bế lên cao, cách một lớp khăn đỏ, nói mông không mông nói dày không dày, chuẩn xác hôn lên môi nàng. Nghĩ không ra đi một vòng lớn như vậy hắn cuối cùng phát hiện bản thân thích sai người.

Niên Nhạn Thanh phản ứng không kịp với tốc độ tấn công của hắn cũng chỉ có thể mặc hắn. Chỉ là hắn hạ qua một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước lập tức rời khỏi môi nàng. Nàng kéo khăn đỏ ném xuống đất, bởi nàng không hề nghĩ đến bản thân sẽ có ngày hôm nay.

Nhà hoàn đứng xa xa liên tục dụi mắt không thể tin nhìn hai người ôm lấy nhau mà nhàn mạo kim tình. Đây lại là chuyện gì xảy ra a!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Tổ khổ

Niên Khai Diễm nhìn theo bóng lưng của Bá Cao Minh chạy đi thì vô cùng nóng nảy, hết như nàng mới là nhân vật chính của sự kiện này vậy. “Không được, ta phải đi theo hắn mới được.” Như vậy mới có thể an tâm.

“Nàng đi cũng không giúp được gì đâu, lưu lại với ta đi.” Lương Tuấn Hy cầm lấy tay Niên Khai Diễm nhẹ nhàng ngăn cản.

“Nhưng mà...” Niên Khai Diễm vẫn chưa hề rời đường nhìn, tay nàng cố kéo Lương Tuấn Hy đứng lên nhưng hắn đến động cũng không động dùng nói chỉ là đứng lên theo ý nàng. Cuối cùng nàng phải thỏa hiệp, “Lỡ đường tỷ không đáp ứng thì sao?”

“Sẽ không.”

Khẩu khí thấp phần vững chắc kia để Niên Khai Diễm nghi ngờ hỏi: “Người lấy đâu ra tự tin như vậy? Mọi thứ đường tỷ đều hủy hết đây chứng tỏ là nàng sẽ không đáp ứng đâu.”

“Vậy ta từng gạt qua nàng chưa?”

Một câu hỏi để Niên Khai Diễm triệt để á khẩu, đó là còn chưa nói đến nụ cười yêu nghiệt trên môi hắn nữa chứ. Nàng hít hít mũi lại nói, “Cứ cho là thành đi, người nói xem, tên nhà nghèo kia nhất định giậu đồ bìm leo, biết được tam sư huynh khá giả nhất định bắt bồi thường không ít.”

“Đúng rồi, phải bồi thường gấp ba lần sinh lễ cùng chi phí đãi tiệc, còn có chi phí mất mặt với khách khứa thân thích, lại mất tân nương xinh đẹp, trái tim tan vỡ nữa. Lần này tên nhà nghèo đó thu về không ít bạc a.” Lương Tuấn Hy hàm tiếu hòa theo nàng.

Niên Khai Diễm thay Bá Cao Minh bắt bệnh, nắm một tay xuống bàn gầm gừ, “Hừ, đúng là quá gian xảo rồi, mà cũng hợp tình hợp lý không có thể báo quan được, để tên nhà nghèo vô lương tâm đó được tiện nghi rồi. Thế mà đường tỷ chỉ gặp hắn có vài lần liền động lòng không chịu thay đổi ý định nữa chứ, hy vọng tam sư huynh đến kịp lúc để bãi đường không thành.”

“Cũng không thể nói như thế được, là do tên nhà nghèo đó muốn thú thê nhưng lại không có nhiều bạc, còn mất cả bạc tích góp bấy lâu, mất tân nương lẫn mặt mũi nữa, đương nhiên là phải thu chút lợi tức rồi.” Lương Tuấn Hy vẫn kiên nhẫn bênh vực ‘tên nhà nghèo bất lương’ trong miệng Niên Khai Diễm.

“Thì thu một ít là được rồi, có cần lấy nhiều như vậy không?” Niên Khai Diễm vẫn rất phẫn nộ, hoàn toàn không kiềm nén nổi mà liên tục nguyên rủa người khác.

Lương Tuấn Hy chỉ cười không nói, ai biết nghe được nàng nguyên rủa ‘tên nhà nghèo bất lương’ suốt đời thú không được thê khiến hắn ho đến đỏ mặt, “Nàng có cần phải nguyên rủa ta như vậy không? Ta thú không được nàng, nàng cũng đừng mong gả cho nam nhân khác.”

Niên Khai Diễm vừa nghe vẫn là chưa hiểu nên vẫn đưa tay thay hán vũ lưng thuận khí, ai biết vũ được vài cái, tay nàng khựng lại, mở to mắt nhìn hán hỏi: “Ngươi thú đường tử?”

“Ta làm sao có thể thú nhị tiểu thư được, người mà ta muốn thú là Diễm Diễm cơ mà!” Lương Tuấn Hy đặt tay lên bàn tránh thừa thải cùng có xung động muốn ôm nàng, bồi thêm câu, “Ta chỉ cho nhị tiểu thư mượn bạc tổ chức hôn lễ giả mà thôi.”

“A!” Niên Khai Diễm gật gù ra vẻ hiểu biết, “Vậy ngươi làm sao biết tam sư huynh sẽ phát hiện chuyện này?”

“Kỳ thực ta sớm từ trên người Bá huynh ngửi ra mùi của sơn chi hoa rồi, sau vài lần nói chuyện cùng biết hán nhận sai người, nhưng ta là người ngoài không tiện thêm miệng.” Lương Tuấn Hy chậm rãi nói nàng biết, sau lại hỏi: “Nhưng có một chuyện ta chắc chắn nàng nhìn thấy túi thơm kia nhất định đề Bá huynh biết được hán nhận nhầm người.”

Niên Khai Diễm bĩu môi hỏi, “Ngươi làm sao có thể chắc chắn ta sẽ nhìn thấy được túi thơm?” Nếu không phải hôm nay hán ngã xuống là roi đòn, nàng cũng nhìn không thấy túi thơm kia.

“Thế nàng cho rằng vì sao hôm nay bỏ câu sẽ nổi loạn mà xông ra ngoài?” Lương Tuấn Hy không đáp mà phản vấn. Đây là đêm qua hán cố ý đến bót đi một ít thức ăn của bò câu, hán biết chắc hôm nay Bá Cao Minh cũng sẽ bám lấy mình nên mới cố ý thiết kế như vậy.

“Thế mà không nói cho ta biết sớm.” Niên Khai Diễm hừ một tiếng cực mạnh. Nguyên lai toàn nằm hết trong lòng bàn tay của hán rồi, hèn gì hán không cho nàng đi làm loạn, sợ làm hỏng kế hoạch của hán. Nàng xoay người khóa cửa chuồng bò câu lại

“Chẳng phải sợ nàng diễn không giống bị lộ đó sao? Lại nói, ta khổ sở kiếm bạc là muốn cho nàng một hôn lễ thật to.” Lương Tuấn Hy đứng lên bước đến từ phía sau áp sát nàng, chỉ có như vậy mới có thể cảm nhận được nàng ở bên cạnh mình, hán mới có cảm giác an tâm mà thôi.

Hôn lễ gì chứ, hiện ngay cả nửa phần tin tức của tiểu đệ đệ cũng không có thấy. Phải chi biết được là mẫu thân hoài thai thì còn có hy vọng, đằng này chút tăm hơi cũng không nghe thấy, nàng làm sao an tâm được.

Lúc này Thước nhi từ xa chạy đến vui vẻ nhảy lên hô, “Hy ca, ta cũng muốn ôm ôm” Bởi hai người đứng có chút sát, nhưng Thước nhi nhìn không kỹ lại nghĩ rằng bọn họ ôm nhau.

“Không được!!!” Niên Khai Diễm cùng Lương Vân Kha đồng loạt hô to để nụ cười trên mặt Thước nhi nhất thời cứng ngắt.

Lương Tuấn Hy không nói chỉ đứng đó mỉm cười. Bệnh của Thước nhi tuy là vẫn chưa chữa khỏi nhưng ít nhất vẫn còn chữa được. Hán thấy được cha nương rất quan tâm đến Thước nhi, vậy vì sao lại không đề hán thú Diễm Diễm? Lại còn nói gì mà, người nào cũng có thể thú trừ nàng, vậy lại có nguyên do gì?

Thước nhi ầm ỉ khóc lóc, kéo vạt áo trước ngực của Lương Vân Kha cáo trạng, “Ta cũng muốn ôm Hy ca, ngươi mau kéo Diễm Diễm ra đi.”

Niên Khai Diễm muốn bảo Thước nhi ôm Lương Vân Kha đi nhưng lại không thể mở miệng được vì vậy chỉ đứng nhìn.

Lương Vân Kha túm cổ tay Thước nhi kéo đi, mặc cho nàng ta nháo vẫn lời đi, hán cũng không thể bảo nàng ‘ôm hán đi’ được. Vì vậy liền thay bằng câu khác, “Muốn ăn kẹo thì không được la hét nữa.”

Thước nhi quả nhiên ngoan ngoãn nghe theo hán.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Đến chiều, Bá lão gia đến nói lại chuyện đề thân, tân nương đổi thành Niên Nhạn Thanh. Niên Khánh Tự trực tiếp ngắt đi mọi người loạn thành một mảnh, Niên Tuệ Nhân tức giận chạy đến Diễm viên nháo.

Niên Khai Diễm ngồi ở chủ vị trong thính tử cau mày nhìn người tới, nàng khẽ hừ một tiếng. Nhị thúc vẫn còn chưa tỉnh lại nàng ta còn có tâm tình mà nháo chuyện này? Nếu không phải nàng ta đứng núi này trông núi nọ thì nàng ta cũng sẽ không có kết quả này.

Vừa thấy Niên Khai Diễm, Niên Tuệ Nhân đổi lại bộ dáng ủy khuất chạy đến, “Đường tử, ngươi mau vì ta nói vài câu công bằng đi.” Nàng không thể mất mối hôn sự này được, nếu như mất nàng đến mạng cũng mất. Ở Lan Châu vị hôn tiên vững sẽ bị nha dịch kéo đi điều phố ba ngày, để dân chúng ném đá đến chết, nàng làm sao chịu nổi.

Công bằng? Nàng ta còn dám đến nói với nàng câu này cơ đấy.

Niên Khai Diễm cảm trái táo lên hung hăng cắn một miếng, rồi lại như là khuyên nhủ nói: “Đường muội đừng nháo nữa, nhị thúc vẫn còn chưa tỉnh lại, ngươi thu liễm chút tính tình đi.”

“Ngươi...” Niên Tuệ Nhân tức đến không nhẹ, đầy không cam lòng nói: “Cả ngươi cũng không giúp ta? Tỷ tỷ đã gả đi nửa đường lại quay trở lại đoạt phu quân với ta, chuyện thông thiên hại lý như vậy các ngươi cũng cảm thấy nàng làm đúng?”

“Đúng hay không trong lòng ngươi tự hiểu rõ.” Niên Khai Diễm lạnh lùng bồi thêm một câu, “Hiện nhị thúc vẫn còn bất tỉnh, ngươi thân là nữ nhi có thể ở đây cùng ta nói về hôn sự?” Hệt như nàng đòi trước, nàng trách nàng ta cũng như tự trách bản thân vậy. Nhìn nàng ta như nhìn được bản thân ở đời

trước, đột nhiên lại không có tâm trạng gì nữa rồi.

Niên Tuệ Nhân nghe được câu này thập phần sửng sốt. Nàng không khỏi quan sát Niên Khai Diễm thêm vài mắt, nàng ta đã biết được chuyện gì? Quả là phụ thân đang ngắt xiù nàng không nên nháo chuyện này, nhưng cái thai trong bụng nàng không thể đợi được nữa.

Nhìn thái độ của Niên Khai Diễm để nàng vội vàng thu liễm lại tính tình, “Đường tử nói có lý, chuyện này vẫn là không nên nhắc vào lúc này. Ta sớm về xem phụ thân trước.” Nghe Niên Khai Diễm ‘ân’ một tiếng nàng mới xoay người rời đi.

Niên Khai Diễm thở dài vài hơi mới đứng lên. Nàng biết hôn sự này định chắc rồi nên không lo lắng, hiện là lúc nàng lo lắng hải tử trong bụng Niên Tuệ Nhân nên làm sao mới đúng. Tuy nàng ta có đã tâm tính kế nàng, tính kế mọi người ở tiêu cục nhưng hải tử là vô tội. Nếu chuyện này bại lộ nàng sợ Niên Tuệ Nhân tự sát a.

Lúc này Thước nhi được Lương Vân Kha đưa về Diễm viên, nhìn Thước nhi như vậy nàng càng cảm thấy nặng lòng hơn, nhưng vẫn là tốt hơn là thăm trạng của đời trước. Vốn nghĩ là Thước nhi bị cường đạo bắt thôi, ai ngờ đó là Hứa Bộ Nam, trách không được đánh không lại.

Thước nhi chạy đến chỗ nàng đưa đến trước mặt một xiên kẹo hồ lô đỏ tươi: “Diễm Diễm!”

“Ta không ăn.” Niên Khai Diễm cố nặn ra một nụ cười khưốc từ, sau đó nghe Lương Vân Kha nói về tình trạng của nhị thúc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Nỗi lòng

Lại qua đi mấy ngày, sức khỏe của Niên Khánh Tự tốt hơn mọi người cũng chưa có ai dám nhắc đến chuyện hôn sự, trước tiên để yên trước. Niên Tuệ Nhân lại đến tìm Niên Khai Diễm mấy lần nhưng Niên Khai Diễm đều bận rộn nên chưa có thời gian để nói gì.

Cuối cùng đến tối Niên Khai Diễm vừa bước vào thính tử Diễm viên đã thấy Niên Tuệ Nhân ngồi ở đó rồi. Nàng thở dài một hơi bước vào hỏi: “Đường muội năm lần bảy lượt đến tìm không biết là có chuyện gì?”

“Đường tử.” Niên Tuệ Nhân chạy đến trước mặt Niên Khai Diễm, nước mắt ngấn nước mắt dài kể kể ủy khuất mấy hôm nay của mình. Từ hôm phụ thân tỉnh lại nàng cũng không chịu gặp nàng, nàng căn bản không có cơ hội nói chuyện. Nàng tìm bá mẫu, bá mẫu lại bảo chờ, cái bụng của nàng không thể chờ được nữa. Nàng nháo Niên Nhạn Thanh lại bị Bá Cao Minh chặn lại, mà hần cũng không chịu nghe nàng nói dù chỉ một chữ. Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

“Hải tử đó của người nào ta nghĩ ngươi là người biết rõ hơn ai hết, đúng không?” Đôi mày của Niên Khai Diễm nhướng lên một cái, thấy được sắc mặt trắng bệch của Niên Tuệ Nhân nàng mới lách người bước đến chủ vị thành thoi ngồi xuống.

Niên Tuệ Nhân ôm lấy lồng ngực tránh trái tim của mình không tự chủ nhảy ra ngoài. Quả nhiên là biết rồi, vậy vì sao...

Niên Khai Diễm nhìn bóng lưng run rẩy của Niên Tuệ Nhân, chậm rãi nói: “Ngươi thấy Thước nhi không? Nàng chính là vì chuyện của các ngươi mà thành nông nổi này. Hôm đó chính miệng Hứa bộ Nam nói hết cho ta biết rồi.”

Niên Tuệ Nhân lập tức chạy đến ôm lấy chân của Niên Khai Diễm khóc lóc rất bi thương, “Đường tử, ta biết ta sai rồi, ngươi cứu ta đi, ta không muốn bị mang đi...” Nói đến càng cuối càng khóc to hơn.

“Ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi như vậy, nhưng biết làm sao bây giờ. Tam sư huynh biết ngươi hại hần nên mới có phản ứng đó, ngươi chẳng những không hối cải còn tìm đường tử nháo.” Niên Khai Diễm xoa xoa thái dương, chuyện của Niên Tuệ Nhân nàng cũng rất muốn nói với mẫu thân, chỉ là không biết mở miệng như thế nào nên giờ đây mới kéo dài như vậy.

Niên Tuệ Nhân ngồi bệt xuống đất, hai mắt hoàn toàn mất hồn rồi. Nàng tính kế bao lâu nay đều là không công rồi, đến cùng cái gì cũng không có, giờ phải làm thế nào đây.

Ngay khi Niên Khai Diễm muốn mở miệng khuyên nhủ thì Niên Tuệ Nhân lao đảo bước ra ngoài. Nàng nhìn theo bóng lưng kia cũng không có thể nói được câu nào.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Chỉ là đến đêm khuya vô luận cố gắng thế nào nàng cũng ngủ không được, nhớ đến dáng vẻ của Niên Tuệ Nhân liền khoác áo đến viện của nàng ta. Còn chưa đến viện đã thấy được nàng ta say đến lao đảo nửa ngồi nửa nằm ở một góc tường viện, bên cạnh lại không có ai.

Nàng bước đến khẽ hỏi: “Đường muội, sao lại ở đây?” Không biết nghĩ đến hải tử trong bụng gì cả, hoài thai còn dùng rượu, chẳng hiểu nổi luôn.

Niên Tuệ Nhân cười cười như điên rồi vậy, đưa tay lên chỉ vào mũi của Niên Khai Diễm, nức nức nói: “Ta nói ngươi biết, ta sớm nhìn ngươi không vừa mắt rồi. Dựa vào cái gì ai cũng thích ngươi, dựa vào cái gì ngươi ta nói ngươi là phúc tinh lại nói ta là tào bà tinh.”

Nghe đến đây, Niên Khai Diễm biết đây không phải nói nàng mà là nói Niên Nhạn Thanh, bởi nhị thúc mẫu là vì sinh Niên Tuệ Nhân mới mất, mà mất chưa bao lâu thì sản nghiệp cũng tiêu tán, phải dọn đến Lan Châu sống cùng nàng. Ba người các nàng lưu cùng một phủ, người được khen nhiều nhất vẫn là Niên Nhạn Thanh, còn nàng thì chỉ được phụ thân lấy làm kiêu ngạo nhiều mà thôi.

Có lẽ chính vì lý do ganh tỵ mà Niên Tuệ Nhân chơi cùng nàng thân thiết hơn vị thân tỷ tỷ kia. Mà nàng được dưỡng như nam nhân nên mấy chuyện nhỏ nhặt này chưa từng lưu tâm, không nghĩ đến Niên Tuệ Nhân lại đặt nặng như vậy.

Niên Tuệ Nhân vẫn ở một bên vừa cười vừa lăm nhăm: “Khi ta biết ngươi cùng Bá Cao Minh có thư từ qua lại lập tức muốn cướp từ ngươi, ta không tin cái gì ngươi cũng hơn ta. Trước khi ngươi thức dậy lấy thư, ta đã sớm thay ngươi lấy rồi hẹn hán giờ khác mới truyền thư. Qua đó ta biết hán là đại thiếu gia của đại hộ môn, ta cảm thấy cuộc đời ta sẽ thay đổi.”

“Thấy được đáng về mỗi ngày đợi thư không được của ngươi ta cực kỳ hả hê. Hán không những là truyền thư cho ta, còn mua cho ta không ít lễ vật. Tất cả những thứ đó đều là của ta, ngươi căn bản không thể cướp được.”

“Không nghĩ đến, lần đầu gặp hán nhìn thấy được dung mạo phổ thông của hán ta rất thất vọng. Nhưng cũng hôm đó ta gặp được Hứa Bộ Nam, hán tuần tú lại oai phong đề ta nhớ mãi không quên, chỉ là hán lại không có gia cảnh. Vì vậy ta rất lưỡng lự giữa cả hai.”

“Sau này ta thấy được đáng về bị Bá Cao Minh ghét bỏ của ngươi ta càng cao hứng hơn. Ta cố ý để hán cùng Niên Khai Diễm chán ghét ngươi, mặc dù Niên Khai Diễm không có làm gì ngươi, nhưng thái độ bài xích của Bá Cao Minh đủ để ngươi mỗi ngày không vui thì ta cũng xem như là có an ủi rồi.”

Niên Khai Diễm lại hiểu lý do Niên Tuệ Nhân dây dưa lâu như vậy. Nhưng cuối cùng nàng ta lựa chọn Hứa Bộ Nam, để rồi cái gì cũng không có. Nói vậy cũng không phải, bởi đời trước nàng ta có được Hứa Bộ Nam có được tiêu cực.

Âm thanh thê lương của Niên Tuệ Nhân vẫn một mình vang lên giữa đêm khuya thanh vắng: “Đến một hôm ta biết được hán có tâm tư với tiêu cực, một người như vậy mới có thể hộ ta, ta biết như vậy nên cuối cùng chọn hán. Ta dốc lòng thúc đẩy Niên Khai Diễm, đột nhiên lại xuất hiện một Lương Tuấn Hy phá hoại.”

“Đến khi thấy được tình cảm của Niên Khai Diễm có chút thay đổi, ta cố ý hạ chút được cho nàng ta, để Hứa Bộ Nam có cơ hội. Lại nghĩ không tới nàng ta người nào cũng gặp lại không chịu gặp hán.”

“Ta trăm phương nghìn kế, không ngờ vì một con nha đầu, cái gì cũng không còn nữa rồi.” Nói xong nàng lại cười cực kỳ đau khổ.

Kỳ thực không phải do Thước nhì, mà là do nàng trùng sinh. Niên Khai Diễm âm thầm nghĩ như vậy.

“Ta sợ hãi vì vậy sau khi cùng hán ân ái xong lập tức thiết kế Bá Cao Minh, ta rất sợ hán thất thủ. Quả nhiên để ta đoán trúng, hán quả thực thất thủ, ta gà làm phu nhân của đại hộ môn cũng không hề gì, thế mà chuyện cũng không thành. Tất cả là tại ngươi, là do ngươi.” Niên Tuệ Nhân cắn răng nghiêng lợi vừa nói vừa đưa tay muốn bóp cổ Niên Khai Diễm.

“Nếu ngươi không ăn nói bậy bạ trước mặt Niên Khai Diễm thì nàng ta sao lại né tránh ta cùng Hứa Bộ Nam? Nếu không như vậy ta làm sao phải nghĩ cách để bọn họ ở chung mà chịu bị vắng vẻ? Nếu không phải vì vậy ta cũng không cần cùng hán thân mật trước khi thành thân để xảy ra chuyện như hôm nay?”

“Tất cả đều là do ngươi mà ra, ta phải giết ngươi, vì cái gì ngươi luôn tốt hơn ta, vì cái gì người nào cũng thiên vị ngươi? Dựa vào cái gì bá mẫu để ngươi chạm vào sổ sách của tiêu cực mà không phải ta?”

Đáng tiếc Niên Khai Diễm không phải Niên Nhạn Thanh, tuy nàng không tính toán chuyện đời trước, nhưng không có nghĩa là ngồi yên không động tùy nàng ta bóp cổ mình. Nàng túm lấy hai cổ tay của nàng ta vốn là muốn hung hăng lôi về, nhưng lại nhớ đến hải tử trong bụng nàng ta.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là muốn tát cho nàng ta tỉnh nhưng tay giờ lên lại phải đặt xuống. Nàng có công phu, nàng ta không có, nếu là hạ một cái tát xuống thật sự không biết nàng ta sẽ thành đáng về gì nữa. Đang không biết phải làm thế nào thì thấy nàng ta ngất đi.

Chính hảo, nàng làm người tốt một phen vác nàng ta trở về viện. Sau khi thay nàng ta đắp chăn xong nàng mới bước trở về Diễm viên. Nếu nàng không trùng sinh, sợ là chuyện lại hết như đời trước.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang— Vọng Thư Uyên--

Lúc này lại trùng hợp đụng phải phụ thân từ ngoài phủ trở về, nàng lom lom nhìn chung sứ nóng được phụ thân cầm cần thân mà hỏi: “Lại là đi mua gà tiềm cho mẫu thân à?”

“Ân.” Niên Sở Hoằng đầu bước đến chỗ nữ nhi, “Vì sao giờ này còn chưa ngủ?”

“Nữ nhi đi thăm mấy con bò câu thôi.” Niên Khai Diễm lui ra vài bước giữ khoảng cách với phụ thân. Nàng vừa nâng Niên Tuệ Nhân hỏi phủ, trên người toàn mùi rượu, nhờ phụ thân hiểu nhầm nàng rơi vào xa đọa thì không hay.

Nhưng ngon gió đêm nhẹ đã bán đứng nàng. Đôi mày rậm của Niên Sở Hoằng cau lại, nghiêm túc hỏi: “Ngươi uống rượu?”

“Không có, nữ nhi không có chuyện gì đột nhiên là uống rượu làm gì?” Đều do Niên Tuệ Nhân cả, cũng may nàng xuất hiện kịp thời mang nàng ta trở về, nếu là bị phụ thân phát hiện còn không biết xảy ra chuyện gì nữa.

Quan sát sắc mặt nữ nhi vài phen, thấy không có gì đặc biệt Niên Sở Hoành mới đặt lòng nghỉ ngơi xuống. Có lẽ là hấn ở tù lâu dính phải mà không lưu ý mà thôi: “Người sớm trở về nghỉ ngơi đi.”

Niên Khai Diễm đáp ứng một tiếng nhìn bóng lưng rời đi của phụ thân, nàng khẽ phào một hơi. Mẫu thân thật có phúc, giờ này cũng khuya như vậy rồi, bảo muốn ăn là có phụ thân lập tức đi mua, nghĩ lại không biết sau này nàng có cái phúc này hay không nữa.

Lương Tuấn Hy có tốt thế nào đi nữa thì nàng cũng không thể để một người nhìn không thấy như hấn ban đêm ra đường được. Dù cho với hấn mà nói, sáng hay tối cũng như một dạng mà thôi, nhưng ban đêm vẫn là nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đáp ứng

Ai biết sáng hôm sau Niên Khai Diễm muốn đến thăm thì nghe nói Niên Tuệ Nhân tự sát. Nói tự sát thì cũng không phải, mà là dùng thuốc phá thai không đúng cách nên dẫn đến mất mạng. Không ai truyền ra chuyện nàng ta là hoài thai chỉ nói hôn sự không thành nên nàng ta tự sát mà thôi.

Sau bảy ngày đặt linh cửu cùng thất thất thì cũng là cuối mùa thu rồi.

Hôn sự của Niên Nhạn Thanh cùng Bá Cao Minh được dời đến đầu năm sau.

Hôm nay ngày cuối cùng của mùa thu, Niên Khai Diễm đến tìm Lương Tuấn Hy, hấn khoác một chiếc áo khoác cũ ngồi ở bàn đá bên ngoài viện giả được. Biết nàng đến hấn khẽ cười hỏi: “Diễm Diễm hôm nay không đến luyện võ trường sao? Vì sao hôm nay đến đây sớm như vậy?”

“Lúc này phụ thân nói có một chuyện tiêu cần áp gấp, vài ngày nữa là phải xuất phát rồi nên đến bảo Lương Vân Kha chuẩn bị chút được liệu mang theo.” Niên Khai Diễm nói, chân vẫn không ngừng bước, lướt qua Lương Tuấn Hy bước đến chỗ Lương Vân Kha đang phơi chăn nệm nói với hấn những lời phụ thân nhờ mình chuyển.

Lương Tuấn Hy nghe vậy cũng không có bao nhiêu phản ứng, hấn vẫn tiếp tục giặt được, nghe thấy tiếng bước chân nàng đến gần mình, hấn liền hỏi: “Chuyến này là bá phụ đi?” Lòng hấn cảm thấy không phải như vậy.

Niên Khai Diễm xoay xoay nhuyển tiên trong tay đáp lời, “Chuyến này ta đi, vẫn là đoạn đường đến kinh thành lần trước, ta từng đi qua nên phụ thân an tâm giao cho ta.”

Không để Lương Tuấn Hy mở miệng, nàng lại nói tiếng, “Lần này ta đi cùng Lương Vân Kha, người ở lưu lại đi.”

Lương Vân Kha há hốc quay người nhìn Niên Khai Diễm. Vì sao đột nhiên nàng lại chọn hấn mà không chọn đại ca? Hấn quan sát tình cảm của hai người bọn họ cũng rất bình thường, không có biểu hiện rạn nứt gì a.

Lương Tuấn Hy hơi cau mày rồi lập tức thả lỏng ra, nhẹ hỏi: “Vì sao không để ta đi cùng?”

“Người lưu lại giúp ta chăm sóc mẫu thân đi.” Câu này nàng kể bên tai của Lương Tuấn Hy nói cực nhỏ. Nàng muốn có tiểu đệ đệ, đời trước còn chưa từng quan tâm đến hấn, đời này hảo hảo chuẩn bị tâm lý lại không thấy hấn xuất hiện vì vậy chuyện này chỉ có thể nhờ hấn mà thôi.

Lương Tuấn Hy hiểu ý của nàng nhưng lại không muốn lưu lại, để nàng đi như vậy hấn không an tâm. Mắt hấn quay sang hướng nàng khẽ nói: “Chuyện của tiểu cửu tử ta có lưu lại cũng không thể giúp được gì, nàng biết rõ mà.”

Hoa nữ nương cùng Lương quân gia vừa lúc từ trong được phòng bước ra nhìn thấy được. Với góc nhìn nghiêng này lại nghĩ rằng bọn họ đang hôn nhau, Hoa nữ nương đứng không vững ngã xuống, may mắn Lương quân gia đỡ kịp thời.

Lương Vân Kha nghe vậy vội chạy đến đỡ: “Nương không sao chứ?”

Niên Khai Diễm vội đứng thẳng thất lưng quay sang, hơi nhú mày hỏi: “Nhũ nương làm sao? Nếu thân thể không khỏe có thể nghỉ ngơi.”

Hoa nữ nương nhìn thấy đôi môi của Niên Khai Diễm không chút sức mẻ mới an tâm thở phào, bình tĩnh lại đứng lên nói: “Không, chỉ là trượt chân mà thôi, phiền đại tiểu thư lo lắng rồi.”

“Nương trượt chân?” Lương Tuấn Hy đứng lên bước đến, Niên Khai Diễm tin tưởng thì không nói, nhưng hấn thì hấn sẽ không tin. Tính nương xưa nay luôn bình ổn, sẽ không thể tự nhiên mà trượt chân như vậy được.

“Phải phải, không có gì đáng lo lắng, có ta đỡ A Hoa rồi.” Lương quân gia cũng có chút thấp thòm không yên đáp trả.

Hoa nữ nương không muốn lưu lại sợ bị chất vấn lập tức viện cớ cùng Lương quân gia mau mau ly khai. Nếu Lương Tuấn Hy biết thứ bọn họ nghĩ hắt lại trầm mặc bọn họ cũng không yên tâm. Thật sự nghĩ không ra vì sao hắt lại vẫn khẳng khẳng một mực với Niên Khai Diễm như vậy.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Niên Khai Diễm sợ Lương Tuấn Hy lo lắng liền nói: “Nhũ nương đi đứng vẫn bình thường, có lẽ là đỡ kịp thời nên không có vấn đề gì.”

“Ân.” Lương Tuấn Hy biết rõ nên không có lo lắng, nương hắt là người có thân thù, sẽ không tự nhiên sơ xuất được, nhất định có nguyên nhân. Mà nguyên nhân này, chỉ có thể là ở nàng mà thôi.

“Diễm Diễm, lúc này nàng đứng thế nào đứng lại thế đó đi.”

Niên Khai Diễm không hiểu vẫn đứng lại cho hắt xem. Lương Tuấn Hy lại hỏi Lương Vân Kha góc nhìn nên hiểu được lúc đó nương thấy được thứ gì. Hắt trầm mặc không nói một lúc rồi bước đến chỗ Niên Khai Diễm.

“Diễm Diễm, ta muốn đi cùng nàng.”

Niên Khai Diễm thẳng thắt lưng nhìn hắt một lúc, thờ dãi: “Ta biết ngươi không an tâm ta, nhưng lần này ta muốn một mình ta thử.” Lần trước cũng toàn hắt giúp nàng, mọi người đi cùng đều biết rõ nàng chẳng được tích sự gì. Nàng không xong chuyện sổ sách ít nhất thì cũng phải được chuyển áp tiêu, nào có thể dựa vào hắt mãi như vậy được.

Lương Tuấn Hy thập phần khẳng định hứa hẹn: “Ta sẽ không tham dự.” Đương nhiên nếu là quá nguy hiểm hắt cũng không thể thúc thủ mà đứng yên được.

“Không được, như vậy ta sẽ ý lại.” Niên Khai Diễm vẫn là xua xua tay, tính của nàng xưa này đều là ý lại vì vậy vẫn là để hắt ở nhà, không có người trợ giúp nào tự nhiên theo bắt buộc của hoàn cảnh mà hoạt động hết công sức.

Lương Tuấn Hy cảm nhận được khẩu khí của nàng, hắt cũng không thể cứng rắn bức ép được, vì vậy...“Hay là vậy đi, nàng muốn một mình đi cũng được, nhưng phải để ta thực hiện thư đầu tiên trong tam thư, được không?”

Lương Vân Kha nghe được lập tức lên tiếng, “Đại ca...” nhưng Niên Khai Diễm còn ở hắt cũng không thể nói rằng ‘đã hỏi qua cha nương chưa’.

Lương Tuấn Hy lại như không nghe thấy, cũng không đợi Niên Khai Diễm có bất kỳ phản ứng nào, hắt nói cùng Lương Vân Kha: “Nhị đệ, thay ta đi thỉnh mai bà đến đi.” Thư đầu tiên là hôn thư do mai bà đưa đến, thư hắt cũng sớm viết xong rồi, chỉ chờ chữ ký của nàng trước mặt mọi người nữa là thành.

“Lương Tuấn Hy.” Niên Khai Diễm gắt lên một tiếng, không nghĩ đến hắt sẽ làm như vậy. Biết trước nàng sẽ không nói hắt biết chuyện nàng đáp ứng gả cho hắt đâu.

“Hiện nàng vẫn còn được lựa chọn.” Tuy là uy hiếp nhưng âm thanh của Lương Tuấn Hy vẫn rất ôn nhu lại mang theo âm cười. Nếu là nhìn không thấy sắc mặt khó coi của Niên Khai Diễm, sợ rằng không người biết đây là hắt đang uy hiếp người đâu.

“Ta ra ngoài nói cho phụ mẫu biết, đời này ta không gả nữa.” Dứt lời Niên Khai Diễm dùng ly khai bước ra tiền sảnh.

Lương Tuấn Hy cười phì cũng bước theo nàng bỏ lại Lương Vân Kha ngỡ ngác, đến cùng có gọi mai bà hay không?

“Diễm Diễm, đừng giận, ta chỉ muốn đi cùng nàng thôi mà.” Đuổi kịp Niên Khai Diễm, Lương Tuấn Hy bày ra bộ dáng rất bất đắc dĩ giải thích.

“Ngươi uy hiếp ta.” Niên Khai Diễm khẽ hừ một tiếng.

Lương Tuấn Hy sóng vai với nàng, nắm tay nàng khẽ nói: “Ta thấy vẫn là thực hiện hết hết nhị thư ngũ lễ trước, đợi có tiểu cửu tử mới hoàn thành hôn lễ được không?” Âm thanh có thêm chút vị đạo dụ dỗ.

Niên Khai Diễm dừng bước nhìn hắt lom lom, lúc này này mới để ý hắt gọi tiểu đệ đệ còn chưa có người biết đến sự hiện diện kia của nàng là tiểu cửu tử đến thuận miệng luôn rồi. “Không được, ta còn muốn chơi cùng tiểu đệ đệ ít lâu nữa.”

“Nàng gả cho ta vẫn ở trong phủ cơ mà, vẫn có thể chơi cùng hắt.” Lương Tuấn Hy vẫn ở đây dụ dỗ. Nếu nàng đáp ứng sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian, chỉ cần bá mẫu báo hỷ hắt có thể lập tức thú nàng rồi.

“Ngươi gấp gấp cái gì?”

“Chẳng phải sợ nàng động tâm nam nhân khác sao?” Dù nàng có đáp ứng hay không hắt vẫn sẽ đi cùng nàng áp chuyển tiêu lần này.

Niên Khai Diễm không đáp tiếp tục bước.

“Nàng không nói nghĩa là đáp ứng, ta đây chút nữa sẽ nói với bá phụ bá mẫu.”

Lương Tuấn Hy cũng đành bước theo nàng mà thôi, chỉ là hần hăm tiếu nói một câu như vậy. Niên Khai Diễm không có phản ứng để hần lập tức vui mừng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Người lạ báỉ phỏng

Lúc cả hai tiến tiền thính, vì rút tay mãi Lương Tuấn Hy cũng không buông nên giờ đây mọi người đều lom lom mắt nhìn hai cái tay đang nắm chặt để mặt của Niên Khai Diễm so với táo còn đỏ hơn.

Nàng đứng sát hần lắm bảỉ, “Mau buông tay đi.”

“Không buông.” Lúc này phải để mọi người biết rõ quan hệ của hần cùng nàng, như vậy cũng sẽ tiết kiệm không ít thời gian giải thích.

Niên Khai Diễm thính an xong mạnh mẽ rút tay về ngòỉ xuống ghé của mình, “Phụ thân, mấy hôm nữa nữ nhi xuất phát phải mang theo người nào?”

Niên Sở Hoàng nhìn nhìn Niên Khánh Tự rồi mới nói: “Đi cùng nhị thúc đi, có nhị thúc người bên cạnh phụ thân mới an tâm.” Mắt hần lúc này rất nhu hòa, bởi nữ nhi lựa chọn Lương Tuấn Hy cực kỳ hợp ý của hần.

Mặt của Khúc thị lại không có vui như vậy, chỉ khẽ nói: “Nhị đệ không thích hợp đi lần này, vẫn là để Vân Kha đi cùng Diễm Diễm.”

“Bá phụ bá mẫu, Tuấn Hy có thể đi cùng nàng.” Lương Tuấn Hy cũng ngòỉ xuống ghé, hần nghe qua một lượt mới lên tiếng. Khẩu khí thập phần kiên quyết, cho dù sóng to gió lớn tựa hồ cũng sẽ không chút lay động.

Không để người nào phản ứng bên ngoài có hạ nhân chạy vào, sau khi thính an xong liền hội báo: “Tổng tiêu đầu, phó tiêu đầu, phu nhân, đại tiểu thư, bên ngoài có một vị công tử nói đến tìm đại tiểu thư.”

Niên Khai Diễm lập tức vui vẻ hỏi: “Có phải công tử đó họ Thủy không?” Thủy Ảnh Tư từng nói qua nếu có dịp ghé Lan châu sẽ đến đây, có lẽ là hần đi.

“Nô tài đã hỏi qua, nhưng vị công tử đó rất kỳ quái, mang đầu lạp lại không hề đáp trả, chỉ bảo là tìm đại tiểu thư.” Hạ nhân kia như thật hội báo.

Lương Tuấn Hy mười hai phần nóng nảy hỏi, “Có nói mục đích đến không?” Đột nhiên xuất hiện thêm tên công tử nào nữa vậy? Hần còn chưa từng nghe qua nàng có quen nam nhân nào.

“Hần không có nói, ta muốn hỏi thêm nhưng những người theo hần rất hung thần ác sát, tựa hồ nếu nhiều lời nhất định giết người vậy.” Hạ nhân nhớ lại còn có chút run sợ. Bình thường người đến tiêu cục không phải đàm thương vụ thì là bằng hữu của gia chủ, nào có tìm người mà trừng mắt hung tợn như vậy bao giờ.

Cơ mặt của Niên Khai Diễm đông cứng lại, lại nghe hạ nhân đó nói thêm: “Nhìn y phục trên người có chút không giống chúng ta, thiết nghĩ không phải người ở Lan Châu mà từ nơi khác tới.” Tuy gặp qua rất nhiều từ nơi khác đến nhưng đa phần vẫn là thương nhân, nên nhiều tầng lớp khác hạ nhân này cũng sẽ không biết.

“Gọi vào đi, gặp không phải sẽ biết sao?” Niên Sở Hoàng nói xong lại nhìn qua Niên Khai Diễm, ánh mắt đầy nghi vấn lại đan xen chút không hài lòng.

Niên Khánh Tự nhìn Lương Tuấn Hy khẽ cười, “Theo ta thấy Diễm Diễm còn không biết, Tuấn Hy không nên khẩn trương như vậy.” Tiểu tử này lúc nào cũng vậy, phàm là chuyện của Diễm Diễm luôn là rất bình tĩnh như vậy.

“Vâng, Tuấn Hy đã biết.” Lương Tuấn Hy lễ phép gật đầu một cái, xoay mặt hướng ra ngoài như thể trông ngóng nam nhân kia.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Dưới sự dẫn dắt của hạ nhân, nam nhân kia xuất hiện ở trước cửa tiền thính, chỉ thấy hần một thân tử bào tú liên văn tao nhã, nhưng hắc sa trên đầu lạp rũ xuống dài đến thắt lưng, nhìn không thấy rõ bên trong để người cảm thấy hần cực kỳ thần bí. Sau lưng hần còn có một đám tùy tùng toàn bộ đều vận hắc sắc, vẻ mặt lạnh tức để người nghi kỵ.

“Niên tổng tiêu đầu, Niên phu nhân.” Hần bước đến ôm quyền hướng Niên Sở Hoàng cùng Khúc thị ở chủ vị khẽ gật đầu, nhưng đến thắt lưng cũng không hề cong. Niên Khánh Tự chau mày quan sát người đến chăm chăm, lại thấy hần hướng mình gật đầu: “Niên phó tiêu đầu.”

Niên Khai Diễm nhìn thế nào cũng nhìn không được dung mạo của người đến dưới đầu lạp có chút không vui bĩu môi, nàng chòm người sang khẽ nói với

Lương Tuấn Hy, “Hy, hình như ta không biết hẳn.”

Lương Tuấn Hy còn chưa kịp đáp đã nghe âm thanh hàm tiếu của nam tử kia truyền đến: “Còn chưa thấy được dung mạo của ta Niên cô nương sao lại nói không biết? Ta là đến tạ ơn cứu mạng của Niên cô nương cùng vị công tử kia a.” Tay hắn vươn ra hướng của Lương Tuấn Hy đang ngồi.

“Nguyên lai là vị công tử hôm đó.” Lương Tuấn Hy biết rõ người này là ai nên thần sắc khẩn trương cũng biến mất, thay vào đó là một nụ cười xã giao. “Vết thương đã tốt?”

“Nhờ có ân cứu mạng của nhị vị nay đã tốt.” Nam nhân kia không hề xưng tên chỉ hướng hai người cũng ôm quyền khê gật đầu.

Khúc thị nghe vậy liền cười nói: “Vị công tử này, mời ngồi.”

“Đa tạ Niên phu nhân.” Nam nhân đó bước đến ghế mà phương hướng tay của Khúc thị chỉ, vững vàng ngồi xuống. Sau lại mở miệng nói: “Hôm đó có công sự khẩn trong người, không từ mà biệt, thật có lỗi. Đạo gần đây lại không ở Lan Châu, hôm nay mới quay lại vì vậy đích thân đến mang lễ vật đáp tạ, còn mong nhị vị nhận cho.”

Hắn nói xong, đám tùy tùng lập tức bước ra ngoài xe ngựa mang không ít đồ vào tiền sảnh. Trên tiền sảnh đã đặt hai cái rương, đều được mở nắp, một rương to đựng châu báu, một rương nhỏ hơn chút đựng hoàng kim.

Niên Khai Diễm nhìn thấy có chút méo mó, “Bất quá là một cái nhắc tay, cũng không phải ta cứu người, không cần dùng lễ vật hậu hình như vậy.” Sau đó nàng nói với Lương Tuấn Hy: “Hy, cái này của người đó.” Hôm đó nàng có giúp gì đâu, toàn bộ đều là công của Lương Tuấn Hy.

“Vị công tử này mặt không tốt, thiết nghĩ muốn cứu tại hạ còn nhờ Niên cô nương trợ giúp, cô nương hà tất khách sáo.” Nam nhân kia khê cười nhìn chăm chăm Niên Khai Diễm.

Lương Tuấn Hy nhìn không thấy cũng không biết lễ vật gồm có gì, nhưng nếu hôm đó Niên Khai Diễm không mở miệng hắn cũng sẽ không giúp, vì vậy lễ vật này không thể nhận được. “Diễm Diễm nói cũng không phải không có lý, công tử không cần dùng lễ lớn như vậy, chúng ta đảm đương không nổi.”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Ngay lúc nam nhân kia vừa muốn nói cái gì thì Hoa nữ nương mang theo hạ nhân bước vào chuẩn bị châm trà. Nam nhân kia nhìn Hoa nữ nương một lúc, bất giác khê hô: “Hoa Âm a di?”

Hoa nữ nương vừa nghe có người gọi nữ danh của mình lập tức kinh sợ, quay đầu mở to mắt nhìn nam nhân kia. Hắn biết nữ danh của nàng, lại gọi nàng là a di, trên đời này chỉ có một người.

Không đợi nàng nghĩ ngợi nhiều, chỉ thấy hắn mở đầu lập ra, gương mặt tuấn dật lập tức xuất hiện trước mặt mọi người. Ngũ quan như điêu khắc vậy, mà đặc biệt hơn chính là đôi mắt kia, nó màu hổ phách, đầy vẻ mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Hoa nữ nương phịch cái quỳ xuống, dùng đầu gối đi đến trước mặt hắn, hai hàng lệ nóng bỏng chốc trào ra ngoài. Mà bên này Lương quân gia sớm đứng ở phía sau Niên Sở Hoảng cũng bước đến quỳ xuống, cực kỳ quy củ, cung kính.

Trong khi mọi người vẫn còn mặc danh kỳ diệu thì Niên Khánh Tự cũng quỳ xuống. Lan châu cách xa kinh thành còn không nói, ở nơi này mọi người đều bàn tán chuyện quân tình cùng thương trường căn bản không biết những thứ khác. Còn hắn là một thương gia, đã từng đến kinh thành không ít lần nên biết được một số chuyện, đó chính là...

Hắn nhẹ giọng nhắc nhở: “Hoàng thất đều là mắt màu hổ phách.” Tuy không biết vị trước mắt là ai, chỉ biết hắn là người hoàng thất.

Mọi người đều đồng loạt trấn định lại quỳ xuống. Chỉ còn Lương Tuấn Hy cùng Niên Khai Diễm hóa tượng ngồi ở đó. Người thì đang lâm vào trầm tư nghĩ xem vì sao người của hoàng thất biết nương mình, người lại không thể tin tưởng sẽ có người có màu mắt kỳ lạ lại đẹp như vậy.

Lương Vân Kha chuẩn bị xong được liệu đến tiền sảnh báo cáo thấy tràng cảnh trước mắt dù không hiểu gì cũng học theo lập tức mất hồn mà quỳ xuống. Đây là chuyện gì xảy ra, sao đột nhiên không khí ngưng trọng như vậy?

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Chỉ nghe âm thanh khàn khàn của nam tử đó khê vang lên trong không gian im lặng, nghe dị thường rõ ràng: “Hoa Âm a di, Lương ngự y đã lâu không gặp, không cần hành lễ, mau đứng lên.” Hắn nhận ra Hoa Âm, bởi người này hầu hạ bên cạnh mẫu hậu hắn nhiều năm. Còn Lương Lạc là người chăm sóc cho sức khỏe mẫu hậu năm đó, hắn tuy gặp không nhiều nhưng biết được năm đó Hoa Âm cùng Lương Lạc cùng nhau rời cung.

“Thái tử điện hạ vạn an.” Hoa Âm cùng Lương Lạc thấy mọi người đều biết vậy cũng không cần che giấu nữa. Người trước mắt thực sự là thái tử đương triều Gia Luật Cẩn.

Niên Khai Diễm hút một ngụm khí lạnh trán đầy mồ hôi, Là thái tử a! Mạng trân quý, trách không được hắn sẽ mang không ít lễ vật đến đây tạ ân rồi.

“Không cần hành đại lễ, mọi người đứng lên đi, hôm nay đến chỉ là tạ ơn, ngoài ý muốn gặp được các người đã là rất vui rồi.” Gia Luật Cẩn giải thích cho sự xuất hiện của mình, khom người đỡ lấy Hoa Âm, dù sao lúc nhỏ cũng là nàng chăm sóc hắn.

Mọi người đứng lên, Lương Lạc cẩn thận hỏi thăm: “Điện hạ bị thương sao? Để tiểu dân thay người xem một chút.” Hắn đã từ quan nên không thể xưng thần chỉ có kiêm xưng tiểu dân mà thôi.

“Đứng a, ngọc thể quan trọng, không nên qua loa.” Hoa Âm thập phần lo lắng nói.

Gia Luật Cẩn khẽ lắc đầu, không đáp chỉ hỏi: “Mẫu hậu cho người tìm hạ lạc của hai người rất lâu, hiện vô tình gặp được cũng là thượng thiên giúp đỡ. Không biết hoàng đệ hấn, hiện tại nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Thân phận chân chính

Miệng thì hỏi nhưng mắt đã nhìn chằm chằm vào Lương Tuấn Hy rồi. Gia Luật Cẩn biết mình còn có một thân đệ đệ, chỉ là vì thái tử vị của hắn cùng vì an toàn của thân đệ đệ, nên vừa sinh ra đã phải nhờ Hoa Âm cùng Lương Lạc mang xuất cung. Nay mọi chuyện đã nằm trong lòng bàn tay thì lại tìm không thấy hạ lạc của bọn họ vì vậy trẻ nãi đến hiện nay.

Lúc này thì không nói, hiện tại lại cảm thấy có chút sai rồi. Nhìn quét qua nơi này cũng chỉ có mỗi mình Lương Tuấn Hy là che mắt thôi, đây để hắn không hoài nghi là không được. Mà điều đáng nói hơn chính là, hôm hạ sinh hoàng đệ, hắn nghe mẫu hậu dặn Hoa Âm, nói hoàng đệ hấn tên ‘Hy’ là do phụ hoàng đích thân đặt.

Hoa Âm cùng Lương Lạc cũng nhìn về phía Lương Tuấn Hy cẩn thận hít thở. Lương Lạc kính cẩn bước đến phía sau của Lương Tuấn Hy, đưa tay kéo băng che mặt của hắn xuống, cung kính nói: “Hoàng tử điện hạ ở nơi này.”

Lương Tuấn Hy nghe được câu của Niên Khánh Tự thì toàn thân đều đông cứng không nói nên lời. Đúng, mắt của hắn màu hổ phách, chính vì sợ người nói hấn là quái nhân nên lúc nào cũng che lại. Đến ngày hôm nay hắn mới biết được, bản thân không phải quái nhân, mà thân phận của hắn cùng mọi người khác biệt rất nhiều.

Trách không được cha nương, hạn chế hấn gọi ‘cha nương’, không để hấn xưng nhi tử, không để hấn gọi Lương Vân Kha là nhị đệ, không để hấn quý, bắt hấn học thật nhiều thứ, kẻ hấn nghe rất nhiều quy tắc cùng hoàng đế các lịch đại, luôn luôn thiên vị hấn. Hóa ra toàn bộ đều là có nguyên nhân, nguyên nhân sâu xa nhất bởi vì đó mới là thân phận chân chính của hấn.

Mà mỗi lần nói gì hấn đều bảo vì sao Lương Vân Kha có thể hấn lại không thể, cha nương đều sẽ im lặng đáp không được, cuối cùng là tùy ý hấn. Chỉ có mỗi chuyện của Điem Điem là bọn họ rất cương quyết không để hấn thủ nằng.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Khi băng che mắt rời ra, đôi mắt phượng màu hổ phách của Lương Tuấn Hy rất lâu rồi mới được nhìn thấy ánh sáng nên khẽ nhủ lại, theo bản năng đưa tay lên che trên mắt. Sau khi thích nghi thì cánh tay kia hạ xuống, để mọi người có mặt đều hút khí, đến một âm thanh nhỏ cũng không phát ra được khỏi cổ họng.

Lương Vân Kha nhìn thấy lập tức ngã ngồi trên đất. Không ngờ thân phận của đại ca mà hấn luôn bảo vệ từ đó đến nay lại cao như vậy. Trách không được phụ mẫu thiên vị đại ca như vậy, hấn vẫn luôn tự an ủi bản thân rằng, đại ca thiếu đi đôi mắt, so với hấn vất vả hơn rất nhiều, xem ra hôm nay lắm to rồi.

Gia Luật Cẩn nở ra một nụ cười từ lúc bước vào đến nay mới thấy, nhắc chân bước đến trước mặt Lương Tuấn Hy, “Hoàng đệ? Thật không ngờ người cứu ta lại là hoàng đệ.”

Sau đó cao hứng ha ha bật cười, hai tay nắm lấy hai bắp tay của Lương Tuấn Hy. Trách không được hấn nhìn thấy Lương Tuấn Hy ánh mắt đầu tiên đã thấy rất quen mắt, hóa ra tiểu tử này giống mẫu hậu, còn hấn lại tựa như phụ hoàng, vì vậy nhìn không giống như cũng là chuyện bình thường.

“Lương ngự y, mắt của hoàng đệ vì sao lại như vậy?” Gia Luật Cẩn quan sát Lương Tuấn Hy một mắt lại hỏi. Bởi xung quanh mắt của Lương Tuấn Hy đều là vết sẹo lồi lõm chồng chéo nhau, cực kỳ ác tâm.

Lương Lạc kính cẩn đáp trả: “Hồi thái tử điện hạ, vì để che giấu màu mắt này nên tiểu dân mỗi ngày đều để Hoàng tử điện hạ dùng được duy trì vết sẹo này. Chỉ cần ngưng được, ba ngày sau sẽ không còn vết tích.” Sao đó còn bồi thêm: “Tiểu dân vốn muốn dùng được đổi màu mắt cho Hoàng tử điện hạ nhưng lại nghiên cứu chưa ra nên đành ủy khuất vương gia.”

Lương Tuấn Hy có chút hiểu rõ, lúc nhỏ hấn từng hiếu kỳ mở băng che mắt ra xem. Mắt hấn vốn nhìn rõ ràng vì sao cha nương lại bắt hấn che lại, tại những vết sẹo kia sao? Kết quả bị cha phát hiện, cha để hấn xem rõ mắt của hấn cùng mắt người bình thường khác thế nào rồi dặn hấn tuyệt đối không nên mở ra.

Hắn sợ nhị đệ ghét bỏ hấn nên từ đó cũng không dám mở. Hôm nàng tặng y phục cho hấn, hấn mở ra mặc xong đội ngọc quan nàng tặng lên nhìn mình

trong gương đồng đến thần thờ. Đó là đồ nạm tặng cho hân, cũng may hôm đó nạm xong vào hân kịp thời mang lên lại. Hôm hân cứu Gia Luật Cẩn, hân cũng phải dùng mắt nhìn vì vậy mới đuổi nạm ra ngoài. Hôm ngả vực hân cũng có mở ra, lại sợ nạm nhìn thấy nên căn bản không dám nhìn nạm.

Mỗi ngày cha nương mang được đến cho hân đều nói được này giúp hân đổi màu mắt, nhưng là vẫn còn đang trong quá trình điều chế nên chưa phát huy tác dụng, cha nương dặn hân phải kiên trì. Hóa ra tất cả đều không phải sự thật, đây là thay hân che giấu thân phận mà thôi.

Hoa Âm khóc đến đứng không vững phải đưa tay đỡ lấy bàn. Nạm vốn cùng Lương Lạc cũng muốn tìm hiểu chuyện ở kinh thành nhưng lại không quen biết người nào, sợ bị truy sát nên mới trể nãi. Lại không nghe hoàng thất tìm người, vốn nghĩ sẽ xem Lương Tuấn Hy như Lương Văn Kha vậy, đều là hài tử của mình, nhưng hôm nay đột nhiên Gia Luật Cẩn xuất hiện, để nạm cảm thấy đau như mất hài tử vậy.

Nạm chậm rãi xoay người nói với Khúc thị cùng Niên Sở Hoảng: “Lão gia, phu nhân, không phải nô tỳ muốn giấu giếm hai người, toàn bộ đều là bất đắc dĩ.”

Toàn Niên gia thụ sủng nhược kinh lui lại về vị trí của mình. Ai mà ngờ được Niên phủ nhỏ nhỏ của bọn họ có chứa một đại phạt vương gia cơ chứ. Mà vương gia đó còn thường xuyên bị Niên Khai Điem khi dễ bắt nạt lâu dài nữa chứ, nếu là trách tội, chỉ sợ tội chết thì miễn những tội sống khó tha, toàn bộ bị tịch biên a.

Gia Luật Cẩn đứng thẳng thắt lưng nói với Hoa Âm: “Hoa Âm a di, hoàng đế hân vẫn còn có chút không tin, ngươi kể hân nghe một chút đi.” Nói xong hân bước về chỗ của mình cầm chén trà nóng lên chậm rãi nhấp.

“Vâng.” Hoa Âm kinh cẩn kể lại: “Năm đó nô tỳ cùng phu quân phụng mệnh hoàng hậu nương nương mang hoàng tử điện hạ âm thầm xuất cung. Lân tránh ở một thôn nhỏ gần kinh thành.”

Lương Lạc chính vì chuyện xuất cung này mà tự chặt đứt ngón tay cáo bệnh hồi hương. Do năm đó hoàng hậu có ân với hân, hân không thể không đáp đền được.

Thế nên hân tiếp lời Hoa Âm: “Chỉ là liên tục bị truy sát nên phải đổi chỗ ở không ngừng tận nửa năm lấy thân thù của nương tử khoản toàn có thể tự mình thoát thân nhưng còn có mang nô tài cùng hoàng tử điện hạ nên khó có thể chống cự, sau lại bị son tặc bắt được. Lúc đó may mắn gặp được lão gia, cuối cùng được mang về Lan Châu phân cho một viện nhỏ.”

Thực chất là Niên Sở Hoảng cứu được bọn họ thì Lương Lạc run sợ đáp quan hệ của hai người là phu thê nên Niên Sở Hoảng mời để bọn họ ở cùng một phòng. Sau này phát sinh tình cảm, rồi hạ sinh Lương Văn Kha.

“Mà Văn Kha cũng không phải nhỏ hơn hoàng tử điện hạ hai tuổi, mà chỉ nhỏ hơn một tuổi thôi.” Hoa Âm đưa tay lau nước mắt thuật lại. Sắp đến lễ cập kê của nhi tử rồi, nạm cùng phu quân cũng mua quan mào cho hân, vốn nghĩ năm sau mới có thể sử dụng, xem ra không cần thiết kéo dài nữa.

Lương Lạc hít hít mũi, đưa tay thấm giọt lệ nặng trĩu chuẩn bị rơi khỏi khóe mắt rồi nói: “Hoàng tử điện hạ, người mang họ Gia Luật của hoàng thất, tên độc một chữ Hy, do hoàng thượng đích thân chọn.”

Biết Gia Luật Hy là một lòng với Niên Khai Điem bọn họ cũng chỉ có thể im lặng cho qua, bởi lúc đó nạm căn bản không thích hân. Mà bọn họ cũng không ngăn cản hân đến gần nạm là bởi vì thông qua khi dễ của nạm để tôi luyện hân cũng xem như là một chuyện tốt. Chỉ là gần đây quan hệ của hân và nạm trở nên rất tốt đẹp, để bọn họ phải lo lắng rồi ngăn cản.

Niên Khai Điem là độc nữ, thú nạm nhất định phải ở rể, hoàng thất là sao có thể ở rể được? Hôm nghe được hân nói nạm không muốn hân ở rể nhưng lâu như vậy bụng phu nhân cũng không có động tĩnh, hỏi nạm làm sao yên tâm cho được.

Mà cũng do thân phận của Lương Tuấn Hy là hoàng tử nên nạm cùng Lương Lạc mới ngăn cản hân thú Niên Khai Điem. Nói gì thì nói Niên Sở Hoảng cũng là ân nhân cứu mạng của bọn họ, nếu như Lương Tuấn Hy nhận tổ quy tông, lấy thân phận của Niên gia, Niên Khai Điem sẽ không ngồi được chính thể vị mà cao lắm thì chỉ là ngồi vị trí bình thê mà thôi, như vậy là ủy khuất nữ nhi của ân nhân, bọn họ không làm được.

Đây là còn chưa nói, tính tình của Niên Sở Hoảng mọi người cũng biết rõ, nóng như lửa, nếu nghe được độc nữ của mình bị biếm thành bình thê, vậy thì cũng như thiếp thôi, chỉ là cao quý hơn thiếp nhưng cũng không thể sánh được với chính thê, vậy thì sẽ còn thể nào nữa.

Mà tính cách của Niên Khai Điem cũng biết được là không thể nào chấp nhận một phu quân nhiều thiếp thất, vì vậy, cách tốt nhất vẫn là không nên có dính dấp.

“Chính vì vậy hoàng tử điện hạ không thể thú đại tiểu thư được.” Hoa Âm quỳ xuống cầu khẩn Gia Luật Hy.

Câu nói của Hoa Âm để mọi người thanh tỉnh lại một chút. Lúc này người người khi biết được thân phận của Lương Tuấn Hy đều chê bai Niên Khai Điem ngu ngốc, vớ được một hoàng tử nay để tuột mất, đến phu phụ Niên gia cũng đầy tiếc nuối. Chỉ là câu nói của Hoa Âm để bọn họ cảm thấy không còn tiếc nuối nữa, vì đây căn bản là chuyện không thể nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Cự tuyệt

Gia Luật Hy nghe được lời này đầy không vui, hôm nay quá nhiều chuyện để hấn rất khó tiếp thu được, nhưng càng không thể nào tiếp thu hơn chính là chuyện ngăn hấn thú Diễm Diễm. Mắt hấn đảo tới đám lễ vật lại nhìn Hoa Âm trước mắt, hơi khom người đỡ nàng đứng lên.

“Nương, nhi tử vẫn muốn thú Diễm Diễm.” Tuy nói hoàng tộc có mắt màu hổ phách nhưng hấn vẫn không có đôi cách xưng hô. Thứ nhất là đã quen rồi, thứ hai hấn cảm thấy không nên đổi, sách có câu, công đường cao hơn công sinh mà, không phải sao?

“Hoàng tử điện hạ tam tư a.” Lương Lạc cũng bước đến trước mặt hấn quỳ xuống. Đây lại để Gia Luật Hy tiếp tục khom người đỡ, mỗi tay đỡ một người nhưng chẳng người nào chịu đứng lên cả.

Khúc thị tử nhỏ sinh ra lớn lên tại Lan Châu, nơi này cũng không có tam thê tứ thiếp nhưng nàng biết rõ những nơi khác vẫn là có. Đó còn chưa kể đến hoàng thất càng là thê thiếp thành đàn, vốn sớm có ý định không tác thành hôn sự này, nên nàng cũng không có bao nhiêu tiếc nuối, cũng mở miệng khuyên: “Hoa nữ nương cùng Lương quân gia nói có lý, Diễm Diễm không thể gả cho hoàng tử điện hạ được.” Nàng không nghĩ quá sâu xa như Hoa Âm cùng Lương Lạc nhưng vẫn biết nữ nhi không thể ủy khuất được

Niên Sở Hoàng cầm lên được bỏ xuống được, thập phần khẳng định không gả: “Hoàng tử điện hạ không nên miễn cưỡng nữa, hôn sự này Niên gia sẽ không tác thành.” Hấn không biết được cách nghĩ của phu nhân nhưng hấn chỉ có mỗi một nữ nhi này mà thôi, Gia Luật Hy không thể ở rể, nữ nhi của hấn càng không thể làm dâu.

Niên Khánh Tự lại rất tiếc nuối, vốn là tiếc bản thân không có được nữ tử này, sau lại thành tiếc cả đại ca cũng không có được phúc phận này. Hấn nhìn Gia Luật Hy, âm thanh có chút hòa nhã khuyên như: “Hoàng tử điện hạ cũng biết Diễm Diễm là người duy nhất kế thừa Niên gia, Nhân nhi không còn Nhạn nhi lại sắp gả ra ngoài, người không nên làm khó Niên gia.”

Hấn làm khó Niên gia sao? Hấn lúc nào làm khó Niên gia? Hấn chỉ muốn thú nàng làm thê, chi đơn giản như vậy mà thôi.

Gia Luật Hy giận đến run người hàn khí cũng bắt đầu phát tán, lần đầu hấn cảm thấy bản thân vừa giận vừa bất lực như vậy. Lúc trước chuyện của Hứa Bộ Nam hấn là vì không muốn nàng đau lòng nên không có nói ra, tuy giận nhưng lại không bất lực, lúc này đây mọi người đều phản đối hôn sự của hấn cùng nàng.

Vì vậy hấn quay sang nhìn Niên Khai Diễm, nàng hứa gả cho hấn, chỉ cần nàng mở miệng hấn không tin bá phụ bá mẫu cùng nhị thúc sẽ không cố ý kiến của nàng mà tiếp tục phản đối. Chỉ là chỗ của nàng từ lâu để trống, không ai biết nàng rời đi lúc nào, cũng không người nào biết nàng vì sao lại rời đi.

Gia Luật Hy mạnh đứng lên có chút hoảng loạn nhìn quanh, “Diễm Diễm? Nàng đi đâu rồi?” Nàng ghét bỏ con mắt này của hấn nên rời đi rồi sao? Đột nhiên hấn thấy rất lạ lẫm, hết như lúc nhỏ vậy, nhưng hiện tại đến cha nương nhị đệ kể cả nàng đều không ở gần hấn nữa, cả xưng hô với hấn đều có một khoảng cách như vậy.

“Hoàng đệ.” Nhìn hoàng đệ của mình luống cuống, Gia Luật Cẩn cau mày không vui, âm thanh cũng trầm xuống, “Hoa Âm a di không dạy ngươi cách kiềm chế cảm xúc sao?”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Lúc này trong đầu Gia Luật Hy chỉ có lạc lõng, chỉ có sợ mọi người rời xa hấn, sợ Niên Khai Diễm chán ghét hấn nên căn bản nghe không lọt câu nói kia của Gia Luật Cẩn. Hấn cực lực đè nén tâm tình lại, nhìn phu thê Niên gia, “Bá phụ bá mẫu, Tuấn Hy vẫn là câu nói đó, nếu không phải nàng Tuấn Hy không thú.” Dứt lời hấn lập tức xoay người phóng nhanh như bay đến Diễm viên.

Gia Luật Cẩn tức giận, mạnh mẽ chén trà xuống bàn, hơi hương phu thê Niên gia gập đầu rồi chạy theo Gia Luật Hy. Sao lại có thể như vậy được? Lần này hồi kinh, hấn nhất định đích thân giáo huấn lại vị hoàng đệ này, là người của hoàng thất phải có kiêu ngạo, tôn nghiêm, tuyệt không thể bày cảm xúc trước mặt người khác, càng không để người khác ảnh hưởng đến bản thân.

Gia Luật Hy một mạch chạy đến Diễm viên, lần đầu tiên hấn nhìn thấy Thước nhi, nàng ngồi ở dưới đất, váy đầy bụi bẩn nghịch đèn kéo quân hấn làm cho Diễm Diễm. Hấn cũng không lưu ý mà chạy đến gõ cửa phòng của nàng, “Diễm Diễm, nàng làm sao? Sao lại không lời chạy về đây như vậy?” Hấn tĩnh tâm lại nghe được âm thanh nức nở của nàng ở bên trong khiến lòng hấn tê dại. Nàng sao lại khóc như vậy?

Gia Luật Cẩn đuổi đến nơi, mắt quét qua xung quanh rồi sải bước đến chỗ Gia Luật Hy, “Hoàng đệ, ngươi sao lại như vậy? Sao lại vì một nữ nhân luống cuống như vậy? Lấy thân phận của ngươi muốn bao nhiêu nữ nhân mà không có? Nữ nhân đẹp hơn nàng nhã nhặn hơn nàng cũng phải xếp hàng chờ ngươi chọn. Nàng căn bản...” không đáng để ngươi làm như vậy, phàm là nữ nhân đều không đáng.

Lúc đầu nhìn thấy Gia Luật Hy, hấn cảm thấy rất hài lòng, nhưng vì sao lại chỉ vì một nữ nhân mà khiến bản thân mất hết phong phạm như vậy? Hấn thực sự không thể hiểu nổi. Là Hoa Âm dạy không được hấn hay là do hấn phải che mắt nên không biết được mỹ nhân là thế nào?

Niên Khai Diễm tuy cũng rất ưa nhìn nhưng hoàn toàn không gọi là đẹp. Muốn đẹp, kinh thành không thiếu, là do hấn bị mắt nên nhìn không thấy mà thôi. Vậy làm sao xứng để hoàng đệ hấn vì nàng hy sinh như vậy?

“Ta chỉ muốn thú nàng.” Gia Luật Hy không muốn nghe tiếp, hấn âm hàn đến cực điểm chứng tỏ nộ khí càng ngày càng tăng. Hấn không muốn nghe người khác bình phẩm nàng, trong lòng hấn nàng là tốt nhất.

Hừ từ trong mũi ra, Gia Luật Cẩn thấy hần cố chấp như vậy cũng không bức ép, dù gì thì thú bao nhiêu cũng đâu có gì quan trọng, “Thú liền thú thôi, chi là lấy thân phận của nàng cao lắm thì là bình thể, nhưng đó còn phải do mẫu hậu cùng lễ bộ, khâm thiên giám xem xét trước mới được. Còn phải hỏi ý triều thần cùng xem thế cục trong triều nữa.”

Hần nói vậy nghĩa là vị trí bình thể của nàng có ngồi được hay không còn phụ thuộc vào rất nhiều yếu tố, không phải chỉ mỗi mình hần(GLH) là có thể quyết định hết được. Mà vị trí bình thể kia cũng xem như là cổ kị thân phận thể từ tào khan kết tóc lại có ân mới được ngồi.

Gia Luật Hy mở to mắt nhìn người nói chuyện, hần tuy biết một ít chuyện của kinh thành như lại không quá sâu, vì thế hần nghĩ rất đơn giản chỉ cần hần không chịu thú thì mọi người không ai bức được hần. Chỉ là hần muốn thú thể, hoàng hậu muốn quản hần cũng không nói nhưng liên quan gì đến lễ bộ, khâm thiên giám chứ? Lại còn một đám người bu vào tra xét, đây lại tính cái gì?

“Vi sao? Dừng tam thư lục lễ nghênh thú vào cửa cũng là bình thể?” Hần đầy lòng không hiểu hỏi.

Gia Luật Cẩn lại rất bình thân giải thích, dù sao hoàng đệ này của hần lưu lạc ở nhân gian bao lâu, không hiểu cũng là chuyện bình thường, “Sĩ nông công thương, thương gia là tầng lớp thấp nhất, nàng làm sao có thể ngồi chính thể vị. Điều đơn giản này sau này không được quên nữa.”

Gia Luật Hy không đáp chỉ tiếp tục gõ cửa: “Điềm Điềm, mở cửa cho ta vào có được không?” Mỗi lần xảy ra chiến sự đều bảo thương nhân quyên góp, giờ đây mở miệng lại bảo thương nhân là tầng lớp thấp nhất, hần mới không cảm thấy như vậy.

“Cần gì xin phép nàng, trực tiếp đẩy cửa vào là được rồi.”

Ngay khi Gia Luật Cẩn muốn sai người phá cửa xông vào thì Gia Luật Hy lãnh hần nói: “Đây là nơi của nàng, không phải hoàng cung càng không phải kinh thành, nên tôn trọng nàng một chút.”

“Đây đều là thiên hạ của Gia Luật gia chúng ta.” Ý của Gia Luật Cẩn là hần hoàn toàn có thể ở nơi này tung hoành ngang dọc không cần nhìn sắc mặt của bất kỳ người nào. “Nàng được hoàng đệ nhìn trúng nên cảm thấy vinh hạnh, nào có thể để nàng cao giá như vậy chặn người ngoài cửa.”

Gia Luật Hy quay người hướng phía Gia Luật Cẩn, nâng mắt lên, hiện tại muốn có bao nhiêu nộ có bấy nhiêu nộ, chỉ là nộ của hần không có quát lớn chi có hần, “Hôm đó nếu nàng không mở miệng, ta cũng sẽ không xuất thủ cứu người, hoàng huynh cũng biết rõ, đúng không?”

“Nhưng đó không đồng nghĩa với việc nàng có thể đối với người như vậy.” Đồng tử của Gia Luật Cẩn có chút run, trước nay ngoại trừ phụ hoàng ra đây là lần đầu tiên có người để hần cảm thấy được hần khí đáng sợ như vậy. Chỉ là hần là một thành viên trong hoàng thất, cúi đầu trước người khác, hần làm không được, nhất là đó là nữ nhân.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên---

Gia Luật Hy không tiếp tục câu chuyện, hần vẫn gõ cửa, “Điềm Điềm, chúng ta nói chuyện có được không?” Bên trong chỉ có tiếng khóc nho nhỏ truyền đến mà thôi để hần không thể thờ được. Nàng đến cùng là thế nào? Sợ hần hay là vì chuyện gì, chỉ ít cũng nên nói ra cho hần được biết nữa, dù cho chết cũng phải chết minh bạch một chút.

Gia Luật Cẩn vẫn rất không cam lòng nhìn hoàng đệ của mình như vậy, cuối cùng hần hỏi ra: “Đến cùng hoàng đệ nhìn trúng nàng điềm nào?” Hần thấy Niên Khai Điềm không chút bất mãn, hần đối tốt với nàng vì nàng từng cứu hần, chỉ có vậy mà thôi.

Gia Luật Hy hít một hơi mới đáp trả, “Hần hoàng huynh cũng biết đôi mắt này của ta rất lâu không thấy ánh sáng rồi?” Thấy Gia Luật Cẩn gật đầu hần mới nói tiếp: “Ta vốn nghĩ lấy đôi mắt này cả đời này sẽ không có bằng hữu, là nàng khiến ta vui vẻ, là nàng mang bằng hữu mang tiếng cười đến cho ta, với ta mà nói, nàng rất quan trọng.”

Gia Luật Cẩn xem như cũng là hiểu mà gật đầu. Tuy hần chưa từng trải qua giai đoạn không có bằng hữu sợ bị người kỳ thị như Gia Luật Hy, nhưng lại đứng ở khía cạnh đó mà phân xét, quả thực công của Niên Khai Điềm không phải nhỏ.

Gia Luật Hy bắt lực cúi đầu hất một hơi, lúc ngẩng đầu lên hần lại nhìn thấy cửa sổ ngoại thất của nàng đang mở. Mang theo tâm trạng cao hứng bước đến, tay chống song đài, bật người, nhảy vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Đỗ võ

Khi Niên Khai Điềm nghe mọi người nói chuyện thì cả người lạnh như băng, đầu quả tim nhói lên vài lần, đợi đến lúc nhìn thấy ánh mắt màu hổ phách của Gia Luật Hy nàng biết bản thân không thể lưu lại nữa. Không đợi bằng vài kia rơi hết xuống, nàng đã đứng lên rồi đi, vì lực chú ý của mọi người hoàn toàn đặt hết trên người hần nên khi nàng ly khai cũng không người phát hiện.

Nàng một mạch chạy về Điềm viên, đôi mắt sớm đã nhạt nhòa, gương mặt sớm đã ướt đầm lệ. Lúc này hần nói với nàng chuyện tam thư lục lễ, nàng cảm

thấy hắn nói cũng rất có đạo lý nên không phản đối. Dù gì hắn cũng không còn nhỏ nữa, gập gáp thú thê cũng là bình thường, đây là còn chưa nói đến tiểu đệ đệ của nàng ai biết lúc nào mới xuất hiện.

Không ngờ lúc này quyết định gả cho hắn là lúc biết được thân thế của hắn. Nàng làm sao dám tiếp tục mơ mộng có thể làm thê tử của hắn đây? Nàng từng đối xử với hắn rất tệ, vô cùng tệ, cho dù giờ đã chuyển biến tốt thì đã sao, vẫn là không thay đổi được quá khứ.

Nếu như vẫn là quyết định gả, người khác sẽ nói nàng treo cao, cóc ghè muốn ăn thịt thiên nga, không những nàng cả phụ mẫu cùng Niên gia đều ảnh hưởng rất lớn. Vì vậy vẫn là không gả, nhưng tâm nàng đau lắm, không thể nào không chế được cơn đau cùng nước mắt, càng không thể đối mặt với hắn vào lúc này.

Nàng thà rằng đây chỉ là ác mộng mà thôi, hắn không phải hoàng thất gì cả, chỉ là một lang trung bình thường trong phủ, nhưng nàng không thể ích kỷ như vậy được. Hắn nhìn thấy được, thân phận hắn cao quý nàng nên chúc mừng hắn, vì hắn cao hứng mới phải, nhưng vì sao nàng ích kỷ như vậy, có một chút chuyện cũng không thể mở lòng được?

Niên Khai Diễm tuy sống tận hai đời nhưng căn bản không biết về những chuyện quý tộc quan lại, thậm chí là hoàng thất. Lần trước Gia Luật Hy chỉ kể nàng nghe lịch đại các hoàng đế mà thôi, chỉ biết hoàng thượng nhiều vợ căn bản nghĩ không được nhiều như đám người bên ngoài. Nàng chạy trốn về cũng vì cảm thấy không còn mặt mũi lưu lại, càng không có tư cách làm thê tử của hắn, không biết dùng thái độ gì đối diện với hắn.

Về đến Diễm viên nàng đã xông vào thính tử đóng cửa lại, tựa lưng ở phiến cửa khóc đến đứng không nổi từ từ trượt xuống. Nàng ngồi bó gối sát phiến cửa, nước nỏ không ngừng, mặt cũng không hề ngẩng lên, chỉ có khóc.

Nghe được đối thoại của huynh đệ bọn hắn, nàng càng khóc lợi hại hơn. Nguyên lai, điều kiện của hoàng thất lại là như vậy. Cũng may nàng đã tính đến chuyện từ bỏ nhưng là kiểm lòng không dạng mà thôi.

Khi Gia Luật Hy nhảy cửa sổ vào, hắn cũng không tâm tình nhìn phòng nàng, lập tức chạy đến nơi phát ra tiếng khóc. Khi hắn từ ngọ thất xông ra thính tử, đã thấy Niên Khai Diễm ngồi bó gối trên mặt đất, cả người đều run rẩy.

Hắn ôm lấy ngực cố hít thở khí lạnh cuối thu để làm tê đi cơn đau lòng của mình mới bước tới, quý một chân xuống trước mặt nàng, “Diễm Diễm, nàng đến cùng làm sao?” Hắn còn chưa từng nhìn thấy nàng, vốn nghĩ đến đêm tân hôn mới được len lén nhìn, sau lại nghĩ có thể mỗi ngày ở trong phòng nhìn nàng, đến hôm nay lại được công khai nhìn nàng, nghĩ không ra tự nhiên nàng lại thành như vậy.

Niên Khai Diễm nước nỏ, âm thanh có chút khàn đờn người, “Ngươi ra ngoài, ta không muốn gặp ngươi, ngươi ra ngoài, ra ngoài.”

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Gia Luật Cẩn ở bên ngoài nghe được như vậy rất khó chịu, nhưng nghe âm thanh biết nàng ở ngay sau cửa nên cũng không có tùy tiện xông vào, hắn là thái tử cũng không thể như Gia Luật Cẩn nhảy cửa sổ. Hắn im lặng theo dõi đoạn đối thoại của bọn họ.

“Nàng đến cùng làm sao? Không khỏe chỗ nào, để ta xem cho nàng.” Gia Luật Hy nắm lấy tay nàng nhưng lại bị nàng hung hăng hất ra: “Không cho phép ngươi chạm vào ta.”

“Nàng có phải không muốn thấy đôi mắt này của ta không?” Âm thanh của Gia Luật Hy vẫn ôn nhuận lại che đi không được sự đau lòng của hắn, “Ta che lại sau này không cần nhìn nữa được không?” Đây cũng là lý do hắn muốn đợi đến đêm tân hôn mới cho nàng xem, hắn sợ nàng bài xích hắn.

Hắn vốn nghĩ nếu là nàng không thể tính toán sổ sách, sau này thành thân, hắn tìm một nơi dùng con mắt này thay nàng tính toán. Như vậy liền thứ gì cũng không lo lắng nữa rồi. Nàng cũng mở miệng muốn nhìn đôi mắt này của hắn, vậy đêm tân hôn hắn cũng sẽ thấy được nàng. Nếu là nàng chấp nhận đôi mắt này, vậy cùng nàng ở trong phòng hắn cũng không cần che nữa, có thể công khai nhìn nàng, thay nàng tính sổ sách.

Giờ nàng run rẩy như vậy, khóc đến thương tâm như vậy, thậm chí không nhìn hắn đến một mắt, bảo hắn phải làm thế nào. Hắn bất chấp mọi thứ, dang rộng song chưởng, ôm chặt lấy nàng.

Nhưng Niên Khai Diễm lại gãy giữa quyết không để hắn ôm, “Ngươi buông ta ra, không cho phép ngươi chạm vào ta.” Che đi? Che đi đôi mắt có che được thân phận của hắn hay không? Đây là chuyện không thể nào, nàng căn bản sánh không bằng hắn, đây là sự thật không thể nào thay đổi được.

“Nàng từng hứa với ta mỗi ngày đều sẽ ôm ta một cái.” Gia Luật Hy có chút run khi nói ra lời này. Tuy nàng nói vậy nhưng cũng không có ngày nào cũng ôm hắn, hiện hắn muốn ôm nàng, sợ nàng rời xa mình chỉ có thể như vậy mà thôi.

“Ngươi rút ra cho ta.” Niên Khai Diễm mạnh đẩy cổ nào cũng không đẩy được, khí lực của nàng căn bản không đấu lại hắn. Nàng vừa khóc vừa thở phì phò nghĩ cách thoát khỏi ma trảo này.

Gia Luật Hy rất không cam lòng, lúc này nói đến hôn sự nàng cũng không nói sao giờ lại phản ứng lớn như vậy. Vì vậy hắn ôm chặt nàng hơn: “Chúng ta lập tức thành thân có được không?” Hắn không tin sau khi thành thân còn có người bức hắn giáng nàng làm bình thê.

Niên Khai Diễm bị ôm chặt thở không được nhưng vẫn liều mạng thở, cuối cùng bị sắc nước bọt lập tức ho khan. Gia Luật Hy lo lắng nói lỏng vòng tay thay nàng vuốt lưng thuận khí, “Có sao không?...”

Còn chưa kịp nói thêm câu gì, đã bị Niên Khai Diễm nhân lúc này dùng khí lực mạnh đẩy hắn ra, “Ai muốn cùng ngươi thành thân, chó hờ ngôn loạn ngữ.”

“Điềm Điềm, nàng đã hứa sẽ gả cho ta.” Gia Luật Hy không phòng bị liền bị đẩy ngã, hắn không cam tâm, ngồi dậy xè gần nàng, gương mặt hiện đầy khản trương. Mọi chuyện sao lại thành như vậy? Thân phận này của hắn đột nhiên bị nâng cao, kéo theo đó là sự bài xích xa lánh của mọi người, lại còn có nguy cơ mất luôn người trong lòng nữa.

“Ai nói ta gả cho ngươi, ta hứa với ngươi lúc nào.” Niên Khai Điềm đứng lên giữ một khoảng cách nhất định với Gia Luật Hy. Hiện vẫn chưa có can đảm nhìn hắn, vì vậy đường nhìn của nàng hạ xuống mũi hài của hắn, chung thủy chưa từng dời.

Thấy chân hắn muốn bước, nàng lại lùi một bước, “Ngươi đừng qua đây, nơi này là khuê phòng của ta, ngươi mau rút ra ngoài.”

Gia Luật Hy muốn mở miệng Gia Luật Cẩn đã trước một bước, “Tiêu cục luôn lấy chữ tín làm đầu, Niên cô nương là người tiếp quản tiêu cục trong tương lai lại có thể không có chữ tín sao?”

Niên Khai Điềm nín chặt môi một hồi mới cao giọng đáp trả: “Tiêu cục xưa nay vốn lấy chữ tín làm đầu nhưng làm ăn luôn có kèm theo khế ước. Thử hỏi thái tử điện hạ là chính tai nghe được Niên mỗ hứa cùng hoàng tử điện hạ sao? Hoàng tử điện hạ có khế ước hay tín vật làm chứng không?”

Ngừng một chút nàng hít một hơi thật sâu lấy can đảm nói ra lời trái với lương tâm: “Huống hồ Niên mỗ cùng hoàng tử điện hạ vốn không có hứa hẹn qua thứ gì. Không biết thái tử điện hạ vì sao nói Niên mỗ không có chữ tín?”

“Điềm Điềm.” Gia Luật Hy đã khó kiềm chế được, hắn nhìn nàng, nàng lại không nhìn hắn.

Dáng vẻ của nàng hiện giờ chính là muốn cách hắn thật xa, ngay cả ăn nói lật lọng nàng cũng làm luôn rồi. Cả hai từ ‘Niên mỗ’ ‘Hoàng tử điện hạ’ phát ra từ miệng nàng, hắn nghe cực kỳ xa lạ.

Nhớ lúc trước thường bị nàng đối xử như vậy cũng không có bao nhiêu khó chấp nhận như hiện nay. Hai tay xuôi bên người của hắn nắm thành quyền khẽ run.

Gia Luật Cẩn nghe chất vấn như vậy cũng không có gì để nói, đều là hoàng đệ quá tin tưởng người khác nên mới không có tín vật. Nếu không phải nàng là độc nữ thì hoàng đệ cũng không ủy khuất như vậy rồi.

Thế nên Gia Luật Cẩn đổi giọng nói: “Niên cô nương nói có lý, hoàng đệ, đó là khuê phòng của nữ tử, ngươi mau ra đây đi.”

Gia Luật Hy vốn muốn lưu lại nhưng thấy thái độ của nàng, hắn thở dài một hơi, “Mai ta lại đến thăm nàng.” Dứt lời hắn mở cửa bước ra ngoài.

Gia Luật Cẩn cùng Gia Luật Hy nói: “Hoàng đệ cũng nên chuẩn bị đi thôi, ba ngày nữa chúng ta hồi kinh, biết được chuyện này phụ hoàng mẫu hậu nhất định sẽ rất vui.”

“Ân”. Gia Luật Hy chỉ bức một từ từ cổ họng ra.

“Nếu đã biết thân phận của mình cũng không nên lưu lại tránh người ta kiêng kỵ, vẫn là theo ta đến khách điểm cho thỏa đáng.” Gia Luật Cẩn rất thẳng thắn đề nghị. Nhìn vẻ mặt dè dặt của từng người tại Niên gia hắn cũng biết rõ nếu lưu lại cũng chỉ là không khí khó thở mà thôi.

Nhưng Gia Luật Hy lại không đáp ứng, “Ta còn muốn lưu lại, ta tiễn hoàng huynh rồi đi trước, ba ngày sau gặp lại.”

Gia Luật Cẩn cũng không ép uổng, dù sao thì Gia Luật Hy ở đây cũng lâu rồi, lần này hồi kinh chắc là sẽ không còn cơ hội quay lại nữa, vì vậy cũng không có cản trở. “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Tiếp nhận

Sau khi bước ra tiền sảnh, Gia Luật Cẩn cáo biệt, Gia Luật Hy tiễn người xong lại quay trở về tiền sảnh nhìn phu thê Niên gia, cuối cùng lại nói: “Lễ vật này, là Điềm Điềm cứu thái tử, cũng đã dâng đến cửa rồi, tùy bá phụ bá mẫu xử lý.”

“Điềm Điềm nào biết y thuật, vẫn là vật hoàn khổ chủ, hoàng tử điện hạ nói có đúng không?” Niên Khánh Tự mỉm cười thay phu thê Khúc thị đáp trả.

“Nhị bá phụ nói đùa, Tuấn Hy hôm đó nhìn không thấy, nếu Điềm Điềm không nói cũng sẽ nhận không ra mà cứu người.” Gia Luật Hy khiêm tốn nói xong, cảm thấy bọn họ không chút động dung lại nói: “Chỉ bằng như vậy đi, Tuấn Hy một nửa Điềm Điềm một nửa. Phần của nàng mang đến Điềm viên cho nàng, phần của Tuấn Hy lưu lại trong tiêu cục xem như là đáp tạ quan tâm chiếu cố của bá phụ bá mẫu từ nhỏ đến giờ.”

Mọi người nghe vậy cũng không ai phản đối gì nữa. Sau đó hắn lại nói tiếp: “Bá phụ bá mẫu, Tuấn Hy có chuyện muốn nói riêng với hai người, không biết có tiện?”

“Được, vậy vào phòng nói đi.” Niên Sở Hoàng nói xong đứng lên cùng Khúc thị đưa Gia Luật Hy vào căn phòng xưa nay chỉ dành cho khách đến gửi tiêu. Giờ đây mọi người xem hần như khách quý, tuyệt không phải người nhà như trước nữa.

Trong phòng Gia Luật Hy ngồi ở bàn tròn đối diện hần người, hạ quyết tâm nói: “Lần đó Tuấn Hy cùng Diễm Diễm ngã xuống vực đã từng qua một đêm ở trong hang đá, nếu chuyện này truyền đi...” Lần này hần quyết tâm tự biến bản thân thành ngục quân tử, miễn thứ được nài vì thế là được.

Ai biết Niên Sở Hoàng cười hề hề nói: “Mọi người đều biết rõ thái độ làm người của hoàng tử điện hạ, nhất định Diễm Diễm an toàn.” Hần nói đúng, chỉ là tin chắc hần sẽ không truyền chuyện này đi hủy hoại thanh danh của Diễm Diễm đâu.

“Không phải như vậy...” Gia Luật Hy vốn nghĩ dùng chuyện này bức ép bọn họ gả nài cho mình, ai biết người nào cũng khẳng định hần là quân tử. Lúc này đây hần đang tự thâm mắng bản thân vì sao lúc trước quá ngay thẳng như vậy, lưu manh một chút không tốt sao?

Cuối cùng cũng phải bỏ qua ý nghĩ này, “Bá phụ bá mẫu không cần xưng hô xa lạ như vậy, như lúc trước chẳng phải rất tốt sao?”

Khúc thị nhìn ánh mắt màu hổ phách của hần có chút cô đơn cũng không đành lòng, nhưng...đây không phải vài câu nói liền có thể thay đổi tất cả được. “Hoàng tử điện hạ nói đùa, nếu xảy ra chuyện gì không hay Niên gia thực sự gánh không nổi a! Hoàng tử điện hạ cũng nên sửa cách xưng hô với chúng ta mới là tốt, tránh người bảo chúng ta lợi dụng.”

Mi mắt của Gia Luật Hy rũ xuống, che đi sự buồn bã của mình, hần xem như nghe không được lời của Khúc thị mà hỏi: “Vậy nếu lần này hồi kinh, hôn sự của Tuấn Hy cùng Diễm Diễm được chấp thuận, vậy hai người cũng sẽ không phản đối, đúng không?”

“Đúng vậy, nếu là hoàng thượng mở lời chúng ta cũng không có gì để nói.” Niên Sở Hoàng không chút do dự đáp, bởi hần biết đây là chuyện không thể nào. “Chỉ là hy vọng không nên bức ép Diễm Diễm là được rồi.”

“Tuấn Hy hiểu rõ.” Gia Luật Hy gật đầu một cái, lại nâng mắt lên nhìn đôi phu thê trước mặt, “Lúc này thái tử có nói ba ngày nữa sẽ hồi kinh, nên Tuấn Hy có ý đến cùng bá phụ bá mẫu nói câu cáo biệt.” Hần biết hai người bọn họ đều rất yêu thương Diễm Diễm, không muốn nài thụ khi dễ, hần cũng vậy, cũng muốn cho nài thứ tốt nhất hần có được.

“Vậy chút nữa ta thay người chuẩn bị một viện khác được không? Người thích viện nào cứ nói là được.” Khúc thị luôn rất thích tích cách ôn nhu vang lời của Gia Luật Hy, nếu nài cũng có một nhi tử vậy cũng không có kéo dài hôn sự của hần cùng nữ nhi rồi.

“Tuấn Hy vẫn muốn ở cùng nhị đệ nhiều thêm vài hôm, sợ rằng sau này không biết lúc nào mới có thể gặp lại.”

Câu này để hai phu thê kia nói không được gì nữa. Mọi người biết rõ chuyện này rất khó, vì thế lập tức chuyển sang chủ đề khác.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Ba người nói chuyện một lúc Gia Luật Hy cũng ra khỏi phòng, trở về viện. Hần thả bộ xung quanh Niên phủ một vòng, không biết khi nào mới có thể trở về nơi này, vì vậy phải hảo hảo nhớ rõ. Gặp hần người nào người nấy đều cũng sẽ cung kính gọi một tiếng hoàng tử điện hạ, khi hần xuống trừ phòng cũng vẫn là như vậy, sẽ không còn ‘Hy ca’ hay ‘Hy tiểu tử’ như trước nữa.

Trùng hợp Niên Nhạn Thanh cùng Bá Cao Minh từ trong viện bước ra, nhìn thấy hần cũng rất lúng túng, tuy nài không ở tiền thính nhưng tin tức này đã truyền khắp phủ rồi. Hai người nài ra một nụ cười, âm thanh vừa nhỏ vừa run nói: “Hoàng tử điện hạ.”

“Nhị tiểu thư, Bá Huyền lại khách sáo rồi, lúc trước chúng ta không có xa cách như vậy.” Gia Luật Hy cười méo mó, lúc trước Niên Nhạn Thanh cũng từng bảo hần gọi tên nài không nên xa cách. Lúc đó hần không chịu, hiện vui rồi, đến nài cũng không dám cùng hần thân cận.

“Lúc trước không giống hiện tại, dù sao cũng chúc mừng hoàng tử điện hạ, chúc hoàng tử điện hạ sớm ngày nhận tổ quy tông.” Bá Cao Minh ôm quyền khom người.

Gia Luật Hy cũng không biết nên nói thứ gì, vì vậy hần chỉ nhờ Niên Nhạn Thanh đến bồi Niên Khai Diễm giúp mình. Sợ là hôn lễ của bọn họ hần cũng không thể tham dự nữa rồi.

Nói qua hai ba câu, không khí càng ngày càng ngượng, Gia Luật Hy đành cáo từ, mang tâm trạng nặng nề trở về viện, thấy được Hoa Âm cùng Lương Lạc mang theo nước mắt thu dọn đồ đạc cho hần, hần nhìn không được liền nói: “Cha nương, nhi tử ba ngày nữa mới rời đi, hai người không cần sớm thu dọn như vậy.”

Hoa Âm hành qua lễ lại nói một câu xa cách như vậy: “Hoàng tử điện hạ đừng gọi như vậy nô tỳ đảm đương không nổi, lúc trước là bắt đắc dĩ nên nô tỳ mới quá phận, sau này sẽ không có nữa.”

“Nhi tử gọi quen rồi, nhất thời không sửa được.” Kỳ thực hần là không muốn sửa. Bây giờ hần suy nghĩ, nếu Gia Luật Cẩn xuất hiện trở về vài tháng có phải mọi chuyện đã khác rồi không? Nhưng nếu không có thân phận hoàng thất gì đó thì càng tốt hơn nữa. Xa cách của mọi người để hần nhận ra thân phận này đối với bọn họ có gì hiếm.

“Không sửa được cũng phải sửa, hoàng tử điện hạ người gọi như thế tiểu dân cùng gia nội đều phải chịu tội.” Không phải Lương Lạc không biết ăn nói trước mặt hoàng thất, mà là Gia Luật Hy xưa nay đều không biết những thứ này, nên phải nhắc nhở từ lúc trước khi tiến cung rồi.

“Người về đúng lúc, để nô tỳ hướng dẫn người một chút cung quy, tránh làm trái để người làm vãn.” Hoa Âm lau nước mắt rồi bắt đầu nghiêm túc trở lại.

Gia Luật Hy thở dài một hơi cũng đáp ứng. Giờ đây hẳn hết như lúc nhỏ vậy, không người chơi cùng mà hiện đến cha nương cũng xem hẳn như xa lạ.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Hắn học đến tối, hẳn trở về phòng ngồi xem từng thứ mình làm cho Niên Khai Diễm trong rương gỗ, Lương Vân Kha lại nghĩ hẳn cùng Gia Luật Cẩm ly khai nên như bình thường cực kỳ tự nhiên đẩy cửa bước vào. Vừa thấy được người trong phòng, hẳn lập tức lấp bắp, “Hoàng, hoàng tử điện hạ.”

Gia Luật Hy đứng lên bước đến bên giường ngồi xuống, giọng cười, “Đến cả hai từ ‘đại ca’ người cũng không nguyện gọi nữa rồi sao?”

Lương Vân Kha cúi đầu không biết đáp thế nào cho tốt. Lúc này hẳn hận bản thân vô cùng, lúc trước nếu không phải hẳn lăm mồm nói với đại ca, vậy phòng cũng không cần đổi rồi. Giờ đây đại ca một mình ở phòng kia, Lương gia ba người bọn họ ở bên này rồi.

“Thế nào? Mọi người còn không nói, đến cả nhị đệ cũng như vậy sao?” Gia Luật Hy đỡ trán cười khổ, vốn nghĩ Lương Vân Kha cùng hẳn thân nhất sẽ khác, không nghĩ đến cũng hết như vậy.

Lương Vân Kha đến ngồi cũng không dám, hết như đây không phải là phòng hẳn vậy, cẩn thận nép đến gần góc tường như thể sợ bị ăn thịt. Đầu chung thủy chôn chặt xuống đất, mắt nhìn chằm chằm đôi hài như thể động lòng xuân với đôi hài không thể dời mắt vậy.

“Trong lòng ta mọi người đều như cũ, người vẫn là nhị đệ của ta, đây là điều không bao giờ thay đổi.” Gia Luật Hy nói xong vỗ vỗ giường, “Mệt mỗi một ngày rồi, nghỉ ngơi đi.”

Bảo hẳn nằm cùng giường với một hoàng tử điện hạ sao? Đùng đưa nữa, lúc trước không biết thì không nói, giờ chính tai nghe được, hẳn làm sao dám. Chỉ là nghe thêm khẩu khí bức người của Gia Luật Hy ‘an tâm, ta không biết ăn thịt người’, hẳn cẩn thận dời bước chân bước đến giường.

Chỉ còi hài, y phục cũng không còi nằm sát mép giường lấy chân đắp kín người, cả đầu cũng đắp luôn. Hẳn chưa bao giờ nghĩ đến hẳn cùng đại ca sẽ có một ngày cách biệt xa như vậy.

Gia Luật Hy thở ra một tiếng rất mạnh, “Nằm xích vào đi, chúng ta từ nhỏ đều là nằm như vậy cũng không thấy nhị đệ có cố kỵ gì. Chúng ta còn hai đêm thôi, sau này muốn gặp nhau e là rất khó.” Miệng nói, tay đã lôi chăn túm Lương Vân Kha về chỗ mà bình thường hẳn thường nằm rồi.

Giường của bọn họ là giường của hạ nhân nằm, vì vậy hai huynh đệ nằm cùng một giường, chỉ cách nhau chừng năm gang tay mà thôi. Nhưng hôm nay khoảng cách của bọn họ không chỉ là năm gang tay mà là vạn thủy thiên sơn.

“Nhị đệ giận ta giấu người chuyện đôi mắt sao?”

Âm thanh của Lương Vân Kha nhỏ như muỗi kêu vang lên: “Không có.”

Gia Luật Hy thở nhẹ dùng âm thanh không mặn không nhạt kể ra: “Ta cũng từng muốn nói cho nhị đệ biết, nhưng nương biết được bảo là người sợ những thứ quái lạ. Sau này ta nghe cha nói người nhìn thấy Diễm Diễm giết rắn nên ngắt đi. Lúc đó ta rất sợ nhị đệ ghét bỏ xa lánh ta nên không nói ra. Nỗi lòng ta canh cánh bấy lâu nay, hiện giờ nghĩ lại cảm thấy thật ngốc, rõ ràng chúng ta là lang trung, làm sao sẽ sợ một chút đồ đó, đúng không?”

Kỳ thực Lương Vân Kha không hề ngắt khi thấy Niên Khai Diễm giết rắn, dù cho có tận mắt nhìn thấy nàng giết hẳn cũng sẽ không sợ hoảng hốt hẳn căn bản không có thấy qua.

“Có lần ta hiếu kỳ nhìn hoàng tử điện hạ ngủ, thấy người vẫn mang băng trên mắt sợ người ngủ không ngon muốn thay người lấy ra, nương vào thấy được kéo ta ra dạy dỗ một phen. Bảo là người nhìn không thấy đã rất khổ sở ta còn cố ý chọc vào nỗi đau của người, thế là hôm đó ta phải thế độc không được đụng đến băng vải đó nương mới tha cho ta.”

Gia Luật Hy nghe vậy khẽ cười, nguyên lai cả hai huynh đệ của hẳn đều bị lừa, “Vậy vì sao hôm nay đến hai từ ‘đại ca’ cũng không nguyện ý gọi?”

Lương Vân Kha im lặng rất lâu, cuối cùng khẽ nói: “Đại ca vẫn an.”

“Nhị đệ vẫn an.” Kèm theo đó làm âm thanh cười rất nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Hỉ sự

Sáng hôm sau, sợ Gia Luật Hy đến tìm mình nên rất sớm Niên Khai Diễm đã chạy đến chỗ Khúc thị. Vừa lúc thấy được nàng ta đang tính toán sổ sách, “Mẫu thân.” Sau này những sổ sách này sợ là nàng lại phải tự lực cánh sinh rồi.

“Ân, Diễm Diễm đến sao.” Khúc thị đặt bút xuống mỉm cười nhìn nữ nhi của mình.

“Hôm nay chúng ta ra ngoài dùng điểm tâm đi.” Niên Khai Diễm muốn tránh tất nhiên sẽ không lưu trong phủ để bị tìm thấy.

“Được.” Sợ nữ nhi buồn bã Khúc thị cũng không tiện nói thêm gì mà đáp ứng nàng. Nàng còn nhớ rõ cái nắm tay hôm đó của bọn họ, không ngờ chớp mắt một cái cái gì cũng không còn nữa rồi.

Hai mẫu nữ dạo chơi đến trưa thì Khúc thị đột nhiên nôn khan, mang đến đại phu xem mới biết đã hoài thai. Khi ra khỏi y quán, nàng cực kỳ lo lắng cầm tay nữ nhi nói: “Diễm Diễm a, chuyện này không thể để phụ thân người biết.” Nàng là sợ trưởng phu biết được lập tức như có hy vọng hứa gả nữ nhi cho Gia Luật Hy. Dù gì hôm đó trưởng phu cũng nói nữ nhi là độc nữ không thể gả, nếu không phải nữa chẳng phải là gả được sao?

Niên Khai Diễm nghe tin tiểu đệ đệ xuất hiện lập tức cao hứng đến chuyện gì cũng quên hết. Nghe mẫu thân nói vậy nàng cũng gật đầu đáp ứng mà không hề hỏi lý do. “Mẫu thân đây nhất là tiểu đệ đệ a.”

“Nếu như người nói thì còn gì bằng nữa. Lúc trước phụ thân người sớm chọn được tên cho hấn rồi, tên Tiêu Kiên a!” Khúc thị đưa tay sờ sờ bụng của mình khẽ cười nhớ đến lúc bản thân hoài thai Niên Khai Diễm trưởng phu đã lo lắng khăn trương thế nào.

“Ân.” Câu này hết như đòi trước vậy. Thôi kệ không có phu quân có tiểu đệ đệ cũng rất tốt, đủ an ủi rồi. Đòi trước nàng gả rồi cũng như chưa gả vậy, đòi này có gả hay không chẳng phải cũng như nhau cả sao, không nghĩ nữa.

Khi hỏi phủ nàng cũng không có về Diễm viên mà quyết định đến chỗ Niên Nhạn Thanh tá túc. Thước nhi không thấy nàng trở về lập tức ôm theo đèn kéo quân chạy đến tìm, “Diễm Diễm, Hy ca hôm nay đợi người cả ngày a, vì sao không về viện?”

Xem ra chỉ còn mỗi Thước nhi là dám gọi hấn là Hy ca mà thôi. Niên Khai Diễm không đáp chỉ nói, “Hôm nay người cũng lưu lại đây đi, không cần trở về nữa.”

“Nhưng Hy ca vẫn đang đợi ở đó.” Thước nhi cắn cắn môi lưỡng lự một lúc, tay nâng lên tùy tiện chỉ ra ngoài, “Hấn nói, không ai chơi cùng hấn, hấn rất buồn muốn chờ Diễm Diễm.”

“Trở về nói cùng hấn ta sẽ không gặp hấn đâu.” Niên Khai Diễm một chút động tâm cũng không có, mặt như bị sương hàn đầu đông đông cứng vậy. Hấn lưu lại cũng thế thôi, cũng không thay đổi được khoảng cách của bọn họ.

“Nhưng hấn sắp khóc rồi.” Thước nhi rất không nỡ, nhớ lại gương mặt buồn bã của Gia Luật Hy nàng nhìn không được rất muốn kéo Niên Khai Diễm trở về.

Niên Khai Diễm hít một hơi, lại nhân nhật nói: “Thế người trở về chơi cùng hấn đi.” Nàng biết hấn sẽ không đến đây, dù sao đây cũng là viện của Niên Nhạn Thanh cùng nhị thúc, hấn sẽ không tùy tiện tiến đến như vậy.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Thước nhi thuyết phục không được lùi thui rời khỏi. Nhìn theo bóng dáng của Thước nhi, Niên Nhạn Thanh nhỏ giọng khuyên nhủ, “Đường muội, dù sao thì cũng nên gặp hấn một chút. Sau này sợ là muốn gặp cũng không được nữa rồi.”

“Nếu biết rõ kết quả hà tất còn nếu kéo làm gì.” Niên Khai Diễm bày vẻ rất không quan tâm lo lắng nhưng trong lòng lại ngập tràn buồn bã. Vậy cũng để hấn chết tâm với nàng cũng tốt, không gặp không tiền hấn nữa, nhắm mắt mặt kệ hết đi.

“Nghĩ không ra hấn thân phận hấn to như vậy, thương gia như chúng ta quả thực với không tới rồi.” Niên Nhạn Thanh nhấp qua tách trà gừng, lại chuyển sang chủ đề khác, “Sau này đường muội là bận rộn xem mắt a.”

“Không biết.” Niên Khai Diễm đặt tay lên tâm cảm nhận độ lạnh của trái tim nàng so với thời tiết đông còn lạnh hơn nữa. Kinh qua chuyện của Hứa Bộ Nam cùng Gia Luật Hy, đột nhiên nàng không còn tâm tình nói đến chuyện thành thân nữa.

“Nói đường tỷ biết một tin vui.” Rất nhanh nàng lại đổi một bộ mặt vui cười khác, “Mẫu thân có hỉ rồi.”

“Thật sao?” Niên Nhạn Thanh cũng phấn khởi nói: “Theo ta, hôm nay là bá phụ là người cao hứng nhất a!”

Niên Khai Diễm bổ sung thêm một câu: “Không được phép tiếc lộ đâu, đợi hấn rời khỏi Niên gia mới có thể chính thức ăn mừng chuyện vui này.”

“Đã biết.” Niên Nhạn Thanh chạy đến tủ y phục, lấy ra mấy khúc vải là sinh lễ hôm đó nàng tự mua hỏi, “Không biết là nam hay nữ a, ta muốn may một y phục cho đường đệ hoặc đường muội tương lai a!”

“Nhất định là tiểu đệ đệ.” Niên Khai Diễm chắc nịch khẳng định, nụ cười đắc ý kia rất khó tiêu thất. “Phải a, hấn sắp rời đi rồi, đường tỷ đã...trả bạc lại cho hấn chưa?” Nàng biết không nên hỏi chuyện này nhưng sợ hấn viện cớ quay lại thì không hay.

“Cao Minh thay ta trả rồi.” Niên Nhạn Thanh đỏ mặt đáp. Tay nàng cắt khúc vải vào tủ, chỉ lấy một khúc vải lam ra đặt lên bàn mang rỏ kim chỉ để chuẩn bị may y phục. Mấy chuyện xấu hổ như vậy đương nhiên phải trả càng sớm càng tốt rồi.

“Ân, vậy là được rồi.” Niên Khai Điềm vỗ vỗ tâm khẩu thờ phào nhẹ nhõm.

Ngoài ý muốn của Niên Khai Điềm đột nhiên Gia Luật Hy cùng Thước nhi đến đây. Hắn đã dùng băng vải che lại mắt được Thước nhi mang đến, “Điềm Điềm, nhị tiểu thư.”

“Hoàng tử điện hạ.” Niên Nhạn Thanh mau chóng đứng lên. Hệt như từ lúc hắn bước đến thì toàn bộ nơi này đều là của hắn chứ không còn là của nàng nữa. Nghĩ không ra hắn dám đến đây, mà thôi đi, hắn là hoàng tử có gì mà không dám chứ.

Niên Khai Điềm ngồi ở trên ghế, hai chân thượng thặng lên bàn im lặng không nói chỉ nhìn. Tay nàng đưa lên che mũi cùng miệng, tránh hắn nghe được khí tức của mình, phát hiện được sự tồn tại của mình.

Thước nhi lại cười híp mắt trấn trấn vạch trần nàng, “Điềm Điềm, Hy ca nói muốn gặp ngươi nên Thước nhi đưa hắn đến đây a.”

Niên Khai Điềm trừng mắt, thăm mắng Thước nhi nhiều chuyện. Đột nhiên mang hắn đến làm gì, nàng không muốn gặp hắn. Nếu không phải hắn che mắt lại thì sớm đã thấy được bất an trên mặt nàng rồi.

Gia Luật Hy được đỡ bước đến ngồi xuống kế bên Niên Khai Điềm, hắn hơi nghiêng nghiêng đầu xác định khí tức trong phòng, khi nghe được ba loại khí tức mới thờ phào nhẹ nhõm, “Điềm Điềm vì sao không gặp ta? Nàng rõ ràng hứa gả cho ta giờ lại lật lọng, đến cùng nàng muốn gì?”

Niên Nhạn Thanh thấy hắn thẳng thắn vào đề như vậy cảm thấy bản thân ở đây rất là thừa thãi, vì vậy đứng lên. Nhưng lại bị Niên Khai Điềm hung hăng túm tay lôi xuống. Mắt nàng(NKĐ) ra hiệu cho nàng đáp thay, nàng bắt đắc dĩ nói: “Hoàng tử điện hạ, đường muối không ở.”

Thước nhi lại lần nữa vạch trần lời nói dối của Niên Nhạn Thanh, “Ai bảo thế, chẳng phải là ở đây sao?” Tay nàng mạnh mẽ túm lấy cổ của cánh tay đang che mũi của Niên Khai Điềm đặt lên tay Gia Luật Hy, còn giải thích cẩn thận, “Điềm Điềm ở nơi này a Hy ca!”

Niên Khai Điềm tức đến khó thở trừng nhìn tên phản chủ công khai kia, nếu Thước nhi không vì sự kiện kia cũng sẽ không bán đứng nàng như vậy. Muốn rút tay về lại bị Gia Luật Hy mạnh mẽ giữ chặt, khiến nàng rất khó chịu.

Gia Luật Hy nắm được tay của nàng lập tức an tâm khẽ cười, “Điềm Điềm không đáp ta cũng không sao? Chỉ là vài ngày nữa nàng xuất phát áp tiêu rồi, trùng hợp cũng là ta hồi kinh, nên lúc này ta có nói qua với bá phụ để nàng xem ta như tiêu áp luôn đến kinh thành, dù gì cũng tiện đường.”

“Ta đổi ý rồi, không đi áp tiêu nữa.” Niên Khai Điềm vì chuyện của Gia Luật Hy quên luôn chuyển tiêu sắp áp của lần này, khi nghe hắn nhắc đến có chút giật mình.

“Bá phụ lúc này cũng phản đối, chỉ là lưng đột nhiên đau nên không thể không đáp ứng được.” Gia Luật Hy cực kỳ thông thả nói một câu, hai tay hắn nắm lấy tay nàng cực kỳ thâm tình nhưng lực cũng không hề nhẹ.

“Phụ thân đau lưng?” Đây là chuyện lần đầu tiên Niên Khai Điềm mới biết nên rất kích động, từ ghế đứng lên, âm thanh cũng có chút lớn.

“Ân, nghe nhị đệ nói là do hôm qua luyện công quá nhập tâm nên bị trật khớp, sợ là nhất thời không thể lập tức cười ngựa được.” Gia Luật Hy vẫn như là kẻ cổ sự mà kẻ nàng nghe, âm thanh bình tĩnh đến một chút gọn sóng cũng không có.

Thế mà sáng nay lại không nghe mẩu thân nhắc gì. Niên Khai Điềm vừa định đi xem Niên Sở Hoành thì lại nghe Gia Luật Hy nói tiếp, “Chuyến này tiền công sẽ gấp sáu, nàng thân là người kế thừa của tiêu cục nên lấy tiêu cục làm trọng.” Sợ nàng từ chối nên hắn mang trọng trách nặng nề chụp hết lên đầu của nàng.

“Biết rồi, ta muốn đi thăm phụ thân.”

“Ta đi cùng nàng.” Gia Luật Hy đứng lên, vẫn nắm tay nàng, khẽ gật đầu với Niên Nhạn Thanh nói: “Nhị tiểu thư cáo từ.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Áp ‘tiêu’

Thời gian rất nhanh trôi qua, hôm nay mọi người cùng xuất phát rời khỏi Lan Châu. Huỳnh đệ Gia Luật gia ngồi trong xe ngựa ầm ập, phu thê Lương gia cũng cùng hồi kinh gặp hoàng hậu. Lương Văn Kha lưu lại thay Lương Lạc tiếp tục trị liệu cho Thước nhi.

Đồ mang theo được lược bớt không ít, tỉ như Gia Luật Hy chỉ mang theo bạc hấn tiết kiệm cùng với rượu đồ kỷ niệm, y phục chỉ có vài kiện, tỉ như Gia Luật Cần đều có thuộc hạ toàn bộ lo liệu. Mà đồ của huỳnh đệ bọn hắn đều là đặt ở sau xe ngựa to.

Bên ngoài tuyết lát phát roi, Niên Khai Điềm cười ngựa đi ở trước xe ngựa, áo choàng của nàng bay hòa cùng hoa tuyết, tuyết động một tầng mỏng trên phong mạo che khuất mặt lâu lâu động có chút dày bị bước chân của ngựa làm cho rơi xuống. Tuy nói là lạnh nhưng với một người áp tiêu mà nói, dù

lạnh hơn nữa vẫn phải cắn răng mà chịu. Nàng là người tiếp quản tiêu cực, lại sống tận hai đời tuyệt không để bản thân bị trận tuyết đầu mùa này cản trở.

Gia Luật Hy rất không an tâm chốc chốc lại nâng rèm cửa lên nhìn ra ngoài. Nếu hần mở miệng bảo nàng tiến đến nàng nhất định không đáp ứng, mà nhìn nàng như vậy lòng hần rất khó chịu.

Gia Luật Cần biết được ý định đi cùng tiêu cực của Gia Luật Hy cũng không chút cự tuyệt, dù gì thì cũng cùng đường, lại nói hần nhận thấy hần (GLH) rất thích Niên Khai Diễm vì vậy không có ý kiến.

“Hoàng đệ chắc là rất hận ta đến vạch trần thân phận của ngươi quá sớm?”

Gia Luật Hy không chút ngại gật đầu, ánh mắt đầy tiếc nuối nhìn bóng lưng kiều tiểu trước mắt đang chống chọi với gió lạnh trước mắt, hận không thể thay nàng gánh, “Nếu như sau một tháng có lẽ cũng không cần cùng nàng xa lạ như vậy. Không thì bây giờ ít nhất cũng có thể cùng nàng cười đùa.”

“Nếu lo lắng nàng cũng có thể mang chút lý do tuyết rơi bảo nàng chú trọng sức khỏe mà vào đây ngồi.” Gia Luật Cần thoải mái ly trà nóng thấp giọng cho ý kiến.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Gia Luật Hy khẽ lắc đầu, nàng sẽ không vì những lý do này mà bước vào trong này đâu. Lần đầu cùng nàng áp tiêu cũng là vào đông mà hồi Lan Châu, nàng cứng rắn chống chọi về đến Lan Châu, đến xe ngựa cũng không mua.

Hiện có cha đi cùng hần cũng không thể giả bệnh thu hút sự chú ý của nàng được. Cầm lấy ấm trà đang đun sôi trên lò nhỏ đặt trên bàn, tự châm ra ly, hần đưa lên môi thổi thổi một lúc lại vén màn lên, khẽ gọi, “Diễm Diễm, dùng chút trà nóng làm ấm người đi.”

“Không nhọc hoàng tử điện hạ quan tâm.” Niên Khai Diễm xa cách nói một câu, đến quay cũng không hề quay lại. Nếu đã quyết định buông bỏ thì không cần dây dưa làm gì, cả hai đều không vui.

Gia Luật Hy bước ra khỏi xe ngựa, đứng ở bên cạnh một thuộc hạ đang đánh xe của Gia Luật Cần. Hần nhìn nàng một lúc, chân điểm một cái phi thân đến lưng ngựa, vững vàng ngồi sau lưng nàng. Mở nắp trần trà nóng đưa đến bên miệng nàng, ôn nhu nói: “Uống xong ta không trở ngại nàng nữa.”

Ôm một bụng tức giận không chỗ phát tác, Niên Khai Diễm chau mày lại, đường nhìn hạ xuống trần trà, hít một hơi khẽ nhấp, “Nóng quá không uống được, người vào trong đi.”

Gia Luật Hy nghe vậy khẽ trách bản thân không thử nhiệt độ trước mới đưa cho nàng. Hần thu tay lại thổi thổi thêm một chút lại đưa đến bên miệng nàng, “Uống hết ta vào.”

Niên Khai Diễm cắn cắn biên trà trần xong mới uống hết. Quả nhiên nàng vừa uống xong hần không đợi nàng mở miệng đuổi đã phi thân trở về xe ngựa rồi. Càng nghĩ càng thấy không ổn, tuy nàng là đại diện tiêu cực phải tiên phong như vậy, nhưng không có nghĩa là sẽ đi đầu để liên tục thụ khí dễ của hần được.

Vì vậy nàng thúc ngựa đi lách sang một bên, đợi xe ngựa lướt qua mình, sau đó mới đi ở phía sau cùng của đoàn người. Do Lương Lạc cùng Hoa Âm cũng theo nên bọn họ là ngồi xe ngựa, xe ngựa của bọn họ ở phía sau xe ngựa của huynh đệ Gia Luật gia vì vậy nàng cũng an tâm không ít.

Gia Luật Hy lại vén màn lên nhưng không thấy được bóng dáng của nàng lập tức bước ra ngoài nhìn quanh. Lúc này hần cực kỳ khó chịu trong lòng lại không thể làm gì được, nếu là bảo dừng xe lại sẽ làm chậm tiến độ của mọi người, mà không dừng hần lại không nhìn thấy nàng.

Gia Luật Cần nhìn thấy hần như vậy hơi kéo kéo khóe môi: “Nàng muốn tránh ngươi, đến lật lọng cũng không tiếc, ngươi cũng nên từ bỏ đi thôi.”

Hôm đó hần không tin Gia Luật Hy sẽ tự nhiên nói đến chuyện nàng hứa gả, nhất định có nên hần mới mang ra chế trụ nàng. Không ngờ nàng lại không thừa nhận, đến một chút do dự cũng không có. Nhớ đến hôm ở nhà trúc hần nghe được âm thanh hai người nói chuyện cũng đoán được hoàng đệ mình rất không nở xàng, nhưng chuyện này là không thể nào, hy vọng hoàng đệ sớm tỉnh ngộ.

Gia Luật Hy vén rèm lần nữa bước vào xe ngựa, khẩu khí mười hai phần chắc chắn, mười hai phần kiên quyết: “Sẽ không.” Hần theo đuổi nàng bao lâu cũng chưa từng nản lòng, ngay cả hôm nàng bảo hần quên nàng đi hần cũng chưa từng quên. Mặc kệ nàng gả cho người nào, hần vẫn sẽ quan tâm đến nàng như vậy, từ xa cũng được.

“Nữ nhân chỉ là công cụ của chính trị, người thân là người của hoàng thất phải biết lấy quốc gia làm trọng, lấy dân làm gốc, không nên phát sinh nữ nhi tư tình không nên có.” Gia Luật Cần nhân cơ hội này giáo huấn lại Gia Luật Hy, đây là chuyện mỗi thành viên của hoàng gia luôn nằm lòng.

“Không biết hoàng huynh là thế nào, nhưng với ta, từ nhỏ đến giờ điều ta muốn duy nhất chính là thú nàng vì thế sinh hài tử, hiếu thảo cha nương, không hề nghĩ đến bất cứ thứ gì.” Đây là cuộc sống mà trước nay hần luôn hướng tới, hần chưa từng nghĩ hần là một thành viên trong hoàng tộc. Nương dạy những gì hần đều ghi nhớ nhưng hần nghĩ những thứ đó khiến hần nổi bật hơn trong mắt Diễm Diễm mà thôi.

“Niên cô nương còn biết suy nghĩ cho Niên gia, vì sao hoàng đệ chỉ nghĩ đến bản thân như vậy?” Gia Luật Cần hơi nhíu mày không hài lòng với đáp án mình có từ Gia Luật Hy, đây lại là loại tư tưởng gì? Nam nhân không phải nên lấy quốc gia đại sự làm trọng hay sao?

“Nàng làm tất cả vì Niên gia, ta làm tất cả cũng vì gia đình của ta.” Hần đây là muốn nói đến Lương gia cả Niên gia còn có gia đình nhỏ của hần cùng nàng. Lúc đó hần chưa từng nghĩ đến mình còn có một thân phận khác, còn phải gánh một quốc gia mà hần chưa từng nghĩ đến. Tim hần nhỏ lắm, không

thể dung được nhiều thứ như vậy, nhất là những thứ đột ngột mà đến như cái thân phận này mang đến cho hắn.

“Hiện tại đã khác rồi, hoàng đế phải thay đổi cách nghĩ đi thôi.”

Lúc này trong xe ngựa không còn âm thanh nói chuyện nữa, chỉ có âm thanh nước sôi trong ấm trà trên bếp nhỏ.

- --Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển-- -

Đến tối, bọn họ phải ngừng lại dừng liệu ngủ, Niên Khai Diễm đi xung quanh xem xét thì Gia Luật Hy chạy đến theo sát bên cạnh nàng. Nàng cau mày không vui: “Thỉnh hoàng tử điện hạ rời khỏi, Niên mỗ kiểm tra tiêu không thể để người ngoài đến gần.”

“Ta cũng là ‘tiêu’ nàng cũng kiểm tra ta luôn đi.” Gia Luật Hy mang vẻ mặt dày cười hi hi, từ lúc hắn theo đuổi nàng thì da mặt đã dày đến mức độ không thể dày hơn được nữa rồi.

“Hoàng tử điện hạ không chút sứt mẻ, không cần kiểm tra.” Niên Khai Diễm đầu hàng với loại vô lại này của hắn, có chút âm thầm lắc đầu.

Gia Luật Hy lại không có câu đó của nàng, hắn tiếp tục ở bên lái nhai, “Nàng áp tiêu phải ở bên cạnh canh giữ chặt chẽ, thế mà một đường ta thấy nàng không có lưu ý đến ta.”

“Nhiều người như vậy hoàng tử điện hạ không nên lo sợ, không người cướp được ngươi đâu.” Trán của Niên Khai Diễm đã chảy xuống vô số vạch đến rồi.

Gia Luật Hy vẫn lèo đèo theo nàng, nàng đi đông hắn theo đông, sang tây hắn lại sang tây không hề biết mệt mỏi: “Nhưng không có Diễm Diễm bên cạnh ta rất bất an.”

Niên Khai Diễm: “...”

Bản thân hắn võ công tốt như vậy còn sợ cái gì không biết nữa. Nhưng nàng cũng không thể mở miệng bảo hắn tự xuất thủ cứu mình, người ta bỏ bạc ra để thuê bảo vệ, đương nhiên là nàng phải tận trách nhiệm nào vì người ta thân thủ tốt mà không lo được.

Luna: mọi người cùng chung tay ủng hộ chống dịch nhé. Soạn ‘CV n gửi 1407’ trong đó n là số lần quyên góp, mỗi lần 20.000đ

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Thử độc

Niên Khai Diễm xem qua bình gốm đặt an bài kỹ lưỡng trong hộp gấm ở ruộng gỗ mới an tâm đẩy nắp lại. Tiêu lần này chính là bình gốm trân quý này, phải đưa đến kịp thời yển của vị đô úy đại nhân ở kinh thành.

Vì vậy trên đường đi mặc tuyết rơi, mặc tuyết đọng dày đoàn người cưỡi ngựa bốn ba mà chạy không ngừng, đến trưa cũng chỉ ăn lương khô chứ không dừng lại. Mà nàng sợ bình gốm vì tốc độ nhanh mà động nứt nên lót không ít vải cùng giấy, hy vọng chóng đến đến kinh thành.

Lúc này có một thuộc hạ của Gia Luật Cẩn đến hành lễ xong báo: “Hoàng tử điện hạ, văn thiện đã chuẩn bị xong, điện hạ thỉnh người đến cộng tiến.”

“Đã biết.” Gia Luật Hy nhàn nhạt đáp lại xong, quay đầu đầy hăng hái nói với Niên Khai Diễm, “Vừa lúc nàng sang đó giúp ta thử độc thức ăn đi.” Lúc này nàng vẫn là mang phong mạo, đầu lại cúi thấp, hắn căn bản nhìn không thấy được mặt của nàng là biểu tình gì, nhưng trong lòng hắn lại biết rõ, Diễm Diễm đang rất khó chịu.

Niên Khai Diễm rất muốn đánh người, nếu không phải phụ thân nàng đi nhận cái nhiệm vụ này thì nàng có cần bị dòn vào thế khó xử như vậy không? Đương nhiên, áp tiêu mà tiêu lại là người thì phải lo lắng an nguy của hắn rồi.

“Đó là thuộc hạ của thái tử chuẩn bị, không biết hoàng tử điện hạ còn lo lắng cái gì?”

“Không có Diễm Diễm bên cạnh cái gì ta cũng lo lắng.” Hàm tiếu nói xong câu này, tay hắn nắm lấy tay mang gang tay dày của Niên Khai Diễm kéo đến lều của bọn họ.

Gia Luật Cẩn trong lều ấm áp, ngồi trước bàn đặt đầy thức ăn. Nhìn thấy Gia Luật Hy kéo Niên Khai Diễm vào hắn một chút ngạc nhiên cũng không có, chỉ hơi nhíu mày vì gió lạnh nhân lúc bọn họ tiến vào thì cũng theo đó mà vào thôi.

Niên Khai Diễm rút tay về, ôm quyền hành qua lễ với Gia Luật Cẩn. Chỉ nghe hắn nói: “Không cần khách sáo, cũng đến đây ngồi đi.” Hắn biết vì sao Gia Luật Hy làm như vậy, là bảo hắn phải bồi thường cho nỗi đau tạm thời không thể thủ thê của mình.

Gia Luật Hy ngồi xuống hần cũng kéo Niên Khai Diễm ngồi bên cạnh mình, đồng dạc tuyên bố, “Hoàng huynh, ta gọi Diễm Diễm đến thay chúng ta thử độc thức ăn, hoàng huynh không có ý kiến gì chứ?”

“Không có.” Âm thanh của Gia Luật Hy mang theo chút nguy hiểm, Gia Luật Cẩn nào dám bảo có. Hần chưa từng thấy qua thân thủ của vị hoàng đệ này, nhưng nội chuyện biết y thuật mà ở cạnh hần liền đủ để hần chết không biết bao nhiêu lần.

Mang theo tiểu ý, Gia Luật Hy là người đầu tiên cầm đũa lên, gấp một cái đùi vịt quay thơm phức đặt vào chén có ít com của Niên Khai Diễm, “Diễm Diễm, đùi vịt này nằm ngay trên mặt, ta nghi ngờ nó có độc, nài thử đi.” Hần biết nài là thích ăn đùi vịt quay nhất, còn phải quay dòn bì mới chịu ăn.

Ở bên ngoài đám người tiêu cực tuy cũng có làm thức ăn nhưng xét cho cùng cũng không bằng được chỗ của hần. Hần cũng có nghĩ bảo cha nương đến, nhưng hai người bọn họ quá quý cù, nhất là trước mặt Gia Luật Cẩn, vì vậy hần vẫn là chọn cách đưa đồ ăn sang đó thôi.

“Rõ ràng lúc trước hoàng tử điện hạ chỉ cần dùng mũi người cũng đã biết có độc hay không, hà tất làm khó Niên mỗ.” Niên Khai Diễm lại cực kỳ không cam lòng nói ra câu này. Lúc đó cũng là đoạn đường áp tiêu như vậy, đó cũng là lần đầu nài cùng hần áp tiêu, nài không tin hần quên mất.

Gia Luật Hy đáp phi sở vấn, đậm đậm nhất tiểu nhìn như đáng đáp khinh đạm phong vân: “Hiện tại ta là ‘tiêu’ nên cái gì cũng không thể làm, thật làm phiền nài lao lực.”

Niên Khai Diễm cắn cắn môi nhìn chăm chăm cái đùi vịt trong chén trước mắt, nài biết hần muốn gì rồi, bắt quá lý do hần nói quá có đạo lý nài cũng không phản bác được. Nài hít một hơi sâu, cuối cùng cầm đũa lên, bắt đầu cắn một miếng nhai nuốt hết, “Không có độc.”

“Nài chưa ăn hết làm sao biết được, còn com nữa, phần đó ta nghĩ cũng rất dễ bị người hạ độc, vẫn là nài thử đi.” Gia Luật Hy vẫn cười tùm tùm nhìn nài ăn, tuy nài không mở phong mào nhưng nghe được âm thanh nài ăn hần cũng vui.

Chỉ tội cho Gia Luật Cẩn, hần đường đường thái tử đương triều cư nhiên ăn sau một nữ nhân thương gia. Bắt quá Niên Khai Diễm cũng không có mở phong mào vậy hần có ăn hay không nài cũng đâu có thấy. Nghĩ vậy bản thân cũng cầm chén đũa lên bắt đầu dùng bữa.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Bên này Niên Khai Diễm ăn xong đặt chén đũa lên bàn, nài thấy được Gia Luật Hy lại đưa đũa gấp một quả tim gà đưa đến bên miệng dưới phong mào của nài: “Cái này cũng rất khả nghi, nài cũng thử luôn giúp ta đi.”

Niên Khai Diễm hận hận nói, “Rõ ràng tim gà ở giữa đám thịt gà còn bị một miếng che lại bên trên nữa làm sao có độc được?” Lúc này nài thấy rõ hần là gấp một miếng gà ra rồi mới tới quả tim nhỏ kia, còn dám gạt nài.

“Chính vì như vậy nên mới đáng nghi ngờ nhất.” Gia Luật Hy lại vô cùng bình tĩnh cường từ đoạt lý nói, “Nếu là hạ độc xong có ý lấy một miếng thịt đập lên chẳng phải rất dễ để người khác không nghi ngờ sao?” Tay hần vẫn chưa từng thu về, thậm chí còn hơi đẩy đến bên miệng của Niên Khai Diễm nữa.

Niên Khai Diễm nghiêng răng nghiêng lợi một phen sau đó mở há miệng ra cắn quả tim trên đũa của hần, “Không có độc, hoàng tử điện hạ đã hài lòng?”

Tay cầm đũa của Gia Luật Cẩn có chút run, hần là vốn muốn ăn quả tim kia a. Ai ngờ Gia Luật Hy trước một bước gấp đi, khi nhìn thấy đũa trên tay Gia Luật Hy trống rỗng rời khỏi phong mào của Niên Khai Diễm, đột nhiên hần cảm thấy đây là uy khuất lần đầu tiên trong đời.

Gia Luật Hy không đáp, chỉ gấp một ít mỳ xá xiu vào chén rỗng của nài, “Cái này cũng thử đi.”

Thấy nài ăn xong lại thêm chút rau, “Rau cũng khả nghi, nài thử nốt đi.”

Cứ như vậy qua mấy lần hần mới nói: “Đều thử hết rồi, ta an tâm rồi, hoàng huynh chúng ta dùng bữa thôi.” Lần áp tiêu trên thuyền là chính tay hần mang com lên cho nài, nhìn nài ăn biết được bình thường nài ăn bao nhiêu mới no, vì vậy lúc này đây cảm thấy nài ăn no rồi hần mới chịu ngưng sự lưu manh của mình.

Niên Khai Diễm đứng lên ôm quyền xong xoay người bước ra ngoài. Đánh chết nài cũng không tin đây là hần, hai đời, tận hai đời, lần đầu tiên nài bị hần khiến cho một câu phản bác cũng không nói được.

Nài bước ra ngoài bước vào trong lầu thì vừa lúc Hoa Âm cũng đến, mang một chén được đưa đến, “Đại tiểu thư cả ngày ngồi ngựa vẫn nên chú ý thân thể một chút, đây là chút được nhân còn nóng mau uống đi.”

“Đa tạ nhũ nương.” Niên Khai Diễm cầm lấy chén được đen bốc mùi đông y nất có chút ngán lẹ. Bình thường đều là hần mang đến cho nài, giờ đây...sau này cũng không còn nữa nài cũng không nên tiếp tục hoài niệm.

Vốn là ngựa đầu uống cạn, nhưng được đến cổ họng là vì đắng mà khiến nài phun ngược trở ra. Tay nài nắm hờ thành quyền vỗ vỗ tâm khẩu cực lực ho khan.

Hoa Âm thấy vậy cũng thập phần lo lắng bước đến, thay nài vuốt lưng, “Đại tiểu thư không sao chứ? Được này là nô tỳ chính tay đun, nếu người không uống được vậy liền để nô tỳ đi hỏi hoàng tử điện hạ được phương đun lại.”

Bởi được bình thường Gia Luật Hy đều là chính ta đun được cho Niên Khai Diễm, vì biết nài sợ đắng nên cố ý nghiên cứu để có được một chén được không đắng ngược lại có chút ngọt, nài cũng trượng phu cũng không biết được phương là gì.

Niên Khai Diễm lúc đầu, “Không cần, ta vẫn dùng được không cần làm phiền hần.” Giờ đây không chỉ nàng cùng hần có khoảng cách mà cả Hoa Âm Lương Lạc cùng hần cũng có một khoảng cách rất xa, tuyệt không thể thứ gì cũng làm phiền người khác được.

Sau này nàng sẽ dùng được loại được này, cũng sẽ không cần dùng được mà hần mang đến nữa.

Nghĩ vậy nàng bước ra ngoài, nâng tay đón tuyết trắng rơi từ trên trời cao xuống, nắm thành một viên tròn nhỏ cho vào miệng. Cuối cùng đồ hết chén được còn lại xuống cổ họng rồi nuốt vào bụng.

“Nhũ mẫu cũng nghỉ ngơi sớm, sáng mai chúng ta xuất phát sớm rồi.”

“Ân, đại tiểu thư nghỉ ngơi, nô tỳ ra ngoài trước.” Hoa Âm nhìn Niên Khai Diễm như vậy cũng an tâm hơn rất nhiều, có lẽ trước nay đều là nàng đa tâm, Niên Khai Diễm căn bản không có động tâm nên không có bao nhiêu đau lòng, báo hại nàng cứ lo lắng nàng ta nghĩ quẩn.

Niên Khai Diễm thấy Hoa Âm ly khai mới mở phong mào ra, lúc này mặt sớm đã lặn rồi. Không biết vì được đắng hay vì lòng đau, chỉ thấy nàng cắn môi rất chặt không để bản thân phát ra âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Đôi mắt

Sáng sớm Niên Khai Diễm chỉ mang găng tay cùng áo khoác không có dùng phong mào trùm lên đầu, bởi nàng biết tuyết lấp lối đi rồi, nàng phải tự mình lao động đẩy tuyết ra ngoài. Nhưng không ngờ mờ liều ra chỉ thấy Gia Luật Hy đứng đó nhìn nàng.

Dưới ánh dương quang còn chưa tỏ, tuần dung của hần vô cùng nổi bật, ngừng được những vết tích đáng sợ xấu xí chung quanh mắt cũng biến vô tung tích từ bao đời. Đó là còn chưa kể đến đôi mắt màu hồ phách lấp lánh sáng như ngọc lại mang theo nhu tình nhìn nàng. Mọi mộng vốn là kếp hồ như vì nàng xuất hiện mà chậm rãi kéo lên như bán nguyệt mỉm cười, đây tất cả để nàng triệt để hồi không được thân lom lom mắt mà nhìn.

Sáng sớm Gia Luật Hy đã thức giấc cho người dọn dẹp hết tuyết trước lều của nàng, còn cẩn thận đun một chén được đặt trong lồng thức ăn lót đá nóng đứng bên ngoài đợi nàng. Hần vận một thân y phục thâm lam sắc phổ thông, trên vai khoác một kiện áo choàng hắc sắc, cổ viền lông chồn nâu trắng dày mà Gia Luật Cử đưa cho, hoa tuyết phủ trắng đỉnh đầu, tóc xỏa dài chỉ có một kim quan nhỏ cổ định ở phía sau, để đám tóc nhẹ bay trong gió lạnh nhìn rất phong trần rất lãng tử.

Khi nhìn thấy mình lều vén lên, thấy nàng xuất hiện, đây là lần đầu hần nhìn thấy mặt nàng. Mi cong vuốt, mày ngài như họa, mũi cao bờ môi đỏ mọng nhỏ nhắn, hai gò má vì lạnh mà đỏ ửng, hai tròng mắt đen kịt lấp lánh như tinh tú. Trong đầu sớm phỏng đoán xem nàng nhìn thấy hần sẽ nói những gì, nhưng không ngờ một câu cũng không nói, nàng hóa người tuyết đứng đó nhìn hần đến thất thần.

Hần chậm rãi bước đến chỗ nàng, nàng cũng không hề tránh đi, vì vậy mà nụ cười trên môi hần càng ngày càng sâu, đây chính là thái độ có thể thương lượng rồi. Sau bao lâu rốt cuộc cũng có thể cùng nàng nói chuyện, thấy thế nên hần nhẹ giọng thâm tình gọi: “Diễm Diễm.”

Khi Gia Luật Hy đứng ở trước mặt mình, hần hơi cúi đầu để Niên Khai Diễm nhìn rõ đôi mắt hồ phách kia hơn. Đột nhiên tay nàng như mất tự chủ, nâng lên đặt đến gần mặt của hần, “Hy!” Âm thanh nhẹ như tiếng muỗi bay phát ra từ đôi môi của nàng.

Gia Luật Hy đưa tay nắm tay nàng áp lên mặt mình, tuy nàng mang găng tay rất dày nhưng hần vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm len lỏi truyền đến tim giữa mùa đông lạnh hàn như vậy. Là vì nàng nhìn hần, nàng gọi tên hần, nàng chấp nhận cùng hần nói chuyện như trước.

Đường nhìn của Niên Khai Diễm vẫn chưa từng rời khỏi đôi mắt hồ phách kia, như thể nó biết hút hồn vậy, đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy ánh mắt như vậy, rất sâu rất đẹp, đẹp đến nàng không thể rời mắt. Thế nên mặc kệ hần làm gì, nàng vẫn chìm trong thế giới riêng của bản thân, hồn vẫn là bị đôi mắt kia hút đi.

Gia Luật Hy vui đến kích động ôm chặt lấy nàng, cảm đặt trên tóc nàng cọ cọ, “Diễm Diễm, tiến cung xong ta cùng nàng trở về Lan Châu thành thân được không?” Nàng nhìn hần rồi, nàng gọi tên hần rồi, nàng không giận hần lừa nàng nữa, hần không vui làm sao được?

Nàng hứa sẽ gả cho hần, mà hần cũng không muốn làm hoàng tử gì đó, lần này trở về cũng chỉ gặp phụ mẫu thân sinh mà thôi. Hoàng thất nhiều hậu đại như vậy, thêm hần cũng không nhiều hơn mà thiếu hần cũng chẳng xem là ít. Bao lâu nay không có hần quốc thái dân an, giờ có hay không thiết nghĩ cũng không quan trọng.

Đường nhìn của Niên Khai Diễm vì cái ôm ấm áp kia mà vị cất, hồn phách cũng hồi đủ về thể xác. Biết bản thân vừa làm sai chuyện gì, nàng mạnh dạn hần ra đưa tay kéo phong mào lên để che đi thân sắc của mình hiện tại. Nàng cư nhiên dễ bị mỹ nam hút hồn như vậy? Vì sao lúc trước nàng không biết bản thân cũng hảo sắc thế này.

Gia Luật Hy bị cái đẩy của nàng khiến có thân thể có chút chao đảo, nhưng hần vẫn là rất nhanh đứng vững. Sao đột nhiên nàng lại có phản ứng như

vậy? Cảm giác ôm nường trong người lúc này đến giờ hần vẫn còn rất lưu luyến, nhưng đột nhiên bị nường đẩy, mọi thứ đều không còn, khiến hần có chút hối hận vì sao lúc này hần lại ôm nường, làm hồng bầu không khí giữa bọn họ như vậy.

“Điềm Điềm, nường...”

“Hoàng tử điện hạ sáng sớm đến đây không biết có chuyện gì?” Niên Khai Điềm ôm quyền đầu hơi cúi, tim nường lúc này vẫn còn đập rất nhanh rất mạnh, dù cho cố gắng thế nào cũng không trấn định được.

“Ta...” Gia Luật Hy nhất thời nhớ ra trọng điểm, hần cảm lòng thức ăn lên nhìn như nghĩ xem nói thế nào nường mới chịu tiếp nhận, rồi đưa cho nường: “Được này nường uống đi, dù sao nường cũng có trách nhiệm đưa ta đến kinh thành nếu sinh bệnh làm trễ nãi hành trình thì không tốt.”

“Đa tạ, nhưng lần sau hoàng tử điện hạ không cần đưa đến nữa, phần này có nhũ mẫu cùng Lương bá đảm nhiệm rồi.” Niên Khai Điềm đưa tay tiếp nhận rồi quay vào trong lều dừng được. Mặc kệ thế nào, thân thể này không thể ngã bệnh được, nường hoàn thành nhiệm vụ còn phải lập tức ly khai kinh thành, tiểu đệ đệ còn đợi nường ở Lan Châu.

Gia Luật Hy nhìn mảnh khếp lại che khuất bóng lưng nường muốn gọi lại nhưng đành từ bỏ. Nhớ lại dung mạo của nường, tim hần cũng đập rất mạnh, lần đầu tiên hần nhìn thấy được nường, thấy được lòng nường có hần, vậy hần cũng không còn sợ gì nữa.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Rất nhanh mọi người lại khởi hành, Niên Khai Điềm vốn nghĩ rằng sẽ cười ngựa đi sau cùng nhưng Gia Luật Hy lại bảo bản thân hần có các loại bất an nên bức nường cười ngựa ở bên cạnh xe ngựa của hần để hần có thể nhìn thấy được nường.

Chỉ là phong mạo to che khuất đi mặt của nường, đến một chút hần cũng nhìn không thấy được gì. Đến tối hần lại mang ly do thừa độc để nường ăn cùng mình, còn được hần tự tay đun cho Hoa Âm nhưng Hoa Âm lắc đầu không nhận, còn nói với hần chuyện hôm qua.

Lòng hần lại dâng lên một trận đau đến tê dại, nường sợ đáng như vậy vì sao còn cố chấp. Nường ghét hần như vậy sao? Hần cũng đâu có nói hần sẽ ở kinh thành làm hoàng tử luôn đâu, vì sao người người đều tránh hần như vậy?

Chạy được mấy ngày, khi tuyết đang rơi đến không nhìn thấy lối đi nhưng đoàn người cũng không hề dừng lại. Gia Luật Hy rất không an tâm luôn luôn sẽ mở rèm cửa sổ nhìn Niên Khai Điềm ở bên ngoài. Áo khoác đậm yên sắc của nường hòa với màn tuyết phẳng phất rất khó nhìn, nếu không phải con ngựa của nường là hắc sắc sợ là hần khó thấy được nường.

Vì vậy hần an tâm, khẽ giọng gọi: “Điềm Điềm, nường có ở đây không vậy, sao ta không nhìn thấy.” Tay hần vươn ra giữa màn tuyết đợi nường thúc ngựa đến.

Niên Khai Điềm phiến táo vô cùng, nường muốn tránh hần, hần lại cứ gọi nường làm gì? Nường cười ngựa đến sát xe ngựa, thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Không nhìn thấy nường nên cảm thấy bất an thôi.” Gia Luật Hy lại đưa một ly trà nóng ra cho nường, “Trà này vừa pha thơm lắm, nường thử xem có phải không?”

Niên Khai Điềm cũng cảm thấy lạnh nên không có từ chối ly trà nóng này của hần. Nường uống xong đưa lại ly cho hần, ném ra hai chữ: “Trà thơm.”

Gia Luật Hy khẽ cười lại đưa một lò sưởi tay ra cho nường nhưng nường lại từ chối cười ngựa cách xa hần. Nụ cười trên môi hần đông lại rồi tắt dần, hần tự an ủi bản thân, chỉ cần tiến cung phụ mẫu chấp thuận hôn sự của hần vậy nường sẽ không còn như vậy nữa.

Trong xe ngựa hần cùng Gia Luật Cẩn ngồi đối diện nhau như mỗi người làm một việc. Gia Luật Cẩn tự đánh chờ, hần lại không có tâm tình làm gì cả.

Chỉ là đột nhiên đám người động loạt đột nhiên dừng lại, để đồ trên ải thấp trong xe ngựa toàn bộ lung lay. Các quân cò vốn an ổn nằm trên bàn cò toàn bộ bị lay đến chạy loạn, Gia Luật Cẩn nổi giận vỗ mạnh án, quát to: “Chuyện gì xảy ra?”

Gia Luật Hy vén màn bước ra bên ngoài, bên ngoài rất nhiều hắc y nhân mờ mờ ẩn hiện dưới màn tuyết, bọn họ vây quanh đoàn người, sát khí nồng nặc màn tuyết rơi cũng che không được. Hần lo lắng Niên Khai Điềm nên lập tức quay sang chỗ nường, “Điềm Điềm nường mau đến bên này.”

Ai biết Niên Khai Điềm nắm cương ngựa, vung mã tiên lên chạy về phía rương tiêu. Nường nhìn Hoa Âm vừa ra khỏi xe ngựa nói: “An nguy của hoàng tử điện hạ cùng thái tử làm phiền nhũ nương.” Biết rõ hần thân thủ tốt nường cũng không cần lo lắng, quan trọng nhất là tiểu nường áp.

“Ân, đại tiểu thư cẩn thận.”

Hoa Âm hiểu rõ lập tức chạy đến chỗ Gia Luật Hy, mà lúc này quanh xe ngựa của huynh đệ Gia Luật gia cũng có thủ hạ đông đảo của Gia Luật Cẩn phòng thủ chặt chẽ. Gia Luật Hy khẽ hừ một tiếng muốn chạy đến chỗ Niên Khai Điềm lại sợ bản thân xung động khiến trận chiến này càng rối rắm.

Đám thích khách này vì huynh đệ Gia Luật gia mà đến, chỉ là ở đây còn có người của tiêu cục vì thế bọn hần cũng quyết không tha bất kỳ người nào. Đám thích khách không nói lời nào đã lao đến, Niên Khai Điềm rút nhuyễn tiên ở thắt lưng ra liên tục vung lên hạ xuống.

Gia Luật Cẩn chỉ đứng ở trên xe ngựa cao cao tại thượng lạnh mắt nhìn tràng diện trước mặt hết như cùng hần không liên quan vậy. Mắt hần đảo đến chỗ của Niên Khai Điềm, quan sát đánh giá một phen, thân thủ của nường xem qua cũng được đi.

Gia Luật Hy lại không có tâm tình đứng đó đánh giá người, hần nhìn thấy có một thích khách đánh lén sau lưng nàng lập tức phi thân đến một quyền mạnh đâm vào vai của thích khách đó, văng văng đứng sau lưng Niên Khai Diễm.

“Sau lưng có ta, nàng an tâm lo liệu phía trước là được.”

“Ân.” Lòng của Niên Khai Diễm rất ấm lại có cảm giác an tâm tuyệt đối, đáp lại hần một từ.

Đến khi âm thanh binh khí không còn thì cũng là lúc tuyết lấp đầy xác chết, hồng sắc loang lổ trên nền bạch sắc hết như đóa hoa đẹp nở rộ trên tuyết. Thân thủ của Niên Khai Diễm cũng không được xem là quá tốt, vận y phục trên người rất nhiều rất nặng lại còn đánh cùng nam nhân nên lúc này xem như là kiệt sức ngồi bệt trên đất ôm tim mà thở.

Gia Luật Hy xoay người nhìn thấy vậy liền tiến đến đỡ lấy nàng, “Không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?” Hần cũng không thể mở áo khoác của nàng ra xem, nếu là mùa hạ thì tốt rồi, một mắt liền nhìn thấy được nàng có thương hay không.

“Không sao.” Niên Khai Diễm tách ra khỏi người hần chạy đến xem lại rương tiêu, thấy binh sứ không việc gì mới an lòng. Sau khi cho người sắp xếp lại rồi leo lên ngựa tiếp tục xuất phát.

Tuy còn tình ý cũng không thay đổi được gì, chỉ bằng giấu xuống đáy lòng, xem như vẫn là một kỷ niệm khó quên. Tiếp xúc cùng hần càng ít càng tốt, hiện nàng cảm thấy bản tính giả bộ của Niên Tuệ Nhân rất hữu hiệu, nó khiến nàng có một lớp vỏ bọc hoàn hảo không người đâm thủng được.

Gia Luật Hy thờ nặng một hồi bước đến bên ngựa nói với nàng: “Điễm Điễm vào xe ngựa nghỉ trước đi, cứ như vậy sức khỏe không chịu nổi đâu.”

“Không cần, thỉnh hoàng tử điện hạ mau chóng lên xe ngựa chúng ta còn xuất phát.” Niên Khai Diễm nhàn nhạt nói.

Gia Luật Hy cũng không thể làm gì khác, đành leo lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Quyết tuyệt

Đoàn người chạy nhanh về phương hướng kinh thành, rất nhanh tiến kinh thành. Gia Luật Cẩn cẩn thận cho người ghé đến y trang của Thủy gia để Gia Luật Hy thay một thân y phục khác.

Gia Luật Hy nhìn Niên Khai Diễm không xuống ngựa, hần bước đến đầy nghi hoặc hỏi: “Điễm Điễm không bước vào uống tách trà sao?” Bên ngoài lạnh như vậy, hần là không biết kiện nào mới vừa với mình, nghĩ chắc sẽ chọn rất lâu.

Niên Khai Diễm lắc đầu không đáp, mắt không nhìn y trang mà đảo sang phía khác. Ở đây để nàng nhớ lại rất nhiều thứ, vẫn là nàng không nên bước vào trong.

Từ hôm đó trở đi, nàng chưa từng mở miệng nói chuyện cùng hần nữa, đây khiến Gia Luật Hy rất khó tiếp thu. Thấy được người nàng khẽ run, hần là một lang trung biết rõ là gì, thế nên lấy hộp mút gừng đưa cho nàng, “Ngậm một chút sẽ không sao?”

Niên Khai Diễm vốn là cỗ họng ngựa muốn ho, nhưng hần ở nên nàng cực lực đè nén. Mút gừng Lương Lạc đưa cho nàng cũng dùng hết rồi, vì vậy tay khẽ run nàng lấy lấy mút gừng.

Nhìn thấy tay nàng run, Gia Luật Hy nhanh hơn một bước lấy một miếng đưa vào trong miệng nàng. Dù sao nàng cũng là mang găng tay, không tiện lấy mút gừng.

Niên Khai Diễm mở miệng ngậm lấy mút gừng kia, hướng hần chấp tay tạ ơn nhưng cũng vẫn chung thủy không nói lời nào. Dù nàng ở trên ngựa hần lại đứng dưới đất nhưng hần vẫn không thể nào nhìn thấy được biểu tình nàng dưới phong mạo to rộng, vì vậy nàng rất an tâm.

Gia Luật Hy cũng không lưu lại lâu nữa, hần vội bước vào y trang tùy tiện chọn một bộ rồi bước ra ngoài. Đương nhiên trước đó Hoa Âm cũng đã thay hần chải tóc, dùng kim quan mà hoàng hậu đích thân đưa cho nàng mang ra ngoài cài lên cho hần.

Gia Luật Cẩn theo bọn họ thời gian này cũng có chút dở khóc dở cười, nhưng mà Niên Khai Diễm quả thực lòng dạ sắt đá, nàng cư nhiên một chút động tâm cũng không có. Đối lại đám nữ nhân ở kinh thành, hần đối xử với các nàng cũng không bằng được một nửa của Gia Luật Hy đối xử với nàng thế mà các nàng cảm động đến phát khóc rồi.

Niên Khai Diễm chung thủy không nhìn Gia Luật Hy đến nửa mắt, tránh nàng lại mất đi không chế như hôm đó thì không hay. Mà hiện nay người nàng vừa nóng vừa lạnh rất khó chịu, vì vậy muốn mọi chuyện mau chóng kết thúc mà đến khách điểm nghỉ ngơi.

Khi tới cửa cung, Niên Khai Diễm là tiên phong đương nhiên phải có chút thức thời, xuống ngựa chấp tay tiễn huynh đệ Gia Luật gia tiễn cung. Chỉ là Gia

Luật Hy lại xuống xe ngựa nói: “Điềm Điềm vào cùng ta đi, bên trong không an toàn.”

“Hoàng tử điện hạ nói đùa, hoàng cung không an toàn thì nơi nào an toàn, vẫn là không nên làm khó đại tiểu thư.” Hoa Âm thay Niên Khai Điềm đáp một câu.

“Hoa Âm a di nói đúng, đây là cấm cung không phải ai muốn tiến liền tiến, nếu không có triệu kiến toàn bộ đều phải lưu bên ngoài.” Gia Luật Cần biết Niên Khai Điềm không muốn tiến nên mới nói như vậy, bằng vào thân phận của hắn đương nhiên đưa được nàng tiến cung. Hắn cũng cảm thấy nàng rất thức thời, biết không thể liên tục bỏ không cố gắng truy cầu.

Niên Khai Điềm ngậm mứt gừng trong miệng, âm thanh khàn khàn nói: “Nếu là đã đến nơi thiết nghĩ nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, Niên mỗ còn nhiệm vụ trong người, đi đâu cáo từ.” Gia Luật Hy trước khi rời khỏi Lan Châu cũng đã thanh toán hết bạc rồi vì vậy nàng không cần cùng hắn đưa ngựa nữa.

Nghe được âm thanh của Niên Khai Điềm, Gia Luật Hy vội bắt lấy tay nàng: “Điềm Điềm nàng bệnh rồi, mau để ta xem qua.” Âm thanh của nàng hoàn toàn không rõ, thế mà mấy hôm nay hắn lại nhận không ra, thật đáng chết.

“Không phiền hoàng tử điện hạ.” Niên Khai Điềm rút tay lại leo lên ngựa lại bị Gia Luật Hy giữ chặt dây cương không buông. “Niên mỗ vẫn còn công sự, hy vọng hoàng tử điện hạ mau chóng buông tay.”

Gia Luật Hy không chịu theo ý nàng, nhưng cũng không dám kéo găng tay của nàng, “Ta đi cùng nàng, xong công vụ ta thay nàng bắt mạch.”

“Hoàng đệ không nên để phụ hoàng chờ đợi.” Gia Luật Cần nâng mắt nhìn hai người trước mặt, tâm trạng vốn là như mặt nước phẳng lặng nhưng lúc này như bị một viên đá ném xuống khiến cho dậy sóng. Nét mặt Niên Khai Điềm vẫn là nhìn không thấy nhưng biểu tình trong mắt Gia Luật Hy lại rất rõ, có lo lắng có quan tâm có đau lòng.

Gia Luật Hy mạnh kéo cổ tay nàng, thân thể nàng hơi khom xuống, hắn đưa tay đặt lên gò má dưới phong mạo của nàng, cảm giác nóng như lửa truyền đến tay để hắn khinh hô: “Nàng sốt rồi.”

Niên Khai Điềm cau mày, một lần nữa ngồi thẳng lưng hất tay hắn ra, tay mạnh giật cương ngựa, đồng thời chân thúc vào bụng ngựa hô to: “Xuất phát.”

Gia Luật Hy muốn ngăn lại bị Gia Luật Cần giữ lại, “Nàng còn công sự trên người, thỉnh an xong đi tìm nàng vẫn không muộn.”

Gia Luật Hy khẽ gật đầu, dù sao thì nàng cũng đang bệnh nhất định sẽ không lập tức rời kinh.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Trong ngự thư phòng, hoàng thượng ngồi sau thư án nhìn chằm chằm Gia Luật Hy, hắn vẫn không tin tất cả những thứ trước mắt mình. Thế nhưng đôi mắt kia, không thể nào sai lầm được.

Lúc này hoàng hậu rất không có quy củ, khóc lóc xông vào ngự thư phòng, “Hy nhi trở về rồi sao, mau để mẫu hậu xem.” Nàng không nhìn đến hoàng thượng, mà bước đến nhìn sang hai nhi tử của mình rồi xúc động cầm lấy hai bắp tay của Gia Luật Hy.

Gia Luật Hy cũng nhìn nàng, thấy nàng khóc nhưng lòng hắn lại không có cảm xúc thân nhân gì. Có lẽ xa nhau gần hai năm hắn không có cảm giác tình thân với người mẫu hậu này. Cả vị phụ hoàng cao cao tại thượng kia nữa, hắn cũng chỉ nhìn chưa hề mở miệng gọi.

Hoàng hậu vừa khóc vừa quan sát hắn một lúc cuối cùng hướng hoàng thượng quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, là thần thiếp có lỗi với người, có lỗi với Hy nhi, năm đó bắt đắc dĩ làm mới ra quyết định này.”

“Nàng nói, đến cùng chuyện này là thế nào?” Hoàng thượng lạnh nhạt vỗ án.

Hoàng hậu nức nở kể lại: “Năm đó hoàng thượng thân chinh lĩnh binh ra biên thùy dẹp phản loạn, thần thiếp phát hiện mình hoài thai Hy nhi. Thái hậu lo lắng phụ thân thần thiếp có ý đồ với ngôi vị của người, đã có Cẩn nhi là thái tử, nếu thần thiếp lại sinh nam hài thì nhất định có nguy hiểm.”

“Trong khoảng thời gian hoài thai, thần thiếp luôn rất cẩn thận, không ít lần có xạ hương hay những dược vật phá thai trong thức ăn để thần thiếp không thể nào không lo lắng được. Vì vậy thần thiếp bảo Lương ngự y trực tiếp thay thần thiếp làm việc.”

“Đến ngày lâm bồn hoàng thượng vẫn chưa trở về, đến khi Hy nhi xuất thế, biết là nam hài thần thiếp bảo Lương ngự y cùng Hoa Âm mang Hy nhi âm thầm xuất cung. Sau đó tìm một hài tử đã mất thay vào đó, như vậy thái hậu mới buông tha không truy cứu.”

Nghe đến đây lòng của Gia Luật Hy chấn động mạnh, hoàng cung thật nguy hiểm, trách không được nương thường nhắc nhở hắn thứ gì cũng phải cẩn thận không được buông lỏng cảnh giác.

Mất hắn không tự chủ nhìn sang Gia Luật Cần bên cạnh thân, chỉ thấy tuần dung tràn ngập bình thân của Gia Luật Cần ánh vào mi mắt, để hắn biết được Gia Luật Cần đối với chuyện này không có chút kinh ngạc, chứng tỏ đã biết được phần nào. Mà trên suốt hành trình hắn không hỏi về chuyện này, Gia Luật Cần cũng không hề mở miệng nói cùng hắn.

Lại nghe âm thanh mang theo nước mắt của hoàng hậu nói tiếp: “Lúc người khai hoàng trở về, thần thiếp có ý định mang chuyện này nói với người, nhưng lại vì bách tính sau chiến tranh lâm than mà không muốn người thêm lo lắng lại im lặng. Chỉ phải tâm phúc âm thầm tìm kiếm hạ lạc của Hoa Âm.”

“Đến giờ đây thái hậu hoàn toàn buông tha quyền hành, thần thiếp mới mạo muội nói với người. Không ngờ Cẩn nhi truyền thư về báo tìm được Hy nhi, vì vậy thần thiếp mới giấu người đến hôm nay. Thành hoàng thượng trách tội.”

Hoa Âm vốn là đang quỳ ở trước thư án, thấy hoàng hậu như vậy cũng không đành lòng, lập tức lên tiếng: “Hoàng tử điện hạ chậm trễ hồi kinh nhận tở quy tông đều là do nô tỳ thất trách, thành hoàng thượng giáng tội.”

Lương Lạc cũng quỳ bên Hoa Âm, hần chấp tay cung kính nói: “Hồi hoàng thượng, chuyện đây hết thảy do thảo dân không có thân thích ở kinh thành nên mới không biết hoàng hậu nương nương âm thầm tìm kiếm, cũng không cách nào mang được thư truyền vào kinh, thành hoàng thượng suy xét.”

Hần vẫn là có đồng liêu, nhưng chuyện này không thể để người khác biết, bởi như vậy mới chậm trễ đến ngày hôm nay. Vốn nghe không được tin tức thái hậu băng hà, lại sợ bị truy sát đều cực lực mai danh ẩn tích, nếu không cả đời này có thể thực sự xem Gia Luật Hy như hải tử của mình mà đường, nhưng ngày Gia Luật Cẩn xuất hiện, bọn họ xác định không che giấu được nữa rồi.

Gia Luật Cẩn lại rất nhân nhật bày thái độ người ngoài cuộc. Hôm hần nhìn thấy Hoa Âm bế Gia Luật Hy rồi đi hần có hỏi mẫu hậu rất nhiều lần, nhưng lại không có đáp án. Mới bảy năm trở lại đây mẫu hậu mới nói cùng hần chuyện này, bảo hần giúp tìm kiếm.

Trên đường đi hần đợi Gia Luật Hy hỏi mình, nhưng Gia Luật Hy lại căn bản không hề mở miệng để hần muốn kể cũng không có cơ hội. Mà vì sao tiểu tử kia một chút thắc mắc cũng không có?

Mất lại nhân nhật liếc sang Gia Luật Hy bên cạnh thân, chỉ thấy sắc mặt bình thản kia như thể tất cả những chuyện này đều không có liên quan gì đến mình vậy, đây để hần hoàn toàn không hiểu rõ. Sinh ra trong đế vương gia, tình cảm đam mê thì không nói, nhưng tiểu tử này rõ ràng không bày tình cảm như đối với Niên Khai Diễm hay Hoa Âm Lương Lạc, rõ ràng là như người xa lạ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Dụng ý

Hoàng thượng đảo mắt tinh anh nhìn qua hết đám người, lại đứng lên, đích thân đỡ hoàng hậu đứng lên: “Nàng cũng vất vả rồi, đều là lo lắng hoàng duệ của trẫm, không có lỗi, các người cũng đứng lên hết đi.”

Sau lại quay đầu quan sát Gia Luật Hy, bởi chính là đôi mắt kia nên không cần trích máu nghiệm thân làm gì, chỉ không mượn không nhặt nói: “Người còn không gọi trẫm cùng mẫu hậu người?” Hần đối với đám nhi tử đều là thái độ nhân nhật, huống hồ một nhi tử cùng hần hơn hai mươi năm không có chút gặp gỡ này, vì vậy thái độ của hần xem như là bình thường.

Gia Luật Hy còn chưa phản ứng đã nghe Hoa Âm tấu, “Hoàng thượng, vẫn là để nô tỳ gọi người chuẩn bị trà, để hoàng tử điện hạ trực tiếp dâng trà cho người cùng hoàng hậu.”

Hoàng thượng hơi gật đầu nói, “Vậy đến chỗ mẫu hậu trước đi.” Lát nữa phải hảo hảo giải thích chuyện này một chút.

Đoàn người lại bước đến chỗ của thái hậu, lòng của Gia Luật Hy sớm không ở rồi, hồn hần sớm bay đến chỗ Niên Khai Diễm, rất sợ nàng ngã bệnh không người chăm sóc, bên tiêu cục toàn nam, Thước nhĩ lại không ở, hần thật không an tâm. Nếu nàng ở bên cạnh hần còn bớt lo hơn rất nhiều.

Thái hậu nghiêm mặt nhìn mọi người, sau khi nghe kể hết mọi người lại nhìn sang phía Gia Luật Hy. Tuy lòng có giận nhưng vẫn là tôn tử của mình, hiện hoàng gia chỉ có mỗi mình Gia Luật Cẩn là nam hài hiện có thêm Gia Luật Hy đương nhiên là cao hứng nhiều rồi.

Tay nâng lên vẫy vẫy, “Người đến đây cho ai gia xem qua.”

“Vâng.” Gia Luật Hy tuy cúi đầu nhưng vẫn biết người được gọi là bản thân, dù gì cả màn kịch to như vậy, hần vẫn là nhân vật chủ chốt không thể thiếu được.

Bàn tay già nua đầy nếp nhăn của thái hậu hiện rõ dấu hiệu của năm tháng nắm lấy tay hần, “Không cần quá căng thẳng như vậy, hải tử a, người lưu lạc nhân gian chịu khổ rồi, có phải rất trách ai gia không?” Nàng làm tất cả đều là bảo vệ hoàng vị cho nhi tử. Năm đó tiên hoàng hoẵng thệ, nhi tử đăng cơ còn chưa đứng vững gót chân đã có ngoại xâm phải trực tiếp thân chinh chinh đồn sĩ khí. Đám đại thần lại như hổ đói rình mồi, nàng cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Gia Luật Hy ngồi xuống bên cạnh thái hậu, chỉ nhân nhặt đáp: “Tôn nhi không có.”

Không ngờ vậy hần làm sao gặp được Diễm Diễm, chỉ là chuyện này vì sao lại đến trước khi hần thú nàng, đây cũng chính là trách cứ duy nhất của hần.

Nhân thần lão lệ của thái hậu đầy bi thương đảo qua hần, nghẹn ngào nói, “Người cũng trưởng thành rồi a, rất giống phụ hoàng người năm đó. Thiết nghĩ, đã thành thân?”

“Hoàng tử mẫu, vẫn chưa.” Gia Luật Hy nghe đến đây thập phần có tinh thần, có hứng thú, đề cập đến hôn sự rồi.

Thái hậu nặng lòng trách cứ hoàng thượng hoàng hậu vài câu lại nhìn hần cười đến khóe mắt cong loan: “Vậy đã có hôn phối?” Hần cũng hai mươi hai rồi, thế mà cái gì cũng chưa có, đây làm sao được?

“Tôn nhi cũng chưa có, nhưng đã có người trong lòng.” Vì lời của Khúc thị năm đó cũng chỉ là nói bằng miệng, không có tin vật nên không xem như là hôn phối trong mắt người ngoài, nhưng với hần đó đã là hôn phối rồi.

“Là cô nương nhà nào, gia cảnh lại ra sao?” Thái hậu vẫn không để đám người kia đứng lên, chỉ tiếp tục hỏi Gia Luật Hy. Đây chính là thể hiện sự phân nộ của nàng đối với cách làm của bọn họ.

Gia Luật Cẩn chưa từng bị không được kiến đãi như vậy, miễn bàn lúc này trong lòng của hần có bao nhiêu không vui. Chỉ là từng lúc hần biết được sự kiện của Gia Luật Hy thì lòng đối với thái hậu hoàn toàn nguội lạnh, mặc cho nàng yêu thương hần bao nhiêu cũng đều là giả. Đến thái tử phi của hần hiện tại cũng là thân chất nữ của thái hậu, hần cũng không cho nàng ta bao nhiêu sắc mặt tốt đẹp.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Chỉ là hần là nam hài duy nhất trong hoàng tộc, chưa từng bị đối xử như thế bao giờ. Nay thái hậu một mắt cũng không nhìn hần, hỏi hần làm sao cam lòng.

“Hoàng tử mẫu...”

Âm thanh còn chưa rơi đã bị cái nâng tay của thái hậu cắt ngang, mắt của thái hậu chỉ nhìn Gia Luật Hy đợi hần đáp.

Gia Luật Hy mang theo chút nhu cảm lúc này đến giờ mới xuất hiện trên mặt đáp: “Nàng họ Niên, là đại tiểu thư của một tiểu cục, năm đó là phụ thân nàng cứu được cha nương rồi mọi người cùng lưu lại nơi đó. Lần này hồi kinh, nàng cũng cùng theo.”

Hoàng thượng vốn là bị quý mà không vui, nay nghe được hai từ ‘cha nương’ từ miệng hài tử nhà mình lập tức cau mày hậm hực: “Người cũng nên sửa cách xưng hô rồi.”

“Sách có câu ‘công sinh không bằng công dưỡng’ huống hồ nhi thần từ lâu cũng quen với cách xưng hô này, có thể xem bọn họ như can đa can nương của mình. Nếu là chỉ vì nhận tổ quy tông mà phải bỏ tất cả, vậy khác nào thừa nhận với người khác tôn nhi là loại người vong ân phụ nghĩa không nhớ cội nguồn, nói hoàng thất qua cầu trút ván, hoàng tử mẫu thấy có đúng không?” Khẩu khí cực kỳ kiên định, nhưng đến câu cuối lại cực kỳ ôn nhuận mang theo chút siểm nịnh nói cùng thái hậu.

“Hy nhi nói rất có đạo lý, hoàng thượng, người nên tự xem lại mình.” Thái hậu vốn mấy ngày trước không hài lòng với cách xử lý phi tử của hoàng thượng nên đương nhiên đứng bên phe của Gia Luật Hy.

“Vâng.” Hoàng thượng như người cảm ăn hoàng liên nhìn khẩu khí này. Hần cũng là người biết trước thái hậu một chút thời, cư nhiên bị phân biệt đối xử như vậy.

Thái hậu lại hảo thanh hảo khí vỗ vỗ tay của Gia Luật Hy nói: “Nếu là chưa hôn phối cũng chưa có thê tử, vậy liền để ai gia làm chủ thay người thôi.” Nghe xong lời của tôn nhi nàng vẫn cảm thấy như vậy là may mắn, vừa lúc có thể nhân mối hôn sự này sắp lại bố cục triều đình, cũng cố thể lực cho Gia Luật Cẩn.

Gia Luật Hy nghe vậy lập tức hiểu được thái hậu không để hần thú Niên Khai Diễm, vì vậy liền nói: “Hoàng tử mẫu, tôn nhi cùng nàng lưỡng tình tương duyệt...” kẻ khác không thể chen chân vào được.

Còn chưa nói hết đã nghe âm thanh thờ dài của thái hậu: “Nàng thân phận không cao, lại là nữ nhi của thương gia, so với hoàng gia ta, căn bản là một trời một vực, nhân lúc chưa có gì sớm cắt đứt đi thôi.”

“Tôn nhi từng thề không phải nàng không thú.” Sắc mặt của Gia Luật Hy trở về âm hàn, lại thêm người không tác thành cho hần.

“Vậy để nàng làm thiếp đi thôi, chính thê vị không thể cho nàng được.” Cảm nhận được hàn khí, thái hậu lui một bước, sợ hần vẫn không hiểu hết nên giải thích thêm: “Lấy thân phận của nàng ngồi chính thê vị nhất định để triều thần di nghị, người thân là thành viên của hoàng thất, nên vì bộ mặt của hoàng thất mới đúng.”

Hoàng hậu sợ Gia Luật Hy không hiểu quy củ chộc giận thái hậu, vội vàng mở lời: “Hoàng tử mẫu của người đích thân an bài hôn sự cho người đó là phúc khí, còn không mau tạ ơn hoàng tử mẫu đi.” Thái hậu cũng đã nhượng bước, nếu là còn không biết an phận sợ rằng không biết sẽ gây ra đại họa gì nữa.

Gia Luật Cẩn thầm dè bĩu trong lòng, do đám người này chưa nhìn thấy thái độ của Gia Luật Hy đối với Niên Khai Diễm nên mới dám mở miệng ép uống như vậy. Tiểu tử kia sợ là sẽ không như hần im lặng nhận mệnh đâu, hần từ nhỏ đã được dạy mọi thứ đều vì quốc gia làm trọng, tiểu tử kia sợ từ nhỏ lấy Niên Khai Diễm làm trọng đi.

Hần chỉ là nhất thời không biết chuyện vô tình vạch trần thân phận của tiểu tử kia sớm một chút mà thôi, vậy liền bị ghi tên vào sổ đen. Hần nói gì tiểu tử kia cũng chỉ đáp cho có, có khi không vui trong lòng liền cũng không thèm đáp lại nữa. Đúng là...ai..

“Hoàng tổ mẫu, tôn nhi không chỉ muốn thú nàng muốn nàng làm thê còn là thê tử duy nhất nữa.” Không nghĩ tới ngăn cản hôn sự của hắn còn bắt hắn tạ ân, đây lại là cái gì a? Thế nên âm thanh của hắn tự tự câu câu đều mang hàn khí, âm trầm đến cực điểm.

“Ngươi...” Tay của thái hậu nắm lấy tay Gia Luật Hy chặt một phần, lấy mắt thường có thể thấy được độ run đó.

“Hy nhi, mấy câu như thế này lần sau không chuẩn nói nữa.” Hoàng thượng nộ xích một tiếng. Thân là thành viên trong hoàng thất lại dám nói ra muốn thú một thê, làm sao có thể.

Thái hậu nghe được từ này liền biết hắn đến thông phòng cũng không có, trong lòng thậm chí tính toán. Nàng quay sang Gia Luật Cẩn vẫn lão lão thật thật quý ở đó, “Cẩn nhi cũng qua đây đi thôi, Hy nhi vừa về không nên căng thẳng như vậy.”

Nàng chuyển chủ đề không có nghĩa là bỏ qua. Nếu là chuyện này nàng cũng không làm chủ được vậy thì còn làm thái hậu làm gì. Không thể cùng tôn tử này trở mặt ngay lần đầu gặp mặt được vậy liền tính toán trên người nữ tử họ Niên kia là được.

Gia Luật Cẩn ứng qua một tiếng mới đứng lên, bước tới. Hắn là đoán được ý tứ của thái hậu, chỉ là nếu thái hậu muốn đánh chủ ý lên người Niên Khai Diễm vậy cũng không cần tốn sức rồi, nàng sớm đã buông tay là tiểu tử kia có chấp thời.

Thái hậu cười đến hòa, âm thanh ôn nhu không ít, “Vài ngày nữa là tới kỳ tuyển tú, nhân đó chọn thêm vài nữ tử cho ngươi lập thiếp, nhân đó ai gia cũng muốn gặp nữ tử sớm lấy đi lòng của Hy nhi, để xem nàng là có điểm nào để hài tử này mê đến thần hồn điên đảo như vậy.” Tuy là nhìn Gia Luật Cẩn nhưng miệng nói ra là nói cùng Gia Luật Hy. Một hài tử ở nhân gian bao lâu làm sao nghĩ được gì mà tránh.

Quả nhiên Gia Luật Hy lại đoán không ra ý của thái hậu hết như dự liệu của nàng, hắn có chút vui lại có chút bất đắc dĩ nói: “Thế nhưng nàng đang bệnh, sợ sẽ không khỏi bệnh nhanh như vậy.”

“Dù gì cũng là nữ nhi của ân công ngươi làm sao có thể để nàng ở bên ngoài được, mau truyền tiến cung đi.” Thái hậu thấy được vui vẻ từ đáy mắt của Gia Luật Hy nên đầy cao hứng, nhanh vậy trúng bẫy rồi. Chỉ cần áp được nữ tử kia, vậy mọi chuyện đều dễ nói rồi. Hậu cung của tiên đế giai lệ ba nghìn nàng cũng một tay lo liệu chu toàn, lý nào một nữ tử giang hồ lại có thể thoát.

“Tạ ơn hoàng tổ mẫu, vậy, vậy tôn nhi đi đón nàng.” Nói xong Gia Luật Hy đứng lên, chấp tay khom người nói. Nghe được một tiếng ‘ân’ của thái hậu hắn vui vẻ chạy ra ngoài.

Chỉ là khi hắn xoay lưng nghe được thái hậu nhàn nhạt nói: “Cẩn thận một chút, bên ngoài tuyệt trơn. Ai gia khai ân cho ngươi lần này, sau này muốn xuất cung phải báo trước ba ngày còn phải có lý do hợp lý mới được.”

Gia Luật Hy cười đến híp mắt gật đầu đáp ứng rồi phóng đến cửa cung.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Cảnh cáo

Bên ngoài, Niên Khai Diễm hoàn thành nhiệm vụ, nàng đếm đủ bạc liền đến khách điểm nghỉ ngơi. Nàng thực sự là phát sốt nhưng vẫn phải chống chịu đến bây giờ đã là hết sức rồi.

Nàng nói cùng đám tử đệ rằng: “Các ngươi tranh thủ nghỉ ngơi xong mai lập tức khởi hành hồi Lan Châu.”

Tử đệ Ất: “Đại tiểu thư đang phát sốt vẫn là thỉnh lang trung xem qua trước đi.”

Tử đệ Giáp: “Chúng ta trở về báo bình an cho sư phụ sư mẫu bọn họ là được rồi, người vẫn là lưu lại đến khi hết bệnh đi.”

“Nếu là lưu lại sợ rằng không kịp trở về dùng cơm đoàn viên a. Mặc kệ thế nào, ngày mai hồi Lan Châu, các ngươi người nào muốn lưu lại ta cũng không cản.” Niên Khai Diễm nói xong trực tiếp bước lên cầu thang vào phòng.

Nàng mệt mỏi lại lạnh nên chỉ coi hài liền leo lên giường, đắp kín chăn trên người, lập tức vào giấc.

Không biết nàng ngủ bao lâu bên tai nghe được âm thanh đẩy cửa, lý trí muốn ngồi dậy xem xét là người nào nhưng lại không thể. Mắt muốn mở lại không thể mở, cả người nặng nề không nghe sai sử, nàng sợ mất bạc thôi.

Ai biết bên tai truyền đến âm thanh ôn nhu quen thuộc để nàng an tâm lại lần nữa ngủ thiếp đi.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Gia Luật Hy nhờ có thuộc hạ của Gia Luật Cẩn rất nhanh biết được tung tích của nàng. Hắn trước khi vào cũng không hề có gõ cửa, chỉ nghe đám huynh

đệ ở tiêu cực nói nàng sốt cao lắm còn đòi mai lập tức khởi hành nữa để hấn không thể kiểm chế được khản trương trong lòng.

“Điềm Điềm”

Khi bước đến bên giường thấy được nàng đến phong mạo cũng không hề mờ để tâm hấn thất chặt lại rồi rất nhanh có chút vui mừng. Dù sao cũng là thái hậu mở miệng để nàng tiến cung vậy liền không còn gì sợ nữa rồi.

Hấn đưa tay vào chăn, mở găng tay của nàng ra chăm chú bắt mạch, sau lại giúp nàng mang lại găng tay vào. Sau đó khom người bế nàng xuống lầu, trả bạc rồi nói cùng đám huynh đệ rằng thái hậu triệu nàng tiến cung nên nếu có trở về không cần chờ nàng. Nàng đương nhiên là cùng hấn Hồi Lan Châu rồi, không chỉ như vậy còn cùng hấn thành thân nữa nên không phiền người khác lo lắng rồi.

Ngồi trên xe ngựa, hấn vén phong mạo lên ngắm nhìn thụy dung của nàng, tay không tự chủ vuốt ve lên gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lại nóng bỏng tay kia. Miến bản đến lòng hấn hiện tại có bao nhiêu cao hứng, lúc này đây hấn ôm nàng trong lòng, lại có thể công khai bế nàng tiến cung, chăm sóc sức khỏe cho nàng như trước, nào có thân phận hoàng tử gì ở nơi này.

Hoàng hậu bảo hấn tạm thời ở cùng với Gia Luật Cẩn, chính vì vậy hấn bế nàng về thẳng tấm cung của mình. Cẩn thận thay nàng tháo áo khoác rồi đắp chăn, hấn còn chưa kịp rời đi, đã thấy có thái y đến thay nàng bắt mạch, nhưng hấn không có cho, chỉ đưa được phương bảo thái y đun được.

Nếu là lúc trước hấn sẽ vì nàng đun, nhưng hiện tại vẫn là ở bên nàng tốt hơn, hiện không phải như trước nữa, hấn cũng không thể muốn gì thì làm cái này được. Hấn ngồi ở bên mép giường vắt khăn thay nàng lau mặt.

Bên ngoài cung nhân hành lễ: “Tham kiến thái tử phi.”

Thoại âm vừa rơi không bao lâu đã thấy một thiếu phụ trang dung trang nhã y phục hoa lệ bước vào. Nàng ta chậm rãi tiến đến chỗ của Gia Luật Hy, vẫn chưa nhìn thấy dung mạo của Niên Khai Điềm nhưng lại thu được động tác ôn nhu chăm sóc của Gia Luật Hy khiến nàng có chút kinh ngạc.

“Hoàng đệ, bốn cung gọi người như vậy người không để ý chứ?”

Sớm nghe cung nhân bàn tán về dung mạo của Gia Luật Hy, nhưng hiện xem ra không những dung mạo không thua kém Gia Luật Cẩn lại còn do có ôn nhu kia, sợ rằng không ít nữ tử xiêu lòng a. Nàng thân là chất nữ của thái hậu, vì vậy nên cũng hành sự theo chỉ thị của thái hậu mà thôi.

Gia Luật Hy từ khi nghe cung nhân hành lễ đã biết rồi, nhưng hấn đang đỡ tay không ngưng lại. Đến khi thái tử phi Bạc thị bước đến bên giường hấn mới đặt khăn xuống, đứng lên xoay người, hướng Bạc thị hơi gật đầu: “Thái tử phi.”

Bạc thị đưa lên che miệng ưu nhã cười, “Không cần khách sáo như vậy, gọi hoàng tẩu là được rồi.” Mắt nàng liếc nhìn Niên Khai Điềm vẫn còn đang ngủ trên giường, chỉ là bị sa liêm che khuất nên mờ hồ nhìn không rõ.

Gia Luật Hy khách sáo đáp ứng một tiếng lại cẩn thận che sai liêm lại, sau đó đưa tay hướng bên ngoài làm động tác thỉnh, “Điềm Điềm còn bệnh hoàng tẩu có gì vẫn là ra ngoài nói chuyện, tránh bị nhiễm bệnh không hay.” Đáng lẽ hấn nói là ‘ra ngoài nói chuyện tránh làm phiền Điềm Điềm dưỡng bệnh’, nhưng nghĩ đến nơi này là hoàng cung, người trước mặt lại là hoàng tẩu của hấn, vì vậy đổi thành câu khác.

Bạc thị có chút tiếc nuối nhưng dưới ánh mắt của Gia Luật Hy nàng cũng không thể liếc nhìn bên giường, vì vậy khẽ gật đầu rồi xoay người ra ngoài, đồng thời nói: “Bốn cung trước đến gặp qua hoàng đệ, sau lại tò mò muốn gặp vị đệ muội tương lai kia a.”

Gia Luật Hy nghe được hai từ ‘đệ muội’ tim đập mãnh liệt, khóe miệng hơi kéo lên hiện ra một nụ cười rõ ràng, “Hoàng tẩu có lòng, ta thay nàng đáp tạ hoàng tẩu.”

“Hoàng đệ trái lại khách khí a.” Bạc thị ngồi xuống ghế, mâu tử định trên mặt Gia Luật Hy không rời. Lúc này thái hậu có nói cùng nàng chuyện xảy ra này đến giờ, mà nàng vừa nhìn thấy ôn nhu lúc này cùng thần sắc không biểu tình hiện giờ quả thực là như hai người vậy.

“Nghĩ không ra Niên cô nương thật có phúc khí, được hoàng đệ đích thân chăm sóc.” Lúc này nàng thấy thái y vừa vào đã bước ra, chặn lại hỏi mới biết còn chưa nhìn thấy Niên Khai Điềm một mắt đã bị đuổi ra ngoài đun thuốc rồi.

Gia Luật Hy mỉm cười cho người dâng trà, hấn cũng không thắc mắc vì sao Bạc thị biết nàng họ Niên, nương từng nói ở trong cung thứ truyền nhanh nhất là tin tức. Quy củ trong cung hấn biết không nhiều, nhưng vẫn là đủ tiếp đãi Bạc thị. Hấn nhấp qua một ngụm trà mới đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, “Nàng bệnh rồi nếu không đích thân chăm sóc ta không an lòng.”

“Hoàng huynh đến.” Câu trên vừa dứt đã thấy Gia Luật Cẩn một thân bào phục bước đến.

Bạc thị nghe vậy lập tức đứng lên quy củ hành lễ, “Thiếp thân gặp qua điện hạ.”

Gia Luật Cẩn đến một mắt cũng không nhìn đến Bạc thị mà chỉ phát mạnh tay áo bào rồi bước chỗ Gia Luật Hy hỏi: “Thái y nói thế nào?”

“Thái y không nói gì, chẳng qua nàng sốt cao không thể khỏi bệnh nhanh được.” Gia Luật Hy đưa tay mời Gia Luật Cẩn ngồi ở ghế bên cạnh mình.

“Vậy thì tốt.” Gia Luật Cẩn vừa ngồi xuống đã nhìn Bạc thị lạnh giọng hỏi: “Nàng đến đây làm gì?”

“Hồi điện hạ, thiếp thân đến gặp qua thất điện hạ, nhân tiện thăm Niên cô nương.”

“Gặp xong rồi, có thể trở về.” Gia Luật Cẩn lại như nhìn Bạc thị cực kỳ không thuận mắt, lập tức mở miệng đuổi người.

Gia Luật Hy thấy vậy đầy lòng không hiểu, không thích nàng thì thú nàng làm gì? Mà không thú cũng đã thú vì sao lại có thái độ này? Vì vậy hắn mở miệng giữ người: “Hoàng huynh, hoàng tẩu chỉ vừa đến trà còn chưa kịp dùng, vẫn là để ta cùng nàng nói thêm vài câu.”

Gia Luật Cẩn cau mày quan sát Gia Luật Hy vài mắt rồi lạnh nhạt nói: “Bồn cung có chuyện muốn nói cùng hoàng đệ, thái tử phi cũng muốn lưu lại nghe?”

“Thiếp thân không dám, nếu là điện hạ có chuyện nói cùng thất điện hạ vậy lần sau thiếp thân lại đến.” Bạc thị cung kính nói xong lại hướng hai người hành lễ cáo từ.

Gia Luật Hy nhìn Bạc thị rồi đi một lúc mới mở miệng: “Rõ ràng là ta mở miệng giữ người, hoàng huynh không vui liền tìm ta trút giận, nào cần phát tiết trên người nàng.” Dù sao đó cũng là thê tử kết tóc, hẳn thực sự không thể hiểu được.

Gia Luật Cẩn đậm đậm nhất tiếng, nhấp qua trà nhuận hầu, mới hạ thấp giọng đáp phi sở vấn một câu: “Nàng là chất nữ của hoàng tổ mẫu.” Ý hắn muốn ám chỉ với Gia Luật Hy nếu muốn giữ Niên Khai Điềm thì nên tránh xa Bạc thị một chút.

Chỉ là Gia Luật Hy vẫn chưa hiểu rõ câu này, nếu là chất nữ của hoàng tổ mẫu thì đáng lẽ nên tốt với nàng một chút mới phải. Nhưng hắn biết không chuyện gì đột nhiên Gia Luật Cẩn lại hạ giọng nói ra một câu như vậy nhất định là còn ám ý bên trong. Người ta đã nói như vậy nghĩa là không muốn nói tiếp, còn lại hẳn phải tự tìm hiểu rồi.

Mà hắn không có rảnh rồi tìm hiểu những thứ này, hắn nào muốn ở luôn trong cung đâu. Chẳng qua đợi một lễ nhận tổ quy tông, lại một yến tiệc cáo bố thiên hạ nữa mà thôi.

“Nhưng nàng vẫn là thê tử kết tóc của hoàng huynh, người nên đối xử tốt với nàng một chút.”

Gia Luật Cẩn không đáp chỉ nói cùng hắn về yến tiệc tối nay.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Ý xấu

Đến khi hoàng cung khắp nơi lên đèn, Niên Khai Điềm mới chuyển tỉnh, nàng chớp chớp mắt nhìn đỉnh giường, đầu vẫn còn choáng nên nàng chưa biết bản thân bị chuyển chỗ ở. Nàng khó khăn lắm mới chống tay lên giường ngồi lên muốn tìm nước uống.

Ai biết cung nữ hầu ở bên giường nghe được động tĩnh lập tức bước đến vén sa liềm lên, cung kính nói: “Niên tiểu thư đã tỉnh, để nô tỳ thay người rót nước.” Nàng hơi khom người đỡ lấy Niên Khai Điềm, dùng gối đầu để nàng tựa vào, sau khi thấy nàng tựa vững mới buông tay xoay người.

Niên Khai Điềm nhìn cung nữ xoay người sa liềm rũ xuống ngăn lại đường nhìn của nàng mà mồm trương khẩu ngốc, lúc này đầu óc không muốn thanh tỉnh cũng không được. Nàng là đang ở đâu, vì sao hoa lệ như vậy? Vì sao mở mắt liền cảnh thay đổi rồi? Nữ nhân trước mặt này lại là ai?

Rất nhanh cung nữ lại quay trở về giường, vén sa liềm lần nữa, hai tay dâng nước cho nàng. Nàng cầm lấy nâng uống cạn, rồi hỏi: “Đây là đâu? Sao ta lại ở nơi này?”

Cung nữ vén sa liềm buộc gọn, nghe được câu hỏi vội cung kính đáp: “Hồi lời của tiểu thư, nơi này là Quang Minh cung, người là do thất điện hạ mang trở về. Nô tỳ là cung nữ được điện hạ phân phó chiếu cố người.”

“Thất điện hạ?” Niên Khai Điềm lâm bầm, nàng có quen thất điện hạ nào đâu. Chỉ là Gia Luật Hy là hoàng tử, hắn cũng lớn thế này không lý nào đứng thứ bảy, đúng không?

“Vâng, là thất điện hạ mang người trở về a.” Cung nữ kia nói xong, còn e lệ đỏ mặt nữa.

Ngay lúc Niên Khai Điềm muốn đáp trả thì lại có một cung nữ khác bước vào, tay cầm theo một lồng thức ăn. Nàng ta cung kính hành qua lễ lại nói: “Niên tiểu thư đã tỉnh không biết có muốn dùng ít cháo trước không? Đây là thất điện hạ phân phó nô tỳ mang đến cho người a.”

Lại là thất điện hạ, vậy nhất định là hắn rồi, không thể nào mà sai được. Nàng xua xua tay, từ chối: “Ta muốn xuất cung, đứng rồi đi gặp hoàng thượng hoàng hậu cáo biệt trước.” Đây là lễ phép tối thiểu rồi.

Hai cung nữ đồng loạt quỳ xuống dập đầu: “Thỉnh Niên tiểu thư đừng làm khó chúng nô tỳ, nếu người hiện tại đi gặp hoàng thượng nô tỳ nhất định sẽ khó bảo toàn tính mạng a.”

“Vi sao?” Niê Kai Diêm cực hoảng, lần đầu nàng nhìn thấy có người quý xuống hành lễ, nhất là người nhận lễ lại là nàng nữa chứ. Ở Lan Châu không có ai hành lễ như vậy, ở Thủy phủ lần trước bất quá là phúc thân sâu mà thôi.

“Vi người hiện tại đang mang bệnh, nếu nhớ như lây cho hoàng thượng thì cả người cũng thoát không nổi tội.” Một cung nữ trong đó giải thích.

Cung nữ còn lại tiếp lời: “Huống hồ thái hậu còn muốn gặp người a.”

Niê Kai Diêm rung mình, hai tay ôm chặt lấy cổ, lúc này nàng mới cảm thấy hoàng cung thật đáng sợ. Chỉ là muốn ly khai mà thôi, vì sao nhiều thứ phiền phức như vậy?

Một cung nữ thấy được thái độ của Niê Kai Diêm, vội vàng mở lồng thức ăn ra, lấy ra một chung sứ nóng hổi. Cung nữ còn lại mang một cái bàn nhỏ đặt lên giường để cung nữ kia để chung sứ lên bàn. Rồi lại tiếp tục lấy chén cùng muống bày trước mặt Niê Kai Diêm.

Chỉ thấy chung sứ mở, khói trắng bốc lên, mùi thơm phưng phức để Niê Kai Diêm không tự chủ thốt lên: “Sinh Cỗ Ngự Phiến chúc!”

“Đúng a.” Cung nữ vừa múc ra chén vừa nói: “Hôm nay là sinh thần của thái tử điện hạ vì vậy mọi người đều dùng Sinh Cỗ Ngự Phiến chúc.”

“Đây là quy củ của hoàng thất, mọi người trong hoàng gia đến sinh thần đều sẽ dùng món này.” Cung nữ khác lại bổ sung thêm.

“Ý nghĩa của việc này chính là chúc cho mọi người đều khỏe mạnh, hoàng thất hòa thuận, giang sơn vững bền, vạn sự thuận lợi.” Một cung nữ lại kể ra.

Lúc này Niê Kai Diêm đã hiểu vì sao Hoa Âm lại luôn làm món này cho sinh thần của Gia Luật Hy mà bản thân Lương Văn Kha lại không có rồi. Thiết nghĩ cũng sắp đến sinh thần của hắn rồi, chỉ là nàng không còn có cơ hội tham gia nữa. Thôi thì tham gia ngày xuất thế của tiểu đệ đệ cũng được, không cần phải vì việc này mà buồn bã.

Nàng đưa tay cầm muống lên bắt đầu ăn. Bọn họ nói thế cũng có nghĩa hắn phải đi tham gia yến tiệc, nên mới không có mặt. Như vậy cũng rất trùng ý với nàng, đỡ phải né tránh.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Lúc này cung nhân bên ngoài có cung nhân hành lễ. Hai cung nữ lập tức quy củ hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Phạm phu nhân.”

Phạm thị mang theo ním cười bước vào, một thân y phục hoa lệ đậm phần hồng sắc, trâm hoa lê trên tóc, lưu tô dung đưa theo mỗi bước chân của nàng. Nàng ta dừng bước trước giường, mắt vẫn chưa từng rời khỏi mặt của Niê Kai Diêm, “Đây là Niê cô nương sao?”

Vốn nghĩ sẽ là giai nhân quốc sắc để Gia Luật Hy mê một thể thú một mình nàng vì thế, không nghĩ đến nhan sắc cũng quá tầm thường rồi. Ngay cả trung y trên người nhìn qua cũng không có hấp dẫn, nhìn quá dân thường, vẫn là muội muội của nàng tốt hơn.

Chỉ cần lần này Gia Luật Hy nhìn trúng muội muội của nàng vậy chẳng phải sau này đến Bạc thị cũng phải kính nàng ba phần rồi sao? Càng nghĩ càng thấy cao hứng, Bạc thị kia cũng chỉ có thái hậu chống lưng mới làm càng thôi.

Niê Kai Diêm muốn đứng lên hành lễ nhưng thân thể vẫn còn rất yếu, vì vậy chỉ ngồi ở trên giường chấp tay: “Niê mỗ gặp qua Phạm phu nhân. Thân thể Niê mỗ vẫn chưa tốt không thể đứng lên hành lễ, còn thỉnh Phạm phu nhân kiến lương.” Nữ nhân này lại là người nào a? vì sao lại tìm đến nàng?

“Bổn phu nhân cũng biết được, không trách không trách.” Phạm thị ngồi xuống ghé tròn được cung nữ vừa mang đến đặt ở bên giường, nhẹ nhàng nói: “Niê cô nương hẳn là lần đầu dùng Sinh Cỗ Ngự Phiến chúc đi?”

“Sinh Cỗ Ngự Phiến chúc năm nào thất điện hạ cũng mời Niê mỗ dùng.” Niê Kai Diêm lại ruột thẳng có gì nói cái đó thôi, thuận miệng học theo đám cung tỳ gọi Gia Luật Hy là thất điện hạ. Chỉ là Gia Luật Hy không chỉ mời, mà còn đích thân mang đến cho nàng dùng.

Phạm thị bày ra vẻ mặt hết sức hâm mộ nói: “Niê cô nương thật sự có phúc khí a. Thất điện hạ chăm sóc người như bảo bối vậy.”

Niê Kai Diêm méo mó cười cười. Đúng vậy, chỉ là cả hai đời nàng đều sống trong phúc không biết phúc, giờ không còn nữa tiếc nuối cũng vô dụng thôi. Mắt nàng rũ xuống che đi sự buồn bã trong lòng mình.

Phạm thị tặc tặc lười lười nói: “Nhìn thấy người sức khỏe yếu đuối như vậy, nếu thất điện hạ ở nhất định là uy tận miệng a.” Nàng cũng nghe đám cung nữ đồn Gia Luật Hy đích thân thay Niê Kai Diêm bắt mạch, uy được, lau mặt. Nàng không nhận được phúc này thì nhường cho muội muội thôi.

Niê Kai Diêm hút phải một ngụm khí lạnh để cả người có chút run. Khẩu khí của Phạm thị như là muốn ăn tươi nuốt sống này vậy, lại pha thêm chút đố kỵ, ganh ghét, tuy là Niê Tuệ Nhân cũng có nhưng so ra kém rất nhiều.

Nàng ha ha cười ngượng hai tiếng nhanh chóng chuyển chủ đề: “Niê mỗ nghe nói hôm nay là sinh thần của thái tử điện hạ, Phạm phu nhân không tham gia sao?”

Thoại âm của Niê Kai Diêm vừa rồi hai cung nữ có mặt trong tầm cung lúc này cùng đám cung nhân theo sau Phạm thị đều là sắc mặt tái nhợt liên tục nuốt nước bọt. Niê Kai Diêm là hỏi chuyện không nên hỏi rồi, mà cũng không trách được nàng ta không biết Phạm thị là ai.

Nhắc đến chuyện này mặt của Phạm thị đen một phần, nếu không do Bạc thị thì nàng đâu cần bị cấm không cho phép tham gia. Bất quá nàng cũng

không có mở miệng nói ra, chỉ che miệng giấu đi nụ cười mang đao của mình: “Hôm nay ta có chút không khỏe nên không tham gia được, vừa lúc biết Niên cô nương ở nên đến đây xem qua một chút.”

Không khỏe mà còn có hăng hái đến thăm nàng, thật cho nàng là ngu không biết nàng ta đang nói dối sao? Niên Khai Diễm là nghĩ như vậy nhưng cũng không có nói ra miệng, chỉ một câu đa tạ ngắn gọn mà thôi. Đột nhiên nhớ phụ mẫu bọn họ ghê, rất muốn lập tức hỏi Lan Châu.

Phạm thị nhìn thấy Niên Khai Diễm không có ý tứ muốn tiếp lời của mình liền chậm rãi lái sang chuyện khác, “Niên cô nương xem này, đây là đồng cung của hoàng hậu nương nương, bên trong bao gồm cung điện to lớn này của thái tử điện hạ, thất điện hạ lại được phân ở cùng một chỗ với điện hạ. Thế mà ngay cả tâm cung cũng mang người đến nằm rồi, ngay cả bản thân thất điện hạ còn chưa từng nằm qua a, còn không phải lưu ý người sao?”

Niên Khai Diễm nghe vậy lập tức muốn bỏ dậy, đây khác nào nói là nơi này là của Gia Luật Hy, nàng là nằm trên cái giường mà hắn cũng chưa từng nằm, đây là ý tứ gì? Là ngưỡng mộ nàng hay chê bai nàng không biết điều?

Chỉ là thân thể của nàng tê rần, cố gắng gượng ngồi đã là tốt lắm rồi, nếu là bước xuống đi lại, e rằng không xong. Đang muốn mở miệng nhờ cung nữ đỡ thì bên ngoài lại truyền vào âm thanh hành lễ. Đám cung nhân có mặt tiếp tục quy củ quỳ xuống: “Nô tỳ gặp qua thất điện hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Áy náy

Thoại âm vừa rồi đã thấy Gia Luật Hy một thân cảm bào đậm tử sắc, đầu mang kim quan xuất hiện trước mắt mọi người. Quý khí sẵn có trên người hắn, nay lại vì tóc búi cao toàn bộ mà mọi người vô cùng, lại thêm đôi phượng mâu hẹp dài màu hổ phách cùng làn mi cong vuốt dưới đôi mày kiếm, quả thực không biết nên dùng từ nào để diễn tả cho được.

Phạm thị lập tức đứng lên, phúc thân hành lễ: “Tiện thiếp gặp qua thất điện hạ.”

Gia Luật Hy nhìn thấy Niên Khai Diễm tinh thần không khôi phục, nhưng khi thấy Phạm thị, hắn hơi cau mày lại rất nhanh đôi mày kia lại giãn ra. Nữ nhân này lại là ai, vì sao lại vào nơi này của hắn? Hắn thập phần xác định rõ ràng Diễm Diễm không quen biết nàng. Trong cung này quá nguy hiểm rồi, người không quen không biết nói tiến liền tiến nói đi liền đi, sao không có chút an toàn gì hết.

Hắn chỉ nói một từ ‘miễn’ sau lại bước đến giường ngồi xuống bên mép, đưa tay lên tham dò ôn độ trên trán của Niên Khai Diễm ân cần hỏi: “Nàng cảm thấy thế nào rồi?” Mặt của nàng vẫn hồng vẫn nóng, nhưng nhìn qua rất khả ái, hoàn toàn khác với biểu tình lạnh lùng nàng thường cho hắn xem.

Niên Khai Diễm bị trạng thái này làm cho đầu choáng váng, vốn là đầu vẫn còn rất đau nay lại thêm loạn. Mắt nàng đảo đi tránh nhìn Gia Luật Hy, mặt cũng quay sang một bên: “Không sao nữa rồi.”

“Nóng như vậy, âm thanh còn khàn chứng tỏ cổ họng còn sưng to, sao gọi là không sao được, vẫn mau dùng hết cháo rồi nghỉ ngơi mới tốt.” Hắn đưa tay đặt lên chén cháo vẫn chưa ăn qua bao nhiêu muống mà cau mày nói: “Cháo cũng nguội cả rồi.”

Chỉ một câu hai cung nữ lập tức nghe ra được trách cứ, bọn họ lập tức quỳ xuống nói.

“Nô tỳ lập tức cho đun lại lần nữa.”

“Mang xuống đi.” Gia Luật Hy nhàn nhạt nói một câu, lại nâng mắt nhìn Phạm thị đang bị bỏ quên đứng đó nhìn mình không chớp mắt. Ánh mắt của hắn không chút gợn sóng lại chậm rãi neo lại đánh giá nữ nhân trước mắt.

Phạm thị đọc ra được hắn là hỏi nàng ‘người là ai’ vì vậy lại phúc thân nói: “Tiện thiếp là lương viện của thái tử điện hạ, hôm nay nghe Niên cô nương mang bệnh nên đến đây hỏi thăm.”

“Phu nhân có lòng.” Gia Luật Hy hơi gật đầu, chỉ là hắn không thích ánh mắt kia của Phạm thị vì vậy âm thanh có chút lãnh: “Lúc này bốn điện hạ nghe nói phu nhân rất ngưỡng mộ nàng, chẳng hay có phải cũng muốn trèo lên giường của bốn điện hạ?” Hắn là học hỏi Gia Luật Cẩn lúc sáng. Thấy được dáng vẻ cung kính cùng sở hãi của Bạc thị lúc sáng, vì vậy hắn mới mang ra áp dụng với Phạm thị.

Phạm thị lạnh cả người phịch một tiếng quỳ trên đất, “Tiện thiếp không dám, điện hạ thỉnh tức nộ.”

Niên Khai Diễm bị hách một trận to, đây là Gia Luật Hy nàng từng biết sao? Không phải, tuyệt đối không phải, xem ra hắn cùng nàng đích xác có khoảng cách rồi, vẫn là cách xa một chút mới tốt.

“Phạm phu nhân không phải có ý đó đâu.” Người ta đến thăm nàng hắn làm cái gì a? Cũng may nàng không phải dọn đến đây sinh sống, nếu không nhất định là chưa gì gây thù kết oán, sau này nhất định địch nhân đầy rẫy.

“Đừng a điện hạ.” Phạm thị cũng vì bản thân kêu oan: “Tiện thiếp chỉ là sợ người làm văn nên mới nhắc nhở Niên cô nương một chút thôi. Nếu chuyện

này truyền đến tai của thái hậu cùng hoàng hậu nương nương, sợ rằng...” Nàng cũng không dám nói hết tùy người nghĩ đi, nếu không nàng lại bị ghép thêm cái tội tùy tiện suy đoán ý chủ nhân lục cung.

Gia Luật Hy nghĩ nghĩ cũng cảm thấy có lý, nhưng lúc đó nàng sốt quá cao, hẳn cũng không có nghĩ gì nhiều liền trực tiếp mang nàng trở về đây. Thế thì hẳn không ở đây nữa, vậy thì làm sao có người theo dõi được gì.

“Là bốn điện hạ hiểu lầm ý tốt của Phạm phu nhân, người mau đứng lên đi.” Hắn cũng lười hỏi vì sao hôm nay nàng ta không đến tham gia yến tiệc của Gia Luật Cẩn.

“Tạ điện hạ.” Phạm thị nói xong liền được cung nhân đỡ lên. Tuy là Niên Khai Diễm mở lời giúp nàng nhưng nàng cũng sẽ không tạ nàng ta đâu, chỉ là một thương nhân nhỏ nhỏ không đáng nàng cho vào mắt. Nàng đã đạt được mục đích của mình là dò la tình địch thay muối muối nên cũng không có lưu lại nữa nên vội vã cáo từ.

Gia Luật Hy nhìn Phạm thị đi rồi, hẳn mới ôn nhu giải thích với Niên Khai Diễm, “Nàng cứ ở lại nơi này, ta tùy tiện ngủ ở bên ngoài lại được rồi.”

Nếu là lúc trước Niên Khai Diễm cũng sẽ không can, thậm chí chia cho hắn cái giường hoa lệ to rộng này nhưng hiện tại bất đồng. Nàng hơi lắc cái đầu hơi cúi của mình, “Ta muốn xuất cung.”

“Nàng vẫn còn sốt.” Thấy Niên Khai Diễm muốn động hắn lại giữ vai nàng lại, thăm thở dài. “Hoàng tử mẫu muốn gặp nàng, vài ngày nữa nàng khỏi bệnh ta mang nàng đến đó gặp người.”

“Vậy trước rời khỏi đây đi.” Phạm thị nói có lý, nếu là để thái hậu biết được nàng ở nơi này còn hắn tùy tiện ngủ bên ngoài nhất định thì thế đâu người mỗi thứ một nơi của nàng được tiến về Lan Châu gặp phụ mẫu. Nàng trùng sinh còn chưa báo hiếu, chưa gặp được tiểu đệ đệ lý nào mau như vậy lại đến Diễm La điện báo danh.

Gia Luật Hy nghĩ nghĩ lại đứng lên nói: “Vậy nàng đợi ta một chút, ta tìm hoàng tử mẫu hỏi xem còn phòng nào trống không?” Hắn nói xong lập tức bước ra ngoài.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Bên ngoài các cửa tâm cung của hắn không xa, vừa lúc Bạc thị cùng Phạm thị đang giao phong, nghe được âm thanh hành lễ, cả hai nữ nhân đều quay người lại. Về mặt vốn là ganh ghét lại thay bằng mỉm cười, người phúc thân người hơi gật đầu chào Gia Luật Hy.

Gia Luật Hy mang theo chút ôn hòa bước đến, sau khi khách khí qua đi, hắn lập tức vào chủ đề, “Hoàng tử mẫu, không biết nơi này còn phòng nào trống không? Ta muốn dời Diễm Diễm sang đó.”

Bạc thị dịu dàng cười, mắt nhìn hắn nhẹ giọng nói: “Chỗ ta vẫn còn một phòng trống, chỉ bằng hoàng đệ mang Niên cô nương đến, nhân tiện ta giúp người chiếu cố nàng, vậy sẽ tiện hơn rất nhiều.” Lúc sáng nàng vốn muốn đến nhắc nhở chuyện này nhưng Gia Luật Cẩn đến đuổi đi nên vẫn chưa nói được gì, không ngờ Phạm thị nhanh như vậy đã đoạt trước rồi. Bất quá cũng không sao, vẫn là ở gần bên nàng, dễ xử sự hơn.

Nhớ lại lời của Gia Luật Cẩn lúc sáng, Gia Luật Hy vốn không muốn đáp ứng, nhưng hắn lại vẫn không cảm giác được Bạc thị có gì nguy hiểm, vì vậy không có cự tuyệt. “Vậy làm phiền hoàng tử rồi.”

Hắn vào trong tâm điện lấy áo khoác phi lên vai Niên Khai Diễm, sau đó bế nàng ra ngoài. Thấy nàng cự tuyệt hắn còn nói thêm “Nàng vẫn còn bệnh không thể đứng lên đâu. Những thứ khác chút nữa ta cho người mang qua.”

“Chấn gối kia...” Nàng nằm qua rồi.

“Ta cùng Diễm Diễm từng cùng giường rồi, có gì phải ngại.” Biết rõ câu này có bao nhiêu ám muội nhưng Gia Luật Hy nói xong rồi mới phát hiện. Hắn cùng nàng đích xác cùng ngủ qua hai đêm, nhưng hắn thể mình chỉ toàn ăn chay.

Lòng của Niên Khai Diễm chấn động mãnh liệt, hai tay như thừa thải vậy, nếu là như trước dưới tình huống này, nàng sẽ mang hai tai quàng lên cổ hắn, nhưng hiện tại không thể. Cố gắng áp chế khổ sáp dưới lòng, hai tay an tĩnh đặt trước bụng. Bên trên đỉnh đầu còn truyền xuống âm thanh ôn nhu dặn dò của hắn ‘nếu nàng mệt mỏi có thể tựa vào ta, không phải lúc trước Diễm Diễm cũng sẽ như vậy sao’, chỉ là nàng không có đáp cũng không có tựa vào hắn.

Bạc thị cùng Phạm thị nhìn thấy, tuy là sớm biết nhưng vẫn có chút kinh ngạc hiện lên trên mặt. Dưới ánh đèn lồng mờ ảo để người nhìn không ra, lại rất nhanh khi Gia Luật Hy bước đến thì biến thành mỉm cười rồi.

Mặt của Niên Khai Diễm đỏ bừng ở dưới phong mạo, nàng tựa đầu vào vai Gia Luật Hy để người nghĩ bản thân đã ngủ cũng tốt. Hiện nàng không tiên gặp người nào cả đâu. Chính vì như vậy Bạc thị vẫn chưa nhìn thấy được dung mạo của nàng.

“Hoàng tử có thể đi rồi.” Gia Luật Hy nhẹ giọng nói một câu với Bạc thị.

“Ân.” Bạc thị cười khẽ.

Gia Luật Hy thấy nàng không có cự tuyệt lòng hắn cũng đập rộn, đầu hơi cúi tung sừng nói một câu: “Sau thành thân ta cũng bế Diễm Diễm về tân phòng như vậy được không?” Tuy là câu nghi vấn nhưng hắn hoàn toàn không hy vọng Niên Khai Diễm đáp lại, mà khẩu khí kia lại mang chút gì đó để người

không thể cự tuyệt.

Tuy âm thanh nhỏ nhưng trong đêm vắng, Bạc thị cùng Phạm thị lại nghe nhất thanh nhị sở, nên hách thêm một lần. Bạc thị không muốn để Phạm thị biết quá nhiều, liền quay sang Phạm thị mà thị uy: “Phạm lương viện cũng nên trở về rồi, đừng để điện hạ thấy được ngươi trong thời gian cấm túc lại ở nơi này.”

“Vâng, vậy tiện thiếp cáo lui.” Phạm thị giận không chỗ phát tiết vẫn phải nén lại phúc thân tiễn Bạc thị cùng Gia Luật Hy xong mới xoay người rời đi. Đợi đó, nhục nhã hôm nay nàng nhất định sẽ trả lại.

Bạc thị vừa đi vừa nói: “Niên cô nương thật có phúc khí, hoàng đệ cũng quá sủng nàng rồi.”

“Nàng ngủ rồi, hoàng tẩu khen nàng cũng chẳng nghe được.” Hân nghe được tiếng tim nàng đập rộn, nghe được hô hấp khản trương của nàng, nhưng thấy nàng không đáp liền biết nàng muốn gì, vì vậy mới nói ra câu này.

Chỉ thấy Bạc thị khẽ gật đầu, “Hoàng đệ an tâm để nàng ở lại chỗ bốn cung là được.”

“Ân.”

Đến phòng, Gia Luật Hy cẩn thận đặt Niên Khai Diễm xuống giường, muốn cởi áo khoác giúp nàng lạ phát hiện nàng tím rất chặt. Bất đắc dĩ, hân đắp chăn cho nàng xong, kéo sa liềm xuống rồi cùng Bạc thị ra ngoài. Vốn muốn cùng nàng nói thêm vài câu, nhưng lúc này lỡ nói dối nàng ngủ rồi, vì vậy đành rời đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Thăm dò

Sáng sớm, Niên Khai Diễm thức giấc lại không còn cảm giác đau nhức cùng choáng váng như hôm qua nữa. Nàng ngồi dậy hơi vuron vai một cái, đánh một cái ngáp thật to.

Cung nữ bên ngoài nghe được âm thanh vội vàng gõ cửa: “Niên tiểu thư đã tỉnh, nô tỳ có thể tiến vào hầu hạ không?”

“Vào đi.” Niên Khai Diễm tự vén sa liềm, dự tính mang đôi ngoa tử của mình vào, ai biết dưới bọc để hài cái gì cũng không có.

Sáu cung nữ nối đuôi mà vào, người cầm thau đồng đựng nước ấm để rửa mặt, người cầm khay để súc miệng, người lại cầm y phục...tóm lại là mỗi người một việc. Bọn họ đồng loạt lột phúc thân hành lễ với nàng.

“Không cần quý như vậy.” Niên Khai Diễm vừa nhìn thấy đôi ngoa tử của mình thì sắp cảm động đến khóc: “Mang hài đến đây cho ta.” Hôm qua hai cung nữ kia gặp nàng cũng chỉ phúc thân hành lễ nào có quý như vậy a.

“Vâng.” Cung nữ cầm ngoa tử lập tức đứng lên bước đến chỗ Niên Khai Diễm quỳ gối xuống thay nàng mang vào chân.

Những người khác lập tức tự làm việc của mình. Chuẩn bị thật tốt cho Niên Khai Diễm. Cuối cùng thay nàng chải tóc, cung nữ hỏi: “Không biết Niên cô nương muốn chải kiểu tóc nào?”

Niên Khai Diễm cầm tóc tím hết lên nói: “Như vậy.” Vẫn là như trước là được rồi, nàng cũng không có ở trong cung lâu, cần gì phiền phức như vậy.

“Vậy không biết Niên cô nương muốn dùng quan nào? Hôm nay thái tử phi mang không ít phục sức cho người a.” Cung nữ nói xong lại mang khay phục sức trên tay đến mặc Niên Khai Diễm chọn lựa.

Niên Khai Diễm cũng không có nhìn tới chỉ bảo: “Trong bao phục của ta có một băng dải phối với y phục, không cần những thứ này.” Phụ thân thường nói, xưa nay không có gì là cho không, nhất định những thứ này cũng sẽ như vậy.

Đám cung nữ tuy không hiểu nhưng cũng không có dám nói gì nhiều, chỉ chiếu theo ý của Niên Khai Diễm mà làm thôi. Bọn họ sợ dĩ là dùng đại lễ với nàng là bởi vì hiện tại trong hoàng cung không người không biết Gia Luật Hy sủng nàng, có thể sẽ là hoàng tửc phụ tương lai, chỉ đơn giản là như vậy thôi.

Y phục chỉnh tề, Niên Khai Diễm bước ra ngoài, chỉ thấy một đám nữ nhân oanh oanh yến yến bước đến nơi này. Bọn họ đều là nhìn nàng rồi che miệng nói gì đó với nhau, đây khiến nàng không hiểu. Vì vậy khẽ hỏi: “Bọn họ là ai vậy?”

“Hồi lời của tiểu thư, các nàng đều là phu nhân của thái tử điện hạ, sáng phải đến thỉnh an thái tử phi.” Một cung nữ nhanh chóng trả lời.

Niên Khai Diễm máy móc gật đầu, trong lòng đầy cảm thán. Lúc ở Thủy phủ nàng biết Thủy thượng thư cũng sẽ có nhiều thê thiếp nhưng giờ nhìn trần cảnh này, xem ra đám thê thiếp của Thủy thượng thư cũng không bằng một cái lông tay của Gia Luật Cẩn. Sợ là mỗi người một ngày, một tháng cũng

súng không hết được.

Thấy đám nữ nhân bước đến chỗ mình nàng vội ôm quyền khom người: “Niên mẫu gặp qua các vị phu nhân.” Mắt nàng lúc này sớm đảo hết tìm bóng dáng của Phạm thị nhưng vẫn không thấy. Xem ra cảm tức của nàng ta vẫn chưa hết hạn, hôm qua lên đến bị phát hiện mà thôi.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang -- Vọng Thư Uyên--

Đám nữ nhân oanh oanh yến yến vây quanh nàng nói đến nàng đình tai nhức óc, chỉ có thể nhắm miệng cười cho qua chuyện mà thôi. Cũng may Bạc thị từ ngoài trở về thấy được liền giải vây, cuối cùng nàng ở lương đình cùng nàng ta trò chuyện.

“Thần sắc không tệ, xem ra Niên cô nương đã hồi phục rồi a.” Bạc thị đưa khăn tay lên che miệng cười. Đường nhìn tinh tế quan sát dung mạo của Niên Khai Diễm. Dung mạo không tệ nhưng cũng không xem như là xuất chúng, có lẽ Gia Luật Hy ở Lan Châu chưa thật sự gặp qua mỹ nhân nên mới sùng nãi ta như vậy thôi. Tuyển tú sắp tới đây sợ là khó giữ được địa vị của nàng ta trong lòng hắn.

“Đa tạ thái tử phi chiếu cố, nhờ hồng phúc của người Niên mẫu đã khỏi.” Do nàng là người tập võ vì vậy cho dù bệnh cũng sẽ không nằm trên giường bao lâu.

Bạc thị lại một phen khách sáo: “Niên cô nương nói đi đâu a, bốn cung nào giúp được gì, vẫn là do thất điện hạ một tay chăm sóc người a, đây không biết là có bao nhiêu cô nương ganh tỵ đâu.”

“Niên cô nương không thích những thứ bốn cung tặng sao?” Mắt của Bạc thị đảo qua y phục trên người Niên Khai Diễm, đáy mắt có chẳng đáng. Cũng không thể trách nàng được, nàng là một thiên kim, từ nhỏ đã biết được phân cấp trong xã hội vì vậy không thích những thương nhân luôn hỏi mùi tiền.

Niên Khai Diễm học phụ thân bày ra khí khái thô lỗ của nhân gian, chỉ hy vọng có thể mong chóng xuất cung thôi. “Cũng không phải không thích, chỉ là những thứ đó không hợp với những người thô lỗ như Niên mẫu.”

Lúc này nhìn tràng diện thịnh an này quả thực Bạc thị rất uy, thế nhưng đến tối có còn giữ được cái uy này hay không còn là một chuyện khác. Nàng ở tiêu cục thấy đám huynh đệ chào phụ thân cũng là như vậy chỉ là không có nể nhả diễm đạm như đám phu nhân ở đông cung thôi.

Vậy nàng thả lựa chọn trở về Lan Châu nhận lễ của đám huynh đệ trong tiêu cục còn tốt hơn là đám tiểu thiếp. Xem ra vẫn là mẫu thân tốt số, tuy không trang trọng hoa lệ như hoàng cung như phụ thân vì mẫu thân làm không ít chuyện.

Bạc thị xem như hiểu mà gật đầu, nàng cũng không hỏi thêm chỉ bảo người mang diễm tâm lên cho Niên Khai Diễm. Lúc này Hoa Âm cũng bước đến, hành lễ xong liền mang được lên cho nàng: “Đại tiểu thư, đây là thất điện hạ phân phó mang cho người, còn dặn dò điện hạ sẽ đến trễ một chút.”

“Ân.” Niên Khai Diễm dùng qua được rồi đưa lại chén rồng cho Hoa Âm. Nàng ta nhận chén xong cũng lui xuống không có lưu lại lâu. Hoa Âm đi rồi nàng lại hỏi Bạc thị: “Nghe nói thái hậu muốn gặp Niên mẫu, không biết hiện tại có tiện nhờ thái tử phi đưa Niên mẫu đến tham kiến thái hậu hay không?”

Bạc thị chậm rãi nhai xong miếng diễm tâm trong miệng mới đáp: “Niên cô nương gấp gấp như vậy làm gì a. Đợi mai cũng chưa muộn.” Nhanh như vậy muốn gặp thái hậu, xem ra rất muốn làm chính phi nha.

Niên Khai Diễm đưa mắt nhìn hoa tuyết bay người lương đình khẽ giọng nói: “Niên mẫu muốn gặp thái hậu rồi sớm về Lan Châu, rất sợ không kịp cùng phụ mẫu dùng cơm đoàn viên.” Nếu là còn đợi nàng sợ bản thân động tâm, lưu luyến không thể rời khỏi mắt.

Lúc này Bạc thị mới bừng tỉnh đại ngộ, đây là sợ phải chịu cảnh tam thê tứ thiếp như nàng đi? Nàng cười khẽ hai tiếng, lại nói: “Niên cô nương thật hiểu thảo a, vậy mai dậy sớm một chút theo bốn cung một đạo đi gặp thái hậu.” Đáng lẽ hiện tại nàng vẫn có thể mang Niên Khai Diễm đến đó, bất quá còn phải chờ nàng moi thêm chút tin tức rồi báo cho thái hậu trước.

“Vậy đa tạ thái tử phi rồi.” Niên Khai Diễm nhắm miệng cười chấp tay. Nữ tử ở nơi này đều che miệng cười, cho dù không che thì cũng cười không lộ răng, chỉ là nàng phải làm khác đi, để bọn họ thấy được nàng không hợp với nơi này.

“Xem người a, khách sáo như vậy làm gì. Hoàng đệ lưu tâm người như thế, biết đâu chúng ta sớm sẽ trở thành người một nhà.” Ánh mắt của nàng phát sáng khi nói ra câu này, ánh sáng đó như đao lướt đến đáy mắt của Niên Khai Diễm để xem rõ thực hư.

Niên Khai Diễm tuy chết oan sống lại, nhưng cũng không phải hạng nữ tử thủ đoạn, vì vậy ánh mắt cũng không hề có giả dối, chỉ là sáng long lanh. “Thất điện hạ thân phận cao quý Niên mẫu không dám treo cao, những lời như vậy còn thỉnh thái tử phi lần sau không nên nhắc trước mặt Niên mẫu tránh ảnh hưởng thanh danh của điện hạ.” Nghĩ không ra nàng nơi nơi khi dễ Gia Luật Hy cũng có ngày phải thừa nhận bản thân không bằng hắn, thật bị ai!

Nguyên lai nàng ta sớm như vậy đã buông bỏ rồi, nhìn thái độ của Gia Luật Hy đối với nàng ta e rằng trước kia hai người đều là lưỡng tình tương duyệt. Chỉ đáng tiếc, trong hoàng thất không có bốn chữ này tồn tại. Bạc thị xem như không nghe thấy, mà chỉ đột nhiên chuyển sang chuyện khác.

“Hôm nay tuyển tú rồi, không biết Niên cô nương có biết tú nữ để làm gì không?”

“Tú nữ?” Niên Khai Diễm cau mày lắm lắm chữ này xong lại đáp: “Chẳng phải đó là nạp vào hậu cung sao?” Lâm thiếp của hoàng thượng mà. Nàng nghe nói cứ ba năm một lần sẽ cử hành tuyển tú, nữ tử của quan viên ở khắp nơi đủ tuổi đều tụ tập về kinh thành tham gia, tuyệt không được sót bất kỳ một ai. Mà phụ thân nàng chỉ là một thương gia nên nàng không cần tham gia cái này. Chỉ là vì sao Bạc thị đột nhiên nhắc đến?

Bạc thị cười càng thêm sâu, xem ra cũng biết nhưng không nhiều. Vì vậy tốt bụng mở miệng nhắc nhở: “Tú nữ không chỉ làm phong phú hậu cung, mà

còn để các vương tử nạp thiếp.” Tuy Niên Khai Diễm tỏ rõ thái độ không tranh chính phi vị, nhưng vì để Gia Luật Hy chết tâm, nàng càng phải thêm chút củi.

Luna: Thật xin lỗi mấy đã để mọi người chờ lâu, mấy hôm nay trong người không được khỏe, tinh thần của xuống theo, thật xin lỗi mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Nói rõ

Niên Khai Diễm hiểu rõ gât đầu, nhưng cũng không biết nói thêm gì nên chỉ im lặng dùng điểm tâm. Nạp thì nạp thôi, lại chẳng phải nàng nạp lo lắng làm cái gì. Nàng về Lan Châu mọi chuyện kết thúc, đời trước gả rồi cũng như chưa gả, đời này chưa gả đã gặp chuyện không may này. Xem ra thượng thiên muốn nàng vì Niên gia ra sức chuộc tội rồi, vẫn là không gả nữa.

Bạc thị nhìn thấy thái độ thô lỗ của Niên Khai Diễm khi dùng điểm tâm có bài xích, nàng xưa nay đều chưa từng gặp phải những người thô lỗ như thế này. Xem ra phải nói trước cho thái hậu biết tránh thái hậu lại bị hách rồi.

Lúc này Gia Luật Cẩn cùng Gia Luật Hy hạ triều. Gia Luật Hy bị mang vào đại điện đứng nghe, không được tham chính. Dù gì hấn cũng là vương tử vì vậy mọi người cũng có chút kính nể, lại nói thái độ củi của hấn cũng không bị thô tục của nhân gian vậy bản nên lại được điểm tốt trong mắt mọi người.

Hành qua lễ, Gia Luật Hy vui vẻ bước đến chỗ Niên Khai Diễm, đặt tay lên trán nàng kiểm tra ôn độ, “Diễm Diễm khỏi bệnh rồi a, ta mang nàng đi dạo trong cung.”

“Tạ điện hạ quan tâm, Niên mỗ chỉ muốn mau chóng gặp thái hậu rồi hỏi Lan Châu, thỉnh điện hạ thành toàn.” Niên Khai Diễm lại biến mình thành một người tuyệt vô biểu tình.

Phượng mẫu của Gia Luật Hy từ màu hổ phách biến thành màu sắc âm đạm chưa từng có. Dung mạo của nàng rất hợp với cái tên Khai Diễm kia, nhìn vẫn luôn là ngọt ngào. Cả giọng nói, tiếng cười đều là một dạng ngọt, nhưng vì sao từ lúc phát hiện thân phận của hấn, giọng nói cùng tiếng cười ngọt ngào kia hấn đều không cảm nhận được nữa?

“Vậy chúng ta đi gặp hoàng tổ mẫu rồi cùng hỏi Lan Châu thôi.”

Chúng ta? Cùng hỏi Lan Châu?

Gia Luật Cẩn lập tức cau mày, âm thanh mang theo chút nộ vang lên: “Hoàng đệ, hôm nay ngươi còn phải học lễ nghi cùng đạo trị quốc với thái phó. Niên cô nương vừa khỏi bệnh mai đến gặp hoàng tổ mẫu cũng không muộn.” Vừa về đến lại muốn đi? Câu cuối cùng của hoàng tổ mẫu hôm đó sợ là tiểu tử này vẫn là nghe không hiểu đi. Đó nghĩa là nhốt hấn trong cung rồi, còn mơ mộng Lan Châu gì đó.

Gia Luật Hy nghe vậy hơi mím môi, ánh mắt lưu luyến nhìn Niên Khai Diễm, “Trễ chút nữa ta lại đến tìm nàng.” Thở dài một tiếng hấn xoay người ly khai. Hấn tuy không lưu lại lâu nhưng vẫn phải làm chút bên ngoài cho người nhìn, tránh có người lại làm vấn. Hấn không thể làm người nào phật lòng được, vì hôn sự phải có.

Gia Luật Cẩn cũng bận rộn không có lưu lại nữa.

Bạc thị cùng Niên Khai Diễm nói qua chút quy củ tránh nàng gặp thái hậu lại mất điểm. Nói là Niên Khai Diễm có chút thô lỗ nhưng so với đám nữ nhân trong kinh thành này thì đáng tin tưởng hơn rất nhiều. Chỉ là nàng là chất nữ của thái hậu không thể tự làm theo ý mình, càng không thể tùy tiện suy đoán tâm ý của thái hậu được.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Lại rất nhanh sắp hết một ngày, ở trong hoa viên đầy tuyết của đông cung nàng nhìn mặt trời lặn. Lúc này đây nàng càng nhớ Lan Châu, nhớ nhà, nhớ phụ mẫu da diết, nơi đây thứ gì cũng không được, ở Lan Châu nàng là tất cả mà nơi này nàng lại không có gì.

Ngay lúc nàng suy nghĩ đến nhập thần, Gia Luật Hy không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng nàng. Hấn im lặng không nói, chỉ đứng đó, đứng rất sát nàng, mắt nhắm lại cảm nhận hương khí trên người nàng từ mũi xâm nhập vào phổi.

Qua một lúc, thấy nàng vẫn chưa phát hiện ra mình, hấn mới chậm rãi mở thanh: “Diễm Diễm, chúng ta nói chuyện được không?”

Niên Khai Diễm hồi thần, có chút giật mình, nhưng không có cự tuyệt hấn, “Được, ngươi nói đi.” Nàng cảm thấy giữa hai người vẫn là nên thẳng thắn một chút mới tốt, nàng tôn trọng hấn một đời rồi không muốn lịch sử lặp lại nữa. Đời trước nàng phụ hấn, đời này nàng cho hấn cơ hội phụ nàng.

Gia Luật Hy nghe cũng không có dừng lại bao lâu, hấn nắm tay nàng nói: “Ngày mai gặp hoàng tổ mẫu xong chúng ta cùng hỏi Lan Châu, cùng đợi tiểu

cửu tử chào đời rồi thành thân.” Hấn muốn tỏ rõ cho nàng biết, hấn không muốn làm vương tử gì đó, chỉ muốn cùng nàng đi áp tiêu thôi.

Niên Khai Diễm đỡ trán cười, đây là nên nói hấn cố chấp hay là quá ngu ngốc chưa nhận ra vấn đề nằm ở đây đây. Rõ ràng đây là chuyện không thể nào. Sáng nay, nhìn đám phu nhân của Gia Luật Cẩn, có người còn lớn tuổi hơn cả hấn(GLC), đây chứng tỏ mọi người trong hoàng thất nhìn thấy hấn đến giờ còn chưa biết mùi vị nữ nhân đã là không vui, hấn còn muốn rời cùng nàng trở về Lan Châu? Đây là căn bản là mộng tưởng.

Gia Luật Hy nhìn nàng như vậy đột nhiên hấn rất bất an, tay nắm chặt bàn tay lạnh của nàng thêm một phần. Thái độ của phụ hoàng mẫu hậu lại không tỏ rõ, nhưng hoàng tử mẫu là rất rõ, chẳng phải nói muốn gặp nàng sao? Như vậy chẳng phải là có cơ hội rồi sao?

“Hy.” Qua một lúc lâu Niên Khai Diễm mới ngưng cười, nàng gọi hấn.

“Àn?”

“Chúng ta...” Lại phải mất một lúc lâu để áp chế đau lòng, áp chế nước mắt, lấy hết dũng khí nói cùng hấn, “Không thể nào đâu.” Đừng cố chấp nữa!

Chỉ là những từ sau nàng nói không nên lời. Đôi môi có chút tái nhợt vì lạnh kia lại thêm mức nở mà run run, đến cuối cùng phải dùng biện pháp mím chặt mới có thể kiềm hãm độ run đó.

“Làm sao có thể. Diễm Diễm nàng nghe ta nói.” Gia Luật Hy bất chấp cung nhân còn ở, vẫn như trước ôm chặt nàng trong lòng, phải ôm đầy cổ lòng hấn như vậy mới có thể để hấn an tâm được. Vốn nghĩ không thể tùy tiện chiếm tiện nghi của nàng, nhưng trong cung này bất an như vậy, hấn không thể làm gì khác.

“Thê tử của ta sẽ chỉ có một mình Diễm Diễm, sẽ không bao giờ thay đổi.”

Có được câu này của hấn là được rồi, nàng không đòi hỏi gì hơn nữa. Giờ đây nàng chỉ muốn xuất cung, rời kinh, hồi Lan châu thôi. Nơi này phồn hoa nhưng không dành cho nàng, cả hấn cũng vậy, hoa lệ đến lóa mắt, nàng với không tới.

“Có phải hoàng tử nói gì với nàng không?” Quả nhiên là Gia Luật Cẩn cảnh báo hấn rồi. Vậy xem ra hoàng tử mẫu kia cũng không phải muốn để hấn thú nàng.

“Chỉ nói một chút cung quy, tránh ngày mai ta làm thái hậu mất hứng thôi.” Niên Khai Diễm hít hít mũi, mặt vẫn không hề quay lại nhìn hấn, nàng không muốn đối diện với hấn lúc này. Nàng lưu luyến, lưu luyến sự quan tâm của hấn, lưu luyến cái ôm ấm áp của hấn, lưu luyến một phu quân tốt như hấn, chỉ là tất cả đã quá muộn để thay đổi rồi.

Đương nhiên Gia Luật Hy sẽ không tin tưởng, nhưng cũng không thể nói được gì, phải đợi ngày mai mới có thể biết được. Chỉ là mai nàng cùng Bạc thị đến gặp thái hậu, hấn làm sao có mặt ở đó để phòng được?

“Diễm Diễm tin ta, ngày mai chúng ta cùng hồi Lan Châu.”

“Đừng cố chấp nữa.” Cảm nhận được cảm hấn đặt ở trên vai mình, Niên Khai Diễm cũng không bài xích mà đẩy ra. Chỉ nhắm mắt lại hy vọng ngày mai mau đến.

Gia Luật Hy không cam tâm, “Lúc trước nàng không phải như vậy.”

“Đúng, lúc trước ta không dễ nói chuyện như vậy đâu.” Đòi trước nàng từng khi dễ hấn rất nhiều. Những chuyện nàng khi dễ hấn nhiều đến nỗi đếm không hết, mà lần này so với lần kia mỗi lần mỗi quá đáng, tất cả nàng đều nhớ như in.

Gia Luật Hy hiểu rõ nàng đang nói đến thứ gì, chỉ là hấn không để nàng nhớ đến đâu, “Chúng ta cùng nhau rơi xuống vực, cùng trải qua sinh tử, cùng vui về.”

“Trước đó.” Niên Khai Diễm tựa như nhớ lại những chuyện cùng hấn trải qua, khóe miệng nhẹ nhàng kéo lên.

“Trước đó còn có hứa sẽ gả cho ta, chỉ cần tiểu cửu tử xuất thế nàng sẽ là tân nương tử của ta.” Gia Luật Hy thâm tình lặp lại lời hứa của nàng, trên môi còn treo nụ cười hạnh phúc.

“Trước đó nữa.” Đúng là nàng có hứa, chỉ là nàng không thể thực hiện được, càng sẽ không cho hấn biết hiện tại tiểu đệ đệ đã xuất hiện rồi.

“Trước đó nàng nói không có gì giấu ta, cũng hy vọng ta không có gì giấu nàng. Hiện tại bí mật của ta nàng cũng biết rồi, vốn nghĩ nàng sợ màu mắt khác người của ta nên mới kéo dài như vậy.” Gia Luật Hy vẫn không mặn không nhạt đáp trả từng câu của nàng.

Niên Khai Diễm không mở mắt, chỉ lặng lẽ lắc đầu: “Người biết rõ ta nói đến chuyện gì.” Nàng không tin hấn không biết nàng đang nói đến chuyện nàng khi dễ hấn.

“Chẳng phải ta đang nói đó sao. Trước đó ta cùng nàng có bao nhiêu kỷ niệm tốt đẹp. Sau này còn phải kể lại cho hài tử nghe nữa.” Gia Luật Hy vẫn ôm lấy Niên Khai Diễm vẽ ra một tương lai tươi đẹp của bọn họ. Hấn không tin đám người kia có thể làm gì để bức được hấn bỏ nàng nạp thiếp.

Niên Khai Diễm nghe vậy cũng không nói tiếp gì nữa. Hấn muốn mộng liền để hấn mộng đi, qua ngày mai hấn cũng sẽ phải tỉnh giấc thôi. Vậy thì để hấn có một giấc mộng thật đẹp, không nên làm hấn mất hứng.

Đám cung nhân nhìn thấy cảnh này có ngưỡng mộ, có ngưỡng, tất cả đều mang mặt chôn sâu xuống đất. Không ngờ thất diện hạ lại là người thâm tình như vậy a. Chỉ là tú nữ của ngày mai, toàn bộ quốc sắc thiên hương, người này so với người đẹp, người này so với người kia tài, thất diện hạ sẽ còn giữ được phần tình cảm này của mình hay không, đó lại là một vấn đề khác.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Tranh cãi

Sáng hôm sau, Niên Khai Diễm chỉnh tề y phục cùng Bạc thị một đường đi thỉnh an thái hậu. Mắt nàng nhìn thẳng, cũng sẽ không liếc ngang liếc dọc, phản chính cũng không lưu lại đây nhìn làm gì để người khác đánh giá.

Sau khi hành qua lễ thái hậu cùng hoàng hậu đều lom lom mắt nhìn Niên Khai Diễm không rời. Trừ dung mạo là có chút điểm ra thì y phục trang dung, lời nói, cử chỉ đều không đáng chút phân lượng nào. Sau một màn thỉnh an của đám phi tử nhiều đến đếm không hết của hoàng thượng, thái hậu cùng hoàng hậu mới có cơ hội lại nhìn đến nàng.

Chỉ là còn chưa kịp mở miệng hỏi đã nghe Gia Luật Hy đến. Hắn hành qua lễ rồi ngồi xuống ở đối diện nàng.

Thái hậu có chút khó chịu trong lòng, nhưng lại không tiện bày sắc mặt ra cho hắn nhìn, chỉ mỉm cười hỏi: “Hy nhi hôm nay không cần thượng triều sao?”

“Hôm nay là lần đầu Diễm Diễm thỉnh an hoàng tổ mẫu cùng mẫu hậu, tôn nhi làm sao có thể vắng mặt được.” Trên triều còn chưa có kết thúc hắn đã sớm chạy đến đây rồi. Hôm qua hắn đã sớm nói cùng phụ hoàng, mà phụ hoàng cũng không có phản ứng gì đặc biệt nên thấy thời thần không sai biết lắm, hắn lập tức bay đến đây.

“Xem người a, còn chưa thành thân đã lo lắng cho nàng như vậy rồi.” Hoàng hậu yêu thương nhìn hắn cười một cái. Kỳ thực đáy mắt lại không hề có chút gì cả. Một nữ nhân thô lỗ như vậy làm sao có thể làm nhĩ tức của nàng được, chỉ là còn phải xem sắc mặt của thái hậu trước.

“Đây là chuyện nên làm, là nhĩ thần mang nàng tiến cung phải có trách nhiệm với nàng.” Gia Luật Hy như nhìn thấu được không hài lòng trong đáy mắt của hoàng hậu, vì vậy lòng hắn lại lạnh đi một phần. Vì sao lại không thích nàng? Nếu nói cha nương không chấp nhận hắn thú nàng là vì có nỗi khổ, còn mẫu hậu lại có nỗi khổ gì? Hắn nhìn không ra nỗi khổ của mẫu hậu.

Thái hậu quan sát Niên Khai Diễm một lúc mới nhẹ nhàng cười cảm thán: “Xem ra lúc trước ở Lan Châu Niên cô nương đối xử với Hy nhi rất tốt, thế nên mới để hắn quan tâm người như vậy.”

Gia Luật Hy cười cười đáp trả: “Đúng vậy, Diễm Diễm rất tốt với tôn nhi.” Với hắn mà nói, nàng là tốt nhất. Đương nhiên đây là hắn không so với cha nương cùng nhị đệ.

“Phải không?” Hoàng hậu trầm âm hỏi lại một lần như muốn nghe chính miệng Niên Khai Diễm xác nhận.

Niên Khai Diễm hít một hơi, dùng âm thanh thô lỗ nhất có thể đáp: “Chuyện này dân nữ nói thế nào cũng không nói hết được nhưng hoàng hậu nương nương cho người đến Lan Châu hỏi là sẽ rõ ngọn ngành thôi.” Nàng không cho một đáp án chính xác, phản chính tra ra được, cho dù là chết cũng phải chết ở Lan Châu, không thể bỏ mạng ở đất khách quê người được.

“Lời của Hy nhi nói đương nhiên là đáng tin rồi, còn cần gì phải điều tra a!” Hoàng hậu cười khẽ nhưng lòng lại hiểu rõ ràng câu nói của Niên Khai Diễm. Đây là nhĩ tử của nàng công khai bao che, không tiếc đối trên lừa dưới.

Thái hậu đương nhiên nghe cũng hiểu được, nhưng nàng nghĩ mãi không ra một dân nữ như vậy, khi biết được thân phận cao quý của Gia Luật Hy đáng lý phải nên cẩn thận không buông mới đúng. Đằng này, một chút lấy lòng nàng cũng không có, thái độ chỉ có thô lỗ, cung kính này để nàng có chút nắm không được Niên Khai Diễm đang nghĩ thứ gì.

Hôm qua cũng được nghe Bạc thị thông báo, nhưng vì sao mau như vậy lại muốn buông bỏ? Nàng muốn biết nguyên nhân.

“Hy nhi, hôm qua mẫu hậu ngươi cùng ai gia chọn được một số cung nữ rất giỏi cho ngươi, ngươi xem có thích không?”

Lời của thái hậu vừa dứt lập tức có người để hơn hai mươi cung nữ xinh đẹp bước vào. Bọn họ hành lễ xong, chỉnh tề ngay ngắn, quy củ cúi đầu chọn ý kiến của Gia Luật Hy.

Hoàng hậu từ ái nhìn Gia Luật Hy nói: “Hy nhi sau này các nàng là người của ngươi rồi, sẽ tận tâm hầu hạ ngươi.”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Đầu Niên Khai Diễm trống rỗng, cung nữ cũng là như hạ nhân rồi còn gì. Khác nào Thước nhĩ đầu, đưa cho mình đương nhiên là người của mình rồi, còn

cần dặn như thứ này nữa sao? Bất quá thấy được đám cung nữ kia e e lệ lệ nằng nằng không hiểu hơn. Làm hạ nhân thôi mà, e lệ làm cái gì?

Gia Luật Hy như Niên Khai Diễm một dạng ngây ngốc, chỉ là hần muốn cùng nàng trở về Lan Châu, cho dù có cần người hầu hạ cũng không cần nhiều như vậy, huống hồ hần căn bản không cần, đi theo sau chỉ có phiền phức mà thôi. Vì vậy lập tức đứng lên từ chối: “Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu, tôn nhi không cần các nàng hầu hạ, cung nhân ở chỗ hoàng huynh cũng rất nhiều không cần thêm.”

Thái hậu lại một chút cũng không để ý đến hần, chỉ quan sát sắc ngơ ngạc không biết gì của Niên Khai Diễm. Vốn nghĩ sẽ bắt được biểu tình đồ phụ gì, ai ngờ lại là cái dạng không biết gì này. Nữ tử thiên chân là tốt, vậy liền để nàng tiếp nhận vị trí bình thường cũng không có gì là không thể.

“Hôm qua đã chọn một số tú nữ, chúng ta cũng ra ngoài xem một chút đi.” Dứt lời, thái hậu đưa tay để một cung nữ đỡ mình rồi chậm rãi tiến ra ngoài.

Hoàng hậu cũng đứng lên bước theo, chỉ là khi lướt ngang qua Gia Luật Hy, vờ như giúp hần chỉnh ý phục kỳ thực là cố ý nhắc nhở hần: “Đồ của hoàng tổ mẫu ngươi ban tuyệt không được cự tuyệt.” Nói xong lập tức bước theo thái hậu.

Niên Khai Diễm đầy đầu không hiểu, gặp cũng gặp rồi vì sao không thả nàng trở về Lan Châu? Bất đắc dĩ đứng lên theo sau thái hậu với hoàng hậu.

Gia Luật Hy bước đến, đi sóng vai với nàng. Tay hần nắm lấy tay nàng, mặc nàng rút thế nào cũng nhất quyết không buông. Có lẽ hần đoán được ý của thái hậu rồi, xem ra từ hôm đó đến nay chỉ là diễn cho hần xem, mà Gia Luật Cẩn sớm đoán được nên mới dặn hần một câu thâm ý như vậy.

Chỉ một câu nói cùng hần Bạc thị là chất nữ của thái hậu liền để hần biết Bạc thị không tốt lành gì, mà thái hậu cũng là muốn đánh chủ ý lên người Niên Khai Diễm. Đáng tiếc hần phát hiện quá muộn rồi.

Bên ngoài một đám nữ nhân oanh oanh yến yến, váy vóc xinh đẹp đứng trong cung điện hoa lệ. Niên Khai Diễm rất nhanh nhận ra đám thiên kim của Thủy gia, các nàng yêu quý hần như vậy hần là nhận ra hần đi.

Quả nhiên mặt của Thủy Ảnh Diêu đỏ lên khi nhìn thấy Gia Luật Hy bước ở bên cạnh Niên Khai Diễm. Mà cũng không chỉ có Thủy Ảnh Diêu, đám nữ nhân còn lại cũng xấu hổ không kém, người nào cũng bày bộ dáng muốn nhìn lại không dám nhìn khiến Niên Khai Diễm mệt mỏi.

Sau khi qua một hồi lễ nghi mọi người đều ngồi ở vị trí của mình. Thái hậu bắt đầu cho bọn họ biểu diễn tài nghệ. Gia Luật Hy bày dáng vẻ không biết chuyện mở miệng ngăn: “Hoàng tổ mẫu, không phải chọn thiếp thất cho hoàng huynh sao, vẫn là đợi hần đến mới để các nàng trở tài cũng chưa muộn.” Hần đây là ám chỉ cho đám nữ nhân kia biết người các nàng phải theo không phải hần mà là Gia Luật Cẩn, càng là nói cùng Niên Khai Diễm hần không biết chuyện này.

Hoàng hậu hơi nhíu mày không vui, “Mẫu hậu cùng hoàng tổ mẫu của ngươi muốn xem còn phải chờ hoàng huynh ngươi đến mới được xem?”

“Nhi thần không có ý đó.” Gia Luật Hy lập tức đứng lên chấp tay nhận lỗi, tuy hần cho rằng bản thân làm đúng, cũng là thiếp thất của Gia Luật Cẩn vậy chờ một chút chẳng phải sẽ không có gì sao, nhưng vẫn phải nhận lỗi. Lòng hần cũng biết rõ một chuyện, trong đám tú nữ dưới này, có tính luôn cả phần của hần, nhưng hần sẽ không chấp nhận đâu.

Hần cùng vị mẫu hậu này một chút tình mẫu tử cũng không có, khoảng cách lại quá xa, căn bản không thể hiểu được đối phương. Đúng là như bên ngoài đồn đãi, hoàng thất rất vô cảm.

Gia Luật Cẩn vừa lúc bước đến chep miệng đầy bất đắc dĩ nói: “Bổn cung thật có lỗi a, chỉ vì đến trễ mà để hoàng đệ cùng mẫu hậu bất hòa, đáng trách đáng trách.” Nói xong hần mới dừng bước hành lễ.

Thái hậu nhìn thấy Gia Luật Cẩn thì mặt mày cong loan, cười đến nếp nhăn trên mặt hiện ra nhiều hơn: “Còn biết bản thân đến trễ sao? Mau qua đây ngồi đi.” Nàng là muốn để Gia Luật Cẩn biểu hiện một chút để làm gương cho Gia Luật Hy. Miễn cho Gia Luật Hy ôm cái mộng vẫn thú một nữ nhân kia.

Gia Luật Cẩn ngoan ngoãn bước đến vị trí ngồi xuống. Hần nhìn Gia Luật Hy một mắt rồi chậm rãi nhấp trà, hần muốn xem tiểu tử này sẽ còn cố chấp được đến khi nào. Niên Khai Diễm bên kia sớm đầu hàng rồi, bên mẫu hậu cùng hoàng tổ mẫu lại vẫn còn dùng biện pháp áp bức, sợ là đánh không trúng nàng đâu.

Gia Luật Hy mím môi lại ngồi xuống ghế. Hần nhìn hần Gia Luật Cẩn, ánh mắt kia để hần biết chút nữa lại sẽ có người gây khó dễ cho Diễm Diễm nhà mình. Giờ chỉ có thể đi bước nào tình bước đó mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Biểu diễn

Thái hậu chủ trì đại cuộc, giờ mọi người đều có mặt đầy đủ nên để đám tú nữ thử sức. Đám tú nữ thi nhau ca múa làm thơ, Gia Luật Cẩn cùng Gia Luật Hy đều phải cho ý kiến, chỉ là mắt của Gia Luật Hy chung thủy không rời khỏi Niên Khai Diễm. Đây để hoàng hậu cùng thái hậu rất bất mãn

Niên Khai Diễm một bộ dáng bị dày vò, nằng xuất thân từ nhà võ, mấy thứ nho nhả này hoàn toàn không có hứng thú nhưng vẫn phải ngồi đó chịu tra tấn chỉ vì cầu mong toàn mạng hồi Lan Châu. Chỉ là nhìn các nằng liễu yếu đào tơ, phát phờ ổng tay áo dài đột nhiên nằng choáng váng quá.

Ai biết lúc này Thủy Ảnh Diễm đột nhiên đứng giữa cung điện to phức thân bảm: “Năm ngoái đã có dịp gặp qua Niên cô nương cùng thất điện hạ một mặt, thần nữ mạo muội muốn cùng Niên cô nương đo sức một lần, không biết thái hậu, hoàng hậu nương nương, thái tử điện hạ, thất điện hạ có chuẩn?”

Thái hậu ngạc nhiên hỏi: “Nguyên lai Thủy cô nương đã từng gặp qua Hy nhi sao?” Sao nằng chưa từng nghe có người đề cập đến chuyện này? Mất lại không tự chủ nhìn Gia Luật Hy.

Gia Luật Hy sớm đã không còn nhớ rồi, huống hồ lúc đó hấn bịt mắt căn bản nhận không ra Thủy Ảnh Diễm. Chỉ là Thủy gia thì hấn nhớ, vì vậy hấn khách khí hỏi: “Cho hỏi Thủy tiểu thư cao danh, năm đó đến Thủy phủ bốn điện hạ không còn nhớ nữa.” Câu này là khẳng định lòng hấn không có Thủy Ảnh Diễm.

“Thần nữ khuê danh Ảnh Diễm, năm đó cùng thất điện hạ tỷ thí cầm nghệ, điện hạ đã nhớ được?” Thủy Ảnh Diễm dịu dàng lại lần nữa hướng Gia Luật Hy phúc thân, đôi mắt mị người hướng hấn nháy một cái lại tặng hấn một nụ cười câu hồn. Năm đó hấn vừa về đến Lan Châu không lâu thì nằng nhận được một lá thư không đáp ứng sự kiến nằng tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Chính vì vậy phụ thân mới không tiếp tục cùng tiêu cực của Niên gia giao thiệp nữa. Chỉ là hôm nay khác rồi, hấn là vương tử còn nằng lại nằm trong danh sách tử từ kỳ này mặc hấn lựa chọn. Mà nằng từng gặp qua hấn, đương nhiên sẽ nổi bật hơn những người còn lại rồi.

“A, đã nhớ.” Gia Luật Hy khẽ gật đầu.

Thái hậu nghe vậy lập tức bị Thủy Ảnh Diễm hấp dẫn, lại hiếu kỳ hỏi: “Các người làm thế nào gặp nhau a? Vì sao chuyện quan trọng thế này cũng không người kể cho ai gia biết?” Nếu là đã từng gặp mặt thì dễ dàng hơn rồi.

Thấy Thủy Ảnh Diễm muốn nói, Gia Luật Hy nhanh chóng đứng lên chấp tay đáp trước: “Hồi lời của hoàng tổ mẫu, năm đó tôn nhi cùng Diễm Diễm áp tiêu đến Đại Lý tự do Thủy thượng thư đứng ra tiếp nhận được Thủy thượng thư mời lại dự sinh thần yến của Thủy công tử, mọi chuyện chỉ có như thế.”

“Thế như Thủy cô nương lại nói có giữa các người có tỷ thí a.” Hoàng hậu cười xuất phát từ nội tâm, xem như nhi tử của nằng cùng vị tiểu thư của Thủy gia đây là có duyên, còn phận chính là đội nằng cùng thái hậu tác thành.

“Vâng, thần nữ vốn muốn tỷ thí cùng Niên cô nương nhưng điện hạ lại trước một bước chấp nhận tỷ thí của thần nữ.” Nằng là nói như thế ám chỉ Gia Luật Hy nhìn trúng nằng nên mới như vậy, đây cũng ám ý khẳng định quan hệ của nằng cùng hấn để không người dám có ý định với hấn nữa.

Thái hậu cười hải lòng gật đầu, thế nhưng còn chưa kịp nói gì đã nghe Gia Luật Hy lại nói: “Bốn điện hạ cũng nhớ rõ năm đó không chỉ có tỷ thí với mỗi mình Thủy cô nương.” Còn dám bức hấn vào thế khó nữa, nếu hôm đó không phải vì Diễm Diễm hấn mới không thêm động. Đề Hứa Bộ Nam ‘gã’ đến đây đỡ phải xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Thủy Ảnh Diễm vì một câu nói này lập tức biến thành trò cười của không ít người. Mặt nằng đỏ bừng cúi thấp, hai tay dưới ống tay áo găt gao túm chặt váy, hặn không thôi.

Thái hậu lập tức nắm rõ cuộc diện hiện tại, lực chú ý xoay vòng một cái đặt toàn bộ trên người Niên Khai Diễm vẫn đang tự biến mình thành không khí kia, “Niên cô nương, nếu Thủy cô nương đã hai lần mờ miêng, ai gia nghĩ người cũng sẽ không tiếp tục từ chối nữa chứ?” Một nữ tử như vậy, nhìn ăn mặc lẫn tướng đi đều nồng nặc vô khí, nằng không tin Niên Khai Diễm sẽ biết cầm kỳ thi họa.

“Hoàng tổ mẫu!” Gia Luật Hy lại lần nữa khom lưng chấp tay thay Niên Khai Diễm đỡ lời: “Cầm nghệ của tôn nhi là do Diễm Diễm chỉ dạy nên mới thắng được Thủy cô nương. Nếu là Thủy cô nương cảm thấy không cam lòng thì nên tiếp tục tỷ thí với tôn nhi mới đúng, thắng được tôn nhi mới nghĩ đúng đến nằng.” Khẩu khí của hấn hiện đã bắt đầu có chút lãnh rồi.

Gia Luật Cẩn nhếch môi, thú vị a, không ngờ còn có chuyện này. Xem ra tiểu tử này đến trước mặt hoàng tổ mẫu còn dám mất không nháy mắt không đôi sắc nói dối bao che a! Bất quá chuyện này hấn cũng có phần lỗi, vậy nên... “Hoàng tổ mẫu, tôn nhi cảm thấy hoàng đệ nói có lý, vẫn là để Thủy cô nương tỷ thí cùng hoàng đệ đi.”

Hoàng hậu cùng thái hậu đồng loạt quay sang trừng mắt Gia Luật Cẩn, thiếu chút nữa là lột da rút xương hấn luôn. Chỉ là hấn vẫn bày ra thái độ đây là đạo lý không người có thể thay đổi được, không hề quan tâm đến.

“Thủy cô nương, mời.” Gia Luật Hy đợi qua một lúc thấy không ai nói gì, hấn đưa tay thỉnh Thủy Ảnh Diễm khẽ cầm, hấn cũng ngồi xuống để người mạng cầm đến.

Thủy Ảnh Diễm hơi ngẩng đầu đổi lại một bộ mặt mỉm cười: “Vay thần nữ bêu xấu một lần, còn thỉnh thái hậu, hoàng hậu nương nương, thái tử điện hạ, thất điện hạ cùng mọi người ở đây chờ chế cười.” Dứt lời nằng cũng ngồi xuống nhìn Gia Luật Hy.

Thấy hấn gật đầu, nằng bắt đầu cùng hấn khẽ cầm. Cũng như lúc ở Thủy phủ vậy, cầm âm cực kỳ mị nhân tâm. Ngày thua dưới tay Gia Luật Hy thì Thủy Ảnh Diễm cũng không ngừng tôi luyện, nên lúc này cũng xem như sánh được với cầm âm của Gia Luật Hy.

Thái hậu cùng hoàng hậu đây hai lòng luôn miêng cười khen ngợi hai người xứng đôi, ở cùng sẽ rất hòa hợp. Gia Luật Cẩn lại đây hứng thú nhìn đôi mày kiếm đang cau lại của Gia Luật Hy. Đây có nghĩa là Gia Luật Hy cũng nghe được và cực kỳ không hải lòng. Mất hấn đưa đến chỗ Niên Khai Diễm chỉ thấy nằng cầm đùa mãi mê ăn không thể chú ý gì, quả nhiên là tư thái của người sớm buông bỏ.

Khi cảm âm kết thúc, vẫn là như lần đó Thủy Ảnh Diêu thua cho cái điệu kết thúc của Gia Luật Hy. Nàng không thể nhanh lại liên khúc như hần được, vì vậy đứng lên khẽ nói: “Thần nữ lại thua rồi, cảm nghệ của điện hạ quả là xuất chúng, được cùng điện hạ hòa tấu tận hai lần, cho dù là thua vẫn cảm thấy vinh hạnh.”

“Thủy cô nương quá lời.” Gia Luật Hy không mặn không nhạt khách sáo cho có lệ, mắt hần thậm chí không buồn nâng lên.

Sau khi Thủy Ảnh Diêu về chỗ, thái hậu lại nhìn sang Niên Khai Diễm: “Mọi người đều là biểu diễn tài nghệ, Niên cô nương hần cũng nên phô chút tài nghệ để ai gia cùng mọi người thưởng thức chứ.” Đây là không thêm hỏi mà trực tiếp bức Niên Khai Diễm biểu diễn.

- --Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyên---

Niên Khai Diễm đang ăn bị điểm danh lập tức thả đĩa xuống, đến thất lưng cũng ngồi thẳng hơn, nhìn thái hậu chăm chăm. Bảo nàng biểu diễn, cảm kỳ thi họa đều không biết, nàng biết biểu diễn cái gì đây.

“Hồi lời của thái hậu, dân nữ...”

“Diễm Diễm múa tiên đi, ta tấu nhạc cho nàng.” Tuy biết hoàng tử mẫu làm khó nàng nhưng Gia Luật Hy vẫn đưa ra đề nghị này. Bởi hần biết được duyên tiên của nàng là không người có, lại nói một nơi như kinh thành như hoàng cung làm sao có nữ tử biết múa tiên. Đây là để nàng xuất chúng nhất trong đoàn người.

Gia Luật Cẩn vỗ tay cười, “Trên đường hồi kinh từng thấy được tiên pháp của Niên cô nương bốn cung cũng chưa từng lĩnh giáo, nay có cơ hội phiên hoàng đệ thay bốn cung cùng Niên cô nương tấu khúc rồi.” Chỉ cần có hần xuất hiện, cho dù hoàng tử mẫu muốn làm khó thì cũng không có cơ hội.

Niên Khai Diễm đành chấp nhận, nàng đứng lên bước ra đại điện. Hoàng hậu như là tốt bụng hỏi: “Niên cô nương cần tiên thế nào, để cung nhân đi lấy.”

“Hồi lời của hoàng hậu nương nương, dân nữ có tiên không cần cho người đi lấy.” Nàng chấp tay nói xong, từ thất lưng kéo ra duyên tiên chín đốt mà phụ thân đặt chế cho nàng khiến mọi người trầm trồ một phen.

Gia Luật Cẩn cầm lấy một thanh trường kiếm, chuỗi bằng vàng điều khắt tinh xảo, lưỡi kiếm sắc bén từ trên bước xuống. Hai người đứng đối diện khách sáo ôm quyền chào nhau xong, đợi nốt nhạc đầu tiên của Gia Luật Hy khảy lên liền bắt đầu động thủ.

Tiếng nhạc cùng ca từ ám áp lại có chút ngọt ngào xem lẫn bi thương của Gia Luật Hy vang lên cùng mới lúc với hai loại binh khí khiến người không thể nào rời mắt được.

Không chỉ duyên tiên đặc biệt của Niên Khai Diễm, mà hàn quang vì duyên tiên trong tay nàng xoay vòng trong vô cùng mà mị lại rất đẹp mắt, không người nhìn thấy bao giờ.

Ngày hôm đó, ta xoay chuyển hết thảy kinh đồng

Chẳng vì siêu độ, chẳng vì kiếp sau, chỉ vì hơi ấm của nàng

Một đời đó, ta chuyển sơn chuyển thủy, chỉ vì muốn gặp lại nàng trên đường

~o~

Chuyển sơn chuyển thủy chuyển phật pháp

Chỉ vì muốn gặp lại nàng trên đường

Chuyển sơn chuyển thủy chuyển phật pháp

Chỉ vì muốn gặp lại nàng trên đường

~o~

Hạc trắng trên trời cho ta mượn đôi cánh tinh khiết

Ta sẽ không cao bay xa chạy

Bay đến con đường lý tưởng liền sẽ trở về

Bầu trời chiếu rọi ánh trăng sáng

Để gương mặt nàng trôi nổi trong tim ta

~o~

Guong mặt xinh đẹp của nàng

Lặng lẽ trôi nổi trong tim ta

Guong mặt xinh đẹp của nàng

Lặng lẽ trôi nổi trong tim ta

~o~

Chuyển sơn chuyển thủy chuyển phật pháp

Chỉ vì muốn gặp lại nàng trên đường

Chuyển sơn chuyển thủy chuyển phật pháp

Chỉ vì muốn gặp lại nàng trên đường

Các ngón tay thon dài trắng nõn của Gia Luật Hy lưu loát chạy trên cầm huyền, như thể hần chỉ là đang nghịch nước mà thôi. Chỉ thấy hần đảo hai vòng trên cầm huyền để kết thúc, khi âm cuối của bản nhạc của chưa rơi, đã thấy hần phi thân đến ôm lấy thân thể đang xoay vòng của Niên Khai Diễm. Tay hần nắm lại cái tay đang cảm nhuyễn tiên tạo thành lốc xoáy nhỏ trên không trung chậm rãi hạ xuống, quấy vào kiếm vừa chém tới của Gia Luật Cẩn.

Niên Khai Diễm bỗng chốc rơi vào lồng ngực ấm áp kia để nàng không tự chủ phải nâng mặt lên nhìn. Lần trước hần ôm nàng, cách y phục mùa đông dày cùng với áo khoác của cả hai, nhưng hiện ở trong đại điện có lò sưởi ấm căn bản không có áo khoác. Mà ánh vào mi mắt nàng, chính là nụ cười ấm như xuân phong của hần, lại thêm đôi mắt hồ phách mị hoặc mang theo từng từng nỗi thương kia để nàng triệt để hóa thạch.

Gia Luật Cẩn cũng không nghĩ đến Gia Luật Hy sẽ lao đến như vậy. Vì là mùa nên động tác của hần cùng Niên Khai Diễm chủ yếu thiên về nhẹ, mà tiểu tử này xuất hiện tạo thành âm thanh lớn như vậy a. Hần là muốn giúp đỡ, muốn chuộc tội có được hay không, cũng không cần ăn dấm chua như vậy.

Quả thực Gia Luật Hy là ăn dấm chua, hần nào muốn để nàng cùng nam nhân khác xuất hiện cùng một chỗ chứ, vì vậy nên cuối cùng hần mới lao ra ngoài. Kết thúc, người cùng nàng đứng chung một chỗ phải là hần.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển-- -

Tiểu kịch trường:

Sát Vưu Thần cùng Sầm Hảo Nguyệt đang đuổi người ở ngoài sân đột nhiên bị mấy tiếng "loa loa loa" làm giật mình quay lại. Chỉ thấy Luna nương leo lên tận nóc nhà, một tay chống eo một tay cầm loa cố gắng lấy sức la to.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn không được hô to hỏi: "Luna nương đây là muốn làm gì nga?"

"Phát loa thông báo cho chúng nó về nhà gặp mặt bằng hữu mới." Luna nương cầm loa phát xuống một đoạn.

Hắc tuyến chảy dài trên gương mặt tuần tú của Sát Vưu Thần, "Thời đại nào rồi a, chẳng phải gửi cái mail là xong rồi sao?"

Luna nương tự vỗ trán: cũng phải ha, tự nhiên leo lên cao nguy hiểm như vậy làm gì. Thôi vẫn là bò xuống vậy.

Cung Vô Khuyết cùng Mã Phi Yến vừa mua đồ ăn sáng về, vừa lúc thấy Luna nương bò xuống liền thắc mắc hỏi. "Chuyện gì đó?"

"Về check mail đi." Sầm Hảo Nguyệt bữu môi nói một câu rồi chạy nhanh vào check mail.

Lát sau:

Bốn cái đầu chụm lại đọc thông báo trên.

"Hố mới đã đào, Khí Nữ Mãn Thích' tại Vọng Thư Uyển, mọi người đọc kỹ giới thiệu hần nhảy hố nha."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Buông tay

Âm thanh kim loại của hai loại binh khí chạm vào nhau để mọi người thoát khỏi hình ảnh mị hoặc của nhuyễn tiên. Nhưng trên đại điện vẫn không có

người nào vỗ tay, lại rất nhanh nghe được âm thanh vỗ tay từ bên ngoài điện truyền vào.

Hoàng thượng một thân mình hoàng sắc bước vào để mọi người đồng loạt hành lễ. Gia Luật Hy cũng phải buông Niên Khai Diễm ra mà chấp tay hành lễ. Hoàng thượng ngồi xuống ghế trống giữa thái hậu cùng hoàng hậu mới nâng mắt nhìn đỉnh đầu Niên Khai Diễm, hơi phát tay: “Đều miễn đi.”

Sau khi mọi người được miễn lễ, hần lại hỏi: “Thiết nghĩ đây là Niên cô nương.” Miệng hỏi nhưng sớm đã có đáp án, bởi hần là đến từ lúc Thủy Ảnh Diêu mở miệng đòi tỳ thí, chẳng qua muốn xem Niên Khai Diễm có bản lĩnh gì nên mới không bước vào mà thôi. Ai biết Gia Luật Hy liên tục đứng ra công khai bao che, thiết nghĩ nàng cũng là không biết thứ gì mới có thể dễ nhĩ từ của hần bao che như vậy đi.

“Hồi lời của hoàng thượng, chính là dân nữ.” Niên Khai Diễm hơi cong thắt lưng cung kính chấp tay. Lại đến một hoàng thượng a, lúc này hần ôm nàng ở trước mặt nhiều người như vậy, sẽ không có mang lại phiền phức gì cho nàng chứ? Sau nàng cảm thấy rất nhiều ánh mắt mang sát khí phóng đến chỗ mình vậy?

“Múa tiên rất đặc sắc, lại còn tận hai nhĩ từ của trăm cùng người biểu diễn a.” Một câu này của hoàng thượng tựa như cảm thán lại tựa như chất vấn Niên Khai Diễm. Vì sao tận hai nhĩ từ của hần đều xem trọng nàng, trong khi hần nhìn thấy nàng bất quá cũng tầm thường đến không thể tầm thường hơn được. Đã vậy Gia Luật Hy còn mở miệng đóng miệng đều là muốn thú nàng vì thế, còn là thê tử duy nhất nữa.

Gia Luật Hy nhân lúc này nhắc áo bào lên, quỳ một chân xuống, hướng hoàng thượng nói: “Phụ hoàng, nàng chính là người trong lòng của nhi thần, thỉnh cầu phụ hoàng vì nhi thần làm chủ, tứ hôn.” Hần làm vậy một là tránh phụ hoàng cũng nhắm vào nàng, hai là chuyện lực tập trung của mọi người sang vấn đề khác, ba là tránh đêm dài lắm mộng.

Một cái nâng tay nhắc chân của hần đều ưu nhã đến mức để nữ tử ganh tị, lại còn tài khéo cầm kia nữa, để biết bao nhiêu trái tim thổn thức. Ấy thế mà chỉ một câu nói để những trái tim đó oanh một tiếng to nổ tung oà. Hần muốn thú thê, lại chọn nữ nhĩ của một thương nhân.

Thoại âm vừa rơi, thái hậu mạnh vỗ án tức giận nói: “Hoang đường, người đây là thế nào? Ai gia vì người nào bày yến này, thế mà một chút tâm tư của người cũng không đặt nơi đây.”

Hoàng hậu vội vàng bước qua bên thái hậu, nhẹ giọng nói: “Mẫu hậu không nên động nộ hại thân, để nhĩ tức khuyển nhũ hần.” Mắt không quên trừng gia Luật Cần, ý bảo hần nên nhắc nhở Gia Luật Hy một chút.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Gia Luật Cần lại bày thái độ của người ngoài cuộc ngồi xem hí không thêm lưu ý đến. Trước nay hần đều là bị sắp đặt như vậy, hần không phản kháng là bởi hần cảm thấy không có gì là không có lợi với mình, thế nên giờ đây để Gia Luật Hy phản kháng thay hần đi.

Hoàng thượng cũng lo lắng thân thể của thái hậu mà quay qua an ủi vài câu, sau đó nhìn Gia Luật Hy nộ xích: “Còn không mau hướng hoàng tổ mẫu thỉnh tội.”

“Nhi thần tự cảm thấy bản thân không có tội.” Gia Luật Hy vẫn quỳ vẫn chấp tay vẫn cung kính, nhưng giọng điệu hoàn toàn có kiên quyết không chịu thuận phục.

Chuyện xấu không đồn ca, vì vậy hoàng hậu cho đám nữ nhân không liên quan lui hết xuống, chỉ giữ lại mỗi mình Niên Khai Diễm. Sau đó lại nói: “Niên cô nương, chuyện này cũng liên quan người, không phải cũng nên nói chút gì đó?” Chỉ cần Niên Khai Diễm mở miệng vậy nhất định Gia Luật Hy sẽ không thể nói được nữa.

Từ lúc vào cung đến nay không biết Niên Khai Diễm đã hóa đá bao nhiêu lần rồi, nay bị điểm danh người nàng mới hơi giật. Tay vẫn cảm nhuyến tiên không rời, mắt không tự chủ nâng lên nhìn đám người hoàng thất ngồi cao cao tại thượng bên trên.

Chỉ là nàng còn không biết nói gì, Gia Luật Hy đã mạnh đứng lên che trước người nàng: “Chuyện này không liên quan đến nàng, tất cả chủ ý đều là của nhi thần.”

Niên Khai Diễm nâng mắt nhìn bóng lưng to lớn của Gia Luật Hy chắn trước mắt mình, viền mắt có chút đỏ. Vì sao hần đến hiện tại vẫn còn có chấp? Hôm qua nàng đã nói rất rõ rồi, nàng cho hần cơ hội phụ mình, vì sao hần không làm?

Thái hậu rất nhanh thấy được gương mặt lãnh hàn của Gia Luật Hy mới thanh tỉnh trở lại. Lúc này là nàng nhất thời kích động nên mới quên mất mà nộ, hiện nay không thể thua thiệt hài tử này được. Hoàng thất ngoại trừ Gia Luật Cần thì chỉ còn mỗi mình hần là nam tôn, mà Gia Luật Cần đến nay vẫn chưa có con nối dòng vì vậy không nên làm quá căng thẳng như vậy.

“Được rồi được rồi, các người đừng nháo nữa.”

Lão nhân đục ngầu dừng ở trên mặt Niên Khai Diễm phía sau Gia Luật Hy: “Niên cô nương, ai gia cùng người thẳng thắn một chút, lấy thân phận của người chỉ có thể làm bình thê của Hy nhĩ, ý của người thế nào?”

Niên Khai Diễm bước ra một bước, để bóng dáng của mình thoát khỏi sự bảo hộ của Gia Luật Hy, nàng cung kính chấp tay nói: “Tạ thái hậu hậu ái, dân nữ chỉ muốn trở về Lan Châu cùng phụ mẫu đoàn tụ.”

“Thái hậu làm như vậy đã là đối với người rất khai ân rồi, người đừng không biết tốt xấu như vậy.” Hoàng hậu đầy mặt không vui, thực sự muốn leo lên chính thê vì sao? Chính phi quá dễ làm rồi a, người nào cũng muốn cũng có thể làm sao?

Gia Luật Hy đau lòng quay sang nhìn Niên Khai Điềm, hẳn biết nàng muốn hỏi Lan Châu, hẳn cũng như vậy. Hẳn không muốn lưu lại nơi này nữa, không có tự do, ngay cả hôn sự cũng là sắp đặt. Chỉ cần nhìn đám thiếp thất của Gia Luật Cẩn liền có thể thấy được không ít chuyện.

“Hoàng tử mẫu, ở Lan Châu không có tam thê tứ thiếp, tôn nhi trưởng thành ở nơi đó, đương nhiên cũng sẽ như vậy.”

“Đây không phải Lan Châu, người cũng không phải bá tánh bình thường, ngay cả chuyện này người còn chưa có hiểu được sao?” Hoàng thượng trầm giọng hỏi một câu.

“Dân nữ không có ý này, chẳng qua phụ nữ chỉ có mỗi dân nữ thôi. Cả đường tử cũng gả ra ngoài, Niên gia không có nam hài.” Niên Khai Điềm chỉ vờn vờn nói những lời như vậy, nàng tin chắc chắn bọn họ người nào cũng hiểu, cũng tin Gia Luật Hy có thể hiểu. Tuy rằng mẫu thân đã hoài thai, nhưng nói thật, nàng cũng không chắc đó là Niên Tiêu Kiên, nếu là một nữ hài, vậy...

Quả nhiên thái hậu nghe được câu này mặt mày lập tức giãn ra không ít. Nguyên lai Niên Khai Điềm quả thực từ đầu đã buông bỏ rồi, chỉ là các nàng nghĩ nhiều mà thôi. Vì vậy khẽ gật đầu nhìn Gia Luật Hy, “Người hẳn cũng biết, vì sao lúc đầu không nói cùng ai gia?”

Ngay lúc Gia Luật Hy không biết nên mở miệng thế nào cho phải thì bên ngoài thái giám thông báo Thủy Ảnh Tư đến. Thủy Ảnh Tư là chất nhi của sủng phi của hoàng thượng, mà hẳn luôn được thái hậu rất thích. Hôm nay tiến cung xem muội muội nhân tiện đến thỉnh an.

Thái hậu cho vào, Niên Khai Điềm vừa nhìn thấy hẳn liền mở nụ cười đã lâu không có được, “Thủy công tử.”

Nụ cười kia xuất phát từ nội tâm, cực kỳ ngọt ngào nhưng lại biến thành lưỡi dao sắc bén cắm vào trong lòng của Gia Luật Hy. Nàng tuy cười, nhưng nụ cười kia lại không dành cho hẳn, mà dành cho người khác, bảo hẳn không đau lòng thế nào được.

“Niên cô nương, chúng ta lại gặp nhau.” Thủy Ảnh Tư hành qua lễ xong khách khí nói, rồi quay sang Gia Luật Hy cười, “Lương huynh, không phải nên gọi là thất điện hạ rồi, đã lâu không gặp.”

“Thủy công tử.” Thu hồi tâm tình của mình, Gia Luật Hy hướng Thủy Ảnh Tư hơi gật đầu.

Cũng không người hỏi đến chuyện bọn họ vì sao mà nhận thức nhau. Chỉ là mọi chuyện dừng lại ở đây, Thủy Ảnh Tư thỉnh an xong trước khi rời đi hỏi Niên Khai Điềm, “Niên cô nương lưu ở trong cung lâu như vậy có muốn xuất cung cùng tại hạ dạo một chút?”

“Được.” Niên Khai Điềm sớm ngọt ngào nên lập tức đáp ứng. Khi nàng hành qua lễ chuẩn bị xoay người rời đi thì tay bị Gia Luật Hy nắm lại.

Gia Luật Hy muốn đi cùng nhưng nhớ lại lời lúc trước của thái hậu hẳn đành nói sang câu khác: “Điềm Điềm, về sớm.” Lòng hẳn như đeo đá nặng bị vứt xuống đáy hồ, không thể nổi lên được. Hẳn phải sớm nghĩ cách thoát khỏi nơi này thôi.

“Ân.” Niên Khai Điềm đáp hẳn một tiếng lập tức rút tay mình về cùng Thủy Ảnh Tư ly khai, đến đầu cũng không quay lại nhìn Gia Luật Hy một mắt.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Tiểu kịch trường:

Gia Luật Hy cùng Niên Khai Điềm nắm tay nhau dạo bước trên đường cái, vô tình gặp được Nhữ Hình cùng Trương Tôn Tề Duyệt bế hai gia hỏa đi đàng trước liền vui vẻ gọi: “Một nhà các người đi đâu nha?”

Trương Tôn Mạn Khiết cùng Trương Tôn Dĩ Hiên cười tit mắt chào hỏi xong lại tiếp tục gặm xiên kẹo hồ lô đỏ hấp dẫn trên tay.

Nhữ Hình nghiêng đầu nhướn miệng cười hỏi: “Các người còn chưa biết gì sao? Luna nương bảo sắp có thêm hai bằng hữu mới gia nhập vào nhà chúng ta.”

“Sẽ không phải thông tin chậm như thế chứ?” Trương Tôn Tề Duyệt nheo mắt lại nghi ngờ nhìn Gia Luật Hy.

“Hôm qua đã cho hết ám vệ về thăm nhà rồi, nên...” Gia Luật Hy đỏ mặt cười cười.

Vân Du nhảy từ trên xe ngựa xuống vén váy chạy đến, nhếch môi: “Ta nói với Lãnh Thiên Hạo rồi, để các người lên xe ngựa cùng ta đến đó. Chớ để Mã Phi Yến, Cung Vô Khuyết bọn họ chờ lâu.”

Gia Luật Hy cùng Niên Khai Điềm hai mắt nhìn nhau xong liền thấy phu thê Trương Tôn thị không nói hai lời bế hai tiểu gia hỏa lên xe trước rồi. Vân Du ôm bụng cười ngặt nghẽo: “Đó là trách hai người các người chậm chân nha.”

Sau đó xe ngựa liền tuyệt trần mà chạy, còn thấy Lãnh Thiên Hạo lộ đầu ra khỏi cửa sổ xe nói: “Nhanh chân chút nga, Luna nương ghét nhất là đến muộn đó.”

Ngoài ra trong không khí còn đan xen tiếng đòi bạc của Vân Du để Niên Khai Điềm cùng Gia Luật Hy hả dạ vô cùng. Còn đôi phu thê Trương Tôn Thị lại méo mặt không cam lòng đưa bạc.

“Hy, hay là chúng ta trở về tiêu cực lấy ngựa đi.” Niên Khai Điềm nghe một câu nhắc nhở như thế như là nghe được uy hiếp cực nặng một dạng. Nên

biết, Luna nương hiện tại rất nghèo, hồ chút là thích trừ lương của bọn họ.

“Không kịp đâu, lên đây, chúng ta cho đi nhờ này.” Diệp Cẩm Huyền cười hiền hậu từ trên một chiếc xe ngựa khác vừa dừng ở trước mặt hai người lộ đầu ra đề nghị.

Gia Luật Hy cùng Niên Khai Diễm lập tức leo lên xe, tránh bị người đoạt mất. Vẫn là Cẩm Huyền dễ gần, tương đối dễ nói chuyện nhất.

Đoan Mộc Chiến Phàm ôm lấy Diệp Cẩm Huyền cười hắc hắc nhìn khuôn mặt ngơ ngác của hai người vừa lên xe nói: “Khí Nữ Mãn Thích, đã từng nghe Luna nương nhắc đến chưa?”

Cả hai người đồng loạt lắc đầu, chứng tỏ chưa check mail.

Ngoài xe truyền đến tiếng vó ngựa, mảnh xe bị gió thổi bay lên thấy được Nhạc Xích Vũ cùng Dương Thiên Phong ngồi cùng một con ngựa chạy song song với xe. Hai người bọn họ vui vẻ cười nói: “Vậy thì đến xem thử đi, chúng ta thật mong chờ nhìn thấy nam nữ chủ của bộ này nha.”

Mã Phi Yến cùng Cung Vô Khuyết ở tại nhà của Luna nương, Vọng Thư Uyển, đi tới đi lui. Hừ hôm nay ra mắt bằng hữu mới thể mà còn đến trễ, đám người này giàu quá rồi không cần lương nữa.

Luna nương được Sát Vu Thần cùng Sầm Hảo Nguyệt bốp vai dấm chân rất hưởng thụ, còn không quên nháy mắt cảm loa phát: Các độc giả thân mến, không cần biết các nàng biết đến ta qua trang nào, nhớ ghé Vọng Thư Uyển nhà ta nháy hồ mới và cho ý kiến các bộ cũ nhé.

Mọi người đều đang chờ các nàng nháy hồ đó.

Chân thành các nàng đã ủng hộ ta trong thời gian qua, và hy vọng các nàng sẽ tiếp tục ủng hộ tạo động lực cho ta nhé. Cảm ơn rất nhiều, moa moa ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Hồi gia

Sau khi Niên Khai Diễm đi khỏi, hoàng hậu mới không vui hừ một tiếng “Xem nàng a, không thèm để ý đến người đã cùng nam nhân khác đi dạo, không thể hiểu được nàng có gì để người lưu luyến như vậy.”

Đường nhìn của Gia Luật Hy định ở phương hướng Niên Khai Diễm ly khai, nghe được lời của hoàng hậu, mới chậm rãi xoay người. Đôi mắt màu hổ phách tịch tịch đầy thương tích nâng lên nhìn hoàng hậu, “Nàng cùng nhi thần xem như là thanh mai chúc mã, nàng cũng không phải loại người vong ân phụ nghĩa. Sớm sớm nàng đã hứa sẽ gả cho nhi thần, chỉ là hoàng huynh đến trước một bước. Ngay ngày nhi thần cùng nàng muốn mang chuyện nói cho phụ mẫu nàng biết thì vì thân phận hoàng thất này mà thay đổi tất cả.”

Gia Luật Cẩm lúc này mới lắc đầu có chút tiếc hận nói: “Đây cũng là lý do nhi thần luôn đứng bên phía hoàng đệ, một là vì cảm thấy có lỗi với hần, hai là lần đầu tiên thấy được tình cảm thực sự của nhân gian.” Câu này hần chính là ám chỉ trong hoàng thất mãi mãi không có tình cảm chân thật.

Đây để lòng của hoàng thượng hoàng hậu lẫn thái hậu đều trầm lắng, người nào người nấy mang sắc mặt nặng nề không nói câu nào. Qua một lúc lâu, hoàng thượng mới mở đầu lên tiếng: “Nhưng nàng là độc nữ, người làm sao có thể ở rể được, nếu thân phận không bị vạch trần thì Hoa Âm cùng Lương Lạc cũng sẽ không để các người thành thân.”

“Nàng nói chỉ cần mẫu thân nàng hoài thai liền có thể gả rồi.” Gia Luật Hy chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn đỉnh thất cao cao rất lâu không rời mắt.

“Nhưng người biết khi nào mẫu thân nàng mới hoài thai? Người đây là muốn vì nàng mà không thành thân nữa sao?” Thái hậu mỉm nhàn không thể tin tưởng được mà hỏi.

“Sắp rồi.” Có lẽ là như vậy.

Âm thanh của Gia Luật Hy nhẹ nhàng lại sâu lắng vang vọng trong đại điện, kèm theo một tiếng thờ dài khổ sấp.

Hoàng thượng nặng nề mà chỉ trích: “Người đây là si tâm vọng tưởng, căn bản không có khả năng.” Cứ nhìn Gia Luật Cẩm bao nhiêu thiếp thất cũng không có nổi một hoàng đệ là biết, đâu phải nói muốn có hài tử là có hài tử được.

“Lẽ nào phụ hoàng muốn nhìn thấy nhi thần thú không được nàng sao?” Ý của Gia Luật Hy đây là thăm oán hoàng thượng nguyên rủa hần. Chỉ ít hai từ ‘sắp rồi’ của hần vẫn là còn có cơ hội, đằng này phụ hoàng lại bảo hần si tâm vọng tưởng, đây là dập tắt luôn tia hy vọng nhỏ nhoi của hần.

Hoàng thượng tức đến không nhẹ liên tục vuốt ngực.

Hoàng hậu lại mở miệng nói: “Nếu như mẫu thân nàng mãi cũng không hoài thai vậy người không tính thú thê nữa sao? Nàng là độc nữ không có khả

năng không cần nói dối tông đường.”

“Người đây là đợi thấy nàng gả đi rồi mới chịu thức tỉnh?” Thái hậu chuẩn xác chen miệng bổ sung thêm.

Gia Luật Hy chỉ khẽ lắc đầu, môi mỏng khẽ mở nói: “Không phải nàng tôn nhi sẽ không thú. Nếu không còn gì, tôn nhi đi đầu cáo lui.” Hắn chấp tay hành qua lễ, mại khai cước bộ đầy vững vàng bước ra khỏi đại điện.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Trước khi cửa cung đóng Niên Khai Diễm mang theo không ít đồ trở về cung. Nàng đi đến khách điểm lúc trước định tìm đám huynh đệ trong tiêu cục thì biết được bọn họ đã ly khai kinh thành rồi, mà con ngựa của nàng cũng được bọn họ mang trở về. Xem ra Gia Luật Hy thực sự muốn một đạo cùng nàng hồi Lan Châu, chỉ là chuyện này hoàn toàn không có khả năng.

Khi nàng đạp tuyết trở về đông cung, đã thấy Gia Luật Hy đứng ở cung môn cảm ô thâm lam sắc đợi nàng. Hắn vận một thân cẩm bào bạch sắc tú trúc văn hắc sắc ở vạt áo, cổ áo to hơi mờ lục sắc, áo khoác khoác hồ trên vai, lông chồn dày vẫn còn dính chút hoa tuyết. Màu sắc tuy hòa cùng màn tuyết nhưng lại vẫn tỏa ra anh khí không hòa lẫn vào đâu được, tóc xõa dài bay bay không ngừng. Chỉ nhìn lớp tuyết trên ô đã biết hắn đứng bao lâu rồi.

Niên Khai Diễm đột nhiên tâm can thổn thức, vứt hết đồ trên tay xuống chạy đến ôm chặt lấy hắn. Có lẽ tình cảm nàng dành cho hắn vẫn chôn chưa sâu, nên mới có xung động này.

Gia Luật Hy khẽ cười ôm hồi nàng, song chương dần dần siết chặt chẽ như muốn khám nàng nhập cốt, “Diễm Diễm cũng nhớ ta đúng không?” Hắn biết lòng nàng luôn có hắn.

Niên Khai Diễm khẽ gạt đầu buông hắn ra, chỉ nghe hắn hỏi tiếp: “Chơi có vui không?” Tay hắn ra hiệu cho đám cung nữ đi nhặt đồ nàng vứt trên nền tuyết lên rồi vuốt ve gò má ửng hồng của nàng.

“Người bảo bọn họ mang ngựa của ta trở về rồi?” Niên Khai Diễm không đáp chỉ hỏi.

“Àn, ta muốn cùng nàng hồi Lan Châu.” Hiện sợ rằng có chút khó khăn.

Niên Khai Diễm đưa mắt ra xa nhìn nhìn quang cảnh hoàng cung to lớn bị màu trắng xóa của tuyết bao phủ một mặt, rồi lại nhìn hồi hắn: “Người không nên rời đi.”

“Diễm Diễm, nơi này không có tình cảm, nếu nói người có tình cảm nhất, chỉ sợ có mỗi hoàng huynh thôi.” Lúc đầu hắn luôn cho rằng Gia Luật Cẩn là một người lãnh huyết vô tình, nhưng hắn phát hiện bản thân sai rồi.

“Ta muốn hồi Lan Châu.” Nhẹ nhàng một câu để lòng của Gia Luật Hy như lửa thiêu vậy.

Ôn nhu một câu nói để người ấm lòng “Ta đưa nàng hồi.”

“Rồi ta lại xem người như tiêu áp về kinh nữa sao?” Niên Khai Diễm bĩu môi, giá có cao nhưng nàng trả giá cũng không rẻ đâu, ở trong cung bị hành hạ a.

“Không có, ta cùng nàng hồi Lan Châu không lưu lại nữa. Đợi ta, qua sinh thần thôi.” Gia Luật Hy cầm tay nàng áp lên tâm khẩu của hắn, như để nàng nghe được trái tim của hắn vì nàng mà nhảy vậy.

Niên Khai Diễm không nói, chỉ cùng hắn trở về phòng dùng qua cơm rồi hắn cũng rời đi. Một mình nàng nằm trên giường suy nghĩ rất lâu cuối cùng hạ quyết tâm.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Sáng hôm sau nàng đến gặp Hoa Âm cùng Lương Lạc, sau một màn chào hỏi nàng lập tức vào chủ đề chính: “Lương bá cùng nữ nương có cùng ta trở về không?”

“Đương nhiên sẽ trở về, nhưng phải chờ qua sinh thần của điện hạ trước.” Lương Lạc ở trong cung cũng đứng ngồi không yên. Hắn muốn đến thái y viện tìm đồng liều cũ cũng không thể, chỉ có thể ngáy ngốc trong cái phòng này sớm một ngày đến điên rồi.

“Đại tiểu thư muốn hồi Lan Châu?” Hoa Âm lập tức đoán ra được ý tứ của Niên Khai Diễm.

“Àn.”

“Khi nào? Ngay bây giờ?” Lương Lạc mở to mắt nhìn Niên Khai Diễm, thời điểm này tuyết rơi rất dày, muốn trở về căn bản rất khó.

“Đúng vậy, chỉ là đừng để hắn biết.” Niên Khai Diễm xoay lưng muốn đi lại nghe được âm thanh hành lễ vì vậy lập tức tìm chỗ núp.

Nàng vừa núp xong thì Gia Luật Hy cũng bước đến. Hắn chấp tay xong liền hỏi: “Cha nương có thấy Diễm Diễm đến đây không?”

“Đại tiểu thư có đến đây, chỉ là không lâu vừa rồi đi với Thủy công tử rồi.” Hoa Âm bước đến chỗ Gia Luật Hy, yêu thương thay hắn phui tuyết động

trên vai.

Mắt của Gia Luật Hy rũ xuống, đồng thời thở dài một hơi để hơi thở hóa khói trắng bay ra ngoài. Nhưng nhớ lại chuyện hôm qua, hẳn tự an ủi bản thân rằng nàng không thích ở trong cung nên mới như vậy.

Niên Khai Diễm đứng nhìn hẩn, ánh mắt đầy tiếc nuối. Hy, tạm biệt, ta không thể lưu lại hủy đi tiền đồ của ngươi được.

Lương Lạc cau mày nghĩ nghĩ một lúc lại hỏi: “Hôm nay điện hạ không đến gặp sư phó sao?” Niên Khai Diễm sớm rời đi cũng tốt, tránh lưu lại chỉ đau lòng hơn thôi.

“Có a, chỉ là hôm nay sư phó đến muộn chút, nên muốn tìm nàng.” Gia Luật Hy nói xong lại nhìn ra phương hướng cửa cung, “Khi nào nàng trở về cha nương nhớ báo nàng đợi nhĩ tử.”

“Được được, khi đại tiểu thư trở về sẽ báo nàng đến đây dùng bữa.” Hoa Âm mỉm cười chịu theo ý tứ của hẩn. Sở dĩ nàng nói vậy là vì sợ hẩn đến tìm Niên Khai Diễm bị người của Bạc thị nói ra, vì vậy liền nói thế để mai tìm cách khác ứng phó.

Gia Luật Hy nghe vậy an lòng không ít mỉm cười cáo từ rồi đi. Chỉ cần nàng ở đây liền tốt hơn ở chỗ của Bạc thị rồi.

Hẩn đi được một lúc Niên Khai Diễm mới bước ra. Cáo từ phu thê Lương gia xong nàng lại phải đến chỗ thái hậu cũng hoàng hậu từ biệt, dù gì đây cũng là lễ phép không thể thiếu được. Mà hai người đó từ sau khi nghe xong chuyện của Gia Luật Hy cùng nàng đến đây vẫn chưa tiêu hóa được. Khi nghe nàng rời đi, bọn họ chỉ hỏi nàng rằng hẩn đã biết chưa. Nàng nói rằng không để hẩn biết, bọn họ chỉ hơi gật đầu để nàng xuất cung.

Trước khi rời kinh, Niên Khai Diễm ghé qua Thủy phủ đưa một lá thư cho Thủy Ảnh Tư rồi ra roi thúc ngựa chạy về Lan Châu. Tính toán thời gian sợ là không kịp bữa cơm đoàn tụ, bất quá không kịp mừng một mừng hai cũng còn kịp mừng ba. Lần này nàng mua không ít đồ cho tiểu đệ đệ chưa xuất thế của mình a.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Tiểu kịch trường:

Niên Khai Diễm thương tâm một mình một ngựa bên ba trong tuyết lạnh hồi Lan Châu. Thế nhưng không chỉ đau lòng vì phải chia cắt cùng Gia Luật Hy mà còn bị Luna nương ép buộc phát tờ roi tuyên truyền cho Khí Nữ Mãn Thích dọc đường về.

Còn có chuyện nào bị thương như thế nữa hay không a?

Luna: Thật xin lỗi mấy đã để mọi người chờ lâu, mấy hôm nay trong người không được khỏe, tinh thần của xuống theo, thật xin lỗi mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Trống trải

Đến chiều Gia Luật Hy đến vẫn không thấy Niên Khai Diễm chỉ nghe Hoa Âm nói: “Đại tiểu thư cho người đến nói sẽ lưu lại Thủy gia vài ngày, không cần đợi nàng.”

Lòng hẩn vô cùng khó chịu, mãi cho đến hôm sau thấy được Thủy Ảnh Tư đến đón Thủy Ảnh Diễm xuất cung hẩn mới bước đến hỏi: “Thủy công tử, Diễm Diễm...nàng...” Hẩn cũng không biết nên nói tiếp thế nào nữa.

“Điện hạ đúng lúc a, tại hạ vừa mới được một đoàn hí rất nổi tiếng còn muốn mời điện hạ cùng Niên cô nương đến cùng tham gia.” Thủy Ảnh Tư cười đến híp mắt như gặp được hảo hữu vậy.

Gia Luật Hy đột nhiên như nhận được tin tức trái đất tự bạo vậy, mở to mắt luống cuống hỏi: “Hôm qua Diễm Diễm không phải đi cùng Thủy công tử sao?”

“Không có a, hôm qua tại hạ không có gặp qua Niên cô nương.” Thủy Ảnh Tư như thật mà đáp trả. Bối thư của Niên Khai Diễm nhờ hẩn giấu chuyện nàng rời kinh hẩn không nhận được. Lúc nàng gửi thư có một tiểu thư thăm mướn mộ hẩn thấy được nên vội nhận là tiểu thư Thủy phủ mà hủy đi rồi.

Gia Luật Hy lập tức cáo từ trở về tìm Hoa Âm. Cuối cùng nhận được tin tức nàng đã ly khai. Mà Hoa Âm cũng đưa lại cho hẩn cây lược lưu ly trước khi rời đi đã dặn nàng khi hẩn phát hiện liền trao tận tay cho hẩn. Đây có nghĩa là phân ly sẽ không gặp được, chỉ là nàng tiếc nuối cây lược đẹp, tiếc nuối số tiền mua nó nên không hề gảy thôi.

Một mình hẩn đứng trên tường thành cao lạnh, đưa mắt nhìn về phương hướng Lan Châu, tay nắm chặt cây lược lưu ly, nói ra một lời thề vững chắc: “Diễm Diễm, nàng cứ chờ tiểu cữu tử xuất thế đi, ta lấy được phong hào lập tức trở về Lan Châu tìm nàng. Chỉ cần nàng chưa gả liền sẽ ngênh thủ nàng

vào cửa.” Cho dù nàng gả, thì hẳn vẫn là câu nói đó ‘không phải nàng không thú’. Mà không biết hẳn lấy đâu ra lòng tin nàng sẽ không gả đâu.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Khi Niên Khai Diễm ra roi thúc ngựa chạy về đến Lan Châu ngày đêm không nghỉ đã là tận sáng mừng ba rồi. Phu thê Niên gia nhìn thấy nàng lập tức cao hứng không gì sánh được. Mà Niên Sở Hoàng nuôi tiếc nhìn phần đất đầy tuyết trắng rỗng phía sau lưng nàng, hẳn tiếc nuôi nữ tể tốt như Gia Luật Hy.

“Cũng do phụ thân không tốt, nếu không đau lưng người cũng không cần bị giữ trong cung lâu như vậy.”

“Mau mau trở về viện nghỉ ngơi trước đi.” Khúc thị nhìn đôi mắt thâm quầng của Niên Khai Diễm mà đau lòng đẩy về viện.

Niên Khai Diễm nhìn cái bụng hơi nhô ra của mẫu thân mà khóe miệng kéo lên.

Tiểu tử, còn tưởng đợi không được người a!

Khi nàng tỉnh giấc đã là tận sáng ngày hôm sau, không nghĩ đến ngủ một giấc liền qua luôn một ngày. Nàng xoay xoay thắt lưng cứng ngắt của mình đã thấy cửa bị đẩy ra, Thước nhi cầm thau đồng tiến đến cười: “Tiểu thư đã về a.”

Niên Khai Diễm ngửa đầu cười ha ha, đợi nàng bước đến đưa tay búng lên cái trán của nàng: “Nha đầu này, khỏi bệnh rồi a!”

“Khỏi rồi, người còn búng nữa lại bệnh tiếp cho xem.” Thước nhi vừa bĩu môi cảm rằm vừa vắt khô khăn đưa cho nàng lau mặt.

“Có biết lúc người bệnh đã làm ra loại chuyện mất mặt gì không?” Niên Khai Diễm nhướn mày chọc thước nhi, đôi mắt tràn đầy xảo quyệt của tiểu hồ ly không rời khỏi đôi gò má ửng hồng của đối phương.

Kể từ ngày hồi phục, Thước nhi luôn bị đám người mang ra chọc ghẹo rằng nàng gả cho Lương Văn Kha chắc rồi để nàng không biết nên tìm lỗ nào chui cho tốt, nay lại đến tiểu thư. Nàng mạnh đưa khăn đến trước mặt Niên Khai Diễm: “Tính cách của tiểu thư thật xấu.”

Niên Khai Diễm mạnh giặt lấy, quơ quơ khăn trước mặt Thước nhi vờ trách móc: “Người có biết hầu hạ không a? Ở trong cung ta có rất nhiều cung nữ hầu hạ, người nào người nấy đều cung kính quý lạy, có người nào làm hạ nhân như người không.”

Thước nhi dậm mạnh chân mím chặt môi một lúc mới nói: “Vậy sao người không ở đó luôn đi.”

“Ai da, cũng muốn lắm, chỉ tiếc bị đuổi về a!” Niên Khai Diễm vừa lau mặt vừa nói, “Nếu không ta bám rễ luôn ở đó, mỗi ngày cảm y ngọc thực, có người hầu hạ bóp vai a, về đây mua lễ vật cho người còn bị người bày sặc mặt cho nhìn.”

Thước nhi nghe có lẽ vật lập tức cao hứng, mắt sáng như lưu quang bay đến thay Niên Khai Diễm bóp vai: “Tiểu thư a, nô tỳ sai rồi sau này sẽ sửa lỗi, người đừng nên tức giận nữa.”

Niên Khai Diễm hừ một tiếng mới bước đến bao phục lấy lễ vật mình mua ra tặng cho nàng. Sau khi y phục chỉnh tề lập tức bước ra ngoài lấy hồng bao của phụ mẫu cùng nhị thúc.

Niên Khánh Tự vừa nhìn thấy nàng liền bật cười: “Diễm Diễm mau đến đây nhị thúc cho người hồng bao, chúc người sớm tiếp thu cách tính toán sổ sách a.”

Niên Khai Diễm vốn là mắt sáng nhìn bao đỏ lại bị một lời nói dập tắt hết ngọn lửa nhiệt tình trong lòng. Nàng lấy xong bao đỏ mới nói: “Nhị thúc a, người ta chỉ mới trở về thôi, người cư nhiên chúc như vậy, đây là muốn gây sự có phải không?”

“Nhạn nhi cũng sắp gả rồi, đương nhiên không thể giúp người được, nhị thúc làm sao mà gây sự được a.” Niên Khánh Tự gõ đầu nàng một cái lại nói: “Nhị thúc đi tìm lão thông gia đánh cờ đây.”

Niên Khai Diễm mang bạc ra giao cho Khúc thị xong rồi lại đi dùng bữa. Nàng nhin đói một ngày rồi nên giờ đây ăn cực bạo.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Cả một ngày một mối, mọi người ai cũng cười cười nói nói với nàng nhưng lại không hề nhắc nửa chữ đến Gia Luật Hy, có lẽ kiêng kỵ thân phận của hán hoặc là sợ chọc đến nỗi đau của nàng. Mà nàng cũng không có tâm tình nghĩ đến nữa.

Sau cùng nàng vào phòng dọn hết đồ có hình bóng Gia Luật Hy ra bỏ vào một chiếc gương giấu xuống gầm giường. Ngay cả hộp gấm hán tặng nàng là đựng thứ gì bên trong nàng cảm thấy cũng không nên xem nữa, có xem cũng không thể thay đổi được nữa, còn không bằng không xem.

Nàng cũng sẽ không bước đến viện của hán ở nữa, càng sẽ không bước đến hậu môn cũng không ra cánh rừng kia nữa. Chỉ là trong phủ này hầu như nơi nào cũng có bóng dáng của hán, luôn để nàng bất giác thấy được hán đứng ở đó cười với mình.

Chăm sóc quan tâm ấm áp của hán hầu như ăn sâu vào trong tiềm thức của nàng, nói bỏ liền bỏ sợ rằng nàng làm không được. Mỗi lần nhớ được chỉ khiến lòng nàng đau đến tê dại mà thôi.

Hy a, chúng ta không có hy vọng đâu, ta buông bỏ rồi, ngươi cũng buông tha cho ta đi.

Mỗi lần nói xong nàng đều khóc rất lâu, bởi nàng biết rõ bản thân chưa từng quên hẳn nên nơi nơi đều nhìn thấy hẳn như vậy. Mà câu này nàng cũng là tự nói với mình, chỉ là nàng không thể kiềm chế được, đòi trước nàng có lỗi với hẳn nhiều như vậy, chút dằn vặt này đã là gì đâu. Đương nhiên để quên đi hẳn nàng cũng ngoan ngoãn theo lời mẫu thân đi xem mắt.

Đạo này Niên phủ rất bận rộn, do hôn sự của Niên Nhạn Thanh mà mọi người đi đâu cũng sẽ thấy hi khách. Thước nhì phải thuê hà bao chuẩn bị cho Niên Nhạn Thanh gả đi mà không còn nhiều thời gian nữa.

Niên Nhạn Thanh ở trong phòng thử giá y, đứng trước mặt Niên Khai Diễm xoay vài vòng hỏi: “Đường muội cảm thấy thế nào a?”

“Đẹp.” Niên Khai Diễm rất không nữ tính gác chân lên tay vịn của ghế bắt chéo, miệng cắn trái táo đỏ còn nguyên vỏ.

“Đường muội lưu tâm một chút có được không, ta cảm thấy đạo này hơi mập ra mặc vào không đẹp.” Niên Nhạn Thanh xăm soi mình trong gương đồng trên tay nha hoàn thiếp thân, lắc qua lắc lại vẫn là không hài lòng với vòng eo của mình.

“Đường tỷ a, tam sư huynh hẳn không dám chê ngươi đâu, hẳn mà dám để ta đánh hẳn một trận.” Niên Khai Diễm giờ giờ quả đấm lên nói xong lại bật cười khi thấy cái trũng mắt như muốn hỏi ‘ngươi dám’ của Niên Nhạn Thanh.

“Đùa thôi đùa thôi.” Niên Khai Diễm nói xong lại rất đồng dạng tự đề cử bản thân, “Chỉ là lúc đón dâu, ta nhất định để tam sư huynh nhớ giây phút này đến già.”

Nụ cười tà ác xuất hiện trên mặt Niên Khai Diễm để Niên Nhạn Thanh rung mình khẽ nhắc nhở: “Ngươi đó, hôm đó hạ thủ lưu tình một chút.”

“Lưu mà lưu mà.” Dứt lời lại là một trận cười to của Niên Khai Diễm. Và đương nhiên đó cũng là hôn lễ khó quên của Bá Cao Minh.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Tiểu kịch trường:

Niên Khai Diễm tò mò nhìn Niên Nhạn Thanh hỏi: “Đường tỷ đang xem thứ gì nga?”

Niên Nhạn Thanh ngồi đó cầm một quyển sách, mặc cho đám nha hoàn bà tử ăn diện cho mình, cũng chẳng buồn ngẩng mặt lên đáp: “Tam Thế Duyên nga. Bộ này còn chưa nổi tiếng Luna nương đã vội tuyên truyền Khí Nữ Mãn Thích rồi.”

“Ai...chỉ thấy người mới cười nào thấy người cũ khóc a.” Niên Khai Diễm lắc đầu thán, “Đường tỷ chó lo xem nữa, tam sư huynh đến đón dâu rồi kia kia.”

“Thật thương thay cho Nhữ Hinh cùng Trương Tôn Tề Duyệt a, bọn họ nhất định là đau lòng lắm.” Niên Nhạn Thanh bị trùm khăn kéo ra ngoài mà vẫn không ngừng thổn thức.

Lúc này, ở hoa viên rộng lớn của Bá gia, hai người nào đó đang chờ đợi đón dâu lại đánh mấy cái hắt xì thật to. Nhữ Hinh run người nép sát vào lòng Trương Tôn Tề Duyệt nói: “Duyệt, hình như có người nói xấu chúng ta?”

“An tâm, Tam Thế Duyên chưa ai biết đến nên chưa bị phốt đâu.” Trương Tôn Tề Duyệt chép chép miệng ôm lấy Nhữ Hinh thì thầm vào tai nàng: “Theo ta thấy hai bằng hữu mới gia nhập kia mới đáng lo ngại, Luna nương tuyên truyền rộng rãi thế cơ mà.”

Nói cũng không quên chỉ tay ra cổng. Phương hướng đó chính là nơi Lung nương đang cầm loa hét vào mặt khách đến tham dự hôn lễ, tuyên truyền Khí Nữ Mãn Thích.

Nhữ Hinh cười khúc khích gật đầu, che miệng khẽ giọng nói: “Xem ra hai chúng ta là hạnh phúc nhất nga.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Tiểu quỷ

Niên Nhạn Thanh gả đi không lâu thì phu thê Lương gia cũng trở về. Mọi người hi hi ha ha vui vẻ mà đoàn tụ thì lại đến hôn lễ của Thước nhì cùng Lương Vân Kha. Sau Khúc thị lại hạ sinh Niên Tiêu Kiên, cuối cùng mọi người cũng nhớ đến việc thúc giục Niên Khai Diễm thành thân.

Phải nói a, thời gian chỉ trong một cái chớp mắt, nay Niên Khai Diễm đã hai mươi rồi, sớm trở thành lão thì vẫn chưa tìm được lang quân như ý. Đây khiến mọi người đều lo lắng không thôi. Hễ năm mới đến, khi phát hồng bao cho nàng thì sắc mặt mỗi người mỗi năm một đen. Nàng thấy được cũng hiểu được nhưng mở miệng chính là chê bai bọn họ keo kiệt chút tiền mừng tuổi với nàng để làm trò cười chọc bọn họ vui.

Nàng cũng rất ít ở Lan Châu, bởi Lan Châu nơi nào cũng có hình bóng của Gia Luật Hy nên nàng thường đi áp tiêu. Hễ trở về liền đi xem mắt, nàng cố gắng biến mình trở thành một người cực kỳ bận rộn để không còn thời gian nhớ đến bất kỳ chuyện gì.

Mà may mắn thay Niên Tiêu Kiên lại rất thông minh, hẳn thừa hưởng bộ não của Khúc thị, vì vậy đây xem như là an ủi đối với phu thê Niên gia. Hắn ba tuổi đã có thể cầm bút tính toán sổ sách rồi. Hễ có người nói đến chuyện hôn sự của Niên Khai Diễm hẳn đều bảo sau này tỷ tỷ để hắn tới lo, không cần gả.

Mọi người xem hắn như bảo vật mà cưng chiều, Niên Khai Diễm cũng rất yêu thương hắn. Nếu lúc trước xem mắt là Gia Luật Hy đi cùng thì nay lại mang hắn đi. Đương nhiên các buổi xem mắt cũng sẽ vì hắn mà tan tành.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Sáng một mùa hạ, Niên Tiêu Kiên vận võ phục của tiêu cục học thái độ thô lỗ của Niên Khai Diễm, hung hăng một mình bước trên đường. Tay hắn cầm trái táo đỏ, cho vào miệng cắn một cái rồi đưa tay còn lại lên lau miệng. Gương mặt tiểu hài búng ra sữa cổ bầy về lưu manh vô lại chỉ chọc người càng thấy khả ái mà thôi.

Do thường xuyên cùng Niên Khai Diễm đi xem mắt nên không ai không biết hắn. Hắn đi một mình thì không sao, nhưng hễ đi cùng Niên Khai Diễm là y như rằng biết thành một con tiểu quý. Mọi người ở Lan Châu thầm truyền rằng, Niên Khai Diễm gả không ra cửa là vì tiểu quý như hắn.

Mà phu thê Niên gia cũng rất an tâm để hắn ra cửa một mình, bởi từ lúc thân phận của Gia Luật Hy được mọi người biết đến thì không người dám chạm đến Niên gia dù chỉ một chút. Trong mắt mọi người, bọn họ chính là ân nhân của Gia Luật Hy, ân nhân của hoàng thất.

Lúc này Niên Tiêu Kiên kiễng chân nhìn nhìn một phủ đệ to rộng đang có người dọn đồ vào mà cau mày. Phủ đệ này rất to, cách Niên gia hai con phố nhưng dọn hơn một tháng rồi ngày nào cũng thấy người mang đồ đến lại không thấy chủ nhân, cũng không biết là nhân vật nào nên hắn rất hiếu kỳ.

Đứng một lúc hắn lại xoay người bước sang một nhai đạo khác. Lúc này hắn lại cắn một miếng táo trên tay, bước đi như đường này là của Niên gia hắn vậy. Ai biết sau lưng có âm thanh ghim ngựa rồi một âm thanh ôn nhu gọi lại: “Tiểu bằng hữu.”

Hắn dừng bước nhưng không quay đầu lại, mắt to chớp chớp tự định liệu. Trường hợp này rất quen thuộc, bình thường đám nam nhân muốn làm tỷ phu của hắn đều là trình cái tình huống bảo hắn đi lạc rồi tỏ vẻ tốt bụng muốn mang hắn về nhà, nhân tiện gặp qua tỷ tỷ, thế nên hắn quyết định tiếp tục đi.

Chỉ là người phía sau hắn chỉ hai ba bước chân liền chặn trước mặt hắn để hắn phải dừng bước. Chân lui hai bước về phía sau, tay giữ chủy thủ tỷ tỷ mua ở kinh thành đang dắt ở thắt lưng, tùy thời rút ra phòng thủ.

Nhưng khi hắn thấy người đến ngồi xuống, mắt hắn lại lom lom nhìn vào đôi mắt màu hổ phách kia. Vì sao có người lại có đôi mắt nhan sắc khác người như vậy a? Chỉ là rất đẹp, rất câu hồn, để miếng táo trong miệng hắn rơi luôn ra ngoài.

Chỉ nghe người đến hỏi: “Tiểu bằng hữu, ngươi là người của Niên gia sao?”

Giật lại tinh thần, mặc kệ nhà người đẹp thế nào, tiểu gia ta nhất quyết không gả tỷ tỷ. Nghĩ như vậy Niên Tiêu Kiên gật đầu, vỗ ngực lên giọng thách thức hỏi: “Thì đã sao?”

Gia Luật Hy nhìn xung quanh không thấy bóng dáng đệ tử của Niên gia, lại ôn nhu hỏi hắn: “Người đi lạc sao? Để ca ca mang người trở về được không?”

Thấy chưa, toàn một đám nam nhân muốn thú tỷ tỷ, bốn cũ soạn lại, hắn nói có sai đâu mà. Niên Tiêu Kiên khép hờ mắt, bày ra thái độ bài xích đối với người trước mặt đang muốn tuồng cũ diễn lại này, “Thức thức, người phân rõ giúp a, người lớn tuổi như vậy còn muốn làm ca ca ta sao?”

Trán của Gia Luật Hy chảy xuống vài vạch đen, sao gia hỏa này khó chịu như vậy, hệt như Diễm Diễm nhà hắn lúc trước. Hắn xem như không nghe được, chỉ hỏi: “Vậy Diễm Diễm là gì của người?” Chỉ cần biết được quan hệ giữa bọn họ vậy chẳng phải là dễ xưng hô rồi sao.

Niên Tiêu Kiên lại nghĩ nghĩ một chút, đôi mày nhỏ nhíu lại. Câu này nằm ngoài dự liệu của hắn, bởi vì bình thường đám nam nhân kia biết rõ Niên Khai Diễm là tỷ tỷ của hắn rồi. Nhưng nam nhân trước mặt này không biết, vậy thì càng dễ đối phó rồi.

“Là nương của tiểu gia.” Mày nhỏ hất lên trông rất hống hách.

Ánh mắt của Gia Luật Hy lập tức xuất hiện một tầng sương âm đạm, màu hổ phách vốn long lanh kia đột nhiên lại tối đi vài phần. Xem ra nàng thành thân rồi. Hải tử cũng lớn như vậy, đều trách hắn để nàng đợi quá lâu. Bất quá hắn vẫn muốn gặp nàng, muốn thấy nàng hạnh phúc.

“Được rồi, thức thức mang người về tiêu cục.”

“Tiểu gia còn muốn đi dạo không muốn trở về.” Nhìn thấy thức thức tuần mỹ trước mắt buồn bã để hắn càng thêm đắc ý. Biết điều thì sớm nên chết tâm đi, tránh để cho hắn lại sử xuất hoa chiêu tiếp đãi thì không hay đâu.

Lúc này xa phu ở trên xe ngựa phía sau Niên Tiêu Kiên bước đến cung kính hỏi: “Gia, người lên xe ngựa chứ?”

“Trở về đi, không ngồi xe ngựa. Chút nữa để người mang lễ vật đến Niên phủ.” Lúc trước hắn thường cùng Diễm Diễm bước trên đường này, giờ đây

cùng muốn đi cùng nhi tử của nàng. Nói xong hấn bế Niên Tiêu Kiên lên, “Còn nhỏ không được bướng như vậy, hết như Điem Điem thật không biết phải nói thế nào cho phải.” Hấn cũng rất muốn xem mặt trượng phu của nàng, xem hấn có đối xử tốt với nàng hay không.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Niên Tiêu Kiên lại không có bài xích cái ôm này của Gia Luật Hy, trước nay đám nam nhân muốn thú tỷ tỷ đều chẳng dám chạm vào hấn, chỉ toàn mang thức ăn tiền bạc vật dụ dỗ hấn thôi. Mà hấn(GLH) gọi tên của tỷ tỷ thân như vậy, sẽ không phải người quen chứ? Nếu là người quen vì sao trước nay chưa từng thấy? Ai...thật khó đoán!

“Người mang tiểu gia về tiêu cục làm gì, cũng chẳng có người ở nhà.”

“Làm gì đến đó chẳng phải sẽ biết sao.” Gia Luật Hy theo trí nhớ mà bước trở về tiêu cục. Từ lúc hấn nhìn thấy đường đều là ở trong phủ rồi leo xe ngựa đến kinh thành, chưa từng dạo phố thế này đâu.

“Người biết đường đến tiêu cục?” Niên Tiêu Kiên bắt đầu có chút hoảng loạn, bởi lúc đầu hấn nghĩ tới thúc thúc này sẽ hỏi mình đường đến tiêu cục, sau đó hấn thuận tiện chỉ lung tung, ai ngờ người ta biết đường a. Lúc này nước táo trong miệng hấn nuốt xuống cổ họng từ ngọt chuyển sang đắng.

Gia Luật Hy khẽ cười bất đắc dĩ mà lắc đầu nói: “Không chỉ vậy, thúc thúc còn từng ở tiêu cục, người có tin không?”

Niên Tiêu Kiên cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể, trước nay ngoại trừ việc hấn đi phá hoại các buổi xem mắt của tỷ tỷ bị phụ mẫu giáo huấn ra, còn chưa có ai để hấn rối loạn đầu trận tuyến như vậy đâu. Mà thôi, không sao đâu, hôm nay cũng chẳng có người ở nhà, vẫn là hấn lớn nhất, hấn nói gì liền sẽ là thứ đó.

Gia Luật Hy thấy hấn không đáp, lại hỏi: “Người tên gì?”

Niên Tiêu Kiên vẫn từ chối đáp trả, hấn đang nghĩ phải bày trò gì để thúc thúc này sớm một chút rút ra khỏi tiêu cục. Bất quá đều là vậy rồi, hấn nên chiếm chút lời a. Vì vậy dọc đường đi hấn bắt Gia Luật Hy mua không ít thứ cho mình.

Gia Luật Hy cũng thuận theo hấn, mua xong một món lại hỏi: “Điem Điem gả rồi dọn đến nơi nào?”

“Vẫn ở Niên phủ.” Niên Tiêu Kiên như thực đáp trả, rõ ràng tỷ tỷ vẫn ở tiêu cục làm trâu làm ngựa mà. Chỉ có hấn gác cao chân tính sổ sách thôi, ai bảo tỷ tỷ không có được đầu óc thông minh như hấn làm gì.

Hóa ra vẫn ở Niên phủ, vậy là được rồi. Gia Luật Hy xem như có được chút an ủi, “Vay sổ sách phụ thân người có giúp nàng không?” Điem Điem tính toán không tốt, là hấn sợ nàng bị người ta gạt thôi. Nhờ gặp phải mấy tên nguy quân tử như Hứa Bộ Nam thì làm sao.

Niên Tiêu Kiên lắc đầu đầy đắc ý ưỡng ngực đồng dạng nói: “Sổ sách toàn bộ đều là tiểu gia tính.” Rõ ràng phụ thân đâu có giúp tỷ tỷ tính sổ sách đâu, hai người đều là dốt toán học chỉ có bộ não thiên tài của hấn mới làm nên chuyện thôi. Nói vậy thôi, hấn tính mấy thứ để, còn lại là mẫu thân làm.

“Giỏi vậy a, vậy sau này Điem Điem có người lo lắng rồi.” Hóa ra trượng phu của nàng không giúp đỡ nàng, cũng may còn một nhi tử thông minh.

“Còn phải nói.” Ngón tay cái của Niên Tiêu Kiên đưa lên mũi quẹt một cái ha hả đắc ý nói: “Tiểu gia đương nhiên là lo lắng cho nàng rồi, nếu không còn có thể cậy vào người nào.”

Đây là ý gì? Không lẽ trượng phu của nàng không tốt sao? Tâm của Gia Luật Hy lại lộp bộp mà rơi, vội vàng hỏi: “Vay phụ thân người làm gì?”

“Áp tiêu.” Niên Tiêu Kiên nói xong lại cắn một miếng táo ngon lành mà nhai.

Sao nàng lại chọn một trượng phu cũng không giỏi tính toán như bản thân như vậy chứ. Bá phụ bá mẫu cũng thật là, sao lại tùy tiện kén rể như vậy chứ.

Nghĩ tới nghĩ lui đều là lo lắng nàng, đều do hấn, nếu một ngày có thêm chút giờ hấn cũng sẽ không làm trễ nãi thời gian đến Lan Châu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Ôm chân lớn

Hai người ta một câu người một câu đã đến được Niên gia rồi. Trước đó có đi ngang phủ to lúc nãy, Gia Luật Hy có nói với Niên Tiêu Kiên, “Thúc thúc ở nơi này, sau này có thời gian liền đến chơi.”

“Ân.” Nguyên lai phủ to này là của hấn a. Xem ra giàu có hơn mấy nam nhân đến cầu thú tỷ tỷ rất nhiều. Chỉ là vẫn là câu đó, không gả tỷ tỷ, tỷ tỷ thương hấn như vậy gả đi rồi sau này mất đi một người thương mình.

Bước chân vào Niên gia, đám huynh đệ ở đây toàn người mới nên không biết Gia Luật Hy, chỉ chào Niên Tiêu Kiên là ‘tiểu thiếu gia hào’ mà thôi. Những người cũ đã đi áp tiêu hết rồi, lớp người mới này vẫn còn phải ở lại luyện tập.

Lương Lạc đứng ở nơi đó thấy được Gia Luật Hy vội vàng bước ra. Chỉ nghe Gia Luật Hy ôn nhu gọi: “Cha đã lâu không gặp.”

Niên Tiêu Kiên bị chữ ‘cha’ này làm cho cả thân người nhỏ bé có chút run rẩy. Hắn nhìn chằm chằm Lương Lạc để xem phản ứng của Lương Lạc.

Lương Lạc cười cười, “Vương gia hào a, đã lâu không gặp vẫn khỏe chứ?”

Cách đây không lâu, hoàng bá có đăng tin Gia Luật Hy được phong vương, do đó lúc này đây xưng hô cũng phải sửa lại. Nên biết hoàng tử có tước vị lại chuyện cao quý bậc nào, cũng chứng minh được tài trí cùng hậu thuẫn của hắn.

“Vẫn khỏe, cha trái lại vẫn rất khỏe a.” Thấy Lương Lạc lau mồ hôi, Gia Luật Hy có chút không đành lòng, “Nương cùng mọi người đều là ở đâu a?”

“Nàng cùng phu nhân lão gia bọn họ ra ngoài rồi, mọi người cũng không ai ở nhà. Mau vào trong ngồi đi.” Lương Lạc cung kính mời hắn vào trong hệt như là khách quý vậy.

“Cha không cần như vậy, đều là người nhà.” Lương Tuấn Hy bước vào tiền sảnh to rộng, ngồi xuống, hắn đặt Niên Tiêu Kiên trên đùi mình.

Lương Lạc nói qua vài câu liền đi làm chuyện của mình. Bên ngoài cũng có người mang lễ vật hân hoan sớm chuẩn bị đến.

Lúc này Thước nhi nghe được Niên Tiêu Kiên trở về liền mang cái bụng to chừng bảy tám tháng bước ra. Khi nhìn thấy Gia Luật Hy nàng đưa tay lên che miệng đang há to của mình ra: “Hy ca, à không, là vương gia mới đúng.”

Gia Luật Hy khẽ cười lắc đầu với tính cách vẫn không thay đổi của Thước nhi: “Gọi Hy ca như trước là được rồi.” Thước nhi cũng đã hoài thai a, không biết nhị đệ thế nào rồi.

Thước nhi chạy đến ngồi ở ghế bên cạnh Gia Luật Hy, chòm người qua bàn nhỏ quan sát, “Nếu Vân Kha biết được Hy ca trở về hẳn nhất định rất vui a.” Nàng cũng có nghe quan chuyện của Hy ca nhưng mà từ lúc tiểu thư trở về không người nhắc đến nữa. Chỉ là thật đáng tiếc, Hy ca tốt như vậy tiểu thư lại không thể gả cho hắn.

Niên Tiêu Kiên rút cổ một cái, cả Thước nhi tỷ tỷ vẫn là thân thiết với thúc thúc này như vậy a. Lần này có khi nào hắn gặp phải khắc tinh rồi không?

“Thân với nhị đệ như vậy rồi a?” Gia Luật Hy mỉm cười trêu chọc Thước nhi, “Lúc trước chẳng phải như chó với mèo sao?”

Thước nhi ngượng ngùng ngồi thẳng thắt lưng đưa tay xoa xoa bụng, hồng sắc từ cái mặt nhỏ nhắn nhuộm đến mang tai. Cũng đúng thôi, mấy năm rồi hắn làm sao biết mọi người thế nào chứ.

“Người ta là phu thê đó thúc thúc.” Niên Tiêu Kiên tốt bụng nhắc nhở một câu. Thước nhi vì đang ngượng nên cũng không để ý đến hai từ ‘thúc thúc’ của hắn.

“A, thì ra là như vậy, đúng là oan gia ngõ hẹp a!” Gia Luật Hy đưa tay nhấp một ngụm trà hoa cúc lạnh vừa được mang ra rồi cúi đầu hỏi: “Khát nước?”

Niên Tiêu Kiên lắc lắc đầu nhỏ, nãy xoay nhanh nghĩ cách sớm đuổi người.

Ai biết trời không thuận tiểu quý này, lúc này phu thê Niên gia trở về bước vào tiền sảnh. Gia Luật Hy đặt Niên Tiêu Kiên xuống đất đứng lên lễ phép gọi: “Nương, bá phụ, bá mẫu.”

Mọi người nhìn thấy hắn đều là ngạc nhiên, không nghĩ đến sẽ còn có ngày gặp lại. Hoa Âm là người đầu tiên mất ướm át bước đến, “Vương gia khi nào đến a, vì sao không báo trước?”

“Nương không cần khách khí với nhi tử như vậy.” Gia Luật Hy cười cười, âm thanh vẫn như trước cực kỳ ôn nhu. Đúng là trở về đây mới có cảm giác gia đình, ở hoàng thất cực đậm bạc.

Niên Sở Hoàng thầm thở dài trong lòng, cũng may Diễm Diễm đi áp tiêu, nếu là trở lại thấy được sợ là đau lòng chết mất. “Vương gia thỉnh ngồi, thỉnh ngồi.”

Niên Tiêu Kiên nghe mọi người gọi Gia Luật Hy là vương gia vẫn không biết được bọn họ nói cái gì. Thế nhưng hắn không tiện xen mồm hỏi, vẫn là chút nữa hỏi mẫu thân.

Khúc thị nhìn hắn ngồi xuống lại nhìn xung quanh hỏi: “Vương gia là đến một mình a?” Thê thiếp không mang đến, có lẽ là đi công vụ thuận đường ghé qua thôi.

“Tuấn Hy trở về một mình, sao mọi người đều đứng thế kia.” Gia Luật Hy thấy mọi người đều là có khoảng cách với mình lòng rất khó chịu.

“A.” Mọi người đều đồng thanh rồi trở về vị trí của mình.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Gia Luật Hy thấy mọi người đều ngồi xuống theo ý mình có chút dờ khóc dờ cười, nơi này là Niên phủ nào phải hoàng cung, có cần sợ hãi như thế này hay không. Hắn đứng lên mang lễ vật mình chuẩn bị tặng hết cho mọi người.

Cuối cùng hắn cầm lên một hộp gấm nhỏ, đây là hắn cố ý chuẩn bị cho Niên Tiêu Kiên. Chỉ là nàng cũng giả rồi, có lẽ bá mẫu không có hoài thai, thôi thì tặng cho hài tử của nàng cũng thể thôi. Chỉ là lễ vật bên trong có khắc tên của Niên Tiêu Kiên, sợ là tặng như vậy không tốt cho lắm.

Nhưng hắn còn đang lưỡng lự chưa kịp tặng đã nghe Niên Sở Hoàng vẫy vẫy tay Niên Tiêu Kiên: “Mau đến đây đừng làm phiền vương gia.”

Niên Tiêu Kiên lại thấy mọi người đều có lễ vật hắn không có vì vậy rất không cam tâm. Bình thường ai muốn thú tỷ tỷ đều là phải ‘hiếu kính’ hắn trước sau mới đến phụ mẫu nhị thúc bọn họ, thế mà hiện tại hắn cái gì cũng không có. Hắn đứng đó nhìn mãi cái hộp gấm nhỏ trên tay Gia Luật Hy với ánh mắt thêm thủng.

Khúc thị tặc lưỡi một cái, trách móc: “Bài tập đã làm hết chưa, lại dám ra ngoài chơi. Nếu là chút nữa kiểm tra vẫn chưa làm xong đừng trách gia pháp không hạ thủ lưu tình với ngươi.” Lúc trước nữ nhi là do phụ thê nàng quá yêu chiều nên sinh hư, hiện tại với nữ tử phải khắt khe một chút.

Niên Khánh Tụ vừa từ chỗ Bá gia trở về, trên tay còn bế tôn tử có chút dờ khóc dờ cười: “Đại tẩu a, mau cứu mạng cứu mạng a.”

Niên Sở Hoàng vừa nghe cứu mạng lập tức hùng hổ đứng lên, khẩn trương hỏi: “Nhị đệ đã xảy ra chuyện gì a?”

“Không biết hôm nay Khai nhi thế nào nữa, ta bế lên thì không sao còn đưa người khác thì cứ khóc. Đại tẩu cũng thử một chút a.” Niên Khánh Tụ vốn là sang thăm tôn tử ai biết lại bị bầm cẳng, giờ muốn dứt cũng không được.

Tiểu nam hài gần hai tuổi ngồi trong lòng Niên Khánh Tụ đưa tay cho vào miệng, đôi mắt thiên chân đảo dáo nhìn khắp nơi. Vừa được giao lên tay Khúc thị liền há mồm la to, có lẽ do cổ sức là mà mặt đỏ ửng, khiến Niên Khánh Tụ lại phải ôm trở về trên người.

Gia Luật Hy đứng lên lễ phép gọi: “Nhị bá phụ.” Hắn cầm một hộp lễ vật lên nói: “Lễ vật này Tuấn Hy tặng cho nhị bá phụ, Tuấn Hy trước để ở nơi này.”

“Vương, vương gia?” Niên Khánh Tụ mở to mắt không thể tin tưởng nhìn Gia Luật Hy.

Gia Luật Hy cười cười bỏ qua biểu tình kinh ngạc đến luống cuống của Niên Khánh Tụ, “Đây là hài tử của Bá huynh a?”

“Đứng đứng, vương gia có muốn xem thử không?” Niên Khánh Tụ bế tôn tử đến cho Gia Luật Hy xem, sau đó cúi đầu nhìn Niên Tiêu Kiên: “Hy vọng nó lớn lên đừng nghịch ngợm như tiểu cừu cừu a.” Tên tiểu quý này phá hoại không biết bao nhiêu mối lương duyên của Niên Khai Diễm rồi a.

Ba từ ‘tiểu cừu cừu’ từ miệng Niên Khánh Tụ bay ra để cho Gia Luật Hy cùng Niên Tiêu Kiên không hẹn cùng mở to mắt nhìn nhau, một bên kinh ngạc một bên kinh hách, khó nói nên lời. Còn chưa ai có phản ứng thì Niên Khánh Tụ lại nói: “Nhị thúc nói người có chỗ nào không đúng?”

Lại thêm hai từ ‘nhị thúc’ để Gia Luật Hy phát hiện ra một vấn đề quan trọng trong đó. Ngay khi Niên Tiêu Kiên chuẩn bị nhấc chân chạy về phía Khúc thị tránh xa Gia Luật Hy ra thì vai đã bị người giữ lại. Hắn xoay người chỉ thấy Gia Luật Hy mang nụ cười sắc bén nhìn mình, “Tiêu Kiên đệ đây là thế nào?”

Không những phát hiện hắn nói dối, còn biết cả tên của hắn nữa kìa, thật muốn khóc, phải làm sao bây giờ. Nếu là thúc thúc trước mặt này nói cùng phụ mẫu chuyện hắn gạt người thế nào cũng bị mắng bị phạt bằng gia pháp cho xem. Hắn chỉ là vì tỷ tỷ thôi mà, đành rằng vì bản thân nhiều hơn, nhưng nào có làm ra chuyện xấu xa gì đâu.

Đôi mắt của Gia Luật Hy ôn nhuận lại mang theo chút sắc bén nhìn Niên Tiêu Kiên đầy ngoạn vị, cuối cùng mở miệng nói với phụ thê Niên gia: “Bá phụ bá mẫu, lúc này Tuấn Hy cùng...” Âm thanh có ý kéo dài thả chậm, hắn tin tưởng tên tiểu quý này biết hắn muốn gì nên mới dám nói Diễm Diễm là nương hắn. Vậy nàng liền chưa thành thân, vậy hắn có cơ hội rồi. Tiểu quý này thiệt tình, báo hại hắn buồn bã từ này đến giờ.

Không để Gia Luật Hy khai đến tên mình, Niên Tiêu Kiên dùng nụ cười siểm nịnh nhất có thể nhanh chóng hô to: “Tỷ phụ, người tuần lĩnh như vậy phải cười mới đẹp.”

Tỷ tỷ, thật xin lỗi. Tiểu đệ đây ăn năn hối hận.

Mọi người há hốc nhìn chằm chằm Niên Tiêu Kiên. Tiểu quý này vừa mới gọi Gia Luật Hy là gì cơ?

Tỷ phụ?

Đùa chắc, nhất định là bọn họ nghe nhầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Lưu lại

Ngay khi mọi người đồng loạt xuất hiện ý nghĩ giáo huấn Niên Tiêu Kiên thì lại nghe Gia Luật Hy cười khen ngợi tên tiểu quỷ thông minh này: “Tiểu cửu tử quả nhiên thông minh, chính hợp ý tỷ phu. Đến đây tỷ phu có lễ vật tặng ngươi.” Một tay hắn kéo Niên Tiêu Kiên đến chỗ mình, một tay lại cầm hộp gấm lúc nãy đưa cho Niên Tiêu Kiên.

Mọi người lại một phen kinh hãi, cảm phòng chừng sắp rơi xuống đất. Nói vậy hắn chưa thành thân đi? Hoàng thất cho phép hắn không cần thành thân sao? Đến thiếp thất cũng không có sao?

Niên Tiêu Kiên nhìn hộp gấm mắt mở thật to đưa hai tay nhận lấy, rất thuận miệng nói: “Đa tạ tỷ phu.” Tay nhỏ lập tức mở ra xem. Bên trong là một ngọc bội thủy lục sắc rất đẹp, cầm lên rất mát tay.

Gia Luật Hy nhẹ giọng hỏi: “Thích không?”

“Thích.” Niên Tiêu Kiên cười đến híp mắt. Xưa nay còn chưa người mang vật trân quý như vậy tặng hắn đâu. Mấy nam nhân muốn thú tỷ tỷ toàn tặng mấy thứ không có gì đặc biệt, vẫn là hợp ý cái ngọc bội này nhất. Mắt hắn rất nhanh thấy được tên của bản thân ở trên ngọc bội, miễn nhãn đều là không tin nhìn Gia Luật Hy.

Đây là sớm dành cho hắn rồi sao?

“Thích là được rồi, để tỷ phu đeo cho ngươi.” Gia Luật Hy lấy ngọc bội trên tay hắn thay hắn treo lên thắt lưng, “Cái này là tỷ phu cố ý mua cho ngươi, vốn nghĩ không có cơ hội tặng rồi.” Câu này hắn nói rất nhỏ, ngay cả Niên Khánh Tự đứng ở bên cạnh cũng không nghe được, chỉ có Niên Tiêu Kiên nghe được mà đỏ mặt vì ngượng thôi.

Niên Tiêu Kiên đưa tay mân mê ngọc bội bên thắt lưng không rời. Không nghĩ tới tỷ phu chu đáo như vậy, không uống công bảy lâu nay hắn bắt chấp lãnh gia pháp đi phá hoại hôn sự của tỷ tỷ, đổi lại có tỷ phu tốt rồi a.

Thế nhưng hắn nhớ được gì đó lại hỏi: “Tỷ phu sao lại biết tên tiểu đệ?”

“Là Diễm Diễm nói.”

Gia Luật Hy đứng thẳng thắt lưng lại nhìn Niên Khánh Tự cười. Hắn từ trong đồng hồ lấy ra một chiếc lắc vàng đeo lên tay tôn tử của Niên Khánh Tự, “Đây là lễ vật của Khải nhi.”

Niên Khánh Tự cười cười nói với tiểu tôn tử của mình: “Khải nhi mau tạ tạ vương gia đi.” Chỉ nghe Khải nhi a a vài từ mà thôi.

Ai biết bên ngoài đám hi nương lại bước vào mang canh thiếp đến cho Khúc thị. Mặt của Khúc thị đông lại, mắt không tự chủ nhìn Gia Luật Hy. Vừa hay Gia Luật Hy lại nhìn số canh thiếp dày đặc trên tay của đám hi nương.

Niên Khánh Tự vội vã mở miệng giải quyết không khí quái lạ nơi này: “Tiêu Kiên, mau mang vương gia đi tham quan đi.”

Niên Tiêu Kiên nghe vậy lập tức vui vẻ đảm nhiệm chức vụ mang tỷ phu đi chơi. Hắn kéo tay Gia Luật Hy, “Tỷ phu, để tiểu đệ đây mang ngươi đi chơi.”

Gia Luật Hy vẫn không rời khỏi đồng canh thiếp kia. Hắn cáo từ mọi người xong mới chậm rãi bước đi theo Niên Tiêu Kiên.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Sau khi đến hậu viện, Niên Tiêu Kiên chép chép miệng đánh ngay vào tâm lý lo lắng của Gia Luật Hy, “Đệ biết tỷ phu là lo lắng mấy thứ kia, bắt quá không sao đâu, tiểu đệ đây hoàn toàn có thể xử lý nỗi lòng của tỷ phu a!”

Gia Luật Hy nhú mày, hơi cúi đầu hỏi hắn: “Ngươi biết thứ đó là gì?”

“Đương nhiên rồi.” Niên Tiêu Kiên lại bày ra thái độ hống hách, không hề có chút xấu hổ nói: “Mấy năm nay đều là tiểu đệ ta thay tỷ phu thanh lý đám nam nhân đến gần tỷ tỷ a. Cũng chính vì vậy nên đã thụ không ít gia pháp.”

Gia Luật Hy khẽ cười thành tiếng, đưa tay xoa xoa đầu của hắn: “Vậy tiểu cửu tử vất vả rồi, tỷ phu nhất định sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Có được câu này của tỷ phu là tiểu đệ yên tâm rồi.” Niên Tiêu Kiên mang Gia Luật Hy đến chỗ chuồng bò câu mà Niên Khai Diễm thích nhất.

Gia Luật Hy tò mò hỏi hắn: “Không biết tiểu cửu tử là thế nào giải quyết đám người đó?”

“Lúc nhỏ... vậy thì không nhớ nữa. Sau này ta biết chuyện rồi thì cảm thấy mấy tên đó không vừa mắt nên tìm đủ mọi cách không để tỷ tỷ gả cho bọn hắn.” Niên Tiêu Kiên dùng một hơi dài nói xong cũng không quên nịnh nọt Gia Luật Hy một câu, “Người ta làm tất cả chỉ vì tỷ phu ngươi thôi đó.”

Đương nhiên lúc này mặt hắn cũng đỏ lên không ít. Không phải chuyện lúc nhỏ hắn không nhớ, mà là không hiểu lý do gì, mỗi lần tỷ tỷ bế hắn đi xem mát là y như rằng tưởng cũ tái diễn. Tỷ tỷ bế trên tay thì an toàn vô sự, nhưng hề đám nam nhân kia đòi bế hắn thì hắn tè dầm lên trên người của người ta, còn khóc quấy không thôi.

Thế nên mấy mặt mặt mũi này, nào để tỷ phu biết được.

“À, hóa ra tiểu cửu tử tốt với ta như vậy.” Hần thấy được mặt của tiểu quý này đỏ lên, cũng đoán được có lẽ là chuyện xấu hổ nên cũng không hỏi tới nữa.

Thấy hần gật đầu Gia Luật Hy mang theo ngoạ vị hỏi: “Vậy có phải lúc này cũng cảm thấy ta giống mấy tên đó nên mới lừa ta không?”

“Ai da, vậy thì không phải.” Niên Tiêu Kiên học Niên Sở Hoằng đưa tay lên vuốt vuốt cái cằm không hề có râu của mình, “Tỷ phu tuần tú như vậy vừa nhìn liền biết là người tốt rồi, chẳng qua tiểu đệ đây là thử lòng một chút thôi.”

Gia Luật Hy hài lòng với câu trả lời kia mà cười. Tiểu quý này mồm mép quá a, nói dối mà một cái chớp mắt cũng không có. “Điềm Điềm áp tiêu vẫn chưa trở về sao?”

“Àn, chừng năm ngày mới với trở về. Tỷ tỷ áp tiêu cực khổ lắm, chỉ là đệ còn nhỏ không giúp được gì.” Nói xong câu này mặt hần lại len lén quan sát Gia Luật Hy.

Gia Luật Hy khẽ gật đầu, “Ta biết, ta từng cùng nàng áp tiêu cũng biết nàng khổ cực.”

Niên Tiêu Kiên thật không ngờ tỷ phu thoát nhìn nho nhả thư sinh lại cũng biết áp tiêu a. “Thế nhưng người đi nơi nào để tỷ tỷ một mình nơi này a? Rõ ràng người bỏ tỷ tỷ đi.”

“Là Điềm Điềm bỏ ta một mình, lần này gặp nàng, ta nhất định phải hỏi cho rõ mới được.” Gia Luật Hy lấy ít thóc cho vào tay mặc đám bò câu bay đến mổ.

“Thế vì sao hôm nay tỷ phu mới trở về đây?” Nguyên lai là tỷ tỷ phụ bạc người ta, lừa gạt tình cảm của tỷ phu tuần tú lương thiện xong liền phui tay bỏ đi.

“Ta bận chút việc nên mới chậm trễ trở về.” Hần lấy được phong hào rồi, được ban đất phong trong đó có Lan Châu. Mà bên hoàng thất cũng không người ép được hần, hạ mị được hần cũng chẳng có tác dụng gì, sử hết mọi hoa chiêu thủ đoạn đều không xong, bởi nên đáp ứng để hần thú nàng vì thế thôi.

“Làm vương gia a?” Lúc này chẳng phải người nào cũng gọi vương gia sao.

Gia Luật Hy bật cười lại gật đầu, “Chức nghiệp không dễ làm chút nào.”

“Thế lúc rời khỏi Lan Châu người đi đâu a?” Niên Tiêu Kiên lại hiếu kỳ hỏi.

“Ở kinh thành.”

Niên Tiêu Kiên nghe vậy mắt sáng lấp lánh như thấy thịt, miệng nhỏ hỏi liên tục. Mà Gia Luật Hy cũng rất kiên nhẫn trả lời hết tất cả thắc mắc của hần.

Đến chiều, mọi người cùng nhau dùng bữa, Niên Sở Hoằng mở miệng hỏi: “Không biết vương gia đến đã có chỗ ở chưa?” Nếu lại chưa vậy thì mau chóng cho người đi thuê khách điểm thôi, nếu để Điềm Điềm trở về liền khó xử a.

Niên Tiêu Kiên biết rõ Gia Luật Hy là có phủ ở gần Niên phủ nhưng vẫn xem như không biết, vội la lên: “Tỷ phu ở cùng với nhi tử.” Hần cảm thấy bản thân với tỷ phu rất hợp nhau vì vậy nhất quyết lưu người.

“Ăn nói linh tinh.” Khúc thị khẽ trách Niên Tiêu Kiên. Nào có thể tùy ý ăn nói như vậy được. Nếu không phải lúc sáng nghe được Gia Luật Hy gọi hần là ‘tiểu cửu tử’ tự xưng ‘tỷ phu’ sợ rằng nàng sớm mang tiểu quý này đi thụ hình rồi.

Chỉ là Điềm Điềm bên kia...

“Không biết vương gia lưu lại Lan Châu bao lâu?” Niên Khánh Tự vội chen miệng hỏi. Chỉ cần biết được thời gian Gia Luật Hy lưu lại vậy chẳng phải dễ xử sự rồi sao. Thời gian cũng lâu như vậy sợ rằng Niên Khai Điềm cũng không còn lưu luyến gì nữa. Nếu lưu luyến thì đã không chủ động đề nghị đi xem mất rồi.

“Tuần Hy ở đến lúc bá phụ bá mẫu cùng nhị bá phụ đuổi mới rời đi.” Gia Luật Hy nói xong câu này, Niên Tiêu Kiên lập tức vỗ tay hưởng ứng.

Bàn tới bàn lui vẫn là đề Gia Luật Hy ở cùng với Niên Tiêu Kiên. Bọn họ nào dám mở miệng đuổi vương gia, càng không thể bảo ‘vương gia vì sao không ở khách điểm cho tự tại’.

Hy vọng Điềm Điềm lâu chút mới trở lại a!!!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Xem mắt

Rất nhanh thời gian trôi qua, không khí giữa bọn họ cũng bớt khoảng cách đi rất nhiều. Hôm nay Gia Luật Hy ngồi ở trong viện lúc trước của mình giúp Lương Lạc phơi được liền nghe được âm thanh vui vẻ của Niên Tiêu Kiên: “Tỷ phu tỷ phu, tỷ tỷ nàng sắp trở về rồi a.”

“Ân.” Gia Luật Hy tuy là kích động nhưng vì muốn nàng có kinh hi nên không có ra ngoài, vẫn im lặng giàn được liệu trên sàn mây.

Niên Tiêu Kiên đầy đầu mồ hôi bước đến, ánh mắt thập phần không hiểu hỏi: “Tỷ phu không ra ngoài sao?”

Gia Luật Hy lắc đầu, đưa tay vẫy vẫy hắn. Thấy hắn bước đến mới hạ giọng thì thầm vài câu vào trong miệng hắn. Hắn lập tức gật đầu chạy đi.

Niên Khai Diễm cười ngửa tiến phủ đã thấy tiểu đệ đệ mang tiểu ý đứng đó nhìn mình, nàng leo xuống ngựa xoa xoa đầu hắn: “Tiểu tử, hôm nay ngoan như vậy a, không ra ngoài chơi a?”

“Trong phủ vui hơn.” Phủ có tỷ phu bên ngoài không có.

“Trong phủ có gì mà vui.” Niên Khai Diễm bữu môi xong lại hỏi, “Mẫu thân đâu?”

Niên Tiêu Kiên biết là Niên Khai Diễm muốn đưa bạc cho mẫu thân vì vậy nắm tay nàng kéo đi, “Tỷ tỷ a, người của người toàn mồ hôi vẫn là đi tắm trước đi.”

Niên Khai Diễm cảm thấy hắn nói cũng có lý, có lẽ mẫu thân không ở nên hắn mới kéo nàng đi tắm trước. Bên trong phòng nước nóng đã sớm được chuẩn bị rồi, mắt này lại khép hờ lại, nhìn chăm chăm tiểu đệ đệ tinh ranh của mình, “Đây là người cho người chuẩn bị.”

“Tỷ tỷ mau tắm đi, bạc đệ mang đi cho mẫu thân là được rồi.” Niên Tiêu Kiên nói xong, liền cầm xấp ngân phiếu Niên Khai Diễm mới đặt trên bàn mà ra ngoài.

Niên Khai Diễm cũng không nói gì, nàng tắm xong đã có hạ nhân thay nàng vận y phục. Sau đó ngồi trước gương đồng lau tóc, cuối cùng là đối bụng bước ra ngoài dùng bữa.

Lúc này nàng thấy Thước nhi cùng Hoa Âm bày thức ăn ra bàn, quả phong phú liền hỏi, “Nhũ nương a, hôm nay phủ có khách quý a?”

“Đúng rồi.” Hoa Âm mỉm cười đáp một tiếng.

Thước nhi cười híp mắt nhìn nàng, “Là có cô gia tương lai nên phong phú chút cũng là nên mà.”

Cô gia tương lai? Niên Khai Diễm cau mày suy nghĩ, không lẽ hai tháng này mẫu thân đã chọn được người nào rồi sao? Mà tiểu quý kia lại không làm chút gì cứ như vậy để nàng gả đi? Hắn từng khóc lóc kêu gào khóc lóc rằng có thể nuôi nàng cả đời cơ mà.

Không để nàng suy nghĩ qua lâu, chỉ nghe phía sau vang lên âm thanh quen thuộc, “Câu này của Thước nhi quá đúng, tăng lương.”

“Đa tạ cô gia.” Âm thanh trong trẻo của Thước nhi nhanh chóng đáp ứng. Đương nhiên phần lương được tăng này là do Gia Luật Hy trả rồi.

Niên Khai Diễm sững sốt xoay người, mắt nàng mở to nhìn tuấn dung quen thuộc ở trước mắt, chỉ cách bản thân ba bước chân mà thôi. Mắt nàng chớp tới chớp lui một hồi, cuối cùng cho rằng nàng mệt mỏi nên hoa mắt ù tai thôi.

Ai biết Niên Tiêu Kiên bước đến túm lấy tay nàng tràn đầy thất vọng hỏi: “Tỷ tỷ a, người thật khiến tiểu đệ đệ đây thất vọng. Lâu như vậy mới gặp lại tỷ phu lại có thái độ này? Lúc đầu tỷ phu bảo người bỏ hắn đệ đây còn không tin, giờ đây sợ là không muốn tin cũng không được rồi.”

Ừa? Thái độ của nàng có gì không đúng sao? Nhưng là hắn gọi Gia Luật Hy là tỷ phu là có ý gì?

Gia Luật Hy chấp tay sau lưng bước đến trước mặt nàng, hơi cúi đầu nhẹ giọng nói: “Diễm Diễm để nàng đợi lâu, ta trở về rồi.”

Lúc này Niên Khai Diễm mới hiểu rõ mà lui về phía sau hai bước, đầy bài xích nhìn một lớn một nhỏ trước mặt. Hắn là vương gia, rất nhiều thiếp thất, đám người hoàng thất nhất định không bỏ qua đâu, nàng nhất quyết không bước về con đường cũ nữa.

Vì vậy khi dùng cơm nàng ngồi cách xa Gia Luật Hy ra, mà ăn cho nhanh rồi mau chóng xong lại viện có một mối mà chạy trở về phòng ngủ. Đến tối cũng không có ra ngoài dùng bữa.

Mọi người nhìn thấy tình cảnh này liền có chút không dám nói gì. Một người muốn tránh, một người lại cố tiếp cận, chẳng biết nên khuyên người nào cho phải. Mà Gia Luật Hy lại không chút biểu hiện nào, vẫn cứ cực kỳ thần nhiên.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Đến sáng hôm sau, Niên Khai Diễm bước ra khỏi phòng đã là thấy được Niên Tiêu Kiên cầm canh thiếp ngay ngó đứng đó nhìn nàng. Nàng thờ dài một

hỏi: “Địa điểm thời gian?” Chuyện xem mắt này tỷ đệ nàng đã quen rồi nên không cần thiết dài dòng làm gì.

“Tứ trang, ngay bây giờ, đi dùng táo thiện.” Niên Tiêu Kiên mở canh thiếp ra đọc xong liền bước theo sau lưng Niên Khai Diễm. Từ lúc hắn biết chữ đến nay, người đọc bài thiếp luôn là hắn, tỷ tỷ sẽ không bao giờ nhìn tới.

Khi hai người đến tứ lâu, tỷ đệ Niên gia bước vào bao sương chỉ thấy Gia Luật Hy ngồi đó, hắn vận một y phục phổ thông hạt sắc, mắt mang vải băng mặt hướng về phía nàng cười, “Điễm Điễm tới, mau ngồi xuống.”

Niên Khai Diễm cúi đầu nhìn tiểu đệ nhà mình hỏi: “Tên?”

Niên Tiêu Kiên mở canh thiếp ra lại đọc: “Họ Lương tên Tuấn Hy a.” Hắn còn giơ canh thiếp lên cho Niên Khai Diễm xem nữa.

“Điễm Điễm, để có được buổi hẹn này ta đã bỏ không ít bạc a.” Gia Luật Hy cười cười nói. Đương nhiên bạc này là bỏ ra mua chuộc tiểu cửu tử.

Niên Khai Diễm cũng xem nhưng không có gì mà bước vào. Niên Tiêu Kiên đóng cửa xong xoay người chạy theo sau.

Thấy nàng ngồi xuống hắn ôn nhu nói: “Ta còn nhớ lúc trước Điễm Điễm từng nói với ta rằng có hứa gả cho một người họ Lương.”

“Đúng, nhưng không phải người đâu.” Niên Khai Diễm cầm đũa bắt đầu ăn điểm tâm.

Niên Tiêu Kiên lại rất ngoan ngoãn ngồi ăn, thậm chí lâu lâu còn hiếu kính gấp một khối điểm tâm vào chén của Gia Luật Hy, “Tỷ phu, cái này ngon lắm, người cũng dùng a.”

“Đa tạ tiểu cửu tử.” Gia Luật Hy nói xong lại nói với Niên Khai Diễm, “Lúc đó nàng nói có tiểu cửu tử sẽ gả cho ta, vì sao lại nói không phải nói với ta.”

“Tỷ tỷ a, tiêu cục lấy uy tín làm đầu, người không thể trước mặt tiểu hài tử như đệ nói dối được, đó là dạy hư đệ nha.” Bộ sung một câu này xong Niên Tiêu Kiên lại cho một khối điểm tâm vào miệng nhai. Hóa ra tỷ tỷ yêu cầu phải có hắn mới chịu thành thân, tỷ phu cũng đáp ứng, đây để hắn cảm thấy bản thân thật quan trọng.

Niên Khai Diễm nghiêng răng nghiêng lợi không đáp.

Sau khi dùng qua điểm tâm, Gia Luật Hy đứng lên, bước đến cầm lấy tay nàng: “Chúng ta đi dạo. Ta nhìn không thấy lại làm phiền Điễm Điễm rồi.”

Hừ, tay cũng nắm luôn rồi còn mở miệng nói ra được câu này. Giờ nàng hất tay hắn ra còn có được hay không mới là vấn đề kia.

Ba người đi dạo qua một lúc lâu mưa không ít đồ xong. Niên Khai Diễm nhìn nhìn sắc trời đắc ý cười, “Hết giờ rồi, tiểu tử, người tiếp theo.” Tay rút ra khỏi tay Gia Luật Hy.

Niên Tiêu Kiên lại lấy canh thiếp khác ra xem, “Quán trà, cũng là thời gian này a.”

Niên Khai Diễm ngẩng đầu quán trà đã ở trước mặt rồi. Chỉ thấy bên này Gia Luật Hy đưa tay lấy băng vải xuống, y phục bị một tay của hắn xé rách, lộ ra cầm bào hoa lệ bên trong. Từ hai bên trái phải có người bước đến thay hắn vận ngoại bào, kèm theo một kim quan hoa lệ thay cho băng vải trên tóc.

Niên Khai Diễm có chút không hiểu, chỉ nghe hắn nói, “Vào trong thôi.” Tay một lần nữa lại nắm lấy tay nàng.

Niên Tiêu Kiên thức thời giơ canh thiếp lên cho nàng xem. Bên trong phần tên của đối tượng phải xem mắt có ghi rõ ba từ Gia Luật Hy. Nàng mở to mắt nhìn nụ cười có chút vô lại trên mặt của Gia Luật Hy, liên tục tự trấn an mình. Ngày mai nhất định xem kỹ canh thiếp trước khi đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Kể chuyện

Bọn họ nghe kể chuyện rồi lại xem hí khúc đến chiều mới hồi phủ. Niên Khai Diễm cười cười lại lần nữa đắc ý nói, “Hết giờ.”

“Àn.” Gia Luật Hy vừa nói vừa cất bước.

Niên Khai Diễm thấy hắn cứ đi theo mình, mà tay cũng không chịu buông ra, khóe miệng co rút cực lợi hại, “Hết giờ rồi, người đi theo chúng ta làm gì?” Tay nàng đưa lên lắc lắc trước mặt hắn: “Còn nữa, buông tay ra.”

“Nào có a, ta chỉ là đi về mà thôi.” Gia Luật Hy cười đến vô hại nhìn nàng, kéo tay nàng xuống tiếp tục bước.

“Là tỷ tỷ không biết a, tỷ phu trước này đều ở cùng với đệ, cùng một viện, cùng một phòng, cùng một giường.” Rất nhiều chữ ‘cùng’ phát ra từ miệng của

Niên Tiêu Kiên để đầu của Niên Khai Diễm triệt để choáng váng.

Tiểu đệ đệ nàng mong ngóng bấy lâu nay cư nhiên bán nàng cầu vinh? Khi biết được tin tức này thiếu chút nữa nàng ngừng thở luôn rồi.

“Vương gia, đến cùng ngươi muốn gì?”

“Nguyên vọng của ta trước nay chỉ có một, muốn thú Diễm Diễm.” Khẩu khí của Gia Luật Hy rất ôn nhu cũng không thiếu phần nghiêm túc, ánh mắt màu hồ phách trong buổi chiều như vậy càng thêm lấp lánh nổi bật.

Tâm của Niên Khai Diễm lúc này chấn động mạnh, nàng cố thanh tỉnh nói: “Năm đó ngươi cũng thấy rõ ràng, đây là chuyện không thể nào.” Sợ hấn cố chấp, nàng còn bổ sung thêm: “Nếu thái hậu bọn họ đáp ứng ta sẽ gả cho ngươi.” Như vậy tránh người ta bảo nàng tuyệt tình.

“Chỉ có như vậy?” Đôi mắt của Gia Luật Hy khê như rồng.

“Còn có, bình thê gì đó thì miễn đi, ở Lan Châu cũng không có người tam thê tứ thiếp.” Niên Khai Diễm biết điều này là không thể nào đâu, nhưng sao biểu tình của hấn lại đạm nhiên như vậy?

“Ân.” Gia Luật Hy không nói thêm nữa.

Lúc này Niên Tiêu Kiên lắc lắc thân thể nhỏ làm nũng, “Tỷ phụ ta mỗi chân, đi không nổi nữa.”

“Tỷ phụ bế ngươi.” Gia Luật Hy không nói hai lời liền cúi xuống bế hấn lên.

Đôi đồng tử đen láy của Niên Khai Diễm thiếu chút nữa là rơi xuống đất. Tiểu quý này bình thường cùng nàng đi xem mắt đều là phá đến người ta đầu hàng, làm sao có thể có chuyện hấn đi không nổi chứ? Thế mà Gia Luật Hy cũng vẫn bế hấn a?

Niên Tiêu Kiên cảm ngọc bội trên thắt lưng lên đưa cho Niên Khai Diễm xem, “Tỷ tỷ, ngươi xem, lễ vật gặp mặt tỷ phụ tặng đệ a.”

“Ngươi vì nó bán cả tỷ tỷ mình?” Niên Khai Diễm khép hờ mắt chất vấn.

“Cũng không phải như vậy, nhưng tỷ phụ rất tốt, tỷ tỷ không nên làm khó người ta như vậy.” Niên Tiêu Kiên nói xong câu này mặt nhỏ chôn vào hõm vai của Gia Luật Hy tránh đi cái lườm sắc bén của tỷ tỷ nhà mình.

Có tốt hơn nữa cũng không cần, tiểu quý ngươi có giỏi thì đi đấu với đám nữ nhân kia đi, tỷ tỷ ngươi không có thời gian làm chuyện vô bổ như vậy.

Ba người không ai nói gì nữa, chỉ nghe tiếng thờ phỉ phò vì tức giận của Niên Khai Diễm cùng tiếng cười khê của Gia Luật Hy.

Khi bọn họ vừa bước vào Niên phủ, đến tiền sảnh còn chưa ngồi xuống đã có thánh chỉ đến. Trên thánh chỉ có viết rõ Niên Khai Diễm là thê tử duy nhất của Gia Luật Hy, dùng đầy đủ tam thư lục lễ cầu thú. Đây cũng là lúc hấn nhận được đất phong bảo phụ hoàng tứ hôn.

Hấn đùa bốn nàng cả một ngày chỉ vì nghe một lời đó của nàng mà thôi. Nếu là đột nhiên mang thánh chỉ đến thế nào nàng cũng bảo hấn bức hôn, vì vậy phải chậm rãi dẫn nàng vào bấy vậy mới an ổn. Thế nhưng nàng vẫn là nổi giận đùng đùng trở về Diễm viên.

- --Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển-- -

Gia Luật Hy mang Niên Tiêu Kiên về viện trước mới đến Diễm viên tìm Niên Khai Diễm. Hấn gõ cửa, “Diễm Diễm, chúng ta nói chuyện một chút.”

Niên Khai Diễm ngồi ở trước bàn trang điểm quất to, “Còn gì để nói?”

Gia Luật Hy đẩy cửa bước vào, rồi cẩn thận đóng cửa xong mới tiến đến chỗ của nàng, “Còn chứ, Diễm Diễm không hỏi vì sao ta đến tìm nàng trẻ như vậy sao?”

Niên Khai Diễm nhìn hấn ngồi xuống bên cạnh mình cũng không có đáp, nhìn chằm chằm chờ hấn nói tiếp. Lúc đầu thì không có, nhưng đột nhiên hấn nói để nàng hiểu kỳ.

“Ta vì chiếu chỉ này mới trẻ như vậy, lòng ta lúc nào cũng lo lắng sợ tới trẻ như Lương Sơn Bá, cuối cùng thổ huyết ôm hận mà chết.” Tay hấn đặt thánh chỉ lên bàn trang điểm lại từ trong vạt áo trước lấy chiếc lược lưu ly ra.

Trong mấy năm hấn cũng có gửi thư về Lan Châu, thế nhưng chưa từng thấy có hồi âm, sợ là bị động tay chân rồi. Nếu mượn người của Gia Luật Cảnh thì càng không được, người kia là dùng cho công sự, tư sự của hấn làm sao dám làm phiền. Đây cũng là lý do hấn không hề biết tình hình của nàng cùng mọi người.

Lược lưu ly xinh đẹp mỹ lệ hiện ra trước mắt để Niên Khai Diễm nói không nên lời. Năm đó thứ nào nàng cũng không trả hấn, chỉ trả lược chứng tỏ nàng muốn cùng hấn cắt đứt, thế mà hấn lại...

Tay của Gia Luật Hy kéo băng vải trên tóc nàng xuống, dùng lược lưu ly giúp nàng chải, “Năm đó nàng không nói một lời liền đi mất, ta thực sự rất thống khổ, rất cô đơn. Nhưng vì nó để ta tiếp tục cố gắng, cố gắng để có ngày hôm nay.”

Hai tay Niên Khai Điem che miệng tránh bản thân khóc thành tiếng. Nếu còn cách khác nàng cũng sẽ không từ bỏ, nhưng nàng thực sự không có cách khác. Không nghĩ đến đột nhiên hẳn lại trở về Lan Châu, đột nhiên hẳn lại đến tìm nàng, đột nhiên hẳn lại mang thánh chỉ đến thú nàng vì thế.

“Vốn nghĩ lâu như vậy nàng cũng đã gả rồi, thế nhưng ta vẫn muốn đến gặp nàng, nhìn thấy nàng sống hạnh phúc ta đã rất vui. Thật may mắn, nàng vẫn chưa gả, ta vẫn có thể thú nàng qua cửa. Nàng nói xem có phải rất may mắn không không?” Đặt lược lên bàn, hẳn chậm rãi ôm lấy nàng vào lòng, ôm thật chặt, rất sợ nàng sẽ mọc cánh bay khỏi hẳn như hôm đó.

“Hy, thật xin lỗi.” Niên Khai Điem xoay người ôm ngược lại hẳn, tiếng khóc to hơn rất nhiều.

“Nàng không có lỗi, là bởi vì gia thế của ta quá uy áp rồi, mà bọn họ lại không nói lý lẽ cũng không nói tình cảm, nhiều lúc ta thật sự rất hận. Lúc trước ta hận đôi mắt này để ta không thể kỳ nhân, không thể giúp gì được cho nàng, sau ta lại hận đôi mắt này để ta cùng nàng có khoảng cách xa như vậy.”

Âm thanh của hẳn vẫn là ôn nhu nhưng lại mang theo đượm buồn, tay nâng lên vỗ vỗ lưng nàng. Hẳn không khuyên nàng đừng khóc, chỉ ít hẳn muốn đây là lần cuối cùng hẳn thấy được nàng khóc. “Giờ tốt rồi, không còn gì phải lo lắng nữa.”

Niên Khai Điem ở bên trong ngực hẳn khẽ gật đầu. “Hy, ta thực sự rất nhớ ngươi.”

“Ta cũng rất nhớ Điem Điem, mỗi ngày đều muốn mau chóng trở về Lan Châu tìm nàng. Giờ đây trở về rồi, sẽ không đi nữa, dù có đi cũng có nàng theo cùng.” Gia Luật Hy đưa tay lau nước mắt cho nàng.

Niên Khai Điem sụt sịt mũi khẽ hỏi hẳn, “Vậy nếu như ta đã gả cho người khác, vậy ngươi thế nào?” Đòi trước hẳn bỏ đi, còn hẳn đi đâu nàng không biết.

“Ta vẫn ở bên cạnh nhìn nàng, ta từng nói ‘không phải Điem Điem ta sẽ không thú’, ta nói được làm được.” Câu nói này như một dòng nước ấm áp từ tai của Niên Khai Điem chảy vào tim, để tay nàng ôm chặt hẳn một phần.

“Vậy nếu ta chết...”

Lời của chưa hết đã thấy tay của Gia Luật Hy chặn trên miệng của nàng, khẽ giọng trách: “Không được ăn nói linh tinh.”

“Nhưng lúc đó ngươi sẽ làm thế nào?” Nàng rất muốn biết đòi trước khi nàng chết hẳn làm gì.

Chỉ thấy Gia Luật Hy cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt màu hổ phách kia trong suốt hút hồn định chặt đôi đồng tử đen láy của nàng, “Chắc là xuất gia. Chỉ là còn cha nương bọn họ, ta cũng chỉ có thể vì nàng thủ tiết mà thôi.” Nói xong hẳn khẽ cười hạ một cái hôn xuống trán của nàng.

Niên Khai Điem còn muốn nói gì thì nghe âm thanh cửa mở, chẳng mất chốc đã thấy được bóng dáng nho nhỏ chạy vào đây rồi. Niên Tiêu Kiên nhón miệng cười haha, “Sớm đoán được tỷ phu sẽ chạy đến đây rồi.”

Mắt hẳn nhìn nhìn viên mắt đỏ ửng của Niên Khai Điem liền chếp miệng, chê bai: “Tỷ tỷ a, ngươi bao nhiêu tuổi rồi còn học đòi tiểu hài tử làm nũng a. Đến đệ còn không thèm dùng chiêu này nữa, thế mà ngươi lại dùng, tỷ phu lại cũng sẽ mắc bẫy, thật buồn cười mà.”

“Ngươi đến đây làm gì?” Niên Khai Điem găm gờ hỏi hẳn, nhưng nàng vẫn không có rời khỏi Gia Luật Hy.

“Tìm tỷ phu nghe kể chuyện.” Niên Tiêu Kiên nói xong hẳn lập tức trút y phục chỉ chừa một bộ trung y rồi nhảy lên giường bày tư thế đã chuẩn bị nghe kể chuyện.

Nhắc lại cái này mặt của Niên Khai Điem đỏ ửng, lần đầu tiên hẳn kể chuyện cho nàng nghe, hoàn cảnh đó thật không tốt chút nào. Nàng ngồi thẳng thắt lưng nói, “Muốn nghe kể chuyện cũng phải trở về viện.”

“Người ta trút hết y phục rồi, kể ở đây luôn đi.” Niên Tiêu Kiên vỗ giường phản kháng.

Gia Luật Hy bế Niên Khai Điem đến bên giường đặt xuống, “Được rồi, hôm nay kể chuyện ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118: Đại hôn

Sáng hôm sau, Gia Luật Hy thức giấc nhìn nhìn tỷ đệ Niên gia vẫn còn say giấc mà phì cười. Tuy hẳn thành thân có chút muộn nhưng vẫn là thú được người trong lòng, vậy liền quá tốt rồi.

Lúc này Niên Khai Điem chuyển tỉnh, nhìn thấy hẳn nàng mỉm cười: “Sớm a!”

“Ân, sớm.” Gia Luật Hy đưa hai ngón tay khép lại để lên môi mình rồi lại vươn ra đặt lên gò má ửng hồng của nàng: “Điêm Điêm áp tiêu nhiều đen đi không ít rồi.”

“Sau này dưỡng lại thôi.” Niên Khai Điêm đáp hần nhưng cũng không có động thân thể, sợ tiểu đệ đệ ở giữa hai người thức giấc.

“Điêm Điêm, ta phải về đây, nàng cố gắng dưỡng trắng biết không?” Gia Luật Hy cung chiều nói.

“Về? Kinh thành?” Niên Khai Điêm ngạc nhiên phản vấn.

“Phụ đệ của ta gần nơi này, chỉ là sắp thành thân rồi, từ đây đến đó không được gặp nàng thật nhớ nhưng.” Giờ đây hần có chút không đành lòng rồi.

Niên Khai Điêm khẽ cười, “Ân.” Nàng từng thành thân một lần rồi, vì vậy mấy chuyện này cũng hiểu.

Lúc này Niên Sở Hoảng phong phong hóa hóa đến viện của Niên Khai Điêm hỏi chuyện đêm qua. Bởi vì đêm qua hần cùng Niên Khánh Tự uống say ở bên Bá gia nên sáng nay trở về mới nghe thê tử nói.

Ai bước vừa tới cửa còn chưa kịp gõ đã thấy cửa mở, Gia Luật Hy bước ra nhìn hần mỉm cười, “Bá phụ sớm.”

Hần giận điên người, vương gia thì thế nào, có chiếu chỉ tứ hôn thì lớn hết sao? Cả đến phòng nữ nhi của hần cũng dám qua đêm, đây không để hần vào mặt rồi. Năm đó roi vức là bắt đắ dĩ nhưng hôm nay không phải.

Hần không giáo huấn một trận sau này nhất định sẽ bị ngồi lên đầu. Ngay khi hần xắn tay áo chuẩn bị đánh người thì bên này thấy được Niên Tiêu Kiên bước ra, vươn người há miệng ngáp to.

Cái ngáp qua đi mới chào hần, “Phụ thân sớm a!”

“Tỷ tỷ người đâu?” Niên Sở Hoảng mắt choáng váng liên tục nhìn bên trong.

“Phụ thân tìm ta?” Niên Khai Điêm y phục tóc tai chỉnh tề bước ra nhìn Niên Sở Hoảng. Y phục là đêm qua không có cởi nên chỉ có chút nhăn nhai, còn tóc là Gia Luật Hy bới cho nàng.

“Ba người các người, đêm qua...” Niên Sở Hoảng có chút hô hấp không thông, đây là sự kiện gì a.

“Cùng nhau ngủ a.” Niên Tiêu Kiên vẫn chưa nhìn thấy tầm quan trọng của vấn đề mà thơ ngây như thực đáp, “Đêm qua tỷ phụ kể chuyện vì vậy ngủ luôn bên này, phụ thân làm sao vậy?”

“Bá phụ, chúng ta đến thư phòng nói chuyện đi.” Gia Luật Hy xoa xoa đầu Niên Tiêu Kiên rồi theo Niên Sở Hoảng rời đi. Hần chấp nhận ngủ lại phòng nàng liền biết rõ phải chịu bị mắng rồi.

—Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển—

Rất nhanh tam thư lục lễ đầy đủ, hôn lễ cũng được cử hành. Đòi trước Niên Khai Điêm gả đi là lúc tiêu cực gặp khó khăn, vì vậy không có hoành tráng như vậy. Hồng trang trải dài cả mười dặm để người người ở Lan Châu đều ngưỡng mộ không thôi.

Lễ hoàn là do Gia Luật Hy bế nàng một đường từ hỷ đường vào tân phòng. Nàng ở trong lòng hần lắm bảm bảm:

“Khe khẽ nói cùng chàng, ta đã yêu chàng rồi

Ta nguyện ý vì chàng khoác lên hồng giá y.

Ta nguyện bồi chàng đến già.”

Gia Luật Hy cũng khẽ giọng đáp lại nàng:

“Khe khẽ nói cùng nàng, ta đã yêu nàng rồi

Ta nguyện ý vì nàng che mưa cản gió

Sẽ không để nàng chịu ủy khuất.”

Chuyện này truyền ra bên ngoài đám nữ tử đều là ngưỡng mộ không thôi.

Bên trong tân phòng, vén xong khăn hi, dùng xong rượu hợp cẩn, Gia Luật Hy nói với nàng, “Điêm Điêm, nhớ lễ vật ta tặng nàng không, chút nữa mặc nó a!” Dứt lời hần mang tiểu y rời đi. Hần biết nàng vẫn chưa mở ra.

Niên Khai Điêm nghe như vậy cũng máy móc gật đầu. Cửa phòng đóng, nàng chạy đến tìm trong rương đồ của nàng mang đến đây. Cuối cùng tìm thấy được hộp gấm đó, khi mở ra nàng mới phát hiện, y phục đó...

Đến tối nàng được hạ nhân giúp mặc kiện y phục hoa lệ kia ngồi ở trước giường, tóc cũng được oản kiểu khác phối với bộ điều đồng bộ. Vốn nghĩ nàng sẽ không bao giờ mặc dạng y phục nữ tính như vậy nữa, không ngờ nàng không chỉ vận giả y còn vận cả kiện y phục hấn tặng cho nàng nữa.

Chỉ thấy một thân y phục động bộ với nàng bước vào, khẽ cười hỏi: “Thế nào? Ngạc nhiên không?”

“Chàng khi nào mua?” Hấn làm sao sẽ mua trùng một loại với nàng được.

“Hôm đó nàng đi dạo trở về thì không vui, ta hỏi qua nhị đệ biết được. Chỉ là không ngờ đây là một đôi, còn có điểm tiểu nhị nói cùng ta, đây độc nhất không còn đôi thứ hai đâu. Nàng nói xem có trùng hợp không?” Gia Luật Hy ngồi xuống bên giường ôm lấy nàng.

“Giờ nghĩ lại mới thấy hôm đó thường cho lão nhân kia quá ít. Hấn nói đúng như vậy, ta cùng nàng rõ ràng có tướng phu thê. Nếu là gặp lại nhất định phải trọng thưởng.” Chép miệng Gia Luật Hy lại thán.

“Vậy ta hỏi chàng, mắt chàng là hoàn toàn bình thường, vậy lúc trước có khi nào chàng mờ băng vải mà nhìn trộm không?” Đôi lại là nàng, nàng nhất định làm vậy.

“Ta có mờ băng vải ra vài lần, chỉ là toàn là những lúc không có người. Ta rất sợ có người nhìn thấy, mọi người sẽ xa lánh ta. Cả băng vải ta cũng bảo nương làm tận ba lớp, sợ màu mắt hiện trên vải bị người phát hiện.” Nhớ lại thời gian trước hấn lúc nào cũng phập phồng lo lắng.

“Đúng rồi, có một lần ta cùng nàng không có gặp mặt, đêm đó ta đứng ngoài viện ngắm trăng, nghe được âm thanh liên hoàn hốt mang băng vải che lại mắt mới chạy ra ngoài. Vốn tưởng là nàng đến, nhưng nghĩ lại nàng sẽ không đến tìm ta đâu, mỗi ngày đều đợi nàng đến tìm ta, lúc đó ngày thật dài.” Hấn cảm thấy bản thân gốc vô cùng, nàng nói thế thì làm sao sẽ đến tìm mình nữa.

“Kỳ thực, hôm đó ta đứng bên cạnh, do nín thở nên chàng không biết đó thôi.” Niên Khai Diễm cười khúc khích có chút ngượng ngùng bật mí cho hấn nghe.

“Thật sao?” Thấy Niên Khai Diễm gật đầu hấn mới hỏi tiếp: “Vậy vì sao không gọi ta?”

“Chẳng phải là...do xấu hổ sao. Hôm đó đột nhiên nhớ chàng nên đến mà thôi, không nghĩ đến chàng vẫn chưa ngủ.” Nàng chôn gương mặt nóng hổi vào trong ngực hấn, cọ cọ.

“Điêm Điêm.” Gia Luật Hy cúi đầu, một tay ôm eo nhỏ của nàng một tay giữ lấy cằm nàng, khóe môi hấn ý cười rất sâu.

Niên Khai Diễm nâng mắt nhìn hấn, nhìn đôi môi mị hoặc kia, ánh mắt si mê của nàng chậm rãi khép lại, chờ đợi đôi môi đó. Trong giây phút bốn phiến môi mềm sắp chạm vào nhau thì cửa lại bị đẩy mạnh từ ngoài vào để cả hai mở mắt cùng nhìn ra phía cửa.

Niên Tiêu Kiên cười hi hi, bước đến, “Tỷ phu, kể chuyện tiếp đi.” Thấy được trăng cảnh kia, hấn vẫn không hiểu chớp chớp mắt hỏi: “Hai người đây là định làm gì a?”

Niên Khai Diễm trừng mắt nhìn hấn, có người nào phúc hắc như tên tiểu quỷ trước mặt này không? “Tiểu tử, ta chọn người hai sự lựa chọn, một là ngoan ngoãn trở về, hai sau này đến khi người thành hôn ta cũng tiến vào nghe phu thê nhà người kể chuyện, thế nào?”

“Người ta muốn nghe tỷ phu kể chuyện.” Niên Tiêu Kiên không hề do dự bất kỳ giây phút nào đã đưa ra quyết định rồi, vừa nói vừa trút y phục rồi trèo lên giường cực kỳ tự nhiên, còn phóng khoáng nói: “Sau này tỷ tỷ người muốn thế nào thì là thế đó.”

“Được được được.” Niên khai Diễm cảm tức gật đầu, đứng lên lấy giấy viết, viết ra một tờ khế ước bảo hấn lén dấu tay làm chứng, “Tiêu cục của chúng ta lấy uy tín làm đầu, còn phải có giấy trắng mực đen.”

Niên Tiêu Kiên còn nhỏ hấn nào nghĩ được đêm tân hôn là quan trọng, vì thế mà chỉ một cái dấu tay để hấn hối hận chết.

Gia Luật Hy chỉ khẽ cười không nói, tên tiểu quỷ này cũng quá ngây thơ rồi. Bất quá hấn cùng Điêm Điêm vẫn còn lâu dài, không vội không vội.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Phiên ngoại

Niên Khai Diễm từ ngoài bước về Niên phủ, tiền thính vắng vẻ nàng nhìn nhìn sắc trời cũng trưa rồi, có lẽ là mọi người đều nghỉ trưa a. Nàng vội vã vội vã bước về Điêm viên, trên đường đi còn rất là thẳng nhiên ngắm cảnh.

Chỉ là đột nhiên có một bóng dáng bạch sắc lướt qua nàng phi thật nhanh, để nàng kinh hách rồi lại nhanh chóng sốc lại tinh thần chạy theo. Trộm dạo này quá lộng hành rồi, còn dám vào tiêu cục mà trộm, xem lần này ta có bắt được người hay không.

Chỉ là nàng chạy theo bóng dáng đó lại là đến Diêm viên của mình. Người đến xông cửa mà vào để nàng lập tức chạy theo chỉ là mắt đầu tiên nàng nhìn thấy đó chính là bản thân mình đang đau đớn ôm ngực, mà người vừa xông vào kia một thân bạch sắc viền thâm tử, chính là Gia Luật Hy.

Hắn bế nàng lên thân sắc đầy lo lắng gọi nàng, “Diêm Diêm.” Tay đặt lên mạch đập của ‘nàng’.

Chỉ thấy ‘nàng’ phun một ngụm máu ở trước ngực hắn rồi đoạn khí. Hắn ôm lấy thi thể của nàng thống khổ ngửa đầu hét thật to, “Diêm Diêm, ta sai rồi, ta không nên ly khai như vậy, ta sai rồi.”

Nàng đứng đó nhìn hết tất cả chỉ biết đưa tay lên che miệng. Gia Luật Hy luôn diêm tĩnh chỉ vì nàng mới khiến hắn luống cuống như vậy thôi. Nàng muốn bước đến nói cùng hắn “Hy, ta ở đây.” Nhưng hắn lại không thấy được nàng, mắt hắn vẫn còn dùng băng vải che lại. Nàng đưa tay tháo băng vải trên mắt hắn nhưng lại xuyên qua.

—Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển—

Cảnh xung quanh nàng thay đổi, chỉ thấy trước mắt là bia mộ, trên đó khắc tên của nàng, Gia Luật Hy đứng trước đó hai tay hắn nâng lên tháo băng vải xuống. “Diêm Diêm, ta còn một bí mật muốn nói cho nàng nghe, thực ra mắt ta ngoại trừ cùng mọi người khác nhan sắc ra thì mọi thứ đều bình thường.”

Hắn bước đến ngồi bên mộ nàng, ôm lấy bia đá kia, đầu gục lên đó: “Nếu sớm biết nàng ra nông nổi như vậy ta đã vạch trần Hứa Bộ Nam rồi. Từ lúc nàng quyết định thành thân với hắn ta luôn tự trách bản thân, vì sao chỉ vì lý do không muốn thấy nàng khóc không muốn thấy nàng đau khổ mà giấu nàng. Để giờ đây đến mạng nàng cũng mất, ta nợ nàng rất nhiều.”

Nàng bước đến bên cạnh hắn, ngồi xuống quan sát sắc mặt tiểu tụy kia mà lòng chua xót, lại nói không được với hắn, càng không thể đã động được hắn. Kỳ thực nàng muốn nói, không phải hắn nợ nàng, mà là nàng nợ hắn.

Lúc này Hoa Âm cùng Lương Lạc cũng đến, khuyên nhủ hắn rất nhiều nhưng hắn không có nghe.

—Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển—

Cảnh một lần nữa lại chuyển, vẫn ở ngôi mộ đó, Gia Luật Hy vận một thân cẩm bào bạch sắc thuần khiết đứng ở trước mộ của nàng. Nói cùng nàng hắn tra được manh mối Thước nhi bị giết rồi, tra được cái chết của nàng rồi. Qua đó hắn bước được thêm tiêu cực tao ương năm đó là do người sắp đặt trước. Mà hung phạm cũng đã xử trí thỏa đáng bảo nàng an tâm.

Hắn quỳ trước mộ nàng, thấp qua ba ném hương lại bày rất nhiều món ăn nàng thích ra. Sau lại rót rượu cho nàng, lần lượt tưới xuống đất.

“Diêm Diêm, nàng biết không, kỳ thực màu mắt của ta không có kỳ quái, chẳng qua ở hoàng tộc mọi người đều như vậy. Nếu lúc đầu ta dùng thân phận vương gia này cầu thủ nàng, nàng sẽ đáp ứng đúng không?”

Nói xong hắn lại tự vả vào miệng mình, nói: “Ta lại nói sai rồi, Diêm Diêm nào phải loại nữ nhân ham danh lợi chứ.”

“Đội ta, báo hiếu cha nương xong ta lại xuống đoàn tụ cùng nàng.”

“Thê tử của Gia Luật Hy ta cũng chỉ có mỗi một mình Diêm Diêm, không người có thể thay đổi được.”

Hắn cười khổ ngồi trước mộ của nàng, khảy đàn, “Bài này ta khảy vì nàng. Ta không thú được nàng, cũng sẽ không thú người khác, chỉ hy vọng đời sau lại được gặp nàng.”

—Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển—

Ngày hôm đó, ta xoay chuyển hết thảy kinh đồng

Chẳng vì siêu độ, chẳng vì kiếp sau, chỉ vì hơi ấm của nàng

Một đời đó, ta chuyển sơn chuyển thủy, chỉ vì muốn gặp lại nàng trên đường

~o~

Chuyển sơn chuyển thủy chuyển phật pháp

Chỉ vì muốn gặp lại nàng trên đường

Chuyển sơn chuyển thủy chuyển phật pháp

Chỉ vì muốn gặp lại nàng trên đường

~o~

Hạc trắng trên trời cho ta mượn đôi cánh tinh khiết

Ta sẽ không cao bay xa chạy

Bay đến con đường lý tưởng liền sẽ trở về

Bầu trời chiếu rọi ánh trăng sáng

Để gương mặt nàng trôi nổi trong tim ta

~o~

Gương mặt xinh đẹp của nàng

Lặng lẽ trôi nổi trong tim ta

Gương mặt xinh đẹp của nàng

Lặng lẽ trôi nổi trong tim ta

~o~

Chuyến sơn chuyển thủy chuyển phật pháp

Chỉ vì muốn gặp lại nàng trên đường

Chuyến sơn chuyển thủy chuyển phật pháp

Chỉ vì muốn gặp lại nàng trên đường

—Phân Cách Tuyền Luna Huang – Vọng Thư Uyển—

Niên Khai Diễm che miệng khóc, nước mắt trào ra làm mờ đi cảnh tượng trước mắt nàng, từ nức nở đến khóc rống lên. Thân thể của nàng như bị người lay, bên tai còn vang lên âm thanh ôn nhu: “Diễm Diễm, nàng tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh a!”

Niên Khai Diễm mở mắt ra, thấy được tuần dật chi dung của Gia Luật Hy ở trước mắt, nàng vươn tay ôm lấy hắn, cọ hết nước mắt lên vạt trung y trước ngực hắn: “Hy.”

“Ân? Làm sao lại khóc? Gặp ác mộng sao?” Gia Luật Hy ngồi dậy, khăn trương ôm chặt lấy nàng trong lòng khẽ vỗ vỗ lưng nàng.

“Hy, Diễm Diễm yêu chàng.” Qua một lát Niên Khai Diễm mới có chút làm nũng nói.

“Ta cũng yêu Diễm Diễm.” Dứt lời Gia Luật Hy hạ xuống miệng của nàng một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước.

Niên Khai Diễm nằm trong lòng của Gia Luật Hy, nâng đôi mắt đỏ hoe lên nhìn hắn, dưới ánh trăng sáng gương mặt của hắn nhu hòa rất nhiều. “Nếu ta có mệnh hệ gì...”

“Nàng nói linh tinh cái gì, sau này không được nói như vậy nữa.” Gia Luật Hy đưa ngón tay thon dài của mình ra ngăn miệng nàng, lập tức chuyển chủ đề: “Nàng nói nhỏ một chút, nếu để hải tử thức giấc thì không tốt.”

Niên Khai Diễm ngồi dậy nhìn đôi nhĩ tử vừa đầy tháng không bao lâu của mình trong nôi bên giường, khoe miệng lại hơi kéo lên. Những chuyện của đời trước nàng nên quên đi thôi, đời này nàng cùng hắn đã là phu thê, hải tử cũng có tận hai, vậy còn gì để cầu mong nữa.

Gia Luật Hy ôm lấy nàng khẽ nói: “Ta nói lần đầu cũng như lần cuối, sau này không cho phép nàng nhắc đến chữ chết nữa. Cho dù có chết cũng phải ta chết trước nàng.”

“Thế mà bảo yêu thương ta, đến chết cũng dành với ta.” Niên Khai Diễm tựa vào người hắn khẽ trách.

“Ta ở dưới đó đợi nàng, chuẩn bị đầy đủ đón nàng đến nhà mới.” Gia Luật Hy khẽ cười.

Niên Khai Diễm bĩu môi: “Không cho phép.”

“Vậy bắt quá cùng đi thôi.”

“Vậy còn nghe được.”

Bên trong phòng chỉ còn nghe được âm thanh trò chuyện của đôi phu thê, lâu lâu lại có tiếng cười khẽ. Ánh trăng hôm nay rất tròn, có lẽ sẽ làm chứng cho đoạn đôi thối kia của bọn họ.

—Phân Cách Tuyền Luna Huang – Vọng Thư Uyển—

Hề hề, đáng lý đến đây là hoàn rồi, thế nhưng có hai nàng luyện tiếc phu thê Bạc thị – Gia Luật Cẩn vì vậy ta lại vất vả viết thêm chút xíu về đôi này. Chỉ chút xíu vài chương ngắn ngủi thôi đó nha, các nàng đừng chê đó.

Hy vọng mọi người sẽ thích nha.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Phiên ngoại: đông cung 1

Trong đông cung còn có vài viện nhỏ dành cho các phu nhân ra thì có ba viện lớn nhất dành cho ba vị chủ đông cung là hoàng hậu, thái tử Gia Luật Cẩn và thái tử phi Bạc thị. Lúc này thái tử phi Bạc thị cũng là Bạc Tiệm Lộ đang ngồi ở bàn đá trong viện thôn thức nhìn vầng trăng mờ nhạt bị mây che phủ trên bầu trời cao.

Mấy hôm trước Niên Khai Diễm rời đi rồi, còn là chính nàng đích thân ngồi xe ngựa tiễn người đi nữa. Vốn đây cũng chẳng phải là chuyện to tát gì, một nữ tử thương nhân chỉ vào cung làm khách, hết chuyện thì đi thôi, nhưng mà hôm nay huynh đệ Gia Luật thị biết chuyện rồi.

Còn nhớ lúc Niên Khai Diễm rời đi, treo trên miệng chính là dặn dò nàng không được nói cho Gia Luật Hy biết chuyện này, mặc kệ hần khi nào biết cũng được, miễn là chớ nói. Bởi một phần lương tâm nào đó trong lòng vẫn có cắn rứt khi đối diện với Gia Luật Hy cùng Niên Khai Diễm nên nàng đã đáp ứng.

Ai biết, lúc này đột nhiên Gia Luật Cẩn ở chính điện đông cung mắng nàng một trận, không hề cố kỵ mặt mũi của nàng, không hề để ý vẫn còn có cung nhân ở chung quanh. Đã thế, lúc nàng bước ra ngoài vẫn còn nhìn thấy Gia Luật Hy đứng ở cửa nhìn mình nữa chứ.

Nàng cũng không muốn mà, cô mẫu muốn nàng tách Niên Khai Diễm với Gia Luật Hy, nàng chưa hề làm gì hết, là Niên Khai Diễm tự bỏ cuộc thôi. Đúng là bản thân nàng cũng có thêm chút cùi, nhưng cô mẫu bảo, nàng có thể không làm sao?

Đột nhiên lúc này an tĩnh, nhớ lại mọi chuyện từ trước đến nay nàng cảm thấy buồn cười vô cùng. Lúc nhỏ nàng cũng giống Niên Khai Diễm vậy, vui thì cười buồn lại khóc, không hề cố ý bất kỳ thứ gì, hoàn toàn trái ngược với hiện tại.

Nhưng vì cái gì mà nàng thay đổi?

Nàng cùng Gia Luật Cẩn vốn là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đều là hần chộc nàng khóc mới thôi, nàng từng thét vào mặt hần vô số lần ‘Bạc Tiệm Lộ ta thề, đời này gả cho gả mèo cũng không gả cho ngươi’. Đúng vậy, không những là nói với hần còn là thề thốt với lòng mình như thế.

Mỗi lần hần đều nói với nàng ‘Gia Luật Cẩn ta lấy danh dự ra thề, thú chó thú mèo cũng không thú ngươi’. Có lẽ hần cũng từng âm thầm thề như thế đi.

Cuối cùng thì sao? Tạo hóa trên ngươi, kéo hai đứa thề thốt suốt đời không đội trời chung cuối cùng lại dính sát vào nhau, còn là trối nhau cả đời nữa chứ.

Nhưng lúc bước lên kiệu hoa gả cho hần, nàng dường như không còn bao nhiêu ấn tượng với lời thề kia nữa rồi, nàng phát hiện bản thân đã yêu hần. Còn yêu từ khi nào, đừng hỏi, bản thân nàng cũng không biết đáp án nữa.

Chỉ nhớ một hôm thỉnh an cô mẫu xong chuẩn bị ra về, gặp hần ở ngự hoa viên. Đôi bên chào hỏi xong hần đột nhiên nói với nàng, “A Lộ, ta sắp thú phi rồi, ta không hy vọng ngươi xuất hiện trong danh sách tuyển phi của ta.”

Lúc đó tâm nàng như bị người xé ra vậy, đau đớn không kiềm chế được, vội vã cúi đầu không đáp lời hần liền bỏ đi. Nàng sợ, nàng sợ hần nhìn thấy nàng đau lòng, sợ hần thấy nàng khóc, sợ hần thấy bộ dạng xấu xí của nàng, sợ hần biết được nàng vui vẻ khi biết sắp gả cho hần.

Mấy năm trước, phụ mẫu bồi dưỡng nàng, không ngừng nói với nàng, nàng nhất định phải làm thái tử phi, nhất định sẽ làm hoàng hậu. Lúc đó nàng có cảm giác rất kinh ngạc, nhưng chuyện đầu vừa nghĩ gả cho ai cũng không bằng gả cho người mình quen thuộc, vì vậy không có phản đối.

Hôm nay cô mẫu gọi nàng tiến cung, nói với nàng rất nhiều chuyện của hần, lại còn vui vẻ thảo luận về lễ nghi của thái tử phi sắp tới với nàng. Tâm trạng nàng có bao nhiêu vui vẻ liền bị một câu nói của hần dập tắt mọi thứ.

Cũng chính là lúc này nàng phát hiện, bản thân đã yêu hần rồi. Vốn nghĩ nàng chỉ là vui vẻ vì có được một hôn lễ to lớn, vì có được vị hôn phu thân phận cao quý thôi, nhưng nếu đối tâm lang đi, sợ là nàng cũng không vui vẻ được như thế.

Còn nhớ lúc ở tân phòng, dưới ánh nến đỏ rực nóng bỏng cũng không thể tan đi lớp băng lạnh lùng trên gương mặt hần. Đôi mắt màu hổ phách long lanh quen thuộc nay trở nên xa lạ vô cùng nhìn chằm chằm nàng với dáng vẻ không biết nên nói gì cho phải.

Lúc đó nàng chỉ có thể thốt lên: “Thực xin lỗi.”

Hắn hỏi nàng: “Xin lỗi vì chuyện gì?”

Hai mắt nàng không dám nhìn hắn nữa, dò đường nhìn rơi xuống đôi tay thừa thải đang túm vào nhau đặt trên đùi của mình: “Ta đã không làm như hy vọng của ngươi.”

“Hôm đó ngươi cũng không có hứa là sẽ làm.” Gia Luật Cẩm ngồi trước bàn, cầm lấy bình rượu hợp cần tự châm ra ly tự uống. Nhìn một thân đồ rực của hắn, hoàn toàn tương phản với tâm trạng của hắn hiện nay.

Nàng nhớ kỹ ngày hôm đó, hắn uống rất say, sau đó...Không có sau đó nữa.

Theo quy định, nàng là thái tử phi, mỗi tháng hắn phải đến chỗ nàng hai lần, một giữ mặt mũi cho nàng, hai vì mặt mũi của cô mẫu. Nàng thực sự không cảm nhận được quan tâm cũng như tình cảm của hắn dành cho mình.

Sau đó thời gian qua đi, nhan sắc nàng cũng không giữ được, mà các nữ nhân xinh đẹp trẻ tuổi lần lượt tiến nhập đông cung. Vốn nàng cũng không có bao nhiêu cảm giác cho đến khi Gia Luật Hy cùng Niên Khai Diễm xuất hiện.

Nói không ghen tỵ chính là lừa người dối mình, thực lòng đổ kị muốn đổ cả mất. Nói nàng xem thường Niên Khai Diễm thô lỗ, không có dáng vẻ nữ nhân, lúc này nhìn lại thật ra nàng mới là người không bằng được với Niên Khai Diễm.

Trọng trọng thờ dài một hơi, ánh mắt ngập lệ của Bạc Tiệm Lộ vẫn chưa từng rời khỏi ánh trăng kia. Nó mờ ảo hiện lên giữa một bầu trời sao lấp lánh xinh đẹp hết như thân phận nàng ở đông cung này vậy, làm thái tử phi cũng không bằng được đám phu nhân của Gia Luật Cần.

“Nô tỳ gặp qua thất điện hạ.”

Một câu thỉnh an để Bạc Tiệm Lộ vội vã đưa tay thấm đi nước mắt rồi mới quay sang nặn ra một nụ cười nhạt nói: “Hoàng đệ sao lại đến đây rồi.”

Gia Luật Hy vận một bộ thường phục trực tuyết, tay cầm theo một khay mức quả, mỉm cười ôn nhã nói: “Hôm nay thấy hoàng tẩu không vui nên đến đây tìm hoàng tẩu nói chuyện.”

Bạc Tiệm Lộ có chút thụ sủng nhược kinh nhìn khay mức quả trong tay hắn, bước vào đông cung bao lâu, nàng tự biết được không ai cho không ai thứ gì. Nàng đưa tay làm tư thế thỉnh nói: “Vây làm phiền hoàng đệ quan tâm ta rồi, ngồi xuống nói đi.”

Nàng quay sang đám cung nhân phân phó, “Pha một ấm trà mới đãi thất điện hạ.” Sau đó mới ngồi xuống đối diện Gia Luật Hy.

Không chờ hắn mở miệng nói mục đích đến, nàng nhìn thấy hắn mở khay mức quả ra, bên trong có sơn tra phiến, trần bì, ô mai, các loại mức quả tẩm đường khác. Nàng che miệng cười nói: “Hoàng đệ đến đồ tiểu hài tử sao?”

“Hoàng tẩu nói đùa.” Gia Luật Hy vẫn như thư sinh ôn nhu nho nhã đẩy khay mức quả đến trước mặt Bạc Tiệm Lộ nói: “Lúc Diễm Diễm không vui ta cũng thường lấy thứ này dỗ nàng, mỗi lần nàng đều ăn rất ngon cười rất vui vẻ, thiết nghĩ hoàng tẩu cũng như thế. Không bằng hoàng tẩu cũng thử một chút, biết đâu có hiệu quả thì sao.”

Bạc Tiệm Lộ đột nhiên lại cười thành tiếng hai cái, nói thật chưa ăn thử cũng đã thấy ngọt tận đáy lòng rồi. “Vây ta không khách sao nữa nga.”

Nàng đưa tay chọn lấy một miếng mút gừng cho vào miệng.

Gia Luật Hy tiếp nhận trà nóng trong tay cung nữ, tự châm cho Bạc Tiệm Lộ một ly trà rồi nói: “Hoàng tẩu hà tức buồn bực trong lòng, đêm tối ngồi đây thổi gió lạnh, nhiễm phong hàn lại khổ bản thân.”

“Hoàng đệ đang nói đến chuyện lúc nãy sao, thực ra ta...”

Lời vội vã giải thích của Bạc Tiệm Lộ bị cái lắc đầu của Gia Luật Hy cắt ngang mất. Chỉ nghe hắn nói: “Hoàng tẩu lựa chọn mút gừng, chứng tỏ đang cố tỏ ra vui vẻ trong khi bản thân thực sự không vui. Trong đắng ngoài ngọt đây là hương vị mút gừng mang lại.”

Trái tim đang căng thẳng của Bạc Tiệm Lộ đột nhiên an tĩnh hơn rất nhiều, có lẽ lúc nãy Gia Luật Hy mới đến chưa nghe được gì nên không biết nội dung đi. “Ra vậy. Vây hoàng đệ đến đây chỉ để mời ta ăn mút quả thôi sao?”

Gia Luật Hy khẽ lắc đầu hai cái, lại nói: “Cũng không phải, chỉ là muốn biết hôm Diễm Diễm rời đi, nàng có nói gì với hoàng tẩu hay không.”

“Đích xác nàng có nói, ta cũng đã dùng hành động để nhấn lại với hoàng đệ rồi.” Bạc Tiệm Lộ lại cắn một miếng mút gừng nho nhỏ, ánh mắt nhìn người đối diện xen lẫn chút tự trách nói lí nhí: “Thật xin lỗi.”

“Hoàng tẩu không có lỗi, không cần thiết nói câu này.” Gia Luật Hy tự hiểu rõ là Niên Khai Diễm muốn buông tay, làm sao có thể trách người khác được. Mà Bạc Tiệm Lộ nói thế hắn cũng biết Diễm Diễm dặn nàng cái gì rồi, vì vậy cũng không truy cứu gì thêm nữa. “Mọi người đều có bất đắc dĩ riêng của mình, ta hiểu được.”

Bạc Tiệm Lộ là chất nữ của hoàng tử mẫu, hoàng tử mẫu muốn bức Diễm Diễm đi hắn đương nhiên cảm nhận được rồi, Bạc Tiệm Lộ làm sao có thể làm trái được. Mà lúc Diễm Diễm ở đây cũng không thấy Bạc Tiệm Lộ gây khó dễ gì cho nàng, vậy cũng là giúp hắn rồi, hắn còn mong gì hơn nữa.

Hôm nay hoàng huynh mắng hoàng tẩu hần đều nghe thấy được, hoàng tẩu ủy khuất hần cũng biết, nhưng hần không tiện xen miệng vào chuyện phu thê nhà người ta. Lúc này hần đến đây cũng chỉ có hai mục đích, một là muốn biết trước khi Diễm Diễm rời kinh nói gì với hoàng tẩu, hai là muốn an ủi hoàng tẩu một chút.

Bạc Tiệm Lộ thấy Gia Luật Hy hiểu chuyện như thế cũng cảm thấy rất an lòng, xem như chút lương tâm đang cắn rứt của nàng cũng được an ổn lại một chút. Nàng lại đưa tay lấy một miếng mứt táo, “Thế còn cái này thì sao?”

Gia Luật Hy nhìn lại cười nói: “Là hoàng tẩu đang ghen tỵ nha, ngoài ngọt trong chua là hương vị của mứt táo này.”

Bạc Tiệm Lộ cười hắc hắc gật đầu tán thành: “Đúng là ta đang ghen tỵ với Niên cô nương. Hoàng đệ an tâm, người tốt như vậy ta đây không tin nàng trở về Lan Châu mà vẫn có thể quên được người, có thể gả cho người khác.” Một người cẩn thận lại hiểu lòng nữ nhân như Gia Luật Hy thực sự khó mà có được, nếu nàng gặp phải nàng nhất định cũng sống chết không phải hần không gả.

“Vậy ta đây nhận cát ngôn của hoàng tẩu rồi.” Thấy chưa, không phải chỉ có hần mới cảm nhận được Diễm Diễm sẽ không gả cho ai khác, đến hoàng tẩu cũng nói như thế vậy hần càng thêm tự tin rồi.

“Bất quá hoàng tẩu cũng không cần ghen tỵ với Diễm Diễm, hoàng huynh đối với hoàng tẩu cũng rất tốt.”

Đột nhiên nghe xong câu này, khóe miệng đang cong lên của Bạc Tiệm Lộ lại rũ xuống, nụ cười tan biến thay vào đó là chua xót: “Không cần an ủi ta đâu, là thanh mai trúc mã với hần, ta tự hiểu được.”

Có một số thứ Gia Luật Hy vừa về không biết nhưng nàng biết rất rõ. Bạc gia muốn thao túng tân hoàng, cô mẫu muốn nắm triều chính trong tay. Gia Luật Cẩn không thể không cô kỵ Bạc gia, không thể không kiêng kỵ nàng, đây cũng là lý do nàng vẫn chưa sinh hoàng tử.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Phiên ngoại: đông cung 2

Tuy Gia Luật Hy vừa đến không lâu, nhưng nhờ có câu cảnh tỉnh của Gia Luật Cẩn cùng nguyên nhân hần lưu lạc ở dân gian cũng hiểu được Bạc gia đang đứng ở vị trí nào trong triều. Hần mỉm cười một lúc lại chỉ vào một khay nhỏ trên khay mứt quả nói: “Không bằng hoàng tẩu thử trần bì này đi. Bên ngoài không tẩm đường, bên trong mặn mặn xen lẫn vị chát nhưng khi nuốt hết trong miệng luôn sẽ lưu lại vị ngọt.”

“Được được, để ta thử xem.” Bạc Tiệm Lộ cắn một miếng trần bì nhỏ, ánh mắt như lưu tinh phát sáng nói: “Nga, quả như hoàng đệ nói, cổ lỗ ta cũng nên hảo hảo học được liệu giống người rồi.”

“Hoàng tẩu quá lời để ta đây hồ thẹn, ta đều học được chút da lông từ cha thôi.” Gia Luật Hy thấy nụ cười của Bạc Tiệm Lộ đạt đến đáy mắt, hần cũng an tâm nhìn nhìn sắc trời nói: “Thời thần không còn sớm, ta trở về, hoàng tẩu cũng sẽ nghỉ ngơi đi, có thời gian ta lại đến trò chuyện với hoàng tẩu.”

“Được ta tiễn hoàng đệ.” Bạc Tiệm Lộ đích thân đưa tiễn Gia Luật Hy ra đến cửa viện, thấy hần đi xa mới trở về phòng.

Cung nhân thiếp thân bên cạnh nàng nói: “Thất diện hạ thật hiểu lòng nữ nhân nha, khó có được thấy người vui vẻ như vậy.”

Bạc Tiệm Lộ ngồi trước gương đồng tự tháo trang sức xuống, nhìn chăm chăm bản thân trong gương có chút kinh ngạc hỏi: “Thật sao?” Đã lâu nàng không vui vẻ như thế rồi, hình như đúng là như vậy.

Nàng vì tiến cung đã thay đổi rất nhiều. Sau khi tiến cung lại càng thay đổi nhiều hơn, tâm trạng u uất nhiều hơn. Hôm nay đột nhiên trò chuyện với Gia Luật Hy xong, tuy chưa thể so với lòng hồng như là so với trước thì trái tim của nàng nhẹ đi rất nhiều rồi.

Quả nhiên qua một đêm, Bạc Tiệm Lộ ngủ rất ngon, sáng sớm mang tâm trạng vui vẻ cùng Gia Luật Cẩn Gia Luật Hy đi thỉnh an thái hậu và hoàng hậu. Đây để Gia Luật Cẩn cũng rất ngạc nhiên, hình như đã lâu rồi hần chưa từng thấy nàng như thế.

Trên đường đi, chỉ có âm thanh vui cười của Gia Luật Hy cùng Bạc Tiệm Lộ trò chuyện với nhau, Gia Luật Cẩn nghiêm nhiên trở thành người ngoài. Để hần không hiểu hơn là, hần đã cảnh báo Bạc Tiệm Lộ là người của thái hậu, mà nàng tiếp tay thái hậu đuổi Niên Khai Diễm đi thế mà tên hoàng đệ đầu heo này vẫn có thể trò chuyện vui vẻ như thế với nàng?

—Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển—

Đến cung của thái hậu, hai nam nhân thỉnh an xong liền vội vã đến chỗ thái phó, hôm nay hưu mộc không cần thượng triều nên hai người mới đi cùng Bạc Tiệm Lộ mà thôi. Lúc này Bạc Tiệm Lộ được thái hậu cầm tay vỗ vỗ từ ái nói: “Ba tháng nữa là thọ thần của phụ thân người, đã chuẩn bị lễ vật chưa?”

“Thỉnh hoàng tổ mẫu yên tâm, chuyện này thái tử đã nghĩ qua, hần sẽ chuẩn bị tốt thôi.” Bạc thị đối với vị cô mẫu này có chút không biết làm sao, vừa e

ngại vừa đề phòng. Nếu nàng sơ xuất chút gì liền để lộ đuôi cho người ta túm, gây hại cho Gia Luật Cẩn.

Thái hậu vui vẻ gật đầu, liếc mắt sang nhìn hoàng hậu một mắt rồi lại nói: “Nghe nói San San bây giờ cũng lớn rồi, tính tuổi cũng xấp xỉ Hy nhi rồi.”

Lòng của Bạc thị nhảy lên một cái rất cao, lại muốn nhét thêm người của Bạc gia vào hoàng thất, lại còn là nhét vào chỗ Gia Luật Hy. Không, nàng tuyệt đối không để chuyện này xảy ra.

Một là vì huynh đệ Gia Luật gia, hai là vì vị muội muội cùng phụ dị mẫu ít gặp mặt kia. Bản thân nàng bước vào hoàng cung cũng không vui vẻ gì, gả cho một nam nhân lòng mang nặng bóng hình của người khác như Gia Luật Hy càng không vui vẻ. Quan trọng nhất là vì Bạc gia, nếu như tay quá dài, nàng sợ Gia Luật Cẩn cũng sẽ không tha cho Bạc gia.

“Vâng.” Suy nghĩ bao nhiêu thứ đôi lập, ra miệng cũng chỉ có một tiếng thuận theo, đây chính là cuộc sống trong hoàng thất.

Nói thêm một ít, thái hậu liền bảo một môi muốn nghỉ ngơi liền phát tay đuổi hai người đi.

Bạc Tiệm Lộ tiễn hoàng hậu về tẩm cung, lại nghe hoàng hậu nói: “Ngươi nha, gả đến đã lâu như thế rồi đông cung vẫn chưa báo hỷ.”

“Sắp rồi, mẫu hậu an tâm.” Tay của Bạc Tiệm Lộ bất giác sờ đến phần bụng của mình, sống mũi dấy lên một trận cay xè. Nàng cố gắng đè nén cảm xúc của bản thân, không để nước mắt trào ra ngoài.

“Hỏi ta làm sao an tâm được, mấy hôm nữa tuyển phi, chọn thêm cho thái tử hai người đi, chớ vì chút nhỏ nhen mà để mọi người phiền lòng.” Âm thanh của hoàng hậu rất nhẹ, nhưng câu từ cảnh cáo bên trong không hề nhẹ như thế.

“Vâng, không biết mẫu hậu đã có người chọn chưa?” Bạc Tiệm Lộ hỏi nhưng trong lòng sớm đã biết câu trả lời rồi. Hoàng hậu luôn muốn cùng có lại thế lực cho mình, vì vậy sớm đã có ý định nhét thêm người của mình vào bên cạnh Gia Luật Cẩn.

Chỉ là luôn phải e dè thái hậu nên mới không dám xằng bậy công khai. Thế nhưng lúc này Gia Luật Hy trở về, thái hậu đang lo lắng cho chính phi vị của hần, hoàng hậu muốn đánh chủ ý Gia Luật Cẩn lại để như trở bàn tay. Không lý nào thái hậu làm được hoàng hậu làm không được, nên nếu có làm thái hậu cũng chẳng thể nói được gì.

Hoàng hậu hài lòng đảo mắt nhìn cây to bị phủ đầy tuyết trên đầu cành kia nói: “Tài nữ năm nay cũng rất xuất sắc, ngươi cũng chưa sinh được không bằng để nàng giúp ngươi hầu hạ thái tử, nhân cơ hội này ngươi điều dưỡng lại thân thể một chút đi.”

Ai mà không biết tài nữ năm nay là chất nữ của hoàng hậu chứ. Bất quá hiện tại cuối năm rồi, năm sau là ai cũng còn chưa chắc đâu. Bạc thị nghĩ thế nhưng nào dám nói gì hơn, nàng biết Gia Luật Cẩn vẫn nghiêng về phía vị mẫu hậu này hơn, vì vậy cũng chỉ có thể phụ họa.

“Thiếp thân cũng thấy như thế, không ngờ lại có cùng suy nghĩ với mẫu hậu.”

Hoàng hậu vừa nghe liền cao hứng cười khanh khách, bước vào trong tẩm điện vẫn còn có tiếng cười vang vọng ở nơi này.

Bạc Tiệm Lộ vừa quay lưng nụ cười hòa theo trên mặt nàng cũng biến mất, nàng ôm chặt áo choàng trên người vội vã bước về tẩm cung của mình. Lúc này nàng cảm thấy cô đơn vô cùng, chỉ muốn tìm một góc nào đó khóc thật to, khóc cho những áp bức trong lòng này theo nước mắt trôi đi hết.

—Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển—

Qua mấy ngày liền đón năm mới, nhân lúc này hoàng cung lại tuyển tú. Gia Luật Hy cố chấp thái hậu thấy tình cảm của hần với mọi người vẫn còn rất mỏng chưa dám mạnh mẽ ép uống vì vậy cho qua. Bất quá cũng tạo cơ hội cho hần cùng đám thiên kim có điều qua lại, nhất là Bạc Hiểu San.

Tối đó Bạc Tiệm Lộ lại bị Gia Luật Cẩn chất vấn: “Nói, đây là thế nào?” Bạc gia càng ngày càng quá đáng rồi, đưa tay dài như vậy cũng không sợ có một ngày sẽ bị chặt đứt.

Bạc thị cũng không có tâm trạng giải thích nữa, lúc này thấy rõ hoàng hậu tạo điều kiện cho chất nữ của mình, Thích Khả Lạc đến gần Gia Luật Cẩn. Thử hỏi còn có nữ nhân nào còn tâm trạng vui vẻ nữa, hần muốn nghĩ gì thì nghĩ đi, nàng mới mặc kệ.

Nghĩ thế Bạc Tiệm Lộ quay người muốn trở về tẩm cung nghỉ ngơi. Nhưng Gia Luật Cẩn lại kéo tay nàng quay lại, buộc nàng nhìn rõ mình: “Một mình ngươi cũng vẫn chưa đủ sao?”

“Ngươi phát điên gì, mau buông tay ra.” Bạc thị đau đến viền mắt đỏ lên không ngừng kéo tay Gia Luật Cẩn ra khỏi tay của mình.

“Hôm nay không nói rõ đừng hòng đi nơi nào hết.” Gia Luật Cẩn rất khó chịu, gắt lên, tay càng túm chặt hơn.

Năm đó vì hoàng tổ mẫu sợ Thích gia thao túng quyền hành buộc lòng mẫu hậu đưa Gia Luật Hy đi. Sau đó từng bước ép hần thủ Bạc Tiệm Lộ vào cửa, hiện tại còn đánh cả chủ ý lên một người mới trở về như Gia Luật Hy nữa, thử hỏi đây không nói rõ mưu đồ của Bạc gia thì là gì.

Gia Luật Hy ở cùng đôi phu thê này vì vậy nghe chuyện vội vàng chạy đến thấy được cũng là chuyện bình thường. Hần không vui nhú mày gắt lên: “Hoàng huynh!”

Gia Luật Cẩn vì tiếng gắt kia mà có chút bình tĩnh trở lại, hần là giận Bạc gia, mà Bạc Tiệm Lộ lại tiếp tay vì vậy mọi sự giận dữ đều trút cả lên người

nàng. Thấy gương mặt đỏ bừng của nàng đột nhiên hấn áy náy buống lòng tay ra.

Bạc Tiệm Lộ được thả, vội vã chạy về, khi lướt qua Gia Luật Hy nàng cho hấn một ánh mắt mà chỉ có hai người mới hiểu được. Trong đầu của nàng lúc này chỉ có một ý nghĩ, nàng muốn thoát khỏi cuộc sống áp bức này, sống cuộc sống tự do tự tại không lo nghĩ của lúc trước.

“Có chuyện gì?” Gia Luật Cẩn bước về ghế ngồi xuống, đôi mắt màu hổ phách điềm tĩnh nhìn Gia Luật Hy.

“Ngươi không nên đối xử với hoàng tẩu như vậy.” Gia Luật Hy ngồi ở ghế bên cạnh hấn sau đó phát tay cho đám cung nhân đều lui ra ngoài.

Đám cung nhân ở đây đều là người của hoàng hậu, vì vậy Gia Luật Cẩn đều không cần khách khí với Bạc Tiệm Lộ, chẳng sợ truyền đến tai thái hậu. Người của thái hậu cải đến hấn sớm bình lui hết rồi thấy rồi, nên mới có thể an tâm như thế.

Gia Luật Cẩn thối thối trần trà hỏi: “Vì sao?”

“Vì...” Nhớ đến ánh mắt của Bạc Tiệm Lộ lúc nãy, Gia Luật Hy đành nói ra câu khác: “Nàng là nữ tử, là thê tử của ngươi.”

“Ngươi muốn sống cuộc sống bị người khác thao túng sao?” Gia Luật Cẩn bỏ trần trà xuống, nhìn thẳng vào mắt của Gia Luật Hy, “Ngươi muốn cả cuộc đời này đều không thể làm theo ý mình sao?”

“Không.” Gia Luật Hy cho ngón trỏ vào trần trà của Gia Luật Cẩn, viết lên bàn, ‘Hoàng tẩu khác với bọn họ.’

“Nàng vừa mới hỏi ngươi, lúc nãy cố ý đẩy ngươi đến chỗ muội muội nàng, ngươi còn chưa phát hiện ra sao?” Gia Luật Cẩn phóng to con mắt vừa đọc chữ xong để nhìn hoàng đệ của mình, rất là không hiểu. Có lẽ do lưu lạc ở dân gian quá lâu nên không biết được hoàng thất hiểm ác, mặt người đã thú đi?

“Tóm lại chính là...” Nói đến đây Gia Luật Hy lại chỉ chỉ dòng chữ sắp khô mà mình mới viết lên bàn khi nãy vài cái liền quay lưng rời đi. Để lại một mình Gia Luật Cẩn ở lại nhìn dòng chữ khô hết biến mất trên bàn.

—Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển—

Như dự đoán từ trước, Thích Khả Lạc được sắc phong thái tử trắc phi. Sau năm mới hôn lễ tung bừng diễn ra trong sự vui vẻ của mọi người nhất là hoàng hậu cùng Thích gia.

Một đêm hoa chúc này, Bạc Tiệm Lộ ngồi ở ngoài sân với Gia Luật Hy cả hai cùng uống rượu. Gia Luật Hy kinh ngạc với tửu lượng của Bạc thị, sững sốt khen ngợi: “Tửu lượng của hoàng tẩu thật cao nha.”

Hắc hắc cười qua hai tiếng, Bạc Tiệm Lộ lại uống cạn một ly rượu nhỏ, sắc mặt hồng hào lại không hề có vẻ say gì nói: “Uống nhiều lần tửu lượng tự nâng cao thôi. Lúc trước nha, đến ly thứ ba ta đã gục xuống bàn không biết gì nữa rồi.”

“Hoàng tẩu làm thế không sợ hiểu lầm của hoàng huynh ngày càng tăng sao?” Gia Luật Hy thận trọng đề ép âm thanh xuống hỏi.

Dạo trước Bạc Tiệm Lộ nghe lời thái hậu thân cận hấn, rất thường tìm hấn chơi. Thế nhưng mục đích tiếp cận của nàng cũng không phải như thái hậu mong muốn mà là học về các loại được liệu làm túi hương với an thần.

Sau đó nhân cơ hội liền lên đưa cho hấn một danh sách những nữ tử được chọn cho hấn thích và ghét thứ gì. Hấn chỉ cần nhớ hết những thứ đó, đến khi bị đẩy với nữ nhân nào đều có thể ứng phó được.

Như thế có thể dễ dàng qua mặt thái hậu lẫn hoàng hậu, rất tiện. Thế nhưng là qua mặt luôn cả hoàng huynh, để hấn(GLC) hiểu lầm hoàng tẩu tiếp tay Bạc gia muốn nhét người vào chỗ hấn. Bản thân không giải thích còn không để hấn giải thích nữa, thật khó hiểu.

“Ai nha, hoàng đệ a, ngươi còn nhỏ không hiểu đâu. Hấn có hiểu lầm hay không thì quan hệ của chúng ta cũng sẽ không tốt lên được.” Bạc Tiệm Lộ phát phát tay đuổi người, “Ngươi trở về đi, ta muốn một mình.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Phiên ngoại: đông cung 4

Trong không gian tĩnh lặng an tĩnh, ánh trăng mờ nhạt xuyên qua giấy dán trên cửa sổ để người ta căng mắt cũng chỉ có thể mờ ảo thấy được bóng dáng của hai người ngồi trên giường mà thôi. Lúc này ngoài trừ an tĩnh ra thì chỉ còn tiếng hít thở thật khẽ của cả hai.

Rất lâu sau một trong hai người mới có một người quyết định nói chuyện.

“Nàng có biết vì sao bản thân một mực không thể báo hi không?” Nói đến đây, Gia Luật Cẩn mang một phần khó hiểu, chín phần là hối hận, vì sao không sớm nghĩ đến chuyện này. Có lẽ do hấn quá tin tưởng, quá đề cao nàng cùng Bạc gia nên mới như thế.

Mà cũng chính vì thế, hấn có thể chắc chắn nàng không có ra tay hại hài tử trong bụng của Thích Khả Lạc. Là bản thân nàng không muốn hoài thai chứ không phải nàng không thể, vì vậy không có lý nào là nàng làm cả.

Tay của Bạc Tiệm Lộ túm chặt lại, tuy biết rõ ở trong bóng tối đối phương sẽ nhìn không ra sắc mặt của mình nhưng vẫn là cúi đầu né tránh. Rất lâu sau khi kiềm nén được cảm xúc mãnh liệt trong lòng, nàng mới bật ra vài từ, “Không biết.”

“Nàng thật không biết sao?” Âm thanh của Gia Luật Cẩn không hề thay đổi, vẫn không cao không thấp để người nghe không ra chút tâm tình gì.

Bạc Tiệm Lộ phì cười ra một tiếng, ánh mắt của nàng dưới ánh trăng mờ nhạt vì lệ quang mà có chút phát sáng, “Đương nhiên là thật rồi, thiếp thân nào biết y thuật làm sao có thể...”

Không để nàng nói hết, căn bản Gia Luật Cẩn cũng không còn kiên nhẫn để nghe nàng nói dối nữa, vì vậy đã cắt ngang: “Hôm nay hoàng đế nói với ta cơ thể của nàng có rất nhiều hàn khí.”

“A, có lẽ là do lúc nhỏ bị nhiễm phong hàn trị không khỏi nên...” Bạc Tiệm Lộ vẫn mở miệng giải thích, nhưng ngay cả bản thân nàng cũng không phát hiện ra cổ họng mình đắng chát, âm thanh phát ra có chút run run.

“Hàn khí này ở trong cơ thể nàng không quá lâu, đúng rồi, chính là vừa trùng với thời gian nàng tiến cung.” Gia Luật Cẩn không động thân thể, chỉ nghiêng đầu, muốn mượn ánh trăng nhìn rõ Bạc Tiệm Lộ mà hấn quen biết vài chục năm này.

Bạc Tiệm Lộ lại cười lên hai tiếng che giấu cảm xúc của bản thân, “Vậy thì trùng hợp quá, chắc là do...”

“A Lộ!”

Hai tiếng xưng hô quen thuộc này để chữ giải thích tiếp theo của Bạc Tiệm Lộ nghẹn trong cổ họng, làm thế nào cũng không thể phun tiếp ra được. Đã từ rất lâu rồi, từ lúc nàng gả đến hấn đã không gọi khuê danh của nàng nữa, lúc này nghe lại đột nhiên nàng kiềm không được nước mắt.

Nói thì chậm nhưng nước mắt chảy ra thì nhanh, để nàng không thể kịp thời đưa tay che đây thì nước mắt đã chảy xuống cằm rồi. Nàng vội vã đưa tay tùy tiện lau vài cái trên gương mặt của mình, cố gắng hít hít mũi nhẹ nhất có thể tránh người bên cạnh phát hiện.

Gia Luật Cẩn vươn tay kéo tay nàng xuống, một lực đạo vừa đủ kéo nàng vào lòng mình, âm thanh có chút mang theo đau lòng hỏi: “Vì sao lại làm như thế?”

“Ta còn có thể làm gì khác sao?” Bạc Tiệm Lộ che đây cảm xúc tốt thế nào đi nữa thì lớp giáp kiên cường đó của nàng bề nổi bề chìm trong thời khắc này. Nàng đau lòng mà thét lên một câu hỏi như thế, như hỏi Gia Luật Cẩn lại là như hỏi bản thân mình.

Gia Luật Cẩn ôm lấy nàng, thay nàng vuốt vuốt lưng, bản thân hấn cũng không biết nên đáp thế nào cho phải. Là hấn mãi mê chạy theo hoàng vị mà quên mất nàng chỉ là một nữ tử, căn bản không thể thoát khỏi sự sắp xếp của hoàng tộc. Bị quá nhiều thứ che mắt vì vậy hấn cho rằng nàng bỏ qua lời khuyên của hấn gả đến đây.

Nhưng đến hôm nay mới phát hiện, nàng cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Nàng biết rõ nếu có hoàng đệ Bạc gia sẽ thế nào, vì vậy tự mình đoạn tuyệt tất cả, tổn hại thân thể đến mức độ có thể sẽ không thể hoài thai như vậy.

Năm đó khi nói với nàng những lời kia, cũng không phải hấn không có cảm giác với nàng, mà là hấn hận thái hậu, hận Bạc gia. Hấn cho là nàng chính là quân cờ Bạc gia đưa đến bên cạnh hấn, vì vậy rất ít quan tâm đến nàng, thậm chí là lạnh nhạt.

Hấn từng nghĩ, nếu nàng nghe lời hấn không nên gả đến đây, vậy quan hệ của nàng và hấn đều có thể bảo trì tình cảm thanh mai trúc mã của năm xưa. Một cô nương dễ bị khi dễ như nàng không hợp với nơi ăn thịt người như hoàng cung, nàng xứng đáng với một nam nhân tốt hơn.

Bản thân hấn lúc đó cũng không thể mạnh mẽ cự tuyệt mối hôn sự này được nên mới chấp nhận đến hiện tại. Đột nhiên phát hiện ra, mối hôn sự này hại nàng thế thảm như thế.

Cổ nén cảm giác cay xè ở mũi, hấn nói: “Thật xin lỗi, A Lộ, là ta không nghĩ đến cảm giác của nàng.”

Bạc Tiệm Lộ khóc thật to, xưa nay nàng cũng có khóc, nhưng chỉ dám khóc một mình, không dám khóc to, vì cổ ký mặt mũi của bản thân, của hấn. Hôm nay nàng khóc to, để tất cả những âm ức theo nước mắt chảy ra ngoài, như thế lòng nàng sẽ nhẹ hơn rất nhiều.

—Phân Cách Tuyền Luna Huang— Vọng Thư Uyển—

Một lúc sau, nàng lại đưa tay lau nước mắt, mang theo nước mắt nói: “Không cần xin lỗi, đây không phải lỗi của ngươi, chúng ta đều không có sự lựa chọn nào khác.” Lúc này đây, khiêm xưng gì đó nàng cũng chẳng dùng nữa, hết như nàng cùng hấn đang ngang nhau vậy, chỉ là một đôi phu thê bình thường mà thôi.

Gia Luật Cẩn khẽ lắc đầu, hấn biết hấn có lỗi: “Nếu ta có thể quan tâm nàng hơn, chỉ ít sẽ không như thế.”

Bạc Tiệm Lộ nâng mặt lên, gương mặt hốc hác lấm lem bị bóng của Gia Luật Cẩn che phủ, nhìn thẳng mặt hắn trong bóng đêm. Hai tay nàng phùng mặt của hắn, hệt như là để hai người đối diện nhau vậy: “Nếu ta không mang họ Bạc, có phải mọi chuyện sẽ khác đi không?”

Gia Luật Cẩn nhất thời nghếch ra không đáp được, nàng đây là muốn nói...? Hắn vốn cho rằng nàng bị hắn trêu đến khóc nhất định rất ghét hắn, nhưng lúc này câu này để hắn nghĩ thành một dạng khác.

Bạc Tiệm Lộ nghe không được đáp án, tay nàng trượt theo gương mặt của hắn, rũ xuống, thất vọng nói: “Ta biết rồi.”

Nàng vốn luôn muốn biết đáp án, kể cả khi hắn say cũng muốn moi ra được đáp án từ miệng hắn, nhưng hắn chính là không nói. Lúc này đây, nàng nhân cơ hội này lấy hết dũng khí đề hỏi, kết quả, chẳng phải nàng sớm đã đoán được rồi sao.

“Nàng sẽ không phải là...”

Gia Luật Cẩn mang suy nghĩ trong lòng nói ra, chỉ là nói chưa hết đã nghe Bạc Tiệm Lộ đánh gãy: “Phải, cho dù không được hỏi đáp ta cũng không hỏi hận.” Nàng chính là như thế, nếu đã chọn, tuyệt đối sẽ không hối hận.

Gia Luật Cẩn cúi đầu, thấp thấp khẽ cười ở bên tai nàng: “Trùng hợp, ta cũng thế.”

Nha đầu này thế mà lại che giấu tốt thế, vốn nghĩ nàng yếu đuối cái gì cũng thể hiện lên mặt dễ bắt nạt, ai biết nàng gả cho hắn cũng có chút kiên cường để hắn kinh ngạc. Lúc này đây càng kinh hách hơn, hóa ra nàng còn là giả trụ ăn thịt hổ, bản thân hắn cũng bị lừa lâu như thế.

Thân thể của Bạc Tiệm Lộ cứng đờ, đây là câu trả lời của hắn sao? Đây chẳng phải nàng muốn nghe nhất sao, sao nước mắt cứ chảy không ngừng được thế này.

Nghe nàng khóc, lần này Gia Luật Cẩn cũng không bảo nàng đừng khóc nữa, chỉ khẽ nói: “Ta còn nhớ, có người nào đó từng nói, gả chó gả mèo cũng không gả cho ta.”

Bạc Tiệm Lộ vừa khóc vừa cười đáp trả: “Chẳng phải nguoi cũng thế sao.” Hắn thế mà không nói cho nàng biết, còn bảo nàng đừng gả cho hắn để nàng thương tâm thật lâu. Đáng ghét!

“Như nhau như nhau.” Gia Luật Cẩn đưa tay giúp nàng lau nước mắt. Thấy nàng cười trở lại hắn mới hỏi, “Vậy đã có thể nói cho ta biết lý do rồi chứ?” Bản thân hắn đoán được, chỉ là không dám khẳng định mà thôi, vẫn muốn nghe chính miệng nàng nói.

Nụ cười trên của Bạc Tiệm Lộ lập tức thu lại, âm thanh trở nên nhỏ hơn rất nhiều: “Ta biết nguoi lo lắng thứ gì.”

“Nên nàng tự làm hại bản thân?” Âm thanh thể hiện sự không hài lòng của hắn, hắn hút khí một tiếng rất dài, sau lại nói: “Ta không chỉ lo lắng Bạc gia, Thích gia cũng không an phận, nhất là hiện nay hoàng đế trở về, bọn họ càng thêm có sự lựa chọn.”

“Vậy...” Bạc Tiệm Lộ nghe đến đây lập tức kinh hách vô cùng ngẩng đầu lên cổ nhìn cho ra vẻ mặt của Gia Luật Cẩn hiện tại. Gia Luật Hy xuất hiện để nàng thực sự bất ngờ, trước đó còn chưa từng nghe nói hoàng thất còn một hoàng tử lưu lạc hơn dân gian, một ngày đột nhiên trở về không người không kinh ngạc.

Kế hoạch của nàng vì thế mà cũng không còn hữu dụng nữa. Trách không được thái hậu một lòng muốn tác hợp muội muội với Gia Luật Hy, nhất định là có ý định đối người rồi.

Gia Luật Cẩn ôm lấy nàng, an ủi: “Đừng lo, hoàng đế không có tâm tư kia. Việc nàng cần làm hiện tại là điều dưỡng thân thể thật tốt, cân bằng thế lực giữa hai nhà Bạc Thích là được.”

Mặt của Bạc Tiệm Lộ vào lúc này lại nổi lên đỏ ửng, thêm chút nóng nữa. Hắn nói thế chẳng khác nào bảo nàng cũng sớm hoài thai đâu, vì Thích Khả Lạc sinh hài tử, thế lực đã nghiêng sang Thích gia còn gì.

“Nhưng Bạc gia bên kia...” Nàng mà sinh hài tử Bạc gia nhất định có thêm kế hoạch mới.

“Chuyện này ta đã có sắp xếp.” Lúc Bạc thị gả đến hắn sớm có tính toán tốt rồi, bởi hài tử của hai người nhất định phải xuất thế, hắn phải có chuẩn bị từ sớm. Ai biết nàng một mực không báo hi, hắn còn cho rằng trời giúp mình. Hôm nay mới biết chẳng có trời nào giúp hắn cả, là nàng đang giúp hắn.

Bạc Tiệm Lộ lại nhanh chóng hỏi thêm: “Vậy còn hung thủ hại Thích trắc phi thì sao?”

“Ta tìm ra rồi, đừng lo, nàng nghỉ ngơi cho tốt là được.” Kỳ thực hắn chưa tìm được thế nhưng đã đoán ra rồi. Thích gia muốn nhân cơ hội này kéo Bạc gia xuống, tự hạ độc mình cũng không có gì lạ. Dù sao thì kết quả thái y chẩn ra cũng là suyết mất hoàng duệ, bọn họ nào dám chơi lớn đến mức độ để hoàng duệ mất thật chứ.

Hai phu thê bày tỏ hết tâm sự một đêm, sáng hôm sau, vị thái y lần trước bị ban chết do chẩn đoán nhầm, gia quyền cho trở về quê hương. Mà tung ra nguyên do Thích Khả Lạc suyết giữ không được hài tử là do ăn linh tinh mà thôi.

Thái hậu thấy kết án như thế thì vô cùng hài lòng đương nhiên không truy cứu. Hoàng hậu âm ức cũng chẳng dám manh động, nhờ như tiếp tục truy tra, tra ra thứ gì thì sao. Chuyện cứ như thế cũng được cho qua.

Mà vị thái y kia được Gia Luật Hy an bài giả chết cùng gia quyến trở về quê hương. Chỉ có như thế vụ án kia mới được giải quyết êm đẹp mà không xảy ra án mạng gì. Qua đó hẳn càng thấy được sự lạnh lùng của hoàng tộc, càng để hẳn quyết tâm mau chóng trở về Lan Châu gặp Diêm Diễm.

—Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển—

Ngày Gia Luật Hy vui vẻ cảm thánh chỉ đến Lan Châu, phu thê Gia Luật Cẩn đứng ở tường thành tiễn hân. Thấy xe ngựa càng chạy càng xa, Bạc Tiệp Lộ bế tiểu thể từ gần hai tuổi nói: “Người nhớ cho rõ nha, đó là tiểu hoàng thúc của người, không có hẳn cũng không có người đâu.”

Tiểu thể từ cho tay vào miệng mút mút, lâu lâu lại phát ra những âm thanh không chuẩn gì đó chẳng ai nghe được.

Gia Luật Cẩn từ phía sau ôm lấy Bạc Tiệp Lộ, ánh mắt nhìn nàng rồi lại dò đi nhìn giang sơn rộng lớn. “Nàng có hối hận không?”

“Hối hận cái gì? Vì sao phải hối hận?” Bạc Tiệp Lộ ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, đôi môi hiện rõ nụ cười hạnh phúc không thể che giấu được.

“Ta từng nghe nàng nói với hoàng đệ là đồ kỵ với Niên cô nương.”

Hắn không thể giống Gia Luật Hy, vứt hết mọi thứ vì nữ nhân mình thích, cũng không thể nào một đời một kiếp một đôi được. Trên lưng hắn còn có trọng trách lớn, trong đầu còn có giang sơn, trong lòng còn bách tính thiên hạ, thứ hắn làm cho nàng chỉ có như thế mà thôi.

Bạc Tiệp Lộ tựa đầu vào bờ vai rắn chắc của hắn, khẽ lẩm bẩm: “Không hối hận, trong lòng thái tử vẫn cho một chỗ cho thiếp thân, biết như thế đã đủ rồi.”

Gia Luật Cẩn ôm nàng chặt hơn một phần, bọn họ không tính là tình sâu nghĩa nặng, nhưng cùng bảo vệ nhau, đều nghĩ cho nhau mà che giấu tình cảm trong lòng thì thật khó mà có được. Cũng may sớm nhận ra, nếu không hối hận cũng không kịp nữa.

Con gió nhẹ mang theo lá trúc thổi vạt áo của hai người bay phấp phới quấn lấy nhau trên tường thành. Để hậu tương lai làm sao có thể nhọc thủy tam thiên trích thủy nhất biểu, nhưng tình cảm của hai người là thật, cùng nhau nắm tay đến bạc đầu là thật, cho dù hậu cung ba nghìn giai lệ cũng chỉ là quân cờ trên bàn mà thôi.

[Hoàn]

—Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển—

Cuối cùng cũng hoàn bộ này, các nàng thấy thế nào, cho ta chút ý kiến nhé? Bé em ta nói, muốn ta viết ngoại truyện của Niên Tiêu Kiên, bởi nó muốn biết đêm tân hôn của tiểu quý kia. Haha, cho ta xin đi, ta nghĩ không ra nữa rồi.

Bình thường các bộ truyện trước khi up lên sẽ hoàn thành trước gần 2 năm, đến lúc up ta mới bắt đầu đọc lại lọc sạn, chỉnh lỗi chính tả (nhưng vẫn mất cả check không hết), chia chương, đặt tên truyện lần chương...có đôi khi sẽ có chỉnh cả nội dung truyện nữa.

Mà, bốn chương cuối này viết trong tình trạng nắng nóng không được đi ra khỏi nhà, cũng không có châu chuốt gì nhiều, không đầu tư nhiều như chính văn.

Ta không thích đầu hậu cung nên cũng không biết viết sao cho hay, các nàng đọc xong sẽ không thất vọng chứ? Chạy quá nhanh rồi haha!!! Hoàng đế tương lai mà hậu cung chỉ có một ta cũng viết được, thế nhưng truyện sớm khắc họa một thái tử vì giang sơn mà bảo ngoại truyện ta sửa đổi thì thật khó, các nàng cũng thông cảm ha.

Vốn ta còn muốn thêm một hồi drama nữa cơ, nhưng nghĩ nghĩ ngoại truyện mà viết chỉ cho dài nên đến đây thì gác bút vậy.

Nếu các nàng thích văn phong của ta thì ta vẫn còn mấy bộ mọi người nhớ ủng hộ nha

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.